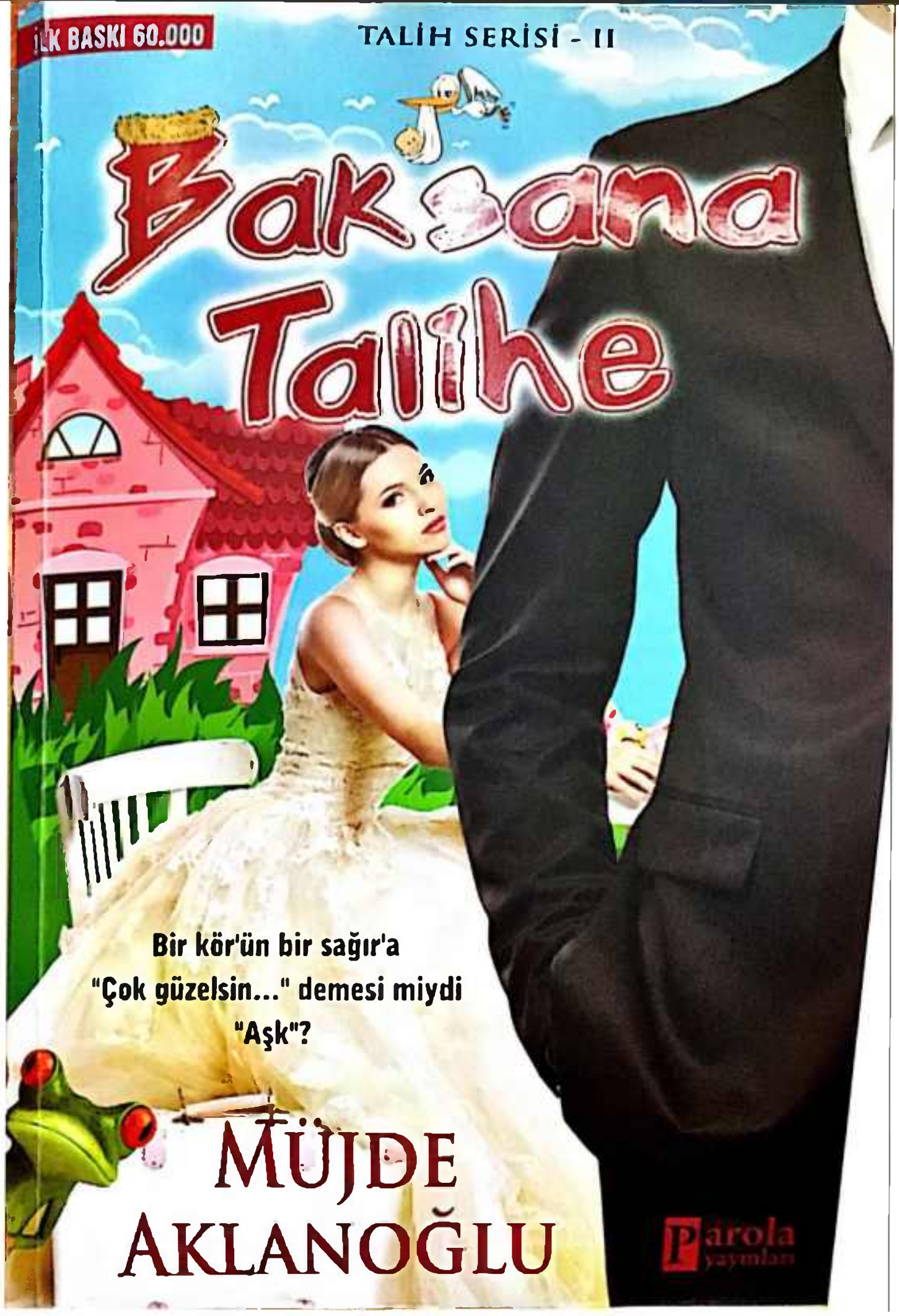
İLK BASKI 60.000

TALİH SERİSİ - II

Bakana Talihe

Bir kör'ün bir sağır'a
"Çok güzelsin..." demesi miydi
"Aşk"?

MÜJDE AKLANOĞLU

Parola yayınları

Scanned with CamScanner

O, İFLAH OLMAZ BİR ÂŞIK OLACAK!

"Bugün sevip yarına unutacak kadar değil...Beyaza bulayıp seni, yok edecek kadar sevdim..."

Bunu diyen karizmatik, yakışıklı, kendinden emin, ateşli, tutkulu, âşık adam... Şimdi küstah, kibirli olmasa da müsamahasız, despot ve bir o kadar da tehlikeli bir buzdolabı hâline dönüşmeseydi;

Masal kaldığı yerden devam edecek... ti!

Ta ki, korkaklığı uğruna hiç düşünmeksizin tüm gemilerini yakıp, limanlarını da ardından ateşe veren, gönlü kör kadın ortaya çıkana kadar...

Hazal Atmaca! Geçmişi sırlarla dolu, yüreği yaralarla kaplı, kendine güvenen ama erkeklere asla güvenmeyen, gözyaşları içinde aşkından ölse bile, burnunu sevdiği erkeğin mendiline silmeyen... Gururlu, masum, inatçı, tutkulu ve bir o kadar korkak bir âşıktı...

Ya da öyle sanıyordu!

Yanlış anlaşılmalar uğruna, en savunmasız oldukları anda, geçmişlerinde yaşadıkları giz dolu pençelerin etlerine batmasıyla, geleceğin sırlı yarasından kaçmayı kafalarına koyan âşıklar... Kadere çelme takıp, kendi hayatlarına yön vermeye karar verince, yapacakları en büyük yanlışa, bile isteyerek imza atma gafletinde bulundular...

Hayır, tabii ki bu nikâh defteri değil, olsa olsa yürekteki şeytanın başlattığı intikam senaryosunun, nefret oyunu olurdu!

Onlar, susmaktan yüreklerinde pas tutmuş, kimselerin merak etmediği sır geçmişleriyle yüzleşirken, birbirlerinin yüreğinde açtığı hazin yarayı sarabilecekler miydi?

ISBN 978-605-9121-11-8
30+
parolayayinlari.com

Scanned with CamScanner

Talih Serisi (Kör Talih) II

BAKSANA TALİHE

PAROLA YAYINLARI

Scanned with CamScanner

Bu yola çıktığımdan beri bir an olsun beni yalnız bırakmayan, her anlamda yanımda olup, sonsuz desteklerini eksik etmeyen, herşeyim olan sevgili ,aileme ve kalbimin diğer yarısma sahip olan Kitap aileme... binlerce, yüzbinlerce teşekkürler..

Her daim yanımda olup bana omuz veren Merve Balkış'a, uzakta olsa bile varlığını hissettiren Karadeniz güzeli Yazarım Esra Gün'e... Çok sonra tanıştığım ama varlığıyla şad olup, yokluğuyla karanlıkta kaldığım dostum, arkadaşım, biricik Yazarım Esra Yıldız Kuş'a... Çılgınlığıyla yedi düvene nam salan kalbi kocaman - ve artık okuyucumdan çok dostum olan- Fatma Gedik'e, Kıkırdamanın varlığını gösteren tatlı okuyucum Halime Turgut Atar'a., Minnak cadım Bahar Pak, Pamuk Prensesim Tuğba Genç'e, sessiz meleğim,tatlı takipçim Gülden Yıldız Özer'e... Yazdığı mesajlarla gönlümü hoş eden şaşkın meleğim Süheyla Demir'e... Her daim kalbinin güzelliği gülümsemesine vurarak ışıldayan Yazarım Özge Erkin'e...

Ve...Ve...Ve... kocaman desteklerini üzerimden esirgemeyen değerli yayın evim Parola Yayınları'na çok teşekkürler... Adını kalbime yazıp dosyalara sığdıramadığım binlerce okuyucum, güzel yürekli arkadaşlarım..İyi ki varsınız... Daha nice ve nice kitaplarda buluşmak dileğiyle...

Saygılar...

Scanned with CamScanner

Bazen sevmek için gitmek gerek...
Bazen sadece sevdiğin için, yitmek gerek...

Scanned with CamScanner

GİRİŞ

"Yanımda değilsin ama... Hep aklımdasın!"

Karanlıktı... Buz gibi... Teninden evvel, ağır bir karamsarlıkla ruhuna nüfuz eden acı bir ürperti sarmaladı bedenini. Dikenli kundak gibiydi teninden evvel içine işlenen yalnızlık... Yaz gününde, tüm filizlerini dökmüş meşeler gibi, ayaza kesti yalnız kalmış kasılan hücreleri... Düşündü, düşündüklerinin dehşetiyle, apansız koyuldu ruhu, zindan gibi kararda benliği... Darmadağınık olmuş serkeş düşünceleri bile, içinde kabaran vahşi öfkesiyle titredi... *Neden* diyordu sürekli? *Sebep ne!* Ama sorularına cevap yoktu! Tüm umutları, geleceğe dair hayalleri, avucundan dökülmüş misketler gibi, görünmeyen kuytulara dağılmıştı. İçinde var olan insanlık adına ne duygu varsa, ıssız yerlere sinerek saklandı. Vahşileşti. Ehlileşen kişiliği nemrutlaştı... Elleri, keskin birer pençe gibi serin çarşafı parçalarcasına sımsıkı kavradı... Sanki böyle yaparsa, sarsıcı yalnızlığı dinecek, yakıcı korkuları azalıp içi ferahlayacak, feryat ettiren acıları geçecekti...

Hiçbir şey yetmiyordu düşüncelerindeki huysuz gerginliğini bertaraf etmeye... Yüreğini hafifletip, içini ferahlatmaya hiçbir sebep yetemezdi... Bir an susuyorsa içindeki azgın fırtınaya kapılmış aksi adam, diğer an kanı delicesine akarak yatağından taşan nehir gibi damarlarını yakarak şahlanıyor, öfkeye meyilli düşünceleri isyan bayrağını ilk elden göğüslüyordu. İşte o zaman dizginleyemediği hiddetiyle apansız yerinden fırlamak, bir şeyleri kırmak, her yeri kırıp dökmek, her şeyi ateşe vermek istiyordu. Sonra... Sonra bu tükenmez stresle, kafası uğulduyor, beyni bir gülle gibi ağırlaşarak kafatasını ağrıtıyordu. Öylesine baskın, yıldırıcı, öfkelendirici çınlamalar kafatasının içine salınıyordu ki, bu çılgın sesler,

Scanned with CamScanner

barutsuz kurşunların tahribatı gibi canını yakan işkenceye dönüşüyor, benliğini matkap gibi deliyordu.

Yanına birisi usulca sokuldu ve onu rahatsız etmeden baş ucundaki serumu kontrol etti. Arda huzursuzlandı. Beklediği sesler ve nefesleri taşımıyordu yanına süzülen soyut nesne. "Çık!" dedi dişlerinin arasından tanımadığı şahsa tıslayarak. "Defol!"

Beyaz elbiseli kadın kovulmanın verdiği dehşet afallamayla şaşakaldı kısa bir an. Adamın nezaketsizliğine kızgın dahi olsa, görevi gereği böylesine kaba adamlara alışıktı mağrur yapısı. Bakışları cam önündeki anlayışlı adama kaydı, *ne yapayım,* der gibi ve tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki, Timur sert yüzünde kasılan kaşlarını hafifçe kıpırdatarak ona nazikçe çıkmasını buyurdu.

Kapının usulca kapanma sesiyle Arda sustu. Nasıl olsa, karmaşaya sebebiyet veren, telaffuzu zor sözler tükenmiş, binbir umuda eş tutmuş tükenmez bekleyişler çoğalmış, çok zamandır heyecanla düşlediği istekler azalmıştı! Çünkü kapı ona hayat verircesine aniden açılıp, yüreğini neşeye sevk etmiyordu ya... O sebepten, ketum bir sessizliğe maruz bırakılmıştı ruhu... Kulakları uğuldadı yine, beyninde çınlayan mistik nağmeler, olmayan isteklerin büyüsüydü sadece. Beklemek onu; ne zordu şu vakit... Kulağına; tükenmiş umutların son haykırışlarını miras bırakmıştı ağlamaklı sesi...

"Seni sevmek istemedim... Ardam!"

Nasıl derdi bunu? Bu kadar zalim, bu kadar düşüncesiz, duygu katili nasıl olurdu onun Mavişi! Her anıyla neşe kaynağı, umut yuvası, hayat sebebi o değil miydi? Şimdi ise katrana bağlamış acı günlerin ve bekleyişe yenik düşmüş umuduna gem vuran sarsıcı hüzünlerin sahibiydi.

Yine de bekliyordu tükenmez bir umutla...

Ama o, gelmiyordu...

Duvardaki saatin kulağında çınlayan sesi... O ses, nasıl da yüreğine ağır bir balyoz gibi kuvvetle iniyordu.

"Hâlâ haber yok mu?" dedi buğulu, yorgun sesiyle bir defa daha. Eli, ağrıyan şakaklarına taşındı telaşla. Sanki... Sanki birisi kafasını dev bir fındık kıracağıyla sıkıştırmış, kuvvetli bir basınçla patlatmak istiyordu. Ama yüreğindeki sancının acı veren baskısı, beynindekinden katbekat daha fazla içine işliyordu.

"Aradım ama ulaşılamıyor." dedi Timur üzgünce. O her zaman haylazca parlayan vahşi yeşil gözleri, şimdi yorgunca camdan dışarıyı süzüyordu. Kusursuz yüzü ise ifadesizdi. Ona gittiğini, onu terk ettiğini

Scanned with CamScanner

bir türlü söyleyemiyordu. "Gelmeyecek, unut! Vazgeçti!" diyemiyordu! Kocaman adam aciz kalıyordu bu kelimelerin tercümesinde, dili dönmüyor, sesi çıkmıyor, daha çok yaralamaya yüreği el vermiyordu yüreğini.

"Kaç gün oldu?" dedi Arda apansız bir oflama gibi. Sitem kokuyordu bekleyişe katılan kelimeleri.

Nasıl bir cevap vereceğini bilemedi Timur. Zihninde tarttığı kelimeler, eksik gramajdan yapılmış altından bozma küflü teneke tadı bırakıyordu dimağında. İlk defa o çok güvendiği sarsılmaz soğukkanlılığına eş devrilmez eminliği silkelenerek, duygu bakımından yerle bir olurken bocaladı. Kelimeler ağzının içinde laçkalaşırken, "Sen ayılana kadar... Başından hiç ayrılmadı..." diye onu yatıştırmayı amaçladı. Dişlerinin arasına sıkışmış nefesleri, kesik kesikti. Sağ bacağı öfkesinden kalkmış ve hafif bir ritimle durduğu yerde kıpırdanıyordu.

"Lanet olsun... O zaman, şimdi nerede?"

Bu, hesap soran sitemli sualine sadece "Bilmiyorum." diyebildi Timur. Yeşil gözleri gecenin içindeki ateş böceği misali belli belirsiz bir öfkeyle parladı. Kaçtır onun barut kadar keskin sorularına cevapsız kalarak, patlamasına biraz daha yaklaştığının bilincinde, tek bir kibrit çakmamak adına duralıyordu. Bu kadar aciz kaldığını ise hiç hatırlamıyordu! Hazal'ın ailesine sezdirmeden, aramadığı yer, sormadığı kişi kalmamıştı. Onları tedirgin edip huzurlarını kaçırmamak için dolaylı yollardan yoklamıştı. Lanet olsun, avuç içi kadar yerde ufacık kız sırra kadem basmayı nasıl başarmıştı? Elini, şakaklarında sıkıntıyla gezdirdi.

"Eve gidecekti... Gitti ve bir daha dönmedi." Son hâlini anlatamıyordu arkadaşına! Çok şey görmüş geçirmişti ve hayatın sillesini çok farklı şekillerde yemiş olan Timur bile, bir saatte canı çekilmiş gibi çökmüş tazecik bir bedeni, daha evvel hiç görmemişti! Hazal'ın apansız susan hâline eş; bitmiş, tükenmiş, vazgeçmiş, canlı cenazeye dönmüş varlığını hatırlamak istemiyordu. Onların güzel gözlü mavişlerinin bu kadar güçsüz olduğunu düşünmek istemiyordu...

Kirpiklerini kısmadan baktığı gözleri hastanenin bomboş bahçesine kaydı yine bıkkınca. Büyük bir beklenti vardı hâlâ içinde, titrek bir mum ışığı dahi olsa da umudu, umuyordu ki geri dönecekti. Gelecekti ve kardeşinin acıları son bulacaktı... Yoldan gelip geçenleri seyretti bir zaman sıkıntıyla. Zaman geçiyordu ya, içindeki ürkek umut, ayaza kafa tutan bir ateş gibi hiç olmadığı kadar titreyerek yanıyordu bağrında... Bir zaman sonra, odadaki gergin sessizliği yırtarcasına Timur "Sanırım..." dedi ve sustu. Ortama sızan sesindeki kocaman bir soru işaretiydi bu! *Sanırım...* ?

Scanned with CamScanner

"Sanırım ne?" dedi merakla Arda. Bir şeylerin beklentisi içinde bedeni döndü sağ yanına ve yastıklara yaslandı hafif sakalları çıkmış yanakları. Bandajlarla sarılı somurtuk yüzü, sesin geldiği yöne, cama döndü tekrar. Belki bir bildiği vardır... Söylemediği bir şey...

"Biri... Bir şey mi dedi? Canını yakacak bir şey mi duydu? Aklım almıyor Timur...! Olanları düşündükçe, kafamdaki tüm eylemler duruyor ve sorularım yanıtlanamadan çoğalarak can alıcı öfkeye dönüşüyor. Yapmaz benim Mavişim diyorum. Gitmez, bırakmaz sevdiğini bu hâlde... Sonra veda eder gibi olan konuşması geliyor aklıma... Ne oldu ona, neden koptu benden bir anda?"

Geride hep, sadece tek bir soru kalıyordu!

'Sebep ne?'

"Arda... Sen ne biliyorsan, ben de o kadarını biliyorum emin ol. Birden içine kapandı. O Hazal gitti; bizim o tatlı, patavatsız Mavişimiz soldu, cıvıl cıvıl görüntüsü gözlerimin önünde katloldu. Katılmış, ruhsuz, duygusuz, düşüncesiz, hissiz bir fosil oldu anında. Sanki nefes alamıyormuş gibi, içi çekiliyormuş gibi, her saniye ölüme dokunan dermansız bir hasta gibi soyutlandı aramızdan... Bir tek seni seyretti ve sustu. Tek kelime konuşmadı sen ayılana kadar. Sadece üzgündü. Endişesinin kaynağının, senin hayal kırıklığına uğraman olduğunu sandım başlarda. Ben bir saatte, bin yaş yaşlanan bir bakış daha önce hiç görmemiştim. Üzgün dedim... Üstelemedim..."

"Üzgün olsa gelirdi... Gelmiyor..."dedi kırgın sesini saklama gereği duymadan Arda. İlk yıkılışı değildi elbette ama son olacağı kesindi bu vakitten sonra! Kanıksal yasaklarını çok zaman önce yıkarak hissettiği kahrolası duygusal şey, öyle geçiştirilecek, iyileştirilecek bir yara değildi. Sanıldığından çok daha acıydı! Hem de ne acı! Öfkesi, bentlerini yıkmış taşkın bir deniz gibi kabararak soyut hâle bürünürken, içindeki ket vurulmuş nefreti, her saniye körüklenmiş ateş gibi iyi niyetini yakıp, kötümserlikle çoğalıyordu. Bedeninin kaldırabileceğinden fazla... Yüreğinin çökmesine sebep olacak kadar fazlaydı karamsar düşünceleri... Kasılan elini, ateş gibi yanan ve aynı anda kurtlu gibi kaşınan göz kapaklarını kaplayan gazlı bezin üzerinde hırçınca gezdirdi. Timur ellerini ceplerine koyarak kumaşın nezaretinde saklarken, sessizce yönünü tamamen ona çevirdi. Yorgun duygularını zapt ederek, yatağında çaresizse yatan adamı izledi. Eli kolu bağlıydı çünkü... Ne yapsa ne etse Hazal'a ulaşamıyordu.

"Bana birisini çağır, bu lanet ağrı beynimi deliyor." diye isyan etti Arda.

Scanned with CamScanner

Kızdığı, içini oyan keskin ağrılar değildi! Keza yüreğindeki ağrı ve tahammül edilemez acı, dünyevi sancılardan katbekat daha büyüktü. Canı yanınca ağrı kesici istemiyordu ki, sadece onun billur sesindeki şefkatin ezgisini duymak, teninin efsun yayan tılsımını bedeninde hissetmek, sarsıcı varlığıyla sarhoş olarak acılarından soyutlanmak istiyordu... Başı ağrıyınca, alıştırdığı gibi o narin, öpülesi pamuk ellerini başında gezdirmesini, kızarak şakaklarına, kaşının tam köşesine ufak öpücükler kondurmasını bekliyordu... Onun ağrı kesicisi de, hayat kaynağı da, yaşama sebebi de Hazal'dı;

Ve Hazal, artık yoktu!

Scanned with CamScanner

Öfkeli birde sanki suçlarcasına bunu söyleyip duruyordu kıza. "Bana ne yapıyorsun?"

Ne yapabilirdi ki, sadece seviyordu!

Scanned with CamScanner

BİRİNCİ BÖLÜM

Elinde tuttuğu kumaşı çekiştirdikçe, koton kumaş esniyor ve narin elleri kızararak acımaya başlıyordu. Şu anda yaptığı eylem ne zafer telaşı, ne savaş ganimeti, ne de son parçası elinde kalmış seçmece mağduru pazar müdaviminin kazanılmış sevinç galibiyetiydi... Hırçın mavişlerini, iyice kısarak baktı karşısındaki hasmma. Kudurmuş bir kedinin bilinçsizce öfkeye kapılıp soluduğu nefeslerinin arasından kesik kesik hırladığı gibi: "Eğer... O ellerini üzerimden çekmezsen, ellerini kırarım senin..." diye hiddetini püskürttü şu anki düşmanına.

"Olmaz!" dedi karşı taraftaki genç kız hiddetli bir solumayla. Çok yemiş obur turtulun kozasına sığmadığı gibi, sığmıyordu irice olmuş göz bebekleri göz kapaklarına. İtiraz eden kaba bir baş jestiyle saçlarını omzundan geriye şuhça savurdu. Biraz da vahşileşerek çekiştirdi Hazal'ı kendine "Bugün, bu, bana lazım. Hem sen uyuyordun güya, git uyu, pirelerin sensiz ağlar... Her zamanki yaptığın gibi, yine düşün dur... Deli dana! Zaten yaptığın, en tesirli şey bu... Akıl fukaraları gibi, çıldırana kadar düşünmek ve mızmız bebekler gibi ağlamak! Bunları giymeyi bana bırak sümüklü bebek. Zaten ihtiyacın da yok! Bu odadan çıktığın tek zaman, iş aramaya gittiğin zaman." derken hiç şüphesiz doğruyu söylüyordu!

Sitemlerini ciddi bir muhabbetle bir bir sıralayan Sevil, iğneleyerek kızgınca dik dik bakmaya da devam ediyordu. Yüzünü yana eğdi. Vitraydan sızan titrek sarıya ve koyu kızıla çalan ışıklar kırılıp bükülerek, acı kahvelerini balköpüğüne çevirirken, çakmak çakmak yanan haşin gözleri bir katırın inadıyla etkileşerek vahşice parlıyordu. Aslında; yaramaz sesinde çok zamandır gerçekçi bir sitem vardı. Yaralayan, kanatan, can yakan ama

Scanned with CamScanner

doğruları kelimesi kelimesine kusan bir dost dilinin tatlı zehre bulanmış iğnesi. Acımış gözleri, üzgün üzgün ama kızgınca bakıyordu her daim Hazal'ın sancılı yüzüne. O vakit işte kuzeninin bu hâline dayanamadığı için, isyanları oynamayı seçerek haşarılaşıyordu.

Oysa Hazal, ona olanları defalarca sabırla anlatmış ve o da Hazal'ın akılsız olduğunu düşündüğünü, her seferinde büyük bir keyifle dile getirmekten ciddiyetle çekinmemişti. Tam bir geri zekâlı olduğu mutabakatına ta ilk geldiği gün anlattıklarıyla varmıştı! Her şey bir yana olsa da, onun açık sebeplerini hatırlayınca, akıl yoksunu düşüncelerinde mantık aramaktan vazgeçmişti. Onun ruh dünyasının karanlık karmaşasını düşününce, korkması hayli normaldi, elbette biliyordu! Hele yaşadıklarından sonra! Ama bu kadar ahmakça, o kör sebeplere sımsıkı tutunmasını... İşte bunu anlayamıyordu. Bu zalimlik değil de neydi? Ona kızıyordu!

O sırada Hazal, Sevil'e doğru bir fırsatını bulup biraz ilerledi. Sevil ise; ondan biraz daha kısa olmasına rağmen, daha güçlü olan yapısının avantajından yararlanarak çevikçe yana kaydı. Her zamanki gibi biraz fazla zorluyordu doğrusu. Hazal, çaresizce öfkelenip dişlerini sıkmaya başladı.

"Kızım, sen başıma püsküllü mü seçildin? Haremine kış kış, odamdan ve dolabımdan uzağa kur haremini... Tok evin aç faresi!"

Sevil sesini yayarak, her ne kadar yalvarmalı söylense de, koyu gözlerinin muzırlığıyla cam gibi parlayarak kavgacı bakıyordu.

"Hazal... Aşkım... Bir tanem... Kuzim... Hadi be güzelim; lütfen... Ne olur giysem? Bak sapasağlam teslim etmezsem saçlarımı yol, hatta yatağımın üzerinde tepin, söz ağzını açan namert..."

Hazal onun şapşallığına kızarak ağzını yaydı. "Giy şekerim, ne demek!" Ve apansız sesi bir perde daha yükseldi ve neredeyse genç kızın kulak zarını patlatacak şekilde cırladı. "Ama kendi kıyafetlerini giy maymun iştahlı şebek. Dolap faresi! Defol odamdan ya! Buraya geldiğimde, bunu yapacağından adım gibi emindim zaten de ondan dolaba kilit vurdum. Hoş sen onu bile hallettin ya... Sana daha en başından, dolabımdan uzak dur demedim mi?"

"Kızım... Yemeyeceğim kıyafetini, sadece bu günlük giyeceğim. Akşam yemeğine sana getiririm merak ettiğin buysa... Sen de oturur, afiyetle yersin kıytırık kumaştan yapılmış değerli şortunu."

Hazal olumsuz anlamda başını salladı inatla. "Olmaz. Veremem. Onu yeni aldım. Giymedim bile."

Hainlik içinde kavrulan Sevil biraz daha çekiştirince kumaşı, cırt diye

Scanned with CamScanner

bir ses geldi kulaklarına ve gözleri dehşetle irileşerek elinde sıkıca tuttuğu kıyafete kaydı... Afallayan Hazal öfkeyle ellerini bırakınca, genç kız boşta bulunmarak sendeledi ve kaçının üzerine yere savrulup, beli köşedeki komodine çarparken de sertçe oturdu. Sevil dudaklarını büzerek, poposunu okşuyor, öte yandan tuhaf mırıltılar hâlinde ağlıyordu.

Hazal ona keyifsizce bakarken, içinde bir yerlerde kabahat peydahlandı ve suçlu psikolojisine uyan tasalı ruhuyla saçlarını kulağının arkasına tıkıştırıp usulca yanına diz çöktü. Önce ona baktı üzgünce. Dokunmaya cesaret arar gibi; kısacık bir süre kederlenerek bekledi. Elini Sevil'in ipek gibi saçlarında gezdirirken pişmanca, nasıl teselli edip, ne yapacağını talihsizce bilemiyordu. Onun canını yakmak istememişti. O ağlıyordu ya, şimdi etine tırnaklarını geçirmiş bir pençe varmışçasına kendi canı daha çok acıyordu.

"Canım... Özür dilerim. İnan isteyerek olmadı... Gerçekten. Sen yırtınca, ben de birden..." Şortu Sevil'in kucağına tıkıştırıp, hüzünlü dudaklarını üzgünce kıvırdı. "Uf... Hadi al! Senden daha değerli değil ya." Huzursuz sesiyle mırıldanıyor ama karşıdan tepki olarak, ufak fındık faresi gibi mırıltılar duyuluyordu.

Sevil yüzünü koyu saçlarının arkasına saklamış, içli içli hıçkırıyordu.

Hazal dudaklarını kemirirken, birisi boğazını sıkmışçasına nefesinin daraldığını hissetti. Birden Sevil'in boynuna sarılıp, pişmanlıkla mırıldanmaya başladı. "Özür dilerim Kirpicik, valla isteyerek olmadı. Yeminle! Tamam, yeter ki ağlama... Dolaptan ne istersen almana izin veriyorum. Hiç sesimi çıkarmayacağım söz."

Sevil, kollarını kuzeninin boynuna dolayıp "Ne istersem mi?" diye sorduğunda üzgün sesiyle, kumpaşça dudaklarını dişlerinin arasına alıp sinsice ısırdı. Onun fettan hâllerini anlayamayan kederli Hazal, üzgünce başını sallarken "Evet..." dedi kızın kurnaz yanından bihaber. Biraz daha sarıldı şefkatle boynuna. "Valla ne istersen izin veriyorum. Yeter ki ağlama... Ne olur... Kıyamam ben sana kurban olduğum."

Kurnaz Sevil, gülmemek için hileci dudaklarını biraz daha dişledi. Haşarı sesiyle yaramaz çocuklar gibi tatlıca sıntarak "O zaman... Şey... Şeyi istiyorum..." dediğinde sımsıcık sesi bir nebze fırsatçı olsa da, Hazal bunu anlayamadı. "Floral desenli beyaz elbiseni istiyorum. Sonra hardal rengi gömleğini ve somon rengi kalem eteğini olur mu?" Hilekâr gözlerini kırılarken, ağlamaklı sesi genç kızın kulaklarının dibinde kısıkça çınlıyordu. "Lütfen!"

Scanned with CamScanner

Hazal biraz tereddüt ederken, Sevil'in boynundaki kolları kasıldı. Her ne kadar annesinin aldığı değerli elbisesine kıyamasa da onun üzgün sesine dayanamadı. Ondan değerli değil ya, sonuçta üç kuruşluk kıytırık bez parçası! Ona kıyamazdı. İçi gitse bile!

Ah vicdan, sen ne menem bir şeysin...

"Tamam... Ne istersen dedim, ağlama artık. Dolap senin."

Sevil'in kısık hıçkırıkları tuhaf sesler eşliğinde çıkarken, genç kız üzgünce geriye çekildi. Batakçı yüzü saçlarının arasında kalmış ağlayan kuzenine uzanıp çenesini kavradığında, kendine bakmasını istiyordu.

Oysa Sevil çetrefilli düşünceler içinde olan tilkilerinin kuyruklarını bile birbirine değdirmeyecek bir kurnazlıkta, başını yana çevirdi. Entrikacı yüzünü kaldırmasının önünü kapadı. Hazal ağır bir inatla onun yüzünü görmeye çabaladıkça, onun omuzları daha hızlı oynamaya başladı. Sonunda inat edip kuzeninin yüzünü kaldırdığında ise Hazal, dudaklarını öfkeyle büktü. Ve bu fırsatçı üçkâğıtçıya tepki veremeden Sevil kıkırdayarak yerinden kalkıp kapıya yönelmişti.

"Seni çok seviyorum kuzi!"

Hazal yerinden kalkarken, bir taraftan da ona dil çıkaran kuzenine öfkeyle haykırıyordu. "Seni adi fırsatçı! Sinsi! Demek numara yaptın? Seni aşağılık fare!"

Kapıdan ok gibi fırladığında, tam kapının girişinde halasına çarpınca şansına küserek duraladı. Yaşlı kadın biraz sendeleyip, elindeki nevresimleri aşağı indirdi ve ona ters bir bakış atarak kızgınca homurdandı. O esnada Hazal dudağının kıyısını afacan bir dürtüyle dişliyor, bir taraftan da oyun peşine düşmüş, yaramaz çocuklar gibi kuzeninin indiği merdivene haylazca bakış atıyordu. Filiz Hanım kaşlarını hiddetle çatarak, boynunu yana uzatan kıza hışımla baktı ve kafasını ayıplayarak sallarken otoriter sesiyle onaylamazca hayıflandı.

"Siz hiç büyümeyeceksiniz... Kocaman, kazık kadar kızlarsınız, kocaya versem gitmem demezsiniz ama aklınız hâlâ çocuk. Sizi kim alacak? Hoş, alana bir de sağlık raporu şart! Bu; beş karış aklınızla sizi akşama alıp, sabahına vermesi çok sürmez... Şaşırıyorum size... Koca kazıklar!"

Filiz Hanım ona sert ve yumuşak arası azarlayarak bakıyor, diğer yandan ise eliyle de bir taraftan nevresimleri düzelterek hayıflanıyordu.

"Affedersin hala, bir daha olmaz."

Yaşlı kadın ona inanmayan suratını asarak başını salladı ve ardından yan odaya yöneldi. "Tamam. Ben otele geçiyorum, siz de gelin akşam ye-

Scanned with CamScanner

meğine başlamışlardır." Kısacık durup genç kıza bakarak "Geç kalmayın." diye buyurdu. Zeki gözleriyle röntgenlerini çeker gibi, beyinlerini okuyordu resmen!

Halası içeri homur homur girerken, onun mızıldanmalarını dinlemeyen Hazal merdivenlere çoktan ulaşmıştı... Sevil ise merdivenleri koşarak inmiş, gülmekten titreşen sesiyle arkasından gelen kıza cazgırca konuşuyordu: "Sen de bu numarayı hep yiyorsun kuzi. Kızım büyü artık. Düştüm diye ağlayacak hâlim yok ya... Safım benim sen ne şekersin..."

"Sen de ne hainsin... Unut. Sana hiçbir şey vermiyorum..."

Kız gülümseyip umursamadığını belirtircesine abartılı bir şekilde ellerini salladı. "Söz verdin. Senin yeminin var! Söz verdim mi tutarsın; bilirim... Ve ben senin dolabının yeni efendisiyim. Ah efendilere selamlar olsun..."

Hazal onun şebeklikle reverans yapan hâllerine kızarak, sonunda arkasından hızla yürümeyi bıraktı. Merdivenlerden indiğinde salona doğru biraz kızgınca ilerlerken, Sevil yanına gelip kolunu omzuna dolayarak feveran eden kuzeniyle ilerlemeye başladı. "Kızma. İstemediğin şeyleri giymeyeceğim." Hazal tek kaşını inanmazcasına kaldırıp ona imtiyazlı bakışlar atarken, Sevil ona Erol Taş[1] havasında pis pis sırıttı. "Tamam. Yalan söyledim. Her şeyi denemek istiyorum. Özellikle şu yeni sezonları! Ay ne şahane şeyler getirmişsin sen böyle, çok şanslıyım çok..."

"Ağzının suyunu sil... Pis sırtlan..."

Sevil dil çıkardı. Hazal, içine öküz otursa da gülümsedi. Bu; kızgın değil, keyifli ama bunu belli etmeyen muzır bir gülüştü! Biliyordu ki bunları sırf onu ininden çıkarmak, biraz yüzünü güldürmek için yapıyordu. Lâkin kıyafetlerine dadanması gerçek anlamda onu hâlâ kızdırıyordu.

***

"Sana, lanet dosyaları temize çek dedim, bana çene sporu yap demedim! Lanet olasıca şirkette aklı başında bir tane insan yok mu?" dedi, genç adamın hiddetten kartlaşarak titredi ofisi sarsan sesi... Öylesine nemrut, öylesine zalim, öylesine hiddetliydi ki, her şey onun gidişinden sebepti.

1 Erol Taş: Yeşil Çam'ın kötü karakteri.

Scanned with CamScanner

Timur kulak zarını esneten öfkeli sesle dişlerini sıkarken, elindeki dosyayla kısacık bir an duralayarak, ürkekçe duran Nilay Hanım'a baktı. Çaresizce arkadaşını bu hâle getiren acı kadere sitem ederken, yeşil gözleri öfkesinden çakmak çakmak olmuş, dudağının kenarı hırsından seğiriyordu.

"Yine neye delirdi bu adam!"

"Delirmesi için sebep aradığını kim söyledi Timur Bey!" diyen Nilay Hanım, sapsarı olmuş yüzüyle, şaşkınca patronunun kapısına baktı. Ve içeriden kırılmaya eş gümbürtüler koptu. Sanki Arda'nın ofisine kasırga girmiş, şangırdayan kırılma sesleri siren gibi afet haberdarlığını yapıyordu. Bir şey daha kapıya sertçe çarptı. Orta yaşlı kadın yerinde ürkekçe sıçradı ve paralel kapının sertçe açılıp kapanma sesi duyuldu kocaman binayı inleterek...

Nilay Hanım ve Timur, açılan kapıya merakla bakarken ağlamaktan helak olan genç kadın, elinde bir kutu ve çantasıyla üzgünce göründü kapıda. Hıçkırıkla kesilen tiz sesiyle "Ti-Timur Bey... Ö-özür dilerim efendim ama bu şartlar altında daha fazla çalışmam im-imkânsız. Ben ço-çocuk gibi azarlanamam. Şirketiniz; bu azar mevkiine katlanacak yeni asistanınızın olsun. İstifa ediyorum." dedi ve ağlayarak arkasına bakmadan asansöre yöneldi.

Kaşlarını kaldırmış olan Timur, elindeki dosyayı Nilay Hanım'ın masasına biraz sertçe koyarak yönünü yaşlı kadına döndü. Yeşillikler kısılmıştı yine düşüncelice...

"Sıradaki kim?"

"Sıla Hanım efendim..."

"Yedek şansımız?"

"Maalesef efendim... Bir haftada bu dördüncü oldu..."

"Tamam... Ara Sıla Hanım'ı, görüşmeye bekliyorum. Ben bekliyorum..." dedi Timur ve iç geçirerek dosyayı alıp Arda'nın inine yöneldi. Ah pardon, ofisine! Evet, yaralı ayının inine giren tavşanlar gibi ürkekleştirmişti insanları katılaşan Arda... Sanki Hazal giderken, iyi yanını, centilmen huyunu ve kibar hergeleyi de yanında götürmüş, onlara zalim, içi karanlık ve öfke dolu, etten ve kemikten, yürüyen bir 'Buzdolabı' bırakmıştı. Bu işe bir çözüm bulmaları şarttı! Tam kapıyı açacakken, içeriden bir eşyanın kuvvetli kırılma sesi daha duyuldu. Arkasından, şiddetin teslim aldığı haşin bir kükreme salındı...

"Nilay Hanım, sağır mı oldunuz bir saattir sizi çağırıyorum?"

Scanned with CamScanner

Nilay Hanım yerinden sıçrayarak, Timur Bey'e üzgünce bakakaldı. İçlenmiş hâlde başını salladı. "Hayır, birazdan sağırlığın yanında, akıl fukarası olacağım sanırım efendim..." diye hayıflandı ve o da tıpkı Arda gibi misilleme yaparak bağırdı.

"Geliyorummmm Arda Bey..."

***

"Bu adam... Senin için çok mu önemli?" diye gerçekçi bir merakla sordu Hazal. Onun kaç gündür kurtlu gibi kıvranarak bu adamdan hevesle bahsetmesi, ciddi olduğu anlamına geliyordu öyle ya! Gerçi aklında hâlâ soru işaretleri vardı ama... Neyse!

Sevil arkasını dönüp geri geri yürürken, yüzünde ışıldayan muzırlıkla "Henüz yeni tanıştık, ciddiyet için çok erken... Ama bir görsen..." dedi elini tepesinde dalgayla sallayarak. Kıkırdadı. "Bence görmesen daha iyi, dibin düşer... Bayılır kalırsın! Tam senin tipin! Hani şu anlattığın adam..." derken dilini ısırdı. Yumuk olmuş iri gözleri arı sokmuş gibi daha da büyüdü. Bazen cidden patavatsız oluyordu! *Bazen mi?*

Hazal'ın yüzünde anlık bir beyazlama oldu. Sanki kuzeni onu elindeki zehirli mızrakla dürtmüş gibi hastalıklı, sıtmalı, virüslü bir ruh hâline büründü. Sanki o hastalanmış ruhu üşüdü... Bedenine garip bir suçluluk, akılalmaz bir sancı süzüldü... Fakat en klişe oyuncuların takındığı yalan maskesi gibi, teninden bunu hemencecik bertaraf etmeyi başardı.

"Özür dilerim... Öyle demek istememiştim." dedi boşboğaz Sevil dudağının kıyısını kabahatlice dişleyerek. "Pardon." Patavatsız sesi ciddi anlamda üzgündü. Düzenbaz gözleri de çekinik bakıyordu şimdi mavişlere...

Hazal burukça bakıp, zoraki bir tebessümle dudaklarını gerdi. Şakağının altındaki iri damarın attığını hissediyordu ama sezdirmedi. "Umarım iyi birisidir. Üzmesin seni..." Konuyu kapatmaya çalışarak aldırmazmış gibi omuzlarını sarsıp ağlamaya eş tutmuş buğulu bakışlarını kaçırdı. İçi kararmış, yüreği sıkışmıştı şimdi de.

"Öyle olsa iyi olur. Yoksa onu gebertirim. Ona... En değer verdiğim varlığımı emanet etmeyi düşünüyorum!" dedi Sevil birden kıçına tekme yemiş eşek kadar bocalayarak ama muzırca bunu saklayıp sesine sinen bariz bir alayı yok etti. Şeytanca parlayan ciddi gözlerini hafifçe kısıyordu.

Scanned with CamScanner

Hazal onun söylediğini yanlış anladı. *Edepsiz kız!* Olduğu yerde apansız irkildi. "Sakın bana onunla şey..." derken işaret parmağını öyle bir havaya kaldırdı ki, Sevil gözüne girmeye ramak kalan parmakla irkilirken, bir eliyle o hesap soran parmağı kavrayarak yanına neredeyse uçmuş ve kuzeninin ağzını elleriyle kapamıştı.

"Sus kız, şapşal... Yerin kulağı var ve kahrolası tavşan Koray'ın radarlarını unutma!"

Hazal gözlerini öfkeyle irileştirerek açıp ağzındaki eli sertçe çekti. Kısık sesini düzenleyerek, "Böyle bir şey yaparsan seni mahvederim budala... İlk gördüğün adamın üzerine atlayacak kadar azmış olamazsın... Sen ki kızışmış kediler bile iş tutarken yüzün kızararak onları ayakkabınla ayırırsın." diye nefes nefese uyardı. "Henüz onu tanımıyorsun bile... Aman Yarabbi!" Ellerini şakağına koyup inlediğinde, bocalayarak elini dudaklarına kapamıştı.

Sevil o anda bu ahmak kuzenini tekmeleyerek bahçeye savurup otelin havuzunda kendine gelinceye kadar pataklamak istiyordu. Öfkelenerek lafa bodoslama atılıp "Aynen... Aman Yarabbi değil mi Hazal? Sen neler düşünüyorsun böyle? Henüz yeni tanıştık... Ben öyle pinpon topu gibi erkeklere gelip-giden, bacaklarını her gördüğü erkeğe ayıran midesizlerden miyim?"

"Ama sen az önce dedin ki, en değerli varlığını..."

"Ah Hazal, sen ne zaman bu kadar fesat oldun bacım! Ben ondan bahsetmedim ki! Hem istersem veririm ama ne! Sence en değerli varlık bekâretim mi? Ruh ve kalp ne o zaman!" dedi inadına onun tepkisini ölçerek. Hain tek kaşı şiddetle havalanmıştı. Kepazeliğine hayıflanan Hazal bu lafa da tepki vermezse, o da çatal dilli Sevil değildi! Ve Hazal'ın yüzü süzüldü düşündükleriyle, özür diledi.

O sırada kapının girişinde bir hareketlenme oldu ve ikisi de sessizleşince girişte Nevra göründü. Genç kız elinde yemek tabaklarıyla büfeye gidip, usulca yerine koydu. İşi bitince ona bakan kızlara tebessüm ederek, yanlarından ayrıldı.

Hazal yardımcı kız kapıdan çıkınca, başını kuzenine yaklaştırdı. Kısık sesiyle, "Bu konuyu sonra konuşacağız." diye çıkıştı. Ve kendini gül rengi koltuğa attı. "Hem... Saçmalama. Elin adamına neden dibim düşsün de bayılayım? Hah! Ben ne zaman birisinin sevgilisine askıntı oldum?"

Sevil yanına gelip kendini koltuğa hiç de kibar olmayan bir sululukla attı. Bazen tam bir çocuk oluyordu, bazen ise her şeyi görmüş geçir-

Scanned with CamScanner

miş olgun bir kadın gibi davranıyordu. Şimdi ise koltukta bağdaş kurmuş, koyu gözlerini marabalarına dikkatle diken bir ağa gibi, emredici ve hükmediciydi.

Sevil iç geçirerek "Ben öyle mi dedim bir tanem..." dedi üzgün, yüzü düşmüştü. Şu hâliyle kazanının başında efsunlu otlarını karıştırıp, herkesi iksiriyle büyüleyecek olan dâhi bir cadı kadar masumdu!

Hazal'ın sesinde ise gerçekçi bir üzüntü vardı. "Sadece çok yakışıklı anlamında söyledim. Mecaz yani!" Onu kırmaktan korktuğu her hâlinden açıkça belliydi, en çok da yerinden kıpırdanıp durmasından. Sevil sustu. Hazal başını sarstı. "Pekâlâ, anladım. Fakat anlayamadığım nerede karşılaştınız? Kafamı karıştırıyorsun, her anlattığın farklı bir olay. Benimle dalga mı geçiyorsun? Yapboz gibi parçaları bir araya getiremiyorum! Nasıl başladı bu iş ve benim neden haberim yok?"

Sevil dibine kadar yediği eşsiz tırnaklarına bakarak, huzursuz ağzında önce bir şeyler geveledi. Sanki ne konuşacağına karar veremiyormuş gibi konuyu enine boyuna zihnindeki üçkâğıt masasına yatırıp, sakin bir terzinin becerikli tespitleriyle kesip biçtiği gibi, yeni palavralara ustalıkla şekil veriyordu. Bu zaman zarfı içerisinde ise ağzında mırmır saçma sapan şeyler söylenerek onu kurnazca oyalıyordu...

Hazal'ın anlayamadığı konuyla iyice kafası karıştı. Sevil'in kelimeleri dengesiz ve konuları tutarsızdı. İyi de, neden tanıştığı adamı anlatırken böylesine suçlu psikolojisine bürünüp saçmalıyordu ki! Acaba adam kötü biri miydi? Ya da halasının tasvip etmediği, tanıdığı biri olabilir miydi? Otelin müşterisi olamazdı herhâlde! Yok artık, bunu yapsaydı, o görmese bile çapkın Mahir oteldeki her deliği tazı gibi koklayarak kadınların izini yoklarken kesin görürdü.

"Kızım lavabodan gelirken mi çarpıştın; yoksa masadan kalkarken mi karar ver artık?"

Bocalayan Sevil elleriyle oynamaya başladı. Hazal'ın kuşkulu bakışları ellerine kaydı. Onu biliyordu! Umutsuzca elleriyle oynuyorsa ve kıvranarak hayalleri yıkılmış çocuk gibi susuyorsa, kesin bir haltlar karıştırıyordu! Ve şimdi buna bir de dudaklarını büzme ve kıçını yayarak oturduğu koltukta kıvranma eklendiğine göre, gerçek kaçınılmazdı... Kıvranıyordu! Çünkü bu hatun, dönme dolap gibi iş çevirmeye bayılıyordu... Hazal gözlerini kıstı. Sevil konuştu ve yalan söylerken yanakları kızardı, kabahatli gözlerini kesinlikle kaçırdı.

Bu işten işkillenen Hazal inadına göz kontağını kesmeden "Bana

Scanned with CamScanner

bak... Eğer bir haltlar karıştırıyorsan seni oyarım. Hatta şimdi kalkar, hala söylerim. Ona da bırakmaz, önce biraz parçalarım... Daha dün bir, bugün iki adamın kollarına atılma.. Yakarım!"

Cüretkâr tehdidi gerçekçiliğini, gözlerinde yanan kızgın pırıltılarla ele veriyordu.

Sevil sanki Hazal saçlarını eline dolamışçasına kendisini kollayarak "Saçmalama. Aslında ben onunla..." diye biraz düşündü. "Hımm... Eve gelirken sahilde karşılaştım. Ve sonra işte görüşmeye karar verdik."

"Hani restorandaydı?"

"O sonraki karşılaşmamız olsa gerek!"

"Olsa gerek?"

Sevil başını salladı. "Öyle, sonraki olaydı, kafam karışmış. Hem sen beni mi tekrarlıyorsun? Dedim ya, bir yerde çarpışmışız işte, yerin ne önemi var, mühim olan aşkla çarpılmak değil mi?" İnandırıcı bir bakış attı. "Cidden. Heyecandan olsa gerek saçmalamam, takma."

"Yarın gelecek mi doğum gününe pekâlâ?"

"Elbette. Onu da çağırdım." Sevil birden heyecanlanarak, oturduğu yerde ateş varmış gibi kıvranmaya başladı. "Ah Hazal bir görsen, nasıl yakışıklı... Kapkara saçları, heybetli boynuna yaraşan geniş, kuvvetli, kaslı omuzları ve bahçedeki yaşlı çınar ağacı kadar kalın ve kuvvetli kolları var. Sonra karizmatik esmer yüzüne düşen haşin kaşları ve çapkın gözlerine uyuşan küstah dudakları... Hani hayatımızda hiç görmediğimiz artist tiplerden birisi..." Derince iç geçirdi. Sanki kumar gözlerinin önünde onu canlandırıyordu. "Daha önce hiç böyle yakışıklısını görmemiştim. Bana bakınca, bir an dönüp arkama bakasım geliyor hep... Sonra çapkınca gülümsüyor..." derken gözlerinin kıyısıyla genç kıza baktı, onun kendini dikkatle dinlediğini anlayınca bakışlarını gözlerine odakladı. "Gözleri dipsiz kuyular gibi kapkara, insanı içine çekiyor! Dudaklarından çıkacak her kelimeyi meditasyondaki bir Şangay rahibi gibi merakla beklemekte oluyor insan... İnsanı resmen aurasından yakalayıp, büyüsü altına alarak hipnoz ediyor..." dedi ve sustu. Kuzenının tepkisini ölçmek için durdu.

Attığı zokayı yutan Hazal oltaya gelerek, idam sehpasına çıkmış sanık gibi son bir defa gözlerini kapatıp olüyor gibi iç geçirdi. Sanki Sevil kendi sevgilisini değil de onun kara gözlüsünü anlatarak yüreğinin ortasından değil, gırtlağından yağlı urganı geçirip ilmeği düğümleyerek nefessiz bırakıyor, bununla da yetinmeyip taburesine tekme atıyordu. Fazla uzun sürmeden, başı aşağı eğildi. Koyu gözler deyince, onun aklına tek bir göz ge-

liyordu! Kara, elmas gibi eşsizce parlayan ve bakışları uçuruma savrulmuş son bir adımmışçasına yüreğine işleyen, zindan gözler! Kuyu gibi derin ve karanlık, sonsuz bir uçurum gibi uçsuz bucaksız... Onu izliyordu zihninde... Göz kapaklarının içinde becerikli bir ressam vardı ve her kirpik kırpışında manzarayı göz bebeklerinin içine müthiş bir beceriyle resmediyordu. Ve bunu uzun zamandır zalim bir nakarat gibi zihnine nakşedip, evirip çevirip kendine azap çektiriyordu. Yavaşça koltuğa yayıldı. Benliği felç olmuş gibiydi. Eylemsiz kalmış harfleriyle hiçbir şey düşünemiyordu o an. Bildiği ve hatırladığı tek şey, şu anda hafızasında dolanan... Projektörden beyaz perdeye sızan siyah beyaz nostaljik bir film karesi gibi gözlerine yansıyan, yakışıklı yüz ve ona üzgünce bakan kara gözlerdi... Direnci kırıldı. Vicdan azabı çok zordu! Yapması gerekeni yaptığına kendini defalarca inandırmıştı. Bu; onun iyiliği içindi... Onca zaman karanlığında ondan başkası olmamıştı ama artık ışığa uçan pervane gibi bocalayacaktı... Ona, dış dünyayı yaşama şansını, kendi aşkını feda ederek vermişti... Acı da olsa, bunu başarmıştı. Düşünüyordu Hazal çok kez... Eğer gözleri açıldığında, algıları, duyguları, sarsıcı gerçekleri ve hisleri değişseydi... Bir süre sonra Hazal çekiciliğini yitirse, yerine yenileri, daha eşsizleri konsa ve Arda sırf verdiği sözden dönmeme adına, mertliğine yenilip sevmediği bir kadının isteksiz kocası ya da sevgilisi olsa... Buna katlanamazdı Hazal... Ne kadar aşık olursa olsun, tutkusundan nefessiz kalarak ölecek kadar vurulsun, gurur kuşanmış yüreği, aşık yüreğiyle bir olup doğru yolun seçim noktasında bocalayamazdı... Onun doğruları da, yanlışları da netti!

Yine nereden gelmişti bu zalim fikirler hatırına? Ne güzel unutmuştu oysa! Ya da unuttuğunu düşünerek vefasız bir hayale kapılıp kendini kandırmaya çalışmıştı. Çünkü haftalardır her an zaten akıldaydı tüm gerçekleri soyut bir film gibi hayatında, kimi kandırıyordu! Avunulmaz bir derdi vardı. Haftalardan beri boğazında ve göğsünde hazin bir düğüm, yutkundukça çoğalan acı yumrular... Gırtlağından öteye beriye itelemek istedikçe daha derine iniyor ve canı acıyordu. Gözlerinde canlanan anıları görmemek için gözlerini kapattı. Sıkıca yumdu. Yüzü çizilliyordu benliğine, görmeyen gözlerinin karası, dudaklarındaki sarhoş edici çapkın gülüşleri... Konuşurken çatılan kaşları, elinde sıkıntıyla sallanan kalemi... Sesindeki, yüreğini titreten, yakaran tını kulaklarını çınlattı. Ruhuna koçbaşı dalmış gibi gardı düşerken tüm hücresine bir soğukluk savruldu. Kokusu sanki yanındaymış gibi genzine yayıldı... Gözleri sızlendi zamansız ve yüreği tekledi... Unutmuş muydu Hazal'i? Gözleri açılınca, başkalarıyla avutmuş muydu yüreğini? Ellerine başkaları dokunmuş muydu arzuyla,

Scanned with CamScanner

ya da yad ellerin gözlerine çapkınca gülümseyerek bakmış, yürekleri hoplatırken kusursuzluğuyla kokusunu başkaları solumuş muydu?

Yutkundu... Gırtlağına dizilen hıçkırıkları çoğaldıkça, daha derin, daha acıtırca yutkundu... Takatsiz elini şakaklarına koydu. Lanet olsun, şimdi her şey daha net ve capcanlı olmaya başlamıştı, hayal kırıklıkları bile. Güzel olan her şey Arda'yı hatırlatıyordu ona. Haşin görüntüler, kızgın bakışlar, sert sesler, şefkatli dokunuşlar bile hep aynı adamı hatırlatıyordu. Güçlükle derin bir nefes aldı. Ve yarım saat aklından çıkardığı gerçek, işte şimdi tüm acısını kuşanarak tekrar galeyana gelmiş, zalim bir savaşçının savurduğu kılıç darbeleri gibi yüreğini ortadan ikiye bölerek, acınası benliğinde beliriyordu.

Elini yumruk yaptı gördükleriyle. Tırnakları etine battı. Canının yanması, ona hâlâ yaşadığını hatırlatıyordu. Fakat onsuz bir hayatta, onun olmadığı bir şehirde, hayalleri gerçeklere karışmış, düşleri ona susamış hâlde... Başının içinde sesi uğulduyordu. "Sakın Hazal... Bunu bize sakın yapma!" Oysa o anda, ellerine kapamp başını göğsüne yaslayarak sımsıkı sarılmak istemişti Hazal, Ardasına... Ardını dönerken ona, ayaklarına görünmez prangalar vurulmuş, yüreğine hazin bir hançer çakılmıştı. Yıktığı aşk köprülerinin altında nefessiz kalırken haykırarak, *'Çok sevdim seni, çok.'* demek istemişti... Şimdi ise ağlamak, sadece tek başına kalmak istiyordu. Karanlık bir oda, kuytu bir köşe gerekti acısını dindirmek için... Yüreğinde acıdan başka hiçbir şey yoktu. Boşluk. Kocaman boşluk ve zalim keder... Benliğinde, onu öperkenki sevgi sözcükleri fısıldayan boğuk sesini... Onunla inatla, kızdırasıya şakalaşan hâlini... Çapkınca sırıtırken gamsız yüzünde oluşan pervasız yakışıklılığı canlanıyordu. Unutamıyordu ruhunu çepeçevre saran bu hazin hatıraları...

O gün! Arda'yı bırakıp gelmesinin üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Dakikalarını, saatlerini geç saliselerini bile onsuz saydığı bir zaman dilimi... Ameliyattan çıkana kadar, kalbi ağzında heyecanla beklemişti güzel haberini. Saatler üzerine asır misali yağmış ve nihayet yoğun bakım ünitesine alındığında Allah'a şükrederek derin bir nefes almıştı. Timur'la birlikte saatlerce o camın ardında durup dualar eşliğinde bakmışlardı uyuyan sevdiğine...

"İyi olacak, üzülme bu kadar." demişti genç adam telkin eden sesiyle. "O kuvvetli biri ve inatçı. Doktor da ameliyatın iyi geçtiğini söyledi. Bir de doku uyumu sağlanırsa, ne mutlu bize. Biraz ağrısı elbette ki olacak ama atlatacak. Bu kötü, kara günler geçecek. O, bundan daha fazlasını atlattı

Scanned with CamScanner

Hazal. Yine atlatacak, yeter ki yanında olalım..." dedi genç adam kıza sevgiyle bakarak.

"Yanında olmak!" Bu sözcük mıh gibi çakıldı yüreğine Hazal'ın ve gözleri apansız sislenerek sımsıkı kapandı. Çaresizlik içinde bocalarken, yüreği oyuldukça oyulmuştu. Yanağına doğru tutamadığı ılık gözyaşları salınınca, titreyen elinin ucuyla silip, yutkundu. İçinde feryat figan bağıran kızı sustururken, nefesi sessiz çığlıkları gibi titrekçe burnundan dışarı salındı. Evet. Çok şükür, o atlatacaktı. Peki ya Hazal? Onsuz olmayı atlatabilecek miydi? Ona hava gibi, su gibi, yürek atışı gibi muhtaçken, nasıl olacak da ayrılacaktı? Ama yapacaktı! Gözlerini kırpmadan içeride monitöre bağlı yatan adama bakıyordu. Yüreği, makinedeki kalp atışlarının tik-taklarına takılmış, aynı ritimde atıyordu. Onunla bir olmuş benliğine yüreği de uyum sağlıyordu. Hazal, Arda'nın ruhunda yaşamaya başladığından beri, tek bedende atan çift yürek gibi; birdiler. Oysa şimdi tek istediği yanına yatıp, sıkıca sarılmak, sıcaklığını tenine, nefesini nefesine hapsetmek olmalıydı. Ona hasretken yüreği, saniye bile asır olup üzerine yağarken, tüm hücreleriyle onunla bir olup özlerken nasıl vazgeçecekti sevdiğinden? Gözlerini yukarı kaldırdı. Rengi beyazlamış, upuzun uzuvlarıyla, tüm heybetiyle orada camın ardında hiçbir şeyden habersiz uyuyordu. Elini uzatıp cama dokundu. Tıpkı ona dokunur gibi özlemle... Parmaklarının altında bıraktığı his, pürüzsüz buz parçası gibi soğuk, ona dokunmuş gibi sıcaktı... Alnını pürüzsüz cama yasladı. Nefesi cama çarptıkça, görüntüsü buğulandı.

"Özür dilerim sevgilim... Özür dilerim." dedi içiten içe. *"Yapamam. Onun yaptığı hatayı, ben de yapamam! Olmaz. Ona benzemeyeceğim! Yapmayacağım bunu. Seni seviyorum! Ama yapamam. Vazgeçeceksin. Terk edeceksin. Belki de, daha gördüğün ilk anda istemeyeceksin beni... Senin beni istememene dayanamam. Kara gözlerinde ışığı gördükten sonra, sonsuz boşluğu görmeye alışamam... Gururuma yenilirim, sevdama yenilirim, ikisi arasında ezilirim... Sen ne dersen o olur, emrettiğin gibi var olurum ve kaldıramaz, ufalanarak yok olurken... Seni de yok ederim... Bakarsan başka el gözlere, susarsan haram kılınan başka tenlere... Bunu kaldıramam... Ölürüm!"*

İçinden feryat figan bağıran Hazal, dışarıdan lal olup susuyordu. Nefesi kesiliyordu onun bu çaresiz hâlini gördükçe ama tüm düşündüklerine isyan edecek bir şey yoktu! Elinden hiçbir şey gelmiyordu. O kadar aciz, çelimsiz, çaresizdi ki! Sadece ağlamaklı hâliyle bakıyor ve sessizce içine ağlıyordu. Sonra omuzlarına telkin eden, sıcacık bir el uzandı yalnızlığına. Bu, uçsuz bucaksız kötümser düşüncelerin kundağından, apansız çe-

Scanned with CamScanner

kip aldı onu... Düşünceli başını destek olan omzuna yasladı. Bu desteğin sahibinin bedeni dağ gibi asil, gözleri derin bir göl kadar gizemli ve hayat kaynağıydı! Hazal o anda, o kadar muhtaçtı ki şefkat timsali dost bir ele, teselli olacak sessiz bir desteğe... Ve genç adamın ceketinin yakasına abanıp yüzünü göğsüne gömerek, o dosta sığındı son çare. Usulca, sessizce, bitapça ağladı.

Dakikalarca o ağladı, Timur hiç konuşmadan omzunu okşayarak arkadaşının emanetini teskin etti. Sebebini soramadığı bir korkuyu paylaşıyordu Hazal'la ve tıpkı onlar gibi de, dile vurup, gerçekliğini teyit etmeye çekiniyordu kelimeleri... Belki de sadece *kuruntu* diye geçiriyordu içinden ama en nihayetinde sessiz kalamıyordu kamçılanan düşünceleri... Ve sadece camın ardındaki genç adama baktılar. Timur bir terslik olduğunu elbette ki seziyordu toplantı odasından çıktıklarından beri ama sorunun ne olduğunu anlayamıyordu. Arda neden öfkelenmişti öyle ameliyata girerken ve Hazal! Neden sürekli ağlıyordu! Sonra... Sonra arkadaşının iç tırmalayan, yalvaran sesi kulaklarından hiç gitmiyordu;

"Sakın Hazal... Bunu bize yapma!"

"Anlatmak istersen dinlerim Maviş... Anlamasam da, yargılamadan dinlerim..."

"Anlatacak bir şey yok ki ortada... Zaten hiç olmadı. Sadece..." Izdırap dolu bir hıçkırık kopunca dudaklarından, yalın kelimeleri yarım kaldı... Tıpkı hayalleri gibi. "Sadece kendimi kandırdım Timur. Olmayacak bir rüyaya inandım... Sonra aniden uyandırıldım. Pembe bulutlar yokmuş, elinde şeker tutan çocuğun neşeli yüzü gibi ışıldayan hayat sahteymiş ve gerçekler acıymış... Bazen zorlamak bir işe yaramıyor. Kader bu, sonradan değil doğmadan yazılıyor... Değiştiremiyoruz..."

"Hazal... Düşündüğüm şeyden... Bahsetmiyorsun, değil mi? Sakın... Tamam mı? Onca sene sonra ilk defa onun yüzünü *sen* güldürdükten sonra, bunca umut aşıladıktan, karanlığını daha görmezken aydınlattıktan sonra... Olmaz Maviş... Sorun ne ise eminim birlikte halledebilirsiniz." derken genç kızın kolundaki elini aklına başına getirmek ister gibi, hafifçe sıktı. "Arda seni başka sevdi be güzelim. At aklından ne düşünüyorsan..."

"Bunu değil... Bunu atamam düşüncelerimden... Olmamalıydı. Ta, en başından... Olmayacaktı! Ben kendime söz vermiştim ve sözüme yenildim... Ne acı ki hayat bunu tokat gibi yüreğime vurdu. Oysa olmayacağını ta en başından bilmeliydim."

Scanned with CamScanner

"Neyin Hazal? Neyin olmayacağını? Belki ben..." Sıkıntıyla şakağını okşadı Timur. Hiç böylesine çaresiz kalmamıştı bir konuya ve bilinmez eyleme. "Bir bilebilsem neye yardımcı olmaya çalışacağımı! Sen de söylemiyorsun ki. Ama onun üzülmesini istemem. Sana değer veriyor. Ben de öyle. Ne yapıyorsan, yapma! Bir kez olsun, mantıklı düşün ve vazgeç..."

"Biliyorum. Bana sadece değer veriyor." dedi kısık çıkan üzgün sesi Hazal'ın ve genç adamın kollarından sıyrılarak biraz uzaklaştı. Dermansızdı Hazal, yaralıydı... Ve çaresiz. Hangi dağa paylaşsa derdini un ufak olur, hangi suya anlatsa çöller gibi kururdu. Çaresizce baktı cama, dokunmadan, soluklarını dinlemeden, acizce seyretti.

O uyanana kadar saniyeleri sayarak başında bekledi. Gözlerini dahi kırpmadan, nefes dahi almadan uyanmasını bekledi. Öpüp koklamaya doyamadığı ellerini tuttu, okşamaya doyamadığı yanağını arşınladı parmakları, başını yastığına yaslayıp nefeslerini ciğerlerine kazıdı. Soluklarını sayar gibi bekledi saatlerce... Ve zaten sonraki zamanlar da su gibi akıp çabucak geçti. Hani vakitler geçmesin diye zamanı dondurmak istersin ya, donmadı zaman... İnadına hızlanarak aktı gitti. Hiç istemediği hâlde acı son geldi ve akşam saatlerinde lavaboya gittiği sırada acı haberi aldı. Arda uyanmıştı! Yıkıldı Hazal! Birden zaman durdu ve hayatı ellerinden kayıp giden sabun gibi kayboldu. Aynı anda hem tarifi mümkünsüz bir sevinç patladı yüreğinde ve aynı anda bir hüsran belirdi zihninde... Arda kendine geldiğinde ise, son bir kez dahi göremeden yüreğinin yarısını ona teslim ederek sessizce çekip gitti. Ardında yaşanmışlıklar, yaralı bir yürek, kavuşması imkânsız yaralar bıraktı... Ardında kocaman bir soru işareti bırakarak... *Neden?*

O gün tüm hazırlıklarını yapıp, acelece havaalanına gitmiş, ilk uçakla halasının yanına, Antalya'ya gitmişti. Annesinin ve babasının haberi olmaksızın kaçmıştı o şehirden... Uçaktan indiğinde yaşayan ölüler gibi ruhsuz ve fosiller gibi hissizdi. Yaptığı çok zordu... Dayanması daha zor!

Buraya geldiğinde halası onun çelikten keder kuşanmış acı hâlini görünce, hiçbir şey söylememişti. Sadece teselli eden korunaklı kollarını açmış, sonsuz bir şefkatle başını okşamıştı. Zaten ailesine de, sadece kısa bir tatil demişti uçaktan indiğinde. Ne olduğunu bilmiyordu yaşlı kadın... Fakat kardeşinden, Hazal'ın sesinin kötü olduğunu ve bir süre gözünün önünden ayırmaması gerektiğini öğrenmişti. Herkes onun bu durgunluğunu malum nedene yorduğundan, sessiz sedasız hüznünü kabulleniyordu. Ama bu sefer sebep farklıydı! Bilemediler...

Scanned with CamScanner

Hazal dakikalarca Filiz Hanım'ın kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamış, sonra kendine gelince de ona ayrılan odasına sessizce yerleşmişti.

Halasının burada ufak bir oteli vardı. Kocası ve iki çocuğuyla birlikte mütevazı hayatlarında yaşayıp, maddi açıdan rahatlamak amacıyla kendileri işletiyorlardı. Güzel, nezih bir yerdi bulunduğu sahil. Sakin bir toplumu, ilgi çekici turistlik yerleri vardı. Şehre de yakındı ve genelde aile olarak ülkeye gelen meraklı turistlerin tercihi oluyordu. Halasının, otelin arka bahçesinde, kendine ait tripleks bir evi vardı. Şirin ve konforlu... İlk zamanlar tamamen ruh gibi dolanıyordu ortalarda. Düşünceleri dağınık, her an ağlayacak gibi etrafı ilgisizce dolanan sisli gözleri dolu doluydu. Odasından dışarı çıktığı tek zaman yemek masasında toplandıkları andı. Defalarca Eda'yı arayıp Arda'nın durumu hakkında bilgi edinmişti.

Arda artık... Görüyordu! Ama onu değil, onsuz bir dünyanın varlığını... Oysa hep hayal ederdi... Gözlerini açınca, yeni doğmuş bir bebek merakıyla ilk gözlerine bakacak, heyecanla elleri yanaklarını arşınlayacak ve parmaklarıyla gördüğü tenini, ilk defa gözleriyle görecekti... Arda bir defasında demişti ki "Eğer bir günlüğüne bile gözlerim açılmış olsaydı, o gün 23 saat boyunca bıkmadan seni izlerdim, kalan bir saatte de dünyayı..." O kadar değerliydi görmezken onun için... Yutkundu. Sonra aklına, yine Eda'nın bahsettiği gerçekler ve gazetelerde, televizyonda gördükleri geldi... Birbirinden güzel esmer, sarışın, kumral mankenler, ünlü iş kadınları, boy boy resimler çıkıyordu medyada. Defalarca izlemişti magazin programlarında onun aldırmaz çapkın hâllerini gözyaşları eşliğinde... Eline geçtiğinde ise, defalarca paralamıştı o dergileri büyük bir hayal kırıklığıyla... Yüreği sıkışıyordu bunu düşündükçe. Onsuz sığamadığı dünya dar geliyordu. Ona dokunduğu elleri başkasını okşuyordu, nefesi başka tenlerde can buluyordu ya, Hazal dermansız hastalığı olan kıskançlığıyla ölüyordu. İçinde volkan gibi kaynayan bir ateş gözlerini kör ediyordu, aklını meczup... Yakıp kavuruyordu tüm hücrelerini. *'Olsun'* diyordu yine de benliği... Görüyordu ya, bu da yeterdi seven yüreğine... Bir iyi haber, onca kötü görüntüyü siliyordu gözlerindeki acının seyrinden. Eda'nın söylediğine göre, işinin başına bile geçmişti. Zaten ayrı kalsa şaşardı... Yanında hareketlenme olunca, düştüğü gazap kuyusundan kalktı.

"O acılı müzik var ya..." diyordu yanındaki Sevil, dinlendiğini düşündüğünden olsa gerek, neden bahsediyorsa artık amaçsızca elini sallıyordu. "Heh işte" dedi aklına sonunda getirmiş gibi. "Şu *'Baba'* müziği... İşte o

Scanned with CamScanner

günlerce çaldı. Dıtdını, dıtdını. Kızım açmayacaksan, ne demeye telefonu açık bırakıyorsun o vakit... Zaten psikolojin olmuş nanay, bari şu mereti değiştir. Ah içimi baydı valla. Senin için şişmiş, bu nasıl müzik böyle!"

Hazal başını yana kaldırdı, sadece bakmak için amaçsızca kuzenini seyretti boş boş ve gerisin geri önüne döndü. Sevil koca kıçının ufak olduğunu öne sürerek çekiştirdiği minnacık şorta işkence ederek "Bu da olmuyor... Şuna bak! Adamın karşısına böyle mi çıkacağım? Zaten kendimi onun yanında sönük balon kadar eşsiz hissediyorum. Ben senin kıyafetlerine giriyordum geçen sene! Yok, kesin sen zayıfladın! Yoksa? Ah! Ya da yine su toplamışım ve bendeki şişkinlik de çok fazla olmaya başladı, doktora mı gitsem ne!" derken şortun düşmesini güç bela kapattı. Derin bir nefes çekip içine, elini düz göbeğinde dolaştırarak dışarıya verdiği an şortun düğmesi patladı ve en yakındaki vazoyu haince hedef aldı. Hazal kükürdamasını engellerken, Sevil korkudan irice açılmış gözleriyle derhal öne atıldı. Kırılan ve kırk parçaya bölünen vazoya koşamadan, Koray fırtına gibi apansız içeri girdi. Sevil onun varlığıyla yerinde tedirgin olup sıçrarken maharetli ayakları çoktan kırık vazoyu koltuğun altına göndermiş ve koltuğun üzerinde dururken kardeşi tepesine tüneyerek, ablasına muzırca bakışlarını odaklamıştı.

"Çıkar onu canın acıyacak, bağırsaklarına zarar." dedi Hazal dudaklarını birbirine bastırarak.

"Bir şey olmaz, uzun boyluyum ben sıktığı anlaşılmaz... Hem dedim ya biraz şişkinlik var, tuvalete gideyim geçer..."

Koray, elindeki elmayı dişleyerek destursuzca lafa daldı. "Ya kızım ne şişkinliği... Sendeki malak gibi yağ işte. Kış günü kıçın açık gezsen, o yağlarla inan olsun donmazsın. Ayrıca ne sallıyorsun sen be, 1.66 boyundasın, millete yuvarlak hesap 1.70 diye kendini kakalıyorsun... Seni kimse almaz, ne kötü kaderim var benim..."

Hazal kaşlarını kaldırıp gelecek olan sona kendini hazırladı.

Hırçınlaşan Sevil elindeki parfüm kutusunu kardeşine fırlatıp "Senin ağzını yırtarım velet. Bana eziyet için mi üretti anam seni lan! Yıkıl karşımdan... Seni hayal kırıklığı fabrikasının hatalı üretimi!" Ardından avaz avaz bağırdı. "Anne... Oğlun koltukların tepesinde zıplıyor."

"Yırtma bir yerlerini lan, evde kalacaksın bu gidişle. Hem bu sefer yırttığın yer sadece kıçın olmayacak, yazık Hazal ablamın paracıklarına..." diyen Koray, ablasına yaramazca dil çıkarıp, yediği elmanın çöpünü üzerine edepsizce fırlatırken Sevil göğsünün üzerine düşen iğrenç çöple

Scanned with CamScanner

yerinden fırlamış ve kardeşinin peşinden ayağı yanmış tazı gibi koşmaya başlamıştı. "Seni cüce... Sen beni Kemer çöplüğü mü sandın lan, uyuz itin tasması! Senin kulaklarını koparmak şart oldu."

Hazal için günler sonra, tüm bu olumsuz eylemlerin dışında ise umut hâlâ vardı. Mesela o gün öğle yemeğinin arkasından yeni iş görüşmesi için, gazeteden bulduğu ilanı alıp yola koyulmuştu. Her şeye rağmen içi karanlıkla boğuşadursun, bu sabah havayı bahar günü gibi tazelik ve ılıcak bir ışıltı sarmıştı. Pek hevesi yoktu esasen gitmeye ama neyse ki, kuzeninin ittirmesiyle yollara düşünce, bir şans artık... Deneyecekti. Bu kaçıncı şirketti fakat hâlâ aynı teraneyi dinliyordu: Biz sizi ararız!

Arayın artık kardeşim; Türk Telekom hatları toptan mı kesildi!

Neyse, sonunda kalbi ramazan davulu gibi kaburgalarına savaş açarak şirketin kapısından girmiş, kırılası bacakları ilk defa titremeden işe girişerek işgüzarlık yaparken, ona sert sert bakan güvenlik görevlilerine kendini tanıtmak için yaklaşmıştı. Hayır, ben Aydın Doğan'ın kızı, İbrahim Tatlıses'in gelini ve dünya güzelinin kız kardeşiyim, demeyi hiç bu kadar istememişti. Ah tabii, böyle demesine gerek kalmadan, onlar kıza baştan ayağa alıcı gözüyle şöyle bir bakıp "İş için gelenler üçüncü kata bayan!" diyerek, bunu ilgisizce dile getirmişlerdi...

Hayır, mezbahaya gitse daha çok ilgi göreceği aşinayken Hazal bunu dert etmeyi en sona bırakarak asansörden geçip yukarı çıkmak için katları saymaya koyulmuştu. Heyecan nasıl bir etkiyse, yüreği göğsü yerine karnında atmaya başlamıştı. Kapı açıldığında müthiş heyecanından sanki iç organları yer değiştirmişti. Sanırsın onu Vehbi Koç kapılarda karşılayacak, tüm şirket konfeti patlatıp panayır havasında kollarını açacak, Kenan İmirzalioğlu dizleri üzerinde çökerek evlenme teklif edecek, millet de bayram edecek gibi heyecan yapıyordu. Ah bu arsız kalp, neden kırgınken bile ateş almış çalı gibi tutuşarak bu kadar heyecanlanmıştı ki? Zira bu son şansıydı! Eğer bu da olmazsa, enişteşinin kesin emri vardı: otelde çalışacaktı! "Yeter artık, burada iş dururken ne demeye el âlemin ağız kokusunu çekesin ki!" diye daha bu sabah bahçede paylamıştı.

Sonunda elektrik çarpmış gibi kabaran saçlarını biraz yoklayıp, yüzüne otuz iki diş sergisi yerleştirerek kapının açılmasını beklerken, birden ağzına annesinin terliğini yemiş gibi dudaklarını kapamıştı. Yok, hatta kapamakla kalmayıp bir de kilitlemişti. Hazal zoraki tebessümle kendini belirtirken, cam kapı açıldığında kaknem bir karı, yüzünde kibirli bir ifa-

Scanned with CamScanner

deyle karşılayıp burnunu kıvırarak dikilmişti. Bakmıştı bile ona. Yine de bunu umursamayarak, sanki Oscar törenindeki artist gibi salınarak içeri arzıendam ederken kadının gözlerini devirerek "Pek şansınız yok küçük hanım, boşa gelmişsiniz. Diploması bile olmayan mimarı kim ne yapsın!" dediğinde küçümser sesi, aşağılayarak yayılmıştı kızın kulaklarına. Ve o esnada, küçük özgüveni yerle yeksan olurken, sakarlaşarak ayağı kırmızı halıya takılıp düşen Angelina Jolie kadar bahtsız hissetmişti kendini. Ne yani, adama krakerden bozma bacaklarını gösterip, göğüs şöleni sunmadığı sürece işler nanay mıydı? O zaman onlar çok bekler, hatta ayakkabısını bile göremezlerdi. Ah, evet kirlenmiş bez Converslerine bile layık değillerdi! Hayatta olmazdı.

"Birçok diplomalı zaten sırada! Size kadar..." İşte bu sözler ayakları kıçına vurarak oradan kaçmasına vesile olmuştu.

Eve bitap ve yenik bir savaşçı gibi hezimetle geldiğinde, halası ona küstahça bakmış ve sanki geleceğinin alın yazısını bilir gibi okumuş olarak kapıda beklemişti. Görmüş geçirmiş yüzünde sevecen bir tebessüm belirirken de, elindeki beyaz gömlek ve siyah kalem eteği eline tutuşturmuştu.

"Hadi küçük hanım işbaşı, garson oldunuz! Otelde oda servisine sen bakacaksın. Malum, işçi açığımız var."

Bunu söylerken sırıtıyor muydu? Yok, kesin Hazal yorgunluktan sanrı görüyordu. Eline kıyafetleri tutuşturup arkasını dönen hafifçe toplu kadının peşinden içeri koşup "Ama hala, bari resepsiyoncu olsaydım... En azından o daha karizma bir iş... Ben ne anlarım oda servisinden. Sakarlıkla oteli tepenize yıkarım. Yakında şikâyetler çoğalır benden söylemesi..." dese de, halası onu tiye almayarak kaşlarını çatıp kızgınca "Eğer öyle bir şey yaparsan, seni mutfağa alırım haberin olsun." diye yapacağını teyit eder gibi gözlerini devirdi. "İş aramak... Bitti." İşte, dehşet tehditlere eş değer bu sözleri kızın yüreğine savurup, arkasını dönmüştü. Bahçe kapısından çıkmadan hemen önce de "Hem zaten resepsiyoncumuz var. Sırf sen istiyorsun diye Didem Hanım'ı işten mi çıkarayım çocuk! Çok konuşma... Hadi Sevil'i de al gel, çok iş birikti."

"Didem kaşarı, tost olmasa çok şey kaybetmiş olmazdı zaten... Hem böylece otelin prestiji yükselir, otele gelen zengin erkeklere av gözüyle bakan bir sırtlandan kurtulmuş, eşleri gıyabında derin bir nefes almış olurduk..."Tabii bunları diyemezdi, üç buçuk atan bir yerleri yemedi... Ah kıçı bu ara çok lafı yuttuğundan sebep, kesin yakında kalıbına sığma-

Scanned with CamScanner

yacaktı. Ne olurdu azıcık cazgır olup, her höt zöte süt içmiş kedi gibi tepki verse.

"Hadi Sevil bekliyor ne hinlikler düşünüyorsun yine Tilki Hanım..." dedi Filiz Hanım ve kırk kuyruğu birbirine değmeyen Hazal duyduğu şeyle, bahçeye fırladı peşinden. "Sevil mi? O ne alaka hala ya! Kızı ne karıştırıyorsun bu işe..." Sesi biraz gürbüz çıkarak gürlemiş, yaşlı kadın da ona sinsice gülmüştü.

"Evet, Sevil... Bir yerden başlaması lazım değil mi? Hele kardeşine yaptıklarından sonra, ona bu yaptığım, müstahak."

Çok değil... Üç gün sonra hâlleri içler acısıydı. Bu kadarı da fazla değil miydi? Bu kız, kendini Kleopatra'nın imitasyonu mu sanıyordu!

Didem elindeki telefonun ekranına gözlerini dikip bilmem kaçıncı 'retweet'lerini tamamlarken, masaları silen genç adama bakmadan "Mahir... Oda 103'e konyak..." diye umursamazca emretti.

"Git kendin al... Çocuğun işi var görmüyor musun? Ha eğer gözlerinde problem varsa, köşedeki veteriner tam sana göre..." dedi Hazal kızgınca. Bir gün o koca kafasını telefona sokup, iş gören sifon gibi sil tuşuna basacaktı.

Didem başını telefonundan kaldırma tenezzülünde bulunmadan "Düzgün konuş benimle... Hem... Gidemem, randevum var..." dedi ve elindeki telefonunu kapatıp çantasına attı. Kırmızı gömleğinin yakasını çekiştirip sutyenine bir beden büyük gelen memelerini yukarıya top gibi hoplattıktan sonra, yeni aldığı önden yırtmaçlı eteğini biraz daha belinden kısaltarak, kendine çeki-düzen verdi. Belli ki avladığı erkeklerin üzerinde hipnotize etkisi olarak, savaş meydanında cengâverce harp eden savaşçıya bacaklarını açıp, memelerini sallayarak koşan bir bar kızının verdiği etkiyi sağlamak istiyordu. Demek ki doğru yoldaydı, bu karıyı hangi azmış erkek görse kuyruğunu dikleştirerek peşinde havlayarak gezerdi.

"Sanırım reyonları karıştırdın Didem." dedi Hazal ağzının içinde gülerek, "+6'ya uğradın yanlışlıkla galiba..."

Didem dişlerini sıktı ve kısacık, koca kıçını bile örtmeyen eteğine gururla baktı. Hazal, kızın aykırı, çıplaklık modasına eğilimi olarak aşüfteliğe ayak uydurma çabasında olduğuna hiç şüphesi olmadığını belirten bilmiş bir gülüş sundu. Kadının kıçının kıvrımında biten eteğine ters bir bakış atarak, alaylı gözleriyle dalga geçti... Ona aldırmayan Didem ise

Scanned with CamScanner

umursamazlığıyla depar attırarak kibirle burnunu kıvırdı. Didem, cevap verme tenezzülü dahi duymadan, ona omuz atarak masanın üzerindeki çantasına uzandı.

"Oda 103'e ne olacak?" dedi Hazal sırf kıllığına...

"Sen bak işin ne! Madem Mahir'e dadılık yapıyorsun. Hem benim mesaim bitti..." *Kibirli kaşar!* Bu aşağılamaya kayıtsız kalamayan Mahir yanlarına yaklaştığında, elindeki temizlik bezini cebine tıkıştırdı ve gözlerini kısarak yorgunca "Filiz Hanım bir süre senin de bizimle birlikte bakacağını söylemişti... Rabia ve Çağla doğum iznine çıkacak, artık iş bölümü yapılacak, duymadın mı? Bir süre, sen de yeri geldiğinde oda servisine çıkacaksın..." diye kızgınca hırladı.

Fettan Didem "Tavuk gibi yumurtlayacaklarına işlerinin başında dursunlar. Bana ne! Çok beklersiniz!" diyerek hain bir sıntışla, saçlarını şuhça savurarak kapıya doğru yanaşırken, kalçaları pinpon topu gibi bir sağa bir sola oynuyor, az önce tam bir erkek gibi davranan Mahir şimdi kemik yalamak için zaman kollayan köpek gibi gözlerini kadının kalçalarına odaklıyordu. Didem ise bunun bilincinde, omzunun üstüne yıktığı nazlı başıyla genç adama edepsizce göz kırpıp tüm dünyasını tepetaklak ederken, göklere erişmiş dişiliğiyle ortamı parfüm zehirlenmesine saldıktan sonra kapıya yöneldi. O sırada lobide oturan genç bir adam arsız gülümsemesiyle yerinden doğruldu. Çapkın gözlerinin edepsizliğiyle kızın bacaklarına alenen bakarak, onların bir an önce beline dolanmasına sabırsızlandığını belirten bir iç geçirmeyle göğsünü şişirdi. Kendini dünyanın merkezinde sanan klişeliğine eş umursamazlığıyla genç kıza edepsizce göz kırparak yerinden kalkıp, tedirgince etrafı şöyle bir kolaçan ettikten sonra, süs köpeğinin arkasına takılmış kuyruğu titreyen it gibi takip etti.

"Evli galiba..."

Hazal omzuna yaslanan ağır kolla iç geçirdi; "Ne fark eder, onun için zengin olsun yeter..."

İki arkadaşın gözleri fıldır fıldır dönerken, kaçak et kesen ikiliye dikildi.

Mahir daha fazla dayanamayarak iç geçirdi. "Bu kızın, bir gün dizlerinin üzerinde bana yalvardığını görecek miyim acaba?"

"Evet..." dedi birden yanlarında biten Sevil nefes nefese. Hazal'dan evvel lafı yapıştırmıştı. "Dizleri üzerinde, dili dışarıda yalvaracak sen ne sandın..."

Scanned with CamScanner

"Cidden mi?" dedi Mahir şebeklikle dibinde duran Sevil'e bakarak... Çakır gözleri haylazca parlarken, edepsizce sırnaşan yakışıklı yüzü, ışıldamıştı düşündüğü piçlikle...

Hazal keyifle dudak büktü. "Cidden... Zevzek ama sana yalvarmayacak... Hem de beklediğin şekilde hiç değil, sapık... Ay... Ne midesizsin sen ya... Hâlâ mı onda aklın? Kanı seninle alay etti..." Bunları söylerken genci süzen Hazal, Mahir'in gözlerinde gördüğü edepsiz hayallerle, omzundaki kolu tiksinerek ittirdi... "Valla sana müstahak arkadaş. Cidden hak ediyorsun boynuzlarınla anılmayı... Aklında tütmesin şu kazulet kanı artık, unut..."

Mahir ciddi bir duruşla, "Aklımda değil ama... İntikamımda tütüyor!" diye sert bir bakış attı.

"Ondan intikam bile alınmaz... Bence bu konuda bir ilk başardı... Ben Dideme hak verdim..." Bunu diyen Hazal mıydı? Hem Seval, hem Mahir kaşlarını şaşkınca kaldırıp kıza tuhaf muamelesi yaparken, Hazal keyifli bir kahkahayla ortalığı inletti. Mahir, şaşkınlığını gizleyemediği ifadesiyle, "Hangi konuda yalvaracak?" dedi meraklı meraklı.

"Seni hak etmediği konusunda, şaşkın..." Ve arkadaşının omzuna vurarak çekiştirmeye başladı. "Hadi, halam kızmadan servise çıkalım..."

İsteksiz kölelik günlerine inat, günler çabuk geçiyordu! Yani öyle gibi duruyordu. Çalışınca vaktin nasıl geçtiğinin hiç önemi yoktu... Hazal işe başlayalı hayli zaman olmuş demeyeceğim, henüz hafta bile olmamıştı ama kırdığı cevizler bini aşmış, yediği nanelerin kokusu oteli ablukaya almıştı. İlk gün tam bir acemi olarak, medeniyetten bihaber kapıyı çalmadan odaya bodoslama daldığı için, namahrem bir görüntüye imza atmış, öğlene doğru ise biraz daha müşfik bir tavırla kapıyı vurmayı akıl etmiş ama üstündeki "Do Not Disturb!"[2] yazısına dikkat etmeyerek ahmaklık yapmıştı. Müşteriyi odada havluyla mahrem anında görünce ise, ortalığı kendi küçük sesiyle sarsarak, derhal elindeki fincanı yere fırlatıp, masum bir çocuk gibi kızarıp bozararak gözlerini kapatmıştı. Tabii otel çalışanları ve halası odaya dehşet ifadesiyle dalarak, onun en ahlaksızından saldırıya uğradığını sanmışlardı. Ama gerçek gün gibi açığa vurduğunda, onu ayıplayan gözlerle bakmışlar ve Hazal o anda yerin dibine giremeyeceğinden sebep, kıpkırmızı mahcup bir suratla en yakın balkona iç geçirerek bakmıştı! Tabii ki atlamaya değil, daha o kadar azıtmamıştı! Şimdi ise bitkin

2 *Do Not Disturb:* Rahatsız edilmemek için otellerde kullanılan bir yazı.

Scanned with CamScanner

bir hâlde, elindeki servis arabasını çekiştirirken, odadan çıktığında neredeyse ağlayacaktı.

Sevil düşündükleriyle ürkekçe titredi. "Bak söylüyorum..." Ardından yine kendi cevap verdi. "Bunların hiç önemi yok. Biz mahvolduk." Hazal omuzlarını sarstı ve aynı kaygılı bakışlarını kuzenine çevirdi. Sıkkınca oflayarak dudaklarını büktü. Sevil derince iç geçirdi ve devam etti: "Hadi söyle! Sende ne var?"

"Ufak bir çocuk bana tacizde bulundu... Popomu elledi velet... Ben de kulaklarını çekerek biraz nasihat verdim..." Sevil, Hazal'a inanmayan yan bir bakış attı. Hazal hemen çakıl taşı gibi dökülerek, "Tamam cezanın dozunu biraz kaçırmış olarak çocuğun kulaklarını tavşan gibi sündürmüş olmam da bir gerçek... Eee, hâliyle babası da bana kızdı ve şikâyet edeceğini söyleyerek üzerime yürüdü... Ben de dayanamadım o küstah ayrıya ve duvardaki resmini çekmeden önce, yok olmasını söyledim. Halam canıma okuyacak." Başını, yanında bezgince yürüyen Sevil'e çevirdi yeniden. Saçlarını tepesinde toplayıp, kollarını esnetiyordu. Yorgunluktan neredeyse yerlere yatacaktı ki, zaten hiç çekinmeden yapmadığı şey değildi. Gün içerisinde kaç kere isyan etmiş, sonrada tekrar kış korkusuna kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp, paşa paşa işinin başına dönmüştü. Ah halası bazen çok sert oluyordu! Sert mi? Gestapo kelimesinin neyi eksikti?

"Peki, sende ne var Kirpicik?"

Hazal asansörün düğmesine bastı. Personel asansörünün kapısı açılınca, arabayı iterek içeri girdi. Sevil düğmeye dokunurken, sırıtarak mırıldandı. "Ben senin kadar sükseli hatalar yapmadım şekerim!" Sonra söylediğine binaen, derince iç geçirerek asansörün metal duvarına yaklaştı. Hazal imayla kaşlarını kaldırdı ve soru dolu hin bakışlarını ona küstahça yöneltti. Sevil oflayarak "Adamın birisinin kafasından aşağı çorba kâsesini devirdim n'olacak. Pis sapık! Göğüslerime baktığı yetmezmiş gibi, bir de *'ne kadar?'* diye sordu! Ben ne bileyim onun şaşı olduğunu ve üstüne üstlük yemek fiyatından bahseden bir pinti olduğunu! Adam şehlaymış ben de sapık sandım."

Asansör kapısı açıldığında bıkkın ikiliyi beklemedikleri bir sürpriz karşıladı... Ve film başladı. Hafifmeşreplikte göğsünde birincilik madalyasını takan Didem elinde bir tepsi, ada vapuru gibi yandan çarklı duruşuyla, aheste aheste lobiye yönelerek milletin gözlerine zevkle bacak, göğüs, dalak, böbrek, küçük dil gösterisi sunuyordu.

Hazal, Sevil'i dürttü. Sevil irkilerek "Ebeni!" derken Hazal onun ti-

Scanned with CamScanner

kiyle kıkırdadı. "Bunu kulübesinden çıkaran ve eline tepsi veren yegâne varlığın, cüzdanı şişkin bir erkek olduğuna kalıbımı basarım..." dediğinde Hazal, Sevil gözlerini sıkarak "Bacakları daha adama yaklaşmadan ayrılmış hazır tüfek gibi mübarek... Sence bu sefer neyin peşinde?" diye atılmıştı lafa. Ve meraklı tazeler gibi, kediyi merakın öldürdüğünü unutarak, Hazal'ı da kolundan yakaladığı gibi çekiştirerek, Didem'in peşine istekli kuyruk takıldı...

Hazal kolunu kurtarmaya çalışarak "Kızım, bir rahat dursana zaten canım çıkmış, bak dedim peşinde kuyruk olacak diye..." diye huysuzca homurdandı.

"Şşştt!" dedi Sevil uyararak. Daha kız kendini toparlayamadan Hazal'ı hallaç pamuğu gibi duvarın dibine savurup, kendisi de hemen önüne çekildi. Kıçıyla kızı duvara yapıştıran Sevil aşağıya eğilerek gizlenirken, Hazal onun üstünde duvarın sınırlarıyla kamufle oldu. İki meraklı taze, hemen önlerindeki bodur süs ağacının gerisinde kafalarını üst üste çıkardı. Şu hâlleriyle ev kedisini dikizleyen kıt zekâlı mutfak faresi kadar masumdular... İkisi de, annesine misafirliğe gelmiş film artistini seyreden çocuk gibi genç kadını canlı takibe almış, gözlerinin markajında tüm tiyatroyu es kaza olur da bir kare eksik görürler diye gözlerini dahi kırpmadan, her hareketlerini büyük bir dikkatle seyrediyorlardı.

"Bak şimdi ön düğmelerini gevşettiği gömleğine güvenmeyerek, biraz daha eğilecek adamın üzerine ve memelerini adamın gözlerine sokacak." dedi Sevil haylazca bakarak.

Hazal gözlerini kısarak kıkırdadı. Sevil içindeki edepsizi dışa vurarak "Bence bacağını adamın bacağına sürtecek hafifçe, faaliyete geçmiş uzvunun ölçümünü yaptıktan sonra, tahrik etmek için biraz üstüne abanacak. Tabii planı işe yaramazsa ne yapar bilemem..." diye arsızca söylendi.

Kaşlarını kızgınca çatan Hazal "Edepsiz edepsiz konuşmasana, sen ne terbiyesiz oldun ya..." dediğinde Sevil onu kıçıyla dürttü. "Dinime küfreden salyangoz satıcısına bak sen! Sanki eli tutulmamış Meryem Ana kendileri."

Hazal dudaklarını büzerek burukça omzunu sarstı. Konuyu kapatarak "Bence artık oyunlarına yenilerini eklemeli... Tekrar tekrar, aynı senaryoyu izlemekten sıkıldım..." derken birden olan oldu. İki genç kız da şaşkınca açılan gözlerine eş "Oha!" dediğinde, ikisi de aynı anda elleriyle ağzını kapatmıştı. Ama çok geç... Hayır, tost makinesine sıkışası kaşar,

Scanned with CamScanner

bayılmadı. Kesinlikle birden aşüfteliğini kabullenip striptiz bardaki kadınlar gibi erotikçe oynayarak soyunmaya da başlamadı...

"Lan, ayağını burktu numarasıyla, o koca kıçıyla adamın kucağına taht bulmuş kraliçe gibi kuruldu. Bir de ileri geri salınarak çamura saplanmış araba gibi patinaj yaparak adamın edepli yerlerine yoklama çekti."

"Sevil, senin aklın neden hep o edepsiz yöne çalışıyor bacım. Adamın hâline baksana, sen orada ter su içinde zevkten kıvranan birisini mi görüyorsun!? Ha tamam, ter su içinde garibim ama şehvetten değil nefessizlikten kıvranıyor bence."

"Tabii, karı aygır gibi n'olacak!" dediğinde Sevil bunu mantıklı bulan Hazal küçük sesiyle arsız arsız kıkırdadı ve kuzeninin kolundan çekiştirerek "Kıskanç karı kıçın büyükse onun kabahati değil senin çok yemen. Pekâlâ ekstra kaşar peynirin zayıf olduğunu her sağlıklı göz görür, tabii senin gibi fesatlaşan kıskançlar dışında... Ve cicim, bu film burada biter, devamını ne sen izleyebilirsin, ne benim yüreğimde büyüyen terbiyem kaldırmaz. Günah lan o ayıp filmleri izlemek." derken, gelecek olan savaşın etkisi altına girmek için, eli mahkûm eve doğru yöneldiler. Sevil ise hâlâ arkasına merakla bakarak "Belki ben izlemek istiyorum, her koyun kendi bacağından asılır sana ne! Dursana ya, en heyecanlı yerinde biten dizi gibi ambargo koyma seyrime. Daha neler yapacaklar tam göremedim bile..." diye hayıflandı giderayak.

"Geçen gün izledik ya! Aynısını yapar merak etme. Önce kızarır, bozarır, sonra gülüşüp memelerini şişirerek iç geçirir ve adamın önce omzuna, sonra göğsüne parmaklarını uzatır... Ha tabii, dudaklarında edepsiz figürler çizerek şuhça dolaştırdığı diliyle işi pişirir. Game over!" dediğinde Hazal, Sevil sesli sesli kıkırdıyordu. "Bir gün havası sönmüş balon gibi gördüğüm tek kişi Didem olsun diye, Allah'a her gece yakarıyorum..."

"Neden gece yakarıyorsun Sevil, gündüzlerin suyu mu çıktı?"

"Çünkü aklıma ancak o zaman dua etmek geliyor, n'apayım..."

"Çarpılacaksın çakma kâfir!"

Otelde yaşattıkları ufak çaplı kaos yüzünden akşam ikisi de salona çağrılmıştı. Elbette ki özel bir misafirperverlikle odanın en sükseli yerinde ağırlanmaya davet edilmişti çılgın ikili. Tam ortada, iki çift titrek bacağın üzerinde, elleri önlerinde, suçlu yüzleri yerde, uysal gözleri pofuduk terliklerinin desenlerinde olarak...

Scanned with CamScanner

Halası Filiz Hanım koltuğa oturmuş, onlara öldüresi ve aynı anda ayıplayası bakışlar atarken, enişteşi sakince kahvesini şapırdatarak içiyordu. İp askılı, kalın çerçeveli gözlüklerini burnunun üzerine düşürüp, kızlara kaçamak baktığında, iki çaresiz göz onun koyu gözlerini hedef almış ufacık bir köpeğin şirinliğinde aman diliyordu. O ise ilgisizce olanların seyrini süzüp, kahvesini höpürdeterek içerken, onlara karışmayacağını sessizce belirterek işkence ediyordu. Hazal ellerini önünde çekiştirirken, halasına yaklaşan adımlarını mini minnacık bir ürkeklikle atıyordu, ta ki Sevil onu omzuyla öne iteleyene ve halıya takılan ayağı yüzünden tökezleyerek ayaklarının dibine kapanana kadar... Hah böylesi daha iyiydi, bir ayaklarını öpüp yalvarmadığı kalmıştı. Hazal derhal iki eli üstünde emekler gibi kızgınca doğrulup, saçlarını geriye atarken kıpkırmızı suratıyla kuzenine ters bir bakış fırlattı. Sevil gözlerini yıkarak yalvarırcasına "Sana kızmaz" bakışlarıyla karşılık verdi.

"Sen! Ayağa kalk hain, uzun burnunun yerlerde sürtünmesi için geç kaldın." bakışları atan Filiz Hanım "Hanginiz mutfağa gidecek karar verdiniz mi?" dediğinde, iki çetin düşman formuna bürünmüş kızlar derhal öne atılıp işaret parmağıyla birbirlerini göstererek "O!" diye savaşlarını ifşa etti. Sonra da birbirini tartan bakışlar atıp "Kesinlikle o!" diye haince gammazladılar birbirlerini...

Bu tiyatrodan sıkılmaya başlayan Filiz Hanım ayağa kalkıp cama doğru gitti. İri bedeniyle dışarıyı biraz seyrettikten sonra arkasını döndü ve koyu kahve gözlerini kıstı. Kızların içi daraldı ve kahverengi ağırlıklı ev birden köhne bir kulübeye dönüştü gözlerinde. İkisi de küçüldü benliğinde ve ürkek veletler gibi kaçma anlarının gelmeye başladığını hissettiler. Filiz Hanım ise onlara inat büyüdükçe büyüdü gözlerinde ve hayal dünyasından koparak gerçek dünyaya göçen bir dev gibi kollarını göğsünün altına toplayarak bağladı. O camın önünde, şekerli evin elma yanaklı cadısı kadar büyümüştü Şirine gibi ufalan kızların gözlerinde. İki kız da onun bakışlarına kayıtsız kalamayıp, suspus olup başını eğdi itaatle. Yaşlı kadın sert çenesini vakurca kaldırıp, buz gibi olmuş keskin bakışlarını üzerlerine devirdiğinde, ateşten kamçılar şakladı ortamın gergin havasında. Ve ikili apansız irkildi bu suskunlukta.

"Hanginiz başlıyorsunuz?"

İkisi de politik istikrarsızlığını bir kenara atarak sustu. Az öncesine inat birden er meydanında savaşan bir düşman gibi değil de, yeni bitmiş

Scanned with CamScanner

bir cengin ortasında kalmış iki akıllı müttefik olmuşlar, anlaşmalı olarak giderek kendi ekseninden uzaklaşıp susmuşlardı. Şu hâlleriyle, mutfaktan kurabiye aşırmış haylaz çocuk görünümünde değil de neydiler! Kısacık bir an suçlular birbirine baktı. Bunu gören yaşlı kadın, otoriteden ödün vermeyen sesiyle biraz daha sert sordu:

"Çorbayı... Adamın kel kafasına... Kim döktü?"

Hazal ve Sevil yine birbirine baktı ürkekçe. Sevil o kel kafayı haşladığı anı anımsayınca dudağının kıyısını gülmemek ve ağlamamak için inleyerek dişledi. Hazal nefesini tutmuş, beklemekteydi. Ve yine ikisi de ansızın beklenmeyeni yaparak "Ben yaptım!" dedi. Sabırsızlanan Filiz Hanım denetimi elden bırakmamak adına dişlerini sıktığında, sanki ikilinin etini ısırmış gibi tepki verdi kızlar. "Hanginiz?" Bu sefer daha sertçe, müsamaha olmaksızın sualini tekrarladı. "Derhal söyleyin, hanginiz?"

"Kesinlikle ben yaptım, Sevil beni koruyor!" dedi Hazal suçu üstüne alarak cesurca. Hayır! Altına kaçıracağını kim söylemişti!

Titrek bacaklarıyla elektrik çarpmış gibi olduğu yerde horon tepen Sevil, bir adım öne atıldı. "Yalan anne, elbette ki ben yaptım bu bariz... Asıl o beni koruyor."

Fasih Bey gözlüklerinin ardından, iki kıza yaşlı bir kurdun temkiniyle, memnunca baktı ve belli belirsiz bir yumuşaklıkla -tabii gururla- gülümsedi. O hep geri planda kalan ama hep son noktayı koyan adam olurdu, fakat tabii bir zaman sonra!

"Peki, odaya destursuz dalarak kim adama küfretti?" Yaşlı kadının aldığı cevap yine aynıydı. "Demek konuşmuyorsunuz? Tamam. Siz bilirsiniz! Ben de yarınki doğum günü partisini iptal ediyorum! Bunun cezasız kalacağını düşünmediniz, değil mi? Oteli tımarhaneye çevirerek birbirine katıp, akşama rahat bir uyku çekeceğinizi sandınız... Hah! Çok beklersiniz."

Hazal kuzenine baktı. Sevil, elektrik santraline sıkışmış ıslak kedi yavrusu gibi titriyordu. Üzgün gözleri dolmuş, neredeyse ağlayacaktı. Tüm hafta bu partiyi olanca gücüyle çabalayarak organize etmiş, bir heves uğraşıp durmuştu. İtiraz eden sesiyle, Filiz Hanım'a yaklaştı. "Anne rica ederim... Bunu yapma. Herkese haber verdim, tüm arkadaşlarıma rezil olacağım."

Kadın olumsuz anlamda kafasını salladı. "Yapmadan önce düşünecektiniz."

Sevil annesinin, yeri geldiğinde ne kadar despot bir kadın olduğu-

Scanned with CamScanner

nu biliyordu. Sadece bakışlarıyla döven, sözleriyle saçını başını yolan ve tepkileriyle kafasına terlik fırlatmış gibi azarlayan başka birisi olarak, ancak kendisini tasvir edebilirdi. Çok çabalamasına rağmen, yaptıklarını bir türlü izah edemiyordu. Ve o anda Hazal kuzeninin yanına gelip, etini çimdirerek kızı irkiltirken, "Ben yaptım! Artık size cevap verebilirim... Evet... Kesinlikle... Bundan eminim. Konu şu ki, artık saklamaya lüzum kalmadı hala... Tek başıma bile isteye, keyifle yaptım. Önce kel kafasını çorbayla pişirdim, sonra kıçını tekmeledim keyifle... Belki böylece beni işten kovarsın diye umdum. Onu suçlama, bir suçu yok. Tek suçlu benim..." dediğinde, herkes gözlerini irice açarak ona çevirdi.

Hazal, yüzünü üzgünce yıktı. Gözleri de, tutuk ve basiretsiz bakıyordu. Kızarıyordu ama onların sandığı gibi utancından değil yalan söylemesinden...

Anlamaz mıydı Filiz Hanım kim neyi yaptı? Kaçın kurasıydı o, kuyrukları birbirine benzemeyen ve değmeyen tilkilerdendi!

"Adamı sapık sandım hala. Şaşı olduğunu anlayamadım. Ben göz doktoru muyum? Özür dilerim. Bir daha gözlerine iyi bakarım, öyle yaparım yapacağımı." Başını üzgünce aşağı eğdi. Masum bir duruş edindi. Şimdi saçları yüzünü kısmen saklıyordu. Küs bir sesle, tıpkı bir çocuk gibi mırıldanmaya başladı. "Recep amcanın yanında ben çalışırım. Mutfaktan hiç çıkmam. Onun söylediği tüm Lazca türküleri, hem de sürekli uydurma fabrikasının repertuarını genişleterek dinletisini keşfeder, harakiriyle intihar ederim. Bu da bizim milli harakirimiz ne de olsa, öyle ya. Yanıma bir fare zehri, bir de uyku ilacı alırım. Artık kader. Allah ne verdiyse... Hangisi olursa sabrım yetene kadar direnir ve birini içerim. Allah affetsin ne diyelim..." derken Sevil'in kolunu çimdikliyordu.

Sevil ağzını açacakken başını yana yıkıp, dişlerinin arasından fısıldadı. "Ağzını açarsan, seninle bir daha konuşmam, elbiselerimi de unut, dolabımı da."

Sevil nihayet ağzı serbest kaldığında eli mahkûm "Tamam." diye homurdandı.

Her şey bittiğinde genç kız ona minnetle baktı. Filiz Hanım bir sürü ceza ve yasakları sıraladı ama en sonuncusu... İşte berbattı.

"Bundan sonra sürekli servislere sen bakacaksın Hazal. O da hizmetlisi sen oldun! Didem'e iyi davranacaksın, kızın kılına zeval ver bitiririm seni! Sözümden çıkarsan seninle görüşürüz. Rıza'yı sana musallat ederim. Yanında Recep ustayı bonus yaparım. Emin ol yaparım."

Scanned with CamScanner

Hazal itiraz etmek için ağzını açacakken, yaşlı kadın tek kaşını kaldırmış bilmişce bakıyordu. "Yoksa Didem için çalışmak, getir götür işine bakmak mı istersin?"

"Allah esirgesin!" diyen kız itaatkâr bir biçimde boynunu büktü, tıpkı bir kedi gibi kulak kabartarak dinleyip her söylediğini onayladı. Ve artık aralarında aşağı yukarı konuşulacak bir şey kalmamıştı. Filiz Hanım memnun bir suretle salondan çıkarken, Sevil babasının yanına gidip koltuğunun tepesine kurularak, sitem dolu sesiyle küsçe konuştu:

"Baba, sen neden bir şey söylemedin?"

Yaşlı adam fincanı sehpaya koyup, ayağa kalktı ve kızına göz kırpıp "Onunla aynı yatakta yatan benim kızım ve henüz canıma susamadım." Kızını öpüp, Hazal'ın yanına geldiğinde ise "Ben hallederim bıcırık, asma şirin yüzünü. Hani benim şekerim." diye mırıldanıp, alnından öperek ayrılmıştı.

Hazal pekâlâ eniştesinin bunu halledebileceğini başından beri biliyordu. Fakat halasının bugün olanlardan sonra, bir adım dahi geri atmayacağını da adı gibi iyi biliyordu. Nitekim eniştesi Fasih Bey, sade ve makul bir adamdı ve Hazal böyle olduğu hâlde ikisini de çok sever ve sayardı. Gerçi garibim tesadüflerin düşmanıydı ya neyse! Onlar yapıyor, Fasih Bey arkalarını temizliyordu keyifli bir tetikçi gibi...

Dün geceki curcunadan ve akşama yenilen azarlı sohbetin ardından, bugün evde hummalı bir çalışma vardı. Hayır evi yakmamışlardı ya da oteli yıkmamışlardı, sadece... Otelden, bir-iki kişi daha hummalı çalışmaya yardıma gelmiş ve parti hazırlıklarına yardımcı olmaya başlamıştı. Sevil giyinmek için odasına giderken, Hazal giyinmiş bir biçimde merdivenlerden iniyordu. Altında bacaklarına dolanan, buz beyazı bol şifon uzun bir etek ve üzerinde sıfır kollu bir gömlek vardı.

"Ben sahile bakan bahçeye geçiyorum Sevil, bir şey olursa çağırırsın, olmazsa yanıma yaklaşmayın yakarım. Yalnız kalmak istiyorum." diyerek ilerlerken, arkasından onun direktif veren sesi duyuldu.

"Fazla geç kalma, birazdan burası dolar."

Hazal elini tepesinde salladı, onu başından savıp bahçeye çıktı. Ilık hava tenini yalayıp nemli meltemini hücrelerine hediye ederken, saçlarına sataşarak yüzüne savurdu. Bu mevsimde arka bahçe çok tenha oluyordu... Kayalıklarla kaplı bu sahile bakan cephe hem sır dolu âşıklar için kaçamaklık bir koy, hem kafa dinlemek isteyenler için sakinlik dolu bir sığınaktı. Biraz nefes almak için gitmeye niyetlenmişti. Sakin adımlarla ilerlerken,

Scanned with CamScanner

ilgisiz bakışları ön bahçede gezindi. Yeşil çimlerin üzerine atılan rahat minderler ve örme hasır koltuk takımlarıyla çok şık ve rahat bir eğlence alanı düzenlenmişti. Akşam havasının içinde ışıldayarak yanan bahçe direkleri ve köşelere serpiştirilerek döşenen eşsiz meşaleler gecenin içinde yanan ufacık yıldızlar gibi ışıldıyor ve etrafı şık bir dekorla aydınlatıyordu. Bu görünüm geniş bahçeye çok farklı bir ambiyans katıyordu. Birkaç tembel kedi ortalarda cirit atarken, bakışları evin yardımcısı Nevra'ya kaydı. Kızcağızın, sabahtan beri canını dişine takarak çalışmaktan perti çıkmıştı. Öyle fazla kişi gelmeyecekti. Nitekim yine de özenli ve hummalı bir çalışma sürmekteydi. O dalgınca ağaçlık alana ilerlerken, dar gölgeli yollardan usulcacık salınarak fundalığın soluna geçiyordu. Tam o esnada, dalgınca yürüyen kız halasını görünce, başıyla selam verip, buruk bir tebessüm sundu ona ve konuşma fırsatı vermeden ilerlemeye devam etti.

Filiz Hanım üzgün gözlerle ardından bakıp, derince iç çekmiş, onun kederini sakladığı mavişlerini, içi giderek yine çaresizce izlemişti. Bu kızın gönlünü ne kırmıştı bu kadar? Yavrucağın bir zamanlar neşe fışkıran gözleri, her dem kederle dolar olmuştu son zamanlarda. Onun gözlerinin canlanarak güldüğünü, ışıldayarak şakalaştığını görememişti. Onların Hazal'ı saklambaç oynayan, yalandan kahkahalar atan, kâğıttan kuleler gibi yıkılmaya mahkûm mutluluk oyuncu olan kız değildi! Capcanlı, cıvıl cıvıl bir çocuktu o, bu kızın hüzün yüklü çelik sırlarla bezenmiş bakışlarını sevmemişti. O, her daim haşarılığıyla evlerini şenlendiren, haylazlığıyla kızdırıp, sakarlığıyla güldüren kuzusunu görmeyi istiyordu.

Hazal ağaçlık alana vardığında, ayağındaki sandaletlerini çıkarmış ve kayışlarından kavrayarak eline almıştı. Ayakları, yeni sulanmış nemli çimlerin üzerinde usulca kıvrılırken, tenine vuran nemle bedeni hafifçe ürperdi. Bir eliyle kolunu sımsıkı kavrarken, kulağına cırcır böceklerinin geceyi kuşatan ve nağme gibi her hücresini esir alan ezgisinin sesleri gelmeye başladı. Ağaçların arasından hafifçe yaprak hışırtıları duyuluyordu. Biraz daha ilerleyince, buna dalga sesleri eşlik etti ve genzine denizin tuzlu ve nemli havasına karışmış ağaçların doyulmaz kokusu yayıldı. Köşedeki ağacın dibine konmuş tek başına duran yalnız bankta, tıpkı onun kaderini yaşıyordu. Usulca üzerine kuruldu. Burada bahçe direği olmadığından, her yer flu bir karanlığa sahipti. Sadece geceyi yararak süzülen muhteşem ay ışıkları, denize dikey olarak düşüyor, ayın şavkı suyun üzerinde grimsi beyaz olarak süzülüp, yakamoz yakamoz oynaşıyordu. Şakaklarına sapsarı altın tanelerini andıran zülüfleri düşmüş, sırtını geriye iyice yaslamıştı.

Scanned with CamScanner

Aralanmış grili beyazlı bulutlarla, gökyüzü bir peri âlemi kadar güzeldi. Kartpostal gibi muhteşem bir manzaraya sahipti olduğu eşsiz yer. Mevsimler hızla dönmüştü. Güz bitmiş, yaz gelmişti. Oysa keder yüklü göz kapaklarını ne zaman kapasa, içinde hep bir hüzünlü film cereyan ediyordu. Ağlamanın zalim yorgunluğundan pestili çıkmış hâlde başı yastığa ne zaman düşse, aklından geçen en son şey dahi hep özlemle yandığı kırgın ve onu terk ettiği çaresizliğe düşen yüzü oluyordu. Bazen teni üşüyor, bazen yüreği yanıyordu. O yoktu ya; firar etmiş uykuları kayıpta, içine çektiği hava taze baharı kuşanmamıştı. Ne kadar değerliydi o. Nefesten evvel, onurdan, gururdan, haysiyetten, aileden, candan evvel gelir miydi sevgili? Geliyordu işte! Gerçekler yalanlarla ayrışmaya başladığı gün beyninde, acı çekeceğini sonuna kadar biliyordu Hazal. Yaptığı ona göre mantıklı, kimine göre deli saçmasıydı ama olması gereken, yapılması gerekenin ta kendisiydi. Hangi yürek sevdiği gözlerde başka sevdanın ya da ilginin seyrini izlemeye tahammül ederdi? Ya Pınar dönerse, eski aşkı depreşirse kuruntularına bir de başkasını severse korkuları ekleneli çok olmuştu...

Şimdi ne yapıyordu sevdiği? O da bakıyor muydu acaba karanlığı yaran ayın muhteşemliğine kirpiklerini kırpmayı unuttuğu kara gözleriyle? Derin derin soluyor muydu yazın bahar kuşanmış havasını? Ellerini yine ceplerine sokup, omuzlarını vakurca kaldırarak hayata meydan okurcasına, dikiliyor muydu karanlığın içinde buzların prensi gibi? Tıpkı kendisininkisi gibi, elleri kaşınıyor muydu yalnızlıkla, teni sıcaklığının vuslatını hissettiğinde karıncalanıyor muydu özlemiyle? Yalnız mıydı sevdiği kendisi gibi? Yoksa, nefesleri hangi yasak teni okşuyordu hayâsızca? Küstah dudakları, kimin kulağına en eşsiz nağmelerin yanında halt ettiği güzel sedalar diziyordu? Gözleri, bakmaya doyamadığı, sahibi olamadığı kara gözleri... Onsuz bir dünyayı nasıl görüyordu? Belki çok kızmıştı başlarda, belki de çabuk alışmıştı yokluğuna ve bir hiç gibi, hayatında hiç var olmamış gibi unutup devam etmişti hayatına. Ondan başkasını görmeye alışmıştı güzel gözleri, ya da onsuz olan ne varsa bir zaman sonra doğal gelmişti bakış açısına. Yoksa unutmammış mıydı tıpkı kendisi gibi? Onun da özlediğinde burnunun direği sızlıyor muydu çok zamandır? Yoksa gelip geçen baharlar gibi unutulmuş muydu kokusu! *'Kokunu seviyorum'* derdi hep... Seviyor muydu gerçekten, hava gibi, su gibi, Hazal'ın onun kokusuna doyamadığı gibi? Şimdi burada oturmuş, *'Onsuz kurduğum ama içinde tamamen onun olduğu* dünyama devam etmeye gücüm yetecek mi?' diye düşünüyordu... Şu son sene içinde ne çok şey geçmişti başından

Scanned with CamScanner

böyle. Ne çok şeye imza atmıştı kederli kaderi. Oysa yaralı yüreği Arda'ya ve böyle bir şeye, hiç de hazırlıklı değildi. Yaraları hâlâ tazeydi, kanıyordu. Üstelik... Yeminliydi! En çok korktuğu ve nitekim en çok kaçtığı şeye kapılmıştı. Kaçtığı böylesi bir aşk'tı... Yakalanıp yandığı ise, yine bu üç kelimeli yasaktı...

Bir perinin masal diyarına saklanmış, şeytanın oltasıyla kıçından vurulmuştu Hazal. Artık hayatın güllük gülistanlık olmadığını biliyordu. Çünkü... Sürüyle insan içinde yalnız, onun kaderine yazılmıştı hasret. Onun hatasının aynını kendisi yapacaktı diye, hep mutluluğa vuslat kalıyordu yürek. Yalan olanın seyrinden, sahte duyguların bencilliğinden kaçıyordu ya, yaralanmaktan, yaralamaktan korktuğu içindi bu...

"Ne yapmalıyım?" diyordu son zamanlarda hep. Sık sık bu soruyu soruyordu kendine. "Ne yapacağım onsuz?" Çöllerde susuzluktan kurumaya başladığı anda, bir damla su olup çatlamış dudaklarına yağmış damla kadar muhtaçtı ona...

Şu anda derin derin soluduğu, genzine düğümlenen hasret gibiydi hava... Ensesinden salınarak inen bir bukle, rüzgâra inat havalandı asice. Ilık bir meltem yaramazlığa soyunup gelip tenini yalarken, sanki ruhunu havalandırır gibi yanaklarını ısırarak, usulcacık yüreğine dokundu. Görünmez zalim bir elin gelip ruhuna ulaşması gibi titredi kız. Bilinçsizce, eli kalbinin üzerine gitti. Hızlanmıştı! Neden bu kadar hızlı atmaya başlamıştı ki! Sonra ensesinde bir ürperme oldu. Ensesinin kökünden, omuriliğinin ortasına doğru soğuk soğuk bir akım yayıldı ve apansız üşüdü... Kollarını göğsüne sardı. Hasta mı oluyordu? Sonra o bildik koku genzine, sinsice süzüldü. Bilinçsizce gözleri kapandı. Aylardır hasret kaldığı, ciğerlerinde tılsımını sakladığı koku... Nefesini tuttu önce... Sanki... Sanki bir vefasızlık sonucu soluklarını bıraksa, o muhteşem koku genzinden kaybolacakmış gibi ciğerlerine hapsetti... Bunu istemiyordu. Haftalardır özlemiyle yandığı koku, genzinden içeri süzülüyordu ya, hayal bile olsa ondan kopmak istemiyordu. Bu... Bu saçmaydı. Kaskatı kesildi bedeni... Buz gibi oldu teni. Gözleri dolmaya başlamıştı yine zamansız. Karnına, incecik ağrılar saplandı. Gecenin içinde şaklayan şimşekler yoktu ama ruhunun karanlığında fırtınalar patlayınca, cam bilyeler gibi, ayın on dördü gibi parlayarak ağlamaklı oldu mavişleri. Yutkundu. Acı acı tekrar yutkundu. Şimdi kulakları uğulduyor, dudakları kuruyor, kalbi küt küt atıyordu.

Sonra arkasında bir çıtırtı oldu. Kuru yaprakların avucunda ezilmesi gibi hışırdadı sessizlik. Ağır bir şeyin yapraklarını ezdiğini gösteren bir çı-

Scanned with CamScanner

tırtı daha salındı geceye... Ürkerek, ama içinde yeşeren hızla yerinden kalkıp, felaket bir heyecanla arkasını döndü. Eli, göğsüne çoktan tırmanmıştı bir umut. Ne sandıysa? Geleceğini mi? Onu arayıp, bulacağını mı? "Sensiz olmuyor, bak kaçtın ama buldum seni Mavişim! Gözlerim hep seni aradı, tenim sana hasret, kulaklarım sesine, yüreğim yüreğimin yarısına" derken, hasret kaldığı gören gözlerini gözlerine dikerek, içini titretirken kollarını kartal gibi açarak, "Gel meleğim" demesini mi? Çok şey sanıyordu Hazal! Hâlâ salak, hâlâ hayalperest ve hâla âşıktı! Gözlerini kısarak karanlığa bakmaya başladı. İçi titriyordu düşündüklerinin sancılı gerçeğiyle. İleri tarafta... Ötelerde... Orada bir gölge mi vardı? İri bir gölge! Sanki... Sanki ellerini ceplerine sokmuş, yağız bir erkek ona sessizce bakıyordu. Bakıyor ve suçlayarak içini okuyordu. Fakat yüzünü ve fiziğini tam seçemiyordu. Sadece heybetli olduğunu varsayıyordu. Zira karanlıktı ama ona baktığını, yüzüne, bedenine, hatta ruhuna baktığını, içinde oluşan capcanlı bir dürtüyle tüyleri havaya diklenerek hissediyordu. İçini gıcıklandıran, yüreğini hızlandırırken tenini okşayan bir sedaydı bu... Şu anda onun karşısında biçare, müdafaasız bir mahlûk gibiydi. İçinin, binbir korku dolması lazım gelmez miydi? Yabancı bir adam olması bile muhtemel bir tehditti. Ya da benliği onun tenha bir kuytuda olmasının ürkütücü sinyalini verip, beynini uyarırken, kalbi binbir tehlike senaryosunu zihninin içine atmalıydı. Baskın tehdidini tüm hücreleriyle algılayan aklı isyan ederken, neden hâlâ aklını başına getirmiyordu? Ondan korkmuyordu! Ama ama neden?

Şaşkın dudaklarını araladı fakat konuşamadı. Sesini biri çalmış gibiydi, fersiz kelimeler dudaklarından bir türlü çıkmadı. Onca zaman sonra gizliden gizliye beklediği bir görüntüyü kaybetmek istemeyen hülyalı gözleri, bu muhteşem rüyadan uyanmak istemezcesine kirpiklerini dahi kırpmadan bakıyordu. Sonra yüreğinin sesini bastırarak, titrek sesiyle gölgeye fısıldadı.

"Kim... Kim var orada?"

Ses gelmedi! Pastörize olmuş gölgeye baktı... Baktı ve yine bakmaktan alamadı kendisini. Sessizdi etraf. Kulaklarını, ateş böceklerinin ve yaprak hışırtılarının yanı sıra heyecanlanmış kalbinin nabız sesleri okşuyordu. Yüreği, keskinleşmiş kayaya çarpan dalga sesleri gibi hırçınlaşmıştı. "Ki-kimsin?" Fakat konuşmak şöyle dursun, gölge kıpırdamadı bile. Ona cevaben, yanında Sevil'in neşeli sesini duyunca, apansız irkilerek, aniden korkup arkasını döndü Hazal.

"Benim, kuzum." dedi genç kız üstüne alınarak bu soruyu. Hazal, bir

Scanned with CamScanner

an boşta bulunduğu için, bacaklarının dermanı kesilmişti. Sevil onun ürkmüş mavilerine bakıp "Üzgünüm, korkuttum mu?" diye sordu ürkekçe. Koluna dokundu telkin etmek isteyerek.

Hazal kireç gibi olmuş yüzüyle, derince iç geçirdi. Ve kendini toparlayarak hemen arkasını döndü. Karanlığa heyecanla baktı. İleri doğru, o gölgeyi yakalamak isteyerek bir adım attı.

"Hazal... İyi misin?"

"Ha... Hayır!"

Telaşlı bakışları her yeri arşınladı ama gölge ortada yoktu. Buhar gibiydi? Hayalet gibi... Sislerin arasından görünen bir sanrı gibi apansız yok olmuştu. Sevil de yanına geldi. "Birini mi arıyorsun? Seni rahatsız eden birisi mi oldu?" Şimdi Sevil de onun baktığı yere, dikkatle ve merakla bakıyordu. *Merak! Taze bir gelin gibi aklına işlendi...*

"Tanıdığın birisi miydi?"

Hazal başını salladı olumsuz anlamda Sevil'e. "Görmedim yüzünü." dedi. "Sadece varlığını hissettim bir an..." demek isterdi. İçi kurumuş, yüreğine apansız garip bir kasvet çökmüştü. Ne ara aktığını bilmediği gözyaşları, ip gibi yanaklarından salınmış, tenini gıdıklayarak çenesine süzülmüştü. Özleminden kafayı yiyor, her çıtırtıyı o sanıyordu. Burnunu çekerek, elinin tersiyle gözlerini kuruladı gizliden gizliye. Artık kalbi hızlı atmıyordu. Bedenindeki o eşsiz ürpertiler gitmişti. Nefesleri normaldi. Şimdi içinde yine o yüreğini yiyip tüketen karanlık, boşluk, sancılı bekleyiş, canını yakan hüzün ve genzini sızlatan hasret kalmıştı. Elini göğsüne koyup, kalp ritmini dinledi. Onun sevgisine eriştiğinden beri, onun için atan yüreği... Kesinlikle daha sakin bir ritimde atıyordu. Sonra ensesindeki ürperme neden apansız yok olmuştu! Neler oluyordu böyle? Hayal mi görmüştü! Onu, o kadar çok düşününce, yüzü olmayan garip hayallerini mi görmeye başlamıştı?

Başını sallayarak, itaatsizce akan gözyaşlarını algıladı yine ve burnunu çekerek, yanaklarını kuruladı. Islak kirpiklerini kırpıştırarak kuzenine döndü. Koluna girip "Sen neden geldin? Misafirler gelmeye başladı mı?" derken, meraklı gözleri hâlâ oradaki ağacın altındaydı.

"Ağlıyor musun yine?" diye sordu Sevil üzgünce.

"Sadece..." dedi Hazal derin bir iç geçirerek. "Sadece özlüyorum..."

Sevil ona üzgün bir sarılışla sahip çıktı. Sımsıkı sardı yalnızlığına çare

Scanned with CamScanner

arayarak ama bulamazdı. Ve en son çare bu baskın kederi, azabı, pişmanlık kokan koyu havayı dağıtmak adına yeni yeni konular açtı. Az önceki tükenmişliğini üstelemeyerek bir şeyler anlatmaya başladı. Ama Hazal o kadar yorgun düşüncelerin girdabına kapılmıştı ki, sohbeti toparlayamadığından sebep sadece dalgın dalgın yürüyor fakat kuzenine kulak asmıyordu.

Birkaç saate tüm misafirler gelmişti. Oysa onun gözleri dalgın dalgın duralarken, bedeni şen şakrak gruba uzak duruyor, iki de bir de bakışları bahçede yahut da bahçenin arka tarafındaki fundalıkta o malum yerin uzağına takılı kalarak kayboluyordu! Etraftaki, neşeli gençlerin kahkahalara karışmış şuh sesinden sıkılmıştı, her kafadan keyifli bir ses çıkıyordu. Hazal ise yorgun yüreğiyle onların bu cıvıl cıvıl hâlini çekemiyor, kafası bu sesleri daha fazla kaldıramıyordu. O kadar kaçmasına rağmen, birkaç kız yanına gelip konuşmaya yeltenmiş, kibirli ve burnu Kaf Dağı'nda unutulmuş gibi durmamak adına, zoraki birkaç kelime ile başından savuşturmuştu. Onları tanımıyordu. Ortada bilmediği konular dönerken onlar konuşmuş, Hazal ortalarda avare avare dolaşırken sıkılmıştı. Ne var ki, iki adımda bir edilen sohbet tesadüfleri daha ilerideki gruba gidemeden bu keyifli insanların sohbetinden sıkılarak cesaretini kırmış ve çözümü bu neşeli meclisten kaçmakta bulmuştu. Onu, kendi hâline bırakmayacaklardı bu belliydi. Dinlemek, söylemek, gülmek lâzım gelecekti ve şu vakitte bunu kaldırmazdı. Hâlbuki o sadece, ufacık bir çocuk huyuna bürünen yalnız ruhuyla, ömründe ilk defa karanlıkta tek kalmak, sessizliğe doymak, sadece maziyi anarak kana kana yaşamak istiyordu. Bu şatafatlı sohbetlerden kurtulmak için de, kendini mutfağa atmış, orada da halasına yakalanmıştı. Ve eli mahkûm onun meraklı sohbetiyle eşlik eden ciddi sorularına aldırmadan, yardım etmeye başlamıştı.

"Sevil'in misafiri iyi biri gibi... Sence?"

Hazal, omzunu sarstı umursamazca ve elindeki son mumu da pastaya yerleştirdi. "Henüz görmedim hala... İyi mi, kötü mü bilemem..."

"Neden görmedin kuzum? Sen Seval'in kardeşisin kızım, insan merak etmez mi bu kız itle mi uğursuzla mı diye?"

İşini ciddiye alarak başını salladı Hazal, halasının meraklı sesine binaen; "Elbette ki ettim. Ama onun yanlış yapmayacağına da eminim. Hem neden sordun bunu?" diye soruya soruyla cevap verdi. Pasta tabağının kenarına bulaşan kremayı, kâğıt havluyla silip, bardaklara uzandı Hazal.

"Bence iyi biri..." diye belirtti yaşlı kadın gözlerini genç kızın eline dikerek. Şeker kavanozuna düşmüş kurt gibi kıvrandığı belliydi. Kurabiyeleri

Scanned with CamScanner

tabağa aldı ve servisleri ileriye ittirdi. Sohbeti biraz daha açmak adına, "Bizim otelde kalıyor sanırım. Geçen gün geldi. Sessiz ve saygılı bir tipe benziyor... Ne ara arkadaş olmuşlar acaba? Üni'den olamaz... Buralarda dolaşacak tiplerden değil..." derken, yan bakışlarını hatırşinasça yeğenine çevirdi. "Senin haberin vardır değil mi? Söylesene... Ne ara ve nerede tanışmışlar kızım, kıvrandırma beni?"

Hazal ona mahcup bir ürkeklikle cevap verdi: "Bu konuları onunla konuşsan daha iyi olur hala. Ben sadece sırdaşı olurum, gammazcısı değil! Sonra birbirimizin yüzüne nasıl bakarız! Siz bizi böyle mi yetiştirdiniz ki, şimdi benden ispiyoncusu olmamı bekliyorsun?" İşte bam teline dokunup, *yaraya parmak basmak* tam da bu olsa gerekti. Halasının sorgusuna alındığından sebep, maviş bakışlarında hafif bir güceniklik vardı. Bu konu hakkında konuşmak istemediğini susarak belirtti. Yani halasını katır gibi teptiği külliyen yalandı!

"Ama evladım, pekâlâ konu ciddi olmasa sormam. Hem ne alaka! O, ilk defa bir erkek arkadaşını bize tanıştırma kararı alıyor. Bu konuda tereddütte düşmem normal değil de ne!"

"Sen de diyorsun hala, *erkek arkadaş*!" Bu esnada yanlarından bir yardımcıları geçti. Hazal bu kızın daha çok gelip gitmesi ve konuyu kapatması için birkaç bardak kırıp temizletebilirdi. Hay aksi aklı bazen çalışmıyordu, hep sonradan! Onca nutuktan sonra bok vardı çalışacak! İkilinin bakışları kısacık bir an Nevra'ya kaydı ve Filiz Hanım ses tonunu ayarlayarak dirseğiyle kolunu dürttü. "Hazal..." Yardımcı gidince Hazal devam etti sözlerine "Sadece arkadaş olma ihtimali de, hayli yüksek biliyorsun hala. Daha erken değil mi endişelenmen için... Ciddi olursa sana zaten açılır, şimdi neden bu kaygın, sorgun? Sevil çocuk değil, hatasını ya da yanlışını görecek kadar büyüdü... Endişelenmen yersiz."

Halası birden hanun ağalığı bırakıp, kümesine başka erkek dadanan kızışmış horoz gibi kabararak "Siz daha gözleri açılmamış civcivsiniz erkeklerin elinde... Ne büyümesiymiş bu? O vahşi adamlar sizi, gözlerinizi açana kadar, pis bir kedi gibi haince pençesine geçirip bir yutumluk leblebi olan canınızla boğar da anlayamazsınız. Milletin pis midesinde boğulmadan, şimdi dökül bakayım. Kim bu adam?"

Onun sertçe kükremesiyle Hazal irkilerek, içinde horon tepen kankası korkak Hazal'la el ele titrerken, elinin içinde şangırdayan bardakları tepsiye dizdi. Kaçmaya çare olarak pasta tabağını eline aldı. "Susma hakkını kullanıyorum, yoksa bir daha konuşacak dilim olmayacak biliyorum!

Scanned with CamScanner

Sen de sormama hakkını kullan hala, kopardığın dilim eline inan olsun yakışmaz!"

Yaşlı kadını kırmadan, bu konuyu kapamayı yeğledi. Pastayı alıp halasına şirince uzattı. "Haydi, yak mumları... Sanırım vakit geldi. Partiye katılmak gerekiyor artık, yoksa Seval'in dilinden çok çekerim." Sonra da muzırca göz kırptı. "Onun hakkında kötü bir şey öğrenir ya da sezersem, inan o adamı mahvederim sen merak etme... Ağzımla ateş içer, nefesimle buz tuttururum. Sıkma güzel canını, senden önce ben dalarım etlerini didiklemeye. Hem sadece arkadaşlar bildiğim kadarıyla, yani yeni olan bir durum. Bir şey söylemek için çok erken."

Filiz Hanım sonunda pes ederek mumları yaktı ve başını kaldırdı. "Evet. Şimdi oldu, hadi sen arkadan gel pastayla, ben ışıkları kapatayım da âdet yerini bulsun."

Filiz Hanım önden çıktıktan yaklaşık bir dakika sonra, Hazal elinde mumları yanan pastayla bahçeye yöneldi. Yüzünde hem mahzun, hem memnun, hem de meraklı bir hâl vardı. Karanlığı yaran her yer suspus içindeydi ve bahçeyi sadece meşalelerin titrek ışığı aydınlatıyordu. Dikkatli bakışları pastanın üzerinde, onu düşürmemek için temkinle yürürken, mumun ışığı ay yüzüne vuruyor, rengârenk ışıltılar teninde raks ederek bakışları oynaşıyordu. Karanlığın içinden süzülen melek gibi gülen mavişleriyle, masaya doğru yöneldi. Tam o anda "İyi ki doğdun Sevil!" nidaları eşliğinde, ışıklar yandı ve Hazal başını kaldırdı. Zaten başını kaldırmasıyla, yüzünün solması, kalbinin durması, nefesinin kesilmesi, aynı anda ise, parmaklarından kurtulan pastanın yerle yeksan olması bir oldu! Gördüğü son şey de bu olmuştu! Karanlık...

Scanned with CamScanner

Sessizlik en çok, sen yanımdayken acıtıyor beni.
Sözlerin, başka sırların kapılarını aralayan sır dolu anahtar gibi.
Konuş... Durma! Vur! Bir kuru sözle... Mermisiz öldür beni!

Scanned with CamScanner

İKİNCİ BÖLÜM

"Üzülesenize masamın önünden, müşterilerim sizi görünce kaçıyor..."

Seval dişlerini sıkarak, ya sabır faslına geçmeden evvel, masanın üzerine abandı ve hemen masanın arkasında duran uzun boylu, bir nevi mahallenin çamaşır sırığı gibi işlevsiz olan kıza uzanmaya çalıştı. Tabii başaramayınca kuyruğuna basılmış kedi gibi ciyaklayarak "Kız saçaklı, yolarım senin o pabuç dilini. Yine ne içtin sen he? Ayran mı? Baksana sabah sabah sanın görüyorsun... Burada müşteri var da biz mi sayamıyoruz?" diye atıldı ama Didem geriye çekilerek bu sataşmayı savuşturdu. Didem oyuncu hanımlığıyla onu çileden çıkarıp gülerken Hazal "Sevil, bak benim gibi ol kuzen. Bazı eşekleri görmezlikten geliyorum görmüyor musun? Çünkü biliyorum ki, görürsem dövemezlikten gelemeyeceğim... Bırak uyma şu eşeğe anırsın, belli ki yine kaşıntısı var..." dedi ama kuzeni aldırmayarak "Kaşırız anam biz de, parayla değil ya." diye carladı. Hazal kuzenini belinden yakalayarak geriye çekiştirdi. Bu Didem karısı ağzıyla kuş tutup, kıçıyla yılan oynatsa bile, yine sevmeyecekti arkadaş. Hazzetmiyordu işte tıpkı kuzeni gibi bu mayası bozuk huylu karıdan.

"Gel de kaşı o zaman şekerim. Annen de seni kaşır nasılsa. Senin gibi gereksiz engerek için parmağımı kaldırmak bile enerji kaybı." dedi Didem. İşte Sevil'in de rot balans[3] ayarı kaydı. Çekiştirmelere aldırmayarak ona laf çakan kıza öfkeyle atıldı. "Bostandaki hıyarla beynini dürttüğümün karısı, uyuz gibi kaşınmaktan başka ne yapıyor zaten lan, seni kaçırıp ilaçlayarak

3 "Rot Balans" otomobillerin cant ve lastik mekaniği ayarı.

Scanned with CamScanner

uyuz hastalığından kurtarırım genelev kaçkını kaşar..." dediğinde Hazal kuzenini geri çekti fakat Sevil içine sinek kaçmış gibi kıvranarak, ha bire kıza atılmaya devam etti.

Didem burnunu kıvırarak, arsız gözleriyle seviyesiz gördüğü kızların onun için tepişmesini süzdü. "Ah benim için yarışmanız ne kadar güzel, bu kadar paylaşılmaz olduğumu bilmiyordum..."

"Lan seni bir parçalarım, kuş beyninden itler bile yemez..." dedi Sevil.

Didem omzunu kaygısızca sarstı. Hazal ve Sevil aynı anda delirdi. Bencilliğiyle bir numaralı sürtük, egosu şişik pislik, ukala, çıtkırıldım, erkekler tarafından kırmızı donuna kadar şımartılmış yaratık olan Didem bu sefer kotasını aştı... Sevil ve Hazal öne atıldığında, o yatak odası ünlüsü, bar güzeli, tek meziyeti çiftleşmek olan geyşa ikonu, cüzdanı kabarık erkekleri kaçırdığında çekinmeden gözyaşı dökecek bir asalak olan dengesiz kızı paralamak için ciddi bir yarış yaptı.

Ama kız masanın korumasına aldanarak "Ben geldiğimde burada olmayın. Havamın kalitesi düşüyor çirkinler. Sayenizde müşteri kaybı yaşıyoruz. Zararsınız anlayın..." derken, burnunu sümkürdüğü peçete kadar değer vermediğini kızları, eliyle süpürterek yolu gösterdi. Saçlarını arkasında şuhça savurarak, bir sağa bir sola giden pinpon topu gibi sallanan kalçalarını da yanına alarak resepsiyondan ayrılırken "Hazal ağlayacak mısın bebekcik yine?" dediğinde sataşarak, bu sefer masanın üzerine hırsından deliler gibi abanan kişi, dişlerini diliyle etlerini parçalayacak gibi bileyen Hazal oldu! Ağzından daha önce duyulmamış küfürler savrulurken, annesinin zorla koyduğu terbiye filtresini çoktan işinin ehli bir hacker gibi aradan kaldırmıştı. Pırasa saçlı kadına tırnaklarını geçirecek bir kaplan gibi pençelerini uzattı ama çok az bir farkla kahkahalar atan ucuz kadını kaçırdı. Bu kaknem kan, bir gün elinde kalacaktı ya, hadi hayırlısı.

Az sonra Didem'in gitmesiyle rahatlayan Sevil'in bakışları acıyarak Hazal'a döndü.

"Yine daldın Hazal, boğulacaksın... Çık şu düşünce denizlerinin içinden."

Genç kız hemencecik irkilerek kendini toparladı. Kederle kundaklanan güzel dudaklarına yalancı baharların kuşandığı zoraki bir gülümseme dokundurdu. Üzerinden katır sürüsü geçmiş gibi bedenini hissetmediğini, sinirlerinin Rize'ye gidip horon teptiğini ve duygularının karınca yuvası kadar karmaşık olduğunu kendine saklayarak dudaklarını büktü. Zaten alışır olmuştu yalancı baharların gözlerine dokunmasına, sahte gülüşlerin yanaklarına kurulmasına. Sabahtan beri Arda'yı düşünmeye başlamadan

Scanned with CamScanner

önce, yaptıklarını hatırlamaya çalışarak "Özür dilerim Sevil, dalmışım bir şey mi dedin?" diye hayıflandı beyhude bir soruyla.

"Dalmadığın an mı var kuzum! Zaten 'Arda Diyarları'na dalmaktan ve onun hayalleriyle boğulmaktan başka ne yapar oldun ki. Burada bir saattir Canan ablanın süt kızı Mesude gibi meliyorum da, dönüp bakmıyorsun."

"Önemli bir şey mi söyledin, özür dilerim." dedi Hazal üzgünce.

"Yok canım... Didem kaşarını nasıl eriteceğimiz hakkında bir plan yaptım ve işleri nasıl sıraya koyacağımızı sordum!"

"Halam Didem'i hayatta işten atmaz. Kadın işinin ehli bir palavracı ve bir numaralı drama oyuncusu. İki ağlar bir zırlar halamın minnak vicdanını yerinden oynatarak onu bile dize getirir boşa uğraşma..."diyen Hazal elini şakağında gezdirdi. Sevil incecik parmaklarını genç kızın şakağındaki hafif mor yere dokundurup, yara bandını şefkatle okşadı. "Başın mı ağrıyor yoksa? Ah, hepsi onun yüzünden!" Hazal kaşlarını kaldırdı. "Hayır, Didem'den bahsetmiyorum. Bücürden bahsediyorum... Böyle bir şeyi nasıl yapar, hâlâ aklım almıyor!" Düşünceli gözleri hüsranla eğilmişti.

Hazal ona tebessüm edip, yarasına dokundu. "Gerçi biraz ağrımıyor değil... Ama o kadar da kötü durmuyor değil mi? Sadece biraz süs katmış tenime. Bu ara pek bir beyazdı, biraz mor iyi geldi."

Sevil öfkeyle dudaklarını büzdü. O da şakağındaki bandın büyüklüğünün elbette farkındaydı. "Pis bacaksız! En güzel günümün içine etti."

Gayri ihtiyarı, Hazal akşam olanları düşününce, başına bela açma konusundaki galibiyetiyle Guinness Rekorlar Kitabı'na ciddi anlamda başvurmayı düşünürken, dudaklarındaki yalancı gülümsemenin büyüsü kalktı ve gerçekçi bir içtenlikle, bulaşıcı bir tutumla kıkırdamaya başladı.

"Aman Yarabbi!" diye haykırmıştı halası. Birden Süpermen gibi öne atılıp, genç kızı yere düşmeden yakalamıştı. Hazal onun elinden örümcek ağları çıkarıp çıkarmadığını da bir ara cidden merak etmişti! Fevri hareketlerle elini kolunu sallayan haşin Sevil ise yanına gelirken, bir taraftan da hâlâ kardeşine öfkeli bakışlar atıp, ağız dolusu küfürleriyle edepsizce söyleniyordu.

"Seni hormonlu bostanın, gelişmemiş minnak hıyarı! Ne yaptın kıza? Allah'ın bahçe süpürgesi bile benden daha şanslı, en azından başına bir şey gelmiyor. Bahtsız bedeviyim ben, anam tahtımı çöplüğe, bahtımı hayal ülkesine kurmuş..."

O sıralarda titreyerek ürken ufacık Koray, dev bir fare görmüş cesur kaplan gibi korkakça bahçe koltuğunun arkasına sinmiş, tüm o olay

Scanned with CamScanner

boyunca da, oradan bir milim dahi çıkamamıştı. Çocukça bir ürkeklikle bakmıştı Hazal'la ilgilenen topluluğa. Annesi ve ablasının kuzenine yardım ederkenki panik hâlinden ise korkmuştu. Bunu yapmak istememişti! Kimsenin canını yakmak istememişti. Üzgün gözleri belermiş, çocukça yaptığı sürprizi elinde patlamıştı.

Yok, hatta Hazal'ın kafasında!

O an Hazal kendine geldiğinde, acıyla büzüştürdüğü yüzünde küçülen gözlerini ürkekçe kırpıştırıp açmaya çalışmıştı. Koray'ın elindeki salça kutusuna konmuş havai fişeği gördüğünde, iş işten çoktan geçmişti. Fişek patladığında ise, o ağır ses kulaklarını bomba etkisiyle çınlatmış ve üzerine düşen ateşli şeyle olduğu yerde yıldızları saymıştı. Evet, tam anlamıyla o ufak tefek parlak şeyleri, göz bebeklerinin içinde saymıştı. Gerisi kısacık bir an karanlıktı... Ve tabii olan pastaya olmuştu! Kedilere ziyafet!

"Tüm gecemin içine etti velet, bunu nasıl yapar?"

Hazal kuzeninin eline dokundu şefkatle. "Kızma ona... Tamam dersini aldı ayağı yanmış tazı gibi bahçeyi tur attırdığında. Ama asıl ben sevgilini tanıyamadım ya, ona üzülüyorum."

"Ben de tanıyamadım ne tesadüf, gelmedi hergele!" diye dalgınca hayıflanıp, mantıktan yoksun dudaklarını kıvırdı Sevil. Bu Hazal'ın gözlerinden kaçmadı ve kuşkuyla çatılan kaşlarını görünce derhal zekâ küpü olduğunu savunduğu aklındaki vitesi geri takıp, geri adım attı. "Yani geleceğini sanıyordum kuzi... O hıyar kardeşim işe karışana kadar da..." Lafını son anda toparladı. "Gelecekti sanırım." İlgili bakışlarını ferah otelin parlak granitlerine, altın bulmayı uman bir dilenci içtenliğiyle çevirdi. Yanlarında bir hareketlenme olunca, Hazal dalgın başını yana çevirdi. Ona tepeden bakan çakır gözlü, çapkın gülüşlü genç adam kaşlarını kaldırınca, "Bir şey mi oldu Mahir? Hayrola. Seninkisi sonunda postu deldirip, cidden basıldı mı yoksa!" diye şaka değil ciddiyetle sordu.

Mahir yüzüne kezzap dökmüş gibi bir ifadeye bürünürken "Hazal, elime düşme... Anırana kadar sapla samanı ayırttırırım sana!" diye elindeki ajandayı, resepsiyon masasında yerini alan Didem'e uzattı. Sevil öldürücü zehir akan kin dolu bakışlarını Didem'e çevirerek, kuzenini dürttü uyarıyla, *geldi* diye. Mahir sinsice bakan Didem'e göz kırptı. Didem adamın çapkın bakışlarıyla kendini kraliçe sanıp, işe yaramaz bir soytarı olduğunu unutarak havaya girdi. Bunu kamufle etmek içinde adamın bakışlarıyla alay etti. Ama adam bunu anlayamayarak onun hipnoz eden dişiliğine kapıldı. Mahir'in bu baygın bakışı uzun sürünce, Sevil dirseği ile Mahir'in kaburgalarını usulca yokladı. Boğazını temizleyerek "Öhö...

Scanned with CamScanner

Öhö! Mezbaha köşede sanırım, kaçak et kesme..." diyerek kendini hatırlattı. Mahir birkaç kısık öksürüğün ardından genzini temizleyerek, "Sizi 103 numaralı odadan çağırdılar, yemek siparişi verilmiş sanırım." diye kendini toparladı. Sevil adama at görmüş kaplan gibi şaşkın baktı. Bu adam tam bir salaktı. Arzu dolu kızışması yarım kaldığı için, derin derin iç geçiriyordu tek hücreli salak. Bu erkekleri cidden anlamıyordu, sadece bacaklarını ayıracak bir süs bitkisi onlara nasıl yetiyordu?

"Hadi kızım git işinin başına." dedi gözlerini kuzenine çevirerek.

Hazal umursamadı bu sözleri ve Sevil'e dayak yemiş yalvaran kedi gözleriyle vicdanını sarsarak baktı. "Sen gitmesen? Uff!" dedi numarayla şakağına dokunarak "Başım da nasıl fena ağrıyor bilemezsin."

"Olmaz!" diye atıldı Sevil birdenbire. Fer fecir okuyan gözleri dehşetinin tesiriyle irice açılmıştı. Sanki görünmeyen birisi etini çimdirmiş gibi irkilmişti birden. Hazal kaşlarını kaldırıp kuzenine bakarken o, dirseğini Mahir'in masum kaburgalarına gömerek, halı gibi birkaç kere dövdü. Uyarı mahiyetinde boğaz temizlemesiyle konuşmasını kaşı gözüyle işaret etti. Öküzün inek sürüsüne içi giderek baktığı gibi Didem'e bakan Mahir, boşluğuna aldığı son darbeyle bakışlarını kızlara, öksürükler eşliğinde çevirdi. Adam, elini yan boşluğuna koyarken Sevil'in ona bir parça şeker isteyen karınca gibi yalvaran gözleriyle baktığını görünce, kızmak yerine ne diyeceğini bilemedi. "Hazal gidecek değil mi Mahir?" dedi Sevil hileyle.

"İşte ondan... Tıpkı Sevil'in dediği gibi Hazal sen gideceksin." dedi alık alık, anlamadığı konuya laf kıvırarak Mahir. Aklı bir karış havada değil, Didem kaşarının masaya abanarak gösterdiği memelerindeydi, orası kesin.

"Mahir gitsin ne işi var burada zaten..." dedi Hazal hevesle arkadaşına bakarak. Mahir hâlâ aralarında sadece soyut bir nesne olarak Didem'in memelerinin kaçak yolcusuydu. Bunu gören Sevil şu anda aklının başında olmadığını anlayınca, yalan söyleyemeyeceğini kavradı. Hemen "Çişe gidecek çocuk kızım, rahat bırak altına mı yapsın bu yaştan sonra!" diye kıvırdı.

Didem abandığı masadan kalkıp arsızca kıkırdayınca, Mahir anladığı gerçekle, tokat yemiş gibi irkilerek geniş göğsünü şişirdi. Çizilmemiş, direkt katledilmiş delikanlılık gururunun ek katledilmiş karizmasıyla can çekişen, şu şaşkın hâline zemzem suyu dökmek için "Sevil!" diye kükredi. Genç kız onu azarlayarak "Pardon büyük abdest bozduğunu unutmuşum." dediğinde Mahir öyle bir gürledi ki, ufacık sesiyle oteli sarsması yüzünden, Sevil de başta olmak üzere herkes yerinden korkuyla sıçradı. Bu; küçük adamdan çıkan büyük sese kimse alışık değildi.

Scanned with CamScanner

Hazal ise ikiliye şaşkınca bakarken Mahir, Sevil'in etini kıvırıp, dişlerinin arasından "Oha, ne yaptın be kızım, bari sigara tüttürecek deseydin!" diye isyan etti. Sevil, "Sus lan kerkenez, herkesin ihtiyaç molası vermesi gerek!" bakışları attı ancak Mahir pek umursamadı.

"Sevil her ne karıştırıyorsan amacını bilmiyorum, oyunu bırak. Ben gitmeyeyim kuzi başım ağrıyor, bari Didem gitsin..." diye huysuzlandı Hazal. İşkillenmişti bu işten. Yalandan başını yana kırıp, yarası acıyormuşçasına yüzünü buruşturup, boynu bükük Küçük Emrah havasında acıma süsü verdi.

"Ben giderim." dedi Mahir onun bu hâline dayanamayıp, sazan gibi atlayarak.

"Hayır!" dedi Sevil bir kez daha hiddetlenerek, o sazanı attığı oltayla boğacak gibi Mahir'e öldürücü bakarken, Mahir saf saf, "Kızın başı ağrıyor işte ben gideyim n'olacak!" diye akıl fukarası gibi davranıyordu. "Hadi size kola-" Adam sözleri tamamlanamadan Sevil panikle "Hayır! Gitme!" diye öyle aniden patadak söyledi ki, Hazal bu sefer korkuyla yerinde sıçradı.

"N'oluyo lan?" dedi Mahir dişlerinin arasından. "Kız haklı... Ne çeviriyorsun sen yine?"

"Kapa çeneni salak, bir şey çevirmiyorum ama az sonra senin gibi anlayışsız hergeleyi buralara dörtnala koşan, ayağı yanmış beygir gibi çevirebilirim."

İkili Hazal'a dişlerini sıkarak sırıttı. Sevil, ne yaptığını fark edip, sonra şaibeli sesini biraz daha düşürdü. Dikkatle seçtiği kelimelerine usturuplu bir ayar vererek, "Yani tatlım, annem görürse kızar diyecektim. Üst katın odaları senin sorumluluğundaydı, nasıl unutursun? Kızcağız işinden mi olsun? Yazık!"

"*Kızcağız...*" dedi Hazal kinayeli. Bu *kızcağız*, onların ekmek arası tost olmuş kaşar Didem olamazdı değil mi? Hani şu otelin içinde erkek kapanı gibi gezen ayaklı tuzak! Ah, acaba Hazal yerine, Sevil mi kafasına darbe almıştı! Hayır, yemeğine düşen sinek kadar sevmediği Didem'e kızcağız demese, burada bir iş döndüğünden asla işkillenmezdi.

"Sevil ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Ne karıştıracağım göt kadar otelde Allah aşkına! Cadı kazanı gibi içi kaynayan tek kişi Didem ve fitne düşünceleridir. Hazal annem işten kaytardığını duymasın valla derini yüzer, yoksa bana ne... Bu Didem kaşarı sırf kıllığına yemez, içmez ona yetiştirir bu haberi benden demesi..."

Scanned with CamScanner

Sevil doğru yere parmak basarak, onun bu tedirgin hâlinden kurtulmasını beklerken, derince nefes çekti içine ve Hazal'a baktığı sürece de vermeyi unuttu. Üçkâğıtçılık zordu arkadaş! Hiç istemeden konunun mantıklı yanını idrak eden Hazal, gözüne çapak gibi sokulan gerçeklerle kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmayı bilecek kadar aklı başında bir kızdı. Ah mantık, yumurta gibi korkaklığından sebep kırılmadan duramıyordu. Omuzlarını düşürüp, kolunu dayadığı resepsiyon masasından çekti. Sıkkınca nefeslerini dışarı salıp, mutfağa gitmek için yola koyulurken, Sevil'in panayır yerine dönmüş hin gözlerinde havai fişek gösterisi yayınlanıyordu.

Birkaç dakika sonra önünde servis arabası, personel asansöründen çıkan Hazal hayıflanma modundaydı. Ağır ağır ilerleyen aracı, 103 no'lu odaya yaklaştırınca, üzerindeki beyaz gömleğini ve siyah eteğini yokladı. Bunu niye yapıyorsa hoş bilmiyordu ama her seferinde ciddiyetini bozmadan bu uğraşı tekrarlıyordu. Kendine kısmen çeki düzen verip, kapıyı hafifçe tıklattı.

"Room service, Sir!"

Kapı hemen açılmadı. Derince iç geçirip tekrar vurdu kapıya. "Housekeeping..." Sabırla beklediği kapı apansız açılınca, Hazal bakışlarını girişte dikilen genç ve güzel gözlü bayana dikerek, çakma bir tebessümle "House... Amaan, room service Lady!" dedi sükseli İngilizcesiyle.

Tüm dikkatini belli bir hayranlıkla üzerine toplayan ve sülün gibi boyuyla süzülen genç kız kenara çekilirken, yüzünde beliren eşsiz gülümsemesiyle Hazal'a ilgiyle baktı.

Şaşkın Hazal bu ilgiden işkillenerek bir skandala düşmeme adına, kısacık bir an arkasına dönüp baktı. Kimse yoktu. Bu kan arkasında görünmeyen misafirleri mi ağırlıyordu da, böyle evine ziyarete gelmiş misafiri kapıda karşılayan ev sahibi havasına girişiyordu. Neyse mantıklı davranarak bunu boş verip, aracı itelerken kısacık bakışlarını kaçamakça tuhaf kadının üzerinde gezdirdi. Neden pazara çıkmış köle gibi incelendiğini düşünürken, şu hayran olunası kadını daha önce nasıl olur da otelde görmediğini aklına çoktan takmıştı. Takıntılı bir kız değildi ama Sevil'in deyimiyle *göt kadar otelde* kalan kaç kişi vardı! Aslında nasıl da güzelceydi kardeşi olasıca kız... Yanaklarının iki yanında, cennet çukuru gibi nazlı gamzeleri açılmıştı. Hazal da tıpkı, annesinin oğluna kız bakmaya gelen meraklı misafirleri gibi dikkatle onu süzdüğünü bir süre anlamadı ve bunu idrak edince derhal gözlerini üzerinden çekti. Acaba bir manken ajansı falan mı gelmişti otele de, o ara Hazal uyuyup şöleni kaçırmıştı!

Scanned with CamScanner

Arabayı geniş salona sokarak, "Üzgünüm, geç kaldı biraz!" diye izahat verdi akıcı İngilizcesiyle.

Güzel kız kapıyı kapatırken "Neden yabancı dilde konuşuyorsunuz?" diye sordu. Sesi de, yüzü gibi tatlıydı!

Hazal arabayı kısa bir an duraksattı. "Bana sizin yabancı olduğunuz söylenmişti, affedersiniz Bayan. Bir hata oldu sanırım." Ah Sevil, Türkçeyi ne ara unutmuştu! Çaktırmadan kapı kartındaki numarasını yokladı... Yoo, doğru odaya gelmişti. Ya müşteri bilgisi bayatlamıştı, ya da o yere batasıca *talihiyle* yeni bir skandala parmak basmıştı!

Hazal arabayı masaya yaklaştırdığında, yanında beliren kız dibine kadar sokulunca bunu kavrayamayıp, başını çevirdi ve kızla yüz yüze gelince olduğu yerde irkilerek "Allah!" diye sıçradı. Hemen kendini toparlayıp bir adım geriledi. Başparmağıyla damağını çekiştirmemek için kendisini tutarken "Korkuttum mu? Affedersin!" diyen üzgün kızın sesiyle kendini toparladı. "Servise şimdi mi başlayayım, yoksa siz kendiniz mi yaparsınız?" diye sordu kuşkuyla.

Kız ona uzaylı görmüş gibi ilgiyle bakınca, Hazal kaşlarını kaldırarak "Ne ayak, tanışıyor muyuz?" demek için dudaklarını gerdi. Profesyonel olan kızın altındaki kurtlu duruşu, nazik ama mesafeliydi. Tam bir fosil gibi ilgisiz, değişik bir tavra sahipti Hazal ama meraktan delirebilirdi.

Genç kız kara saçlarını geriye iteledi. Güneşten hafifçe yanmış, enfes şekildeki ışıltılı kumral tenine çok yakışan, iri kehribar gözlerini yemeklere odaklayıp, ellerini birbirine sürttü.

"Ah... Nasıl acıktım bilemezsiniz. Tüm gün toplantılarda aç kaldım desek yeri. Hemen başlasak, ben çok memnun olurum..."

Hazal'a bakıp şirince sıntınca müşteri, Hazal yemekleri masaya alıp, seri bir tutumla servisi hazırlamaya başladı. O esnada siyah saçlı kız sandalyeye oturmuş, dirseklerini masaya dayamış, ona tuhaf bir hâlin hâsıl olduğu manası çeşitli gözleriyle –deyim yerindeyse iliğini, kemiğini- dikkatlice süzüyordu. Hazal başta bunu umursamasa da, her ne kadar bunu görmezden gelmeye çaba harcasa da, onun üzerindeki asılı kalmış meraklı bakışlarıyla, bedeni tuhafça kasılmaya başlamıştı. Şimdi bu kız, ne demeye ona dikkatle ve açıkça pazara çıkmış orijinal markalı elbise gibi hevesle bakıyordu ki? Acaba suratında bir şey mi vardı? Ya da üzerinde bir sorun... Kısacık bir an düşünürken, aklına gelen şeyle irkilerek "Allah esirgesin... Yoksa lez falan mı?" düşüncesiyle kıza gündüz gözüyle vampir görmüş gibi dehşetle baktı.

Scanned with CamScanner

Ama kız sapıklar gibi bedenine değil daha ziyade yüzüne ilgiyle ve dudaklarında acıma beliren hafif bükümle bakınca, anlayışla başını eğip, kendi kendine kızarak hafifçe kafasını sarstı. Tabii ya! Kesin alnına bakıyordu... O kocaman bandı görmemek mümkün değildi. Nitekim de öyleydi. Keza kız yüzünü buruşturarak mırıldandı.

"Geçmiş olsun, kaza mı geçirdiniz? Şakağınızdaki morluk fena duruyor."

"Öyle sayılır efendim. Ufak bir kaza."

"Üzülmeyin! Çok güzel gözleriniz var? O morluklardan önce gözleriniz dikkat çekiyor... O şahane mavişler varken, kimsenin oraya bakmak aklına gelmez."

Kızın söylediği şeyle elindeki tabak kısacık bir an kasıldı Hazal'ın "Göz doktoru musunuz?" diye şaşkınca sordu.

"Hayır! Neden sordunuz?"

"Bir bayanın, başka bir bayana neden böylesine güzel iltifat ettiğini anlamaya çalışıyorum da ondan..."

Kız tokat yemiş gibi irkilerek hemen boğazını temizledi. Yüzü açıkça anladığı edepsiz ve yersiz imayla kızarmıştı.

Hazal ise açık ve edepsiz imasıyla kızın ağzının alık balıklar gibi açık kalmasını zevkle izledi. Azra'nın ağzı bir kere daha sımsıkı kapandı ve tekrar açılarak bir şey diyecekmiş gibi kıpırdandı ama onun yerine boğazını temizleterek kıpkırmızı suratını yana çevirdi. "Affedersiniz, rahatsız ettiğimi anlayamadım. Çevremde pek maviş yok, ondan yanlış anlamayın." dediğinde Hazal başını apansız kaldırıp, kıvırcık kirpiklerinin arasına saklanmış, duru mavişlerini genç kızın kehribar gözlerine çevirmişti. *Maviş!* Bu sözü duymayalı belki de bir asır olmuştu ve Hazal bu telaffuzu fena hâlde özlemişti. Hem de bir yabancıdan duymak garip bir telaş sunmuştu yüreğine o da ayrı...

Ve o sırada tuhaf ışıltılar eşliğinde bakan kıza, soru soran gözleriyle eşlik etti sohbetine. O güzel bal rengi masum gözleri, öylesine inceleyici bakıyordu ki esmerin, bir an bocalıyor sonra saçma sapan sebeplerle açmaya çalıştığı komik sohbetine kaldığı yerden devam ediyordu. Onunla tanışıyorlar mıydı? Acaba önceden tanıdığı birisi miydi ki, böylesine dikkatle bakıp salak saçma konuşup duruyordu? Ancak öyleyse, neden mantık çizgisini beynine çekerek doğrudan yaklaşamıyordu! Ya da birine mi benzetiyordu? Sanki yüzünün her bir ayrıntısını, ayrı bir telaşla süzüyordu. Tanıdığı ama görmediği birisini merak eder gibi!

Scanned with CamScanner

Hazal salata tabağına uzandı. "Aslında gözlerimi hiç sevmem, bunu beni tanıyan herkes bilir." dedi Hazal ilk zokayı yeme takıp, oltayı atarak...

Ii-ihh! Kızdan tanıdığına dair hiçbir işaret görmedi. Demek ki onu bilmiyordu. Büyük ihtimal, birisine benzetmişti! Kız tatlıca tebessüm etti. "Bilirim, herkes bir yerlerini sevmez! Mesela ben... Saçlarımı ve gözlerimi hiç sevmem. Öyle kuyu cadısı gibi simsiyah saçları, kim sever! Ama lanet saçlar işte, o kadar koyu ki boya dahi tutmuyor."

"Başka bir arzunuz var mı?" dedi Hazal çatalı bıçağı servisin yanına açarak.

"Yok..." dedi siyah saçlı kız. Ellerini çenesinin altında kenetleyerek parmaklarına çenesini yasladı. Hazal hevesli hevesli onu süzen kıza kısacık baktı ve salata tabağını masaya biraz sertçe aldı. Kız ürkekçe yerinde sıçrarken onun bu sert tepkisine, usulca konuşmasına devam etti. "Ne zamandır çalışıyorsunuz burada, çok oldu mu? Sanki kendi mesleğiniz bu değil gibi bir izlenim sunuyorsunuz!"

Artık daha fazla dayanamayan Hazal elindeki kaşığı bırakıp, doğruldu. Ellerini beline koyarak horozlanan mahalle karıları gibi gerildi. Bu kadın ne demeye bu soruları sorup duruyordu ki? Biraz işkillenerek, kuşkulu gözlerini kıstı. Güzel kaşları da, istem dışı dahi olsa çok fazla çatılmıştı doğrusu.

"Pardon ama... Tanışıyor muyuz?"

Kız hemen sandalyede geriye yaslanıp, kendini biraz toparladı. "H-Hayır. Ama belki de ben sizi tahmininizden iyi tanıyorumdur." Hazal onun imayla söylediği şeyi kavradığında, kız sözlerini toparlayarak derhal bir süratle devam etti, "Yanlış anlamayın lütfen. Sadece merak ettim. O kadar kendine özgün ve şeffaf bir hâliniz var ki, kendimi sormaktan alıkoyamadım. Eh, biraz da meraklıyımdır söylemesi ayıp... Sanırım biraz tuhaf oldu. Böyle sorguya çekiyormuş gibi..."

Hazal hâlihazırda masaya baktı ve işine geri döndü. O sıralarda Azra kendini yerin dibine girmiş gibi ufacık hissediyordu. Beceriksiz sohbetiyle konu açmayı başaramamış, üstelik konudan konuya koşarak, diliyle de bir fıçı inciri neredeyse hışır etmişti. Hazal'a dalgınca bakarken yakalanınca yine, utandı. Antalya Belediyesi'ne yardım amaçlı, yerin yedi kat dibine yeni bir metro açılışına ilk elden imza atar gibi, yerin katmanlarını saydı. Bu kızla konuşmak ne zordu! Hem ortada konuşacak ve tanışacak bir

Scanned with CamScanner

konu yokken, deli zırvalarıyla ortalığı alevlendirmekten öteye gidemiyordu.

"Tek mi servis açayım, yoksa beklemek ister misiniz?"

Kız tek kaşını kaldırmca, haince parlayan gözlerini masaya çevirdi ve güzel yüzünde gamzesini belirtirken sinsice bir kıpırdanma salındı. Hazal onun bal tadındaki kehribar gözlerinde, şimşek çakması gibi kısacık süren sinsi ışığı yakaladığına yemin edebilirdi!

"Hayır, tek değilim! İki servis açın lütfen!"

Hazal içeride birisinin varlığını taşıyan bir emare görmemişti. Fakat biri varsa, ya banyoda ya da balkonda olma ihtimali de hayli yüksekti. Başıyla onaylayıp çorba kâsesini genç kıza uzatıyordu ki, balkon kapısı usulca açıldı ve Hazal'ın duyduğu bariton ses, kulaklarından başlayıp kuyruk sokumuna kadar her bir hücresini titredi. İliklerine kadar hissettiği dehşet bir uyuşuklukla, bedenindeki tüm özdenetimini kaybetti. Hissizleşen parmaklarının arasında duran kâse ise, genç kızın kucağına doğru sert bir yolculuğa geçtiğinde, kulaklarından ziyade yüreğine kazınan o ses artık odanın duvarlarını yokluyordu.

"Azra... Timur biraz geç kalacakmış. Sanırım bugün toplantı işi yatacak."

Scanned with CamScanner

Cennet onun kokusundaydı çok zamandır...
Yeri gözlerinde, durağı yüreğindeydi...

Scanned with CamScanner

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Etrafı acıyla kasılan kızın çığlığına karışmış, feryat figan ağlamak isteyen inleme sesleri yoklarken, Hazal hayattan kopuk tek hücreli canlıklar gibi aklını kullanamayarak nefes almayı çoktan kesmiş, süs bitkisi gibi olduğu yerde kök salarak sabitleşmişti. Tüm düşünceleri potansiyel bir eylemsizlikle dünyayla iletişimini koparmış, 'Arda Diyarları'nda kaçak yolcu olarak dolaşmaya çıkmışçasına göçebe hayallere dalmıştı. Cennet onun kokusundaydı çok zamandır hani... Yeri gözlerinde, durağı yüreğinde... Uçarken, kanadından vurulmuştu. Ve şimdi Hazal zihin merkezine indiği o durakta müebbet yemiş aşk şoförü olarak beklemeye tabii bırakılmıştı.

Sanrı görüyor sandı... Hayal, hatta... Hatta kâbus... Kesin kızın üzerine çorba döktüğü için müşteri kızmış ve masayı kafasında kırmıştı. Hâl böyle olunca da kafasına aldığı şiddetli darbeden sebep bayılmış, o klişe ama bir o kadar da can yakan müthiş rüyaların seyrine dalmıştı... Kızı unuttu, sesleri unuttu ve gördüğü görüntüye odaklanarak kendisine çimdik atacakken birden durdu. Hayır, bu bir rüya dahi olsa gözlerinden silinmeyecek kadar gerçek kalmalıydı. Kesinlikle kâbus görse dahi, uyanmamalıydı!

Her şeyden habersiz olan Arda ise, *gördüğü* görüntüyle paniklemiş, tüm hiddetiyle kükreyerek odayı gür sesiyle sarsıp, küçük çaplı bir deprem etkisi yaratmıştı. Fakat komik olan, o sırada dünyadan soyutlanmış Hazal,

Scanned with CamScanner

bir çizgi film karakteri gibi eriyip yerlere yapışmadan evvel, dayanacak bir destek bulma umuduyla en yakınındaki yere asılmıştı. Parmaklarının arasındaki yumuşak ve yolma etkisi veren nesneden güç almak için asıldıkça, kulağının dibindeki acılı inleme sesleri daha da çoğaldı. Hazal gözlerini kırpmadan bakarken karşısındaki adama, Azra bacağındaki yanığı unutmuş hunharca yolunan ipek saçlarının derdine düşmüştü, kan ter içinde kıvranarak çekiştiriyordu. Hazal ise tarafını saran rüyamsı sis bulutunun içinde kaybolurken, yamacındaki kızın bacağına çorbayı dökülmüş, saçlarına kalın bir perde gibi asılmış olduğunu unutmuş hâlde, bir hayali yaşıyordu. Ve açıkçası verdiği tahribatı pek önemsiyor gibi de durmuyordu...

Ama canı yanan Azra bunu önemsiyor olacak ki ciyak ciyak feryatlarıyla kulaklarını yoklamaya aldı. Saçlarını sert bir baş jestiyle çekiştirerek Hazal'ın elinden kurtuldu ve kıçından ateş almış füze gibi yerinden fırladı. Öfkeyle derin derin nefes alırken, can acısıyla yerinden apansız kalkınca, sandalye yere sesli bir biçimde düştü.

Odayı saran küfür sesleriyle Hazal, rüya âlemlerinden, gerçek âlemlere kaçak bir mülteci gibi şutlandı. Elleri titreyince, ellerine baktı. Avucuna sıkışmış bir tomar saçı görünce, derhal yere atıp, ellerindeki teri eteğine sildi.

Gözleri, canı yanan genç kızdan başkasını görmeyen Arda ise, o panikle sadece ayağa fırlayıp eteğini çekiştiren kıza odaklanarak, onu yok saymış ve endişeyle "Azra? İyi misin? Yandın mı? Hemen suya tut." demekle meşguldü. Bilinçsiz bir panikle yanan kıza yaklaştı ve Hazal'ın dünyası, onun varlığını kuşandı.

Artık Hazal yerdeyse; yerin hangi şutlanmış cehenneminde, gökteyse hangi cennetin yasak bahçesinde şeytanla kanka olduğunu bilmeden, ruh gibi bir vaziyette gördüğü adama, hayal ürünü gibi eşsiz bakıyor, bakıyor ve nefes almayı unutarak olduğu yere mıh gibi çakılı kalıyordu. Gözlerini kırpıştırıyor, hatta kısacık bir an açıp kapıyor ama hayal ve kâbus arasına sıkışmış sisli Araf görüntüsü, gözlerinden bir türlü silinmiyordu. Arda konuşuyor, Hazal ağzı kuruyarak, uğuldayan kulakları sebebiyle dudaklarını okumaya çalışıyordu. Eğer mecali olsaydı, kendini çimdirip, uyuyup bir köşede şekerleme yapıp, kâbus görüp görmediğini kontrol ederdi.

"Azra..." dedi Arda hiddetle.

Azra derhal koşturarak banyoya yönelirken, "Sorun yok efendim. Hemen suya tutarım, zaten o kadar da sıcak değildi!" diye yalan attı. Fakat ızgara gibi pişmiş bacağı fena vaziyette acıyor, dudaklarından acılı inle-

Scanned with CamScanner

meleri firar ederek içindeki ağlama isteğini yokluyordu. Hızla içeri girip lavabonun kapısını sertçe kapattı.

Yüzüne çarpılan kapıyla afallamış Arda, suratını yana çevirdi. Koyulmuş dehşet gözleri ilerideki kıza kilitlendi. Bir terslik vardı! Sıcak bir yaz gününde üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi, birden tüyleri havaya dikildi. Odanın havası değişmiş, etraflarını garip bir duygu sarmalaması olan görünmez sisler sarmış, tüm duyuları ona isyan eder gibi, endişelendiği zamanlardaki gibi tedirginleşmişti. Genzine yayılan yakıcı, alt edici garip koku odanın günlük kokusunu kuşatarak, etrafını büyülü tılsımıyla kundaklamıştı. Gözleri kısıldı... Teni karıncalandı. Bu hissin, tehlike çanları gibi zihnini etkisi altına aldığını biliyordu. Tüm azalarıyla durduk yere kasılmış ve ayaklarıyla yere mıh gibi çakılmış kadar özgürdü hareketleri. Orada suçluca duran kız, kanarya gibi kırılgan boynunu yana eğmişti. Başak sarısı saçlarının ardına saklanmış ürkek yüzüyle, suçlu suçlu babasından azarlanmayı beklemekte olan bir çocuk izlenimi sergiliyordu.

"Senin neyin var, haşladın kızı! Bir de yardım edeceğine, öküzün trene baktığı gibi yere bakıp duruyorsun. Hâlâ orada ne demeye dikiyorsun Allah'ın cezası!" diye odayı saran tok sesiyle gürledi. Neden sinirlendiğini, öfkesini neyin tetiklediğini bilmiyordu ama içinde kabaran bir şeylerin genzine doğru yüklendiği ve genzinde düğümlendiğini hissediyordu. Mantık dışı bir hiddetle içinde bir şeyler kabarınca, kendini frenlemek isteyerek kükrüyordu.

"Hemen bir şeyler yapsana..."

Hazal tırtıklanmış madene dönmüş başını kaldırmadan evvel, ensesinde beliren korkunç ürpermeyle irkilirken, sadece nefes almaya çalışıyordu. Üzerinden besili bizon sürüsü geçerken bir insanın, yere düştüğünde yüzü it pisliğine bulanmış kadar keyifsizdi duruşu. Nefes almak için zorladı çalışmayan ciğerlerini. Ama yaptığı tek şey, hıçkırır gibi içine çektiği nefesini yutmaktı. Zira ciğerleri de ona isyan edercesine çalışma yetisini tamamen durdurmuştu. Ne vakit çevirdiğini bilmediği, bilye bilye parlayan ıslak mavişlerini, karanlığın içinde çakan yıldırımlar gibi yaşlarla parlayarak, hayalden gerçeğe dönen kara gözlere odaklandı. Köprüden ayağı kayıp düşen, intihar mağduruna dönmüştü. Ölüyor sandı... O kara gözlere baktı ya, nefes alamadığı dar bir kuyuya sıkıştığını ve havası tükenirken, hiçbir şekilde soluk alamadığını varsaydı. Onu, onca zaman sonra tanımayan ve görmeyen adam, öfkeli gözlerine tanıma şansı vermemişti.

Arda yanına yaklaştığında ise, genç kızın dehşet bir biçimde nefesi kesil-

Scanned with CamScanner

di ama gözlerini hasret kaldığı ve sürekli *görürken nasıl bakıyor* dediği adamın kara gözlerinden bir an olsun çekmedi. Genzine, genç adamın vuslat içeren kokusu sinsi bir yılan gibi yayılarak, tüm hücrelerine dağılırken, temasından önce kokusuyla sarsılmış oldu varlığı. Sanki yer ve gök birbirine girmiş, Hazal o kıyametin dehşet gününde arasında kalmış ve nefes almak için sancılı bir savaş veriyordu. Nasıl bir kaderdi bu! Ya da nasıl bir kâbus? Kâbus değildi tamamen gerçeğin ta kendisi, işte orada... Tüm karizması ve sert bakışlarıyla ona öldürecek gibi hiddetli bakıyordu... O bakıyor, Hazal zemheride kalmış sokak çocukları gibi meczupça titriyordu. Evet, evet, kesinlikle titriyordu. Ama kırgınlıktan... Tanımamıştı! Allah'ım! Ne acı! Bu canını öyle bir yaktı ki, etini kastıran bir kıskaç gibi yüreği acıdı ve gözleri, onca zaman düşündüğü tüm o dehşet kâbuslarını gerçekleştirip önüne serdi.

Arda onu tanımamıştı!

"Ben seni, milyonlarca insanın içinden bile, kokunla seçerim Mavişim!" diyen duygulu adam, şimdi karşısında direk gibi dikiliyor ve gören gözleri onu seçemiyordu. Bu acı öyle bir baskın sıkıştırdı ki yüreğini, neredeyse nefesini tutup, intihar etmek istedi. Ya da en azından bayılmak ve bu anı görmemek!

Adam iri elleriyle narin omuzlarından kavrayıp, teniyle temas ettiğinde daha irkilmesine zaman tanımadan sertçe sarstı. Ona verebileceği tek tepki, sadece yutkunmaktı. Kasırgaya kafa tutan narin bir papatya gibi onun ruhuna bıraktığı fırtınasına savaş açtı. Ardından midesini yakan acı bulantıyla mücadele ederek kaşlarını müthiş bir hızla çattı. Zaten, tepki olarak yaptığı tek eylem de buydu! Kaşlarını çatmak ve ağlamaklı gözleriyle, tutukça sevdiği erkeğin hiddetten kararmış özlem kokan gözlerine bakmak! Şu anda olduğu yerde bostan korkuluğu gibi hareketsiz ve yaşam belirtisinden bihaber cansız duruyor ve sadece gözleri donmuş, dili tutulmuş, hatta ölmüş alık balık gibi hayattan soyutlanıyordu. İri eller hiddetle omuzlarını sarstı. O sırada kendisini biraz toparladıysa da, sadece en azından nefes almaya başardığını, ciğerlerinin patlayacak kadar havayla dolmasıyla kavradı. Ve birden sarsılması durdu. Keza şakaklarında hafif bir serinlik hissediyordu. Ritmi bozulmuştu, bu ılık serinliği ve kulağında derin derin solumasının yankılarını duyuyordu.

Arda derin bir nefes çekince içine genç kızın büyülü kokusunun karıştığı o koku, lanet koku ciğerlerini boğarcasına yüklendi bedenine ve apansız nefes almaktan vazgeçti hücreleri. Bu kokunun ona hatırlattığı mazide tek bir isim vardı. Hazal! Bu kokunun içine ektiği neşe, sevinç,

Scanned with CamScanner

hayat, yaşam sebebi değildi belki de sadece, nefretti ama aynı anda heyecandı şimdi hissettiği bir de. Arda, sinirliydi, ancak şimdi şaşkındı da! Bu aptal kız ne demeye ona böyle öküzün trene, saman dolu ambarmışçasına baktığı gibi bön bön bakıyordu ki! Sonra kalbi... Kalbi sanki onun bakışına tuhaf bir dürtüyle karşılık veriyordu. Teninden bir cereyan geçti. Ayakuçlarından başlayıp omuriliğini yalayarak, ciğerlerinden saç diplerine kadar uzanan bir akım, kafatasının içinde toplandı ve beynini matkap gibi delerken kulaklarını uğuldattı. Bozulan derin solukları da hızlanmaya başlamıştı. Ellerinin arasındaki kadın, geri zekâlı mıydı? Ya da cidden çok korkmuş yahut da hipnoz olmuş gibi şoka girmiş olmalıydı. Öfkeyle sarstığı kıza biraz daha yumuşak bir tonda "Kendine gel kahrolası! Bön bön bakacağına buz falan... Bir şey getir. Mahvettin kızı! Yanık için bir şey yap!" diye çıkıştı. Ama kızdan, hiçbir tepki alamadı.

Oysa o sırada yenilmiş bir ifadeyle, yüreğine mızrak sokulmuş bir savaşçı gibi ekarte edilen Hazal'ın başı, cansız bir nesneymişçesine geriye düştü ve narin omuzları dünyayı üzerine yüklenmiş gibi tükenmiş iradesizliğiyle çökmüştü. Aylar sonra onun sesini duymak, midesinin, suçluluk, hüzün, pişmanlık, korku gibi nahoş duygularla kasılarak gerilmesini sağlıyordu. Ve şu iliklerine bile işleyen özlem... İşte bu içini daha fazla yaktı.

Arda öylesine öfkeliydi ki karmaşa, kara gözlerinin içinde sonsuz bir karadeliğe dönüşürken, girdabı nefeslerine vuruyor ama taş kesilmişçesine hiçbir tepki görmüyordu. Zaten kızın yüzüne de henüz ayrıntıyla bakmamıştı o ana kadar; ama bakınca... O kocaman yara bandının ve ter-su içinde ıslanmış sarı saçların sakladığı kireç gibi olmuş kırılgan yüze bakınca... Statik bir elektrik yüksek voltlu santral gibi bedenini çarptı. İşte o anda yer ayaklarının artından çekilirken, kaburgalarını ezen kalbinin büyüdüğünü ve bacaklarının bağının çözüldüğünü hissetti. Büyük bir koçbaşı apansız bir kuvvetle göğsüne bekindi ve yüreğindeki çatırdamaya karışmış ses, kırılan kaburgalarından değil, kırılgan duygularından geliyordu. Kaşları, dehşet bir hışımla gözlerinin üzerine yıkılarak, sanki iplerle aşağıya çekiliyormuş gibi hiddetle çatıldı.

Hazal içindeki gözyaşlarının toplu konut inşasına geçmesine aldırmadan, yaşamak için derin derin nefes almak zorundaydı. Ama soluklanmak bir yana, ciğerleri havaya muhtaç hâlde yanıp kavrulan düşünceleri, çimentosu az konmuş bina gibi yüreğine çöktü. Güçsüzce uyuşan iradesiz diliyle konuşmaya takat bulamayınca konuşamadı. Arda tuhafça, uzun bir vakit her şeyi unutarak baktı ilk defa gördüğü mavi gözlerine... Şaşkın, yorgun,

Scanned with CamScanner

kırgın, özlem, tutku ve nefret... İçinde beliren o duru sulardan yansıyarak içine akan şey buydu... Etraflarını karamsar bir sis bulutu kapladı, fırtınalar koptu sanki depremler oldu, savaş alanının ortasında iki yaralı yürek, kırgın, pişman, düşman bakışmaların altında esir kaldı. Artık kızın küçük omuzlarına yırtıcı bir kuş gibi konan kuvvetli pençeleri gevşemiş ve canını yakasıya sıkan iri elleri teninde durmuştu. Hayal âleminden bulaşıcı bakışları, genç kızın bu âlemden soyutlanmış bakışlarına kilitlenirken, içini eritecek kadar duygu yüklüydü. Sonra kokusu... Lanet koku! Her gördüğü kadında onun kokusunu arar olmuştu ama bu kız... Kıza dokunan elleri, avucunda kor tutuyormuşçasına yanarak titremeye başladı. Teni de yüreğine düşen ateşten parça gibi aynı anda yandı. Geriye hiçbir şey bırakmamasına kavruldu.

Hazal'ın dolu dolu olmuş iri mavi gözlerinde yaşlar parlarken, istiridyenin inci tanesini sakladığı gibi, onun kirpikleri de ucuna takılmış dolgun yaşları saklıyor ve arasından bakan mutsuz bakışların hüznünü ürkekçe gizliyordu. Ona sağduyusunu yitirmiş ağlamaklı gözlerle bakıyor, uysal bir ümitsizliğe itaat edip susuyordu. Sonunda bir cesaret kendini umutsuz bir feveranla toparlamaya çalışarak, iradesiz yanına çelme çakarken, dolgun dudaklarını araladı. Fakat ne yaparsa yapsın konuşma yetisini kaybetmiş araz gibi dili peltekleşiyordu. Genç kız o anda dünya üzerindeki her yerin buz gibi soğuduğunu hissetti.

Arda öfkeyle bağırıp çağırması gerekirken, şimşek geçen gözlerindeki oku yüreğine sokup sırtından çıkarması gerekirken, dut yemiş bülbül gibi hiç kımıldamadan duruyor ve kolunu tutan ele, irkilen, tiksinen, öfkelenen ama hasretine yenilip bırakmayı da istemediği garip gözlerle bakıyordu. Hazal onun baktığı yeri fark edince, çok sonra, ılık nefesine karışmış kısık sesi, fısıltı gibi yayıldı adamın kulağına.

"Arda!"

Ayaklarını suya sokup, çıplak elleriyle elektrik kablosunu tutmuş gibi irkilen adamı çarpan kısık sesin nüksettiği güç, müthiş şiddetliydi. Duyduğu şeyle genç adamın bedeni, kuvvetli bir boğanın boynuz darbesiyle yaralanmışçasına kasıldı. Tam karşısında, huzurunu aylar önce çalarak onu karanlıkta, soğukta, gecesi günü belli olmayan bir ummanın sonsuzluğunda bırakan vicdansız kadın duruyordu. Elleri... Elleri farkına dahi varmadan tüm hışmını çıkardığını idrak edemeyerek genç kızın omuzlarını öylesine bir kuvvetle sıktı ki, Hazal acıyla inlemesi gerekirken bile bu acıyı hissetmiyordu. Sonra... Daha ne olduğunu anlayamadan ateşte

Scanned with CamScanner

yanarmış gibi ellerini çekerek, kızı bir köşeye acımazsızca savurdu. Hazal acıyla inledi. "A-Arda!" Duyduğu ses... Lanet sesi duymak istemiyordu. Şimdi azar yemiş ufak bir çocuk gibi elleriyle kulaklarını tıkamak ve yine her zaman yaptığı gibi, müziği son ses açıp, bu sesi zihninden tamamiyle silmek istiyordu.

Hazal ötelendiği yerden zorlanarak doğrulurken, ağlamaklı incecik naif sesiyle tekrar "Arda!" dedi inlercesine... Güçsüz bedeni titreyerek zoraki ayakta durmaya başlamıştı, anlayamadı.

"Arda..." Bilinçsizce fısıldadı ve sustu yine.

Bir anda, işte o zaman adam geniş omuzlarını cani bir kartal gibi kaldırdı. Kalkanlarını kuşanmış zalim bir savaşçı gibi devleşti ve irileşti önlerine serdiği uzaklığı. Onu tanıdığı hâlde, gözlerinden önce, yüzünden, bedeninden önce, kokusuyla, baş döndüren varlığıyla, hisleriyle tanıdığı hâlde vurdumduymaz davrandığına kızdı. Bu kadar zaman nasıl olup da, kendisini kandırdığını düşündü, ne yapacağını bilemeyerek tüm öfkesini bedeninde ateşten bir topmuşçasına hızla toparlayarak hışmını karşısındaki hedefe çevirdi. *Hazal!* Dilinde tespihti adı, yüreğinde yaraydı gidişi, teninde vuslattı, içindeki sağlam kalan adamın gerçek adıydı kelimenin anlamı! Hazal! İlk günkü gibi tazeydi öfkesi, kor gibi sıcaktı nefreti ve yine iradesini delecek kadar güçlüydü vuslatı.

Aylar sonra, ilk defa nefes aldığını hissetti Hazal. Çöllerde, susuz gezip bir damla suyla hasret gideren bedevi gibi cana gelerek, gözlerini onun bedeninde özlemle gezdirirken, her bir ayrıntıyı benliğine ulaşamadığı eşsiz bir tablonun kareleri gibi nakşediyordu. Lâkin o anda fark ettiği şey karşısında umutsuzca nefesini dışarı saldı. Adamın geniş omuzları karşısında aşılması imkânsız heybetli dağlar gibi kaskatı dikilmişti. Arda'nın derin derin aldığını gizleyemeyen derin burun delikleri hızla şişip inerken, derhal çatılı kaşları düzeldi ve sert yüzündeki tüm duygu ibareleri apansız bir soyutlanmayla becerikli bir hamle yaparak ortadan kaldırdı. Katı bir kaidesizlikle kasılan yüzü her öfkeyi, nefreti, acımışlığı, yıkılmışlığı bu maskenin ardına usta bir tiyatrocu namzedinde gizledi. Buz gibi, yok gibi, hayatında hiç olmamış kadar uzak baktı kıza! Ya da tanımıyormuşçasına değersizce!

Hazal, adamın ne ifadesiz yüzünden, ne de takındığı uzaklıktan ve hiçbir duygu geçidi yaşatmayan duruşundan, hiçbir şey anlayamadı. Gözleri, görmezken dahi büyük bir sahiplenmeyle âşık olup, ateşiyle yandığı

Scanned with CamScanner

gözlerine usul usul büyük bir ilgiyle baktı. Eğer şu anda donmuş olmasaydı yanına gider, kör bir doktor gibi parmaklarını göz kapaklarının üzerinde dolaştırıp, parmağını içine sokarak görüp görmediğini test ederdi. Ama o anda bacakları yeni doğmuş bir tay gibi titrediğinden, yeni yürümeye başlayan bir bebek gibi yaklaşmayla ürktü.

Arda'nın vicdansızca koyulan gözleri çekildi onun mavilerinden. Ve banyonun kapısına kaydı.

"Azra... İyi misin güzelim, bir sorun yok değil mi?"

Boğukça duyuldu kızın banyodaki acılı sesi. "İyiyim Arda Bey, sorun yok, üzerimi çıkarıyorum."

"Tamam tatlım..."

İşte o anda, Hazal'ın ruhu sanki uçsuz bucaksız vahanın üzerinden süzülür gibi uçarken, derin kederlerin sardığı kara gözlerin pervasız ruhuna çarparak tepetaklak olmuşçasına yaralandı. Sanki bir perinin şeffaf kanadına takılan örselenmiş yüreği, beklenmedik bir anda, hazin bir acıyla düşüyormuş gibi biçare kaldı. Bir ömür bakmaya doyamayacağı kara gözler, şimdi kesif bir nefretin sardığı acımasızlıkla, şiddetle kendini koparıyordu sonsuz mavilerin sardığı ruhu âleminden... Ve her ne kadar yok saymaya çalışsa da Hazal, şimdi üşüyordu onun sonsuz karanlıklarının çöktüğü biçare zindanlarında... Evet, üşüyordu ama bedeni değil! Yüreği uşuyordu ruhuyla! Bir süre olduğu yerde kurumuş bir yaprağın rüzgârda savrulması gibi yaşam savaşı vererek ürkekçe durdu. Çalışmayan kıt benliğiyle düşünmesi gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Mesela kendine gelmek için ayak tabanıyla kıçına tekme atmayı deneyebilirdi!

"Arda... Sen... Sen... Ne arıyorsun burada?"

Sahi sormuş muydu bunu? Ya da daha doğrusu sorulacak soru muydu bu? Oysa uyuşmuş dilinin dolanacağını, titrek sesinin kesileceğini, fersiz bedenin yere çökeleceğini ve karanlıkta yok olup giderken bu hayal âleminden fırlayan adamın ona dalga geçercesine nanik yapacağını sanıyordu. Hele o kıza öylesine ilgiyle seslendikten sonra!

Buzdağı gibi donuklaşan genç adam, duruşundaki soğuklukla da karşısındaki kişiyi üşütüyordu. Kasılmış bedenine iradesiz davranan titreyen ellerini cebinin kuytularına saklayarak yumruk yaptı. Katılaşmış bedenini kaliteli ceketi saklıyor olsa da, mutlak bir surette kalender bir bıçkınlığa sahip yakışıklı yüzündeki duruşuyla, tüm öfkesini saklayasıya önünde beliriyordu.

"Sizi tanıyor muyum? Ve ayrıca size adımla hitap hakkı tanıdığımı

hatırlamıyorum. Şimdi birisini mi çağırıyorsun, derhal çağır... Yok, kendin getiriyorsan çabuk ol... Hemen buz getir. Derhal!"

Ona yabancısı olduğu sesi öylesine duygusuz, öylesine kin doluydu ki... Genç kız olduğu yerde tek bir sözle vurularak titredi! *Siz?* Sanki kardan adamdı artık bu kütükten oyma, yüreğine hükmeden serseri! Ruhsuz, hissiz, vicdansız birisi... Buzdolabı gibi. Yanında, cansızca salınan elini koyacak bir yer aradı, sonunda titrek parmakları masasının sert yüzeyiyle buluştu. Örtüsünü kavrayıp, sıkıca avuçlayarak güç almaya kalkınca, nasıl olduysa artık örtüyle birlikte yere çekilmesi ve ağır bir sertlikle yere yıkılması bir oldu. Bardakların ve tabakların kırılma sesiyle karışan tiz çığlığıyla yere kapandı ve daha karşısındaki adam ona şaşkınca bakakalırken, derhal kendine gelip, bozuntuya vermeden yerden kalktı. Arda ona kaşlarını kaldırarak bakarken, Hazal gücenmiş bir ifadeyle dudaklarını büzdü ve "Beni tanıdığını sen de gayet iyi biliyorsun Arda! Ben seni nasıl tanıyorsam, sen beni görmesen dahi, benden daha fazla tanıyorsun." derken saçlarını düzeltip eteğini çekiştirdi ve ayağının dibine yuvarlanan kâseyi ayağının ucuyla itmeleyerek "Sen... Sen ne arıyorsun burada?" diye hesap sordu.

Adam başını geriye yıkarak "Kendine gel! Sen kim oluyorsun da bana hesap sorma hakkını kendinde buluyorsun... Bu ne cüret! Şimdi yaptığın pisliği topla ve..." dedi dişlerini sıkarak. Ardından sarp kayalara çarpan dalga gibi keskinleşmiş hiddetli sesiyle tısladığında, kız görünmeyen hazin bir darbeyle alabora oldu;

"Defol!"

Onun da bir sabrı vardı! Gururu! Haysiyeti! Ve yaraladığı aşkı! Asırlar kadar uzun gelen süre boyunca sessizce durmuş olsa da, apansız ateş almış barut gibi parladı. Bu dağ kütlesi kadar heybetli ve katı adam, hiçbir sebep belirtmeden, burada ne aradığını söylemeden gideceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Biraz da olsa kendini toparladı. Vakurca başını yukarı dikti. Onu, kendi isteğiyle terk etmemiş miydi? Bu kararı alırken *'sonunda ne olursa olsun dönmeyeceğim'* diye yeminler etmemiş miydi? Evet, hepsini yapmıştı. O zaman?

"Sana burada ne aradığını sordum! Neden geldin peşimden? Ne arıyorsun burada?"

Adam ona, kahredici bir bakış fırlattı.

Allahım... Gözleri görüyordu! O kara gözleri, hayalini kurduğu, gündüz gece gibi kuşatan gözleri şimdi kendi gözlerine bakıyor ve onu görüyordu! Kahretsin! Kesinlikle ona, güven gözlerle bakmıyordu! Evet, tutkulum

Scanned with CamScanner

görüyor ve tek bir kurşunun namludan çıkması gibi, gözlerini isabet alıp vurmadan yaralayarak öldürüyordu. İçinde feryat eden o duygusal kızı tekmeleyerek balkondan atmak ve bir ağaca zincirlemek istiyordu Hazal. Kollarına atılmasını engellemek için zaman kollayan, o gurursuz şıllık Hazal'ın saçını başını yolmak ve bir daha bu hislere kapılmamasını, ağzına biber sürerek tembihlemek istiyordu. Romantik salak! Hazal dünyasında yaşayan gerçekçi enayi! Palavralarıyla ün salmış hayalperest alımak! Nasıl da özlemişti onu. Tenini, kokusunu, dokunuşunu... Şimdi tek isteği, kollarına atlayıp, bir top tüy yumağı olan tembel bir kedi gibi kaşının geniş göğsüne yaslayarak, burnunu ceketine silerken, hıçkırarak ağlamak, sımsıkı tutunduğu omuzlarını çekiştirirken saçlarını şefkatle okşatmaktan gayri bir şey istemiyordu.

Fakat... Yapamazdı!

"Neden geldin o zaman?"

"Sen kimsin de beni senin peşimden gelmekle itham ediyorsun! Buraya geliş sebebimiz iş! Şimdi... Defol odamdan. Bir zaman görmediğim yüzü, mümkünse şimdiden sonra bir ömür daha görmek istemiyorum. Giderken ardından kapıyı çekmeyi unutma."

Vursaydı... Tekme tokat dalsaydı, saçlarından ya da kolundan tutup sürükleyerek kapının önüne zalimce atsaydı, bu sözler kadar yaralamazdı yüreğini. Hazal kapıldandığını fark edemediği titrek bacaklarını hareket ettirip, sarsak bile olsa adımlarını hızlandırıp, hiddetli bir anda önünde bitti. Ne ara güç gelmişti bacaklarına bilmiyordu ama yaralı hayvan misali acıyan bedenine adrenalin yükleniyordu.

Arda çatık kaşları eşliğinde arkasını dönecekti ki, narin ellerin sahibi kolunu sertçe tutarak kendine çevirmeye kalkmıştı. Arda titredi, kasıldı ve ateşlere düşmüş gibi bedeni yandı. Sarsılınca tüm dünyası apansız onun dokunuşuyla, akın akın hiddet yüklendi damarlarına. Dokunmasına öfkelenerek boş bulunup, onu geriye doğru acımazsızca savurdu.

Parmakları kabileli kumaştan kurtulan Hazal, birkaç adım gerileyip sendelerken "Ne yapıyorsun maniyak, sadece konuşmaya çalışıyorum." diye öfkeyle çıkıştı.

Arda bakmadı ona. Kanncalanan elleri yanında kasıldı, bedeni donmuş kaskatı bir çınar... Düştü mü, canı mı yandı diye merak etmemiş gibi soğukkanlı duruşunu teyit etmeyen tek yeri, yumruk olarak sinirden titreyen ellerıydı. "Ben konuşmak istemiyorum ve ortada seninle konuşacak bir

konu da göremiyorum. Küstah bir hizmetli olduğunuz kadar, sağır olduğunuza kanaat getirdim... Şimdi o sefil bedenini al ve buradan derhal uzaklaş. Yoksa elimden bir kaza çıkacak!" Küstah sesinin kasılmış tınısı gerilmişti. Alçak adam, birden kıza dönerek, başını geriye attı. "Çık!" Oysa tanki daha fazlasını der gibi, ifritle bakıyordu kararlı gözleri yüzüne. Buğulanmış mavişleri kor olup yakıyordu içini, titrek dudaklarının görünümü tenini kanncalandırıyordu. Yutkundu! Nefes almak şu vakit ne kadar zordu!

Hazal, neredeyse korkmuştu nefret kuşanmış tanımadığı bu yeni adamdan. Söyledikleri zerre kadar umrunda değildi ama yabani bakışları ve uzaklığı, kırbaç gibi dövüyordu hassetini. Sadece bir an... Nefes alamadı duruşundaki mesafeden... Gözlerindeki tiksintiden, aşağılamadan, öleceğini sandı...

O, Arda'sıydı! O eller ona zarar vermezdi! Biliyor ve hangi akla hizmetse bu sebepsiz umuda tutunuyor, düşünemiyordu.

Hazal tam ağzını açacaktı ki, lavabonun kapısı usulca açıldı ve Azra belden aşağısını havluya sararak banyodan çıktı. Hazal o ana kadar onu tamamen unutmuştu. Ama şimdi onun varlığı odasından evvel, yüreğini buşatınca, öfkeyle titreyen bedenine perde perde nefret yüklendi. O kızla mutlabbet ettiğine inanamıyordu. *'Arda'nın sevgilisiyle!* Onun Arda'sının...

Hiçbir şeyden habersiz Azra yüzünü acıyla buruşturarak genç adama baktığında, Arda derhal onun yanına yöneldi. Endişeli gözleri kızı süzüyordu. Cidden endişeliydi!

"İyi misin Azra? Bir sorun var mı? Bak, eğer yanık ciddiyse hemen bir hastaneye gidelim."

Azra başını tatlılıkla salladı. Bu ilgiyle mahcuplaşmıştı. Kara saçları omuzlarından geriye düşerek başını kaldırdı. Islak kirpikleri gölgeleriyle yanaklarını yoklarken "Yok. Allah'tan çorba ılıkmış, yoksa olacakları düşünmek dahi istemiyorum. Ama sanırım saç diplerim biraz acıyacak." derken kısacık bir an tavuk tüyü gibi yolunmuş saçlarını eliyle yoklayarak Hazal'a baktı. Olanları düşününce güzel yüzü hafifçe kızarmaya başlamıştı. Utangaç bakışları kısacık bir an, onlara şaşkınca bakan kızın bembeyaz olmuş yüzünde dolaştı, düşündüğü şeyle derhal kendini toparladı. Güzel yüzünde açan hınzır gülümsemesiyle Arda'ya bakıp, inatçı tabiatlı bir kedi gibi biraz daha samimiyetle sokuldu. Bu adam onun gözünde çok farklıydı! Gurelce taranmış kömür karası saçları ve rahat tebessümüyle bakıldığında, öteki erkeklere elbette ki benziyordu ama onun farkı, adam duruşunda

Scanned with CamScanner

saklı kalmış çocuksu bir çekiciliğe sahip eşsiz yüreğiydi. Masum ve tiksiz, naif ve anlayış timsaliydi... Gülümsedi adama. Öylesine masum, içten, ilgisine simsiz bir gülümsemeydi ki...

Anıl Hazal onun gülümsemesiyle yıkıldı. Nefes alamadı. Kızdı. Sesiz haykırışlarla küfretti. Bu hırçınlığını, öfkesini açıp da aptalca sorular sormaya başlamadan hemen dişlerini sıkarak bertaraf etti.

"Ilen üzerimi değiştirmeye odama gideceğim, yarım saate hazır olurum... Eğer isterseniz yemeğe kaldığınız yerden devam ederiz. Gerçi benim iştahım kaçtı. Zaten o zamana kadar Timur Bey de gelmiş olur."

Azra, Arda'yla birkaç şey daha konuşup odadan çıkarken, Hazal'a bir saçak bir an bakış atıp ona hafifçe tebessüm etti. Hazal ondan özür dilemesi gerekirken, ne var ki şu anda tek istediği o kızın boynunu kırmak ve tırnaklerıyle kapıya şutladıktan sonra, kapının eşiğinde, sevindiği saçlarını tek tek zevkle yolmaktı. Arda'nın onun için nasıl panik olup endişelendiğini hatırlayınca, sinirleri hepten yerinden oynamıştı. Bedenine sinsice yayılan kıskançlık ve öfke halince damarlarına karınca sürüsü gibi dolarken, ne hâlde olduklarını da, nasıl bir çıkmazda savaştıklarını da kısacık bir an unutup kıskançlığının esiri olarak kudurdu. Öfkeyle parlayan gözlerini, arkası dönük genç adama çevirdi. Üzerine çekilmiş gibi adeyişli, saçlarını parmaklarıyla çekiştirerek tararken yüzüne en eşsiz resimleri nakşetmeyi diliyordu. *Lanet olsun! Alçak herif!* Bu kadar savunmasız olamazdı ona karşı... Gözleriyle gördüğü şeye inanamıyormuş gibi hasretle bakıyordu. Geniş omuzlarının gerginçe havalanmasına, ceketinin altında az da olsa zayıflamış olan kuvvetli bedenin keşfedilmemiş varlığına ve uzun bacaklarının her an ayakta durmaktan cayacak gibi aralanıp tetikte duruşuna baktı... Birkaç saniyede beyni durmuş gibi oldu. Düşünemiyordu. Ama düşündükleriyle kendini toparlaması zamanını almadı.

"Buraya neden geldiğini belli! Sevgilini gözüme sokmaya mı getirdin? Al işte gönderdim! Şimdi hemen otelden ayrılmanızı istiyorum. Derhal!"

Adamın, onunla dalga geçer gibi gülümsediğini, başını sallarken omuzlarının hafifçe sarsılmasından anladı.

"Ayrılmak mı?" Arda usulca arkasını döndü ve dalga geçen dudağının kıyıları seğirirken, yüzünün sertliğine eğreti bir duruşla, aynı anda alaylı bir çarpıklıkla kirpikleri kıvrıldı.

"Evet, kesinlikle sizi burada görmek istemiyorum. Hatta giderken o çalı süpürgesi sevgilini de alıp götür buradan." Yüzü asıldı. "Git."

Arda, konuşmayı garipseyen çatık kaşlarını vurdumduymazca yukarı kaldırmıştı. Alaylı gözleri vahşileşerek, bir körü ışığa kavuşturacak kadar şatafatlı ışıklarla parlıyor, aynı anda nefretini yüreğine kadar, ta en dibine kadar konuşmadan kusuyordu. Adam durdu ve birden bir şey aklına gelmiş gibi dudağının kıyısı çarpıkça yanağına doğru kıvrıldı.

"Parasını verdiğim sürece burası bana ait. Burada çalışan her şey de!" Kısacık bir an kızı çıldırtmaya yetecek bir soğukkanlılıkla düşündü. Ve öfkeli gözleri düşündüğü hinlikle kısıldı. "Şimdi hemen yaptığın pisliği temizle ve tekrar yemek getir. *'Sevgilimin'* karnı aç ve tabii benim de..."

'Sevgilim' kelimesinin üzerine basa basa söylemese de zaten, Hazal hâli hazırda o kelimeyi irdeleyerek açığa alacaktı. Onun telaffuz ettiği tırnak içindeki belirtiyle dişlerini sıktı ve elleri yanında yumruk oldu. Hiddetli birkaç adımla adamın dibinde bitti.

"Ne istiyorsun Arda? Ta oralardan buraya, intikam almak için mi teptin onca yolu? Amacın bana acı çektirmek mi? Benden ne istiyorsun?"

Adam tüyleri diken diken eden derin hırıltısıyla güldü. Buz gibi bir gülüştü bu, iç donduran.

"Senden ne isteyeceğim. Kendini çok fazla büyütüyorsun. Ben değer verdiklerimin peşine düşerim. Senin gibi değersiz sürtüklerin değil! Sadece gözlerimin önünden yok olmanı istiyorum. Tabii bunu anlayacak kadar beyin taşıyorsan ne âlâ... Seninle aynı havayı teneffüs edince, havanın kalitesi düşüyor. Aynı ortamda kalınca, bayağılığınla buraların değerini düşürüyorsun. Yok ol Hazal... Yoksun!"

Kız irkildi. Bu kadar mı öfkelenmiş, bu kadar mı kin kuşanmıştı yüreği! Her bir sözü, kızgın bir mızrak gibi göğsünden girip, sırtından çıkmışçasına canını yaktı. İnsafsız sözlerinin yüreğini nasıl dağladığını görmez miydi kara gözlüsü? Öfkesi her şeyi silip, görmezken gören kara elmasların, kör mü etmişti? Kızın titrek dudakları aralanmadan evvel, hırçın gözlerinde ağıtlar yakan kan kırmızısı ışıklar, buz damlası gibi parlak kırgınlıklar belirdi. Sonra ince bir hıçkırık sesi fırar etti titrek dudaklarından. Tiz bir sesti ama hemen dudaklarını birbirine kapatıp bertaraf etti bu seslerin kaynağını. Eğilmedi başı önüne, bir zamanki gibi dimdik durdu, bükülmezli bakışları, kendini zor da olsa engelledi. Gökkuşağı gibi parlayan bulut mavisi gözleri sinlenerek yağmur bulutlarıyla koyulurken, güneş gibi aydınlanan yüzü karamsarlıkla gölgelendi. Hazal ufacık sözlerle derin yaralar açılan darbelenmiş bedenini,

Scanned with CamScanner

o kadar zor tutuyordu ki, sevdiği adamın nefret dolu bakışlarıyla, kaşları çatıldıkça çatılıyordu. Suçsuz bir yüreğin, daha önce bu kadar yıkılmışlığı görülmemişti! Ahını aldığı sadece yüreğine vermek istemediği aşkıydı oysa... O zaten aşık olmamıştı ki, neden bu kadar öfkeliydi? Zaten sevinemişti, unutması gerekirdi! Hatta onu terk ettiği için teşekkür bile etmeliydi ona o, her şeye parmağının ucunu hareket ettirerek sahip olmuş bir çocuğun karaktersiz hâline bürünerek, sadece kırmayı, kahretmeyi, mahvetmeyi seçiyordu.

"Çık Hazal, defol!" dedi adam tıslayarak. Kendi sözcüklerinin ateşinden, dudakları kavruluyordu. Daha fazla dayanamayacaktı bu işkenceye, ya yakacaktı tüm geçmişi yüreğini, ya da buz tutacaktı belirsiz geleceği şu vakitten sonra...

"Maalesef, bu isteğin olmayacak." diye başkaldırdı cesurca Hazal ve başını vakurca havalandırdı ona inat. Yutkundu ve üzgün sesi üzerine azap kusarcasına boğuklaşarak geriden geldi. "Birincisi ben burada çalışıyorum! İkincisi bu otel bizim. Şimdi sen buradan..." derken sözlerini yarıda kestiğinde, adam çatılı kaşlarından tekini sertçe havalandırdı ve dalga geçercesine yay gibi gererek küstahça gülümsedi.

Bu kadarına katlanamayan Hazal çığırından çıkarak, "Lanet herif, buraya hayatını mahvetmeye geldiysen, sözlerinle beni yaralamayı düşünüyorsan... İnan zaten ortada mahvolacak bir hayat yok. Eğer şimdi..."

"Hazal! Aman yarabbi, bu ne hâl! Neler oldu burada?"

Halası kızgınlıktan kızarmış suratıyla odaya destursuz daldığında, ikili de mahremiyetlerine sızan sesle şaşkınlaştı. Kapı vurulmamıştı ya da vurulduysa bile kendi nefretlerini kusmaya o kadar dalmışlardı ki, duymamış olmaları doğaldı. Filiz Hanım yüzü acı biber yemiş bal arısı gibi kıpkırmızı, gözleri çakmak çakmak yanarak ikilinin arasına bomba gibi düştü. Bakışları etrafta öfkeyle dolaştı kısa bir an. Sonunda, şiddeti tüten gözleri yeğenine kilitlemiş, bir kaşık suda boğacak gibi canice duruyordu.

"Sen... Ne yaptığını sanıyorsun?"

Hazal birden silkelendi, arkasını dönüp ona hesap soran yaşlı kadına ürkekçe baktı. "Ben şey... Hala, ben..."

Fakat yaşlı kadın ona bakmadan, genç adama yaklaşıp, önünde saygılı bir tavır sergileyerek "Kusura bakmayın beyefendi. Zararınız hemen temin edilecek. Gerçi yardımcınıza yaptığımızı telafisi olmaz, bunu telafi edemeyiz ama elimizden geleni yapmaya çalışırız. Hemen bir doktor, yardımcının yanına gitti. Bir sorun olmadığını, sadece bir süre acıma hissi

Scanned with CamScanner

duyacağını belirtti. Ah, nasıl af dilesek yersiz..." Bakışları utançla süzüldü. "Ve çalışanımız bu yaptığı beceriksizlik yüzünden kesinlikle cezalandırılacaktır!" derken yeğeninin kolunu çimdikleyerek kendine çekti. Yaşlı kadın zavallı kızı öldürecek gibi öfkeli bakarak hiddetle soludu. "Hazal... Beyefendiden özür diledin mi tatlım?" Kız konuşmayınca, bakışlarını genç adama çevirdi. İçine sinek kaçmış bal gören ayı kadar tatsızdı yüzü.

"Ah beyefendi, o da ne kadar şaşkın sormayın... Bakın yaptığından son derece pişman olmuş. Sizden nasıl da özür diliyor yavrucak..." diye yapmacık bir tavırda gülümsedi. Gözleri, şimşeklerin resitalini veriyordu. "Değil mi tatlım, diliyorsun."

"Hayır, ben gayet açık söyledim... Özür falan dilemiyorum. Hatta o kızın saçlarını..." derken elini kolunu sallayarak çılgmca, ne söylediğini fark edip derhal sustu. Halası şu anda kedi olsaydı, çıkarmamak için zorlandığı pençelerini etine geçirip, soğukkanlı bir hevesle onu civciv gibi boğazlayacağı muhakkaktı. Ve yapacağı en iyi şeyi yaptı, onun etini çimdirdi. Hazal hiddetin sardığı derin derin nefesler alarak, adama öldürücü bakışlar atmaktan geri kalmıyordu. Beyzade hemen kendine birisini bulmakta geç kalmamıştı öyle mi? Bir de bunu gözüne sokarak yapmıştı! Hah, üstüne üstük *'sevgilim!'* diyerek fütursuzca onunla alay edip, hunlarca dalga geçiyordu. O sevgilisinin bacaklarını kırardı... Mısır püskülü gibi duran iğrenç saçlarını yolardı ama... Of! Ama hangi hakla! Ne sıfatla! Eğilmek için çabalayan narin başını bir cüret geriye atıp, inatçı yanını kudretle kuşanıp, gururla çenesini havaya dikti. Kafasına sıkar gider ama burnunu yere düşürmezdi!

"Ben ondan hiçbir şey dilemem zira ortada özür dilenecek bir durum yok hala. Bir kere... Bir kere o benden tam da özür diliyordu sen gelmeden evvel..."

"Neden?" dedi halası kaşlarını kaldırarak hileli hileli. Aklına gelen kumaz şeyle bu konuda nezaket göstermeye çabalamadı. Filiz Hanım'ın cin gözleri şüpheyle kısıldıkça, Hazal onun anladığı müthiş yanlış anlaşılmaya dehşet tepki olarak öne atıldı. "Yok Hala! Asla bana sarkmadı, mıncıklamadı... Yani öyle bir şey yapsaydı, emin ol şu anda bizi basacağın tek yer yatak olurdu..." Bunları kesinlikle demedi zira boğazlanmayı göze almayacak kadar aklı başındaydı. Dudaklarını büzüp, mahcupça başını öne eğdiği için susmak durumunda kalmıştı.

Ve Arda kaçın kurası olan zekiliğiyle çok geçmeden "Biraz fevri davrandım hanımefendi o yüzden..." derken dişlerini öyle bir sıkıyordu ki,

Scanned with CamScanner

Hazal sanki etlerini dişliyormuş gibi acıyla inledi. Filiz Hanım yerdeki kırık zücaciye ürünlerine bakarken, yeğeninin bu vurdumduymazlığına öfkelenerek kızın etini biraz daha kıvırıp canını yaksa da, bu acıya dayanıp dişlerini sıkan Hazal "Şimdi beyefendi de zaten gidiyordu hala. Bana öyle söyledi... Öyle değil mi Arda Bey... Ben sizi affettim. Siz de gidiyordunuz?" diye söylenince, bilge kurdun inine çomakla giren tavşan gibi dâhiyane fikriyle avlandı. Uyuyan kurdu dürttüğünü hâlâ anlayamamıştı!

"Toplanmanıza yardım edeyim Arda Bey, bu taraftan." dedi olduğu yerinden, kıpırdanarak değil duyduğu tıslamayla ayakları yere mıh gibi çakılarak.

"Hayır." dedi adam keskin tok sesi kararlı gözleriyle birleşerek.

"Ne demek hayır!" dedi Hazal sözlerini sakınmayıp pat diye ortama atarak. Ve geç de olsa sustu. Lanet dili bir türlü kopmuyordu...

Arda kaşlarını kaldırdı. "Ben de tam tersine, bir anda kalmaya karar verdiğimi söyleyecektim Hazal Hanım! Hem de uzun bir süre." Kurnaz bakışlarını yaşlı kadına çevirip, hain bir eylem planında olan emperyalist bir Nazi subayı gibi zalim bir duruş sergiledi. En zarif centilmenlerin yanında halt ettiği bir kumpasla yaşlı kadının elini nazikçe kavradı. İri ellerinin arasına, tombul yumuşacık elleri kibarlıkla alıp gözlerine nezaketle baktı. "Kusura bakmayın efendim, Ben Arda..." Gözleri kısacık bir an genç kıza gaddarca kaydı. Bu; içini kıyan keskin bakış, kızın miladı olacaktı!

Hazal bozgun yemiş derin derin aldığı nefeslerini, titrekçe dışarı saldı. *Bu öküz familyası az önce ona nefretini kusan zalim değil miydi? Bu ne nezaket!* Hazal şaştı kaldı.

"Nasıl güzel bir tesadüfe rast geldim bilemezsiniz efendim... Sanırım Hazal Hanım'ın benim *eski* asistanım olduğunu biliyorsunuzdur. Onun burada çalıştığını bilmiyordum ama bu çok iyi oldu. Hazal'ı yerde ararken, uçrak bir otelde buldum..."

Yaşlı kadın şaşkınca adama bakarken, Hazal da kızgınca bakışlar atmak bir yana onun söylediği kelimeyi bozuk bir plak gibi zihninde tekrarlıyordu. "Onu mu arıyormuş?" Bu sözlerine halası tercüman oldu. "Öyle mi? Ah nereden bileyim ben beyefendi, ben alın yazınızı kitap gibi okuyamıyorum, müneccim değilim elhamdülillah... Bak şimdi hiç olmadı Tüh!" Kendini toparlayınca yüzündeki sertlik az da olsa yumuşadı Filiz Hanım'ın. "Kusura bakmayın beyefendi. Madem yanınızda çalıştı bu yavrucak..." Bir sır verecekmiş gibi adama bir miktar yaklaştı. O yaklaşın-

Scanned with CamScanner

ca Arda tek kaşını küstahça havalandırdı. "Bilirsiniz Hazal biraz sakardır!" diye lappadak patavatsızca söyleyince, adam dudaklarını edepsizce yana kıvırdı. "Birazcık diyerek ona mütevazı bir yorum katmış olmuyor musunuz hanımefendi?"

Filiz Hanım elini önünde yelpaze gibi sallayarak, iri göbeğini hoplata hoplata kıkırdadı.

Gül hala gül, ben ölüyorum sen gül! Kahkahanla boğ beni! Küstah çam yarması... Bir de dalga geçiyordu! Yut Hazal! Geçecek! Ölmeyeceksin kızım! Azıcık canın yanacak, sık dişini hepsi bu! Kalp kırıklığından kim ölmüş ki sen katlolasın!

Kadın hafifçe dudak büküp, gülümsemesini öksürüğünün ardına sakladı. Ah bu çekici adamı cidden sevmişti! Boğazını temizledi ve ardından usulca devam etti, "Ve henüz bu işlerde yeni görüldüğü üzere. Eh biraz da küstahtır! Sonra o pabuç dilinin ayarı da pek yoktur! Size daha tecrübeli bir eleman göndereceğim ve bugün sizden ve asistanınızdan ücret talep edilmeyecek. Her şey bizzat, bizim tarafımızdan karşılanacak. Ne olur kusurumuza bakmayın. Size hemen yeni bir ..."

"Hayır!" dedi adam kati bir buyurganlıkla. Birden sertleşmişti yalancı kibar duruşu. Kadın sıçradı onun ani çıkışıyla. Arda çekici bir dudak büküşle kadını afallatarak gülümsedi. "Buna gerek yok hanımefendi." Oysa sesinin aksine itirazını yumuşacık yapmıştı. Nefretten koyulmuş gözlerini genç kıza çevirip, öfkeyle kilitledi.

İntikam... *Soğuk yenirdi, öyle ya!*

"Hazal Hanım, daha önce de benimle çalıştığı için... Beni... Yeni gelecek bir çalışandan daha iyi tanıdığı muhakkak bir gerçek! Bir süre burada kalacaktık malum ama bu süre uzayacak gibi... Eğer sizin için de sorun olmazsa, mümkünse bu süit ile onun ilgilenmesini istiyorum. Bizim burada bir ihaleye girmemiz mevzu bahis ve ne kadar kalacağımız henüz belli değil. Bu zaman zarfında ben dışarıdayken özel işlerimi yapacak, kaliteli, duyarlı, becerikli, anlayışlı..." derken Hazal bir ara arkasına bakıp, gelen kimse ona yumruk çakarak yere yıkacaktı ama bu meziyetleri taşıdığını öne sürdüğü kişiyi gözleriyle gösteren Arda, ona ciddiyetle bakınca, kız parmağıyla kendini dürtmekten alamadı. Arda hainice gülümseyince, onun şaşkınlığına, ahmak Hazal derhal elini kendi göğsünden çekti. Yok, yani gülüşüyle yelkenleri suya indirip yağlarını ettiği külliyen yalandı. Şeytan tüyü yutmuş adam etkili konuşmasına kaldığı hızla devam ettikçe kız

Scanned with CamScanner

kabız olmuş bağırsak gastroenteroloji[4] hastası gibi kıvranmaya başladı. "Dediğim gibi, bir yardımcıya ihtiyacım olacak! Sizin için de sorun olmazsa, bu işi Hazal Hanım'ın yapmasının daha uygun olduğuna karar verdim. Sizin için münasip midir?"

Yaşlı kadın incecik bir ipin üstünde yürüyen cambaz tesettüründe kısacık bir zamanda düşündü. Bu kızın kırdığı ceviz bini aşmıştı. Eğer saydığı meziyetlerin binde birini Hazal taşımıyor olsaydı şimdi kızı kıyı bucak saklardı ama onun yeğeni biraz sakar tavşan bile olsa gurur kaynağıydı. Gerçi keçilerden ödünç aldığı inadıyla biraz patavatsız dilini törpülemesini, biraz da çarığından çıkmış horon tepen sinirlerini kontrol etmesini ve asi yanını dizginlemesi iyi olurdu ya, neyse... Belli ki bu adam da onu yola getirebilecek potansiyel bir kuvvete sahipti. Hem tanıştı... Kızın çatal dilini ve patavatsız eylemlerini biliyordu. Ayrıca zengin müşterilerin burada kalması demek... Bu belki de prestijlerini korumaya yardımcı olabilirdi. Adama ayıp etmişlerdi ve bu kızın aklının bir karış havada olduğunu düşünse de, eli mahkûm bu işi kabul edecek gibi duruyordu. Böylece küçük hanım da kendini affettirmiş olurdu zira yaptığı çok kötüydü! Rezaletti! Olanlar aklına gelince, tekrar sinirlenmeden önce gözlerini yerdeki yemek kalıntılarından kaçırdı. Gitmişti canım takımı... Hem o halı daha yeni temizlenmişti... Off!

"Kabul, Hazal sizinle ilgilenecek..."

"Kesinlikle..." dediğinde adam memnun bir tınıyla, buna itiraz eden Hazal bir adım öne atılıp kızgınca "Az ye de kendine bir uşak tut!" diye elini kolunu şuursuzca salladı.

Halası kolunu çimdirirken, gerisin geri kendine çekip, narin bedenini sertçe yanında sabitledi. Hazal da kabız olmuş gibi kıvranırken derhal pozisyon değiştiren orta saha oyuncusu gibi gol atmak için var gücüyle kıvırdı. Ama hayat bu ara ona hep ofsayttı! Anlayamadı.

"Yani... Beyefendi buralar size göre değil. Ben sizin kaldığınız prestijli, elit, ünlü avcısı olan yerleri çok iyi hatırlıyorum... Siz ki beş yıldızların altında vasat bir otelde kalmazsınız! Böyle kıyıdan yıldızı eksik avam bir otelin banyosunda sizi köpüklerle düşünemiyorum. Hem küf kokulu yaşlıların arasında ne yapacaksınız, birdirbir mi oynayacaksınız!" dedi düşüncesiz dili patavatsızca, çam üstüne çam yıktı. Nitekim bunu söylerken halasına yaptığı gafı ve adama boşuna konuştuğunu bilmiyor-

4 Gastroenteroloji: Sindirim sistemi hastalıklarıyla ilgilenen bilim dalı.

Scanned with CamScanner

du. Çünkü... Karşısındaki adam, yalnızca kendini inandırmak istediği şeylere inanıyordu.

"Hazal!" dedi Filiz Hanım kırgınca. Onca kızgınlığa rağmen yüzü apansız asılmıştı.

"Doğruyu söylüyorum hala. Ben onu... Yani Arda Bey'i kendimden bile iyi tanırım... Cebine giren paradan ve yatağına giren kadından bile haberim oldu bir zaman önce... O böyle yerlerde yapamaz. Hem ben beceriksizim, sakarım, dilim de hep dediğin gibi pabuç kadar, daha başına kim bilir neler açarım."

Of, hala öldür beni! Harakiri yap bana! Ya da tek bir tekmeyle balkondan aşağıya fırlat.

Hazal ne kadar dil dökse de, kırdığı potlar dağ olsa da, devirdiği çamlarla ormanları yok edip çöl olsa da, itirazları halasını kulağına sinek vızıltısı gibi çalındığından ikazları onu ikna edemedi. Ne yaparsa yapsın –ki hatta bir ara balkona çıkıp "Atlarım bak" diye tehdit etmeyi bile ciddi anlamda düşünmesine rağmen- bu direniş abidesi kadını inadından vazgeçiremedi. Ah işte, sincabın dalda takılmış bir fındık için kıvrandığı gibi, kıvrandırdı durdu ufacık bir "Evet. Hazal iş göremez!" sözüne ulaşmak için. Bir de halası kolundan çekiştirip peşinden sürüklerken, devlet kadını gibi ciddiyetle nutuk çekme işini ertelemedi. "Allah'tan önceden tanış çıktınız da, bu iş hallolup tatlıya bağlandı. Yoksa rezil olmuştuk. Yaptığının affı yok. Kepaze ettin bizi... Bir de adama kafa tutmuş. Skandal! Yardımcısı da çok tatlı bir kızcağız! Ah nasıl da nazik, güler yüzlü, tatlıca bir şey... Yakmış kızı, çubuk makarna gibi haşlamış güzelim bacaklarını... Beni arayıp durumu özellikle haber vermeseydi ve sana kızmamamı özellikle tembihlemesiydi, o anda seni tavuk boğazlar gibi boğazlardım Hazal. Ayyy... Nasıl nazik insanlar öyle." dedi bir kez daha ve sert bir yan bakış attı. "Ayrıca otelim kıytırık değil... Ben de küf kokulu moruk değilim!"

Evlerine gidene kadar hayıflanıp durmuştu. Hazal ise onu dinlemeyerek bir ilke imza atmıştı... Her şey bittiğinde halası onun kulaklarını bir güzel çekmiş ve zalim sözleriyle kulağına beşi bir yerde gibi küpeler dizmişti. Ve kesin öğütleriyle boğarak, derhal yaptığı pisliği temizlemesini söylemişti.

Eli mahkûm, tehditlerine boyun eğen Hazal değil, kafası şişen Hazal olarak, yarım saat kadar sonra elinde süpürgeyle oraları süpürüp, yemek lekesini halıdan çıkarmak, patavatsız dilini güler yüzüyle telafi etmek

Scanned with CamScanner

için kan ter içinde kıçını yırtarken, ağzının içinde de buzdolabı herife en güzel repertuvarından küfürlerle, nağmeler dizerek kıvranmıştı. Bu süre zarfında ise Arda hiç konuşmadan laptopuna gömülüp, ilgisiz duruşuyla işini yapmaya devam etmişti. Sanki yabancı bir müşteri, hiç tanışmadığı kasıntı bir serseri ve bir kere bile gözlerinde kaybolup, teninde var olmadığı bir zalimdi...

Bazen gözleri öyle hızlı ve seri bir biçimde oynuyordu ki, Hazal bir ara bu kayıtsız zorbanın numara yaptığından bile şüphelenmişti. Bir kere bile dönüp bakmamıştı görgüsüz ayı ona... *Uyuz herif. Ne olacaktı sanki bir kere baksa... Ya da bakmasın... Bakarsa... Bakarsa ne olur Hazal? Yumuşar mısın, kollarına atılıp sümüğünü kollarına silerek, yüzünü göğsüne mi saklarsın? Kokusuyla sarhoş olup, nefesleriyle kadeh mi tokuşturursun? Kalbin kaburgalarında sirtaki oynarken, dudaklarını teninden jiletle mi kazırlar anlatsana salak... He! Ne yaparsın!*

O kan ter içinde, içinde kurduğu milyonlarca vesveseyle, kıçını sallaya sallaya iki dizi üzerinde halı üzerinde kıvranırken, Arda Bey seksi kıçını yerleştirdiği yatağında yayıla yayıla işlerini halletmişti. *Büyük baş öküz!* Bay Buzdolabı geri gelmişti öyle mi?

Oysa Arda'nın şaşkınlıktan nefesleri genzine tıkanırken elini ayağını nereye koyacağını bilmiyordu. Kocaman adam, ilk defa onu görüyormuş gibi heyecanlanıyor ve heyecanlandıkça öfkesi katlanıp nefreti su yüzüne çıkıyordu. O dolgun kalçalar ona inat bir sağa bir sola savrulup duruyordu ya, elleri klavyenin üzerinde kasılıp kalıyor, genzine inen her ağır nefesi ciğerlerini ateşten bir kor gibi yakıyor ve bedeni ona olan hasretini, özlemini ve öfkesini, keskin bir bıçak gibi ruhunu parçalayarak ödetiyordu. Duygu yüklü maviş bakışlarıyla meraklı meraklı kısacık boş bakışlar attığında ise, sanki Hazal orada yokmuş gibi ilgisiz davranıyor, yok hatta varlığının farkında olmadığını bilahare belirterek onu yok sayarak hem ona hem kendine işkence ediyordu. Ama tel tel ayrılmış sarı saçların ne zaman ter, su içinde alnına yapışma ve iki dizinin üzerinde yerde işkence çekerken dört büklüm hâlini alsa, Arda bu ufak canın ona hakkıymış gibi ettiği işkenceyle, kendiyle savaşıyordu.

Hazal çok geçmeden işi bittiğinde, yerden kalkıp eteğini düzeltti. Narin dizleri sert halıya temas etmekten tahriş olarak acımıştı. Arda'nın gözleri kızarmış ve hafifçe tahriş olmuş diz kapaklarına kayınca, burnundan sesli bir nefes aldı ve laptopunun tuşlarına kırarcasına daha sert basmaya başladı.

Scanned with CamScanner

Az sonra Hazal işkencesinin son perdesini oynayarak işleri bitirdiğinde, tüm olanlara inat hâlâ buz gibi bir tavır sunarak suratsız bir hâlde duran kayıtsız genç adama döndü.

Arda o sırada koltuğa yeni oturmuştu. Kolunu koltuğun kolçağına dayayarak, elini çenesine koymuş, ilgisiz gözleri, kaideden yoksun yüzüyle ona bakıyordu. Sonra artık ne düşündüyse yüzü sert bir mermer kadar ifadesiz ve pürüzsüz bir hâle büründü. Hazal parmaklarını ona dokunma isteğiyle karıncalanınca, ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Bir erkeğin kaidesiz yüzündeki kadifemsi tenini bu kadar çekici ve ilgisini cezbedici bulan başka bir ahmak var mıydı acaba! Hem de onu istemeyen, zerre kadar sevmediği gibi nefret eden bir adamı yaşam gibi her şeyin üstüne koyan bir ahmak... Alçak herif, neden gitmemişti ki? Onca acıdan sonra, tam hayatını rayına oturtup onsuzluğa alışmışken nereden çıkmıştı böyle karşısına?

Arda ilgisizce etrafına bakındı, Hazal derin bir nefesle kendini gırtlakladı. Onun bu vurdumduymaz hâllerine her ne kadar kızsa da, yüreği paslı hançerlerle dağlanmış kadar acısa da, garip olarak içinde mutlu bir kişiyi de taşıyordu. Onun hâlâ gördüğüne inanamayarak seviniyordu... Sanırım halası kafasını dürterken biraz fazla vurmuştu. Tabii bir de vahim olan vardı, bu adam hâlâ sanki gözleri görmüyor gibi bir tek ona ruhsuzdu. Ve lanet adamın hâlâ çok çekici ve seksi kaşlarını çatan huysuz yüzü yüreğini durduracak kadar yakışıklıydı! Hele üzerine giydiği jilet gibi ütülenmiş beyaz gömleği, tenini ikinci bir deri gibi sarıp, girintileri çıkıntıları, engebeleri düzlükleri, dokunularak keşfedilesi tüm uzuvlarını gözler önüne sererek, ağzının içinde kocaman bir inşaya sebep oluyordu. Serseri mayın gibiydi bu herif ve nedense hep Hazal'ın yüreğinde patlıyordu. Belli ki bu alçak adam tüm karizmasıyla dikkatini dağıttığı sürece de, genç kız ter su içinde kıvranmaktan geri kalmayacaktı. *Dilini içeri sok Hazal! Salyalarını koluna silmeden önce yutkun! Aferin,* işte böyle!

"Beni duymuyor musun?" dedi Arda alay eder gibi değil, resmen o kocaman ayakkabılarıyla öfkeli öfkeli kıçını tekmeler gibi...

"Bu mümkün mü?" *Nasıl duymazdı!*

"O zaman bana cevap ver?"

"Buyurun Arda Bey? Arzunuz?" dedi Hazal dişlerini sıkarak alayla.

"İşin bittiğine göre, tekrar masayı hazırlamanı istiyorum. Karnım aç ve yemeğimi henüz yemedim."

"Siz de söylediniz, işim bitti!"

Scanned with CamScanner

Aferin kızım... Tafranı yiyim senin! Yürü be, kim tutar seni...

Gaza geldi. Hem de doğal gaza. Aldığı bu gazla hızlandı ve dört köşeye dağıttığı malzemelerini kucağına toparlayıp, döke saça arabaya doldurdu ve hırsından kuduran Hazal'ın kamını tekmeleyerek kapıya yönelirken, onun tok sesi tekrar kulaklarında yankılandı.

"Derhal yemek masasının tekrar kurulmasını istiyorum. Mümkünse iki kişilik servis açılsın... Azra Hanım'a odama gelmesini söylerseniz sevinirim."

"Zıkkım yesin sürtük, ne işi varmış odanda!"

"Anlamadım..."

Hazal dilini ısırdı. Olduğu yerde öfkeden ve utançtan titrerken, dişlerini sıkarak konuşmaktan da geri kalmadı. "İşine geleni anlıyorsun efendim..."

Bunu bilerek, canını yakarak özellikle yaptığından artık şüphe falan etmiyor, bizzat görüyordu Hazal. O kızı gözüne batan çapak gibi değil, direkt şiş gibi göz bebeklerine sokuyordu. Birden arkasını döndü ve ona öfkeyle bakan adama, dudaklarını kırgınca bükerek baktı. "Çok istiyorsan sevgilini kendin çağır yemeğe, ben size yemek falan hazırlamam diyorum efendim... Kapiş!" Başını vakurca yukarı kaldırıp, kendini sıkıp daha fazlasını haykırma isteğini bastırarak, rezaletin dibine vurup, yerlerde paspas çekerek ağlamadan önce derhal odadan uzaklaştı. Kapıyı yerinden söker gibi çarptığında ise "Nazik ol salak, kapı sana lazım olacak..." diyen erkeğin sesini kulaklarında duymamıştı... Değil mi?

Birkaç saat sonra yorgun hâlde evin salonunda oturduklarında, Sevil bir terslik olduğunu, o anki ruh yorgunluğuyla anlayamamıştı. Ama Hazal tüm olanları anlatınca, duyduklarına inanamıyormuş gibi garip ve abartılı bir şaşkınlıkla duruyordu. Sonra onun kötü hâline daha fazla dayanamayıp, kendisini çabuk toparladı ve kuzenine sarılıp "Gel canım, üzme ne olur bu kadar kendini." diye telkin ederek mırıldandı. "Bu kadar kötü olamaz inan. Bana, odada olanları anlatırsan, belki bir çare buluruz. Hazır annemler otelde bir yaş günü partisindeler, şimdi rahatça konuşabiliriz."

Hazal onun önerisini değerlendirerek bıkkınca kaldırdığı başıyla, ağlamaklı gözleriyle donukça bakarken, Sevil ona hüzünle bakıyordu. Anlatmaya başladığında olanları kuru bir sesle, ağlamamak adına gözlerindeki yaşları geri tepmeye zorlayarak dertleşiyordu. Sözlerini bitirdiğinde, Hazal'ın gözleri artık dolu dolu olmuştu. Kendisini, buz gibi bir dünyada

Scanned with CamScanner

üşürken, tek başınaymış ve sarınacak bir parça giysisi yokmuş gibi güçsüz hissediyordu.

Sevil üzgünce iç geçirdi. "Tamam. Çok kötü bir durum ama tatlım bir de onun gözlerinden bak olaya! Adam ameliyata girecekken terk edildi!" Hiç tereddütsüz, acımasızca kafasına çakarak zalim sözleri devam etti. "Ne yapmasını bekliyordun? Boynuna sarılmasını mı? *'Ah Hazalcığım, iyi ki terk ettin beni, tam da en mutlu günümde'* demesini mi? Bence tepkileri gayet doğal. Hem de sana muhtaç olduğu, belki de ilgiye sevgiye aç olduğu anda, sen ona sırtını döndün... Hazal bu konuda haksızsın ve o da ne yaparsa yapsın haklı! Biraz sabret, dişin kırılmaz..."

Hazal gözlerini dehşetle irileştirdi. Bunları kuzeni söylüyor olmazdı. "Sen ne diyorsun Sevil!" dedi isyanla. "Olanları bilmezmiş gibi söyleme bari. Ben onu isteyerek bırakmadım. İleride olacakları gördüğüm içindi bu. Nitekim haklı da çıktım. Hem adam bana ne kadar değer verdiğini ayrıca kanıtladı. Gözleri açıldığı an, yeni bir sevgili yaparak ne kadar haklı olduğumu ve sözlerine güvenilmemesi gereken biri olduğunu gösterdi."

"Laf bunlar... Ne yapmasını bekliyordun! Onu terk eden kadının ardından ağlayıp, çılgınlar gibi kendini içkiye vurup, aptallar gibi yollarını beklemesini mi? Bence sen çok fazla Seçil yengemle takılma, Türk filmi tadında konuşmayı da, yaşamayı da bırak... Gerçekler ve doğrular acıtır canım, sen bunu hak ettin..."

"Beni anlamıyorsun..."

"Asıl sen kendini kandırıyorsun..."

"Ben otele gidemem bir daha... Annemlere geliyorum da diyemem... Her şey sarpa sarar... Daha iki gün önce gel dediler diye kalacağımı kırk takla atarak anlattım... Tükürdüğümü yalarsam, annem bir şeyler olduğunu sezer..."

"Yazık..." dedi Sevil kaşlarını kaldırarak. "Burada kalacaksın demek..." Hazal onun saçma sevincinin sesine yansıdığını görünce irkildi, Sevil hemen durumu kıvırdı. "Tabii bu durumda onunla karşılaşmaktan kaçamayacaksın, değil mi onu diyorum? Kaçma zaten..." dedi şeytanca bir tutumla.

"Nedenmiş o?" dedi Hazal kızgınca.

"Nedeni şu! Bu onu önemsediğini gösterir ve saplantı hâline gelebilir. Bence sen onun gözünün önünden ayrılma ki, senin bu ilişkiyi bitirdiğine kanaat getirsin... Kabullensin. Yani onu tanımıyorum ama anlattığın

Scanned with CamScanner

kadarıyla mantık yürütüyorum adam deli, seni saplantı hâline getirmez böylece..." diye mırıldandı. Ne laf cambazıydı o! Yani yalan söyledi. "Onu hâlâ seviyor musun?"

"Bilmiyormuşsun gibi konuşmayı ne zaman keseceksin. Şu anda hiçbir şey hissetmiyor gibi, buz gibi durduğunda, yüreğimin nasıl yaralandığını bilemezsin. Sanki karşımdaki o değil, onun suretine bürünmüş, ruhsuz, cani, gaddar bir adam duruyor. Öylesine nefretle bakıyor ki gözlerime... Görmezken sevdiğim kara gözleri, şimdi içimi dağlıyor ve beni o karanlığın dehlizlerinde nefessiz, ışıksız, üşüyerek hapis bırakıyor... Bana öyle her baktığında yarasız ve kansız öldüğümü sanıyorum. Bütün duyguları ölmüş gibi Sevil... Gözlerine çizdiği biz yokuz artık. Bir de sevgili yaptığı kızı bir görsen? Kendimi yanında ucube gibi hissettim. Manken gibi, dünya güzeli bir şey! Oysa ben onun karşısında aylar sonra ilk defa durduğumda, tek istediğim ona sarılmak ve göğsünde ağlamaktı. Fakat bak... Ağlayamıyorum bile. Bırak ağlamayı, ona istediğim gibi özgürce bakamıyorum. Artık bakamam da."

"Bakarsın bakarsın n'olacak ki!" dedi Sevil önce ama sonra kuzeni ona ciddi bir bakış atınca, abartılı bir şekilde lafı değiştirdi. "Allah'ım, Hazal! Sen şu anda korkunç bir şok geçiriyorsun ama bunu sen yaptın unutma ve yaptığın gibi de atlatacaksın..."

"Bir de kafama tavayla vursaydın Sevil! Bak, böyle lafları iyi çakamıyorsun... Kapak sesleri de kulağımın zarını esnetti hani... Zaten gerçekler yüzüme bıçak gibi çarpıp ruhumu parçalıyor, bari sen daha fazla yaralama."

"Bunu hak ettin." Vicdansız değildi Sevil, sadece gerçekçiydi bunu söylerken. Sonra çayından bir yudum daha alırken usulca homurdandı. "Ayrıca ağlayacağından adım kadar eminim... Sadece acele etme. Gözyaşları nasıl olsa gelecektir. Ama mutluluktan."

"Anlamadım." diye belirtti Hazal dalgın bir biçimde.

Sevil öne doğru eğildi. Bardağı sehpaya bırakıp, kuzeninin ellerini sıkıca kavradı. Gözlerini genç kıza odakladı. Hazal başını kaldırdığında gözlerinin içine bakarak "Canım, neden bunu kendine yapıyorsun? Sen o değilsin ki! Onun gibi olmayacaksın, sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Onun yaptığı vicdansızlık, vefasızlık, hayırsızlık... Biliyorum bu seni çok yaralıyor, canını acıtıyor, defalarca yemin ettiğine ben şahit oldum. Ama Hazal... Sen... O... Değilsin! O seni zaten hak etmiyor. Yapma! Bak senin korkaklığın yüzünden sana her şeyini koşulsuz şartsız sunmuş bir

Scanned with CamScanner

adamın masum sevgisinden oldun. Ne için? Onun gibi birisini hayatının merkezine koyduğun için. At artık aklından böyle düşünceleri. Çocukluk edip, ettiğin bir yemine körü körüne bağlanmak niye?"

"Beni anlamıyorsun. Ben kendimi kimseye anlatamıyorum. Sevmedi, hiç sevmedi beni!" Derince iç geçirdi. "O beni sadece istiyor Sevil. Ulaşılmazı isteyen çocuğun bal kavanozuna uzanması gibi, parmaklarının arasından kayıp düşeceğimi bilmiyor... Kırılacağım, dağılacağım ve o eski hayatına döndüğünde ben bitmiş olarak kahrolacağım. Âşık olduğunu bilseydim, bunu hissetseydim, bir saniye bile düşünmez, dünya önümde yansa yine de onunla olmaya direnirdim. Ama aşka karşı! Sevgisi bitecek! Bak şimdiden kadınları görmeye başlamış, zamanla benden sıkılacaktı. Benimle bir kere olması yeterdi benden soğumasına sebep, onun olduğu kadınlar gibi tecrübeli ve becerikli bir âşık değilim... Kim ister beceriksiz, ot gibi süzme salak bir kadını yanında. Adam tam ayaklı karizma. Yanına yakışmıyorum, statü olarak da çok farklıyız ve bir zaman sonra bunlar gözüne can alıcı çapak gibi batacaktı. Yapamam. Ağır dağlar vardır, yerinden kıpırdanırsa ufalanır, toprak olur. Babama bunu yapamam! Olmaz! Hem artık çok geç, yeni bir sevgilisi bile olmuş."

Hazal kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. Sevil'i de çok üzdüğünün farkındaydı. Ağlamak istiyor ama ağlayamıyordu. Bundan büyük bir felaket olabilir miydi? Yoksa bilmeden gözyaşlarını daha kötü bir şey için mi saklıyordu? Olanları düşündükçe zaten nefesi kesiliyordu. Nasıl bir yazgıydı bu, hiç iyileşmeden hep darbe alarak devam ediyordu. Acı acı gülümsedi ve işinin başına dönmek üzere Sevil'le birlikte otele geçmek için salondan çıktı. Aslında şimdi yine sahil kenarında karanlık kuytusuna saklanmak istiyordu. Fakat yapamadı.

Bir de düşündüğü gibi, bu gece nasıl olsa İstanbul'daki eve dönemezdi. Annesine nasıl izah ederdi bunu? Onların, o kadar yalvarmalarına rağmen dönmemiş, onlar hafta sonu buraya gelecekken de gelmeyin diyemezdi.

Sonradan geçen birkaç günde Arda'yı pek göremedi. Adam sanki özellikle ondan uzak durur gibi titizdi. Hazal da bunu hissettiğinden şikâyet ettiğini inkâr ederek işlerini yapabiliyordu. Daha doğrusu buna kendisini zorluyordu. Şu hâliyle, evin şaşkın kedisinden köşe bucak kaçan fareler gibi delikten deliğe giriyordu. Sabahları onun kapıdan çıkmasını büyük bir titizlikle bekliyor, onun otelden ayrılmasının ardından odasına gittiğinde, odayı dağınık buluyor ve o çoktan odadan çıkmış olan varlığının bıraktığı yoksunlukta boğuluyordu. Oysa Arda düzen manyağı bir

Scanned with CamScanner

disiplin adamı olarak, tertipli birisiydi ama şimdi en ufak bir şeyi bile işkence gibi dağınık buluyordu. Bunu bilerek yaptığına neredeyse emindi. Her ne kadar öfkelense ona hizmet ederken, ağlamaya yer arasa da, tek tesellisi o kızla aynı odada kalmamış olmamasıydı. Bir de fark ettiği diğer şey ise, kızın sürekli işle ilgilenmesi ve aralarındaki mesafeydi. Ya da sadece cinsel takılıyorlardı- ki bu düşünce onu öldürüyordu- ya da bu adam sırf canı yansın diye blöf yaparak kendisi gibi onu da kandırıyordu. Ama öyle olsa kadın odasından çıkmaz ya da geceleri arkasında delil bırakırdı. İlla ki odada, ya da yatağında o kadına ait bir şeyler olurdu! Aksine ikisinin yatakları da pek bir masum duruyordu. Kızın üzerine sıktığı parfümün kokusunu genzinde hâlâ duyabiliyor ama bu odada hissetmiyordu. Üstelik yatakları ise ne dağınık, ne iğrenç kanıtlarla bezenmiş hâlde değildi... Üstelik kız sürekli kayıptı. Arda'yla tek geçirdiği zaman akşam yemeğiydi!

Hazal bazen düşünmekten ve varlığıyla kuşanmış odada gezinmekten yorgun düşüyordu. Onunlayken onsuz olmak çok zordu. Çok zaman işlerini bitirdikten sonra, onun yatağına uzanıp, birkaç dakika yastığına sarılıp, kokusunu derince içine çekerek gözlerini kapatıyordu. Böyle yapınca Arda'nın yanında olduğunu umutsuzca düşünüyordu. Yine işlerini bitirdiği bir sabah, gece boyu uyumadığı için yatağa uzanmıştı. Amacı sadece onu hissetmekti fakat yorgun düşen bedeni bu fikre dehşetle karşı çıktı ve hangi akla hizmetse birkaç dakika şekerleme yapmaya karar verdi.

Arda odaya girdiğinde, içerinin toplandığını ama malzeme arabasının hâlâ odanın ortasında bayrak direği gibi dikkat çekerek durduğunu fark etti. Önce anlam vermese de, gerçek yatağa yaklaştığında ortaya çıkmıştı! Hazal yatağında bir tanrıça gibi, tüm güzelliğini kuşanarak masumca uyuyordu. Sarı saçları bukle öbekleri hâlinde beyaz yastığına dağılmış, narin elleri kollarının arasındaki yastığa sıkıca sarılmış, usulca nefes alış verişleriyle bedeni titriyordu. Arda yutkundu. Onca zaman sonra genzine dizilen yumrular çoğaldı ve dişleri kaşınarak kasıldı. Ellerini ceplerine sokup, yumruk yaptı. Allah'ım nasıl da özlemişti onu. Oysa şimdi tek isteği onu omuzlarından sarsarak uyandırmak ve "Neden? Bunu bize neden yaptın?" diye haklı olarak hesap sormaktı.

O gün hastanenin buz gibi odasında uyandığında, tek istediği yanında onun sımsıcak içini ısıtan varlığını hissetmekti. Sevdiğini söylemişti! Yani kısmen söylemişti. O kadar acının, sancının içinde, tek isteği onun sabırlı ve teselli eden varlığıydı. Ama o, en güzel gününde, en muhtaç olduğu anda bir sebep bile belirtmeden onu zalimce terk etmişti. Onca

Scanned with CamScanner

zaman her kapı tıkırtısına o diye tepki vermiş, gözleri açıldığında görmeyi umduğu yüzden hariç herkesi görürken, görmesine bile sevinememişti. Buruk bir mutlulukla ortalarda kalakalmıştı!

Şimdi ona karşı çok öfkeliydi. Öylesine nefret ediyordu ki ama bir kere kırılgan mavişlerini gözlerine çevirdiği anda, tüm öfkesi ona ihanet ederek galibiyetini kabullenmiş savaşçı gibi bedeninden apansız çekiliyordu. Ona olan iktidarsızlığıyla, kendini ona daha başka bakarken buluyordu. Huzursuz yüzünü huysuzca şirinler gibi buruşturmasını, seksi bedenini kızgınca sağa sola salınışını, öfkelenince ellerini beline dayayıp çaçaron biçimde horozlanarak cesurca kafa tutmasını ve hırçınlaştığında yolarcasına saçını geriye nasıl attığını... En ufak hareketinin bile tüm detayına kadar izlerken buluyordu. Hırçın denizleri ödünç almış masum gözlerinin rengini, eşsiz teninin pürüzsüzlüğünü, asi saçlarının buklelerini merak ederken yakalıyordu isyankâr gözlerini. Onca zaman boyunca tek bir anısını anmamak adına, Timur'un tüm ısrarlarına rağmen resimlerini bile görmemişti... Onu, ruhunda bıraktığı anılar dışında, fiziksel anlamda hiçbir zaman benliğine kazımamıştı. Her bir ayrıntısını yaşamından çıkarmış, onu yok etmişti. Ya da öyle sanıyordu! Fakat daha yüzünü bile görmezken yüreği, onu ilk görüşünde tanımıştı. Hayal ettiği gibi duru maviydi gözleri, bahar kokulu saçlarının güneşin değil, altının yansıması gibi eşsiz olduğunu bilmişti. Narin bedeni, elleriyle keşfettiği günkü gibi çekici ve her bir kadınsı kıvrımıyla alımlıydı. Dolgun dudaklarının hüzünle titreyişini... Ağlamaklı gözlerinin tuhafça parlayarak, ürkek kıvırcık kirpiklerinin arasından korkakça bakmasını... Her şey hayalinde çizdiği gibiydi ama o hayalindeki Hazal değildi! Onun Hazal'ı vicdanlıydı, şefkatliydi, koşulsuz şartsız sadakat sunandı... O Hazal şefkat timsaliydi. Sevdiğini hasta yataklarında terk etmez, ona muhtaç olduğu zamanda çekip gitmezdi.

Gözlerini istemsizce kızın uyuyan, narin bedeninde gezdirdi. Onu daha önce kaçak bakışlarla incelemişti. Fakat bu kadar ayrıntılı ilk defa irdeliyordu. Nasıl tatlıydı! Düşündüğünden daha güzel ve muazzam bir aurası vardı. Masum bir biçimde yatarken bile bedeninin iradesini kırıyordu.

Bu kızın aklından sorunu mu vardı da, mahremine izinsizce sızıyordu. Şimdi orada yanında olacaktı. Kolları sımsıkı bedenini kuşatacak, nefessiz kalana kadar hasret gidereckti. Hele o meraklı mavişlerin doruğa çıktığında, nasıl da kendini kaybederek, baygınlaşacağını düşündükçe, kendisi de bayılacak seviyede adrenalin doluyordu... Kahretsin... Lanet kadın! Onu, en masum olduğu anlarda bile arzuluyordu. Kasıkları sert-

Scanned with CamScanner

leştikçe, Arda'nın öfkesi katmerlendi. Yanına usulca yaklaştı. Dakikalarca gözlerini kırpmadan baktığı yüz, şimdi ona bir dokunuş kadar yakındı. Yüzünü hafızasına kazımak ister gibi usul usul keşfetti gözleri. Şakağındaki bant çıkmıştı ama orada, bembeyaz teninde morluk, ufak bir yara hâlinde duruyordu. Cebinde çıkardığı elini öne uzattı. Parmakları karıncalandı özlemle. O yaraya dokunmak ve acısını hafifletmek ister gibi yaklaştı. Ama sonra onun mırıldanmasını duyduğu anda, olduğu yerde kasılıp kaldı. "Yapma... Ben onun gibi değilim!" Bu saçma rüyadan uyandı Arda. Ne yapıyordu? Eli cansızca yanına sarktı.

Kızın huzursuz yüzünden acı çektiği okunuyordu! Canı mı yanıyordu, bir yeri mi ağrıyordu? Arda panikledi ama hemen sonra... Kız hafifçe kıpırdandı. Kaşları yüzünün şekline göre hüzünle ya da pişmanlıkla şekil değiştiriyordu. Arada ise bir çocuğun saflığıyla ağlamaklı bir şekilde dudaklarını büzerek, anlamsız fısıltılarıyla yalvarmalarına devam ediyordu. Onun daha önceki hâlini hatırladı, görmediği zamanlarda olduğu gibi... Şaşkın ve masum olduğu zamanlardaki gibi!

Durdu ve kısacık bir zaman diliminde onu süzdü. Gündüz gözüyle kâbus mu görüyordu?

Arda şaşkınca anlayamadı onun neden bahsettiğini, biraz daha yanaşıp usulca sordu. "Neyi Hazal, neyi yapmamalısın?"

"Ben onun gibi olmadım... Yemin ederim baba! O-olmadım." Kız dolgun dudaklarını ufacık bir çocuk gibi bükerek, ardından titrekçe çıkan ağlamaklı sesiyle, incecik mırıldanmaya devam etti: "Ben yap-yapmadım... Olmadım dediğin gibi." Sonra fısıltı gibi mırıldandı ve sesi kesildi. "Arda! Vazgeçtim."

Arda dişlerini sıktı. Ve az önce yumuşayan tüm hiddeti sertleşerek kızgın bir lav gibi yüreğine aktı. Şimdi tek istediği, sarsarak yataktan kaldırıp, kapının önüne atmaktı. Kızı acımasızca omuzlarından sertçe dürterek "Kalk yatağımdan seni uyuşuk." diye gürledi.

Hazal şaşkınca gözlerini aralayıp yatakta bir anda dikeldi. Uyku sersemi gözleri kısık olarak mahmurca bakarken, güzel yüzüne dağılmış saçlarıyla bir melek kadar paspal duruyordu. Yanağında duran yastık iziyle, dağılmış üstüyle öylesine korunmaya muhtaçtı ki... Pencere gibi irice açmaya çalıştığı mavişleriyle başını yukarı kaldırdı. Miskin gözlerini ovalayarak genç adama baktı. İlk önce algılayamadı! Karşısında bir Azrail gibi gaddar duruyordu. İyi de, neden? Dudaklarını nemlendirdi. Suçüstü yakalanmıştı ama bunu

Scanned with CamScanner

umursamaz gibi durarak bertaraf edeceğini sandı. Kendine geldiğinde üzerine çeki düzen verip yataktan kalkarak, karşısında dikildi.

"Al, yemedim yatağını. İnsan gibi kaldırabilirdin. Ayrıca sağır değilim bağırmana gerek yok."

"Sen o kadar değerli olsaydın ve o kategoriye girseydin *'insan'* gibi kaldırırdım seni. Fakat ben burada öyle bir mahlûk göremiyorum."

İşittiği haysiyet kırıcı hakaretle Hazal öfkelenerek yanından geçmeye kalkınca, Arda onu kolundan sertçe kavradı. Kız olduğu yerde donakaldı, adamın parmakları kasılarak karıncalandı. Tenlerinden bir cereyan geçişti. Duygularında çalkantılar baş gösterirken, kuvvetli bir kasırga koptu. İlk temaslarıydı bu, aylar sonra ilk tılsım... Tenleri yandı ama bu yanmaya rağmen içleri dondu. Ve Hazal da tıpkı Arda gibi garip bir etkileşimle titredi.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye tıslayarak sordu Arda bedenine akan garip akımı yok sayarak. "Yattığın yatağı topla! Senin pis kokunun sindiği yatakta yatmak istemiyorum." Başını aşağı eğip, kızın yüzüne yine aynı ezici, kor olmuş çatık bakışlarla baktı. "Ne arıyordun yatağımda?"

Hazal titreyerek bocaladı. *'Seni özledim, hasretimi kokunla giderdim'* mi diyecekti? Her ne kadar onun iğrenir bakışlarına alıştığını sansa da, alışmasının mümkün olmadığını ancak şimdi anladı! Bu alışılacak bir şey değildi. Arda'nın yeni bir yüzünü ve müsamaha göstermeyen katı tarafını keşfettiğini düşünüyordu. Her şey kötüye giderken, bir de onun kokusunu genzinde duyumsayıp, nefesini yüzünde hissedince, başını iyice eğdi. Adamın ılık nefesi saçlarını havalandırırken, Hazal yutkundu. Titreyerek kekelemeye başladı.

"Be... Ben işim..."

Yutkunuyor ama lafları diline dolandığından, konuşamıyordu. Arda dişlerini sıkınca, gırtlağının gerisinden bir gıcırtı yayıldı. Hazal da tıpkı onun gibi birkaç saniyeliğine gözlerini sımsıkı yumdu. Hazal'ın korkak bakışları adamın keskin kıvrımlarının kasıldığı dudağına kaydı. Onu öpen, sevgiyle okşayan, eşsiz sözler fısıldayan, baştan çıkarıcı ukala dudaklar! İçi hopladı ve yüreği sarsıldı. Kalbi şimdi daha hızlı ve coşkulu atıyordu. Oysa aynı Arda, o güzel dudaklarla öfkeli şeyler söyleyip, canını azap vererek yakıyordu da! Dokunuşlarını teninde hissettiği sürece kafası karıştı.

Arda onun ürkekçe baktığı yeri fark edince, her ne kadar gözleri ışıldasa da, aynı anda sinsi bir alayla buz gibi parladı.

"Öpmek mi istiyorsun? Eskisi gibi, tutkuyla, istekle, iştahla..." Çap-

Scanned with CamScanner

kınca dudakları aralandı.

Hazal aralanmış dudaklarıyla alıklaşırken, mıh gibi sabitlediği bakışlarını adamın sinsi gözlerine güçlükle çıkardı. Ve gördüğü gerçekle nefesini öyle bir sesli yuttu ki, Arda bile onun nefesiyle boğulacağını düşündü. Kalbi! O ufacık tefecik varlık, sanırım artık yerinde değil, ayaklarının dibinde bir yerde kaybolmuştu...

"Tadını mı özledin?" dedi, dalga geçen sesiyle ve tiksinerek ekledi "Yatağımı paylaşmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum! Ama inan bana çırılçıplak olsan bile hiç dikkatimi cezbetmezdin."

Kuvvetli bir hançer yüreğine saplanıp, mühürlenmiş içini müthiş bir hızla deşerek dehşet bir acıyla derinlere daldırdı... Her bir sözle, kelimesiyle kurşun, bakışlarıyla atış olup ölüme dokunmasını sağladı... Oysa kendi söylediğine kendi düşünceleri karşı çıkıyordu Arda'nın hasret kuşanmış gözleri. Onu orada öyle müstehcen bir biçimde düşündüğünü fark ettiğinde ise, zihninden bu düşünceleri müthiş bir öfkeyle derhal uzaklaştırdı. Hazal kolunu elinden cansızca çekiştirmeye çalışırken "Sa-sadece yorulunca... Bi-biraz kestirdim. Abartmaya değecek bir durum yok ortada. Zaten seninle olmak isteseydim, bunu daha en başından yapardım. Şimdi bırak kolumu..." diye titrek sesiyle yakardı. Gözlerinde akıtmamak için çılgınca güç sarf ettiği yaşlar parlıyordu. "Lütfen... Ca-canım acıyor." Bu acı teninden önce, yüreğindeydi. Ama adam anlamadı.

"Acıtmadığını biliyorsun ve... Evet! Bu konuda çok iyisin. İnsanın aklını karıştırma konusundaki icraatın takdire şayan. Seninki iyi teknik... Ellet ama verme! İnsanı nereden vuracağını çok iyi biliyorsun değil mi? Merakını cezbediyorsun, içini hoplatıyorsun, sinsice sokuluyorsun, nazlanarak dokunuyor iştahını kabarttıktan sonra, arkana dahi bakmadan çekip gidiyorsun. İnsanın ağzına bir kaşık bal çalıp, işkence ederek kendine bağımlı yapıyorsun." Kasılarak aralanan dudaklarının arasından "Erkeklerin kalplerini kırmakta tecrübe sahibi olmalısın Hazal... Çok eğitim aldın mı söylesene? Çok erkeğin oldu mu? Gerçi masum rolleri yaparak nasıl çalıştığını gösterdin. O kadar tecrübeye rağmen... Buna ben bile inandım." dediğinde Arda, gözleri ateş saçıyor, şakağındaki kaslar titriyordu. "Bu yolda emin adımlarla ilerlediğini ve çok iyi olduğunu bizzat benim üzerimde deneyerek kadınlara karşı olan bakış açımı değiştirdin! Şahanesin! Artık onların, ucube olduğunu bir kez daha bana kanıtladın." Yüzünde nefret dolu bir ifade vardı ama aynı anda gözleri... Gözleri arada daha farklı ışıldıyordu. Özlem gibi!

Scanned with CamScanner

Nefesleri kesilmiş gibi...

Hazal öfkelenerek kolunu çekiştirirken hırçınca, ağlamaklı sesiyle haykırdı. "Seni adi hergele! Ben... Ben fahişe değilim! Benden böyle bahsedemezsin seni domuz! Şimdi bırak kolumu bana dokunmanı istemiyorum... Dokunma bana!"

Çırpınıyor, geriye doğru çekiştirip bedenini eğip büküyor, neredeyse inleyerek bağırıyordu ama adam oralı olmayarak kolunu sertçe tutmaktan vazgeçmiyordu. Hazal adamın nefretle parlayan kara gözlerine baktı. Ve kendini karanlığın içine savrulan kar tanesi gibi ufacık hissetti. Gerçeği söylese, asla inanmayacağından ve bunu da daha önce yalan sandığı şeylere katacağından neredeyse emindi. Birden onun, boğazına sarılan elleri olmasa da... Sımsıkı her hücresini saran nefretiyle nefessiz kalarak hafifçe titredi.

Hayır, ona gerçeği söyleyemezdi. Adam ona cevap beklediğini belirtircesine baktı... *'Neden?'* demiyordu. Keza zaten sadece hakaret ediyordu. Sebebini sormuyordu! Seri katil olmuş gözleri kansız, silahsız, kurşunsuz vuruyordu. İçindeki kaç Hazal'ı katlediyordu sadece suçlu gözleriyle... Arda'nın onu bırakacağını düşünürken, o daha fazla çekti kendine. Haşin ve gaddardı!

"Ben kötü değilim..." dedi Hazal titrek nefesleriyle.

"Öylesin." dedi adam acımasızca. Koyu gözleri kısıldı düşündüğü yaralayıcı durumla. "Ve sana dokunmam hoşuna gidiyordu hani ya da görmeyince beni öyle kandırıyordun değil mi? Sen tam bir sürtüksün! Hatta onlardan daha betersin. Körlüğümden, acizliğimden yararlandın, istediğini aldın. Bol bir maaşla kendini tatmin ettin ve gözlerimin açılacağını duyduğunda yaptığın planın işe yaramayacağım anlayınca beni terk ettin. Neydi planın?" Sonra alayla güldü. "Tabii ya, para değil mi? Diğerleri gibi! Değersiz bir kâğıt parçası..." Öylesine bir hiddetle buz gibi bir sesle konuşuyor ve donukça bakışlarıyla yüzünü izliyordu ki, Hazal titriyordu. Ve Arda öfkesi gözlerini kör ettiği için, kızın haysiyetini, şerefini kırarak, tüm dermanını bitirdiğini görmüyordu. Kızın gözleri aynaydı ve ona sadece doğruları anlatıyordu fakat adam gözlerindeki perdeyi kaldırmadığı için, o gerçekleri yerle bir ediyordu.

Arda kızın kolunu bıraktı. Fakat aynı anda çenesini kavrayıp onu sertçe kendine çekerek, yüz yüze gelmelerini sağladı. Hazal başının döndüğünü, yüreğinin atmaktan vazgeçecek gibi yavaşladığını keşfetti. Nefes nefese başını oynatıp kurtulmaya çabalayınca, saçlarından tutup başını kendine

Scanned with CamScanner

sertçe yaklaştırdı ve acıyla inleyen kızın hareket etmesinin önünü kapadı. Yani Hazal'ın ondan uzaklaşma çabası şu an itibariyle tam bir fiyaskoyla tamamlanmıştı. Öylesine kaba, öylesine değişik bir adam olmuştu ki! Hazal yüzüne vuran ılık nefesle kendi nefesini tutarken, onun daha önce görmediği zalim yönünü görerek, müthiş bir acıyla titredi! Korkudan değildi bu, yüreğinde açmaya başladığı hazin yaranın verdiği sancıdandı.

"Nasıldı? Hoşuna gitti mi benimle oynamak? Nasıl olsa kör dedin. Yüzüme bakıp gülerken, çok eğlendin mi? Bana dokunurken iğrenip, kendini başka kollarda mı teselli ettin? Ya da bana dokunurken kimi hayal ettin?"

Hazal, kurasıya dişlerini sıktı. Avucunun içi Arda'nın kendini beğenmiş suratına bir şaplak indirmek için kaşınıyordu; fakat suçluluk duygusu içini kemirdiği için, bunu bile yapamıyordu. Öfkeli olması normaldi, ne de olsa oyuncağını kaybetmiş huysuz bir bebek gibi şımarıkça hiddetlenmişti.

"Sen aklını kaybetmişsin! Ben seninle hiç dalga geçmedim. Oynamadım. Başkasının olmadığını bili-biliyorsun çünkü bu hakaretlerini sırf kendini rahatlatmak için yapıyorsun. Ben seni sev..." Sonda dilinin ucuna gelen itirafla sustu ve derince soludu. "Seninle hiçbir şekilde oynamadım."

An itibariyle Arda Mertoğlu, ne yaparsa yapsın ona inanmamayı kafasına koymuştu bir kere. Tüm çabaları boşa çıkacaktı, bunu biliyordu Hazal.

"Ben..." dedi Hazal ve sözleri sert bir tıslamayla ağzına tıkandı.

"Evet, sen?" derken kızın yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı Arda. Şimdi ferah nefesi kesik kesik yüzüne vuruyordu. İkisinin yüzlerinin arasında bir iki milimlik mesafe ya vardı ya yoktu. "Sen kendini çok güzel pazarlıyorsun... Bunu yaparken kendini masum gibi gösteriyor ve dahası başarıyorsun. Gözlerim açılmasaydı, kim bilir hakkımda nasıl hain planların vardı. Sana olan ilgimi kullandın. Tıpkı bir hızsız gibi vicdansızca düşünüp, adi bir sürtük gibi kendini..."

Hazal elini ne ara kaldırılmıştı da ona tokadı savurmuştu bilemişti! Arda'nın yanağıyla bütünleşen titreyen eli yanarken, adam susmuş ama başı milim kıpırdamamıştı. Hazal'ın titreyen eli havada asılı kalırken, yüreği sızlayınca nefes alamadı. Gözlerinden taşan yaşlar onu görmesini engellerken yanağından süzülüp boynuna doğru ince bir yol izliyordu.

Arda onun gözyaşlarına baktı. Nefesleri sıklaştı. Dişleri keskin bir sırtlanın avına odaklandığı gibi kaşındı. Gözleri nefretle parlamıştı. "Sürtük demem canını mı yaktı?"

Scanned with CamScanner

Hazal hemen ardından ikincisine yeltenerek elini kaldırdı, ancak adam seri bir bilek hareketiyle elini sertçe tutunca, bunu yapması mümkün olmadı! Arda bunun önünü öfkeyle kapamıştı. Hazal yutkunarak "Böyle adice vu-vurunca lafları yüzüme, yaralayınca acı sözlerle beni, için rahatlıyor mu Arda? Ca-canımı yakınca, nefretin diniyor mu?" Dolu dolu olmuş gözlerini adamın yüzüne sabitlemişti. Korkakça değil, cesur ve vakarla bakıyordu. O arsız bir sürtük değildi. Alnına kara leke nasıl çalardı? Tanımaz mıydı onun Arda'sı onu!

Arda dişlerini sıktığında çenesindeki kasları seğirdi. Kızın çenesini öylesine kuvvetli sıktı ki, Hazal konuşurken ağzındaki kelimeler bir tuhaf, laçkalaşarak yayılıp çıkıyordu.

"Ben... fahişe... değilim... Seni...Seni adi pislik!"

O anki hışmıyla, öfkesinin içinde inledi kız.

"Kesinlikle öylesin! Hem de onların en adisi... Sen, aciz olandan, zaafı olanlardan yararlanan bir sülüksün! Vampir gibi haysiyetsizce, kan yerine umut emerek besleniyorsun. Ruhsuz asalaklardan birisin! Aşağıladığın o fahişeler en azından bedenlerini satarak bir yerlere gelmeye çalışıyor, sen ruhunu da bu işe bulaştıracak kadar aşağılık bir mahlûksun..."

Hazal tekrar elini kaldırdığında, Arda onu da serice yakaladı ve ellerini arkasında sertçe tutturdu. Onun buna tekrar yeltenmesiyle, Arda'nın gözleri şimdi daha ölümcül bakıyordu! Hazal'ın kolu bükülerek sırtına dayanırken, bileğini sıkıca kavrayan elinin acısıyla yüzü buruştu. Arda iki elini de tek iri eliyle bileğinden kavramış, hiç düşünmeden azıcık kullandığı kuvvetiyle canını yakacak kadar sertçe bileklerini sıkmıştı.

Hazal nefes nefese başını geriye atıp "İyi ki seni terk etmişim Arda Mertoğlu! Düşündüklerimde ne kadar haklıymışım kanıtladın. Gerçek yüzün bak... Ne kadar çabuk ortaya çıktı çirkefliğin. Bir de üzülüp, sürekli kendime yükleniyordum. Gözlerin açılınca, kalp gözün kapanmış senin! Beyin hücrelerin azalmış! Sen adi bir..."

Arda kısa bir an bakışlarını, onun ıslakça büzülmüş, acıyla titreyen dudaklarına kaydırdı. Hazal nereye baktığını görünce, ağzı kurudu ve dili damağına yapışarak konuşamadı. Garipçe titredi. Onsuzluk ne başa belaydı... Kızarken sevmek, yanarken donmak onlara mahsustu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Tekrar bakışları kara gözleriyle buluştuğunda, dipsiz uçurumlara savruluyormuş gibi yüreği havalandı Hazal'ın. Nefretle parlayan şeffaf cam bilyelerindeki yaşları akıtmamak adına savaşsa da, gözle-

Scanned with CamScanner

rindeki iri taneler kirpiklerinin arasından kurtulup tazecik yanağına süzüldü. Adamın kalbi buruldu onun gözyaşlarıyla. Paslı bir mıh olup saplandı yüreğine her bir damla. Parmakları karıncalandı dokunamadığından sebep. Oysa daha görmezken dayanamıyordu onun ağlamasına... Ama şimdi! Eli yanında yumruk oldu, sıktıkça sıktı parmaklarını acıtasıya ve kızın çenesi acıdı şiddetinden. Şimdi o inci tanelerini eliyle kurulayıp, kime ait olduğunu öldüresiye bir arzuyla hissettirmek istiyordu Arda. "Ağlama Mavişim, kıyamam." demek, saçlarını okşayıp, sımsıkı sarılmak istiyordu. Kokusuna hasretti ya ciğerleri, dokunuşlara hasret kalmıştı ya yalnız kalan elleri... Yapamadı. Gururu ağır bastı, öfkesi içini kararttı...

Konu şu ki, Hazal yalancının biriydi ve bunları asla yapmayacaktı! Oscar'lık oynuyordu yine. Pis yalancı Maviş! Ağlayarak vuruyordu onu en aciz yerinden...

"Beni sevdiğini söylemiştin. Daha ameliyata girerken... Bunları söyleyip, üzerinden birkaç dakika geçmeden beni terk ettin."

Hazal, şaşkınlıkla baktı ona. Konuşma hiç de beklediği gibi gitmiyordu ve karşısındaki adam da hatırladığı, ona değer veren, kıyamayan, kırmaktan korkan Arda olmadığından sesini çıkaramıyordu. An itibariyle ne kadar inatla baksa da yüzüne, artık bulanık gördüğünden yüzünü tam anlamıyla seçmiyordu. Sadece adamın kaba sesine sızmış, o ince, aşağılayıcı tınıya tutunan nefreti iliklerine kadar hissediyordu. Cesurca burnunu kaldırıp, vakurca başını dik tuttu. Birkaç damla daha sıralandı yanaklarına.

"Beni seviyordun!" dedi adam hırsla.

"Şimdi de seni sevmekten vazgeçiyorum Arda Mertoğlu! O sözlere nasıl değer verdiysen, buna da verirsin. Seni artık sevmiyorum! Hayatımda... Yerin yok! Vazgeçtim!"

"Sen hep vazgeçiyorsun zaten. Korkak! Sana istediğimi yapabileceğimi biliyorsun. Bana hâlâ tepki veriyorsun. Kollarımın arasında titriyorsun. Ucuz yanın ağır basıyor öyle değil mi?"

"Titriyorum çünkü sinirden, öfkeden, tiksinmekten... Senin kişiliksiz konuşmaların beni öfkelendiriyor. Seni sevmek de, görmek de istemiyorum. Madem sen gitmiyorsun, o zaman ben gidiyorum buralardan. Senin olduğun şehirde dahi yaşamak istemem. Seni sevmi..."

Dudaklarına kapanan sert dudakların cezalandırmasıyla sözleri yarıda kesilmişti. Genç adamın yüreği ağzına gelmişti. Gitmek ve onsuz kalmak... Tekrar mı demişti yüreği ve düşüncesizce yapmıştı bu eylemi.

Scanned with CamScanner

Sanki bu sözlerin acısını çıkarır gibi, cezalandırır gibi, Arda öylesine bir sertlikle öpüyordu ki dudaklarını, kızgın öpüşü duygudan yoksun ve can yakacak kadar acımasızdı. Elleri kollarını daha sıkı kavrayarak kendine çekiştiriyor, zalim dudakları hoyratça titreyen narin dudakları ısırıyor ve yağmalıyordu. Onun gözyaşlarının tadını alıyordu teninde. Bu da adamı daha çok öfkelendiriyordu.

Kız ise donmuş, şaşkın ve tutuk bir hâlde karşılık veremiyordu dudaklarını sömüren haşin öpüşe. Başladığı gibi bitirdi Arda bu eylemini ve bir anda geri çekildi. Nefesi kor olup ciğerlerini yakıyordu. İkisi de nefes nefese bakıyordu birbirlerine. Tutku, aşk, ihtiras, özlem ve vuslat birbirine geçişmişti. Ve tuhaf bir şaşkınlıkla izliyorlardı birbirlerinin yoğun duygulara sahip gözlerini... Hazal'ın bedeni adamın bedenine yaslanmış, tüm kaslı engebeleri teninde hissederken, yumuşacık dolgun göğüsleri sertçe arada eziliyordu. Tüm varlığıyla ona emanetti. Girintileri, çıkıntıları ve düzlükleri... Onun kalp atışını, ufacık bir kuşun kafese kapatılarak ürkmüş hâli gibi, yüreğinin üzerindeki çırpınışlarla, huzursuz bir ritim hâlinde hissediyordu. Ve bedeninde onun kalp atışları tutsak kalıyordu!

Arda bir şey diyecekti ama ne? Tüm öfkesini kusmak, boynunu kırmak, canını yakmak istercesine baktı, baktı ve yine baktı. Birkaç saniye olsa da bu gözlerinin ruhuna kenetlenmesi, asır gibi gelen zaman diliminde duyguları donup kaldı. O biçare gözlere baktığında, aklındaki tüm cümleler, tüm düşünceler ve yapacağı adice sözler silindi. Onu gördüğünde kusacağı tüm nefretini yuttu. Ne var ki aklından çıkan artık sadece nefreti değildi... Tıpkı düşünceleri gibi cümleleri de, dilinden yok olmuştu. Ağzında, onun özlemiyle yandığı doyumsuz tadı duruyordu. Gözleri bir saniyeliğine onun berelenmiş ve öpülmekten şişmiş dudaklarına kaydı. Susuzluğunu ondan başkası gideremiyordu. Yalnızlığına ondan başka yaren yoktu. Acılarına çareydi Hazal, derdine derman, öfkesine sakinlik... O tatlı şeyler, kıpkırmızı ve ıslak, şaşkınca aralanmış hâlde karşısında duruyorlardı ya, Arda durduramıyordu içindeki ihtiras ateşini. Ona hasret gözleri arzular içinde yandı! Geriye kalan sadece, sık sık aldığı soluklarının kulaklarına vuran tiz sesleri ve hızla çarpan yüreklerinin kulaklarında coşkuyla atan ritmiydi. Çatılı kaşlarının altındaki kirpiklerinin saklayamadığı, dolu dolu mavi suların üstündeki ürperişlerle, ağlamaya hazır hâlde bükülmüş alt dudağı titreyerek duralıyordu ya kızın, Arda ölüyordu...

Hazal'ın bedeni, tenine çarpan sıcaklıkla bir anda gevşemeye başladı. Kış günü, güneş görmüş gül gibi tomurcuk verip başkaldırdı dudakları.

Scanned with CamScanner

Bakışlarındaki aşkın titreşimleri kaybolurken, az önceki söylediği sözleri an itibariyle unutarak, dudakları titreyerek istemsizce aralandı. Sanki birbirlerine bir şey diyecekmiş gibi... Bir asır gelen saniyelerde bakıştılar. Ancak ikisi tek kelime etmeden öfke dolu gözlerini birbirilerine sabitlemekten vazgeçmedi. Saniyelerce, dakikalarca, arşı âlem ve dünya üzerindeki zaman dilimlerini tüketircesine, belki de bu âlemde olmayan bir zaman diliminde sürdü bu bakışma! Arda daha fazla dayanamadı bu yakıcı işkenceye ve kızın dudaklarını sertçe sahiplendi! Özlem işlenmişti damarlarına nakış nakış, hasret kuşatmıştı tenini kundak gibi ölesiye bir tutkuyla! Öfkesi derin bir kuyuydu ya, şimdi iki genç de o kuyuda kalmış bit tutsak... Nefesleri yarım, acıları yarım, tutkuları yarımdı...

Hazal'ın kızgın dudaklarının arasından incecik hıçkırıklar kaçarken, ardından fısıltıya benzeyen acı bir inleme duyuldu. Kız o anlarda tam anlamıyla dağılmıştı, saydam bir su gibi damlayarak adamın ruhuna akmıştı. Dudaklarının bu kadar haşince, gaddarca, ihtirasla aynı anda aşkla ve intikam alınırcasına hasretle öpülmesi karşısında donmuştu... Boşalmış kafasındaki, zihni, mantığı, düşünceleri ve kendine verdiği sözleri, kısacası kendisine çizdiği ne kadar yasak varsa, hepsini tek bir dokunuşuyla silinerek yerle yeksan etmesine izin vermişti. Arda eğildi ve alnını alnına yasladı. Nefes nefese... Ve dudakları dudaklarına dokundu bu sefer daha sahiplenici bir arzuyla.

Kız kabullendi bir anda geçmişinden gelen isteklerini... Mantıklı düşünce namına ne varsa, her şeyi tüketti. Geriye, sadece vücuduna dolan özlemli dokunuşlar, ciğerlerini yakan baharatlı erkeksi kokusu ve bedenini sarsan, dalga dalga harlanarak büyüyen arzu ateşi kalmıştı. Bu öyle bir ateşti ki; cehennem çukurundan yeni çıkmış bir günahkârın bedeninde bile böylesi bir har yoktu. Hazzın ve çatışmanın arasında kalmanın verdiği muallak bir tutkuya sahipti düşünceleri. Mayına basmış gibi yüreğinde patlatmıştı duygusallığını.

Arda, koptu düşüncelerinden. Uçsuz bucaksız bulutların üstünde seyahat eder gibi hissetti kızın teninde. Ona karşılık vermediğini bildiği hâlde, bedeni, dili ve damağı alev alev yanmaya başlamıştı hasreti ve tutkusuyla. Hazal'ın, savunmasız ruhu da bedeni gibi yana yana ona doğru çekilmişti. Sabırsız bir rahibin, sabırlı bir rahibeyi yoldan çıkardığı kadar eksantrikti onda itaat denen melanet. Onun dili işinin ehli bir tutumla dudaklarının kıvrımlarını iştahla dolanırken, kız titriyordu. Ahu derya gözlerindeki yaşadığı hazzın yakıcı eziyetiyle, çoktan bu istilacı işkencenin

Scanned with CamScanner

etkisine hantalca kapılmıştı. Uzun uzun ıslanmış kirpikleri, beyaz yanaklarının üzerine yelpaze misali döküldü.

Kendini zorladıkça, adam parmaklarını saçlarına daldırıp, haşince başını kendine yasladı. Bir yılanın tatlı zehri gibi işliyordu damarlarına şehveti. Tek bir dokunuşla teslim alırken ruhundaki yasak topraklarını, yüreğinde başlattığı, kendi kendine tek başına kurduğu savaşını nihayetinde kaybetti Hazal. Bileğindeki el gevşediği hâlde, cansız bir mahlûka dönmüş bedenindeki kolunu, kıpırdatmadı. Kor ateşlere salınan vücudu pelteleşerek, işlevsiz bir et parçasmdan hâllice olmuştu. Arda kısacık bir an duraladığında, Hazal nefes almak yerine konuşmak için yapacağı en yanlış hatayı yaptı ve dudaklarını aralama gafletinde bulundu. İşte o anda iş işten çoktan geçmişti. Adamın hırpani dili onun kuytularına apansız dalmış, ağzının içine saltanat kurarak hükmederken tadının eşsiz lezzetini hissetmişti. Köprülerin altından geçen sular gibi, dönüşü mümkünsüz bir maceraydı atladığı eylem, artık ne sular tersine akardı, ne de o köprü bu serin suların kabararak onu yutmasına engel olabilirdi... Kendinden bağımsız kolları, düşüncelerine isyan edercesine erkeğin omuzlarıyla buluştu. Elleri geniş omuzlarını sıkıca kavrayıp, onu kendine daha sert çekmişti. Mantıksız dürtülere boyun eğen hisleriyle, dudaklarını hareket ettirdi ve artık her şey için çok geçti!

Arda aklını yitirmiş bir meczup gibi, düşüncelerini çoktan zihninden silerek ümitsiz bir hataya atılmıştı. Tükenmiş bir hasret ve vuslata erme heyecanı hızla çarpan yüreğini kızgın bir ok gibi dağlıyordu. Yaraları hâlâ taze olmasına rağmen, ilacı ellerinin altında, efsunlu doyumsuz bedeni teninde, yüreğinin üstündeki nazlı kalp atışı sert göğsündeydi... Ona karşı olan iradesiz tutkusu ve düşüncelerine çentik atan şuursuz eylemleri benliğine ne kadar ters dahi olsa şu anda işlevsiz düşünceleri bunları algılamayacak kadar meşguldü. Bir örümceğin özenle ördüğü ağ gibi arzusu da tüm düşüncelerini müthiş bir iradeyle çevrelemişti. Kollarında tuttuğu kız ateş parçasıydı ama teninden evvel yüreğini yakan bir ateş topu niteliğinde... Dokunmaya kıyamazdı bir zamanlar... Sesini dinlemeye doyamaz, kelimeleri titreten sesine hüzün bulaşsa, yüreği sıkışırdı. Şimdi bu ince düşüncelerinin üzerine bentler çekilmiş, düşüncesizliğini sağlamlaştıran kat kat tuğlalar örülmüştü. Dokunmaya kıyamadığı Mavişinin, şimdi hoyratça her anlamda canını yakıyor, yaktığı kadar da yanıyordu. Hazal'ın özlemle ateşlediği öpücüklerini iştahla karşıladı. Lanet olası kız! Bu kadar lezzetli ve istekli olmak zorunda mıydı? Aklını başından, yüreğini içinden almasına izin

Scanned with CamScanner

vermeyecekti. Bir köşeye sığınmış hırsızın kuytularda çalacağı eseri beklediği gibi, onun gönlünü çalıp yüreğinin içindeki sevgisini görmeyi arzuluyordu öyle mi? Yaraladığı, katlettiği adamı ifadesizleştiriyordu öyle mi? Arda kendini kurarak öfkelendiği anda... O anda Hazal'ın titrek dili dişlerine sürttü ve adam homurdanarak o ufacık dili yakalayarak, kızı nefesiz bırakırcasına emdi. Aklını başından alasıya, nasıl bu kadar eşsiz öpüşebilirdi, Acemi mi, yoksa arsız bir usta mı? Numara mı yapıyor? Kestiremiyordu!

Şüphe!

İncecik bir delik bulup tünedi sarsılmaz sandığı duygularına... İliklerinde dolandı hırsı, kanı hızlandıkça öfkesi arttı ve o melun şüphesi, oydukça oyuyordu içindeki masum yanları...

Hazal katışıksız bir nesnenin tek hücreli hâli gibi düşüncesizdi. Dudaklarını özlemle araladı. Yumuşak dudaklarını dişlerinin arasında kıstırmaktan kendini alamayınca Arda, kızın alt dudağını hafifçe emip bıraktı. Ellerini belinden, kıvrandıran yavaşlıkla kalçalarına kaydırdı. En son ne zaman dokunmuştu tenine, bir asır mı, bir ömür önce mi? Arda onu beklerken yaşlanmış ve onun gidişinin üzerinden asırlar geçmiş gibi yorgun hissetti bedenini... Ona doyamazken, o tüm caniliğiyle alıp gitmişti yaşam sevincini... Elleri kasıldı ve kızın yüreğinin çırpınışını bedeninden evvel ruhunda hissetti. İşte o anda yenildi. İçindeki zalim savaşı kaybettiğini anlayamadı. Sertleşti, katılaştı ve ateşlendi. Ona dokundukça, özlemle kucakladıkça da bu savaşı kazanması artık mümkün değildi. Kollarından koparıp bir köşeye savurmakla, sımsıkı sarılıp özlemini giderme arasında bocaladı. Elleriyle yoğurduğu bedeni saran kumaş yukarı kıvrılınca, Arda huysuzca homurdandı. Gömleğin kıyısına parmağı takılınca, tırnağı kızın nazik tenine sürttü. Hazal bilinçsizce inledi. Arda'nın nefesi kesilirken bu kısık mırıltıyla, insafsızca dudaklarını dişleyip sertçe emdi. Hazal içinde büyüyen hazdan az daha çıldıracaktı. Arda biraz daha bütünüyle onu hissetmezse eriyip bitecekti ve bunun olmaması için kızın narin bedenini kalçalarından sıkarak kaldırıp, vücutlarının arasındaki küçücük mesafeyi de tamamen bertaraf etti. Şimdi yumuşak hatlar tam da olması gerektiği yerde, lâkin yasak bir bölgedeydi.

Kız yapılan bu istilayla, nefes alamadı. Onun istekli sertliğini tüm ihtişamıyla kasıklarının üzerinde hissettiği an az da olsa aklı başına gelerek huysuzlandı. Adam kollarını sıkılaştırıp onu telkin edince ise bu emre itaat ederek ona kendini koşulsuz şartsız teslim etti. Kaçamadı. Aklı başında ama işlevsiz olunca çaresiz bedeni garipçe tepki verdi.

Scanned with CamScanner

Kasıldığını hisseden Arda ise, daha çok çekiştirdi onu kendine... Kopmamalıydı teni teninden, dudakları ıslak ağzından bir saniye ayrılmamalıydı. Sonra bir anda onu bırakma düşüncesine katlanamayarak, üzerine bıraktı iri gövdesini. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, yatağa düşmüş, başını yumuşacık yatağa sertçe bastırmıştı. Onun ağırlığıyla ezilen bedeni sayesinde, sırtı, sıcacık yatağa yapışmıştı. Yorgan gibi kaplamıştı bedenini adamın iri bedeni. Sıcacık ve ağırdı! Sadece ön yargıları değildi yıkılan artık, içinde beslediği umutlara karışmış duyguları da... Biraz kırgınlık salınmıştı bedenine, biraz da yönettiği duyguların istikrarsızlığıydı. Hazal konuşmak istedi ama ağzından bir saniye ayrılmayan dudaklar sebebiyle, sesi sadece homurtu hâlinde döküldü diline. Kalçalarında hâlâ adamın iri elleri vardı. Göğüsleri ise onun sert, kaslı ve heyecanla inip kalkan gövdesinin arasında sıkışıp yapışarak kasılıyor, bacakları istem dışı edepsiz bir arzuyla aralanıyordu. Bu ayıptı, günahtı ve onlar ayrıldıktan sonra yapmaları hataydı. Ama dinlemedi duyguları onu, aldırmadı düşüncelerine kalbi... Koyuverdi gitti kısacık bir an.

Arda çıldırma aşamasına gelmişti. Ne yapıyordu az önce, öfkesini mi kusuyordu, nefretini mi yönetiyordu, şimdi ise ne yapıyordu? *Kahretsin!* Onca kişiyi ufacık bir imtiyaz olmaksızın yöneten kurnaz aklı, şu vaki başından uçup gitmiş, her şeyi bir anlığına yok saymıştı! Bu sefer Arda kasıklarını ona müthiş bir açlıkla bastırdığında, içinde garip bir ateş kabardı kızın. Erkeğin tüm arzusunu, garip sertliğiyle bedeninde hissettiğinde, sadece tuhaf bir şevkle inledi. Başını geriye bastırdı acı çeker gibi bir ızdırapla. Arda'yı tetikledi bu hareket. Kayışı kopmuş bir pervanenin çıkardığı dengesiz gıcırtılar gibi dehşetle uyarıyordu yüreğindeki kırıklık sesi benliğini ama aldırmadı... Kısacık bir süre sonra bacaklarında iri elinin sert ve güçlü yapısıyla gezinmeye başladı. Hazal itiraz etmek istedi, tenine onun dokunuşları değdikçe, hoyrat sevgisinden korkarak kopmak istedi kollarından. Ama içindeki çelişkiyi yenemedi. Arda'nın işinin ehli parmakları, serin tenini ürperterek dolandıkça aklındaki kötümser tüm düşünceler katledildi. Sanki okşamıyor, varlığını hissetmeye çalışır gibi sıkıyor, çimdikliyordu.

Kısacık bir an sonra eteğini biraz daha yukarı sıvadı hain parmaklar...

Arda varlığıyla kıvrandı kızın. Ah, lanet olsun! Bu hissi neredeyse unutmuştu. Kızın büyülü teni kadife gibi yumuşacık, keşfedilmesi ise bir dehanın bile aklını kaybedecek kadar muhteşem lâkin aynı anda tehlikeli

Scanned with CamScanner

Kasıldığını hisseden Arda ise, daha çok çekiştirdi onu kendine... Kopmamalıydı teni teninden, dudakları ıslak ağzından bir saniye ayrılmamalıydı. Sonra bir anda onu bırakma düşüncesine katlanamayarak, üzerine bıraktı iri gövdesini. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, yatağa düşmüş, başını yumuşacık yatağa sertçe bastırmıştı. Onun ağırlığıyla ezilen bedeni sayesinde, sırtı, sıcacık yatağa yapışmıştı. Yorgan gibi kaplamıştı bedenini adamın iri bedeni. Sıcacık ve ağırdı! Sadece ön yargıları değildi yıkılan artık, içinde beslediği umutlara karışmış duyguları da... Biraz kırgınlık salınmıştı bedenine, biraz da yönettiği duyguların istikrarsızlığıydı. Hazal konuşmak istedi ama ağzından bir saniye ayrılmayan dudaklar sebebiyle, sesi sadece homurtu hâlinde döküldü diline. Kalçalarında hâlâ adamın iri elleri vardı. Göğüsleri ise onun sert, kaslı ve heyecanla inip kalkan gövdesinin arasında sıkışıp yapışarak kasılıyor, bacakları istem dışı edepsiz bir arzuyla aralanıyordu. Bu ayıptı, günahtı ve onlar ayrıldıktan sonra yapmaları hataydı. Ama dinlemedi duyguları onu, aldırmadı düşüncelerine kalbi... Koyuverdi gitti kısacık bir an.

Arda çıldırma aşamasına gelmişti. Ne yapıyordu az önce, öfkesini mi kusuyordu, nefretini mi yönetiyordu, şimdi ise ne yapıyordu? *Kahretsin!* Onca kişiyi ufacık bir imtiyaz olmaksızın yöneten kurnaz aklı, şu vaki başından uçup gitmiş, her şeyi bir anlığına yok saymıştı! Bu sefer Arda kasıklarını ona müthiş bir açlıkla bastırdığında, içinde garip bir ateş kabardı kızın. Erkeğin tüm arzusunu, garip sertliğiyle bedeninde hissettiğinde, sadece tuhaf bir şevkle inledi. Başını geriye bastırdı acı çeker gibi bir ızdırapla. Arda'yı tetikledi bu hareket. Kayışı kopmuş bir pervanenin çıkardığı dengesiz gıcırtılar gibi dehşetle uyarıyordu yüreğindeki kırıklık sesi benliğini ama aldırmadı... Kısacık bir süre sonra bacaklarında iri elinin sert ve güçlü yapısıyla gezinmeye başladı. Hazal itiraz etmek istedi, tenine onun dokunuşları değdikçe, hoyrat sevgisinden korkarak kopmak istedi kollarından. Ama içindeki çelişkiyi yenemedi. Arda'nın işinin ehli parmakları, serin tenini ürperterek dolandıkça aklındaki kötümser tüm düşünceler katledildi. Sanki okşamıyor, varlığını hissetmeye çalışır gibi sıkıyor, çimdikliyordu.

Kısacık bir an sonra eteğini biraz daha yukarı sıvadı hain parmaklar...

Arda varlığıyla kıvrandı kızın. Ah, lanet olsun! Bu hissi neredeyse unutmuştu. Kızın büyülü teni kadife gibi yumuşacık, keşfedilmesi ise bir dehanın bile aklını kaybedecek kadar muhteşem lâkin aynı anda tehlikeli

Scanned with CamScanner

bir keşifti! Ve şu vakit Arda'nın yüzüne taktığı maskesi, buz dağından kopmuş kocaman bir parçanın suyla buluşması gibi, teninden kopmuştu. Ona kanmak, ona yanmak, onunla bir olmak o kadar zor ve bir o kadar rüyaydı.

Ayların hasreti asır olup tenine sinmiş olan Hazal titrek diliyle erkeğin dilinin pürüzsüz yapısını okşadığında, bir tavşanın ürkekçe kapana sıkıştığı gibi onun gönül kapanına bile isteye kapıldığını fark edemedi. Şimdi bu kadarı bile yetmiyordu ona. Daha farklı bir istekle tutuşuyordu bedeni. Kasıklarındaki ağrı çok daha farklı bir isteğin habercisiydi. Onun tamamen kendisiyle tek olmasını istiyordu fakat daha fazla nasıl tek olunduğunu bilemiyordu!

Arda patlayacak hâlde sertleşmişti, kasıkları onun masumluğuna baskı yapınca, Hazal onun beline daha sıkı sarıldı. Sanki bir boşlukta asılı kalmış ve düşmemek için cansız bir dala tutunmuş gibi sımsıkı, can havliyle asılmıştı bedenine. Arda teninde onun tırnaklarının yakıcı hükmünü hissedince, apansız durdu. Birden kasıldı. Onun duralamasıyla ve gerilen bedeniyle Hazal'ın bedeni üşümeye başladı. Titredi çaresizce. Ne kendilerini tam veriyorlardı bu isteksiz eyleme, ne duygularının tutkusuna kapılmadan geri çekilebiliyorlardı. Hazal çaresizlik içinde bocalayınca, aslında adamın ne yapmadığını anladı ve yüreğine bir sancı yayıldı. Sımsıkı kapattığı göz kapaklarının altında çağlayan deli yağmurlarını durdurmak için acı acı yutkundu. Adam bunu hissederek öpüşmesini sonlandırdı. Ardından hızla kendini çekti genç kızın kollarından. Kız, buz gibi ayazda, karların altında çırılçıplak bırakılmış gibi üşüdü.

Arda tutkunun esiri olarak derin derin solumaya başladı. Şimdi kara gözleri buğulanmış, hazzın en koyu hâlini almış kızın yüzüne, kalbi sıkışarak bakıyordu. Hazal gözlerini sımsıkı kapamış, tam bir teslimiyetle hülyalı bir hâlde yatağını süslüyor ve kızarmış mahcup yüzüyle, duygu karmaşasına rağmen tüm hücresine kadar onun oluyordu.

Dayanamadı erkek. Bir daha kapanıp hoyratça esir etti kendine, sertçe öpmekti amacı aralık duran bal tadındaki büyülü dudakları ama öyle bir his çöreklendi ki yüreğine, şefkat esir aldı dudaklarının kıvrımlarını. Sanki az önce yaptığı zalimliğinin izlerini silmek ister gibi, yarasına merhem olmak isteyerek okşadı dudakları kızın dudaklarını. Ve böylesine aciz hislerin kölesi olduğu için kendinden emin kuruntulu küstah adam, öfkelendi içinde barındırdığı hislerin girdabına. Sonunda kısacık süren işkencesini bitirip geriye çekilmeden, burnunu saçlarına gömüp derin derin soludu kokusunu. Bu koku, ondan hem bahar zamanlarındaki taze meyve

Scanned with CamScanner

kokusunu, hem de en çıldırtıcı yataklardaki sevişme arzusunu hissettiriyordu. Onu koklarken ciğerlerine, ufacık savunmasız bir çocuğun çaresizliğini, dişli bir adamın kendinden emin hâllerini paylaşıyordu. Ve Hazal ne zaman kollarına alıp tüm iradesiyle teslimiyet sunsa ona, eli şekerli bir çocuk gibi en masum anlarını ve zevkin doruklarında kıvranan en yoksun zamanlarını hissettiriyordu. Derince nefes aldı ve düşündüğü hainlikle yaktı kızın yüreğindeki kurumuş gözyaşlarını.

"Seninle olmam için... Kaç para öneriyorsun?"

Genç kız anlayamadı ilk önce adice sorduğu suali... Kulakları uğuldduyordu hâlâ yoğun bir arzuyla. Yutkunarak gözlerini araladı ve gördüğü gerçekle katloldu Hazal. Bu sözler ölüm gibiydi! Bir anda dünya tepetaklak oldu. Yer yarıldı, gök alçaldı ve Hazal iki âlemin arasında sıkışıp nefessiz kaldı. Bu sözler yüreğini jilet gibi kesti. Hazal satılık değildi. Artık yatakta hâlsizce duran bacaklarının tutmadığını hissediyordu. "İsteğin ne?" Adamı sıkıca saran kolları, duyduğu sözle cansızca yanına, yatağa düştü. Ayaklarının ve ellerinin yandığını ve aynı anda karmcalanarak bedenini hissetmediğini fark ediyordu. Ne acı ki, işte şimdi kendini gerçek anlamda fahişe gibi hissettirmişti!

Ve... Perdeleri açılmış gözlerinin oyun sahnesi sona ermişti...

"Vazgeçtim. Seninle yatmak beni tatmin etmez! Pis tenini istemediğime karar verdim! Bir anlık arzu için bile, kirletmeye değmez tenimi... Şimdi defol odamdan. Yastıklarımı koklamaktan da vazgeç!"

Bunları derken bir eli hâlâ kızın yumuşacık kalçasını sıkıca kavramış, ateşe dökülen benzin gibi istekli sertliğini yumuşacık kasıklarına bastırıyordu. Diğer eli ise bacaklarında donup kalmış, parmaklarını hâlâ teninden çekemiyordu. Dilini, sık aldığı soluklardan kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi farkında olmadan Arda... Garipti ki, orada hâlâ onun özlediği lezzetli tadı vardı. İşte bu, mantığında gedikler açtı. Sorunsuz bir değirmenin çarkı gibi çalışan zekâsı, ufacık bir taşın hızla tekerine takılması gibi durdu... O anda istediğinin aksine, aklındaki arzuları boş verip öfkeyle kararmış gözlerini tiksintiyle ona şaşkınca bakan masum mavişlere odaklayıp, öldüresi bir soğuklukla soluyarak sözleriyle öldürmeye devam etti.

"Sen... Tam bir sürtüksün! Ucuz, her erkeğin yatağına kolaylıkla girecek arsız bir beden..."

Suratına tükürse, ancak bu kadar dehşet bir etki sağlardı!

Hazal için o anda kasırgalar koptu, depremler başladı ve dünya sonu

Scanned with CamScanner

belirsiz bir sonsuzluğa yol aldı. Tek bir kelime fırlar etmeyi bekledi dudaklarından, o kelime değil, uçuruma atılan son bir adımdı... Ama yapamadı. Zaman anlamını, düşünceleri kifayetini kaybetti. Arda genç kızı serbest iteleyerek bırakıp, ellerini üzerinden iğrenerek çekti ve derhal doğruldu. Ceketini yakalarından kavrayıp, sadist bir soğukkanlılıkla düzeltti. Şu hâlâ failini öldürmüş seri bir katilin soğukkanlılığını yansıtıyordu. O, Hazal'ı tek bir kurşunla değil, kinle kutsanmış kupkuru bir bakışla katletmişti!

Arda ona bakmadı bir daha. Belki de silahsız öldürdüğü cesedi görmek istemedi... Karizmatik, aynı anda zalim bir prensin vakur tutumu ve kara bir kralın asaletine işlenmiş otoriter varlığını simgeliyordu duruşundaki ketum suret. Bedeninde hâlâ onun tatlı yumuşaklığının sıcak izleri bükülüm sürüyordu, lakin bunu yok sayacak kadar nefretle soğuyordu hücrelerini. Elleri kaşındı. Kahretsin! Tatlı kıvrımlarını, büyük bir açlıkla tenimde, ellerimin her bir hücresinde sahiplenmek istiyordu.

Hazal yatakta öylece kalakaldı. Aşağılanmayı, nefret edilmeyi, istenmemeyi tüm iliklerine kadar işlediği için, benliği gibi bedeni de ağırlaşmıştı. Acıyla burkulan kalbinin ağırlığı altında ruhu ezilerek ağlamaklı gözleriyle sevdiği adama çevirdi. Çaresizdi! Azgın bir fırtınanın ortasında gibi, ruhu üşürken, bedeni titrerken hâlâ o azgın fırtınayı çıkaran adamın girdabında, can havliyle hayatta kalma savaşına düşüyordu. Onun, tükürerek elinin tersiyle dudaklarını silişini, iğrenerek homurdanmasını, kulağa edepsiz gelen inanılmaz küfürleri sıralayışını, müthiş derecede şaşkınlaşan gözleriyle, afallamış yüzü dehşete kapılarak izledi.

Arda kısacık bir an sessiz kalmıştı. Sonra umursamaz bir tonla, sebatsız nitelikte mırıldanmasına devam etti, "Tam da düşündüğüm gibiymişsin! Sana dokunmamla bile, bu kısacık an, nasıl da adi biri olduğunu göstermene yetti."

Hazal dirsekleri üzerinde doğrulup, açık bacaklarına boşalmış göz bebekleriyle baktı. Bir kuvvet, titrek elleriyle eteğini çekiştirerek kapamaya çalıştı ama başaramadı. Utancından yerin dibine giriyor, yüreğinin hazin ağırlığıyla bedeni her saniye biraz daha eziliyordu. Eğer bacaklarında güç olsaydı, kaçıp gitmesine hiçbir engel mani olmazdı. Arda'nın gözleri kısacık bir an onun ellerine kaydı. Durmaksızın titriyordu! Derhal çekti gözlerini. O sırada Hazal'ın aşağılamanın şiddetiyle ruhu titrerken, az önce zevkle eşsiz pırlanta gibi parlayan gözleri şimdi yaşlarla doldu. Tüm bunu, onu baştan çıkarıp aşağılamak için, planlı, adice bir kumpas kurarak

mu yapmıştı? Oyun oynamıştı ve Hazal da bu oyuna istekli bir şekilde dahil olmuştu. Hani az önce, birlikte cennet gibi bir dünyanın eşsiz güzelliğinin içinde tek kalırken, şimdi bunların şeytani bir oyun olduğunu söyleyerek, cehennemi mi yaşatmayı tasarlıyordu? Yaşadığı o güzel şeyler sahteyse, zaten o cehennemin köhne çukurlarına itmeye ne hacet, kendisi şimdi o çukurlarda yanarak can veriyordu.

"In... İntikamını çok güzel alıyorsun? Be-beni böyle baştan çıkarmak, aşağılayarak!" derken ezilmişliğin, hor görülmüşlüğün eşsiz acısı içinde biçare inliyordu.

"Sen ne sandın! Seni gerçekten arzuladığımı mı, yoksa istediğimi mi? Ağzımda bozuk yumurta tadı bırakıyorsun Hazal... Tadın iğrenç, hiç cezbetmiyorsun."

"İçim rahatladı mı bari? Beni böyle aşağılayınca rahatlandın mı? Öfken söndü mü? Böyle biri olmadığımı bildiğin hâlde bunları yaparken ne umuyordun? Kendini kandırmana rağmen sınırlerin hâlâ yatışmadı mı?"

Dudaklarında hâlâ onun sert dudaklarının hoyratça uğraşının incecik izlerin hükûm sürüyordu. Bedeninde tatlı tatlı uğraşının sızılarını hissediyordu. Yanağını ısıran kızarıklığın eşliğinde adama, çaresiz gözlerle ağlamaklı baktı. Fırtına toplayan bulutlar gibi şimşek çakmaya yakın ve puslu bir gri'ye dönmüş mavileri. Çok sonra aklını başına devşirince, yataktan bağlı saçlarında titrek ellerini gezdirdi. Yaralı hâliyle, amaçsızca düzeltmeye çalıştı. Lanet saçları darmadağınık olmuş bir türlü toka tutmuyordu.

"Görüyorsun ya!" dedi adam insafsızca bir toklukla. "Ben istersem, senin istediğim gibi oynayabilirim ama bunu yapmayacağım." Nutuk yakan gözleri kibirle devrilmişti. "İstediğimde oynayacağım ucuz bir oyuncakmın farksız olmadığını sen de gördün zaten. Seni baştan çıkarmak için, daha çok uğraşmaya, güzel sözlerle komplimanlar sıralayıp, baştan çıkarıcı yapmalar gibi palavra sıkmaya bile ihtiyacım yok. Tenine yapacağım tek bir dokunuşla bile, nasıl gevşediğini, ellerimin arasında ateşler içinde zevkle inleyerek kıvranmanın nasıl da kolay olduğunu bizzat kendin gösterdin. Kolaylıkla yatağıma atılmaya hazır, ucuz bir kadınsın! Belki de başkalarının muamelesi de atladın bu şekilde! Hatta bundan eminim! Ve birkaç saniyemi daha boş yatağıma atmak. Ayartmaya uğraşmayacak kadar zayıf ve hafifsin. Demek ki, sensin ve her erkek istediğinde bunu kolaylıkla yapıyor."

Her sözü keskin bir kılıcın sert bir darbesiymişçesine yüreğini parçalıyordu. Hazal, çaresizce yutkundu. Acı acı yutkundu. Ölseydi! Ölseydi

Scanned with CamScanner

de bunları duymasaydı! Titrek sesi fısıltı gibi yayıldığında kendi bile zor duyuyordu.

"Çok acımazsızsın! Ben bu kadar ağır..."

İnsafı buz tutmuş Arda, "İnan bana... Senin kadar acımasız kimse olamaz." dedi katılmış dişlerinin arasından gelen koyu sesle, dişlerinin tiz gıcırdaması da karışıyordu. Hazal'ı her zamankinden daha duygusallaştıran bu sıradan sözler değil, söyleniş biçimindeki anormal hâllerdi. Normalde Arda, hakkında hissettiklerini hiç kimseye söylemeyecek kadar ketum bir adamdı ve şimdi çekinmeden ve düşünmeden nefretini kusuyordu. Gözleri ölüm kadar koyuldu. "Sen vicdan konusunda sınıfta kaldın. Öte yandan bu konuları konuşacak son kişi dahi olamazsın." diye tamamladı sözlerini.

Hastanede gözlerini onsuz bir yoksunluğa açtığı günler aklına geldikçe, öfkesi azalmak şöyle dursun, bir çıngıyla tutuşan ormanlar gibi harlandı. Daha bir hiddetle besleniyordu içindeki dehşeti. Nefret... Karanlık bir çukur gibi oyuldu içinde ve yuttu umutların güz bahçesini. Pınar'dan bile bu kadar nefret etmemişti... Ama içinde yeşeren bu nefret, neden bu kadar farklıydı? Arda'nın içi kurumuştu, duyguları geri çekilmiş, içinde kocaman bir kara delik bırakmıştı. Duygusuz, şirret, aksi, mendebur bir kişiliğe sahip olmuştu. Ne o çapkın gülüşleri kalmıştı yüzünde ne de içinde duygusal bir tepki. Anında yüzündeki o acılı duruş düşünceli bir ifadeye dönüştü.

Hazal ellerinden destek alarak ayaklandı. Derin derin nefes alıyor ama bacakları tutmayacak gibi titrediğinden kıpırdayamıyordu. Üzeri darmadağınık, güzelim saçları karman çormandı. Bir an başı döndü ve sendeledi. Umursamadı. Düşeceğini, bu işkencenin de biteceğini umdu. Ne ara yanına geldiğini bilemediği adamın, belini sahiplenici bir ezicilikle tutmasına karşı koyamadı. Şu sırada bedenini saran kalın kolları ve sırtında sabitlenen destekleyici elleriyle doğrulurken, şaşkınca ona bakakaldı. Tüm dünyada zaman durdu sandı. Kara gözleri gözlerine kilitlenince donakaldı. Duyduklarına dayanamadığından olsa gerek, bacaklarıyla birlikte bedeni de titriyordu. Şimdi kollarında yenilgiyi kabullenerek, kahredici üstünlüğünü ona sunan başı geriye düşmüş, aşağılanmayı hücrelerinin sonuna kadar hissedip bitap bir biçimde cansızca duruyordu. Adam onun dolu dolu gözlerine baktığında, yüreğinden tek bir bakışla vurulduğunu hissetti. Kocaman bedenindeki yüreği ufaldı ve burularak sarsıldı. Titiz bir kasabın eti kemikten ayırdığı gibi, duyguları nefretinden ayrışıyordu...

Scanned with CamScanner

"Böyle olsun istemedim." dedi kız ansızın ağlamaklı sesiyle. "Canın yansın istemedim..."

Arda'nın haklı olduğunu bilmek, her şeye rağmen, verdiği yeminlere tezat ona apansız yenilmek, işte bu sinirlerini daha da yıpratıyordu Hazal'ın. Ona sımsıcak bir bağla sokulmasına izin veren kendisiydi! Kavurucu ateşler salan tutkusuyla öpüp, hiçbir şey olmamış gibi istekle karşılayan yine kendisiydi! Tüm masumluğuyla bedenini ona sunan ve hatta durmasaydı ilerisine bile izin verecek hâlde onunla birlik olan da oyken, ona nasıl kızardı ki! Fakat söylediği haysiyet kırıcı şeyler, bir insanın kaldırabileceği kadar ufak şeyler değildi. Hele ki seven bir kadının, hiç! Gözlerindeki pişman yaşlar çoğaldı ve kirpiklerine takılarak aşağıya doğru salındı. Hüzün, yaşadığı duygu geçişinin yanında göz damlası kadar ufak ve değersiz kalırdı. İri iri taneler, tazecik beyaz teninde ıslak izler bırakarak yanağından çenesine ve oradan boynuna aktı. Düşündü. Kısacık bir an düşündüğünde, aklına uygun hiçbir sözcük gelmedi ve o da kalbini dinledi.

"Sana; en başından olmayacağını söyledim. Bırak dedim. Yaklaşma dedim. Sen istedin... Böyle olacağını defalarca söyledim ama sen kulak ardı ettin. Zorladın. Ben sana ümit vermedim ki, hiç olumlu yaklaşmadım. Ben... Ben seni sevmek istemedim ki Arda'm, sen zorla sevdirdin!"

Narin omzunu sarsarak ağlamaya başladı. Bir hıçkırık dudaklarının arasından usulca koptu, Arda'nın yüreğine paslı bir hançer gibi sapladı. Kızın gözlerinden yuvarlanan yaşlar dudağına dokundu ve aralandığında dilinde, kendi gözyaşlarının tadını algıladı Hazal. Diliyle titreyen kurumuş dudağını nemlendirdiğinde, sevdiği adamın tadına karışmış acı yaşlarının arasından "Ben kimseyi sevmek istemiyordum. Âşık olmak da istemiyordum! Ama oldum! Şimdi..." Yutkundu. "Şimdi keşke olmasaydım diyorum. Ben sana âşık olamasaydım! Senin gibi bir adama âşık olarak, uzak durma konusunda nasıl da doğru bir yol izlediğimi bana kanıtladın. Yoluna çıkmasaydım, işi kabul etmeseydim... Keşke seni tanımasaydım Arda Mertoğlu. O gün senin yanına oturmasaydım. İlk defa dokunduğunda kaçsaydım... Arkama bile bakmadan kaçsaydım... Bunları hak etmedim. Bu kadar aşağılanmayı, ağır sözü... Ben sana âşık olmayı hiç istemedim."

Onu bu kadar net bir biçimde, ilk defa dile getirdiği itiraflarına karışmış gerçeklerle, adamın bedenindeki kolları kasılırken, afallamış sert yüzünden gözlerini çekti Hazal. Karnına sanki biri, art arda vuruyordu. Hiç sesini çıkarmadan geriye çekildi. Arda'nın ruhsuz ve soğuk bakışları içine işlese de yenilmedi. Hafifçe aralanmış kirpiklerinin altında göz bebekleri

Scanned with CamScanner

fal taşı gibi açılmış olarak ağlamamak için kendisiyle savaşıyordu. Saçlarını geriye itti. Bedenini saran, donup kalan kaslı kolları biraz zorlanarak açtı ve sarsak adımlarla kapıya yöneldi.

Arda aklına kurulan hiddet, nefret ama en çok da çaresizlikten doğan bir şiddetle ona baktığı sırada bedenini saran hışmıyla birden arkasını döndü. Söylediklerine hâlâ şaşkınca tepki veremiyordu. Katıldı duyguları önce, sonra... Nadide bir hırsızı çalan cüretkâr bir hırsız gibi eli kalktı ona yasak kılınan varlığa ve apansız bir korkuyla, öne uzandı... Seslenmek istedi, defalarca haykırmak istedi ama sonra aniden dilini ısırdı. Gurur kuşanmıştı yalnızlığı, nefretle kundaklanmıştı duyguları ve kalbi, yine sığınak olmuştu kurulan umutlarına. Öfkesinden titreyen iri eli gerisin geri yumruk olup yanına salındı. Onun sarsakça gidişini, burukça izledi ve kapının usulcacık kapanma sesini duydu. Midesinde dalga dalga bir gerilim ve yükselme duydu. Genzine dizilen korkunç pışmanlıkla yükselen yumruların haddi hesabı yokken, öfkesiyle yalnız kaldı. Yüksek bir daga koşarak tırmanmış ve zirveye varamadan yuvarlanarak aşağıya düşmüşçesine kalbi hâlâ dehşet bir farkındalıkla gümbürdeyerek atıyordu. Birden bir şey oldu! Kulakları uğuldamaya, nefesleri genzine takılmaya başladı. Her yer kardı... Geride bıraktığı tüketici kokusu, marjinal varlığının gölge kalıntısı adamı boğdu... Gurur, şu anda boş bir duygu olup, kızın sevgisinden kalan yoksunluğunu hissettirdi. Delirmişti onsuzluktan onca zaman, duramamıştı dört duvarın çevirdiği mekânlarda, sürekli yer değiştirmişti ve şimdi onunla olup onsuz kalmak her şeyden daha çok tüketiyordu yüreğini. O gitti, ciğerlerinden nefesler gitti, gözlerinden ışık, bedeninden kuvvet gitti sanki... Onca zaman sonra, hiç bu kadar yalnız hissetmemişti kendini... Hazal onun yetim yanına ebeveyn, yalnız yanına yaren, tek yanına arkadaş, yarım kalbine eşti... Ve o bunları önce vermiş, sonra zalimce geri almıştı. Hak etmişti! Hatta daha fazlasını hak etmişti. Oydu vazgeçen, oydu en muhtaç olduğu anda terk ederek onu sorumsuzca, acımadan, varlığında yoksul bırakan... Peki, neden tatmin olamıyordu nefretinden? Yapukları onu yaraladığı kadar, neden kendi yüreğini acıtıyordu? Öfkeyle yanındaki masaya tekme savurdu. Ya yıkacaktı bu oteli, ya içindeki öfkesini köreltip, nefretini kusarak yok edecekti ikisine dair her şeyi...

Hangi cennetin saflığına sığınmıştı masum yüreği,
Nasıl güzel bir varlığa bürünmüştü onun yareni...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hazal, sarsak adımlarla gittiği mahzende, sabır taşına dönmüş çaresizliğiyle saatlerce ağlamıştı. Matemle boğulan kahır deryasında, az işkence çekiyormuş gibi bir de, yaralarının içinde artık ufacık dikenli teller vardı ve hatırladığı zalim sözlerle bu teller hareketlenerek ona eziyet edip, ciddi anlamda acı çektiriyordu. Düşündükçe yaralanıyor, yaralandıkça içinden boşalan kahır gözlerinde patlak veren bir fırtınaya dönüşüp, deli yağmurlar olarak yüzüne kapadığı ellerine boşalıyordu. Ayrılık bir ateş olup sarıyordu tüm bedenini, kahrı kor olup döşeniyordu yüreğine. İçinde harlanan duygular alev olup yakarken can evini, gözündeki yaşlar söndürmüyordu kalbindeki ateşini...

Saatler su olup akıp giderken, her şeyden soyutlanan sancılı zamanlarda, karanlıkta, dertleriyle tek başına kalarak yaralı yanını sarmaya kalkmış, kederli yazgısına isyan etmişti. Duygularına çentik atan hıçkırıkları tizleşerek yükseldikçe, içindeki acısı azalacağına çoğaldı. Onun sevdiği adam, bu kadar zalim olamazdı! Arda ona dokunduğunda, her yanında neşeli kuş sesleri cıvıldaşır, etraflarını efsunlu bir bahar kuşatır, yürekleri ve tenlerinde yazın en ılık sıcağı can bulurdu. Dokunurken ince bir buz kadar narin davranıp, kırmaktan korkacak kadar temkinli olurdu. Şimdi ise dokunuşları hoyrat değil zalim ve dehşet derecede can yakıcıydı.

Hazal mahşeri bir yanılgının ortasında, bildiği tüm baharları zemheri olarak yaşamıştı. Çılgınlar gibi kendini paralamasının bedeli olan şiş göz kapaklarının ihtilali de, teninde kazınmış bir görüntüyle son bulmuştu. Onca zaman ağladığı belli olmasın diye, bir de halasına ve etrafına dert

Scanned with CamScanner

anlatmamak adına, gözlerine buz torbaları koyarak hassas tenindeki şişliği dindirmiş, zaman ilerledikçe, elinden geldiğince otelden uzak durma gayretine yeltenmişti. Aslolan fikri ise, ilk birkaç saat evde hasta numarası yapmaya karar vermiş, sonra da derhal İstanbul semalarına yol almayı düşünmüştü ki, daha bu kararları planlayıp aklından geçirirken, halasına yakalanması ve yaptığı sorumsuzluğu telafi etmediği için azarlanması bir olmuştu! Allah'tan halası üzüldüğü için ağladığı masalına inanmış da, perişan hâlini fazla sorgulamamıştı. Ama kızgınlığını da dindirmemişti bu hâli... Bunun sonucu malum sonuçları doğurmuştu! Tabii Hazal bu, bir yolunu bulup allem edip kallem edip, kafasını çalıştırmayı başarmıştı! Eğer kader onunla kedinin fareyle oynadığı gibi kusursuzca oynuyorsa, o da pekâlâ kaderin tüm replikleriyle oynayıp senaryoyu baştan yazabilir ve usta bir artist gibi bu işkenceden kurtulabilirdi...

Tüm onlardan bihaber olan Filiz Hanım ise, kara kışa düşen cemre misali meselenin ortasına damlamış, yaptığı girişimlerle hiç habersiz, o yazgıya müdahale etmişti. Akşam teftiş için restoranda dolaşırken, durduğu masanın önünde saygıyla bekledi. Yumuşacık boğazını temizleyerek, "Merhaba Arda Bey? Nasılsınız? Bir şikâyetiniz yoktur umarım bizim kızdan!" diye ipek gibi keyifli gelen sesiyle sordu.

"Yok, gayet iyi gidiyor şu anda..." dedi genç adam umursamazca.

Aslında, o malum yakınlaşmadan ve restleşmeden sonra, bir daha onu görmediği için hayli kızgındı ufak cadıya. Saatler asır olmuş, gözleri ve duyuları ona isyan ederek Hazal'ı yakın markaja almak için ona pusu kurmuştu. Dahası hiddetinin içinde hâlâ aynı coşkuyla kaynıyor olması bile, ona olan beldentisinin çoğalmasını değiştirmiyordu. İçinde tetiklenen hiddeti azalacağına, düşündükçe içindeki hain ihtirası artıyordu. Öfkeli bakışlarını belli bir arayışla, bir çift maviyi, narin bir bedeni ve sırma gibi beline uzanan sarı saçları görme umuduyla etrafta dolaştırdı. Daha onu inceleyememişti bile, doyasıya bakamamıştı varlığının tüm detaylarına... Neler düşünüyordu! Ama görmeliydi, yoksa kendini kurarak daha çok öfkelenmesine neden olacaktı. Onun anlattığı safsatalara inanmıyordu... İçi inansa da, mantığındaki zeki adamın düşüncelerinde yer bulmuyordu bu saçmalıklar... Hiçbir mazeret, onu terk ettiği gerçeğini yok sayamazdı. Kusursuz yüzü buz kesmişti bir anda, vakur duruşu mesafeliydi. Restoranda umursamazca gezdirdiği gözleri, yaşlı kadınla çakışınca, Filiz Hanım genç adama mantıklı bir öneride bulunarak, "Sanırım pek memnun kalamadınız Hazal'dan! Bunun için üzgünüm. Açıkçası size demiştim! Hazal asidir, fev-

Scanned with CamScanner

ridir, biraz da çabuk parlar... Aslında pamuk gibidir ama anlayamadığım bir şeyler var sanırım sizinle arasında... Neyse... Eğer sizin için de mümkün olacaksa..." dedi yanındaki getirdiği uzun boylu, diri bedenli, albenisi yüksek, her yerinden dişilik fışkıran kadının öne çıkmasını sağlayarak, kolundan nazikçe çekiştirdi. "Sizin süite, bundan sonra Didem Hanım baksın. Bu işlerde daha tecrübelidir... Üstelik Hazal kadar sakar da değil!"

Arda, Hazal'ın sakarlıklarını, masumca salladığı itiraflarını hatırladı. Birden yüreğine sıcak bir akım yayıldı ve onun patavatsızca ettiği klişe sakarlıklarını ve denetimsiz kıvırmalarını özlediğini hissetti. Yüreği bu arsız beklentiyle dolunca, öfkeyle dişlerini sıkarak, derin derin soludu. Hazal'ın niyetini nihayetinde kavradığını tepkisel olarak belli ederken, aklına, o ufak cadıya yapacağı işkenceleri not etti. Demek ondan kaçmak istiyordu ufak kedi... Çok beklerdi! Karşısına elini kolunu sallayarak çıktıktan, tüm o düzenini tekrar yerle bir ettikten sonra, hayatına verdiği rotayı şaşırttıktan sonra, çekip gideceğini sanıyorsa, çok büyük hata yapıyordu!

"Hayır, istemiyorum... Benim süitime Hazal bakacak!" dedi konuyu kestirip atarak. İrdeleyici bakışları, yemek masanın üzerinde tıngırdayan, sıkılgan eline odaklandı. Etraf kalabalık olmaya başlayınca, kulağını tabak kaşık sesleri ablukaya aldı. Bu sesler, genç adamı boğdu. Yaşlı kadının konuyu kapatıp gitmesini beklerken sıkılganca, dalgınca bakışını kaldırıp, girişe çevirdi ve gördüğü şeyle dudaklarının kıyısı hafifçe seğirdi. Gözleri ok olsa, yay olup hedefini on ikiden vururdu.

Evin kedisini izleyen, afacan bir fare gibi duvar köşesine sinmiş olan Hazal, merakla onları dikizliyordu. Arda kızgın lavları kuşanmış hiddetli gözlerini gözlerine hiç kaçırmadan meydan okurcasına dikince, Hazal irkildi. Bu adamın radarları mı vardı arkadaş! Gözleri kısıldıkça Hannibal Lecter gibi etini kemiğinden sadistçe bir tutkuyla ayıracak gibi zalim bakıyordu. Ve Hazal ona Karındeşen Jack bakışları atmadan, hemen duvar dibine korkakça sinerek, ezeli düşmanı Tom'un kovaladığı Jerry moduna bürünürken, saklanmakta geç kalmıştı. Komşu evin zeki köpeğinin tembel kedisini yakalaması gibi çok fazla efor harcamasına gerek yoktu alçak adamın, sadece havlar gibi sertçe bakması yeterliydi. Adam sadece bakarak genç kızı mum edip eritmişti. Lanet adam, bir atmacanın keskin bakışlarını aldığı sıfır kilometre gözleriyle, onu gördüğünü anında belirterek, kaçma girişiminin önüne posta koymuştu. Artık deve kuşu gibi kendini saklamasının bir önemi kalmamıştı. Gözlerini gözlerine mıhladı. Hazal kaçacak yer bulamadıkça kıvrandı. Olduğu yerde titredi ve sırtını der-

Scanned with CamScanner

hal duvara yaslayarak derin derin soludu. Arda gözlerini haince kıstı. Hazal yutkundu. Kulağında çalan melodi, kilisede çalan düğün ezgisi değil cenaze marşıydı. Bu da yetmezmiş gibi Arda utanmadan, o çok işlevli elini kaldırdı ve işaret parmağını kanca gibi gererek, arsızca gelmesini işaret etti. Bu adamı parçalamak istiyordu. Tırnaklarıyla, o küstah yüzünü parçalayıp, kibirli etlerini kuşbaşı yapmak istiyordu... Hayır, yapamazdı. Çünkü son birkaç aydır, tırnaklarını diplerine kadar yiyordu. Bunu bile yapamayacaktı.

Kontrol manyağı sapık... Bay Ego! İlle olduğu yerde horon teptirecekti...

Filiz Hanım kaşlarını kaldırdı. Arda arkasına yaslanarak anlayış dolu bir tavırla gülümsedi. Sırf satış amacıyla kötü malın bile ambalajlanıp cilalanmasının ne demek olduğunu çok iyi bilen bir gülümsemeyle "Üzgünüm. Hatta şimdi servisimizi de Hazal yapacak!" dediğinde, bakışları yaşlı kadına emredercesine döndü. Müsamahasız yüzünde sertlik titreşmişti. Kara gözleri zifiri geceye döndü. Filiz Hanım omuzlarını dikleştirerek derin bir nefes alırken, yanındaki Didem'i göstererek genç adamın tehdit kokan sözlerine ek, bir şeyler daha ekledi.

O sıralarda Hazal olduğu yerde kıskançlıktan kudurdu. Hayır, sadece kudurmadı, bildiğin dişlerinin uçları vampirler gibi kaşındı. Ona, "Mahir baksın odaya hala!" derken, neden bu kadın ille de bu, iki ekmek arası kaşarı seçmişti ki? Kadın, kadın değildi zaten, para yüklü arabaları tespit eden yol kenarındaki hız radarı gibiydi...

Terden ıslanmış ve karmakarışık olmuş saçlarını tutam tutam alnından geriye kaldırdı. Kafasını memnuniyetsizliğini gösterecek şekilde sertçe salladı ve burgu dalgalı, sarı saçlarının zıplamasına neden oldu. Bakışlarını halasına çevirdi, içi zafer haberinin beklentisiyle dolarak! Halası eliyle gelmesini işaret ettiğinde, *dinsizin hakkından imansız gelir,* diyen içindeki sevincin tarifi yoktu. Usulca değil, ayakları kıçına vurarak yanaştı yanlarına. Her ne kadar Arda'ya, aygın baygın bakan erimiş kaşar Didem'i gözden çıkarsa da, bu kadının, avına odaklanmış kızışmış bir sırtlan gibi Arda'yı gözüne kestirdiği gerçeğini aklından geçiştiremiyordu. Hazal çok fazla kızsa da, halasının sonunda doğru yolu bularak onu ikna ettiğini anlamıştı. Fakat Filiz Hanım konuşunca, acemi bir avcının kıçından vurduğu bıldırcın gibi, hayal dünyasından yere çakıldı. Hem de ne çakılış... Lanet olsun şu dünyadaki tüm kötü sürprizler çamsakızı gibi kaderine yapışıyor, bir türlü yakasını bırakmıyordu. Ne olurdu sanki halası ikna olduğu gibi, şu hörgüçlü deveyi de ikna etseydi.

Scanned with CamScanner

Arda keyifle gülümsediğinde, Filiz Hanım başıyla saygılı bir jest yaptı. "Arda Bey'in servisine başla tatlım..." Bu sözler zavallı kadının ince bir ruha sahip olduğunu gösteriyordu. Zaten hâlinden, tavrından, yüzündeki manalarından da anlamıştı Arda, onun işinin erbabı birisi olduğunu ama bunu anlamayarak şaşkınlaşan Hazal derhal lafa atıldı. "Ama hala... Mahir..."

"Sen başlayacaksın tatlım..." diyen halasının itirazsız kelimeleri vurguluydu. Kıza konuşma ve kendini savunma hakkı tanımıyordu. Hazal sinirli bir bakışla omzunun üstünden giriş kapısına, Araf kapısına sıkışmış şeytan gibi baktı ve halasının kurnaz düşüncelerine örümcek ağına dolanmış sinek gibi yakalanınca, onaylanmaz bir göz süzüşle ani planı yerle bir edilmiş oldu! Arkadaş, bel çevresinin yağlanması beyindeki hücrelere giden oksijeni azalttığından IQ düşmesine sebep oluyordu ya, bu kadın ondan mı istemediğini düşünemiyordu. İçinde buruşan kalbiyle, kendini masa başında et değil ama ufacık olumlu bir kelime için bekleyen aç bir kedi gibi hissetti.

"Afiyet olsun Arda Bey! Siz bilirsiniz." diyen yaşlı kadın onun son umutlarını da kör testerelerle katletti. Arda başıyla ufak bir jest yaptığında yaşlı kadına, Hazal yerinden kıpırdandı. Filiz Hanım kızgınca başını sallayarak, uyarıcı bakışları eşliğinde Hazal'ın tüm tüylerine halay çektirirken, tek bir bakışla yere mıh gibi çaktı. Yardımcısını da yanına alarak uzaklaştı. Tabii Didem gözlerini ve aklını burada, şimdi Hazal'ın durduğu yerde bırakmış gibi isteksizce yürüyordu ya, o ayrı! Karıya bak, avına odaklanan tazı gibi paranın kokusunu kilometrelerce öteden almıştı besbelli! Şeytan diyordu, git gözlerini tırnaklarınla oy, bir daha başka kemiklere sulanmasın...

Her gün bir paket sigara içmek, her gün bir bardak çamaşır suyu içmeye denkti ya, çamaşır suyu şimdi pis kokardı acaba sigara içerek mi intihar etseydi... Omuzları çöken Hazal, savaş baltalarını gömdüğü yerden çıkararak bilemiş olan adama, öfkeli bakışlarını çevirdiğinde, Arda'ya işveyle bakan kaşarı yok saydı. Demek oyun başlatıyordu Bay Kasıntı! İntikam oyunu! *"Öyle olsun!"* dedi benliği *"Hak ettin sen Hazal! Kes sesini sabret, elbet sıkılacak... Vazgeçecek!"* Ve genç kız yüzüne savaş boyası sürmemişti ama bu oyun bittiğinde, safkan Kızılderililer gibi adamın olmayan kafasının eşsiz derisini yüzmeyi, aklına not etmişti.

İçi soğuyacaksa, canı yanmayacaksa, biraz dişini sıkardı. O da en nihayetinde, bu saçma oyunun gereksiz olduğunu gördüğü gün, Hazal'ı rahat bırakacaktı!

Scanned with CamScanner

Fakat bu düşüncelerin seyrine tamamen zıt düşen Arda, gözlerini sımsıkı topuz yaptığı saçlarında gizli bir özlemle gezdirdi ve ateşli bakışları sıkıntıyla dişlediği dudaklarında durulurken, yaklaşık bir dakika boyunca kızın öfkeden kızarmış yüzünün, her santimini susarak inceledi. Sanki aylar önce parmaklarıyla keşfettiği teni, dün gece aşağıladığı gözleriyle kana kana içerek keşfe çıkıyordu! O tutkunun koyulmuş gözleriyle ateşler gibi bakıyor, Hazal trafik lambası gibi renkten renge giriyordu. Uyuzlar Padişahı Arda Mertoğlu, içinde Dertoğlu'nun medaniftiharıydı!

Hazal yüzünü küs bir çocuk masumluğunda somurtarak adama baktı. Arda, ağır ağır içkisini yudumlarken, bardağının üzerinde kalan nefes buğusunu işaret parmağıyla silip, ıslaklığı parmak uçlarında toparladı. Hazal ise onun tenindeki nemi, başparmağıyla ovuşturarak silmesini büyülenmiş gibi izlerken, bu ayartıcı ve erotik çağrışımlara yer veren gösteriyle, kalbi de bedeni gibi ateşlerde kavrularak hararet yaptı. Adam öylesine bilinçli ve ne istediğini bilerek kurnazca yapıyordu ki bu aşk oyununu... Bundan habersiz olan Hazal, kalbi göğsünü Ramazan davulu gibi döverken, masumca tava geldi. İçi kururken, dilini dışarıya taşırmadan, nefes nefese soluklar çıkarmadan onu izleme savaşı verdi kendine. Yutkundu. Eliyle yüzünü yelpazelememek için yakasını sıkıca kavrayıp, gömleğinin esnek kumaşını çekiştirdi. Havalar da bayağı ısınmış olmalıydı! Yoksa bu sıcak hava dalgasını, Hazal'ın uyduracağı yoktu ya! Cesur gibi duran tabansız bakışlarını adamın gözlerine güç bela çevirebilmişti ki, alaylı tek bir bakışla, çapkınca kıvrılan küstah dudakların alçak tılsımıyla yüreğinin ortasından vuruldu... *Serseri!* Ya kor gibi sıcaktı, ya da sular gibi serindi duruşu ve Hazal tek bir dokunuşa maruz kamadan bile ya yanıyor, ya donuyordu...

"Buyurun efendim!" dedi mesafeli sesi, dişlerinin arasından salınarak. "Arzunuz ne?"

"Bekle, misafirim gelsin!" dedi Arda sakin bir tonda. O kadar soğukkanlı ve mesafeliydi ki duruşundaki hakikat. *Prensip sahibi otoriter hıyar!* Sanki gündüz onunla oynaşmamış, muncıklamamış, içini dışına çıkaracak kadar ağlatmamış, üstüne içini deşerek düzüşmemişti... *Bay Kasıntı.* O kadar makul ve vakurdu ki küstah duruşu kızı deliliğe vizesiz geçişe zorluyordu...

Arda geriye yaslandı ve kızarıp bozararak kıvranan kıza duygusuzca bakarak, onun tiye almadığını belirten ukalalığına uygun arsızlığıyla tedirgin olmasını hazla seyretti. Hazal olduğu yerde birisi kıçına bastonla vuruyormuş gibi kımıl kurduna dönerek kıvranırken, ellerini önünde kenetlemiş, parmaklarını koparırcasına çekiştiriyordu. Bu misafir inşallah takıldığı o

Scanned with CamScanner

manken gibi olan kadınlardan birisi olmazdı... Bunu düşündükçe içi daraldı, daraldıkça da kuruntuları toprağa düşen cemre olup fidan vererek orman oluşturdu.

"Hazal!"

Hazal birden irkildi. Ve duyduğu sesin sevinciyle, bakışlarını yan tarafa çevirdi. Yani sevinci, duyduğu sesin kime ait olduğuyla alakalıydı. Yoksa sandığı gibi başka bir kadından gelmediğine sevinmemişti! Kesinlikle... Az önceki somurtan yüzü, apansız gün ışığına maruz kalmış ağaç kovuğu gibi aydınlandı. Sevinen dudaklarında neşeli gülümsemelerle yaz gününde açan gül tomurcuğuna dönerken, bakışları yakışıklı adamla kesişti. Gülümserken "Timur Bey!" diye kuşlar gibi sevinçle şakıdı.

"Timur, Hazal... Sadece Timur." dedi genç adam eğilip, yanağına dostça bir buse koyarak azarlarken. Sanki zaman hiç geçmemiş, sanki Hazal onları terk edip habersizce sırra kadem basmamıştı. "Sana kızgınım Maviş..." Adamın sesi, konuşmayı soyut bir düzeyde sürdürmek istiyormuşçasına sakin, gözleri ise kızgındı. Sanki doğru zamanda gelen yanlış insana tanıdığın şansı, yanlış zamanda gelen doğru insana tanımadığın sürece üzülen insanlara mahsus bir duruş sergiliyordu! Ama bu düşüncesini yalanlayan gözleri öyle bir parladı ki, Hazal, şaşkın yüreğini ferahlatarak rahat bir soluk aldı. Ama bakışları Arda'ya kayınca, acemi bir çocuğun sapanıyla vurulmuşçasına donup kaldı. Özlemişti, herkesi, her şeyi ama en çok onu! Yüreği kuş olup dövdü kaburgalarını şiddetle. Hızlandı ritimleri bir yokuştan aşağı koşar gibi, nefesi gırtlağını zorladı. Özleyeceğini bilse de gözlerine baktığında hissettiği o heyecanlı ritmi, yine de yenilmeyerek düşünceleri, karantinaya aldı kalbini. Çünkü adamın nefretlik düşüncesini belirten sert bakışlarının bir kısmı fazlasıyla düşmanca parlayarak, Hazal'ı parça parça etmek isteyecek kadar kızgın olduklarını belli etmişti. Kaşlarıyla kesecek, gözleriyle yakacak, küstah ağzıyla da yemeden yutacaktı... Ve sanırım Hazal midesine oturduğu için hiç pişman olmayacaktı. Salak kız!

"Hazal, sen beni özlemedin mi?" dedi Timur onun Arda'ya olan hasret bakışlarına kinayeyle vurgu yaparak. Hazal şaşkınca donakaldı. Timur afacan yeşilleri parlayarak göz kırptı. "Beni özlemedin sanırım..." Gülümsedi. Öylesine içten ve özlem dolu bir gülümsemeydi ki...

Hazal, o anda onu ne kadar çok özlediğini kavradı ve derhal silkelenerek üzerindeki afallamayı kaldırdı. İçi yayık ayranı gibi yayılmış, düşünceleri tereyağı gibi erimişti. Boğazını temizleyip, "Nasılsınız?" diye çekinikçe sordu. "Hem o nasıl söz Timur Bey, özlemez olur muyum hiç!"

Scanned with CamScanner

Timur başını hafifçe sarsarak, "Bilmem, özlemiş gibi durmuyorsun. Daha çok, ayakta uyur gibisin..." derken göz kırptı. "Ben iyiyim de, asıl sen nasılsın?"

Arda onların arasındaki bu samimi dostane diyalogdan rahatsız olduğunu belirterek, boğazını temizledi. Timur yeşil gözlerini süzdürerek "Su iç Arda... '*Gıcıklık etme*'sin..." diye arkadaşına bakmadan iğnelerken, dişlerinin arasından soludu. "Seni iyi gördüm..." Hin bakışları kısacık arkadaşına döndürerek "Son gördüğümden, daha iyisin en azmdan..." diye tamamladı sözlerini. Sonra birden durdu ve kaşlarını kaldırıp ciddiyetle sordu. "Gerçekten iyi misin Hazal?"

"Süper... dim!" dedi sırf kıllığına Hazal. Bakışlarını Arda'ya çevirmeden, iğnelemeyi eksik etmedi. "Ama artık Atom Karınca kadar süperim..."

"İşini yap Hazal, sohbet etme!" dedi Arda buz gibi sesiyle emrederek.

Hazal sıkılı yumruklarının görüş alanına girmediğini umarak, dişlerini gıcırdattı. Ayakkabısını karpuz kafasına çakıp, pekmezini akıtsa kaç yıl yerdi acaba? "Evet, efendim ne istersiniz?" dedi aldatıcı bir sakinlikle. Hiç kimseye aldırmayan ikili, birbirlerini garip bir ritüelde süzerken kısa bir sessizlik oldu. Adam, o çekici ve sakin görünüşünün ardında, bir yanardağ gibi patlamaya hazır hâlde kabaran öfkesini ekarte ederken, Hazal sadece gözlerine bakarak bile birden kızgınlığa kapılmıştı. Fakat Arda her öfkesine rağmen fazlasıyla ihtiyatlıydı. Ve o anda arkalarında beliren naif ses, "Beklettim mi?" diye üzgünce soluğunda, Hazal bu sefer cidden irkildi. Sanki birisi, o her zaman dik tutmaya çalıştığı inatçı kuyruğuna basmışçasına cırlar gibi inledi. Arda, onun pençelerini törpülemek için gömleğine sürttüğünü fark ettiğinde Hazal bunu kavrayamadı. O sırada hırsından kısılan bakışlarını, diğer iki erkek gibi yana çevirmişti. Azra, tüm albenisini üzerine kuşanmış kraliçe idamesinde, üstündeki ful mini marka kıyafetinin üzerinde elini şöyle bir süpürtürken "Üzgünüm..." diye kendini açıkladı. Kara saçları açık mavi gömleğinin üzerine şelale misali dökülmüş, tel tel omuzlarında muhteşem bir ritimde dans ediyordu. "Kusura bakmayın, tam zamanında uyuyakalmışım..."

Timur genç kızın giydiği kısa eteğine ve üzerine yapışan dar gömleğine gözleri parlayarak baktığında, beğeni tüm iliklerine işledi ve apansız bir öfkeyle onu başka erkelerin de böyle beğenerek seyrettiğini düşünüp kudurdu. Ateş oldu gözleri, buz oldu teni ve hem yaktı hem dondurdu. Ondan izin almaksızın bedenine yayılan özleme ve kasıklarına yayılan arzuya her şeyden daha çok öfkelendi. Dişlerini sıkarak, huysuzca homurdandı.

Scanned with CamScanner

"Sen ayaktayken de gayet çabuk uyuyorsun zaten, bu ilk değil ki Azra."

Azra, sataşmasına muhalefet etmeyerek, sert ifadesine uymayan masum başını geriye attı. Hiç istifini bozmadan sakin tavrını takındı. Çehre yüzünde beliren zoraki bir tebessümle, "En azından ayakta uyuyorum efendim! Ayakta hayal görmüyorum bazıları gibi, bu da bir meziyet, değil mi?" diyerek lafı tam gediğine kodu. Bakışları diğer patronuna dönerek, "Üzgünüm Arda Bey, size söz vermiştim kusura bakmayın geç kaldım, bir daha olmaz..." dediğinde Arda başını anlayışla sarstı. "Tam zamanında geldin Azra, sorun yok. Biz de yemeğe başlamadık zaten..." Arda, genç kıza karizmatik bir tebessüm sunarken, Hazal'ın bakışları ikilinin üzerinde asılı kaldı. Birisi yüzüne tokat atsa bile kıpırdamayacak kadar donmuş sureti anında yanan bir şömineye dönerek, boğaların kırmızı pelerinine döndü. Azra, Arda'yla samimiyetle konuştukça, Hazal, sağ gözünün altındaki damarın şiddet yanlısı olarak seğirdiğini hissetti. Elleri metanetini yitirerek apansız bir hırçınlıkla saç baş yolmak için kaşınıyor, bedeni uzaya fırlatılmış füze gibi yerinden uçmak için ondan izin bekliyordu. Ama ona kadar değil, direkt birden başlayarak!

Bu kadın, bu kadar güzel olmak zorunda mıydı ve nereden buluyordu Arda'ya bu kadar yakın, samimi, güler yüzlü konuşma cüretini. Üstelik Arda neden bu kadına bu kadar duyarlıydı? Lanet olsun, neden sıcacık gülümsüyorlardı bunlar birbirlerine... *Görme Hazal, sana ne... Kızım adamı bıraktın, terk ettin sana ne! Bazı insanlar ağaç gibidir işte, uzaktan bakınca boylu boslu, yanına gelince bildiğin odun...* İçindeki aklı başında Hazal'la kalbindeki ahmak Hazal kavgaya tutuştu ve ikisini ayıran bir mantıklı Hazal ortaya çıkmadıkça, bu bedeni taşıyan Hazal yaralanacaktı.

Öte yandan başka bir âlemde dolaşan Timur, Azra'ya hiç de centilmen davranmayarak, kabaca tavrıyla yerine oturdu. Bakışlarını karşısındaki Arda'ya çevirerek, laf çarptı. "Nasılsın Beyzade! Havası alınmış balon gibisin sanki... Sesin çıkmıyor, yoksa dilini kediler mi yedi..."

Azra masum bir tutumla hareketlendi, tam Arda'nın yanındaki boş sandalyeye oturuyordu ki bir engele takıldı. İçine şeytan girmiş Hazal ayağını masanın önüne uzatınca, Azra tökezleyerek yalpaladı. Çevik bir refleksle elleri masayı kavrayınca, düşmekten son anda kurtuldu. Bozuntuya vermeden "İ-iyiyim..." dediğinde kıçları yarıya kadar sandalyelerinden kalkmış iki centilmen erkek de, bilmiş bir kurnazlıkla birbirine tuhaf ve manidar bir bakış attı. Hazal dudaklarını birbirine kenetlemiş, gözleriyle bilmem kaç bin kere

Scanned with CamScanner

gördüğü tavandaki avizeyi inceliyordu. Şu hâli, burnunu karıştırırken yakalanınca hemen yüzünü kaşıyormuş gibi yapan insanoğlu gibi işkilliydi. Timur, gülmemek için dudaklarını kastığında, Hazal'ın az sonra masum yanını kıvırmak için ıslık çalabileceğini bile düşünmeden edemedi.

Azra kızgın boğalar gibi boğazını temizleyip kendini frenlerken, bakışlarını anlayışla masaya çevirdi. Ona bakanları göz ardı ederek, "Sanırım hâlâ uykumu alamadım, ayağım burkuldu." diye palavra sıktı. Bu hâli, merdivenden yuvalanarak paldır küldür inen ve son basamakta ayağa kalkıp, üzerine çeki düzen vererek "Ben hep böyle inerim" diyen Sakar Şakirlerin izlediği bir tepkiydi.

Hazal ise hâlâ hıncını alamayarak sabit fikriyle bu kızı haşlamayı düşünürken, kıskançlıktan kudurduğunu saklamakta bir sakınca görmedi. Acaba kafasına çorba kâsesini geçirip, *ayağım takıldı* dese, ya da servis açarken yemek bıçağıyla yüzünü çizse halasını inandırabilir miydi? Ah buna değerdi. Onun fesat düşüncelerinden habersiz olan masum Azra ise, o sırada gözlerini şeytani bir fikirle Timur'a odaklamış, etlerini ısırırcasına dişlerini sıkıyordu. Balköpüğünden acı kahveye dönen bakışlarında şimşekler parlarken, ellerini masaya sabitleyerek, "Hoş geldiniz Timur Bey? Randevunuz nasıldı?" dediğinde buz gibi bir sesle, iğneli sözleri mızrak kadar kısaydı!

Timur onu duymuyormuş gibi, hiç sesini çıkarmadı. Kızın narin burun delikleri genişlediğinde, bunu görmezden gelerek, öfkesini tetikleyen etkeni göz ardı etti. Sanki sakinmiş gibi Arda'ya birkaç şey sordu. Azra da kendini çabukça toparlayarak, saçını şuhça omzunun üzerinden savurdu. Bakışlarını Arda'ya çevirdi. Demek bu zalim herif onu yok sayıyordu! *Yeşil gözlü büyücü! Seni ayakkabıma toz bezi etmezsem Timur, bana da Aynalı Cadı demesinler...* Bu koca başlı herifle aralarında sessiz bir savaş başlattı. Ona edeceği işkenceleri, elbette ki hak ediyordu!

Arda arkadaşının genç kız olan sır tavrıyla ve sorusuna seslenmesiyle, bakışlarını zor bela işiyle ilgilenen Hazal'dan uzak tutarak Azra'ya çevirdi. Azra bakışlarını masada gezdirerek "Ne alıyoruz?" diye sordu. Arda, Hazal'a bakmadan kıza karizmatik dudak büküşüyle göz kırptı. "Sen seç!" O anda Hazal'ın elinde servis tabağının kapağı duruyordu... Ah kafasına geçirmesi, münasip kaçar mıydı bu kas kafalının! Eli de fena kaşınıyordu. O kıza bir daha böylesine küstah bir bakış atıp, içini hoplatan tarzda gülümserse, dünya yansa umursamaz kafasını koparırdı. Ve düşündükleriyle birden duraladı. *Lanet olsun sana ne be kadın, ne saçmalıyorsun! Sabret Hazal! Acı hıyardan, cacık olmuyor!*

Scanned with CamScanner

"Neye karar verdiyseniz, ben uyarım. Yemek seçecek hâlde değilim, acıktım." dedi Azra.

Hazal "Sopaya karar verdiler." dememek için kendini tuttu.

"Daha karar vermedik, seni bekledik." dedi Arda.

Timur bakışlarını ayakta sıkılganca bekleyen kıza çevirdi. Arda'nın umursamazlığına binaen, "Hazal, sen de otursana şuraya, neden ayakta duruyorsun? Özledim ben arkadaşımla sohbet etmeyi..." diye içten bir dostlukla sordu.

"Teşekkürler Timur Bey, oturmasam daha iyi. Halam görürse kıyameti koparır. Üstelik..." derken bakışları kızgınca Arda'ya kaydı. "Canınız sıkılmasın..." Arda buz gibi baktı masaya, sanki kulakları ona sağır, gözleri varlığına cidden kördü. Hazal yorulmuş bir yürekle Timur'a dönerek "Ama mesaim bitince, size kahve ısmarlayabilirim. Tabii, isterseniz." diye öneride bulundu.

Adam birden öne doğru eğildi. Her hâliyle öldürücü darbeyi indirmeye hazırlandığı belli olan bu duruşla "Hazal... Yoksa bana çıkma mı teklif ediyorsun güzelim?" dediğinde Azra içmekte olduğu suyu masaya, öyle bir püskürttü ki herkes şaşkınca genç kıza baktığında ise kılçık yutmuş kedi gibi hıçkırdı. Kıpkırmızı olmuş suratıyla masaya abanıp dudaklarını kururlarken, Timur sinsice kıvrılan dudaklarıyla bardağına uzanıp su kadehini yudumladı. Azra bunu fark etmedi ama ondan yayılan negatif elektriği idrak edince, sinirden köpürdü. Bir daha bu yeşil gözlü büyücü ona yaklaşıp, elini... Bırak elini... Tırnağını, nefesini, uzaktan çapkınca baktığı büyülü yeşil gözlerini sürerse, hayalarını tekmelemeyen adi şerefsizdi... Yeşil gözlü uyuz ne olacak! Azra somurtarak önüne döndü. Bir de dalga geçiyordu gıcık!

Arda kıkırdayarak "İyi misin?" diye sordu yüzü turşu satan Azra'ya...

Azra elindeki peçeteyi paralayan parmaklarını kucağına indirdi. Tırnakları etine geçerken, başını salladı olumlu anlamda ama utancından konuşmadı. Timur hiç oralı olmasa da, Hazal burada bir şeyler döndüğünü hissetmedi, bizzat gördü. Burası lunaparka dönmüştü. *Ne dolap çeviriyordu bunlar?*

"Ne alırsınız efendim?" Bunu soran Hazal, Azra'ya buz gibi bakış atarak "Etli yemeklerimiz var." diye öneride bulundu.

Timur, Azra'ya kinayeli bakarak, "Etli yemek yemiyor." diye hayıflandı.

Scanned with CamScanner

Azra, it bokuna ayakkabısının topuğu batmış gibi yüzünü ekşiterek, onun bu ilgi kırıntısına minnet etmeyeceğini belirtti. Ardından usulca masaya eğildi. Menüyü eline alırken arsızlığı aklına destan gibi yazmış, kibirlerinden kocaman kaleler inşa etmişti. Baştan çıkarıcı bir tavırla, içten pazarlıklı yanına sığınıp hafifmeşrepliği ele alarak abartılı bir çekicilikle başını iki yana salladı. Melek yüzünde bahar gününde açan en eşsiz papatyalar gibi iki derin çukur belirirken, adamın onu ağır çekim bir reklam gibi izlediğini fark edince, kendine olan güvenini tazeledi. Onunla oynamak, şekerini elinden aldığı çocuk kadar basitti. *Pis gıcık, demek o kadınla geçirmişti gününü... Demek o kadını yemeğe çıkarmıştı! Aşağılık fırsatçı! Belki de evine gitmişti ve... Lanet olsun!...*

Azra son derece çekici olan baştan çıkarıcı dişiliğinin farkında ve kadınlığının etkisi altına giren erkeklerin hazzında olan bir kızdı... Bunu silah gibi kullanma konusunda, eli kanlı seri bir katil kadar usta ve zalimdi. Nazlı nazlı kirpiklerini kırpıştırdığında, işveyle dudaklarını yalayıp, edepsizce iç geçirdiğinde hiç şüphesiz ki tüm rakip cinsleri ona tav olurdu. Elini yukarı kaldırıp, bir kere parmaklarını şaklatmasıyla da ayaklarının dibine paspas, kapısına kol, yanma çanta olacak erkeğin haddi hesabı yoktu. Ve isterse şeytanın kankası olduğunu kabullenerek, bu yeşil gözlü büyücüyü keyifle yoldan çıkarmak, onun sadece birkaç saniyesini alırdı. Nitekim daha önce yapmıştı!

Kedi gibi sinsice kısılan fettan gözlerine eş, pençelerini çıkarıp tıslamadan evvel dişlerini sıkıp ağzını kenetleyen bir kedi kadar masumdu. Timur'un dikkatini açık bir ilgiyle yakasına toplayarak arsızca masaya eğildi. Göğüslerini kasarak arasındaki derin vadiyi kısalttı. Beyaz kuğu boynunu arkaya atarak, al gerdanını gerdi. Derin bir nefesle dolgun göğüslerini şişirerek, çatalındaki iç kıyan oluğu göz önüne açık bir cüretle serdi. Onca kadını elden geçirmiş çapkın adama, hazinelerini kuş bakışı görebilmesine yetecek kadar zaman tanıdı... Ve görmüş geçirmiş Timur'un ağzı dili kurudu, gözlerinin eriştiği mertebeyle bakışlarında yıldızlar çakarken, elindeki bardağı dudağında donmuştu. Yeşil gözleri koyularak yutkunduğunda ise, Azra onun şimşek gibi tutkusu ateşlenen bedeninin gerildiğini ve gözlerinin görüş alanının tamamen mabedine açılıkla kaydığını anladı. Tek eliyle gömleğinin yakasını hafifçe yakalayarak, sanki sıcak basmış gibi çekiştirerek adamın bilinçli olarak nefesini keserek tahrik etti. Timur'un sesli bir şekilde yutkunduğunu duyumsadığında aldığı hazzın tarifi yoktu. Ve amacına ulaşmanın rahatlığıyla iç geçirdi.

Scanned with CamScanner

Timur bu eşsiz görüntüyle nefes almayı unutarak dondu. Gördüğü eşsiz manzarayla bedenini tarifi mümkünsüz bir ateş basarken, dudaklarının kuruduğunu saklamak için elindeki kadehiyle dudaklarını kamufle etti.

"Uzun zamandır et yemekleri yemiyorum... Değil mi Timur Bey! Sayenizde!" diye işveli bir sesle yanıtladığında Azra, Timur dudaklarında hâlâ o dolgun tepelerin taze meyve tadını alırken, dalgın bir şekilde boğazını temizledi. Azgın gözleri güç bela kızın parlayan balköpüğü gözlerine tırmandı. "Neyi?" dedi konudan soyutlandığını belirten boş gözleri zoru zoruna kızın hain yüzüne odaklanırken. Ve yemi daha oltaya takmadan tava getirdiğini, zokayı yutmadan ağına yakalandığını kızın fettanca parlayan gözlerinin neşeli ışıltılarını gördüğü an, anladı. İş işten geçmişti! Dudaklarının arasından boğuk bir küfür savruldu boşluğa. Azra bunu duyunca "Cık cık cık! Yanınızda bayanlar varken bu çok edepsizce sözleri söylemeyin rica ederim Timur Bey!" diye tatlıca hayıflandı.

Bu süre zarfında ise ikiliye sinsi bir seyirci olan Arda, keyif alarak baktı arkadaşının rüyalarında bile görmeyi düşünemediği şaşkın hâline. Ve Azra'yı bir kez daha takdir etti bu dişliliğinden dolayı. *Bükemediğin eli, öpeceksin* terimini, Timur'a yediren bir dişiydi bu ufak cadı...

Arda ikiliye muzır bir bakış atarak suyunu yudumladı. Hazal kendini dışlanmış hissederken bu gruptan, şaşkınca ikiliye baktı ve elindeki not defteri donakaldı. Ne yani? Bu kadın şimdi Timur'a kur mu yapıyordu, yoksa Arda'nın yanında dolandıkça, Hazal kadına gıcıktı ya, gözlerini kapasa, göz kırpıyor mu sanıyordu!

Timur oturduğu yerden ateş almış gibi fırlayarak kalkınca, herkes ona baktı. Azra kaşlarını kaldırırken tam o sırada telefonu çalan Timur, bunu fırsat bilip sinsice ekrana bakıp gülümsedi. Bakışlarını kısacık Hazal'a çevirerek "Sen benim servisimi biliyorsun Hazal..." dediği gibi izin isteyip yanlarından ayrıldı. Azra'nın gözleri Timur'un üzerinde asılı kaldı. Az önce yüzündeki o muzaffer parlaklık yok olmuş, dudakları gerilmişti.

Hazal yanındaki masaya uzandı ve servisleri açmaya başladı. Arda'nın önüne hiç sormadan istediği servisi açarak "Buyurun efendim..." dedi buz gibi sesiyle.

Arda tabağına baktı. Etli mantar sote! Tek kaşını kaldırarak geriye yaslandı. Elini çenesinde dolaştırırken; "Benim mantar yemediğimi biliyorsun!" diye sataştı.

"Nereden bileyim efendim, sizin süitinize henüz bakmaya başladım. Müneccim değilim ya!"

Scanned with CamScanner

"Unutmuş olamazsın Hazal, hatırladığım kadarıyla hafızan muazzamdı... Sen, bir yıl önce, köşebaşındaki Hatice Hanım'ın zücaciyesinden aldığın tokanı bile unutmazsın..."

Arda'nın söylediği şeye bozulan Hazal'ın suratındaki kızgınlığı gören Azra, kıkırdamasını güç bela sakladı. "Onun adı Hatice değil, Hatce bir kere... Nüfus memuru adının i'sini koymayı unutmuş..." Hazal boşboğazlık edince Arda genç kıza garip bir biçimde azarlayarak baktı. Hazal tongaya düştüğünü anlayıp, sinirden kudurdu. İçinde ayakları kıçına vurarak tepinirken, ciyak ciyak bağıran Hazal yüzünden, başı zonklamaya başlamıştı. Hazal balık olsa, açık denizde Üsküdar vapuru çarpardı. Ona bakan o zeki, meraklı kara gözlerin tam ortasına bir bıçak saplama arzusunu bastırmaya çalışarak, yabani yabani gülümsedi. Daha servisin başında denetlenemeyen öfke nöbetlerinin tehlikeli olabileceğini an itibariyle öğrenmişti. Yoksa bu adam mezara, Hazal bir ömür vicdan azabına mahpus kalacaktı! Ama ne çıkardı iki tabak, bir tencereyi çakıl taşı dolu kafasında test etse... En fazla taş kafasına çarpan tabaklar kırılırdı... *Mermer kafalı hödük...*

Öfkeyle servisin yanına sütlaç koydu. Sonra börek. Arda burnundan seslice soludu ve nefesiyle buğulanmış bardağına bıkkınca bakarak, geriye yaslandı. Bir sohbet havasında, "Hazal... Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Horon tepiyorum, siz de tutun bir ucundan kadro tamamlansın..." dedi kız öfkeyle. Adam kaşlarını öfkeyle çatınca, dişlerini isyanla sıktı Hazal. "Servisinizi hazırlayıp, işime geri dönmek istiyorum... Böylece görüntü kirliliği yapmamış oluruz karşınızda, malum..."

Arda sıkıntıdan, ter içinde kalmış alnını kırıştırdı ama ne kadar sinirli olduğunu, yüzünün soylu çizgilerinden hiç de belli etmiyordu. "İşini baştan sayıyorsun yani... Hizmette sıfırsın, diğer her şeyde olduğun gibi..." Sanki sohbete devam etmeye değip değmediğine karar veriyormuş gibi gözlerini yavaşça çevirip, tekrar ona baktı. Hazal için konuşmadan geçen, uzunca gelecek bir suskunluğun ardından, Arda gözleri donuk bir şekilde konuştu. "Bana menemen yapmanı istiyorum... Azra'ya da tavuk sote..."

"Yemekler var ya... Ye işte bunları..."

"Ben ne istiyorsam o... Şimdi..." Küstah emri katıydı.

Hazal bu tarz aşağılayıcı konuşmasına gücenerek, afallamış şekilde derince iç geçirdi. Hayır, asıl kızdığı bu tutumunu yanındaki kızın önünde yaparak onu küçümsemesiydi. Yanaklarının utancından kızardığını, bedeninin bu ısının tersine üşüdüğünü keşfetti. İşte bu, mükemmeldi! Ondan

Scanned with CamScanner

çok güzel intikam alıyordu. Hazal adama elinde zehirli iğne tutan soğukkanlı bir hemşire gibi zalimce baktı. Arda ona umarsızca bakınca, duruşu sertleşti ve buz tutmuş gözünü kırpmadan, doğrudan boynuna zehri zerk edebilecek kadar hiddetle doldu içi. Madem savaş başlatıyordu baltalı kazulet... Hazal da gömdüğü savaş baltalarını yerinden çıkarıyordu... *Yüreğinden!* Hızla masadan ayrıldı ve on dakika sonra elindeki tepside menemen olan bir servisle geri döndü.

Arda önüne konulan –yani köpeğe verir gibi, sertçe atılan- servise, öfkesini koruyan yanıyla donukça, birden yerinden fırlayıp gırtlağını sıkacakmış gibi baktı. Ama onun tersine sakinliğini koruyarak "Sen mi yaptın?" diye dişlerinin arasından sordu. Çatalını eline alarak tam servise dadanıyor ki "Hayır" diyen Hazal'ın sesiyle, inanmadığını belli eden bir tavırla çatalını yemeğinden çekti.

"Nasıl hayır?"

"Ben yapmadım." dedi kız umursamazca.

"Kim yaptı!"

"Aşçımız... Burada yemekleri garsonlar yapmaz... Beğeneceğinize eminim efendim... Bu işte profesyoneldir..."

Arda dişlerini sıkarak, servisi geriye ittirdi. "Yemiyorum. Bana mercimek çorbası getir..."

Azra ikiliyi sinsice dikizlerken, aklı kilometrelerce uzakta değil, az ötedeki balkonda telefonla konuşan Timur'daydı. Ne uzun sürmüştü konuşması! Lanet herif, eğer o kadınla konuşuyorsa... *Uf, mantardan zehirlen Timur da yanına gideme, serumunu zevkle ben takayım, ağzına da tıpa tıkayayım...*

"Hadi, ne bekliyorsun." dediğinde Arda, Hazal'a kızgınca, Azra boş bulunup yerinden sıçradı. Hazal gergin bir gülümsemeyle emre itaat etti. Adamın önündeki servisi alarak yanlarından çekildi. O sırada geniş kapısında tülleri uçuşan balkon kapısından, ikiliyi izleyen şaşkın Timur suskundu. Yanındaki genç kız, gizli kapaklı iş çevirdiklerini bir kilometre öteden belli ettiği çetrefilli yüzünü bodur ağacın gölgesine saklayarak, fettan gözlerini kıstı. Başını sarsarak isyanla "Sana söylemiştim, bunlardan bir cacık olmaz... Boşa kürek çekiyoruz. Bu deveyle koyunu evlendirmek gibi saçma olur..." dediğinde Timur "Bekleyelim, bu onların meselesi, şimdilik uzak duralım. Arda çok yaralandı, affetmemesi normal. Bir daha böyle bir yıkıntıyı kaldırabileceğini sanmıyordum. Hatta onu gördüğün-

Scanned with CamScanner

de çekip gideceğini ve içindeki acıyla savaşmayacağını sandım ama beni yanıltı! O kadar değer vermese, savaşmaya değer görmezdi inan. Zaman, bakalım nelere çare ve ilaç olacak." dedi ve birkaç şey daha ekleyip kızı iyice tembihleyince, usulca içeriye yöneldi. Bu işe karışmaması gerektiğini biliyordu ama bunu bilmeyen Azra, daha fazla dayanamayarak dirseklerini masaya yaslamış, ellerini çenesinin altında kenetlemiş olarak yanında oturan patronuna bakıyordu. Tabii gömleğin ön düğmeleri sımsıkı kapalı!

"Ona eziyet ediyorsunuz..."

Arda çatık kaşlarının arkasına sığınmış başıboş gözlerini, genç kıza çevirmeden masaya odakladı. "İşini layıkıyla yapmasını öğrenecek..."

"İntikam aldığını sanarak yaralıyorsunuz..."

Arda sert bir bakış fırlattı. Elindeki çatalı sertçe masaya bıraktı. Parmakları kasılıyor, nefesleri katılıyordu. Dişlerini gıcırdattı. Bu bir ihtardı! Müthiş derecede sertti bu duruş. "Sen işine bak Azra, bu seni ilgilendirmez... Ve intikam falan yok..."

Azra'nın ilk defa şahit olduğu ses tonu değildi bu! Buz gibi olmuş ukala ve despot tavrıydı. Ona karşı her zaman nazik ve kibar olan adam, bu zalimlik kuşanmış herifle aynı kişi olamazdı. Ve hemen geri adım attı. Onun aklı hâlâ Kazanova herifteydi ve Timur ortalarda yoktu!

Az sonra Hazal yeni servisle yanlarına geldi. Tüm servisleri toplayarak, buharı tüten çorbayı Arda'nın önüne koydu. "Afiyet olsun efendim."

Çoktan masasına yerleşmiş olan Timur iç geçirerek "Teşekkürler Maviş, senin elinden tok olsam bile içerim." diyerek göz kırparken Hazal'a, yemeklerine kaldıkları yerden devam ettiler, yani Arda'nın tükenmeyen işkencesine demek daha doğru olurdu!

"İstanbul sensiz çekilmiyor..." dedi Timur etini keserken buruk bir gülümsemeyle.

Hazal, burnunun direğinin sızladığını hissetti. Yüreğine bir kurşun oturdu, nefesine ağır bir burhan. En yakın arkadaşlarını ve tanıdıklarını özlediğini, hiç bu kadar yoğun hissetmemişti. Alıştığını sanarak kendini kandırdığını, o anda anladı. Alınganlaştı.

"Nilay ablam nasıl?"

Timur çatalını bıçağını elinden bırakarak, manidar bakışlarını Hazal'a çevirdi ve kırgınca, "Sana sitemkâr olmuş hâlde..." dedi. Kısacık bir an Arda'ya bakarak, isyanla başını sarstı. Hazal üzülerek suratını astı. "Asma yüzünü, yakında unutur... Sen arayıp hâlini hatrını sor, hemen af-

Scanned with CamScanner

feder seni, malum çok seviyor."

Arda onun hatasını anlamasının pişmanlığını görmedi ya da görmek istemeyerek ülkelendi. Mazi onun için derin yara, anılması kurşun kadar öldürücü bir darbeydi. Tam bu sırada üzerlerine sis gibi çöken hüsranı yırtan bir ses, "Arda?" dedi arkadan gelen naif ama bir o kadar da alımlı adımlarla.

Herkes geriye bakarken, Arda gördüğü kişiyle, dudaklarını sildiği peçeteyi masaya bırakarak ayaklandı. Az öncekine nazaran saygılı bir duruşla "Turay Hanım..." dedi. Sesi otoriterdi.

Hazal masaya yanaşan yaşlı kadına ve yanında süklüm püklüm duran güzel genç kıza baktı. Baktı... Ve apansız irkildi. Yok, kız atılıp, kırılası kollarıyla Arda'ya ahtapot gibi sarılmamış, toplum kurallarını hiçe sayacak şekilde yanaklarına yapışmamıştı! Sadece genç kızı tanıyordu! Hani şu, evlerinde partisi olan yılışık kız... Arda'ya ayran budalası gibi check-up yapıp, her fırsatta salıncak gibi asılan sımaşık. Ama yanındaki kadın, o geceki nazik ev sahibesi değildi...

Arda yaşlı kadının elini, centilmence öperek avuçlarının arasına aldı. "Sizi görmek ne şeref Turay Hanım..."

"Bence hiç güzel değil... Hem de hiç!" diye düşünen Hazal'a inat, yaşlı kadın "Seni de evladım... Çok şaşkınım, sürpriz oldunuz." dedi yanındaki genç kıza alımlı bir bakış göndererek. "Kuzumla gezmeye çıktık." deyiverdi işveyle. *"Çıkmışken de ne tesadüf ki yolunuz bizim otele düştü."* diye düşündü Hazal inanmazca... *Yalancı karılar!* Onun burada olduğunu duyup, ışınlandık demiyorlardı da, *tatildeyiz* diyorlardı.

Arda elini genç kıza uzattığında, kız yüzünde garip bir kızarmayla Arda'ya uzandı. Sanırsın bakire Meryem Ana! "Uzun zaman oldu Arda. Nasılsın?" Tuğçe'nin gözleri ışıldıyordu sevinçten. O sevinçle parlayan gözlerin ampullerini patlatmak isterken yanındaki birileri, kız gamzeli çenesini havalandırdı.

"Öyle!" dedi Arda otoriter bir tonda. "Uzun zaman oldu. Nasılsın Tuğçe?"

"İyiyim... Teşekkürler. Halamla tatile çıktık... Burada olduğunuzu bilmiyorduk!" Bu *bilmiyor*'duk eki içinde, birçok art niyetli anlam gizliydi. *Biliyorduk da, öyleymiş gibi davranıyorduk* der gibi şaşkındı. "Gözlerin açıldığından beri hiç görüşmedik. Telefonda konuştuk ama bu hâlini görmek başkaymış... Geçmiş olsun."

Scanned with CamScanner

Hazal gözlerini kıstı. Telefonda mı konuşuyorlardı! Hem de, o kızın ona asıldığını bilerek, yatağına şarkı söyleyerek geleceğini bildiği hâlde, sohbet ediyorlardı... Hazal o anda aralarına girip, ellerini birbirinden ayırarak, "Burada park yasağı var efendim, dış kapıya." dememek için elleriyle eteğini sıkıca kavrıyordu.

Arda, Tuğçe'nin sorduğu edepsiz sorulara açıklama yapma gereği duymadan, yaşlı kadına dönerek "Buyurmaz mısınız Turay Hanım?" diye kibarca sordu.

"Yok efendim. Oturmasınlar, ne gerek var... Hava almaya çıkmışlar ya, dışarıda bolca var zaten..." diyen Hazal'a, Timur sinsice baktı, Arda anlayamadı ağzının içinde homur homur ne dediğini.

Yaşlı kadın gerdanını gerip, sallanan bıngıl bıngıl derilerini ortaya çıkararak "Bizim masamız ileride, sizi rahatsız etmeyelim." dedi anlayış kuşanmış kumpasçı sesiyle. Kuş pençesi gibi duran takma tırnaklarıyla gaga gibi duran çenesini kaşıdı. Gözleri Arda'ya kilitlenmiş hâlde merakla yüzünü süzüyordu. Ah Arda bir gel dese, kızlarını nikâhsız, düğünsüz hediye paketi gibi yatağına teslim edeceklerdi ya, en azından aklı başında Hazal buna katiyetle izin vermeyecekti... Hazal saçlarını kaşıdı, bitli Leyla gibi. Bunu hangi hakla yapacaktı...

"O zaman sizi tutmayalım Turay Hanım." dedi Azra geri planda durmaktan vazgeçip, huysuzca söylenerek. Yani başlarından kibarca kışkışlayarak. Hazal'ın işte o anda, bu kıza acayip kanı ısınarak canı kaynamış ve mavi boncuk verircesine gülümsemişti. Öte yandan Timur sırf Azra'nın Tuğçe'den rahatsız olduğunu idrak edince, şeytanlarını başında voltaya çıkarıp hemen yaşlı kadının yanında belirerek "Olur mu öyle şey Turay Hanım, siz ancak bizim masamızı şereflendirirsiniz?" diye teklifte bulunmuştu.

Azra yerinde güneş görerek soluklaşan süs bitkisi gibi renksizce dururken, umutsuzca güzel suratını ekşimişti ve ne yazık ki bu eylemi Timur'un gözlerinden kaçmamıştı. Ya bu kadınlarla bir derdi vardı, ya da... Tahmin ettiği şeyin olması imkânsızdı ya, neyse ümit dünyası!

Azra şeytani bir ışıkla cemaatin abdestini bozduran iblis gibi duran Timur'a bakıp, onun günah peşinde olduğunu idrak edince, hemen kendini ele aldı. Yapay bir tebessümle "Merhaba Tuğçe nasılsın?" dedi genç kıza elini uzatarak. İsteksiz bir kibarlık gösterisiydi bu!

"Ah, cidden sensin Azra!" dedi Tuğçe abartılı bir şaşkınlıkla. Yüzünde, kocaman bir gülümseme belirerek ağzı büyük mağazaların kapısı gibi

Scanned with CamScanner

açılmıştı. Sanki Azra uzaylı olmuş da, kız tanıyamamıştı. "Yok, aslında ben Türkan Şoray'ım!" demek istedi Azra, ama tek yaptığı sıktığı dişlerini en parlak hâliyle gösteriye sokmaktı. Bu ikiyüzlü koca budalası kızı yolabilir miydi acaba?

Tuğçe merakla, "Babanın bu kadar ileriye gittiğini duyduğumda inanamadım. Ah senin gibi bir kadının buna boyun eğmesi... Şaşılacak şey!" diye patavatsızca lafa dikey dalış yaparak, konuyu özümseyerek kapak atmaya çalıştı. Tabii ona prim vermeyen Azra "Ah babam mı! O sadece dedikodu avında olanlara yem attı. Herkes bilir ki konu iş olunca, ben gönüllü köleyim..." diye abartılı bir gülümseme sergiledi. Palavradan kim ölmüştü ki, Azra nalları diksin!

Arda tek kaşını kaldırdı. Timur millete çaktırmadan kulağının dibine eğilerek "Bunu tüm gün ofiste pirelerini sayan sen mi söylüyorsun? Ha bir de işe sürgün olmayı bu kadar sevdiğini öğrenmem iyi oldu, kölem!" diye dalga geçti. Azra hiç acımadan genç adamın böğrüne dirsek atarak onu geriye ittirdi... İt herif, gösterecekti ona pireyi, biti! Asıl köle onu yapacak, boynuna tasma değil ama parmağına prangayı takacaktı ve o gün geldiğinde bu ukala herif ona, gönüllü kölelik hakkı için yalvaracaktı! Yüzünü ekşitip, bakışlarını Timur'a çevirdi. "Timur Bey, parfümünüzün markası ne?" Timur bu abartılı şuhlukla sorulan soruyla kaşlarını çatınca "Bayıyor diyorum, ucuz kadın kokusu, biraz mesafe..." dediğinde, Azra onun her an boynunu kırmak istediğine yemin edebilirdi. Gözleri haşinleşmiş, yüzü katılaşmıştı!

Herkes yerini alınca Arda, Hazal'a bakarak "Servisleri açmak için, imzalı emir mi bekliyorlar burada?" dedi iğneli bir terimle. O anda yaşlı kadının yanında sohbet etmekte olan havası bin beş yüz kız durdu ve ilgisine nazır olduğu küstah gözlerini garipçe kısarak "Sanki sizi bir yerden çıkaracağım ama..." diye araya kaynak yaptı.

Timur gelecek olanın hevesiyle söze girerek "Sizin evden olmasın?" deyiverdi.

"Anlamadım!" Tuğçe cidden şaşkındı! Yüzü ekşi limon yemiş gibi buruşmuştu.

"Sizin evde yapılan bir partiye katılmıştı Hazal!" dedi Timur suyundan yudumlarken sinsice parlayan gözleri eşliğinde.

Tuğçe, Hazal'a inanmayan bir bakış attı ve alıcı gözlerle kibirlenerek baktı. Ayağındaki küt topuklu siyah ayakkabısına, diz altında biten kalem

Scanned with CamScanner

eteğine ve yakasında görevli yazan beyaz gömleğine... Hazal, eleştiren gözler karşısında, hiç bu kadar kendini vasat hissetmemişti ama utanmadı. O haysiyetsiz bir şey yapmıyordu, aksine gururla yükselttiği burnunu vakurca yukarı dikti.

Timur, Hazal'la yine ve yine gurur duydu.

Arda, Tuğçe'nin aşağılayıcı bakışlarından rahatsız olarak kasıldı. Elinde can veren çatal hafifçe eğildi... "Hazal mimar! Benim asistanımdı..." dediğinde kız kibirlenerek, "Sanırım işini iyi yapmış, terfisi bayağı yüksek olmuş... Çok zeki olmalı..." diye açıkça alay etti.

Hazal gururla kaldırdığı çenesini tam bir şey söylemek için açacaktı ki, Arda ondan evvel davranarak kasılan elini masaya vurur gibi şiddetle koyarak, karşısındaki kızı yerinden sıçrattı. Koluyla şaşkınlaşan Tuğçe'nin, o çok gelişmemiş kafasın koparmaktan kendisini alıkoyarak, "Birçoğunuzdan zeki olduğunu garanti ederim. Çok kişi onun iş konusundaki tecrübesinde tırnağı olmaz." dedi dişlerini gıcırdatan sesini, ağzına kapadığı bardağıyla sakladı. Fakat Hazal bu konuşmayı duyamadı. Timur, Arda'nın Hazal'ı korumaya geçtiğini anlayınca, hem nalına, hem mıhına vurarak, ortalığı kızıştırmaya devam etti.

"Partide bir sürpriz yüzünden bayılmıştı, hatırlarsanız!"

"Ah!" dedi Tuğçe şaşkınlığı bir kat daha artarak. Bu şaşkınlık sürprize değil, Arda'nın kollarına tüneyen kızın o olduğunaydı...

Yerinde huzursuzca kıpırdayan Arda derin derin soluyarak, arkadaşına sertçe baktı. Ne yapmaya çalıştığını bilen bir bakıştı bu. Hazal o günleri anımsayınca, acıyla yutkundu. Boğazında bir yumru, yüreğinde bir ağırlık oluştu... Kulaklarına kadar kızarması utancından değil, hüznündendi... Aldığı nefesler bedenine ağır geldi. Bakışları hemen Arda'ya kaydı ama genç adamın kara gözleri, uçsuz bucaksız karanlıklara dönmüş, sureti keskin bir kılıç gibi hiddet kuşanmış olarak ona bakmadı. Kaşları yine çatık, sertliği üzerine dağ misali misafirdi. Hazal onun yüzündeki uzaklıkla vurulup, ellerindeki yalnızlıkla katloldu. Her kahredici bakışında, tek bir kirpik kırpışında, gözlerindeki öfkeyle katledilmeden önce, derhal gözlerini kaçırarak servis bahanesiyle oradan ayrıldı.

Gurur ne menem şeydi... Hele, delicesine âşıkken!

Scanned with CamScanner

"Çıkılmaz!" yazdığı halde, illa da girdiğim sokağın adının sonu Ağ

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Hazal" dedi Mahir parlayan gözlerinin eşliğinde, "Seninkisi sert kayaya toslamış... Çok güldüm. Bu kızın bu kadar ileriye gideceğine hiç inanmazdım." diye gülümsedi alayla.

"Kimmiş benimkisi?" dedi Hazal kucağındaki nevresimleri yanındaki servis aracına yükleyerek saf saf.

"Kim olacak, ekmek arası kaşar..."

"Yeni bir av mı bulmuş?"

"Ha, evet." dedi Mahir rafa uzanıp şelatinli yeni yastıkları alıp araca yüklerken. "Benim gibi adamı kaçırdığına pişman olacak... Gitti kime takıp kancayı..." dediğinde Hazal onun zevzekliğine kızıp gülümseyerek omzuna vurdu. Mahir çapkınca kıkırdayıp konuşmayı yarıda keserek, "Şu soğuk simalı adam!" diye devam etti.

"Timur Bey mi?" dedi Hazal şaşkınca genç adama bakarak. Mavişlerinin üzerinde kelebek kanadı gibi kirpikleri kırpışıyordu sıkça. Onun Dicem gibi düşük kişiliğe sahip edepsiz bir kadınla ilgilenecek kadar midesiz olduğuna hayatta inanamazdı. Mahir bile dalgasına ilgilenirken hem de...

"Yok." dedi Mahir Cam Sil'i genç kızın eline tutuşturarak "Diğeri... Ona takmış kafayı şimdi de..."

Ve Hazal, elindeki Cam Sil parmaklarının arasından kurtulurken, öfkeyle dişlerken bile sakin durmaya çalıştı. *Diğeri*'nin kim olduğunu gayet iyi biliyordu yüreği... Ve bu sebepten dehşete kapılarak atmayı unutuyordu. Dünyası tepesine çökmüş gibiydi, fakat ayakları hâlâ yere sağlam

Scanned with CamScanner

basıyordu. Bedeni birden devleşerek yükseldi, daracık alanda sıkıştı kaldı sanki ruhu. Dört duvar üzerine geldi. O kaşarın kafayı takıp elde edemediği erkek henüz olmamıştı. Bununla hep övünürdü zaten aşağılık sülük...

Akşama ise işler değişti. Hizmet için Bay Buzdolabı'nın odasına gittiğinde, "Buyurun efendim, beni çağırmışsınız?" dedi kırgın bir sesle. Ve gördüğü kişiyle heyheyleri yine damarlarında horon tepmeye başladı. Yok, kader onunla alay etme rekoru kırıyordu. Bakışlarını kahverengi ağırlıklı geniş odanın içinde bıkkınca gezdirdi. Onun nefret oyunundan yorulmaya başlamıştı yaralı yüreği ve bu kadının ne işi vardı hâlâ bu odada? Tuğçe'si bitmeden, bu kaşar belirmişti hayatında... Allah aşkına, keçinin sevmediği ot burnunun dibinde bitiyordu, üstelik otlağı da bedava...

"Servisi hazırla." dedi Arda ilgisiz bir tutumla. Ona bakmıyordu, laptopunu yatağının üzerine koyarak hareketlendi. Sanki ona değil de, Didem'e demiş gibi kız ateş alarak yerinden hareketlendi. "Derhal efendim."

"Vitesi düşür kaşar, gaza gelme..."

"Efendim?" dedi Didem ağzını yayarak.

"İşine bak..." dedi Hazal dişlerini kıracak kadar sıkarken. Ah genç yaşında yetmişlik nineye dönecekti bunların sayesinde.

Her şeyin kolayını bulmuş Didem, yerinde mıh gibi sabit duran Hazal'ı, çaktırmadan kıçıyla kenara ittirerek, tökezlemesini sağladı. Arda keskin gözlerini kıstı. Gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı fakat bunu gördüğü hâlde, görmemezliğe vurarak buzdolabı istifini bozmadı. Bu kızların arasındaki canlı savaşı görmemek için, kör olmak gerekirdi. Hazal gözlerini öfkesinden ufaltarak Didem kaşarına odakladı. Bu sırtlan gibi et yemeye meyilli kadını tırnaklarıyla parçalamamak için, gömleğinin eteğini kavrayıp sıktı. Yoksa yüzüne tırnaklarıyla resim çizmesi işten bile değildi. Ve bu adama karşı bir kez daha mahcup düşüp eline koz vermesi...

"Başka bir arzunuz var mıydı efendim, servis işini Didem Hanım halleder nasılsa! Ben izniniz olursa çıkayım?" Yüzü küs, sesi kırgındı. *Bay ukala... Pis sapık! Odun! Domuz herif ne olacak!* Onu neden çağırmıştı odasına, madem bu kaşar vardı! Gözüne sokmak için mi? Ne kaçırdığını göstermek için mi? Kadınların onun için yarıştığını zaten biliyordu. Otelde gözlerini ona dikmemiş tek bir kadın kalmamış, evli barklı olanları da utanmadan gizliden gizliye onu kesmişti ve bunlar Hazal'ın gözünden ne yazık ki kaçmamıştı! Yaralayacağı yeri ve kanatacağı damarı iyi biliyordu serseri herif...

Scanned with CamScanner

"Burada kalacaksın." dedi Arda müsamahasız bir tutumla. "Duşu hazırlar mısın?"

Hazal irkildi bu emirle. Rica kiplerinin içi bile küstahlık kaplıydı. "Eminim duşunuzu kendiniz hazırlayabilirsiniz efendim? Yapmanız gereken suyun altına girmek... Hem bu benim görevim değil..." derken sesini iğneledi. "Kimsenin görevi değil..."

Didem sanki ona demiş gibi öne atılarak "Ben hazırlarım..." dediğinde Hazal öfkeyle kükredi.

"Hayır, bu bizim görevimiz değil." Gözleri ateş almıştı.

Arda dişlerini sıkarak, "Bu sizin göreviniz..." dedi ona sert bir bakış atıp. Kravatını sıkkınca gevşetti. Kaşları, gözlerinin üzerine gölgeler oluşturarak düşmüş, dünyayı üzerinde taşıyormuşçasına çatılmıştı.

"Sos?" dedi Didem ilgisizlikten sıkılıp somurtan bir suratla. Amacı araya kaynak yapıp, yemek masasındaki maharetleriyle dikkati kendisine çevirmekti. Unutulmak, ona göre değildi. Ve şu hâlde dış kapının mandalı olmayı kabullenemiyordu. Kızıla yakın kestane saçlarını omzundan geriye şuhça savurup, yeşil gözlerini adamın iri ve gösterişli bedenine dikerek dudaklarını yaladı. O sırada öfkeyle adama bakan Hazal, bu yaptığı edepsizliği görseydi, o anda üstüne uçar, salyalarını yumruklarıyla silerdi. Ve dahası, göz kamaştıran iri göğüsleri heyecanlanmış olduğunun belirtisini vererek, hızla inip kalkıyordu genç adamı süzerken. Kadın sanki servise değil, striptiz bara jigolo izlemeye gelmiş kadar rahattı ve ağzının suyu akarak bakarken, edepsiz dudaklarını iştahla aralamaktan çekinmiyordu.

Çok sonra bunu gören Hazal ise, müthiş bir öfke patlamasıyla, kızın üzerine çığlık çığlığa uçmamak için kendisini paralıyordu. Ellerinin kaşıntısını, tırnaklarıyla törpülenerek hayıflandı. *Hain kaşar!* Bir bifteğe göz koymuş aslan gibi, adamın her azasını tepeden tırnağa arzuyla süzerek dudaklarını dişlemişti ve Hazal, o geniş ağzının ortasına ayakkabısıyla çakmamak için, tırnaklarını yumruk yaptığı etine geçirdi.

"Hazır efendim yemeğiniz... Başka arzunuz var mıydı?" dedi Didem işveyle.

Onun *'arzu'*dan kastının ne olduğunu, odada bulunan herkes, gayet net biliyordu! Hele çapkın gözlerini adamın bedeninde ahlaksızca gezdirdiğini saklamadığı sürece... Kahrolası herif, hayatına virüs gibi sızıp, tüm dengelerini altüst ederek onu sonucu imkânsız bir hataya sürüklüyordu. Hazal ona noktayı koyduğunu sanırken de, virgül olup hayatında bitiyordu!

Scanned with CamScanner

Arda, Hazal'ın genç kıza olan tahammülsüz bakışlarını gördü! Her yakışıklı erkek kadar çekiciliğinin bilincinde olarak, geniş omuzlarını hafifçe kaldırdı. Parmaklarını sık ama kısacık kesilmiş kara saçlarının arasına daldırıp, kaslarını seyirlik bir hâle soktu. Hazal ağlayarak kendini dışarı atmamak için, boğazına oturan yumruları bertaraf etti. Kıskançlıktan kararan bakışları Didem'e kaydı. Biraz daha ağzını açarsa, içine sinek değil, fil kaçacak, hatta çenesi, yağız itfaiyeciler tarafından yerden jiletle kazınamayacaktı. Arsız Kaşar! Onu tost makinesine sıkıştırıp eritmek istiyordu. Senelerini adam araklamaya vermiş yollu Didem, elbette ki kaliteli kumaştan olan takım elbisesine kaç para saydığını ve kol düğmelerinin çakıl taşı değil, gerçek elmastan olduğunu çoktan hesaplamış ve zengin olma hayallerine dalmış olarak, avına odaklanmıştı. Kadının gözleri çekinmeksizin trafik lambası gibi yanıp sönen $ işaretine dönüşmüştü.

"Bugün odanızda bulmanıza yardım edebileceğim bir şey var mı?" dedi sesindeki şuh bir tınlamayla Didem. Kinayesi açıktı! Kahrolası kan, onun odasında bulacağı tek şey, Allah'tan belası olacaktı. O da Hazal'dan garantili! Ona, Arda'nın bedeninin gizlerini bulma şansını vereceğini sanıyorsa, kocaman bir yanılgıda değil, Hazal'ın deniz gibi koyulmuş fırtınalı gözlerinde boğuluyordu.

Ve Arda, Hazal'ın yüzündeki kıskanma ibaresini keşfedince, uslanmaz bir ironiyle Didem'e çapkın bir gülüş fırlattı. "Belki başka zaman!" Bunu demiş olamazdı!

Arda yüzünde haz parlaması eşliğinde gömleğinin düğmelerini ahestе bir yavaşlıkla açarken, "Açma!" diye cırlayan kişi kesinlikle Hazal olamazdı. Arda kaşlarını kaldırıp "Neyi?" dediğinde sinsice, uzun parmakları gömleğin ilk düğmesini kavramıştı. Hazal bakışlarını derhal onun elinden çevirip "Didem, sosun kapağını açma..." diye kıvırdı. Yanakları kızarmıştı ama utancından değil, bu adayı ateşe veremediği öfkesindendi.

Didem şaşkınca masaya baktı. "Zaten açmadım ki, ben diyorum senin tahtalar eksik bir doktora git diye."

"Tahtası eksik sensin, imalat hatası!" dedi Hazal dişleri arasından.

Arda'nın gözlerinde tutkulu meşaleler yanarken, küstah dudakları sırıtarak, "Çıkabilirsin." diye belirtti.

Hazal omuzlarını düşürdü. Bu adamın kulakları onun diline mi mon· edilmişti! Yakalanmışlığın hazin acısı içine kızgın yağ gibi oturmuş·

Scanned with CamScanner

tu. Kesin şimdi onu kıskandığını sanmıştı! İsterse çıplak gezsin, sana ne ahmak, ahlak bekçisi misin sen! Kemiğini kırdığın dilini neden *yutamıyorsun!*

"İyi akşamlar efendim." dedi Didem masaya peçeteleri bırakarak. Gitmeye isteksizdi salak kadın. Hazal onu en isteklisinden tekme tokatla, pekâlâ balkondan çabuk inişe geçirerek ona iyilik yapabilirdi. Hazal, Didem'i kolundan tutarak kapıya sürüklerken, -kesinlikle onu arkasında bırakmamaya yemin ederek- kapıya uzandı. Ve arkasından gelen ses, "Sen kal!" diye buyurdu. İkisi birden zınk diye kapı girişinde dururken, Hazal'ın eli kapı tokmağında dondu kaldı. Didem'in gözleri ayın on beşi gibi heyecanla parlamıştı. Sanki kadına "Sen kal" değil de "Yatağıma yanaş" demişçesine heyecanlandığı belliydi. *Yüzsüzlüğün bu kadarı* dedirterek, "Peki efendim." dedi ağzını yaya yaya Didem vın'ı, onun kotasını doldurmak şart olmuştu. Hazal dişlerini sıkarak, yanlış anlamış şekilde kapının kolunu biraz daha sıktı. Eli acıyana, parmakları kırılana, kanı damarında buz tutup durana kadar... Hayır, gözlerinin dolduğu yalandı, ağlamak için kapıdan çıkmaya zorlandığı da... Kesinlikle bacakları titremiyordu! Ayaklarını sürükleyerek giderken, ağlama hissini geçiştirmeye çabaladı.

"Hazal, kapının girişinde dikilmeyi bırak... Hadi!" dediğinde Arda kati emriyle, banyoya girerek gözden kayboldu. Hazal olduğu yerde küt diye donup kalınca, Didem zincirleme kaza girişiminde bulunarak üzerine tünedi. "Önüne baksana salak!" dedi Hazal'ı ittirerek.

Hazal onun elini şaplaklayarak yanından geri püskürttü. Ve kulağının dibinde kıskançlıktan deliren bir ses, kapı gibi iç kıyarak gıcırdadı. "Fazla heyecanlanma çirkin ördek, adam sana sadece duşu hazırla dedi... Yanıma gel, banyoda bana eşlik et, değil..." Didem genç kıza yukarıdan küstah bir bakış attı. "Ama bana yakında diyeceği kesin..." Hazal'a sert sert bakarak odadan ayrıldı.

Hazal, eğer kendini toparlayabilseydi, Didem'in işveyle salladığı kalçalarını tekmeler, saçlarına yapışarak yerlerde sürüklerken, paspas yapmanın inceliğini gösterebilirdi. Aklından yine nasıl hain planlar geçiyorsa doğalgazlı kadının artık... Olacakları yaşayıp göreceklerdi.

Birkaç dakika sonra Arda üzerinde bornozuyla odaya geri döndü. Hazal, hâlâ olduğu yerde, yemek masanın yanında, elleri yumruk olmuş, çenesi kasılmış, burun delikleri genişleyerek öfkeyle duruyordu. Gözleri adamın üzerine kaydı. Beyaz kumaşın içinde yağızca duran bronzluktan

Scanned with CamScanner

ziyade, güneşten yanmış kumral bedenin iç kıyıcı süzülüşüne... Her bir azasını ağzı kuruyarak süzdü. Ve lanet adam, o kumaş parçasının içinde muhteşem bedenini, baklavasını ve kaslarını gizlemek isterken, inşallah altına kırmızı bir don giymiyordu! Hazal onu Noel Baba gibi kırmızı donuyla hayal etti ve bu dehşet düşünceyi aklından derhal sildi... Tamam, çıplak bile olabilirdi – ki bunu yapmasa iyi olurdu yoksa sadece bakarak kalp krizi geçiren ilk bakire olarak nalları dikerdi- ama kırmızı donla olmazdı!

Arda ona aldırmaksızın kol saatini çıkarıp yatağın üzerine attı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Kırmızıyı?"

"Neyi?"

"Kırmızıyı dedik ya!" diyen Hazal saf saf, kafasına çekiçle vurulup, beyni yerine beşlik çiviyle çakılmışçasına derhal aklını başına almaya çabalarken, Arda başını sallayarak, "Jakuziyi doldur." diye buyurdu.

"İçine de gireyim mi?" dedi kız hırsından kudurarak.

"Yok, istemem ama Didem olabilir!" dedi küstah Arda kızı kudurtmaya arsızca devam ederek.

Hazal ellerini yanında yumruk yaparken, bir adım öne gelerek mantıklı bir biçimde, "Seni de yanına yatırıp, boğarak dünyayı iki pislikten kurtarmam için mi?" demek yerine, "Arda saçmalamayı kes artık. Ben senin özel hizmetlin değilim... Çok istediğin Didem yapsın sana bu isteklerini. İstediğin yere gir..." diye şikâyet etti.

Arda tek kaşını arsızca kaldırınca, Hazal anladığı edepsiz gerçeklerle kıpkırmızı olarak "Yani girme..." diye haykırdı birden. Küstah adam gülüyor muydu?

"Yani bana ne, istersen yap... Yani yapmasan daha iyi olur... Girme... İkiniz birden sığmazsınız..." Daha fazla saçmalığın dibine vurmadan gözlerini sımsıkı kapattı ve içinden yüze kadar saymayı düşünüp, aklındaki koyunları çitten atlatırken, daha üçe geldiğinde tombul olan koyunu bir türlü çitten zıplatamayarak gerçek hayata dönüş yaptı.

"Didem ya da başkası... İstediğinde istediğini yap... "

"Eğer bunu isteseydim, emin ol istekle daha fazlasını yapacağımı garanti ederdim."

"Ben gidiyorum... Gerisini sen yaparsın..." dedi Hazal. Adam küs-

Scanned with CamScanner

talıça tek kaşını gerip, sadistçe sözleriyle "Benim emirlerimi sorguluyor musun?" diye buz gibi tısladı.

"Saçmaladığın sürece evet."

"İşinin başına dönecek misin?" Ses gelmedi. "Ben sana bir şey sorunca cevap verecceksin kahrolası... Küsme lüksün yok."

Nefesi gırtlağına tıkanmıştı adamın. Odayı buram buram kuşatan saçlarının bayıltıcı, sarhoş edici yasemin kokusu derince içine işledi. Odayı bir sis bulutu gibi garip bir elektrik ve tutku sardı. İkisi de garip bir biçimde titredi. Hazal yağ olup erimek istedi. O böyle ateşler içinde bakınca, bacaklarının bağı çözülüyordu. Ve Arda... Hani az önce bu kızın boynunu kıracak kadar öfkeleniyordu ya, şimdi sımsıkı sarılarak özlemini gidermek için sebep uydurup, zaman kolluyordu. Kokusu, saçlarının muhteşem taze çiçek kokusu içinde bir hareketlenmeye sebep oluyordu. Onu doyasıya koklamak istiyordu. Bu koku onu hem masumca sevmesini, hem de en ateşlisinden delicesine sevişmesini sağlayacak kadar baştan çıkarıcıydı. İşte o anda, tüm tartışmanın anlamsızlığı ortaya çıktı. Kuşkusuz ki, Hazal haklıydı! Neden çekip gitmiyordu peki Arda? İş? İş, bahanesi miydi? İnsanın içine işleyen bir ayaza ev sahipliği yapan kış sabahındaki gibi içini titreten dehşet bir soğukluğun iliklerini sardığını düşünüyordu... Ve onun ürkek gözlerinin içinde yaşlar oynaşırken, titrek ufacık pembe dudaklarını canı çekilmiş gibi aralamaya çalıştıkça, içine yayılan sıcaklığın dünyanın en zirvesinde bulanan metrelerce karı bile eritebileceğini o anda anladı. Derin derin soludu, ağlamasına, göz kapaklarının içine biriken o duru damlalara lanet ederken bunu isteyerek vicdansızca kendisi yaptığı için de kendisine kızıyor, kendisine kızdıkça da ondan daha fazla nefret ediyordu. O varken sabahları uykudan yüzünde kocaman bir gülümseme ile kalkıp, gün içerisinde birlikte olacakları güne onun adını verirken o, onsuzluğun içinde karanlığa onu mahkûm etmişti.

Oysa alışmak çok kötüydü. Her sabah onun yokluğuyla uyanacağı yeni bir günü kabullenmesini bekliyordu yüreği. Gittiğinde bittiğini sanmıştı, öyle mi? Ondan kalanları miras bırakmışken, onsuzken bile her nefesi onunla doluyken, ondan gittiğini sanıyordu öyle ya. İş yerinde, evinde, gezdiği mekânların kapılarında, duvarlarında, camının buğusuna sinmiş buharın yansımasında bile onun görmediği varlığını görüp, çılgınca bir sevinçle ya da mahcup bir çocuğun ürekliğinde baktığı anları hayal ettiği günleri anımsadı. Onsuz kalmak, altı sürekli harlanan ateşlerde kalmak gibi bir şeydi...

Scanned with CamScanner

İçtiği çayın şekeri, sigarasının dumanı, yediği her lokmanın hesabı o olup, gırtlağına dizilen nefeslerinin bile adı o olurken, bu kadar kolay hayatından yok olacağını düşünmesi zalimlikti. Zıkkım gibi işlerken onsuzluk damarlarına, gırtlağına düğümlenen özlemin adı Hazal'dı. Onca zaman sokakta merakla ona bakan her insan yüzüne tarifi mümkünsüz bir heyecanla bakıp, *"acaba o mu"* diye hayrete düşerken yüreği, *'o kimseye benzemez, onun Mavişi gibi kimse olamaz'* diye kimseyi ona layık göremiyordu. Geceleri yatağa yattığında telefonla, sevdiği şarkıları defalarca başa alıp, bıkmadan, usanmadan, yorulmadan dinleyebiliyordu. O gittiğinde anlamıştı mesela, yorucu bir günün sonunda ufacık bir sözüyle, masum bir gülüşüyle uzun bir tatilden dönmüş gibi enerji doldurduğunu içinin... Zamanının en deli efendisi, şimdi ufacık bir kızın kölesi oluyordu. Aralarında konuşma geçmediği sürece, çok iyi anlaşıyorlardı. Onunla bakışmak bile kavgalıyken apayrıydı. Arda'nın dudakları dopdolu bir arzuyla titredi ve kolları kendiliğinden uzanıp kızın boynuna dolanmamak için kasıldı. Özlemişti. Yanıyordu ve dumanı hâlâ tomur tomur hasret kuşanan yağız bedeninin içinde olan kalbinde tütüyordu.

Onun gözlerini kırpmadan bakmasıyla, Hazal buz gibi oldu önce, sonra ateşe atılmış bir odun gibi cayır cayır yandı bedeni. İncecik kumaş gömleği terden, sıkıntıdan ıslandı ve bedenine yapıştı. Yüreğini ve tenini ateşlendirmemek için, tüm düşüncelerindeki yasak duygulara ambargo koydu. Bu arsız düşünceleri aklından silmek için, elinden gelen savaşı verdi. İkisinin de kalbi deliler gibi çarpmaya başlamıştı.

Arda durdu ve o çekici gözlerinde yanan sinsi ışıklarıyla kızın yüreğinin hızlanmasını sağlarken, çekici kollarını göğsünün altında bağladı. Bakışlarını lüks eşyalarla döşenmiş balayı süitinde gezdirerek, "Oteliniz çok güzel, sanırım bu sene vergisini ödememiş... Ha bir de ufak tefek eksiklikleri var... Hani birisi şikâyet eder falan, teftişe birileri gelebilir! Dikkat etmek gerek..." diye aşağılık birisi gibi blöfte bulundu.

Bu zokayı yutan Hazal'ın yer ayaklarının altından müthiş bir sarsılmayla çekildi, kısacık bir an sersemleyerek nefes alamadığını hissetti. Kendisine karşı yöneltilen tehdidi ve cüreti bir şekilde karşılayabilirdi ama konu sevdikleri olduğunda, elbette ki iş değişirdi. Dişlerini sıkarak ellerini yumruk yaptı. Kıskançlık mı, o, az önceydi! Şimdi şömine ateşinde yanan kocaman bir kütük kadar kor olan öfkesiyle, tutuşuyordu. Bu aşağılık adam, sevdiği anlayışlı ve onurlu adam, olamazdı!

Scanned with CamScanner

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi kız burnundan soluyarak. Daha fazla kendine engel olmayarak, derhal adamın önünde bitti. "Bu ne cüret! Bu kadar aşağılık olamazsın!" dediğinde adam hışımla tek kaşını gerdi ve Hazal ağlamaklı bir tutumla fısıldadı. "Sen... Arda'sın! Aşağılık birisi olamazsın!" *Benim onurlu Ardamsın! Haysiyeti, şerefi, her* şeyin önünde tutan gururlu adam!

"Evet... Arda'yım." dedi adam başını geriye atarak "Ve yine evet, kimse senin kadar aşağılık olamaz! Şimdi, dediğimi yapıyor musun?"

İşte bu, çok ağırdı. Hazal'ın başı döndü kısacık. Kafasında patlayan havai fişeklerle benliği karnaval yerine dönüşürken, adamın zalimliği ateş gibi içini acıtıyordu. Yine söz, dönüp dolaşıp ayrılıklarına dayanmıştı! Affetmediği gibi, peşini de bırakmayacaktı... Hüzünle kararmıştı genç kızın gözleri, ağlamaklı gözleriyle bakarak, titrek sesiyle fısıldadı.

"Arda ne oldu sana?"

"Bir şey olmadı, ben hep böyleydim..."

"Değildin! Sen böyle hiç olmadın. Sana acıyorum. Yaktığın intikam ateşinden yalancılık tütüyor... Kuşandığın buzdan kılıf can yakıyor... Görmüyor musun, yaktığın kadar yanacaksın... Çekmişsin yine önüne sert çelikten koruma bentlerini, bunlarla kendini savunduğunu sanarak aldanıyorsun. Üstelik senin hakkında öğrendiklerimden sonra şu hâlin, hiç hoşuma gitmiyor."

"Her sözümü istediğin gibi yorumladığın için, gerçek beni tanımıyorsun ve neyin hoşuna gidip gitmediği, inan umrumda değil. Şimdi... Sohbet etmeyi kesip, banyoyu hazırla." dedi Arda sabırsızlıkla.

Aradan geçen birkaç ay öfkesini küllendirmeye yetmemişti. Kezzap dökmüşçesine umutlarını tahrip edip, içindeki öfkesini körükleyerek hiddetini beslemişti Arda'nın. Düş kırıklığıydı ona yaşattığı acı Hazal'ın farkında olmadan, bu dünya yıkımına eşti. Nefesini çalmıştı ciğerlerinden bilmeden, baharlarını çalmıştı geleceğinden isteyerek... Ve ellerini kollarını bağlamıştı giderken... Ondan hem hoşlanıyor, hem de ölesiye nefret ediyordu. Garip bir çelişki oturdu içine. Özümsenmemiş çetrefilli duygular savruldu geçmişine, kızarken sarmak, severken bile boğmak istedi! Nasıl bir çatışmaysa içindeki savaşı, kızdığı anlarda bile, kollarına alarak teselli etmek istiyordu. Bu aralar, içinde yeşeren duyguların yoğunluğundan ise, korkuyordu. Nefret miydi hissettiği, yoksa tutsaklık mı?

Adamın, kafa karışıklığından habersiz Hazal ağlamaklı bakışlarını

Scanned with CamScanner

çekmeden evvel "Bu oynadığın intikam oyunu seni de beni de yakacak. Tükeneceğiz..." dedi. "Keşke ölseydim Arda... Keşke ölseydim de bu günleri görmeseydim."

"Keşke görmeseydim." demişti arkasından gelen kısık ses. *Keşke ölseydim* diyememiş, ne yüreği ne de dili varmamıştı bu duaya. Ve Hazal içinden "Allah korusun! İyi ki görüyorsun." diye kırgınca inlemişti. Onsuz bile görse âlemi, yine de bu ona en güzel hediyeydi. Ne acizdi ona karşı. Ne umutsuzca âşıktı... Tamam, kızgınlığını hak ediyordu ama bu nefretini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Lanet olsun, ona olan hisleri, benliğini ve gururunu paramparça edecek kadar güçlüydü. Hazal dudaklarını büzerek, nemlenen gözlerini loş odanın duvarına çevirdi. Hakkında hiç mi iyi düşünce barındırmıyordu artık! Dalgın dalgın büyük aynaya baktı... Arda arsız bakışlarını Hazal'ın bedeninde açıkça gezdirdi. Hazal bu ateşli bakışları görmese bile hissedince, dikildiği yerde gözle görülür biçimde titredi. Arsız, ahlaksız herif... Gözleri aynadaki yansımasında çakıştı. Bakışlarındaki arzudan ürkerek başını yana çevirdi. Beynini allak bullak edebilecek kadar baştan çıkarıcıydı şu hâli ve onu hâlâ deli gibi özlediğinin bilinceydi... Ona çekiliyordu. Kuru, kıraç bir toprakta açan narin bir çiçek gibi, ona karşı içinde yumuşak, nazlı, şefkatli, tatlı duygular giderecek su damlaları biriktiren buğulu yağmurlar gibi umut birikmekteydi. Durdu ve bu saçma düşünceler karşısında neredeyse kahkahalarla gülecekti. Umut mu? Onlar için mi? Bu artık yoktu. Onlar, sonu yazılmamış şahane bir masalın ölü kahramanlarıydı!

Az sonra Hazal gözyaşları eşliğinde jakuzi suyunu hazırlayınca, daha banyodan çıkamadan Arda'nın boğuk sesi içeri girdi. Hazal ürkerek kapıya bakarken, şok geçiriyormuşçasına etrafına bakındı. Gözleri banyonun aralık kapısına doğru dönünce, eşikten dışarı uzanan çıplak ayağı gördü. Kalbi hızlanırken "Allah'ım yardım et!" diye inledi. Gururuyla ilgili düşüncelerini, yapmaya hazırlandığı konuşmayı, her şeyi unutarak nefesini tuttu. Ve Arda kapıdan içeri girmeden derhal arkasını döndü. Ama beklediği olmadı. Kız kendisini gerim gerim gererken, o, "Ben çıkıyorum..." dediğinde, Hazal, içeriden adamın boğuk sesini duydu.

Ve Arda birkaç dakika içinde kapıyı çarpıp odasından çıkınca, sanki bütün süit kapının gümbürtüsüyle sallandı. Hazal olduğu yerde, banyonun ortasında donakalarak sıçradı. Arda gömleğinin düğmelerini boş holde iliklerken, ağzının içinde öfkeyle küfrediyordu. Onun gözyaşları hâlindeki hıçkırıklarını dindirerek işini yaptığını bilmez miydi? Her üzüldüğünde biraz daha öfkeleniyor ama aynı anda biraz daha onu umursar-

Scanned with CamScanner

ken buluyordu kendini. Sonra birden durdu. Ellerini saçlarına daldırıp, yanındaki süs vazosuna tekmeyi savurdu. Vazo kırılarak parçaları olduğu yerde kıpırdanırken de, dişlerinin arasından sızan gıcırtılarına derin nefesleri karıştı. Başını iki yana sarstı.

Hazal akşam olduğunda, acı olayların yüküne dayanamayarak uyuşukça işlerini yaparken, yanındaki koltuğa biri çöktü. "Sonunda bitti... Bugün ne kadar yorgunum." diyerek hayıflanan Timur'du. Bakışlarını yana çevirip, ruh gibi duran kıza baktı. "Nasılsın Hazal? Lanet herifin içine yine robot kaçtı sanırım, bizi deliler gibi çalıştırıyor. Canımızı çıkarıyor. Senin Robotiks yağlandı sanırım..."

"Artık değil..." dedi Hazal mekanik bir tonda.

"Ne değil?" dedi Timur bilmiş bir kurnazlıkla.

"Benim değil..." Hazal başını geriye atarak, "Bir arzunuz yoksa ben çıkıyorum." dediği gibi son kalan işlerini yaptı.

Timur kızın üzgün hâlini görünce ve yürüsem mi, yürümesem mi diyen bıkkın adımlarıyla öfkelenince, dudaklarındaki gülüşü dondurarak ona zaman tanıdı.

Hazal elindeki yastığı yatağa bırakıp, usulca kapıya yöneldi. İçi çekilmiş gibiydi. Timur onun bu hâlini görünce öfkelendi. Lanet herif ne yapıyordu bu kıza? Bu işe bir el atma zamanı gelmişti.

***

Önlerindeki iki gece boyunca Arda, Hazal'ı görmediği her an, gün boyu saatleri, dakikaları sayıp *'Neden geçmiyor bunlar'* diye içten içe kendine bile itiraf edemese de hayıflanıyordu... Akşamları koltuğunda kitap okurken, aklını kelimelere bir türlü veremiyordu. Her ne kadar gün içerisinde işlerine konsantre oluyor olsa da, düşünmekten kendini alamadığı gözler yüzünden eline aldığı dosyaların aynı satırını defalarca tekrar ediyordu. Onu istemediğini ve görmek için can atmadığını kendine defalarca savunarak, sadece varsayımlara dayalı olsa bile onsuz planları mükemmelleştirmek için her ayrıntının üzerinde dakikalarca düşünüyordu. Canı sıkıldıkça izlediği filmdeki başrol oyuncularının yerine kendilerini koymak gibi garip bir fikre kapılarak, *'Biz olsaydık, böyle yapardık'* derken buluyordu kendini. Yani, yeni yetme romantik salaklar gibi... Yüzyıllardır

Scanned with CamScanner

sevgililerin kullandıkları klasik sözcüklerin dilinde yavan ve sadeleştiğine, onun duygularına anlam bakımından yetmediğini fark ediyordu. Kaç gece birden odaya dalarak dönmesini beklemişti, gelmeyince sabahında yanına gelecek diye ertesi günün heyecanıyla sabah ederken yine onsuzluğa kalkmıştı. Kaç gece koynuna hasretini alıp, yattığı yastıkları kucaklayıp, çoktan yatağına sinmiş kokusunun kaybolduğunu kabullenmeyen benliğine inat, onun sıcaklığına tezat kokusunu genzinde duyumsayarak uyumuştu. Ve yine gece yalnızlık sancısıyla kıvranıp, uykuları firar ederek balkonları arşınlamayı, elinde sigarasıyla sabahların ilk ışıklarını yüzünde hissetmeyi keşfetmişti. Öyle acımasızdı ki geceler, onsuzluğu bedenine ve ruhuna hissettirirken, kütlesi ağırlaşmış gökteki yıldızlar gibi büyüyen yüreği ağırlaşarak içine sığmıyordu. Arda düşüncelerin girdabına dalarken, aşağıda deli danalar gibi işlerin peşinde koşturan kız mutsuzdu.

"Arda Beyimiz seni çağırıyor." dedi Sevil sinsi gözleriyle bakarak. Neden bu kadar muzır bakıyordu ki?

"Sen bakar mısın o nemrut herife?" diye bıkkınca kendini duvara yasladı Hazal.

"Sevil Hanım, bana yardımcı olur musunuz?" dedi nereden çıktığı belli olmayan, ileriden gelen Timur'un şaibeli sesi... Az önce ölüler gibi cansız duran Hazal birden dirilmişçesine derhal atıldı ortaya "Ben yardımcı olayım size..." diye heyecanla.

"Senin yapabileceğin bir şey değil Hazal, teşekkürler. Sen çık, Arda seni bekliyordu, ben de birazdan geleceğim zaten." dedi Timur kızın yakaran laflarını ağzına tıkayarak ve Sevil'i de yanına alarak derhal uzaklaştı.

Hazal da eli mahkûm Mahir'i ortalarda göremeyince, -Didem'i de yollamayacağına göre- isteksiz bir biçimde odaya çıktı. Sahi, ekmek arası kaşar neredeydi? Ve kim bilir bugün hangi işkencelerin başrol oyuncusu olacaktı! Üst kata çıkıp, daha kapıdan içeri girdiği an, olduğu yerde deyim yerindeyse kızılcık sopasıyla dövülmüş gibi kıvrandı. Hayır, o Didem karısının iri memelerini annesinin tığıyla patlatıp, kıçına babasının hamam takunyalarıyla tekme atmayı, şu anda istediği kadar bir şeyi daha çok istiyordu! Çekmişti üstüne yine ful minisini, açmıştı üzerini saran beyaz gömleğinin birkaç düğmesini, hafifmeşrep karılar bile yanında rahibe gibi görünürken, sanırsın oda servisi değil, podyum mankenliğine gelmişti. Ve buradaydı, dahası şu anda, bu arsız kadına gülen gözlerle, çapkın dudaklarını yaya yaya konuşan adam onun Bay Buzdolabı olamazdı! Çünkü artık 'ex'ti, ölümüne susuyordu. İçinde kabaran hiddet, azgın bir nehir gibi do-

Scanned with CamScanner

landı damarlarında ve adamın kafasını yemek tabağına yatırıp, üzerine bir fıçı acılı sos dökmek isteğiyle yandı kavruldu istekleri. Arda bakışlarını kısacık bir an Didem'den Hazal'a çevirerek "Hazal Hanım... Gidebilirsiniz! Size gerek kalmadı! Didem Hanım benimle ilgilenecek..." dediğinde, ilgisini tekrar işini yaparken kıkırdayarak konuşan kadına çevirmişti.

Ve Hazal alnının çatısından silahsız bir sözle vuruldu. *"Gidebilirsin... Didem Hanım benimle ilgilenecek..."* Bu tesiri yüksek kelimeler içine nüfuz ederken Hazal'ın, eli havada asılı kaldı. Düşüncesiz duyguları yüreğine çentik attı. Didem'in onunla ilgilenmesini istiyordu öyle mi? En çok neresiyle ilgilenecekti? Bir gram yağ olmayan karın kaslarında, kaç baklava var onu mu saydıracaktı! Ellerini ensesinde dolaştırıp, parmaklarıyla saçlarını mı tarayacaktı! Yoksa duş alırken, sırtını mı yıkayacaktı! Yatakta masaj yapamazdı herhâlde! Dudakları kuruduğu için diliyle ıslayacak kadar ileriye de gitmezdi... *Saçmalama Hazal, bunu yaparsa **Bir Otel Cinneti** adlı filmi ilk elden çekemeyeceksin herhâlde... Sana ne! Bırak, kiminle istiyorsa onunla oynaşsın...*

Düşünceleri sese bürünüp "Hayır!" diye haykırdı farkında olmaksızın ve onun ani atılımıyla korkan Didem, elindeki ekmekleri masaya düşürdü. Başparmağıyla dişlerini çekerken o, Arda tek kaşını bilmişçe kaldırdı. Küstahça "Neye hayır Hazal?" diye sordu.

"Hayır!" dedi Hazal başını geriye atarak tekrar şaşkınca. "Bir kere saçlar olmaz... Baklavalar da olmaz..."

Arda bu sefer, karizmatik yüzündeki sinir bozucu iki kaşını birden kaldırdı. *O nasıl çapkın bakıştı öyle arkadaş! Allah'ım, sana geliyorum, hem de VIP uçuşla!* Kalbi neredeydi? Sanırım ayaklarının dibinde sürünen varlık, bir adet yürek oluyordu.

"Canın, tatlı mı çekti Hazal?"

"Hayır, ilk elden cinayet filmi çekti! Başrolde de sen!" dedi ve adamın gözlerindeki haylaz pırıltıyı görünce "İstediğiniz gibi takılın, ben zaten gidiyordum. Bana ne baklavadan, masajdan, saçtan..." diyerek saçlarını arkasında savura savura kapıya yöneldi. *Bu ayaklar ki onu nerelere götürmüştü, hey yavrum hey...* Ama nedense şimdi adımları yüreğinden daha ağır hâlde kapıya güç bela taşıyordu onu. Göğsünde bir şeyin sıkıştığını, tepesinin tasının attığını hissetti. Eğer buna bir isim vermesi gerekirse, adının kesinlikle öfke olduğunu savunurdu! Kıskançlıkla uzaktan yakından alakası yoktu yani! Kıskanılacak ne vardı ki ortada! Sonuçta... O, Arda'ydı! Ama içinde büyüttüğü intikam çocuğu, bambaşka kişiydi! Ve kesinlikle o ahlaksız velet, Arda'sı değildi!

Scanned with CamScanner

Hazal'ın odadan çıkması ve ayaklarının üzerinde çılgınlar gibi tepinmesi birkaç saniyesini, kapı yerine duvara tekme atıp ağlaması bir dakikasını almıştı. Tam kapıya tekme tokat dalıp, o adamı otelden kovma hayalleri içerisindeyken, içeriden iştahlı iştahlı gülüşme sesleri gelmeye başladı. Hazal yerinde ağlayarak tepinip, gurur denen o melanete kanarak kapıya sert bir tekme fırlattığını hayal ederek oradan ayrıldı.

Hayır, tam on beş dakikadır failinden şüphelenen devlet ajanı, seri katiller gibi gözlerini yerdeki cesede değil ama asansör kapısına dikip, elini çenesinin altına alarak, gözleri yolda nefeslerini saymıyordu! Kesinlikle son beş dakika boyunca, her otuz saniyede bir huysuz ergenler gibi homur homur davrandığı falan da yoktu! Şu anda koşarak üst kata çıkıp, onları kör testereyle kesmek, o kadını ayaklarının altına alıp, gösterdiği hava balonu gibi memelerinin üzerinde zevkle tepinirken, Arda'yı eşek sudan gelinceye kadar ıslak sopayla pataklamak da istemiyordu... Bunlar kesinlikle yalandı ve Hazal asla böyle edepsiz şeyler düşünmeyen hanım hanımcık, zeki ve gururlu bir kızdı!

Palavranda boğul Hazal!

Hazal bu düşüncelerin girdabına sıkışıp, ışık hızında hayal yolculuğu ederken, az sonra gözlerine inanamadı. Arda, üzerinde jilet gibi takım elbisesiyle asansörde göründü. Çapkınca gülümsüyordu. Bir prens kadar asil olan vakur duruşu hürdü ve serseri gözleri sert bir mermiydi... Genç adam ona keskin bir bakış atıp, hiçbir şey olmamış gibi restoran bölümüne ilerken, arkasından salınarak, kıpkırmızı trafik lambası gibi yanan suratıyla, Didem geliyordu. O şapşal suratındaki sırıtış, dudaklarından kurtulan aptal kıkırdama değildi... Değil mi?

Arda bakışlarını kaçamak olarak, keçi kılı yutmuş gibi yerinde donan genç kıza çevirdiğinde, onun kırgın mavişlerini kırpmadan kendi üzerinde merakla gezdirdiğini fark edince, sinsi gözlerinde yanan yakıcı pırıltılarıyla bakışlarını, sanki onu görmemiş gibi lobide dolaştırdı. Lanet olasıca ufak cadı... Geçen gün yaşadıkları ufacık, masum yakınlaşmayla bile kasıklarını demire, bedenini ateşe vermişti... Üzerinden birkaç gün geçmesine rağmen hâlâ kaya gibi sert vaziyette olan aletiyle ve teninin her santimine dokunma arzusuyla, şu vakit acayip kıvranmaktaydı. Neden ondan başkasının bedeni tenini yakmıyor, kokusu genzini tatmin etmiyor, kadınların her işleve açık naif bedenleri çekici gelip, ihtiyacını gidermiyordu? Neden ona dokunduğu gibi başka kadınların istekle kıvranan bedenlerinin

Scanned with CamScanner

arzularını gideremiyordu? Şu anda ise rahatsız şekilde yürüyüşüne bakılırsa, her an patlamaya hazır bir ergen gibi kendini kasıyordu!

Bir saat sonra Hazal lobide aylak aylak dolaşırken, "103'ten bekleniyorsunuz." dedi yanlarına usulca yaklaşan iş arkadaşları Leyla. Bakışlarını kızlara çevirerek "Hadi... Acil." diye belirtti.

"Ben gitmiyorum..." dedi Hazal üzgün sesini toparlamaya çalışarak. Dünya yansa gitmek istemiyordu.

"Gidiyorsun..." dedi Sevil kuzenin koluna asılıp, asansöre çekiştirilerek. "Gitmelisin kuzum... Gitmeli ve o ukala dümbeleğine haddini bildirmelisin."

"Saçmalamayı kes Sevil..." dedi Hazal kolunu kuzenin elinden çekerek. "Gitmeyeceğim, onlar gidene kadar da oralarda görünmeyeceğim."

Tabii, bu söyledikleri Sevil'in inadıyla yarışamadı ve kendini odada onlara hizmet ederken bulması sadece yarım saatini aldı. Arda'nın odasına geç gittiği için önce bir temiz azar işitti Buzdolabı heriften, sonra ise hiç istenmeyen olay cereyan etti. Ekmek arası tost ettiği Didem onunla çene savaşına girmişti ve Hazal dayanamayarak kızın haddini bildirmişti. Tabii olan ona olmuştu. Tam bir günah keçisi olmuştu! *Aferin Hazal!* Çapak gibi göze bat!

"Elindeki tepsiyi Didem'e ver Hazal ve sen benimle gel bakalım..." dedi Filiz Hanım tepelerinde zebella gibi dikilip, artık sıkılmış bir bezginlikle hayıflanarak. Bu kızın kırdığı testilerle Afrika'da kocaman bir tarla sulanırdı...

"Ama hala..." dedi Hazal üzgünce. İri mavişler sulusepkendi. İçindeki karmaşık kadınlarla çatıştıkça, yaşadığı hezimeti, bütün varlığını ortaya koymak konusundaki istekliliğini düşünüyor, ne yaparsa yapsın, birilerini mutlaka incitiyordu. Kırgın bakışlarını genç adama çevirdi. *Pis ispiyoncu!* Ne olmuştu yani bacağına birazcık çorba damlattıysa... Erkek adamın canımı acırmış! Hayır, çatalı kaşığı uzatırken, onun Didem'le olan sohbetine bozulduğunu nereden çıkarmıştı... Sadece bıçağı yanlışlıkla eline azıcık batırmış olması, onun kabahati değildi. Üstelik Didem otuz iki dişini göstererek güldü diye, kıçıyla ittirip yere düşürmemişti bir kere, o tamamen kazaydı! Ahh... Kız yeni doğmuş taylar gibi sekerek yürüyordu o sivri topuklu platformun üstünde, ayakta durmayı beceremmesi onun suçu değildi? Tamam, salondan süitin diğer odasına açılan kapıyı sertçe kaparken, onun arkasında olduğunu düşünememesi doğaldı... Sonuçta

Scanned with CamScanner

hâlâ gözleri röntgen çekemiyordu! Azıcık burnunu kapıyla yoklayıp acıttı diye, bu kadar yaygara koparmasının anlamı neydi? Hiç! Ve ukala dümbeleğine ne oluyordu da, hemen olanları halasına yetiştiriyordu. Bu kazara olan olaylarda, onun suçu neydi?

Filiz Hanım bıkkın bir hâlde "Aması falan yok, tepsiyi ona ver benimle gel..." diye sesini yumuşatarak kızdığını belli etmemeye çalıştı.

Hazal tepsiyi genç kıza vermeyince, Didem tepsiyi sıkıca kavradı ve ellerinden çekiştirmeye başladı. Hazal inat ettikçe, Didem fettan gözlerini belerterek, dişlerini gıcırdatıyordu ve nihayetinde halası ters bir bakış atınca, genç kızın gardı düştü. İsteksizce tepsiyi Kaşar Hanım'a -yani Didem'e- vermek durumunda kaldı. Ezici üstünlüğünü sinsice gülerek kutlayan Didem oldu. Hazal ise mağlubiyetle, halasının peşine itaatkâr bir kedi gibi takılarak, kuyruğunu bacaklarının arasına çoktan sıkıştırıp ilerlemişti.

Saatler neden geçmiyordu ki? Ya da o kadın içeri gireli ne kadar olmuştu ve neden çıkmıyordu? Ya altı üstü kahve vermişlerdi... Odayı toplamışlardı... Eee, geriye iş kalmamıştı! Gözlerinde o dehşet anlar canlandı. O fettan, yılan, çift kaşarlı şıllık şimdi kesin Arda'yı zengin adamları ayartmak için, her daim iş başı yapmış çapkın zekâsını ve işveli dehasını kullanarak koza gibi sarıyordu. Zaten hep mesaideydi başkalarının erkeklerini araklamaya çalışan kıt beyni, o da aynı sorun. Hazal bekledi, bekledi ama ne kapıdan çıkan oldu, ne de halası Didem'i çağırdı. Artık daha fazla dayanamayarak kapıya yanaştı. Kulağını kapıya dayadı ama ıh ıh, tık bile gelmiyordu. Yoksa çoktan işe girişmişler miydi? O çift kaşarlı tost, kesin önden düğmelerini iyice açmış, memelerinin ucu görünecek kadar önünde eğilerek, ona servis yapmıştı. Arda da erkekti sonuçta... En masum erkeğin bile yapacağı şeyi yapıp, çapkınca bakmıştı görünen derin vadiye... Pis sapık, niye bakıyordu ki! Hazal hiç başka erkeklerin memelerinin ucuna bakıyor muydu? Ay, iğrenç! Ve o kadın işveyle bir şeyler söyleyerek onu ayartmaya ve bacağını bacağına sürterek, onu tahrik etmeye de başlamıştı kesin. Lanet olsun, ayağı burkulmuştu belki de...

"Allah korusun!" diyen Hazal bir taraftan terleyerek, bir taraftan titreyerek ve daha fazla bu işkenceye dayanamayarak, 103'ün yan odasına geçti. İşinin ehli bir hırsız gibi odayı kolaçan ederek, sanki birisi duyacakmış gibi ayakuçlarında ilerleyerek hızla balkona çıktı. Derin derin soludu ve aklına koyduğu çılgınlığı yapmaya karar verdiğinde, mantığı devreden çıkarak ona nanik çekti! Ellerini demir pervazlara yaslayarak, dikkatle bal-

Scanned with CamScanner

konun korkuluğuna tırmandı. Elli beş kiloluk kemik yığını olarak balon gibi uçmayacağı kesindi... Yani en son denediğinde bunu, uçmamıştı. Bakışlarını kaçamakça aşağıya çevirdiğinde, içindeki pireler kıyıya köşeye cirit atarken, ürkekçe göz kapakları eğildi. Aşağıdaki çalılıkları görünce kısacık bir an başı dönse bile, dengesini kaybetmedi. Düşse kaç kemiği kırılırdı acaba, ya da nallarını bu genç yaşında diker miydi? Yok, Hazal intihar falan etmeyecekti...

Büyük bir cesaret örneği sunarak, yan balkona öfkeli bir bakış attı ve ne ara adımlarını atmaya başladığını anlayamadan, bacağını yan korkuluğa uzattı. Hay aksi, bu dar etekler de işkenceydi.

"Gördüm... Gördüm..."

El çırpma, tezahürat etme sesleri çalındı genç kızın kulağına. Bir yerde konser mi vardı acaba?

"Abla, bu kaç HD?"

Hazal aşağıdan gelen sesle irkilerek, bakışlarını aşağıya eğdi. Gördüğü görüntüyle donakaldı kısacık bir an ve koala gibi derhal düşmeden duvara tutunarak, ayaklarını korkuluğa iyice sabitledi.

Kısık sesle, "Pişşttt, çekil oradan! Terbiyesize bak sen. Anasından hatalı doğan velet, bak hâlâ bakıyor seni annene söylerim." dediğinde gözlüklerini işaret parmağıyla geriye ittiren çocuk, ön dişi dökülmüş ağzını açarak "Vayy, arkadaşlarımı çağırayım... Abla ne yapıyorsun orada ya... Eteğinin içi görünüyor lan... Arkadaşlar buna bayılacak, bekle hemen çağırayım." dediğinde Hazal çocuğa atacak bir şey bulamayınca, ayakkabısını fırlatarak "Hele bir dene, seni kızılcık sopasıyla döverim şapşal..." diye tehdit etti ama yaramaz çocuk çoktan ona nanik yaparak, ortalardan kaybolmuştu. Olan da Hazal'ın bir tekini feda ettiği ayakkabısına olmuştu. Neyse, en azından yolu yanlamıştı. Allah'tan altına külotlu çorap giymişti de, o küçük röntgenci sapık velede frikik vermemişti. Allah muhafaza! Yoksa gitmişti namus, ACE ile temizlese düzelmezdi! Sonunda işine yoğunlaştı. Korkudan kalbi kulaklarında atarken, saçları rüzgârla tepesinde savruluyordu.

Bakışlarını yaklaştığı balkonun sürgülü kapısına çevirdi ve zorlanarak da olsa cama doğru kafasını uzattı. Bazen çocukluğunun kahramanı Müfettiş Gadget[5] gibi kollarını bacaklarını ekstra çamaşır ipi gibi uzatamadığına hayıflanıyordu. Balkon korumasının ince demirinde uyuşmaya başlayan ayaklarına kramplar girmeye başlamıştı. Jackie Chan nasıl tırmanıyor, Battal Gazi nasıl hoplayıp zıplıyordu kuş gibi oradan oraya

5 Müfettiş Gadget: Bir çizgi film kahramanı.

Scanned with CamScanner

arkadaş! Kıytırık bir balkondan bile korkuyordu oysa Hazal... Bakışları camdan içeri odaklandı sonunda. Yok, tüller çekili olduğundan ve balkon kapısı kısık durduğundan hiçbir şey göremiyor ve duyamıyordu. Yoksa içeride ayıp bir şeyler mi yapıyorlardı? Hazal'ın içindeki kıskanç kan sarhoşlar gibi naralar atarken, benliğindeki olgun hatun şaplaklarıyla sesini tıkıyordu. Gözlerini tülün kıyısına odakladı. Kirpikleri iyice kısıldı. Hay bir röntgenciliği eksikti. Biraz daha yaklaştı, biraz daha ve...

"Hey, sen, oradaki! Ne arıyorsun orada?"

Bu sesle irkilen Hazal "Allah!" diyen ellerini ileri uzattı. Ama panikle dengesini kaybetti ve elleriyle sıkıca kavradığı duvarın pürüzlü yüzeyinden parmakları kaydı. Vahim olanı beklerken, gözlerini sıkıca kapadı. Etini kemiğini ezmez mi yoksa kumral bir itfaiyecinin mi yerden kazıyacağını düşünürken, apansız bedeni boşluğa savruldu. Başının sert bir zemine gümleyip, pekmezinin akmasını hissedecek derken, balkon kapısından içeriye apansız bir top tül yumağı gibi yuvarlandı.

Odanın ortasına bomba atılsa, ancak bu kadar tahribat vererek dikkat çekerdi. Büyük bir gürültü kopmuştu süitte... Ve galiba kapının bir yerleri kırılmıştı. Yere yuvarlanırken tüllere dolanmış bedeni ve görüş alanını kapatmış saçlarıyla, orada öylece acılar içinde debelenip durdu. Biraz zorlansa da tüllerden kurtularak doğruldu. Ağzının içinde homur homur küfrederken, saçlarını yüzünden geriye öteleyip, eteğini çekiştirerek derin derin solumaya başladı. Sonunda bir kuvvet ayağa kalktı. Gömleğini çekiştirip belinden aşağıya indirdiğinde, gördüğü görüntüyle yerinde mıh gibi çakıldı.

Diğerleri gibi ağzı bir karış açık kalan Timur'du ilk konuşan. "Hazal. Ne yapıyorsun?"

Aklına ilk gelen alicengiz oyunuyla Hazal derhal cama atılınca, ayağı tüle takılarak sendeledi ve cama direkt yüzüyle yapıştı. Öpüp kokladığı camda dudak izlerini bırakarak doğruldu. Ellerini camın yüzeyinden çekerek kendini toparladı ve aklına gelen ilk mantıklı eylemle, gömleğinin mangetiyle camı silmeye başladı. Bir taraftan da hohlayarak "Camları siliyorum Timur Bey." Tüh diye tükürdükten sonra, biraz daha ovalayarak saçmaladı.

Arda'nın yumruk olmuş ellerinden sesler gelirken, bunu yok sayan Timur, "Böyle mi siliyorsun?" diye neşeyle sordu.

"Ah evet... Böylesi kesin sonuç veriyor ve ben camları hep böyle temizlerim." Bakışlarını Arda'dan kaçırarak, masada ona şaşkınca bakan Azra'ya ve elinde tepsiyle ona çay servis ederken donakalan Didem'e kaydı.

Scanned with CamScanner

"Aaa, hepiniz buradasınız. Ne güzel..." dedi şaşkınca. Hemen kendini toparlayıp, en dangalak soruyu sordu. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Timur ellerini ceplerine soktu. "Biz de birazdan geçecek olan bizon sürüsünü bekliyorduk, malum tam zamanı..."

"Kolay gelsin efendim." diyen Hazal biraz daha hohladı cama. Sonra birden dudakları duraladı ve bakışları genç adama döndü mahcupça. *Akıl fukarası Hazal!* "Timur Bey?" dedi isyanla gerçeği kavrayınca... Artık alnından değil, kıçından da terler akıyordu. Kendi topuğuna sıkan seri katillere dönmüştü. Bakışları bir türlü korkusundan Arda'ya dönmüyordu. Biliyordu ki öfkelenmişti. Azgın rüzgârlar gibi gittikçe derinleşen, oradan oraya savrulan karlı fırtınalar gibi parlayan gözlerindeki öfkeyi görmeyi, bir yerleri yemiyordu. Suçlu bakışlarını buluşturmamak adına başını yana eğdi.

Hiç beklenmedik bir tepkiyle, "Defol!" dedi Arda dişlerini sıkarak.

Hazal korkuyla yerinde sıçradı. Dudaklarını dişleyerek yutkundu. Kimin bacakları titriyordu, hayır titreyen tek yeri artık bacakları değildi, kirpiklerinden kuyruk sokumuna neyi varsa zangırdıyordu. Büyük bir vahşetin ortasında kalmaya hazır gibi cüretlenmişti. En iyi ihtimalle korkutucu bir macera olacak derken dehşetin içinde kalmıştı. Bu kadar riskli bir işe baş koyduğunu bilseydi, öldür Allah akılsız Hazal'a inanmaz, şuursuz ağzını açtığı an saçını başını yolarak, içinden tekme tokat tepelerdi. Böylesi salak bir mücadeleye girişmek, seri bir misillemeyle adamı garantilemek demek de ne salaklıktı!

Arda, kırmızı görmüş boğa gibi burun deliklerini şişirerek hiddetle soluyordu. Eğer kendisini tutmazsa, kızı kollarından sarsarak, kendine çekecek ve bir güzel azarladıktan sonra, dizlerine yatırıp poposunu şaplaklayarak fena hâlde cezalandıracaktı. Herkesin aksine, o bu olayı hiç de alaya almıyor, gülmüyor, aksine öfkesi burnunda derin derin solurken, elleri kırılasıya yumruk olarak öldürecek bir hiddetle bakıyordu. Dalından kopmuş yaprak gibi yerinde sallanan Hazal ise, ayakları kıçına vurarak ateş yutmuş tazı gibi koşacağına, afallayarak ona bakıyordu. Ortama Saddam füze falan atmamıştı ama kapı gümbürtüyle duvara çarparak açılmıştı. Hazal kaçacak delik arar gibi balkona seğirdi ancak, "Sen... Olduğun yerde kal!" emriyle ayağının birisi havada donakaldı. Ah ne kadar da itaatkâr oluvermişti! Öl Hazal!

"Kıpırdarsan, bitersin."

Bu iki kelime Arda'nın ağzından hiç olmadığı kadar sert ve dokunaklı

Scanned with CamScanner

çıkmıştı ve ölüm kalım savaşı veren Hazal daha balkona çıkamadan, mesanesi iyice sıkışarak tuvalete gitme hâlleriyle yanıp tutuşmuştu. Heh Hazal, yap altına... Zaten bir sidikli denmesi eksikti!

Arda nefes alamıyordu. Kravatını vahşi bir hareketle biraz gevşetti ve onu boğacak gibi bakışlar atarken -ki her an üzerine ışınlanacak kapsül görmüş uzaylı gibi duruyordu- alnında biriken ince ter tabakasıyla kaşlarını çattı. Bu kız düşüp boynunu kırmazsa, yemin ediyordu kendisi elleriyle kıracaktı! Lanet olsun, oraya nasıl çıkardı? "Çık dışarı Hazal... Kapıdan!"

Arda'nın buyurgan ses tonu, önceki duyarlı tavrından çok farklı çıkıyordu. Hazal birden çakma cesaretine güvenip ellerini beline koyarken, Arda da onun cüretine ters bir bakışla dokunmadan uçan tekmeyi çaktı. Tehdit eden uzun parmağını genç kıza doğru Biransın yamuk oku oku gibi sallarken, daha fazla kendini frenleyemeyerek delicesine kükredi. "Ne bok yemeye oraya çıktın Allah'ın cezası?"

Hiddetle gürleyen adamla, kız kuş olup uçacak gibi bir adım geriye sıçradı. Sanırım içinde bir yerlerinde onu görünce heyecandan depar atan kuş, az önce mortu çekmişti.

"Defol, yoksa kafanı koparacağım Hazal, yemin ediyorum olmayan kafanı cılız bedeninden, koparacağım." dediğinde, gururunu ve yerlere saçılmış karizmasını göğsüne yara bandıyla yapıştırarak, "Gidiyordum zaten, kalmadım kıçı kırık süitine... Yalvarsan şuradaki ufak koltuğa sığışmam, lavabonu kullanmam ve asla ağladığım için yüzümü suyunda yıkamam..." Sonra çocuk gibi çemkirdi. Gözleri yuvalarında tenis topu gibi hızla gidip gelirken, adamın raket gibi olmuş sert ve sabit bakışlarıyla yüzünden değil kıçından ter akıtıyordu. Sonra bir anda olmayan aklını düşürdüğü yerden bularak, "Ama burası bizim otelimiz tamam mı? Hem benim şimdi..." diye kafa tuttu ahmakça bir fısıltıyla. Horozlanırken, içindeki Hazal altına su koyuvermeden yutkundu. *Dayan Hazal... Donunu ıslatmak yok!*

Arda birden genç kızın yanında biterek, onu sertçe kolundan çekiştirip silkelemeye başladı. "Allah seni kahretsin Hazal, ne bok yiyorsun orada?" Dişlerinin arasından "Bizi mi gözetliyorsun?" diye sordu.

"Düzgün konuş benimle... Camın kıyısından sizi niye dikizleyeyim ben salak mıyım saatlerdir sizi merak edeyim... Balkonun korkuluğuna tüneyip, millete bacaklarımı göstereyim..." dedi Hazal isyanla. Korku,

Scanned with CamScanner

onu yutmakla tehdit ettiği zaman, hatırlamaması gereken ne varsa gözlerinin önünden film şeridi gibi geçiştirdi. Yapmak üzere olduğum şey, katlanmak zorunda bırakılacağı her şey, gelecekleri içindi. Ve hâlâ, hallaç pamuğu gibi sallanırken ellerinde, dünya dönüyordu...

Nefes nefese kalmış halası telaşla salona girerek "Hazal..." dediğinde her ikisinin de öfkeli sözleri havada asılı kaldı. Arda durdu ve genç kızı geriye doğru kötekledi.

"Hazal? Ne yapıyorsunuz?"

Düşüncesi bile kızın midesini kaldırmaya yetti. Yaptığı şeyi bir bilse... Kıçında yemediği sertliklerin acısını, kulağında çekiştirilmelerin sancısını hissetti. Saçlarını saymıyordu bile. Ötelendiği yerde dengesini sağlamaya çalışırken, yutkunarak kolunu Arda'nın elinden çekiştirdi. Arda aşağıya indirdiği elini yumruk yaparak cebiyle kamufle ederken, Hazal kekeleyerek, "E-efendim h-hala?" diye yanıtladı. Sanki halası ona iadeyi ziyarete gelmişti! *Şaşkın Hazal, aklını başına devşir!* Ve derhal boğazını temizleyerek "Efendim Filiz Hanım?" diye hatasını düzeltti.

"Bu ne hâl?"

Filiz Hanım içerideki gençlere şöyle göz ucuyla bakarak af dilerken "Kusura bakmayın efendim, sanırım oda görevlimiz sizin içeride olduğunuzu fark edemediği için, *temizliğe başlamış...*" dediğinde kızı toptan temizleyecek gibi soğukkanlı baktı.

Ve Arda "Camdan mı başlamış?" dedi dişlerini sıkarak. "Sanırım Noel'de de bacadan başlayacak..." Bakışları sertçe yana döndü. Tek bir bakışla kızın boynunu kıracak gibiydi kasılmış duruşu. Sitemkâr yüz ifadesi karanlık bir hâl alırken, gözlerindeki öfkeli parıltı büyük bir tezat oluşturuyordu, kabul etmek istemese de, tüm saygın görevlerini bir kenara bırakıp, onu kollarından sarsarak aklını başına getirmek istedi. Bunu başaramadığından dolayı da kudurdu.

"Kızım, camda ne işin var?" diyen kurnaz ve aklı başındaki kadın, Filiz Hanım'dı.

"Camlar çok kirlenmişti hala... Gece kar yapmış olmalı!" dedi salak salak. Ah Hazal, annen sana ilkokulda ***Haziranın yaz mevsimi*** olduğunu öğretmedi mi?"

"Yaz günü mü yağmış, kırmızı karlar?" diyen yaşlı kadın öyle bir baktı ki, Hazal yerin dibinde kaç katman vardı saymaya başladı. Yüzündeki ısıya

Scanned with CamScanner

bakılırsa çekirdeğe ulaşmıştı! *Yan Hazal!* Bu bakışların gerisini bildiği için, lo teksizce halasının peşine çirkin ördek yavrusu gibi takıldı. Daha kapıdan çıktıkları anda, kolu çimdirilmek suretiyle azarlanarak, lobiye kadar sürüklendi.

Rezil olmuş, üstüne salak durumuna düşmüş, bir de ahmak diliyle kelime mezarlığına tüy dikmişti! Veleddalin, Âmin! Hazal içindeki kızın ruhuna Fatiha okurken, bugün akşamlar olmayacaktı. Ama oldu. Bu olayın akabinde Arda otelden ayrıldığında, onun iş için gittiğini sanmıştı. Ama öğrendiği şeyle, kalbinden bir kez daha vuruldu. Olanlar olmuş, Tuğçe denen kızla buluşmak için dışarı çıkmıştı kazulet herif. Tüm o zaman boyunca onu beklerken, gözyaşları içinde tüketti dakikaları. Bu kadar ağrına gideceğini, Arda'nın kadınlarla olan görüşmelerini yüreğine acı bir darbe hâlinde alınacağını düşünmemişti. O bekâr ve özgür bir erkekti, üstelik yakışıklı, zengin, şeytan tüyü kadar çekici, kaslı, baklavalı, uzun boylu, kara gözlü, müthiş öpüşen, insanı bulutların üstüne çıkaran, pamuktan bahçelerin içine çeken, yalıçapkınıydı. Ve onda bunca meziyet varken Hazal, kasapçı kedisinin kankası bile olmazdı! *Sokak kedisi Hazal!*

Gece saatine kadar koltukta ağlayarak, bakışlarını camdan gökyüzüne dikerek Arda'yı bekledi... Gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarından taşıyordu. Kollarını, bacaklarına doladı, gömleğinin üzerine damlayan gözyaşları ıslak bir gölet oluşturdu. Usulca ve sessizce saatlerce, karanlıkta bekledi onu... Neydi onu kendine çeken günahı, hesabını veremediği eza neydi? Düşündü, düşündükçe nefesi daraldı, geçmişi zihnini yokladı ve geleceği bir sis bulutu gibi hayatını etkisi altına aldı.

Çok zaman geçmişti ki, akrebin yelkovana küsmesine az kala, adam yorgun hâlde saat dokuza gelirken odasına girdi. Ve dalgınca baktığında onun koltuğun üzerini düzelttiğini gördü. Suratsız bir ifadeyle "Çık..." diye buyurdu. Kısık sesi, şiddetini saklayan gizli bir şimşek gibi patladı odanın havasında ve duvarlara çarparak gümledi kulaklarında. Ona aldırış etmeden kravatına asılıp gevşetmeye başlarken, yatak odasına yöneldi.

Hazal bakışlarını genç adama çevirerek "Konuşalım mı?" diye sordu buğulu sesiyle. Peşinden odaya girdi.

"Şimdi... Gidiyorsun... Sessizlik istiyorum." dedi Arda umursamazca. Sanki karşısında halay çekiyordu. Kravatını çıkarıp yatağa fırlattı adam. Arkasında hareketlenme olunca, durdu ve hışımla yönünü genç kıza döndü. Önünde, sessizce ve bir şey anlatacağı zamanki gibi kıvranarak, çekinikçe bekliyordu. Hazal önceden bocaladığı zaman böylesine sa-

Scanned with CamScanner

vunmasız ve masum mu oluyordu! Aklının karıştığını anlayan adam isyan etti geçmişe ve maziye sünger çekmeyi diledi. Çatılı kaşlarının altına gizlenmiş vahşi gözleri kızın yüzünde ateşten kırbaçlar gibi dolaştı. Mavişleri kıpkırmızı ve kirpikleri hâlâ ıpıslaktı. Öfkelendi! Cevap beklemeden sadece Hazal'ın gözlerine baktı; buz gibiydi ve derin bir kuyu kadar karaydı...

O gözlerde gördüğü intikam tutkusu genç kızın nefesini kesmiş ve vereceği tüm cevaplarını susturmuştu. Allah yardımcısı olsun! Aralarındaki bu iki taraflı keskin bıçakla dönen intikam oyunu, çifte kavrulmuş tutku ateşinin sönmesini imkânsız kılıyordu.

"İşimi bitirmeden gidemem efendim..." dedi Hazal. Sığınabileceği en iyi ihtimale sığındı ve yalan atmasına rağmen sesini vurgulayarak çıkardı.

"Çık Hazal..."

"Henüz işim bitmedi." Palavra sıktı yine... Az daha yanında kalsaydı ya, ne olurdu? Belki konuşurlardı! Hayır kollarına atlamak için büyük bir hasret duyduğu da, gözlerine bakmak için zaman kolladığı da, kokusunu içine çekerken sımsıkı sarılmak istediği de, kocaman bir yalandı.

Arda, olduğu yerde durdu. Arkasını dönerek kıza küstahça baktı. "Baksana... Beni dikizlemek için mi bu kadar ağırdan alıyorsun işini? Hani balkonlardan sonra, yatak odama bir kamera falan takmadın değil mi?" Rencide edici soğuk sesi, son derece derinden ve neredeyse anlaşılmaz bir tona sahipti.

Hazal baktı sevdiği erkeğe... Aklının karanlık bir yerlerinde, karanlıkta kalan ruhunun bir köşesinde saklanan eski Arda'sının durduğunu biliyordu ve o saklandığı karanlıktan eski Yalıçapkını'nı çıkarmak isteyerek adamın ruhuna aktı gözleri.

"Halama söz verdiğim için, layıkıyla yapıyorum işimi, çıkamam."

"Sen sözlerini tutar mısın?"

Hazal yüreğine sarsıcı bir darbe aldı. "Arda, eğer beni lafa takmazsan işimi bitireceğim..."

"Sen çık... Gerisini Didem halleder. Birazdan gelir." dedi Arda acımasızca.

Hazal şok içinde kalırken, adamın telefonu çaldı. Arda telefonuna kısacık "Bir saate aşağıda olurum. Siz bana geçin." dedi ve kapadı. Ne yani, sessizliği ona Didem mi verecekti? Kapı çalınca, Hazal olduğu yerde durakladı ve Arda dişlerini sıkarak kapıya yaklaşıp açtı. Didem yüzünde şuh bir gü-

Scanned with CamScanner

lümsemeyle "Beni istenmişsiniz efendim." derken, teklifsiz içeri geçti. Arda kapıyı açık bırakarak Hazal'a baktı. Eliyle kapıyı işaret etti. Hazal korkunun ve aşağılanmanın acısıyla onun açtığı kapıdan isteksizce çıktı. Arda kapıyı sertçe kapattı. Hazal her ne kadar koşarak kaçmak istese de, olduğu yerden sıçradı ama bir adım bile ileri atamadı. Biraz sonra aklını toparlayınca, holün sonundaki tekli koltukların yanına giderek, istikrarla Didem'in odadan ayrılmasını bekledi. İşinin uzun sürmeyeceğini, Arda'nın, arkadaşlarıyla aşağıda buluşmak için hemen çıkacağını varsayıyordu. Onunla ciddi anlamda konuşmalıydı. Bu oyunu bitirmeli, daha fazla yaralanmadan, yaralamadan bundan vazgeçmeliydiler... Canı yanıyordu, canını yakıyordu onun biliyordu. Bir ses duyuldu. Dalgın başını sesin geldiği yere kaldırdığında, gömek istediği şeyin bu olmadığı, açıkça nefesini tutmasından belliydi. Dehşet tüm bedenini esir aldı ve teni soğudu, nefesleri buz tuttu. Ağır gelen nefesleri yetmezmiş gibi genzine, bir de yumrular sokuştu soluklarına. Arda kapıda belirdi. Sonra o kız çıktı kıkırdayarak. Hazal nefes alamadı... Arda Didem'in kulağına eğildi ve çapkınca gülümseyerek bir şeyler söyledi. Genç kadın kızarıp bozararak dudağını dişlediğinde, Hazal'ın nefesi ciğerlerinden hepten kesildi ve Arda Hazal'a sinsi bir bakış atarak Didem'in omzunu kolunu dolayıp, onu odasına çekiştirdi. Hazal, kapı kapanana kadar olan sürede, dondu kaldı ve nefes alamayarak öylece arkalarından baktı. Dünya dehşetli bir kıyametin arifesindeymiş gibi sarsılırken, etrafını müthiş bir sis kaplamıştı. Ağır ve korkutucu... Yüreği sızlıyordu. Hani, az önce tutmayan bacaklarının, şimdi adrenalin yüklenmiş bir tayın kasları gibi nasıl çalıştığını anlayamadan, yerinden fırlayıp, gözyaşları eşliğinde merdivenleri aştı. Islak gözleri sebebiyle önünü göremediği hâlde, ezbere bir yol güzergâhı tutturup lobiden, kuzeninin gözleri önünde yıldırım gibi geçti. Sevil onun gözyaşları içinde, perişan hâlde koşturmasını izlerken, nefesinin kesildiğini hissetti ve derhal elindeki dosyaları yere fırlatıp panikle peşinden koştu.

Hazal görmeyen gözlerle kendini dışarı attığında, ölümlerin en acısını yaşamanın hazin sonunu ve yıkılmanın en sarsıcı darbesini görmüştü. Gözlerinden yağmur gibi yaşlar boşalırken, görmediği girişe afallamış bir şaşkınlıkla bakıyordu. Hazal önde, Sevil arkada, arka bahçeye at gibi koşturuyorlar, Sevil arkasından bağırıp onu durdurmaya çalışıyor fakat genç kız onu duymuyordu.

Hazal hiç önüne bakamadan çimleri eziyor, ıslandığı için yumuşamış, çamurlanmış zeminde bata çıka önündeki engelleri aşıyordu. Yok olmak istiyordu, karanlıkta, bu âlemde, hiç olmak... Gözleri görmeyince,

Scanned with CamScanner

ayağına sert bir cisim takıldı. Daha ne olduğunu anlayamadan, arka bahçeyi sulayan fıskiyeye basınca, hortumu sert bir kamçı sesiyle yerinden fırlayarak sular sıçratıp çalışmaya başladı. Ve genç kız bileğine saplanan dehşet acıyla, dizlerinin üzerine sertçe yere çöktü. Aldırmadı. Dizlerinin üzerine düşen cansız elleriyle, bükülmüş biçare yorgun başıyla, öylece durup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Üzerinden yağmur gibi sular boşalıyor, gözyaşlarına karışmış sular yüzünü yıkıyordu.

Yanında, sert bir cismin çarpma sesi duyuldu. Sevil de karanlıkta aceleyle önünü göremeyince ayağı fıskiye hortumuna takılmış hâlde, yanına sertçe diz çökmüştü. Acı içinde edepsizce küfrederek inliyordu. Üzerlerinden yağmur gibi sular boşanıp, kıyafetleri ıslanarak üzerlerine yapışırken ikilinin, genç kız bu âlemden kopmuş kuzenine yüreği acıyarak bakıyordu.

Birden omuzlarından kavrayarak; "Hazal, kendine gel artık yeter... Olmuyorsa unut... Zorlama..." diye azarladı. Hazal başını salladı acıyla hıçkırarak. Kelimeler ağzında laçkalaşıyor, zoru zoruna bir balon patlaması eşliğinde çıkıyordu.

"Hazal, unut..." dedi Sevil yeniden.

"Sevil..." dedi kelimeler boğukça genzinden gelerek Hazal. "Görmedin yaptığını... Çok acıydı, çok kötüydü..."

"Görmedim... Doğru. Ama seni neyin perişan edeceğini biliyorum."

Az sonra yaptıklarından pişmanlık duyan Arda, omuzlarına dünya çökmüşçesine bedeni ağırlaştı. Onun gözlerine bakınca, bir evrenin kıyameti yaşaması gibi içinde kendi olan aynanın sonsuza dek kaybolduğunu gördü ve yaptığı oyunun ne kadar yıkıcı olduğunu ilk defa o zaman anladı. O kanarya boynu bükülerek ona bakıp, mavileriyle yakararak hesap sorduğunda, Arda nefes alamamıştı. Aklı geç gelmişti başına, bir saniye beklemeksizin kendini onun peşinden dışarı attı. Bu kadar ileri gitmek değildi amacı ama içinde kabaran öfke öyle baskın olunca, hiç istemediği bir Arda olup çıkıvermişti. Hızlı adımlarıyla önce lobiyi ve oteli aradı sonra bahçeyi turladı. Tam geri dönüp evlerine gitmeyi düşünüyordu ki, duyduğu sesle, ağaçların gölgesinde dikildi kaldı.

"Sevil... Ben onu terk etmedim... Bana kızıyor, kin tutuyor ama ben onu terk etmedim... Olması gerekeni yaptım. Daha başından gerçekleri gördüm diye mi bu sitemi... Bak ne kadar haklıymışım... Ben sevdim onu... Karşılıksız, beklentisiz, umutsuzca sevdim..."derken göğsünü dürtüyordu. "Gözleri açılınca unutacağını, beğenmeyeceğini

Scanned with CamScanner

varsaymıyordum... Biliyordum. Ben ona şans verdim... Bensiz dünyayı görmesini sağladım... Sevil... Ben sevdim. Kendimden geçecek kadar, ona hayatını verip, pişmanlıklarıyla ömrünü tüketmemesini sağlayacak kadar sevdim... Neden bunu görmüyor da, sürekli nefret oyunlarıyla beni yaralıyor... İçim acıyordu Sevil, şimdi ise can çekişiyorum..."

Sevil öfkeyle yerinden kalkıp "Yeter artık lan... Gösteririm ben ona..." dediğinde "Sevil!" dedi Hazal ellerinden kaçarak giden kuzenine, titrek ellerini uzattı. Sevil olduğu yerde durdu. Onu bu hâlde bırakıp gidemeyeceğini biliyordu. Zaten Hazal'ın da onun peşinden koşacak kadar takati kalmamıştı. Güçsüzdü. Sevil eğildi ve kuzenini kollarını çekti. Önce onun bu perişan hâlini ev ahalisine göstermeden, biraz çeki düzen vermeliydiler...

Bir ağacın gölgesinde karartı gibi kalan Arda, duyduklarına inanamıyordu. Elleri yanında yumruk, nefesleri genzinde savruk, bedeni kasılmıştı. Eğer ona sarılacak kadar gücü olsaydı, karmaşık aklını bertaraf edip kollarına çekerek teselli ederdi ama aklı hâlâ karışık ve düşünceleri darmadağınıktı. İçi çekilmiş olarak odaya geri döndüğünde, beyni uğulduyor, yüreği daralıyordu.

Mahir ölü bir beden gibi kapıyı gürültüyle çarpıp içeri giren, kendi içinde kaybolmuş adama, şaşkınca bakarken, Arda ruh gibi balkona yöneldi. Mahir adamın duymayacağını varsayarak, "Şimdi işim bitiyor efendim." dediğinde tüm kirlileri aracına tıkıştırdı. Düşündüğü gibi Arda onu duymadı bile. Aklı, karmakarışık duygularıyla birlikte, düşünceleri az önce bahçede duyduğu gerçeklerde takılı kalmıştı. Hazal neler söylemişti öyle? Ve Arda neler yapmıştı ona? Fakat hak etmişti! Hiçbir gerçek, onu hastane odasında terk ettiği gerçeğini değiştirmezdi!

Mahir kirlileri alarak odadan ayrıldığı sırada, kapı tekrar açıldı ve sertçe kapandı. Arda birden durdu. Elleri yanlarında yumruk, bedeni kaskatı, yüreği yorgun ama heyecanlıydı. Kalbi yerinden çıkacak gibi bir umutla atarken, kocaman bedeni ufalacak gibi titredi ve hızla arkasını döndü. Fakat... Gördüğü kişi, umduğu kişi değildi! Karşısındaki kıza şaşkınca bakarak, birkaç adım atarak öne geldi. Önünde duran personel kıyafetli kız, onu tepeden tırnağa alıcı gözüyle dikkatle süzdü. Sanki pazara çıkmış öküzü çiftleştireceği ineğe eş değer mi diye düşünür gibi, tek kaşını kaldırarak burun kıvırmıştı.

"Kimsin?" dedi Arda zaten aklı infilak etmeye meyilli hâlde.

Soğukkanlı duran Sevil ondan beklenmeyen bir sıcaklıkla kükürdadı. Gözlerindeki hain planın arifesi, bayrama hazırlanıyordu. Gerçekler kariz-

Scanned with CamScanner

matik ama buzdolabı gibi soğuk duran yüzüne ateş topu gibi çarptığında da, bakalım kibir kuşanmış küstah gözleri bu kadar ifadesiz durabilecek miydi? Bu iki deli ve aynı anda tutkulu âşığı yola getirmek mümkün değildi ama akıllarına biraz büyü serpiştirir gibi gerçeklik ektiğinde ve kanlarına girip, düşüncelerini zehirlediğinde onları birleştirmesi, çok basitti. Henüz olanlardan haberi olmamış gibi neşeli rolünü oynarken, yüzündeki joker maskesi cidden on numaraydı. Oynamayı biliyor, konuşurken nabza göre şerbet veriyordu! Koyu gözleri alayla parladı. Dolgun dudakları hokkabazca büküldü.

"Sen de nereden çıktın?" dedi gürlercesine adam, kara kaşlarını çatıp, koyulmuş gözlerini devirerek...

"Annem hep karnından çıktığımı söylüyor." derken yüzünü ufak bir çocuk gibi şirince ekşitti Sevil. "Ama ben artık nerelerden çıktığımı düşününce... Bunu düşünmekten bilahare vazgeçiyorum. Çoook ayıp... Sen de düşünme!"

"Fesuphanallah!" dedi adam sinirleri laçka, aklı karmaşık, duyguları iflastaydı. Kafasını hiddetli bir öfkeyle sarsınca, kuzguni gözlerinde harlanan belli belirsiz öfke ateşi dalgalandı. "Kızım ne ayaksın sen bilmiyorum ama uza! Ne biçim şeysin, izinsiz odalara dalıyorsun. Bu otelin personelleriyle ilgili gerçek bir sorunu var. İpini koparan soluğu burada almış! Bir de..." dediğinde Sevil onun sözlerini yarıda keserek "Çok tatlıyım değil mi? Ah bunu herkes söyler... Tatlıyım..." diye ukalaca söylendi.

"Kesinlikle!" dedi adam onu onaylarcasına. " Zakkum da bir şekerdir. Cehennem şekeri."

Kız alayla elini salladı. Ukalaca konuşmasına devam etti. "Seni affediyorum, iğnelerini de görmezden geliyorum ukala hergele. Sonuçta yaşadığın yıkım belliyken bunu görmezden gelebilirim... Şimdi burada çıngar çıkarmıyorsam, bu senin yakışıklı yüzünün hatrına değil. Eh elim mahkûm ne yaparsın, konu acil ve ciddi kavgaya vaktim yok... Konuşacağız."

Bu buyurgan tavırla Arda kaşlarını öyle bir çattı ki, koyu gözleri neredeyse onların arasında kayboldu. Hatırladığı gerçekle kaşları dehşet bir kasılmayla çatıldı. "Sen?" dedi hırçınca bakışları kızın koyu gözlerini hedef alarak "Sen beni ikide bir arayıp rahatsız eden şu geveze kızsın!"

"Geveze senin sülalen! Bana bak! Ben Hazal değilim. Öyle senin laflarını aptal âşıklar gibi kaldırmam, şeytan gibi çarparım. Zira senden bir hayli hoşlanmıyorum. Sebebi malum. Neyse konuya dönelim!" Sonra ellerini kızgınca beline koyarak, her an gagasıyla içini deşecek gibi burnu-

Scanned with CamScanner

nu kaldırdı. Yüzündeki çaçaron tavırla, mahalle karılarını gibi dikleniş kalçasını tuttu. "Hem sen ne hakla telefonları yüzüme kapatıp, bir de ardından bir daha ararsam savcılığa vereceğini söyletirsin. Seni kurumsal kimliğinden çıkaran tek bir sebep bekledim... Senin o bet sesini duymaya çok meraklı değildim ben! Fakat kardeşim senin gibi bir oduna aşık olmuş... Ne yaparsın, ukala züppeleri paratoner gibi çekiyor masum yanı!"

"Kendine gel, kırdırma boynunu... Ayrıca... Senin kardeşim kim?" diye sorduğunda daha, bu sualin cevabını nitekim biliyordu. "Hazal!"

"Hazal ya! Onun daha fazla acı çekmesine gönlüm razı olmadı. Genç kendince haklı gerekçeleri var ama bence kuruntu yapıyor. Sen de anlayıp dinlemeden kızı yargılıyorsun... Neden sebebini sormak yerine sıkma bir intikam oyununda kukla olarak entrikalara beynini çalıştırdığın kadar, kızın suçsuzluğunu görüp, barışmayı düşünmüyorsun?"

Adam onu dinlerken küstah kaşlarını alayla kaldırınca, Sevil yanına yaklaştı. Pişkin bir dudak büküşüyle, "Ne kadar kabasınız bayım, insan bir buyur eder değil mi? Zaten akşama kadar canım çıkmış, bacaklarım kopmuş. Senin gibi kıçını yaya yaya koltuklarda oturmuyorum ben, temizlik yapıyorum..." diye edepsizce homurdanarak, teklifsiz koltuğa yanaştı.

"Ben de şimdi çıkıyordum... Siz de odamdan derhal çıkın ve hemen çıkış işlemlerime başlayın. Otel otel değil, bela yuvası. Timarhane lobisi... Tüm akıl hastaları otelle bağlantılı."

Sevil, umursamaz bir lakayıtlıkla koltuğa oturup, genç adama sanki kendi evinde ağırlar gibi koltuğu gösterdi.

"Otururseniz konuya başlayalım."

"Hangi konu?"

"Hazal'ın aşka yasak çizgi çektiği ve senin dışarıda kaldığın olasılık konu... Malum hayli uzun bir gece olacak. Gol atmışken, aut olmayın..." Kısacık bir an anlatacaklarını tartarken, adamın tepkisiz tutumunu ve keyifsiz hâlini seyretti. İçine çöreklenen şeytanların desteğiyle, düşündüğü hainliğe boyun eğdi ve oyuncu bir bıkkınlıkla yerinden hareketlendi. Yüzünü kumpaşçı bir rolle asarak, sinsice dudak kıvırdı. "Madem istemiyorsunuz, ben de kalkayım da bi..."

"Olduğun yerde kal..."

Sevil istediğini almanın rahatlığıyla koltuğa otururken "Çok ısrar ettiniz madem, azıcık oturayım!" diye lakayıtça söylendiğinde Arda onun söyleyeceklerini merak ederek sadece; "Anlat!" diye kabaca buyurdu.

"Hayatı buradan içiyor, yaşamı senin iki dudağının arasından çıkacak sözle durduruyorum.
Sen bende öyle fazlasın ki, ben bazen ben olmayı unutuyorum."

Scanned with CamScanner

ALTINCI BÖLÜM

Okuduklarının üzerine, akli karışmış, duyguları allak bullak olmuştu. Kalbi insanı ona derken, avaz avaz bağıran yüreğine ne düşüncelere, ne de çok farklı yargılıyordu olayları. Ama bendiğinin aksine, akli başında, en layıyla kalmış bir koyunu, bu kadara olmaz diyordu. Nasıl bendeniz böyle bir olayla bağdaştırır diye düşünmekten beyni uğuldiyordu. Canı sıkılmış, moralı bozulmuş, tüm düşünceleri eceri yelde savrulan buru yaprakları gibi bir hiçeye sahnmıştı. Havanın ılıklığına inat, içi üşüyordu. Karanlık bahçenin en ıraş olan yerinden kaçınarak arka taraftaki ağaçlık alana yöneldi. Saat epey geç olmuştu. Guguk kuşu geceyi vurmak için hedef sayarken, o, akrebin tik-taklarını dinleyip, kafasını dağıtmak isteyerek ne kadar yürüdüğünü bilmiyordu. Yalnızlığı, yaralı yanını sarmıyordu. Ama şu anda istediği şeylerden birisinin bir sigara daha yakmak olduğunu gayet iyi biliyordu. Ceplerini yokladı, kalmamıştı. Bu düşüncelerin seyrinde bahçe merdivenlerini çıkıp, balkona ulaştığında içeriye girmekte olan bir garsonla karşılaşınca derhal "Koçum bakar mısın?" diye seslendi.

Mahir şaşkınlıkla o tarafına bakıp ve etrafa dalgınca bakan Arda yaklaştı. Mahir şeytan görmüş gibi irkilerek "Abi valla kamne görmedim bir daha ..." dediğinde, Arda o gün ilk defa gülümsedi. "Ben sizi şey sandım." diye kıvıran Mahir, saçlarını kaşıyarak sırıttı. Onu az önce basıldığı kadının kocası sanmıştı!

"Senden bir şey isteyeceğim." dedi Arda.

"Ben o tür kişilerden değilim, valla kimsenin karısına kızına yan gözle bakmam." Arda kafasını sarsınca, genç adam onun ciddiyetinden anlayarak "Buyurun efendim?" dedi tam bir profesyonelce.

"Sigaran var mı?"

"Var efendim ama size ..." dersben daha Arda onaylarcasına elindeki sigarayı başarak "Biraz mı alsın" dedi. Mahir ne yapacağını şaşırıp, elindeki yarım paketteki sigarayı alıp Arda'nın sağ elindeki sigarayı yaktı. O bakışını bakışlarına Mahir birkaç adım geri basıp, yanına genç adamın bakmasını, Arda'nın sigaradan derin bir nefes alıp, burnundan dumanını savurarak "Teşekkürler" dedi.

"Mahir, bakar mısın ..." dediğinde arayı kaybetmek yapan Hazal, gördüğü görüntüyle bilinçleri ağzında donup kaldı. Önce arkasını dönüp derhal oradan uzaklaşmak istedi, sonra yüreğinin yetersizliğini hatırlayıp, başını kaldırıp, vakurca ilerlemeyi tercih etti. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerini karıştırarak sigara dumanları arasında bulunan erkeğe baktı ve duraksamaksızın, "Pestinden gelmedim ..." dediğinde yüzü ışıl ışıl oldu.

"Beni mi arıyorsun?"

"Ne münasebet! Aramadım seni ..." Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle arkadaşına bakarak, "Affedersin, meşgul olduğunu bilmiyordum Mahir. Seni arıyordum." diyerek derhal onu görmezden geldi.

Mahir elindeki sigarayı söndürerek bahçeye fırlattı ve ağzındaki dumanı savurarak "Şimdi gidiyordum Hazal, sen de fazla geciktirme ..." diyerek yanlarından ayrıldı.

Arda düşünceli gözlerini bir an olsun genç kızdan çekmeyerek, sigarasından derin bir nefes daha çekerken, kalçalarını balkonun korkuluklarına yasladı. Kafası hayli karışıktı. Alnını kırıştırdığı kaşlarının üzerinde parmaklarını dolaştırdı.

"Ağladın mı?"

Hazal duyduğu garip ses tonuyla yutkundu. Buruk ve farklıydı! Umursamaz olmaya çalışarak, onun savurduğu dumanlara baktı ve gözlerindeki metanetli duruluklu, "Hayır... Niye ağlayacakmışım ki?" dediğinde daha, burnunu sesliçe çekti. Gerçeği yansıtmıyordu bu sözler.

"Beni mi takip ediyorsun cidden?"

Bir an cevap veremeyecek kadar paniğe kapılmıştı genç kız, fakat kendini derhal toparladı. "Seni ne takip edeceğim be... Bulunmaz Hint ekeği misin? Yani şeysi, keteni, şilesi... Heh işte bezi misin?"

"Kumaş!"

"Ne!"

Scanned with CamScanner

Arda sıntarak başını sarstığında, Hazal aylar sonra ilk defa onu gülerken görünce, bir an hayattan soyutlandı ama sonra, kendine gelerek nefes alıp verdiklerini hatırlattı. "Ben Mahir'e bakmaya geldim..." Bakışlarını adamın elindeki sigaraya düşmanca dikti ve gözleri biraz aşağıya kaydı. Adamın kar beyaz gömleğinin üst düğmeleri açılmış, serseri duruşu gevşekliği... Ne tuhaf duruyordu bu adam! İlk defa böylesine dağınık ve berduş olduğunu... Hazal onu çapkınca kestiğini anlayınca kendisine kızdı. Dudakları bozulmuş, yüzü asılmış, sesi buğulanmıştı. Hani yere yapışmış ciklet gibi geri dönüp bakmayacaktı! Gözleri adamın elindeki sigaraya takılı kalmıştı, anlayamadı. Arda elindeki sigaraya bakarak gevşekçe gülümsedi. Gençlik gözlerinde canlandı. Ne zaman sigara içmek istese, Hazal'ın ona karşı olduğu korumacı sert tavır... Sırf o eski ilgiyi yakalamak için bile, sigarayı bırakabilirdi. Derin bir nefes daha çekti zehirli dumandan...

"Burada ne işin var?" diye sordu Hazal.

"Keklik avlıyorum!"

Sigarasından soluduğu derin nefesi havaya solurken adam, kızın yıldızlı yüzünün ardında yatan hüznü ve yalnızlığı fark etti. Sahte gülümseyişi, yüzünden kaybolmak bir yana sıntışa dönüşmüştü.

Onun ukala tavrına aldırmayan Hazal, önce gidecek gibi oldu, sonra ani bir refleksle dönerek, sigarayı adamın elinden apansız kaptı "Burada sigara içmek yasak beyefendi..." diyerek bahçedeki havuza savurdu.

Suyla buluşan ufak ateş damlasına bakan Arda, "Sanırım bahçeye atmak serbest! Fıskiyeye atmak bonus..." dediğinde, hızla arkasını dönen genç kız uzaklaşmadan kollarından yakalayarak, tam yüz seviyesine eğildi. Tenleri değdiği an ikisinin de bedeni garip bir elektrikle titredi. Nefes nefese dünyayı durdururken ikili, solukları ıslık sesi çıkararak genizlerine tıkandı. Bir kafese tıkılmış iki çılgın kuş gibiydi yürekleri... Özgürlüğe uçmak için kafesini paralayan bir kuş...

Hazal onun kuvvetli parmaklarının sıcacık baskın tesirini teninde hissederken, içindeki statik elektrik arttı. Kanı hızlandı, garip bir sıcaklıkla bedeni titredi. Adamın derin bir ağırlıkla salınan nefesleri, içki havuzunda boğulmuşçasına sert kokan ten kokusuna ve yine ılık nefesindeki taze tütünle karışmıştı. Yutkundu. Adamın baygınlaşan bakışları garip bir düşünce karmaşasıyla tenini kuşatarak okşarken, kız onun içkiyi fazla kaçırdığını garip bir tespitle kavradı. Göz bebekleri olduğundan daha baygındı. Hazal onun tedirgin edici bakışlarının yoğunluğundan huzursuz olarak derin bir nefes aldı ve başını yukarı kaldırarak, en yanlış olanı yaptı! Omuzlarını kaldırınca, göğüsleri adamın kaya gibi sertçe kasılmış göğsüne sürtündü. Bunu hisseden Arda'nın garip bakışları bir süre doğrudan parlayan hülyalı mavişlerinden aşağıya kaydı ve teninde hissettiği baskın arzuyla yüreği bedeninin içinde apansız canlandı. Bu kızın bunu sadece masum bir dokunuşla yaptığına ise artık hayret etmiyordu.

"Kahretsin!" dedi homurtuyla kafasını iki yana sallayarak. "Şimdi sigara sağlığa zararlı zırvalıklarına başlayacak mısın Hazal, yoksa geçmişin hatırına bir açıklama yapacak mısın? Malum çok düşünüyorum insanların sıhhatlerini... Hani görmeyince dalga geçerek böyleymiş gibi yapmak kolay oluyor..."

Kız omzunu silkti. "Neye inanıyorsan ona inan... Artık ne seni umursayacağım, ne de tek bir açıklama yapacağım..." derken aptallığına kızarak biraz olsun rahatladı. Bu adamın her söylediğinden kuşkulanması doğru değildi. Ona açıklama yapmaktan yorulmuş ve gördüklerinin zalimliğinden tükenmiş, pes etmişti. Neredeyse kompleksli bir insan olacaktı sayesinde. Gevşemeye çalışmalı, gülerek, onu umursamıyormuşçasına rahat konuşmalıydı.

"Neden istemiyorsun beni düşünmeyi?"

"İstemiyorum işte..." dedi Hazal kurgunca. Düşünmediği an mı vardı ki! Onu düşündükçe, içinin sıcak bir duyguyla dolduğunu hissediyordu ve buna kızdı. Bakışlarından rahatsız olmuştu. Ne kadar yakın duruyorlardı ve bu sorudan kendini ne derece rahatsız hissediyordu anlamasını istedi. O kadına sokulup, kulağına fısıldayışı geldi gözünün önüne ve zalim bir kurbağ gibi şaklabı gerçekler yüreğinde. Gözle görülür şekilde titredi. Derin derin solurken, bir adım geriledi. Hayır, bu kadar gurursuz nasıl olurdu? Olmazdı! Madem unutmuştu, onu yok sayıyordu, Hazal da unutacaktı, yok sayacaktı... İyi ama bunu nasıl yapacaktı?

"Ben yarın buradan ayrılıyorum. Biletimi aldım kaçarak değil, görüldüğü üzere normal şekilde gidiyorum. Bu gece kavga etmeden bitirelim, en azından bu kısmını. Zaten gece yarısı oldu, odanıza çıkarsanız görmezsiniz beni... Ya da gördüğünüz yerde, bakmazsanız gözünüze çapak gibi batmam..."

Arda dişlerini sıktı. Yanaklarındaki damarları gerilirken kasları seğirdi. Hazal onun suskunluğundan ürküp, söyleyecek bir şey bulmak için çabalayarak bakışlarını ona dikti. "Uff, sana bir şey söylüyorum. Bakma

Scanned with CamScanner

bana öyle. Duymuyor musun? Varlığımla canını sıkmayacağımı söyledim. Gidiyorum işte, görmeyeceksin beni..."

"Hayır..."

"Değilim..."

"Bana karşı her zaman öyle huysuzsun ki..." dedi Arda. Apansız aldığı bir kararla doğruldu ve kıza konuşma fırsatı tanımadan "Benimle gel!" diye buyurarak, kolunu çekiştirip onu içeriye sürükledi.

Bir anda yakalandığı kaba kuvvetle "Ya... Ya!" diye itiraz eden Hazal etrafa şaşkınca bakarken, kolunu adamın kuvvetli parmaklarından çekiştirmek için kafasına kasılmış vahşi bir hayvan gibi çırpındı. Arda tutuşuna sabitlerken, boş bulunup sendeledi. Hazal derhal öne atıldı tutmak için ama adam çevik bir hareketle doğruldu. Hazal şaşkınca adama baktı. O ki, fırtınalı bir gecede dahi kollarını kasırgaya açsa, yerinden kıpırdamayacak kadar sağlam bir yapıya sahipti. Ve şimdi ayakta dururken yel vurmuş söğüt gibi hafifçe sallanıyordu. Sarhoş muydu? Hazal artık ne yapacağını bilemez hâle gelmişti. Adamın peşinden mi gitmeliydi yoksa yardım mı istemeliydi? Zihnini tartıyor ama tatmin edici hiçbir sonuç bulamıyordu. Daha kafasını toplayıp düşünmeye başlamadan, Arda kızı içeriye çekiştirmişti. Hazal itiraz ederek çırpındı.

Arda aldırmadı, kızı çekiştirerek boş hole yöneltti. Geriden gelen müzik sesini umursamayarak, ilerlemeye devam etti. Hazal dişlerini sıkarak "Bıraksana manyak herif kolumu." diye panikle tısladı. "Gidiyorum işte rahat et... Artık beni görmeyeceksin dedik... Hep istediğin gibi. Ne sürüklüyorsun peşinden be, sadece bu gece sabredeceksin bana... Bir daha görmeyeceksin diyorum sağır mı oldun? Gittiğimde, bir yerlerine kına yakarsın artık..."

"Ben izin verdiğimi hatırlamıyorum..."

"Senden izin isteyen kim... İstediğim yere giderim..."

"Bir yere giderken beni haberdar edeceksin... Ve bu bir yer... En fazla bu şehrin sınırları olacak Hazal... Tuvalete gitsen bile haberim olacak..."

"Ukalanın zoruna bak... Manyak herif... Sen trafik polisi misin de sana güzergâhımı teleks çekeyim. Son zamanlarda gaipten fısıltı mı duydun? Yoksa gezip durduğun o kadınlardan birisi senin karpuz kafalı olduğunu anlayıp, yarmak için büyük ökçeli ayakkabısını alnının çatına mı fırlattı? Yoksa ülkemin güzel insanlarından birisi senin kas kafana yarlışlıkla saksı mı düşürdü? Ne anlatıyorsun sen be, sen de istiyorsun benim gitmemi işte..."

"Hayır, kafama saksı falan düşmedi, sadece aklımı başıma devşirdim... Ve artık gitmeni istemiyorum. Bu konuyu düşünüyorum..." dediğinde adam, bu konuda ciddiydi ama kız neden bahsettiğini anlayamadı.

"Hangi konuyu..."

"Çok konuşuyorsun, kafam zaten karışık sus artık. Nefes al!"

"Bana ne! Ben mi karıştırdım..."

"Hazal, seni boğazlamak istiyorum."

"Odunsun Arda, sen tam bir magandasın..."

"Nefes al Hazal, faili meçhul olma..."

"Tehditlerinde bile küstahlık var seni katışıksız odun!" diye titrek sesle carlayan Hazal, ürkekçe etrafına bakındı. Bu hol boştu. Arda da, tıpkı onun gibi etrafına baktı.

"Korkma halam az önce eve giderken gördüm..."

"Sen bizi mi dikizliyorsun?"

"Sadece düşünüyordum..."

"Neyi? Olmayan beynini nerede unuttuğunu mu?"

"Hazal sus, dilini gırtlağına tıkamayayım zaten sana çok kızgınım..."

Aslında, bu tehdidini yapsa, bu inat abidesi kızı boğarken sessiz olmak zorunda kalmayacağı için memnun olurdu. Ya da onun ağzına tıkayacağı tek nesne, yalnız kendi dili olurdu... Ah o tatlı dili, lanet dili hem zehir hem şerbetiydi! Titiz bakışlarını hızla etrafta gezdirip taradıktan sonra, gözüne kestirdiği kapıya uzanarak açtı ve Hazal daha itiraz edemeden kendini o kapıdan içeri çekilirken buldu. Paldır küldür geriye giderken, panikleyerek "Çı-çıkmak istiyorum... Ka-kapıyı açar mısın? Zorba mısın be adam? Bana ne yapacaksın burada?" diye korkuyla kekeledi.

"Ne yapmamı istersin?" dedi adam küstahça.

"Gitmeni isterim, ya da beni bırakmanı..."

"Yapmayacağım şeyler isteme..."

"Ne isteyeyim?" dediğinde adamın çapkın dudaklarının kıyıları öylesine edepsizce büküldü ki, kız kalbinin kaburgalarının arasında büyüyerek ulaştığını hissetti. Allah'ım yardım et, bu kadar zalim olmasın!

Scanned with CamScanner

"Eğer... Eğer bana aklından geçeni yaparsan, seni... Seni!"

"Yapacağım..."

"Yapamazsın..."

"Arkana yaslan ve izle..."

"Seni adi..." dediğinde Arda ahlaksız emellerine uyum sağlayan fikirlerinin sarhoşluğuyla kapıyı kapattı, bir de bu yetmezmiş gibi işini garantiye alarak üzerindeki kilidi çevirdi. Kızın korkudan hırpalanan göğsü derin derin soluduğu nefeslerinden sebep, hızla inip kalkıyordu. Ama korkudan değildi bilmiyordu; biraz çekingenlik duyduğundandı. Fakat bu utangaçlığı pek tatlıydı.

İkisi de şimdiye kadar bir tek sözle, ya da bir hareketle açığa vurmadıkları sevgilerini, bu gece iyice anlamış gibiydi ama inkâr en çok kullanılan mekanizma olarak yine iş başındaydı. Ve işin manalı tarafı, bu divane adam şu saniyelerde çok garip davranıyordu. Çıldırmış gibi. Ürkek bakışlarını kapıya çevirdi. Düşündüklerinin adiliğine erişen düşmanca bir ifade vardı bakışlarında. Hazal hiç kımıldamadan gözünü bir noktaya dikince, çenesi titredi. Arda gözlerini ürkek mavişlere kilitlemiş vaziyette orada dikilmeye devam etti. Konuşmadan, kızmadan, öfkelenmeden sadece düşünceli bakıyordu. İçindeki fikirler aklıyla kalbi arasında mekik dokuyor fakat bir yolunu bulup düğümlerinden kurtularak açılamıyordu.

"Beni neden terk ettin?" diye hesap sordu apansız bir hiddetle.

Kız tokat yemiş gibi yüzünü kaldırıp, bakışlarını adamın öfkeli kumral tenine çevirdi. Konuşmadı. Arda onun ürkek ve kurgun gözlerine bakın sessiz bir bekleyişle. Şiş şiş olmuş mavi gözlerini görünce, ona karşı içinde can sıkıntısıyla karışık bir acıma duydu. Bunu kendisi yapmıştı.

Hazal bakışlarından rahatsız olarak, başını onaylamazca salladı. Konuşma gücünü kazanmaya çalıştı. "Terk etmedim, sadece gerçekleri gördüm. Olmayacaktı, bunu başından beri söylemiştim..."

"Hastaneye gitmeden evvel... Evlenme teklifimi kabul etmiştin, o zaman aklın neredeydi?"

"Hata ettiğimi anladım."

"Bunun için erken değil miydi?" diye alay etti Arda. Uzun işaret parmağını, bir uyarı gibi, dudaklarının üstüne yerleştirirken, "Korkaksın..." diye suçladı onu.

"Evet... Ko-korkağım ve şimdi derhal gitmek istiyorum. Bırak beni. Kapıyı lütfen." Yalvaran bakışları adamın yüzünden kapıya çevirmek istedi. Ama yapamadı. Mağrurca bakan kara gözleri içinde öylesine derinine işleyerek alev saçıyordu ki; meydan okuyan doğasını bakışlarıyla vurguluyordu Yabçapkını. Lezzetli ve yerine göre kibirli dudakları aralık, son hamlesiyle can alıcı darbesini indirmek için hazır bekleyen bir şahin kadar masum duruyordu. Ve o zalim dudakları, içindeki betleri yerle yeksan ederken vahşice kapındadı.

"Neden böyle bir şey yapayım Hazal, seni neden salayım? Gitmene neden izin vereyim? Bir kez daha mı? Bunu neden yapayım?"

Bu 'neden'lerin cevabını ona veremeyen Hazal, kafese kapatılmış bir kuş gibi burçlanıp, "Çünkü benden nefret ediyorsun." Diye haykırdı. Nefes nefese, "Nedenlere gerek yok, bu yaptığın zaten başlıca neden! Lanet olsun! Derhal aç kapıyı, birisi görmüş olabilir bizi... Bana hesap soramazsın!" diye cırladı.

Arda dişlerini gıcırdattı. "Sözlerine dikkat et... Dürtünce konuşuyorsun..." Bu son sözleri söylerken sesi garip bir ifade almıştı. Kızın içi ürperdi. Ve heyecanını gizlemek için çok büyük bir çaba harcadı. Etrafa bakınmaya başladı. İri iri açılmış gözleriyle, kalbi kaburgalarından fırlayacak gibi çarparak ve iliklerine kadar ateş kuşanmış kanı damarlarında çığlayarak, bedenine yayıldı. Korkuyordu ama bu korkusu ona zarar vermesinden değil, ona dokunduğu an hayır diyememesinden, onunla onu alay etmesine bir sebep daha vermesinden, gururunu, onurunu yaralamasından dı... Nefes alamadığını hissetti birden. Göğsüne bir ağırlık oturdu ve nefesi boğazına düğümlendi. Gömleğinin yakasını çekiştirdi, derin derin solumaya başladı. Birdenbire her şey fazla yoğun, fazla gürültülü, fazla canlı hissedilir oldu kapana kısılmış dünyasında. Göğsü hızla yükseliyor, ürkek bakışları titrekçe etrafta dolaşıyor, ellerini, ayaklarını nereye koyacağını bilemiyordu.

Arda durdu, titreyen alt dudağını ısırarak etrafı ürkekçe inceleyen kızı önlenemez sabırsızlıkla izlerken, bakışları özlemle kavrulduğu gözlerine kaydı. Usulca üzerine yürümeye başladı. Hazal onun sert hareketiyle irkildi. O yürüdükçe, titrek bacaklarıyla gerileyerek, "Ö-üstüme gelmeyi kes..." diye yalvarırcasına emretti. Arda tek kaşını küstahça kaldırınca "Buradan gitmek istiyordum... Lanet herif senin olduğun şehirden, ülkeden gitmek istiyordum işte, elimden gelse dünyadan bile giderdim..." diye öğrenmiş bilde haykırdı.

Scanned with CamScanner

"Konuşana kadar buradan gidemezsin... Dikkatini çekerim, sadece buradan! Diğer söylediklerin söz konusu bile olamaz..." Böyle bir tavsiyeye karşı göstereceği tepkiyi seyretmeye hazırlanıyordu ki Hazal "Neyin peşindesin, ne oynuyorsun? Yeteri kadar acıttın, kanattın, mahvettin aldın intikamını işte. İçin soğumadı mı, nefretin tükenmedi mi? Bitirelim ben, bırak gideyim." dediğinde kızın yanağına sıralanan yaşlar, birbiri ardına yanağından çenesine süzülüp, oradan göğsüne damlıyordu. Son bir adım daha attı ve sırtı sert duvara yaslandı. Islak olmuş gözleri irice açıldı.

Arda usulca son bir adımla aradaki mesafeyi de kapatarak, tam önünde belirdi. Elini kızın başının üstünden duvara yasladığında, uzun parmakları çiçek gibi duvarın pürüzsüz yüzeyiyle temas etti. Hazal'ın gözleri annesinin mutfak camı gibi iyice açılarak adamın kollarına kaydı. O girintiler çıkıntılar titreyerek aklını başından alınca, bacaklarının bağları çözüldü. Kollarıyla kızı kuşkaca alan adam, başını aşağıya eğdi. Kokusunu müptelası olduğu uyuşturucu gibi içine soluyan Hazal, yutkundu. Onun nefesinden vuran yakıcı sıcaklığa nasıl karşı koyabilirdi ki? Artık direnmenin hiçbir anlamı yoktu. Zalim herifin esaretine teslim olmuştu ve kendisi de bunun bilincindeydi.

"Be-benimle o-oynamayı kes... Lütfen! Kalbim kumar değil... Ben... Pes ettim!"

"Oyun oynama yaşımı çoktan geçtim, senin oyununu da bitirdim..."

Artık geri çekilemezdi. Bir eli kalktı ve kız nefeslerini titrekçe salarken, parmakları narin yanağına dokundu. Usulca yaşları kurularken, genç kızın titrek kirpikleri eğildi ve gözleri kısacık bir an kapandı. Dünya durmuştu ikisi için de o an. Aylar sonra ilk defa istekle dokunmuştu tenleri birbirine... Yutkunurken göğsü havalandı, titrekçe bir nefes çekti içine ve duvarla iyice bütünleştiğinde, Arda, elinin tersiyle yanağının pürüzsüz kadifemsi yapısını, parmakları tuzlu sıvıyla temas ederek keşfetti. Usulca hareket eden uyuşuk parmaklara eş yüzüne çarpan tembel nefesiyle kızı hipnotize ederken, ağır bir hayranlıkla çenesini kavradı. Diğer elini de duvardan ayırıp başına dokunarak, parmaklarını saçlarına kaydırdı. Hazal öyle bir yutkundu ki, boğazına portakal takılmış gibi, öylesine büyük bir hava baloncuğu yuttu... Arda parmaklarını kızın saçlarında şefkatle dolaştırırken, Hazal uyuşmuş gözlerini zorlanarak açtı ve bir daha kapamamak için kendisiyle savaştı. Tembel tabiatlı kedi gibi sinesine tünememek için dişlerini sıktı. Arda'nın parmaklarını birden durdurdu. Kız ona şaşkınca bakarken, Arda'nın gözleri yarıya yıkıldı. Hazal nefessiz hâlde iri mavi gözleriyle kara gözlerin en dibine bakarak yutkunurken Arda, sımsıkı bağlanan atkuyruğu saçındaki tokayı çıkardı ve yere fırlattı.

"Bağlamamanı söylemiştim..."

"Ha-hayır, emretmiştin ve ben de sana bundan sana ne, saç benim, ister keser, ister bağlarım demiştim..."

Arda çapkınca gülümsedi. "Unutmadın demek..."

"U-unuttum, sen söyledin ondan..." dedi Hazal yağ gibi erimek isterken. Ve erkek kızın nazlı çenesini iki parmağının arasına sıkıştırıp, hafifçe sıktı. Hazal ise çaresizlik içinde sıkıştığı yerden, parmakların teninde zarif hareketlerle dolaşmasını izlerken, kendini tutmakta zorlandı. Baş döndürücü bir afrodizyak gibi olan koyu gözlerine gözlerini sabitledi. Yavaşça, neredeyse oyalanarak kumarlıkla fısıldadı. "Senin olan her şey... Benim Hazal... Ben istediğim sürece, benimsin..." Sözleriyle kızı neredeyse hipnotize ediyordu. Ama Hazal alınganca, "Çok beklersin sen adi... Sen git..." dedi kırgın kırgın tıslayarak. "Didem Hanımcığımla ilgilen..."

"Ona ihtiyacım olsaydı, ilgilenirdim... Fakat yok..."

Parmaklarını derin bir ihtiyaçla saçlarında dolaştırırken, gözleri kısacık bir an parmaklarının arasından şelale misali akan saçlarına kaydı. Bu saçları bağlanmış görmeyi sevmiyordu. Tel tel ayrılan saçların yumuşak dalgaları elinin etrafına döküldü. Parmaklarında, ipeksi dokusunu hissetmeyi özlemişti. Kısacık bir an gözlerini kapattı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Her şeyine ihtiyacı vardı. Sıcaklığına, kokusuna, dokusuna, nefesine, en kuytu köşesine, her şeyden çok ruhunun varlığına ihtiyacı vardı. Sımsıkı sarılmalıydı ama iyice ürkütmekten korkuyordu... Zaten kırmıştı, üzmüştü... İşleri daha fazla çıkmaza sokmak istemiyordu.

"Arda. Lütfen. Bırak..." dedi Hazal. Derin derin nefes alıyordu. Artık adamın okşayarak yaptığı bu zulme dayanamıyordu. Başını yana sarsarak, onun parmaklarına sıkışmış saçlarını elinden kopardı. Kesinlikle emin olmanın verdiği rahatlıkla, aklını kurcalayan tüm sorunları düşünmemeye çalıştı. İçinde bir yerlere saklanan mantıklı ve mesafeli gerçek Hazal'ı bulmak için, daha sonra epeyce zamanı olacaktı.

Ancak adam daha farklı düşünüyordu. Bu maceranın sonunda doğabilecek acılar ne olursa olsun, bu mutluluğu tatmaya sonuna kadar kararlıydı. Ona işkencelerin en güzelini yapıyordu. İçini saran bu delice arzuya karşı koyamıyordu. Alışkanlıklarına çok ters olmasına rağmen, daha

Scanned with CamScanner

önceki akıllı uslu genç kız kisvesini bir kenara bırakmıştı Hazal ve tam bir itaatsizlikle asice bakarak sadece "Lütfen..." diyordu. Arda'nın andan başka hiçbir şey umrunda değildi ki.

"Ne lütfeni Hazal? Kaç gündür peşimde avare avare dolaşıyorsun, ne zaman kazara kafanı bir yere çevirsem oradasın, istediğin bu değil miydi? Sürekli laf sokuyor, ezkaza birisiyle görsen, kuyruk gibi peşimde turlayarak yeni senaryolar yazıyorsun... İşte buradayım, yanında. Ya konuş, ya da... Sus! Sadece şu anda yanımda olduğunu hissettir bana... Ve nerede olduğumuz, kim olduğunuz ya da birbirimize karşı ne hissettiğimiz kimin umrunda ki... Yorulmadın mı kırılmaktan, yaralanmaktan, bıkmadın mı? Bak nelere sebep oldun, neleri yıktın, neleri öldürdün aramızda... Şimdi gitmek mi istiyorsun? İnan bana bu umrumda değil..."

"Benim, babamın... Abimin umrunda..." dedi Hazal... "Lanet olsun halam..." diye acıyla inledi.

Hazal korkuyla çarpan divane kalbine itaat etmeyen deli beynine kızmayı bile düşünemiyordu. Biri görebilirdi. Birisine suçüstü basılma ihtimalleri çok fazlaydı ve lanet olsun, bu, şu andaki edepsiz isteklerinin gerçekliğini geçiştirmeyi sağlamıyordu. Bu adam, ne zaman ona dokunsa, sımsıcak bir günün içinde gölgelik bulmuş ağaç serinliği, susuz kalmış toprakların üzerinde dolanırken yağmur yağmış ferahlığı sunuyordu. Annesinin korunaklı sinesine hasret bebekler gibi ona çekiliyor ve tenunden teni, gözlerinden bakışları, parmaklarından saçları ayrılmasın istiyordu. Yakıcı tenlinin büyülü sıcaklığı, hava gibi içine dolan eşsiz kokusunun ferahlığına, öylesine ihtiyacı vardı ki, kız müptelası olduğu bu eylemsiz duygular sebebiyle neredeyse yaşayamıyordu. Arda onu dokunduğunda tüm kurumuş dalları bahara duruyor, yaralanmış yüreği ilaca, aşka susamış ruhu şifaya, onunla can bulmaya hazırlanmış teni, yaşam sevincine yüz sürüyordu. Gecesi gündüzü o olmuşken... Sabahtan beri bu anı düşlediğini söylemek abartı olmazdı. Ona bakmak, hasret kaldığı gözlerine doyasıya son defa bakmak... Gitmeden önce onun sesini duyup kulaklarına kazırken, kokusunu içine hapsedip, varlığını gözlerine çizerek çekip gitmek istiyordu... Ne zaman göz kapakları örtse gözlerini, aklında yaşadıkları o kısa ama şahane yakınlaşma anları belirivordu ve sonra akşamüzeri olanlar... O kıza sokulması, kulağına çapkınca fısıldaması giriyordu hain düşüncelerinin arasına, zalim bir yılan gibi süzülüyordu en kırılgan anlarına... O her zaman ne söyleyeceğini bilen geveze dili

susuyor, düşünceleri yön değiştiriyor, gerçekte kendisini çok daha az ifade edebilen kızı geriye tepiliyordu. Teslim oluyordu yüreği kırgınlıklarına.

"Bunu bilerek yaptın, ona sarılırken ne hissedeceğimin bilincindeydin..." diye hesap sordu apansız.

"Evet..." dedi adam gerçekçi bir mertlikle. Nefesi dudaklarına değiyordu kızın.

Hazal'ın bacaklarındaki derman apansız kesildi ve bedeni genç adamın bedenine güçsüzce yaslandı. Nefesleri saçlarını okşuyordu adamın ve Hazal nefes alamıyordu onun her kesik kesik solumasından... Şimdi ikisinin de teni bir, ikisinin de yüreği bedenlerinde hürdü. Onca zaman tutsak bırakılmış duygu, şu anı kollayıp apansız gün yüzüne çıkmış bir balık kadar sevinçliydi. Bedenlerindeki özlemden, sahiplenme duygusundan gerisi yalandı. Bazı tenlerin kokuları bile diğer tene ilaç, huzur, derman ve ruha ferahlıktı... Bu kız, başlı başına bir huzur kaynağıydı. Arda bu duyguya isyankâr olarak öfkelendi.

Dudaklarını kızın kulağına sürttü. Saçlarını öperken gizliden gizliye... Dudaklarını ağzına hapsedip, diliyle o çok konuşan ağzına satışarak öpmek için çıldırırken, ayartıcı saçlarının o eşsiz yasemin çiçeği kokusunu çaktırmadan içine çekti. Hasretti. "Üzüldün mü?" Kulağına baştan çıkarılmış bir tutumda fısıldadı. Çalışılmış bir sakinlikti onunkisi...

"Acıtmaktan zevk aldın. Ağlatmaktan..."

"Öyle olacağını sandım..." dediğinde, bu itirafla Hazal kekeleyerek, "İ-iğrençsin." diye veryansın etti. Onun saçlarındaki narin dokunuşuyla, kamında kasılmalar başlamıştı. Neden yaptığını bilmiyordu ama saçlarını, sırf o hoşlanmadığı için sımsıkı tepesinde bağladığını, yüreği aklına itiraf ediyordu! Titredi kollarında. Boğazına yumru yığıldı, damarlarına kızıl lavlar... "Senden nefret edemiyorum ama kendimden daha çok ediyorum. Sana karşı bu kadar aciz olduğum için, karşına geçince ürkek bir ergen gibi korunmasız kaldığım için, senden nefret etmem lazım Arda Mertoğlu ama..."

Arda alnını alnına yasladı ve tek eliyle yüzünü avuçlarken, başparmağıyla dudağına usulca dokundu. "Ama?"

"Bırak beni gideyim." dedi hiçbir sıcaklık taşımayan hafif titrek bir sesle. Bedeni ona çekilmemek için açıkça meydan okuyordu. Mücadelesini belirten bir tonda, "Hayatından çıkarım, hiç olmamışım gibi. Aldın intikamını, soğudu için. Doğrularını götürmeye yetecek kadar yanlış yap-

Scanned with CamScanner

madım ben... Savaşamayacağım yerde boş bıraktım her şeyi... Kurmadan daha çok kırılmadan, yok olmadan. Kimsenin doğrusunu göstermedim omuzlarımda... Kimsenin yanlışı olmadım... İşte bu yüzden; yeni gittiğinde arkama bakmadan gitmeyi bilirim... Şimdi savaşacak güç yok bende... Arda bırak, ne olur gideyim... Yaralamak, yaralanmak istemiyorum daha fazla. Çok kanadık, öldürmeyelim içimizde kalanları..."

Arda başını hafifçe kaldırıp baktığında kıza, sanki hayal görmediğini kendine kanıtlar gibi duruyor, yüzüne bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Susuyordu. Onca söze binaen, tık demiyordu. Bir süre sonra çıkartmadı, daha sonra duygularını daha fazla tahrik etmekten vazgeçti. Artık bu kovalamaca oyununu sürdürmenin çok tehlikeli olacağını anlamıştı. Konuşma zamanını beklerken, koku olup havaya karışan nefesini zerrelerini içine çekerek, kızı seyretti.

Hazal donup kaldı. Erkeğin eşsiz, uzun, biçimli vücudu bedenine usulca yaslandı, saçlarının etrafından kontör gibi geçen ışık hüzmesi müthiş bir etki yaratarak, kızın yüzüne vurdu. Ağzı dili durmuştu ya Hazal'ın, şimdi de dili damağına yapışıyordu. Teninde gezen parmaklarının yaptıkları seyrini hatırlıyordu. O da Arda'ya dokunmak için müthiş bir ihtiyaç çıldırıyor ama sokulmaya cesaret edemiyordu. Teninin üzerinde tüm gerginlikleri ve çıkıntıları büyük bir merakla, iştahla abartısız bir tutkuyla incelemek istiyordu, fakat utandığından yapamıyordu. Ve şimdi tüm merakıyla arsız bir dürtüyle gidermek istiyordu. Eli kaşınıyordu erkeğin bedeninde yaslanan tenini dokunamadığından sebep... Ona bakıyordu ve aklından geçen düşüncelerle kalbi göğsünden fırlayıp gitmeye meylederken, nefessiz kalıyordu, kelimenin tam anlamıyla nefes alamıyordu...

"Konuşmamız gereken çok fazla şey var Mavişim... İlk olarak bendeniz neden kaçtığın olabilir? Sonra, bizden neden vazgeçtin?" diye hesap sordu Arda. Çaptırmca kıvrılan kırgın dudaklarına inkâr, gözleri saf şehvetle kıvranıyordu. Bakışlarıyla yanıyor ve yaktığı kadar kızın içini de ateşe veriyordu.

"Senden kaçmadım... Bittirdim!"

"Buna sen mi karar verdin? Bitti dedin ve bana sorma zahmetine gerek bile görmeden bitirdin..."

"Gerçekleri ben gördüm, sen görürken bile körsün..." dememek için dilini ısırdı kız ve yine sustu... Arda baktı. Kız korktu. Her şey çok çabuk oluyordu. Âdeta bir jet hızıyla tüm düşüncelerinin merkezinden, tam kalbinin ortasına ilerliyordu. Gözlerindeki tutku nefesini tüketti. İçeri

için kendini koyuverip, bu hâle düştüğü için acı duyuyordu. Boğazına bir şey düğümlenmişti. Gitmek istiyordu, sonra kalıp kollarında kıvrılma isteğini içinden atamadığını keşfedip kendine kızıyordu. Ve düşünleri garipleşip kendi içinde savaş başlatırken, herhangi bir çözüm yolu da bulamıyordu.

"İnatçısın..." diyerek kızın dağılmış düşüncelerini kendine toparlayan adam, sarı bir buklesini parmağına doladı. Hazal'ın kımıldamasına imkân yoktu artık. Aslında bu karşı koyuşlarının yersiz olduğunu da esasen çok iyi biliyordu. Duvarla onun arasında sıkışıp kalmıştı. Üzerindeki incecik gömlek yağ olup erimiş akmış gibi, terden tenine yapışmıştı. Bedenleri henüz tümüyle temas etmemişti birbirine ama yakıcı ısısı bile kavuruyordu içini... Aslında şu anda uzaklaşma çabasında değildi. Onun kollarından kurtulduğu ilk an, yürüyemezdi biliyordu. Hele bacakları birbirine değerek, ılık soluğu yanağını okşarken, dizlerinin bağını kesiyordu.

Arda bir şeyler soruyor, Hazal zihninde birbirini kovalayan düşüncelerinin karmaşası içerisinde onu zorlukla işitebiliyordu. Ne, ne diyordu? Konuşmalıyız... Burası, kapana kısılmış yarım akıllı bir kedinin ve ona sinsice yaklaşan kızışmış kurnaz bir köpeğin bir araya gelemeyeceği kadar ufak bir yeri ve şu anda, o dar alanda birbirlerine hasret kalmış iki insancık karşı karşıya dururken, nasıl konuşurdu? Sesle mi, vücut diliyle mi bunu kestiremiyordu! Koşup kaçmahydı. Deliler gibi var gücüyle çığlık atmalı ya da hayalarına tekme atarak onu aşağılamalıydı? Onca kırılmışlığın üzerine bir şey yapmabydı... Fakat tüm düşündüklerinin aksine, o sadece donakalmıştı. Adamı üzerinden ittirmeliydi. Bunu yapmamalıydı ama aciz bir kabulleniş yapmak istiyordu. En azından yapmak istediğini zannediyordu.

Arda başını aşağıya eğdi... Israrla nefesini kesmeye niyetlenen dudakların şakağına temas ettiğinde, sadece canını alan seri bir katil gibi, "Harika görünüyorsun, hayallerimden bile güzel..." diye mırıldandı. Kokusunu derince içine çekti. "Kokunu unutmak zordu... Tenini, sesini... Unutamazdım... Sana ait hiçbir anıyı unutamadım. O kadar zalimsin ki, giderken bile beni kendinle cezalandırdın. Hem armağan, hem lanet oldun..." dediğinde ise kızın bacaklarının dermanı çoktan canından çekilmişti.

Arda dudaklarını şakağına değdirdi, sürterek tenini okşadı. Hazal onun yeni çıkan sakallarını teninde hissettikçe, bir kez daha tuzla buz oldu. Her öpücükte durdu ve kızın yüreğine kastetmiş bir söz söyledi. Her söz, kelimesi kelimesine mıh olup çakıldı zihnine ve yüreğine. Kalbi tuzlanan Hazal, bacaklarındaki güç çekildikçe titremeye başladı. Yanağı boyunca baştan çıkarıcı ama ufacık öpücükler hafif mırıltılar hâlinde iler-

Scanned with CamScanner

lerken, ona karşı çıkamadı. Adamın küstah dudakları çene çizgisine kadar yasak bir yol izleyen seyriyle ilerledi. Dudakları açlıkla ve itirazla titrerken adama *yapma* diyemedi.

"Cennet bu olmalı meleğim..." Sımsıkı bağladığı topuzu bozulan saçlarını elleriyle düzeltirken Arda, Hazal sırnaşık bir kedi gibi onun bedenine yaslanıp, hiçbir şey düşünmeden pire gibi dinlenmek istedi. Yorgundu yüreği, dermansızdı duyguları ve yalnızdı sevilmek isteyen âşık yanı... Buna kızdı Hazal. Ona karşı bu kadar aciz olmasına, onca aşağılanmaya rağmen hâlâ bir gram eksilmeden sevgisi çoğaldığı için, nefret etti kendinden. Durgun mavi gözlerinde açan kızıl benekleri öfkeden parlıyordu şimdi. Ona ne yapıyordu bu adam? Büyü mü?

"A-Arda, ka-kafayı mı yedin... Ne içtin sen?"

Arda bakmakta olduğu saçlardan bakışlarını kaldırıp, çapkınca bükülen küstah dudaklarındaki belirsiz bir gülüşle cevap verdi. "Cennetlik bu şey içmedim ama nefesini içmeyi özledim sevgilim..."

Ona tamamen sersemlemiş gözlerle bakan Hazal, "Se-sevgilim mi?" diye kekeledi. Yutkunarak "Sen gece bir yerlerini açıkta mı unuttun adam, ne sevgilisi? Biz ayrıldık." diye tafralandı.

"Nefes Hazal... Biraz Nefes... Şimdi konuşma... Biraz sus olur mu? Sadece biraz izin ver bana kendimi toparlayayım... Düşüncelerimi toparlayamıyorum."

"Konuşacağımız şey ne ki kendini toparlıyorsun?"

"Birazdan Mavişim, beynimde düşünceler balon gibi uçuşuyor..."

Arda kıza sımsıkı sarılıp çenesini başına yaslayarak derin derin neflenirken, Hazal'ın dumanlı beyni önce durdu, sonra bir anda çalışmaya başlamıştı.

"Konuşmayacağız, hiçbir şey yok çünkü, konuşmayacağız."

Arda onu kollarından bırakmadan, biraz geri çekildi ve sıcak dudaklarını genç kızın yanağında özlemle dolaştırarak cevapladı: "Evet, bir şey yok... Çok fazla şey var konuşmamız gereken... Birden fazla şey Mavişim..." Bu uyarıyla onun tam manasıyla ne demek istediğini anlamamıştı kız ve adamın daha etraflı açıklamalarda bulunmasını beklemeye gerek duymadı.

Arda kızın ılık nefesini derince içine çekerek içti. Hazal durdu, dünya da onunla dondu kaldı. Öpüyordu! Hain dudakları Hazal'ın benliğinde garip duygular uyandırıyordu. Nefesini öpüyordu... Teni değmeden dahi

gözlerini, dudaklarını, ruhunu öpüyordu adam. Ve bunları dokunmadan yapıyordu. Onca zaman hakkında düşler kurduğu Arda Mertoğlu'nun kolları arasındaydı ve bu kesinlikle rüya değildi. Ah bir köşede ağlayarak uyumadıysa, bu kesinlikle rüya değildi. Hayalleri gerçekleşiyordu. Aslında, erişemeyeceği erkekleri düşünmenin aptallık olacağına karar vermişti daha bu akşam, ama şimdi yanıldığını anlıyordu. Hiç kimse Buzlar Krallığı'nın karizmatik serserisi kadar içini hoplatamazdı. Son zamanlarda sık sık düşlerinde gördüğü gibi, Arda onu şehvetle değil, özlemle öpüyor ve o vakitler hayal etmediği bambaşka duyguların hazlarını veriyordu.

Arda eğildi. "Nefesini tenimde duyumsamayı özlettin, tenini tenimden kazıdın, aklımda hayalini unuttun... Gittin, beni kocaman bir yalnızlığın içinde hayalinle bıraktın, hasretinle, öfkenle... Ben sende tutuklu kaldım kadın, sen içimde müebbet yedin görsene... Hazal, neden yaptın bunu bize, niye vazgeçtin? Daha önce kimseye sunmadığım imkânları sundum diye mi içimde? Hayatıma giren ilk temiz yan sendin ama kirlettin. Çocuksun, biliyorum. Hâlâ ufacıksın. Senden olgunluk bekledim, unuttum yaşını... Sen hep öyle olgun oldun ki benliğimde, benden daha yaşlı ya da benden daha düşünceliydin çok zaman... Ben senin yaşını ve toyluğunu hep unuttum. Ama sen de çocukluğun en âlâsını yaptın, kızınca küstün, bıkınca vazgeçtin..."

Hazal ağzını açtı ama konuşamadan dondu kaldı. Çünkü ona söyleyeceği haklı tek kelimesi yoktu! Kızarmış yanaklarında dolaşan ateşli dudakları, heyecanlandırdığı kadar ürkütüyordu da Hazal'ı. Konuşmak istiyor, amaca hürmet eden dilleri lal olup susuyordu.

"Arda, ben..."

Adam kollarına daha çok çekmeden narin bedeni, dudakları dehşet bir arzuyla öpülmek için bekleyen dudaklarına yaklaşarak cevap verdi: "Sen?"

"Ben..."

"Sen... başımın tatlı belasısın Mavişim..."

"Ben..." dedi kız yine nefes nefese...

"Sen benim, hayat kaynağımsın... Ve kahrolası sen, sensiz nefes alamıyorum... Varlığın ıstırap, yokluğun hiçlik... Sensizlikte boğuluyorum Mavişim... Sen çok zamandır bensin, görmek istemedin, bakın körsün..."

Hazal yutkundu. Kalbi atmayı keser miydi bilinmez ama ciğerleri nefes almayı çoktan unutmuştu. Güç bela toparladığı mantık kırıntılarına

Scanned with CamScanner

sanlarak kendini toparlamaya çalışıyordu. Tiksinme ve eğlence arası bu duyguyla bu zevksizlik örneği odayı seyrediyordu. Kaçırıyordu gözlerini adamın azarlayan gözlerinden. Düşünmek için zaman kolluyordu.

Amaçsızca çok başka şeyler düşünmeye itti kendini. Mesela... Bu odayı bu hâle, yeteneksiz bir dekoratörün getirdiğinin iyi bir kanıtıydı gördükleri. Odada sadelik dışında her şey vardı. Duvarlardaki resimli kâğıt kaplama bir gece partisini tasvir ediyordu. Her tarafta acayip eski eşyalar bulunuyordu. Oda kendilerini o eşsizce geçirdikleri gecelerin coşkusuna kapılmalarını sağlıyordu. Son derece yorucu olmasına rağmen odadaki koyu kahveye hâkim renkler, içini garip bir heyecana salıyordu. Odanın tam ortasında koskoca bir masa vardı. Masanın etrafıysa görüntüleri sonsuzlaştıran büyük aynalarla çevriliydi. Peri masallarını andıran görümüne açılan pencerelerdeyse, siyah üstüne sarı renkli perdeler vardı. Sanki adam içinde bulunduğu ortam ve durumundan onu kurtarabilecekmiş gibi, kızın çenesini kavradı. Kafasını çevirerek ondan uzaklaşmak isteyen düşüncelerinin yolunu kendisine bağladı.

"Lütfen..."

Arda onun yakarmalarına aldırmayarak, gözlerinin ta içine baktı. Tek bir bakışla yüreğine akıp, kalp atışlarının sesini kesti. Kızın bakışları adamın yüreğini acıtırken, erkeğin bakışları kızın yüreğini yerinden hoplattı. Usulca kızarmış yanaklarını okşayarak konuştu Arda.

"Hep merak ederdim gözlerinin rengini... Kızınca nasıl çakmak çakmak yandığını, neşelenince denizleri ve uçsuz bucaksız ummanları içinde nasıl barındırdığını ve üzülünce nasıl kurak topraklara düşen çamurlu suya dönüştüğünü... Hazalım, ne kadar masum bakışlı gözlerin varmış! Ben yaraladım onları, kırdım, örseledim... İncittim seni... Kızgındım, öfkeli ve hiddetli... Hiç düşünmediğim anda çıktın karşıma yine ve hiç düşünmediğim bir vakitte girdin yine düşüncelerime... Ben seni düşünmeden bir saniye bile geçirmezken, seni bir defa bile göremedim... Sensiz olduğum için öfkelendim, senden yoksun kaldığım için kırdım, sana defalarca söylemiştim, sen benim eksik kalan yarımsın... Gidersen acırım, kanarım ve aksi, nemrut bir ihtiyar olurum... Ve sen gittin! Ardına bakmadan, geride bıraktığını düşünmeden, bizi terk ettin..."

Arda ona umutsuz vaka gibi kafasını salladığında, Hazal sanki tüm dünyaya soğan ekilmiş ve cücüğünü yemiş gibi suratını ekşitmişti. Kafa tutarak ona soğukkanlıca, "Sen... Sen bunu niye yapıyorsun? Acıtınca beni deki seni, kanatınca için mi rahatlayacak... Önce etkileyecek sonra yaralayacak mısın? Sen de söyledin bak, biz bittik." Adamın kollarından kopmak için duvarla sürtünerek yana kaydı ve Arda onu apansız kollarına alarak, bedenlerini birbirine kopmamacasına yasladı. Ateşli ateşli bakarak kızı kendine çekti ve kaçmasına fırsat tanımadı. Hazal kemikleri kırılasıya sımsıkı sarılınca acıyla inledi.

"Rahat dur... Birazdan konuşuruz... Şimdi seni izleyeceğim..." dediğinde, emreden küstah Arda geri gelmişti. Sanki az önce içini kıyan romantik serseri o değil, Ormantik Hanzo olmuştu!

Hazal nefes alamıyordu. Onun tüm bedeninin ihtişamını kendi yumuşak bedeninin kıvrımlarında hissediyordu. Kolları uyuşuyordu. Dizleri çözülüyordu. Güçsüz iradesi ona savaş açmış, kendiliğinden ona yöneliyordu. Dolamayacaktı kollarını yağız boynuna, sarmayacaktı teni bedenini ve okşamayacaktı parmakları saçlarını şefkatle. O zaman kırılırdı, dağılırdı, kendini onun rüzgârına kaptırıp, bilinmeyen ummanlara savrularak yok olurdu. *Sakın Hazal, sakın dudaklarına bakma, aşk vadeden dudaklarına, gözlerini yüzünden çekme...* Onun yakasından görünen göğsünü ve tenının rengini görmek istemiyordu. Burası birden sıcak olmuş, içini ateş basmıştı. Elleyle yüzünü yelpaze ederek oflayamadığından terledi. Kalp krizi geçirecekti. Bu sıcak esinti nereden çıkmıştı! Yanakları değildi artık sadece kızaran, boynundan aşağıya salınarak kıyafetinin kamufle ettiği tüm bedeni kızarmıştı. Yüreğine kaynar su dökülmüş gibi içi cızırdadı. Hazal, hipnotize edilmiş gibi ileri muhlanan gözlerini gözlerinden bir saniye bile çekemedi. Arda birden gözlerini yumdu. İşkence çekiyor gibi. Onu görmeye tahammül edemeyecek kadar mı nefret ediyor, oyunu için mi kullanıyordu? Ona bakmadığı için, artık çekici gelmediğini düşünerek öfkelendi.

Bilmiyordu ki kız, adam eğer ona baksaydı, sarhoşluğu sebebiyle içce ağırlaşan içiyle, tutmayan dizleriyle yere kapaklanırdı.

"Gitmek istiyorum." Sesi ağlamaklıydı. Titreyen elleri genç adamın omuzlarına uzandı içi giderek. Allah'ım, ne zordu ondan kopma düşüncesi ama direndi... İttirmek için olanca kuvvetini kullandı ama bain elleri tırnaklarını adamın etine geçirerek, sımsıkı tutununca adamın omuzlarına, olduğu yerde donakaldı. Arda dişlerini sıktı... Hazal'ın bir elini bileğinden yakalayıp başparmağıyla açtığı avucunun içine yanağını bastırdı. Hazal'ın bakışları adamın kumral tenine kaydı. Teninde onun yeni çıkmış sakallarını duyumsayınca, yüreğine saplanan acıyla bir kez daha inledi...

Scanned with CamScanner

"Canım acıyor..." dedi gözleri yaşarırken bileğini çekiştirerek.

"Benim de." dedi adam kızın bileğindeki parmaklarını gevşeterek, yanağını geri çekti. Başını aşağıya eğdi ve göğsünün üstüne dökülmüş saçlarını koklarken, derin derin soludu. "Benim de canım acıyor Hazal, öldürüyorsun beni... Kafamı karıştırıyorsun... Yine sana doğru çekiliyor benliğim ve yine kandırıyorsun beni tatlı bir şeytan gibi... Konuşamıyorum. Biliyorum konuşursam, çok şey değişecek..."

"Ne ko-konuşacağız ki, ne kaldı değişecek? Biz konuşmak yerine vurmayı seçtik, acıttık, kanattık, dönüşü olmayan bir yere getirdik bizi... Ben bu sefer kaçmadım senden, savaşım ve bak, ö-öldürdün bizi..." diye kekeledi kız. Tüm karşı koyuşuna rağmen büyü yine etkisini göstermeye başlamıştı. Bakışlarında büyük bir aşk ifadesiyle vaatler yatıyordu. Tüm kırgınlarını unutarak kendini hayallere ve bu hayallerin yaratıcısı olan adama bıraktı. Adamın nefesleri saçlarını havalandırdıkça nefesi kesiliyordu.

"Bizim haklarımızda konuşacağımız daha çok şey var... Senin mahvettiğim şeyleri mesela..." dedi adam kulağının etrafında kontör gibi dilini gezdirip, nefesini içine üfleyerek kızı bilinçli olarak tahrik edip titretmişti. Ona dokunduğunda, itirazlarının güçlü olmadığını biliyordu. Yakıyordu kelimeleri, tüketiyordu içindeki başkaldırışları, yok ediyordu itirazlarını.

Hazal onun zaferle gülümsediğini kulağına vuran titrek nefesiyle hissetti ve başını yana kırarak uzaklaştırıp, sertçe yukarı kaldırdı. Arda, bir eliyle kızın kaplarının kesilmiş yüzünü kaldırdı ve gözlerine baktıktan sonra, son derece yumuşacık bir şekilde onu öptü. İçini kemiren ateşli duyguya boyun eğmişti. Bugüne kadar hiçbir kadın onu bu denli tahrik etmemişti. Hatta delice âşık olduğunu sandığı anlarda bile, onun duygularını böylesine altüst etmeyi başaramamıştı. Okşamaları, sarılmaları ve öpüşleriyle onun gerçek yapısını, aşkını ve ihtiraslarını birkaç saniye içinde ortaya çıkartmıştı. Aklı başında ve soğuk görünüşünün altında, ateşli bir kadın doğmuştu.

Ama Hazal bu durumdan son derece rahatsız olarak, suçunu kabullenmedi. Bu yeni duygu ve hazdan duyduğu mutlulukla yüzü gülmeyi bir ömür unutacaktı. Bu alaycı, küstah dudaklar daha ileri gitmeden durdurulmalıydı. Ama bunu yapamadı ve Arda ona itiraz etme şansı vermeden, dudaklarını ağzına kapayarak sesini boğazına tıkadı. Hazal ilk birkaç defa güçsüzce çırpınsa da, erkeğin kuvvetli bir baskıyla içinde uyandırdığı zevklere, kendini kaptırması uzun sürmeyeceği için dudaklarını sımsıkı kilitledi. Onun oyununu biliyordu. İşe ıslak dillerin tutkulu dansı karıştı mı,

ona itiraz edemez olması işten bile olmuyordu. Hele bu kadar çok özlemişken... Arda onu açlıkla öpüyordu ve Hazal bunu tüm iliklerine kadar aşkla hissediyordu. Daha önce de onunla defalarca öpüşmüştü, bu konuda cahil değildi ama şimdiye dek böylesine bir heyecan ve zevk veren bir tutkuyla, hem azarlar gibi, hem sever gibi yapılan öpücüklerini bu kadar özlemle tatmamıştı. Verilenden daha fazlasını istiyordu bedeni, bunu hissediyordu.

Başını yana çevirerek dudaklarını onun istilasından güç bela kurtararak, "Arda!" diye itirazla mırıldanırken nefes nefese, daha sonra pişman olacağını biliyor ama aldırmıyordu. "Bırak gideyim."

"Hazal, her zaman kaçıyorsun. Ya kaçıyor, ya baştan çıkarıyorsun." Dişlerini sıkıp öfkeyle adam. "Beni bilinçli olarak çıldırtıyorsun! Yapma bunu güzelim, oynama. Hadi bırak biraz sarılayım. Özledim diyorum anlamıyor musun?"

Kız ıslanmış bakışlarını adama çevirdi. Arda, kara gözlerinde büyüyen ateşiyle baktı yüzüne.

Hazal üzgün bakışlarını gözlerinden çekerek, boşluğa dikti ve tenin de duyumsadığı alkolün lezzetiyle "Ne kadar içtin?" diye sordu derin derin soluyarak.

Arda, onu gördüğünden beridir yapmak istediğini yerine getirip, çenesinin çukurunu dudaklarıyla okşadı. Teninin tadını özlüyordu. "Bu tatlı şey ne çok konuşuyor öyle değil mi? Nefes sadece biraz nefes... Biraz sussan olmaz mı?" Bir öpücük daha kondurdu çenesindeki gamzeye.

Hazal titrekçe iç geçirdi. Kalbi hızlanmış, nabız atışları boğazında atmaya başlamıştı. Arda biraz doğruldu. Hazal amaçsızca çevirdiği gözleriyle farkında olmaksızın, daracık pantolonu ve düğmeleri açık beyaz gömleği içindeki adaleli vücuduna beğeniyle baktı. Gözleri yukarı çıkınca, onun yüzündeki serseri arzuyla vurularak, istem dışı inleyerek dudaklarını kemirdi ve Arda başını aşağıya eğdiğinde ise, ateş gibi olmuş kırmızının en koyu yüzüyle gözlerini yumdu. Bekledi. Dudakları garip bir arzuyla kanıncalanırken, nefesini tutmuştu. Adamın nefesi tenine vurdukça, ensesindeki tüyleri havalandı ve omuriliğine doğru cereyan eden bir akım geçişti.

Adam ise öpmek yerine, usulca yüzünü saçlarına gömdü. "Bunların kokusunu öyle özledim ki, delirebilirim." Derince koklarken, nefesleri iyice koyulmuştu ve birden "Dudaklarını yalamayı kes Hazal! Baştan çıkarıyorsun beni. Sonrası için beni suçlayacaksın." diye göğsünden gelen baskın bir homurtuyla inledi.

Scanned with CamScanner

Bunu görmemişti ki? Hazal titredi. Adam yüzünü biraz daha saçlarına gömdü.

"Be-beni istemiyorsun..." diye titrek sesiyle kısılganca söylendi Hazal.

"Sersem çocuk! Seni ne kadar çok istiyorum bilmiyor musun? Canını yakacak kadar ve canını hiçe sayacak kadar... Kollarımda gevşemeni, bana sımsıkı sarılmanı, istediğin gibi özgürce dokunmanı özledim Mavi Göz. Karşı koymak istiyorsan, çekişmeye hazırım. Zorla kazanılan galibiyet çok daha tatlı oluyor inan."

"Yeneceğinden eminsin demek." dedi Hazal yutkunarak. Arda kızın saçlarına solurken, elini belinde okşayarak dolaştırdı.

"Hiç kuşkum yok, bir defa yaptım, bir daha yaparım. Senin itirazlarını yok sayar, benim haklı olduğumu gösteririm..." diye fısıldadı kulağının içine. Sanki kulağına değil de, yüreğine fısıldamıştı. "Seni özledim."

"Çok kendini beğenmişsin. Ukalasın, odunsun Arda hem de koca man bir kereste... Hödüksün ve cidden kafayı üşütmüşsün... Seninle oynamıyorum. Bu oyun değil kahrolası, hayatım... Ve sen hâlâ..." diye hırçınlaşarak sustu.

Arda geriye çekilerek kızın vahşileşen mavi gözlerinin içine keyifle baktı. "Şikâyet mi ediyorsun? Hakaret mi?"

"Nasıl istersen öyle düşün bay kazma." Onun yoğun kokusundan ve sıcaklığından başı dönmeye başlayınca sesi titredi Hazal'ın. Bu ütopik Yalıçapkınına boyun eğmeyecekti! "Halam gelecek... İşlerini yapman gerek, beni arar. Saat geç oldu tüm müşteriler odalarına çekildi. Sen de git istersen uyu ve ayık kafanla düşün... Yarın nasılsa bu yaptıklarından pişman olacaksın..." dedi yüreği hem heyecanla, hem korkuyla çarparken. *Unutur muydu dersin?*

Bu sözlere aldırmayan Arda, önce yanağına düşen bir tutam saçını öptü. Sonra dilini kulağının içine sokarak tenindeki önce, yüreğine sataştı. "O kadar bekleyecek bir konu değil bu Mavişim, hemen konuşmalıyız ama önce dilinden önce senden alacağım cevapların olmalı... Hisler yalan söylemez, dillerin aksine değil mi?"

Belindeki elini hareket ettirip usulca aşağılara kaldırıp, eteğinin üzerinden tenini okşadı. Parmakları diz üzerinde biten eteğinin sonuna ulaşınca, Hazal titreyerek adamın ellerine uzandı ve bileğinden yakaladı ama çekiştirmesine engel olamadı. Kaşlarını çatan Arda'nın parmakları, usulca o kumaş parçasının altına süzülüp, tenine sataşarak yukarılara doğru tırmanırken Hazal titreyerek, "Sen sarhoşsun... Ne yaptığını bilmiyorsun eteğimi bırak..." dedi panikle. Bir taraftan da huysuzca eteğini çekiştiriyordu kapamak için.

"Ne yaptığımı bilmeyecek kadar değilim. Sadece unutmaya çalışacak kadar kötüm, unutamayacak kadar değil..."

Arda inatla eteğine dadandı. Hazal'ın tüm tüyleri havalanırken, yağ olup erimek terimini şu anda adamın kolları arasında gerçekleştiriyordu. Bu ansız duygulara yabancıydı ve daha önce hiç tatmadığı bir şeyi kendisi de istiyordu. İçinde yakıcı bir kıpırdanma olmuştu, kasıklarında tutuşan tuhaf bir gerilme ve sonra yeniden salıverilme. Kalbi, nasıl da panuklemişti! Göğüs kafesini zorlayan hırçın bir kuş gibiydi. Tenı yanıyor, başı dönüyor, kulakları uğulduyordu. Omur çizgisinden aşağıya yayılan o his, ürperme, kasıncalanma içini kuyruyordu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Arda'nın yanaklarına, elmacık kemiklerine ve sonra dudakları boyunca kondurduğu opücükleri, isteksizce kabullenerek onu ikna etmek için oylece durdu. Nefes almadan, aklından tüm o etkisiz düşünceleri savuşturarak tamamen ona teslim olmayarak ama aklını da toplayamayarak durdu ve gelecek olanı heveslenmeye başladı.

"A-Arda... Birisi gelecek, yapma."

"Hazal sana, seni, ne kadar özlediğimi bırak da göstereyim..."

"Kaç gündür Didem'e gösterdiğin gibi mi? İstemem... Dokunma bana..."

"Ona bir şey göstermedim..." dedi edepsiz bir dudak büküşle. Gözlerinin içi ateşler içinde kaynıyordu.

"Bırak beni, bunları dinlemek istemiyorum."

Hazal ona karşı olan tutumunu hatırlayınca, ofke damarlarına zehirli bir yılan gibi yayıldı ve gerçeğe dönmesini sağladı.

"Sadece biraz ilgilendim..." dedi adam muzurca.

Kız hırçınlaşarak adamın omzuna yumruk attı. "Evet, kızın bazı ihtiyaçlarını gidermişsindir eminim, tabii kendinin de..." dedi ağlamaklı bir sesle. Onun ve daha nicelerinin ihtiyaçlarını...

Arda keyif aldı onun kıskançlığından, gırtlağının gerisinde keyifli bir hırıltı belirdi. Geriye çekildi. Baygınlaşan gözlerini açık tutmaya çalışarak "Dokunmadım..." diyebildi. Nefes alış verişleri hızlanmış, karizmatik serseri yüzü asılmıştı.

Scanned with CamScanner

Hazal'ın yanağına iri bir damla salınırken, içine öküz otursa ancak bu kadar nefesini keserdi. Göğsü ağırlaşırken, "Tabii dokunmadın. Emin daha ileri gittin... Sen dokunarak vakit harcamazsın. Şipşakçısın çünkü. Bırak beni." diye titrek sesiyle buyurdu.

"Hazal..." dedi çenesini kavrayıp gözlerini gözlerine çevirmesini bekleyerek. "Bana bak..."

Hazal küs bir tutumla bakmadı. Arda kızın yanaklarını elinin tersiyle kuruladı. Dudaklarını ıpıslak olmuş yanaklarına şefkatle dokundurdu. Nefesleri kızın tenini yalarken "Sen de biliyorsun ki ben ona dokunmadım..." diye fısıldadı.

Hazal biliyordu, eğer Didem salağıyla aralarında en ufacık bir temas geçmiş olsaydı, sırf o kaşar fors atmak için ballandırarak anlatırdı ve bu süre havasından duramazlardı. Çünkü her fırsatta bunu gözlerine sokardı. Ama Tuğçe vardı. Ona gülmüştü. Dişlerini sıktı. Kalbindeki acıyı böyle dindirebileceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Arda Mertoğlu'nu da, bütün kadınları da, Allah kahretsin, diye düşündü. Bu adam, bir tavuk kümesine kapatılmış, en karizmatik tek horozdu. Tuğçe de onun pamuk tüylü tavuklarından birisi. Birbirlerine çok uygundular. İki mükemmel, zeki, başarılı, zengin, göz alıcı, üstün mahlûk...

"Tuğçe var." dedi suçlayan bir inatla. "Ona dokundun... Ellerine ve Allah bilir daha nelerine dokundun."

"Dokunmadım. Onu yemekten sonra bir daha görmedim..." dedi adam hiç tereddütsüz vakurca. Asıl gözleri gerçekleri söylerken hiç olmadığı kadar ciddiydi.

"Bu beni ilgilendirmez. Hem yalancısın, telefon açtı sana biliyorum..."

"İlgilendirir... Ve nereden biliyorsun?" dedi Arda etkileyici gözleriyle gülümseyerek. Hazal'ın içi titredi. Karnındaki kelebekleri fare zehriyle gebertmezse ona da, Süper Kız Hazal demesinlerdi!

"Senin ne yaptığın beni ilgilendirmez... Mıncıklayabilirsin, hatta yemeğe bile çıkarabilirsin... Şimdi bırak beni..."

"Seni öpmeyi özledim..." dedi adam apansız ve kız yutkunarak refleks olarak dudaklarını büzdü şaşkınca, adam gülümseyerek ufacık bir öpücük kondurup, göz kırptı arsızca. Hazal tokat yeniş gibi afalladı. Lanet olsun "Beni neden öptün, deli!" diye hesap sormak isterdi ama beceremedi.

"Mavişim... Bırak susuzluğum son bulsun dudaklarında... Bırak yalnızlığım son bulsun yanında, çok yalnızım görmüyor musun?"

"Görmüyorum malum her yanın kadınlarla dolu... Pis yalancı, çapkın."

Arda dudaklarına ufacık ufacık öpücükler kondurdu tekrar. Hazal dudaklarını kilitledi inatla. Aralarsa... Aralarsa, biliyordu ki, duramazdı. Ama içinden aralamak, hatta kollarını boynuna dolayıp, ağzının içini diliyle tekrar keşfetmek istiyordu.

Arda derin derin soluyarak bir nefeslik geriye çekildi.

"İnatçı... Ağzını aç artık, tadım alamazsam zorlarım seni..." diye emretti. Sanki onun kafasını sallayan itirazlarını görmüyormuş gibi, dudakların usulca öpücüklerle tahrik etti ateşli dudaklarıyla... Diliyle kızın muzip kıvrımlara sahip, tüm nazlı hatlarını dolaşarak, narın bedenindeki gücünü vantuz gibi emdi. Hazal yakalanma korkusuyla, yemin etti açmamaya dudaklarını, çünkü karşısındaki Arda'ydı ve o ne zaman tüm sıcaklığıyla onu öpse, kontrolünü kaybediyordu.

Zaten hep istememiş miydi onun kollarında yok olmayı çok zamandır!

Arda'nın dili zorlayarak açtığında kızın ağzını, en derinlere indi ıslak dili ve onu kendine doğru açlıkla çekti. Kolları narın bedenine sımsıkı dolandı. Hazal ellerini adamın kollarına koyarak tırnaklarını etine geçirecek şekilde, tenini kavradı. Arda öpüşürken ve nefes nefese solurken, parmakları da dudakları da daha fazlasını istiyordu.

Birden Hazal bunun yanlış olduğunu fark etti, çok zamandır düşlemiş olduğu an, bu an değildi. Arda onu istemiyordu. Kendisini niçin öptüğünü bilmiyordu ama Arda'nın onu istemediğine ve kesinlikle onu sevmediğine emindi. İntikam alacaktı, yok sayacak, örseleyecek ve harap edecekti. Bu öpüşte hiçbir sevgi ve şefkat izi yoktu değil mi? Sadece açlık ve ihtirasın yanında buram buram yanan intikam vardı...

Arda duraklayarak, "Sen de beni öp Hazal, kahretsin hadi. Özledim." diye sabırsızca homurdandı ve yeni bir hamleyle dudaklarını onunkilerin üzerine sertçe bastırdı. Bu şiddetli, bu sinirlendirici bir şeydi ve Hazal korkmaya başlamıştı. Hem korkmaya, hem deli gibi ona çekilmeye...

"Hayır, birisi gelecek..." demeye çalıştı ama sesi Arda'nın ağzının içinde kayboldu. Hain, eli nasıl olduysa aşağılara inmiş, kızın titrek bacaklarını güçlü dizleriyle bir çırpıda ayırarak, bedenlerinin en mahrem yerleri birbi-

Scanned with CamScanner

rine yaslanacak şekilde bir araya getirmişti. Hazal haz dolu bir haykırış koy-
maması için dudaklarından, sancılı bir inleyişle bunu geçiştirmeye çalış-
Nefes almıyordu. Canı çekiliyordu heyecandan ve içinde büyüyen ihtiras-
tan. Müthiş bir ateş savruldu içine. Ama her nasıl olduysa, adamın parmak-
ları önce bacaklarının pürüzsüz serin tenine, sonra en mahrem yerlerine
ulaştı ve incecik kumaşı yakarcasına tenine temas etti. Hazal çığlık atmak
istedi ama bunun arzudan mı yoksa şaşkınlığın verdiği utanç kıvranması-
dan mı olduğunu anlayamadı. Kıpkırmızı olmuş yüzü yanıyordu. Yanakları
böyle kavrulursa derisi ucubeye dönecekti. Adam en arsız hamlelerini sev-
gileyerek, kumaşın üzerinden kıvrımlarına ulaştı usulca ve onu yakarak,
içinde kıvrandırarak mırıldamaya, iyice kendine doğru çekmeye başladı.
Hazal korkuyla kıvranırken bile arzuyla ona doğru çekiliyordu. Bunun na-
sıl bir şey olduğunu anlayamıyordu; aynı anda hem istemek, hem isteme-
mek, başını döndürürken bir yandan da korkutmak ve kendisinin de onu
hem sevmesi, hem de nefret etmesi arasında kıvranarak kavrayamıyordu.

"Arda?" dedi tekrar dudaklarını ondan güç bela çekerek ve adamın bi-
leğine uzandı titrek parmakları. Gün boyunca aralarına koymayı başardığı
mesafeyi koruyabilmek için, bu teklifi reddetmek istedi. Ama başaramadı.
Bakışları karşılaştığında, adamın muzip kara gözlerinde bir beğeni ifadesi ya-
kalayınca çok şaşırmadı. Hiç anlayamadığı bir nedenle, adamın kendisinde
hoş bir şeyler bulduğu her hâlinden belli oluyordu. Ama bunu hissedebil-
mek, keyiften çok acı verdi. *Yumuşamamalıyım*, diye düşünerek elini itiver-
ken, en mahrem yerlerinden zorla olsa geriye çekiştirdi. Titrek parmaklarıy-
la bedenlerini birbirinden ayırıp, avuç içleriyle Arda'nın göğsünden iterek,
"Hayır! Lütfen bunu bana yapma... İstemiyorum." diye itiraz etti.

Hazal, hiçbir tereddüt işareti göstermeden, aniden geri çekilmek iste-
yince, Arda onu duvara sertçe mıhladı ve ellerini avuçlarının içine hapsetti.
Kızın ellerini başının üzerinde, duvarda sabitledi. Kor gibi olmuş alevli ba-
kışlarını gözlerine kilitledi. Bu gözler ki, içine kordan bir nehir gibi akarken,
daha önce onunla defalarca yaşadığı o müthiş öpüşleri hatırlatıyor ve çok
başka vaatlerde bulunuyordu.

Hazal'ın vücudu, o eşsiz zevkli anların hazzıyla titriyor ve kesinlikle
daha fazlasını isteyerek, bedeninin bu arsızlığı karşısında biraz utanıyor-
du. Fakat elinden hiçbir şey gelmiyordu. Arda genç kızın hızla inip kalkan
göğsünü hoyratça kavrayınca, gerilen vücuduyla tiz bir çığlık atarken,
adam onu düz duvara iyice yasladı. Şimdi erkekliği kızın kasıklarına sertçe
baskı yapıyordu. Ve ağzının içinde edepsizce homurdanıyordu.

Hazal panikleyerek, "Se-sen, sarhoşsun. So-sonra pişman olacak-
sın..."

Hazal üzerine yıkılan iri bedenle put gibi kaldığı için kıpırdanmaya
çalıştıkça, Arda hafifçe üzerinden yükünü alıp acı acı gülümserken, "Seni
üzledim lanet olası kadın, anlamak bu kadar mı zor... Ve aklıma gelen
deli düşünceleri bir bilsen... Arkana bakmadan ya kaçar, ya da eskisi gibi
hiç düşünmeden kollarıma atlarsın... Senin için neleri göze alabileceğimi..."diye hayıflandı. Kızın gözlerinin içine bakarak arsızca "Şimdi seni
çırılçıplak soymaktan başka neler geliyor aklıma bilmiyorsun... Zorla sa-
hip olacak kadar delirttin beni... Kızıyorum, sevmek ve canını yakmak
arasında bocalıyorum. Okşarken etlerini sıkmak, öperken dudaklarını
ısırıp cezalandırmak istiyorum. Aklımı allak bullak ettin..." diye biraz
alaylı, biraz şehvetli bir sesle, kulağının dibinde fısıldadı.

Hazal öfkelenirken *yine psikanalize başladı*, diye düşündü. Dizleri
çözülüyor, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi dehşet içinde atıyordu. Kendine gelebilmek için üst üste derin derin soluk almaya çalışırken Arda Mertoğlu'nun birini etkilemeyi kafasına koyduğu zaman, elinden kimsenin kurtuluşu yoktu. Çaresiz kalınca öne sürebileceği en mantıklı şeyi
dile getirerek, "Korkuyorum, birisi geldiğinde yanlış anlayacak, ben ucuz
birisi değilim..." dedi. Adam dudaklarını kulağına kaplayarak içini kuyan
bir öpüşle edepsiz şeyler fısıldadı. Bütün terslenmelerine rağmen, adamın
yakışıklı yüzünde ve eşsiz bakışlarında öylesine sıcak ve tatlı bir ifade vardı
ki, genç kız içinde bir şeylerin burkulduğunu hissetti.

"Gelsinler. Anlasınlar. Bu, umrumda değil..."

Hazal yürek çarpıntılarını bastırmaya çalışarak yanıtladı. "Ar..."
Gerisi adamın boynuna koyduğu ıslak öpücüklerle ağzının içinde duru-
duğunda, kız dişlerini sıktı ve arasından derin derin ıslık sesi çıkaran bir
nefesle soludu. Tek elini, kızın bileğinden çekerek, ellerini tek bir eliyle sı-
kıca kavradı. Parmakları önce kızın saçlarında, sonra yüzünde ve boynunda
dolanırken, dudakları boyun çukuruna kadar inmiş iştahla öpüyordu. Eli,
bükülmüş sırtında, bel kemiği boyunca inip çıkıyor, her seferinde kızın za-
yıf sırtına alevden kamçılar sarıyordu. Hazal da büyük bir açlıkla Arda'ya
dokunmak istiyordu. Vücutlarının birbirine değmesi bile ortama yayılan
statik elektriğin çoğalmasını ve içlerinde çoğalan zevk dalgalarını yaratı-
yordu. Genç adamı gördüğü andan beri, bilinçaltında ona dokunmayı,
sarılmayı ve öpmeyi istediğini kendinden bile saklıyordu. Ellerini erkeğin
geniş sırtından aşağıya kaydırdı, parmaklarının ucunda sırt adalelerinin ka-

Scanned with CamScanner

sıldığını hissettiğinde, parmak uçları iğnelendi. Ona karşı hâlâ çok duyarlı ve iradesizdi. Bilinçsizce hareket eden elini gömleğinden içeri soktuğunda donup kaldı. Arda'nın ağzından garip bir inleme kurtulurken, Hazal onun teninin ürperdiğini hissetti. Kazara yaptığı tek bir dokunuşuyla erkeğe bu kadar büyük bir zevk veriyor olmak, büsbütün etkiliyor, aklını başından alıyordu. Ve kendi dokunuşlarına yoğun bir şekilde tepki veren bu mükemmel erkek bedeninin getirdiği haz dalgalarına sığınarak, iyiden iyiye düşüncesizleşiyordu. O durumda bile düşünceler birbiri ardına sıralanıyordu kafasında. Kadınlar boşuna bu adamın peşinde koşmuyorlardı demek... Arda'nın onun bu kadar açlıkla sahipleneceğini ummamıştı doğrusu. Arda çok zamandır gerçekten Allah'ın kadınlara gönderdiği en büyük lütfuydu. Ne yazık ki Hazal ona, asla ama asla sahip olamayacaktı.

Bu duruma bir son vermesi gerekiyordu. Büsbütün pişman olmadan hemen durmalıydı. Ama dirayetini yitiren yüreği beyninin verdiği emri dinlemiyordu. Eriyip akarken, hayatının en güzel öpüşmesini bitirmek istemiyordu yüreği. Arda kızın çelişmelerini anlayarak, içinden geçenleri sezmiş gibi, yavaşça kollarını gevşetti. Şehvetli dudaklarını durdurup usulca kızın ağzından ayırırken, üzerindeki huzur veren ağırlığı azalır gibi oldu. Birbirlerinden ayrıldılar nefes nefese, bir süre ikisi de konuşmaya cesaret edemeyerek göz göze baktı. Hazal buğulu gözlerini kırpıştırırken, başını genç adamın geniş göğsüne yasladı. Adam, ürperen bir sesle kızın kulağına fısıldadı.

"Hazal... Seviş benimle... Şimdi. Sana ihtiyacım var..."

Hazal uçmakta olduğu pembe bulutların üzerinden hızla yere düştüğünü hissetti. Tokat yemiş gibiydi başını kaldırarak, ıslak ıslak olmuş gözleriyle baktı. Dünyada bundan daha çok istediği diğer şey, onun kalbiydi. İçi gerildi, teni soğudu, nefesi daraldı.

"Sevişirsem, beni terk edecek misin?"

"Asla..." dedi adam.

"O zaman, çok beklersin." dedi Hazal karnına, midesine, göğsüne ve sinir sistemine kadar titreyerek. Kalbi hızlanmıştı heyecanından. Lanet olsun, bedeni daha dünden hazırdı onunla sevişmeye ama benliği... Belki de Arda samimiydi onunla bir şeyleri paylaşabilirdi ama bu paylaşımlar yatak odasının kapısından ileri gitmeyecekti. Yine hayallere dalıyordu... Onun gibi bir adam, Hazal ile ne paylaşabilirdi? O hiçbir özelliği olmayan, sadece iyi asistanlık yapan, mahalle arasında top koşturmuş çirkin bir kızdı. Fakirdi, meziyetsizdi.

Arda elini avucuna aldı, parmaklarıyla, usulca bileğinin üstünü okşadı. Hazal titrerken, korkunç bir güç sarf ederek, adamın kollarında düşündü. Bunu yapmaması gerekiyordu. Arda onun aklından geçen bozgun düşünceleri algılayınca, kızın diri tepelerine ulaşan elleriyle derin bir nefes çekti içine, kızın yasemin kokusunun karıştığı her tılsımın zerresini ziyan etmeden soludu ciğerlerine... Göğüslerini kısa bir an okşayarak, onun nefesini kesttiğini hissederek, sinsice gülümsedi. Elleri usulca aşağılara kaydı. Bacaklarına temas eden parmakları kumaşı çekiştirdi ve eteğinin altında dolaşan eli kalçalarına kadar çıktı. Tek bir eliyle iki kalçasını da sıkıca kavradı. Tanrıçık dirt tepeleri parmaklarının arasında vahşice ezdi. "Seni özledim sevgilim, her şeyden çok özledim... Şimdi benimle sevişecek misin?"

"Bu... Olamaz, özlememişsindir... Yapma bunu bana ne olur, yakma canımı..." Şu anda yumuşarsa, geri dönüşü olmayacağını biliyordu.

"Sen beni özlemedin mi?" Bu soru birden o kadar şaşırttı ki kızı, bir an yanıtlamak ister gibi ağzını açtı ama sonra, sustu. Küstü. İçine çekildi sanırsın.

"Odaya gel, konuşalım o zaman..." dedi Arda onu güzel mavişlerindeki hüzne sığınmış özlemi görünce. Bu tatlı cadıyı nasıl ikna edeceğini bilen çapkın bir bakış belirdi gözlerinde. Hazal bunu gördü. Çapkınlığının bedelini ödetmekte olduğu için, gözlerine hain bir kıvılcım yerleştiğini düşündü. Bu adam reddedilmekten hoşlanmıyordu, hele böyle ateşli bir öpüşmenin sonunda hayal kırıklığına uğramak. Belki de bugüne kadar hiçbir kadın reddetmemişti, bu yüzden delirmişti. Bunu anlayabilmek için profesyonel bir psikanalist olmaya da gerek yoktu.

Gözlerini kısarak kıza bakarken "Geliyor musun?" diye sorduğunda, sesinde *'bundan sonra söyleyeceklerine dikkat et'* der gibi bir ton vardı. Şakaklarında öfkeli bir damarın mosmorarak attığını gördü. Sertleşen yüzü gerilmişti. Sanki kaderine isyan ediyordu. Hazal bir an ne yapacağını bilemedi. Bunca zaman sonra bile hâlâ taze olan yarasını kanatırken, onu bu kadar yaralayabilen bir acıyı deşmek ne derece doğru olurdu? Hazal onun yüreğinde çırpınan yaralı bir hayvan gibiydi

"Geliyor musun?" Kız nazlıca omzunu sarstı. "Sana eziyet ederim..." diye tehdit etti Arda.

"Annemler burada, halam ve lanet olsun Arda, her yer kamera dolu sen neyin peşindesin? Yoksa amacın beni onlara kötü bir kız olarak göstermek mi?"

Scanned with CamScanner

"Saçmalama... Tüm yollarımı kapadın. Sana yaklaşamıyorum, ne zaman ulaşmak istesem, hep önüne set çekiyorsun Hazal." dedi parmakları yavaşça kızın parmaklarının arasına geçti ve elini sımsıkı tuttu. Avuç içleri birleşince, Hazal garip bir tamamlanma arzusuyla doldu. Sevgisini, anlayışını, dostluğunu kabullenmekti bu... Garip olansa, aynı zamanda gerçek bir yakınlaşmaya doğru atılan ilk adımdı... Arda, duvarda sabitlediği kızın ellerini bırakıp saçlarını okşayarak. "Dokunamıyorum sana... Ben sensiz nefes bile alamazken, benden havamı, suyumu çalıyorsun. Çok zalim gördüm, senin gibisini değil!" Dudaklarını yanağına dokundurdu. Masum bir buse bıraktı. "Nefes alamıyorum Hazal... Sensiz nefes alamıyorum... Görmüyor musun? Acı çekiyorum."

"Ben yokken gayet iyi alıyordun nefeslerini başka ciğerlerden!" dedi kız yanağına doğru bir damla sıralanırken.

"Alamıyordum." dedi adam dudaklarıyla o damlayı kurulayarak. Dudaklarını nemlendirince, teninde onun tuzlu gözyaşlarının tadını algıladı.

Hazal bu yoruma kızması mı yoksa memnun mu olması gerektiğini bilemedi. "Seni gördüm! Her gün başka birisiyle tazeledin nefeslerini... Yalancısın." dedi suçlayıcı dudaklarından bir hıçkırık daha koparken Hazal. "Her gün başka birisiyle seni görüp delir..." dediğinde adam onun laflarını ağzına tıkadı. "Her gün sana lanet yağdırdım Hazal, onlara istediğimi veremediğim için, her gün sana lanet yağdırdım... Gözüm görmezken, seninle doluyken, açıldığında bile senden başkasını görmediğim için seni lanetledim..."

"Bu neyi değiştirir, beni unutmak için avuttun tenini başkalarıyla... Beni istemiyorsun."

"Ben seni istiyorum... Ve şu anda olmak istediğim tek yer, senin için..."

Hazal bu edepsiz sözün gerçeğiyle, dehşetle nefesini yuttu. Kanına bir ateş düştü ve içindeki arsız kelebekler birden halaya durdu. Ağzını açarsa, dudaklarından o kelebeklerin kaçacağını sandı. Yutkundu. "Sen sarhoşsun ve cidden kafayı sıyırmışsın... Bu... Bu çok edepsizce, böyle konuşma..."

"Konuşmayacağım, öyle yapacağım Mavişim, alışsan iyi edersin! Artık seni dinlemeyeceğim. Benimsin..." dedi sahiplenerek. Ve kızın yüzündeki kızarmayı görünce muzipçe sırıttı. "O şekilde benim olman tercihim ama her anlamda benimsin..." Bu sahiplenmeyle cinsellikten kastetmi-

Scanned with CamScanner

yordu sadece. Kızın ince belinden kavradı. İç içe girmiş gövdelerinden çıkan sıcaklık her ikisinin de başını döndürüyor, etraflarını garip bir sisin sarmasını sağlıyordu. Arda'nın ateş alan bakışları, kızın masum gözlerinin içinde yanıyordu âdeta. Hazal yutkundu. Kaçmalıydı, haykırmalı ve kaçmalı. Bu ateşle oynamaktı ama aldırmıyordu.

Genç adam onu kendine çekip sert bedenine yasladığında, erkeğin adaleli vücudunun tüm gücünü ihtişamıyla hissediyordu. Adamın kara gözlerinde yanan ateş yüreğine kıvılcım misali düştü, damarlarına girip kanının içinde alev alev yandı.

"Benim ol Hazal... Sadece benim... Benimsin..."

"Değilim... Kimsenin değilim. Olmayacağım."

Adamın çapkın gülümsemesi dudağının kenarında donar gibi oldu. "Olacaksın. İstesen de istemesen de... Sen benimsin Mavişim... Bir tek benim olarak kalacaksın..."

"Arda, sen takıntılısın... Terbiyesizleşerek canımı yakıyorsun..." diye yakardı.

"Sen de yaktın, bunu hak ettin ama kıyamıyorum. Canını yakmak istiyorum ama beceremiyorum." Derin bir nefes aldı içine adam. Hazal ise adamın gerçek düşüncelerine ve kafa karıştıran sözlerine odaklanarak, böylesine çabuk kendini bıraktığı için pişmanlık duyuyordu. Sürdürmeyi düşündüğü bu duygu iyice tehlikeli oluyordu, ayrıca duyduğu yakınlık her geçen an büyüyen bir tehdit unsuru oluyordu. Bir an için bile olsa insanı aldatan bir hayal âleminde olduğunu unutmamalıydı. Bu edepsiz adamın söylediği her şey kocaman bir yalan ve düzmeceydi. Onun söylediklerine nasıl inanabilirdi? Bir sahtekâr mıydı, yoksa yine oyun peşinde miydi kavrayamadı? Aklı karışıyordu, şu ana kadar tarafsız ve soğukkanlı bir gözlemci olarak kaldığını anladı. Hazal titredi. Arda Mertoğlu'nun üzerinde yarattığı baskın hayal âleminin ve umutlarının, bir kapan gibi çevresinin sardığını hissediyordu. Bu büyüyü bozup, aralarındaki yakınlığı koparmak ve daha somut bazı konularda konuşmak istedi. Bu adamla için sululuk duymaktan kurtulmak istiyordu.

Ama o ağzını açamadan Arda "Hazal..." dedi mırıltı hâlinde. "Kim bilebilirdi ki bunları yaşayacağımızı? Senin yüzünden başka kadınların iğrenç tenleriyle kirlettim ellerimi... Midem bulanırken onlara yaklaşmam, hep senin yüzündendi... Senden nefret etmeye çabaladıkça, biraz daha özlemem, senin suçundu. Dokunduğum zaman uzaklaştım, öptüğüm za-

Scanned with CamScanner

man nefessiz kaldım... Ben senden başkasına dokunmaktan tiksindim... Bu da senin suçundu! Arkanda nasıl bir yıkıntı bıraktığını düşünmedin, elinin tersiyle yaşanmışlıkları bir çırpıda iterken yıktığın dünyanın altında kimlerin kaldığını umursamadın... Hazal sen zalimlik ettin, şimdi bana kızıyorsun. Hakkın yok! Senin beni yargılamaya hakkın yok, hesap sormaya, küsmeye, kırılmaya hakkın yok... Bir şey demeye, istemeye, ya da uygulamaya da hakkın yok... Bundan sonra sana nasıl istersem öyle dokunacağım, sarılacağım, öpeceğim ve sen de bana karşılık vereceksin. İstediğini düşün, istediğini yap ama benim dediğim olacak... Benimsin!" diye buyurdu.

Hazal ona bir tokat patlatmak istedi. Başkalarıyla yaptığı iğrençliği ona anlattıkça, yapacağı planları söyledikçe, hayalarını tekmelemek ve yüzüne tükürmek istedi... Gözlerinden şimşekler geçişti anında "O kadınlara dokunamadım, bu da senin yüzündendi Hazal... Tenim, nefsim, isteklerim bile mantığıma uymadı, sana asla ihanet etmedi... Hem de ortada sen diye bir şey yokken..." diye tamamlayınca sözlerini, ironik bir sırıtışla cezalandırdı kızın gözlerini. Hazal'ın elleri göğsünden çekildi, kafası karışarak yanında yumruk oldu. Nemli gözlerinden, öfke ve nefret geçti ve bu Arda'nın hiç hoşuna gitmeyince, gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Sen de suçlusun." Aniden sustu, saldırıya geçebilmesini sağlayacak bir sözcük düşünüyordu Hazal. Sonunda cümlesini bitirebilmek için "Bunu niçin yapıyorsun?"

"Seni öpmeyi mi?" dedi adam aymazca omuz silkerek. "Niçin yapmayacaktım? Özledim. Bundan sonra da hep yapacağım..."

"Hayır!" dedi. Bütün bedeni titremesine karşın, sesi oldukça kararlı çıkıyordu. Kendi sesindeki acıdan kendisi de korktu. "Kolay yolu seçmeni kastettim... O ayrıcalığı kaybetmeni, intikam uğruna, geçmişimizi yakmanı... Neden yapıyorsun? Gitmiyorsun buradan, hâlâ bu otelde kalarak zaman öldürüyor, bana işkence yapıyorsun."

Genç adam kükredi, lanet olası Arda ve dedi ki; "Hazal saçmalarken çok eğlencelisin kabul ediyorum ama şimdi değil, inan bu saçmalıkların deli zırvası..."

Kapkara gözleri âdeta kadınlar için kurtulması imkânsız birer tuzak gibi koyuldu. "Kes şunu!" diye bağırdı Hazal. Arda, onun anlamadığı şeyler söylemeyi sürdürüyordu ve bu yüzden de Hazal ondan nefret ediyordu. "Beni niçin öptün? Mırıldadın ve saçmalıklar söyledin. Beni sevmiyorsun ki. Dokunuşların her ne kadar narin olsa da, canımı yakıyor, kızgın bakış-

Scanned with CamScanner

lanın içimi acıtıyor... Kara gözlerinde neden kendimi seyrederdim? Bir boşluk vardı orada, sır dolu bir karanlık ama içinde ben de vardım. Kendimi, istediğim gibi seyrederdim. Şimdi giz dolu bakışların, canımı alıyor. Anlamıyorsun değil mi beni, anlamak istemiyorsun. Arda, sen saplantılısın, senin istediğin ben olmadım, kazanma hevesin oldu... Hep kaçtım bu istediğinden... Şimdi görüyorum ki, düşündüğüm her şey gerçekmiş..."

Arda, sıkılarak bu muhabbetten ve aynı repliklerden, yumruğunu sıkarak, Hazal'ın baş ucundaki duvara sertçe savurdu. Onun, parmaklarının duvarla bütünleşmesinden çıkan sesle, kızın omuriliğinden aşağıya salınan ürperti bacaklarını titretti. Gözlerini sımsıkı kaparken, adam derin derin soluyarak, yüzüne yaklaştı. Hazal tırnaklarını avuç içlerine geçirdi.

"Aptal, aptal kız... Bu saçmalıklarınla beni çileden çıkarıyorsun..." Cidden bu saplantılı ahmakça düşünceleri mi hissediyordu bu kız onca zamandır. Ondan nefret ettiğini, sadece bedenini istediğini nasıl düşünürdü? Baktığında yandığını, dokunduğunda eridiğini nasıl hissetmiyordu! Arda gözlerini kırpmadan ona baktı, sanki onu ne kadar iyi tanıdığını hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Senden kesinlikle nefret etmiyorum..." dedi içten bir haykırışla.

Birden dilinden kurtuldu bu kelime. İçinde belki de en çok yer tutan korku buydu. Apansız bir korkuyla, "Ben Pınar değilim, neyimi sevecek-sin..." dedi fısıltı şeklinde.

Ve her şey birden patlak veren fırtına gibi kaosa döndü. Arda kasırga olmuşçasına esti kızın üzerine ve apansız bir hiddetle genç kızın kollarını kavradı. Derin derin solurken geniş göğsü kalkıp iniyordu. Canını acıtacak derecede sıktı kollarını. "Sakın, bir daha onun adını ağzına alma. Duydun mu beni? Sen kimse değilsin..."

Hazal şok içindeki gözlerinden öfke yayarak baktı adama. Derin vadilerin üzerindeki geçilmesi imkânsız sırat köprüsünden düşmüş gibi, ruhu ürkerek bedeninden havalandı. Ağlamaklı dudakları titrerken "Ö-özür dilerim... Onu unutamadığını unutmuşum." dedi telaşla. Ağladığı için sesi titriyordu. "Lütfen bırak gideyim. Sen beni sevemezsin... Kalp bu, söz dinlemez ki, sev deyince sevemez ki..." Daha adını bile duymaya tahammül edemezken, onunla nasıl gelecek hakkında konuşmaya devam ederdi. *Pınar* dedi yüreği, bu içinde ağır bir yaraydı ve şimdi kanıyordu. Bu çelişki içinde yaralandı zayıf duyguları. Yanağından sıralanan incileri gıdıklayarak çenesinden akıp boynuna süzülüyordu.

Scanned with CamScanner

"Hazal... Böyle mi düşünüyorsun? Onu hâlâ sevdiğimi? Onu hiç sevdiğim mi mi?" diye sordu Arda ama onu bırakmadı. Sadece parmaklarını biraz gevşetti. Bakışları adeta Hazal'ı delip geçiyordu. Hazal yutkundu. Konuşmadı ama gözleri haykırdı. *Evet!* Adam bir hayalete bakıyordu sanki. Kız birden düşündü. 'Pınar'ın hayaleti' diye ve aparsız titredi... Arda ondan cevap gelmeyince dişlerini sıktı.

"Gitmek istiyorum, gitmek ve senden kurtulmak..." dedi Hazal ürkek saldırgan.

Arda'nın ifadesinde bir şeyler berraklaştı ve geri adım attı. Sanki kalbine fişine düşmüş gibi birden zihni açılmıştı. Pişman bir duruşla, "Özür dilerim, ben... Bu kadar ileri gitmemeliydim..." dedi yutkunarak. Eli titreyerek yakalarına taşınmıştı. "Bağışla lütfen... Sana yaptıklarım için..."

Yine de söylemeden edemedi Hazal, "Seni bu kadar mutsuz ettiğim için çok üzgünüm. Arda, biz bittik, baksana bâline, ben seni ne hâle soktuğumu ve sen beni ne hâle getiriyorsun... Biz bir olunca can alıyoruz..."

"Evet... Seni kandırabileceğini sanmıştım... Olmadı."

Hazal tokat yemiş gibi yutkundu. "Ka-kandırmak mı?"

"Çok inatçısın, kandıramadım." dedi adam, daha çok kendi kendine söyler gibiydi. Şuuru iyiden iyiye kapanmaya başlamıştı. "Oysa Timur'a bile ikna edebileceğimi söylemiştim... O ise her zamanki gibi seni savundu, bunu yapmamalıymışım..."

"Timur Bey'e, beni kandıracağınızı mı söylediniz?"

Adam kaşlarını çatarak masum bir çocuk gibi omzunu sarstı. Hazal o anda ölmek istedi. Yok, sadece ölmek değil, aynı anda adamı da öldürmek istedi ve ne ara elleri adamın omuzlarına taşındı da, onu öfkeyle geriye ittirdi anlamadı. Normalde azgın bir fırtınaya bile kafa tutacak olan çınar gibi sağlam adam, onun ufacık ittirişiyle yerinden fırlamış yay gibi sallandı ve geriye doğru kaykıldı. Gerisi kızın kulağını inleten cümleye eş adamın taş kafası yanıldığında kalbine bıraktığı sızıydı. Gözleri duvarı bütünlemiş, kafasını okşayan yarı baygın adama baktı. Düşmemişti ama kafasını vurmuştu. Acımış olmalıydı. Vicdan mı, o neydi?

Gitmeliydi. Ona bir tokat patlatıp, hayalarına tekme savurup çıkıp gitmeliydi ama perişan hâldeydi. Adam dağılmıştı, sarhoştu ve ne yapacağını bilmeyecek kadar bilincini kaybetmişti, üstelik şimdi bir de Hazal sayesinde hurdası çıkmıştı.

Arda uzun bir süre ona baktı. Hazal ne söylemesi ve ne yapması gerektiğini düşünerek dudağını ısırdı. Onun hayatındaki tüm sırları artık biliyordu. Sanki kendi küçük dünyalarındaymış gibiydiler, sadece ikisi... Hazal sadece bir seyirciydi. Pınar'ın arkasını toplayan bir yan karakter, repliklerini tekrarlayan bir dublör.

Arda doğrularak elini yakalarında bilinçsizce dolaştırırken sendeledi ve Hazal derhal öne atılıp kolunun altına girdi. Arda gülümsedi. "Sanırım başım dönüyor... İçki dokunmuyor ama o ilaçlar dokundu. Ağrı kesiciydi sanırım, yoksa uyku hapı mı, unuttum!" dedi aklı karışmış hâlde, alnını kırıştırarak. Baygın gözleri ilacın etkisine yenilip güçten düşerken, hafıza kapanıyordu. "Hazal gitme olur mu? Bu sefer terk etme beni..." Kelimeleri ağzında yayılıyordu.

Bu sözler Hazal'ın içine paslı bir hançer gibi batarken, onu yönlendirerek dışarı çıkardı. Ne yapması gerektiğine karar vermedi, karmaşa en uçsuz bucaksız düşüncelerine bile bulaşmış, içindeki kendine sakladığı deniz dehlizler gibi düşüncelerini esir almıştı. Zorlanarak ve onu sürükleyerek lobiye yaklaştığında yardım istemek için, gözleri Mahir'i aradı. Halasına yakalanmadan onu odaya çıkarmak en iyisiydi. Ve bu ağır bedeni sürüklemeye yardım için Mahir'e ihtiyacı vardı. Arda ona çapkınca gülümsedi. "Ben giderim."

"Tabii, yerleri paspas çekerek gidersin..."

Onu odasına çıkarıp, duşa sokacak ve halasına yakalanmadan derhal buralardan basıp gidecekti ama istediği olmadı.

"Hazal...' Bu ne hâl?"

Olduğu yerde sıçrayan Hazal, görmek istediği değil görmek istemediği kişiyle karşılaşarak, "Ha-hala..." dediğinde, karşısında duran kadın şaşkınca kollarıyla beline sımsıkı sarıldığı adama bakıyordu. Ve Arda kollarına sızınca, bedenindeki ağırlık fazlalaştı, Hazal'ın gücü buna yetmedi. Adam bedenindeki desteğini bıraktığında tutamadı ve Arda yere sert bir şekilde kapaklandı.

***

Scanned with CamScanner

Dün gece olanların etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Lanet adamı odasına götüreyim derken, halasına yakalanmış, bir de güzelce azarlanmıştı. Allah'tan halası onu bahçede bulduğuna ikna olmuş da, üstüne fazla gitmemişti. Arda'yı istemeyerek Mahir'e devretmesini sağlayıp, onun işinin bittiğini belirtmişti. Asıl kötü olan şeyse, kaçma planlarının suya düşmesiydi! Çünkü kötü haberi halası vermişti. Babası telefon açıp, uçak bileti ayırttıklarını haber vermişti. Bu sabah ise odasına dalıp her şeye inat ederek sanki bir şeyleri sezmiş gibi sabah tepesinde belirmiş, işe geç kaldığını savunmuştu. Neredeyse sürükleyerek otele işinin başına getirmişti. Sanki o bile hain planlarından haberdar hareket ederek, bir an olsun gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Tüm terslikler mi üst üste gelirdi! Öfkeyle salınarak holde yürürken, kulağına çalınan sesle irkildi. Etrafına bakındı kısacık bir süre ama ses yoktu. Asansöre yöneldiği sırada, o ses yine geldi ve merdivenin başında ikiliyi gördü. Asansörün kapısı açılırken iri yarı bir adam, genç bir kadını kolundan çekiştirerek odaya sokuştururken saçlarını çekerek ona bağırıyordu. Önce şaşkınca bakakaldı Hazal. Müdahale etmeyi düşünecek vakti kalmadan, onlar ayan açığa şiddetli bir kavgaya tutuşarak odaya girmiş, Hazal'ın asansörünün kapısı kapanmıştı. Tabii belaya davetiye çıkarmaya hedef olan Hazal bu, rahat durur muydu? Belanın göbeğine balıklama atlayarak, derhal asansörden çıkıp aynı kata koşarak çıkmış ve kapıya yanaşmıştı. Adamın kadını kıtır kıtır kesmesinden korkarak, kapının önünde önce üç-beş, en son on tur atmış, sonra içeriden çığlık sesleri gelince, dayanamayarak derhal oda servisi intsiyatifini kullanarak odaya destursuz dalmıştı. Dalmasıyla da, çığlığı basmamak için ellerini hem gözlerine -ne alakaysa- hem ağzına kapaması bir olmuştu!

Hazal birbirine dolaşmış bedenleri görünce, küçük diliyle birdenbire büyüğünü de yutmuş olmalı ki, alık balık gibi sadece bakıyordu. Allah yakmazsa, halası kesin canını yakacaktı. Şu hâliyle bilgisayarda edepsiz filmleri izlerken annesine yakalanan ve onun görmemesi için masaüstünü ekranını açarak mal mal ekrana bakan ergen veletlere benziyordu. Bu mahrem görüntüyle kulaklarına kadar kızarıyor anca yerine mıhlanmış gibi çakılarak, gram hareket edemiyordu.

Ve sonunda onun varlığını hisseden -ki adamın altında inlemelerey-

liğinde zevkten yok olmuş kadındı bu- çığlığıyla bu sefer odayı daha başka inletti. Adam bunu yanlış anlayarak daha çok yüklenirken hazla kadına, kadın Hazal'ın gözlerine irice açılmış gözleriyle bakarak "Salih!" diye çığlık atıyor ama adam bunu her seferinde yanlış anlayarak "Lan daha ne kadar yükleneyim!" diye böğürüyordu.

Hazal durduğu yerde utançtan trafik lambası gibi yanarak kıvranırken, duvar kâğıdındaki desenleri saymaya başladı. Dingonun ahırı gibi dalmıştı odaya ve çıkıp gidecek gücü bedeninde bulamıyordu. Sonunda Hazal, bir kuvvet varbğını hissettirmeden kapıya dönüp, birbirine geçmiş aşıklara bakmadan yürümek için hamle yaptığında, adamın üzerindeki yorganı atmaya hazırlandığını gördü ve bir an şaştı kaldı. Sonra nefesi gerinde top gibi gürledi. Adam fark edip halasına şikâyet etmeden ve halası bu mahrem odaya yetişip kabasına iki baston yapıştırmadan evvel, Hazal sonunda kendini dışarı atmayı akıl etti. Sürüklenen bacaklarına eş olarak, titreyen elleri bedenine eşlik ediyordu. Kapının önüne sapsarı olmuş yüzü ve titrek elleriyle bayılacak gibi çıkınca, bedenini bayılmadan ayakta tutmak için duvara yaslandı ve elini kalbinin üzerine koyarak derin derin nefes alamaya çalıştı.

"İyi misin?"

Kayserilinin eşeğine dönen Hazal, başını aşina olduğu tok sese kaldırarak baktığında, Arda'yı ona endişeli gözlerle bakarken gördü. Bay sarhoş, ayılmıştı demek... Konuşmadı onunla... Dünkü yaptıkları hâlâ zihninde duruyordu. Pislik herif, kendini hafifmeşrep kadınlar gibi hissetmesine yol açmıştı. Hazal hemen doğruldu ve eliyle odayı göstererek "Adam çıplaktı ve o... O inleyerek bana baktı!" dediğinde şaşkınca, dilini ısırmakta biraz geç kalmıştı.

Arda barut fıçısına düşmüş kibrit gibi alev alırken, ipler çoktan koptu. Yerinden yıldırım gibi fırlayan adama Hazal bir 'dur' bile diyemedi. Arda'nın anladığı şey, kızın anlatamadığı şeyle tam ters istikametteydi. Hazal lâfı değiştirdiğini, asıl söylemek istediğini söyleyemediğini anladı ama artık çok geçti.

Arda ona aldırmayarak kapıya çoktan atıldığında, orada bir adamın ona saldırdığını sanıyordu. İçi dehşet bir öfkeyle parlıyor, içerideki adamı kesinlikle gebertecceğini biliyordu... Elleri kaşınırken, yumruk olmuştu. Ve Hazal'ın kapamayı unuttuğu kapıdan içeriye daldığında, gördüğü manzara karşısında olduğu yere çakılı kaldı. Önce kaşları kalktı, sonra

Scanned with CamScanner

dudakları edepsizce kıvrıldı. Onların rahatını bozmadan -böyle bir şey o anda mümkün değildi gerçi, adam ve kadın dünyadan soyutlanmışlar- ayrı- hemencecik oracıktan ayrıldı.

Dışarı çıktığında kapıyı usulca çekerek kapadı ve ellerini ceplerine koydu. Bakışları turp gibi olmuş genç kıza kaydı. Ellerini ceplerine koyarak, çapkın gözlerinin üzerindeki karizmatik kaşının tekini edepsizce kaldırdı.

Hazal yutkunarak kendini konuşmaya zorladı. Ağzının içi kuruyordu ve kelimeleri içine kaçmış inek gibi, karnında vızıldıyordu. "Ben... Şey... Yani ben çığlıkları duyunca..." Topuz yaptığı saçlarını bitlenmiş gibi kaşıyalayarak, dudaklarını diliyle nemlendirdi. Ağzını şapırdatarak çocuk gibi "Korktum. Adamın kadını boğazladığım sandım." dediğinde safça, Arda tek kaşını lakayıtca kaldırarak genç kıza tepeden hükmederek bakmaya devam etti.

"Ne bakıyorsun sütçü Rıza'nın eşeği gibi be!" diye inledi Hazal. Kuyruğu yanlışlıkla bacak arasına sıkışmış köpek gibi yerinde kıpırdanırken "Kadın bağırıp durunca ne bileyim ben şey... Şey yaptıklarını... Bir de adamı üzerine çullanmış görünce, tavuk boğazlar gibi... Tövbe tövbe..."

Allah'ım yerin dibinde kaç katman vardı acaba, sayamıyordu!

Arda üzerine doğru çapkınca bir adım attığında, kulakları uğuldamaya başladı. Ayaklarının altından yer halı gibi çekildi. Bir şeyler demeye çalışıyordu Hazal ama beceremiyordu! Yanakları kızarıyor, bedeni titriyor, elleri karıncalanıyordu. En sonunda bu ukala adama kafa tutarak titreyen çenesini havalandırdı.

"Ne bakıyorsun be, sanki her gün iş pişiren birilerini görüyorum... Ben Hülya Koçyiğit'in öpüşme sahnesinde bile gözlerimi kaparken, nereden bileyim! Ben onların şey... Şey..." dediğinde dudaklarını dişledi. Aklını başına kollayarak, birden silkelendi. "Hem sana niye anlatıyorsam..." Kızgınca arkasını dönüp önce merdivenlere, sonra asansörlerin olduğu yere yöneldi. Asansörün kapısı açıldığında, girmeden önce adama sert bir bakış atarak "Ütopik gıcık!" diye arkasını döndü...

"Vicdan azabından gözüne uyku girmesin Arda Mertoğlu. Dilerim gören gözlerin bir daha beni görmesin! Sen, bende bittin. Ben, olmayan sende zaten yoktum."

Scanned with CamScanner

YEDİNCİ BÖLÜM

Akşamın havası sislenmiş yaprakların dallarına dokunarak, hışırtılarına misafir olurken, ılık bir akım çimleri titretti. Yalnızlık ve günler sonra sakinliğin içinde tek başınaydı. Ve huzur, hiç olmayacak gibi görünene tek eylem şimdi sanki yanındaydı... Genç kız, bakışlarını yanındaki bankta oturan ayıcığına çevirdi. Kahverengi tüyleriyle, boncuk boncuk parlayan gözleriyle, yanına kurulmuş, tüm dertlerine ortak olduğu gibi yine içini dökmesini sabırla bekliyordu. Ona baktığında ve binbir derdi içini açtığında, kendisini kiliseye gitmiş ve pedere mahalle karısı olduğunu söyleyerek, günah çıkarmış rahibe kadar hafifletmiş hissediyordu.

"Sen de beni hiç anlamıyorsun zaten, hep Arda hep Arda! Sana bakan benim, sineme saran benim, mısır patlatıp film alan, üşüyünce üzerine battaniye örten, kulaklığımı bile paylaşan benim ama sen bana hep onu savunuyorsun! Yok sana artık film falan, ağlayınca burnunu silmek için selpak da vermeyeceğim... Koluma sildiğim yalan tamam mı burnunu... Uydurma. Kulaklığımı zor görürsün artık." diye küs küs kızgınca çıkıştı. Yanında bir hareketlilik oldu. Güvenlik görevlisi Haşim Amca tefüş için tura çıkmıştı belli ki... Başıyla selam veren adam, ellerini arkasında bağlayarak, göbeği ondan önce yola koyularak Charlie Chaplin gibi yürümeye koyuldu. Hazal, dudakları büzülmüş, omuzları düşmüş hâlde bakışlarını karanlık denize çevirdi. Ayaklarının ucu birbirine bakacak şekilde kıpırdanırken, bedeni geriye çekildi.

"Bakma bana öyle? Tamam, ben suçsuzum demedim ki... Çok kızdım onu ama birimizin gerçeği görmesi gerekirdi. Hem baksana hemen beni unutmuş, takmış koluna yeni asistanını, gelmiş buraya. Peşinden zaten ka-

dın eksik olmuyor. Pınar ismini duyunca delleniyor, adamın aşkı ne kadar derinse, gözü kimseyi görmüyor... Bir de Didem kaşarı var unutmadan, hem de her anlamda benden kalan boşluğu dolduran, yanında çantası gibi gezen bir sürü kadın var." dedi yanağına yine hain bir damla sıralanırken. Elinin tersiyle kızgınca yanağını sildi. Bu gözleri de, yalama olmuş musluk gibi sızdırıyordu. Ha bire akıp duruyordu. Hafif bir rüzgâr saçlarını havalandırdı.

"Hem hana söylediği şeyler yenilir yutulur cinsten değildi. Ne olursa olsun bunları hak etmedim... Nasıl bu kadar vurdumduymaz, aşağılık ve düşüncesiz olur... Ben bunu hak etmedim... Bu kadar aşağılanmayı..." Kollarını göğsünün altında bağladı küsçe. Üşüdü yine olanları düşününce. Ağlamaktan şişmiş gözlerinin içi yanıyordu. Ona zorla sahip olacak gibi, bir köşede sıkıştırıp istediği gibi mıncıklamış, öpmüştü, bunları yapacağını, ona kendini ucuz hissettireceğini utanmadan açıklamıştı. Ve o anda dengesizleşen aklıyla Hazal, eğer aklını başına almasaydı, daha da ileri gitmesine edepsiz kadınlar gibi kendisi izin verirdi. "Yeter artık seninle de konuşmayacağım, zaten sen hep onun tarafını tutuyorsun. Devam bana haklısın, sen doğru olanı yaptın..." diye şikâyet etti. Ayıcığın boncuk gözlerine baktı. "Affetmek mi? Bunu asla yapmayacağım!"

"Bence affetmelisin, çünkü o tam bir düşüncesiz... Köpekler gibi de pişman olabilir..."

"Evet, o düşüncesiz bir hıyar. Bostanda bulsam cacığına doğramam... Hah şöyle, yola gel..."

"Sonra seni kırdığı için çok üzgün..."

"Külahıma anlat sen onu... Bak bende fes yok, durulemiyor. Bence gayet keyfi yerinde... Bir elinde sarışın, diğerinde kumral, arkasından koşan esmerle keyfi yerinde. Bence o intikamını alamadığı için numara yapıyor..."

"Bence yanılıyorsun... Onun gözleri açıldığından beri, tek bir sarışını arıyor..."

"Sen neden hep o katışıksız kütükten taraf oluyorsun? Odun olsa şömineme atmam dedim duymuyor musun? Sen benim ayıcığımsın... Tamam, seni bana o almış olabilir ama sen benim oldun bir kere..." dediğinde bakışlarını yan tarafa çevirdi ve ağzının içinden okkalı bir küfür savurdu geceye. *Lanet olsun! O ses Fıskos'tan gelmiş olamazdı değil mi?* Ve tam bir mal gibi derdini ona dökmüş olamazdı! Yok, kesin hayal görüyordu... Buz gibi bankta uyuyakalmış, kızını açıkta unutmuştu. Usulca kendini çimdirdi ve "Ah!" nidalarına yine edepsiz küfürlerini ekledi.

Scanned with CamScanner

Ses gelmedi. "Pekâlâ, sen konuştun değil mi? Bekliyorum! Yine hayal et tiğin bunları..."

"Bence ayıcıklarla konuşacak yaşı çoktan geçtin Mavişim... Bak ben buradayım, istersen benimle konuşabilirsin! Hem sana duymak istediğin yanıtları veremez o ayıcık ama ben verebilirim..."

Tabii, aynın dibi varken oyuncağa ne hacet!

Hazal'ın tüyleri tepeden tırnağa ayaklandı. Orada ne kadar zaman dır dikilmiş ve daha fenası ne kadarını dinlemişti bu kazulet adam? *Sus Yılan! Pis röntgenci! Demek panter gibi dibine sokulup, uyum penceleri düşürmeyi planlamıştı?* Oturduğu bankta kalkmaya çalışınca, omuzlarına kuvvetli parmaklar dadandı ve hafif bir baskıyla yerine çakan nazik bir du kunuş hissettirdi.

"Mavişim... Konuşmayacak mısın?"

Hazal'dan çıt çıkmadı. Biliyordu ki, tek bir kelimesi gardında açılmış kocaman bir gedik olacak ve çelik benleri yıkılıp duvarlarının temeli sarsılacaktı. Arda'nın bakışları büzülmüş dudaklarında, süzülmüş yüzünde ve ağlamaktan şişmiş gözlerinde gezindi. İçi kaskatı oldu aparsın. Kendine söverek, dişlerini sıktı. Ağlatmıştı güzel gözlüsünü... Daha yüzüne bakamadan, gözlerinde kendini göremeden, kedere salmıştı duru bakışlarını kaç defa ve onun içindeki tüm köşklerini yıkmıştı.

"Tamam." Dedi, o vakur boynunu eğip kızın kulağına sokuldu. Kız ürkekçe kıçını kaydırarak bankta biraz geriledi.

Ürperdiği, tüylerinin teninde halay çekmesinden belliydi. Onun temiz kokusuyla sarhoş olmak ve yine ayrı hataya düşerek aşağılanmaktan korktu. Huysuzca kıpırdanarak kaçmaya kalkacağının sinyallerini verince, Arda tepkisel olarak "Eğer oturduğun yerden kalkarsan..." dediğinde, tehdit eden sesi kadifemsi olarak kızın içine süzülürken "Odana gelir, orada konuşurum... Hatta bunu yaparken sana sımsıkı sarılırım..." diye devam etti.

Hazal kısacık bir an dehşetle düşündü. İçinden bir ses ona panikle kapılmamasını öğütlüyordu. İlk yapması gereken, soğukkanlılığını koruyup her şeyi olduruna bırakarak, korktuğunu belli etmemekti.

"İçtin mi yine sen?"

"Sarhoş değilim... Hem dün gece için özür dilerim, ben..." Derince nefes soludu içine. "Kendimde değildim..."

"Farkındaydım ama kendine hâlâ gelemediğinin de farkındayım..."

"Sana kötü davrandım..."

"Demek hatırlıyorsun?"

"Bir kısmını..." dedi adam konuşmaya başlamadan, anlaşılmaz bakışlarla geceyi uzun uzun süzdü. "Bana tam bir alettir gibi davranıp, bıyıklarla küçelerde sıkıştırarak pimimi çekmek istedin." demek istercesine bir adam "Odaya nasıl gittiğimi hatırlamıyorum mesela..." diye devam etti.

Arda ellerini usulca omuzlarından çektiğinde, Hazal onun salladığı palavrasına, tabii ki inanmayacaktı. Yerinden fırlayarak, banktaki ayıcığını kaptı ve genç adama sert ve üzgün arası, kırgın ve öfkeli bakışlar atarak, yanından salınmaya çalıştı. Tabii Arda uzun bir adımla önüne geçince, olduğu yerde mıhlanıp kaldı. Ellerini ceplerine sokarak, omuzlarını gerdi adam. Hazal başını yana çevirip, sıkkınca önünden çekilmesini bekledi. Arda ısrarla çekilmedi.

"Tamam, konuşma ama yanımda otur biraz..." dedi bakışlarını geceye çevirerek. "Ben çok yalnızım... Sen yoksun, o zaman kimse yok... Tekim ve sensizim..."

Hazal onu hiç dinlemiyormuş gibi bakışlarını ileride ağaçların gölgelediği koyuluğa dikti.

"Mavişim, yanımda otursan biraz, söz ağzımı açmayacağım... Sadece varlığını hissetmek istiyorum... Seninle sessizliği dinlemeyeli uzun zaman oldu..."

Hazal aldırmadı, küs bir tutumla bir adım yana kaydı. Arda da o yöne kayarak, kaçmasının önünü tıkadı. Hazal derince iç geçirdi. Yine de konuşmadı.

"Bakmayacak mısın bana, o kadar mı küstün? Çok kızdım seni değil mi? Gözlerini göremeyecek miyim ben?"

Kızdan yine çıt çıkmadı...

"Sağır mı oldun?"

Hazal dişlerini sıkınca, çenesinin kasılmasına karışan gerilimi, genç adamın kulağına vurdu. "Tamam, çok küstün..." Arda, Hazal'ın yanında sarkık duran eline baktı ve ufacık kolunu sımsıkı tuttuğu ayıcığına parmaklarının ucuyla dokundu. Hazal, sanki tenine dokunmuş gibi ürperdi ve derhal o ayıcığı kendine çekerek onun temasından kurtardı. Göğsüne bastırdı sımsıkı. Tıpkı, ona sarılır gibi...

"Çok güzel günlerdi... Unutmadın değil mi?" Adamın bu güçlü ve

Scanned with CamScanner

çekici sesi âdeta içini kızgın bir mil gibi dağlayarak işliyordu. Geçmişi unutması nasıl mümkün olurdu! O hayatıydı! Geçmiş, geçmeyecek olan, di ama gelecek belirsizdi!

"Keşke görebilseydim o zamanları Mavişim. Gözlerinin nasıl parladığını, söylediğim edepsizliklere nasıl kızardığını, kızınca nasıl tatlı bir masumluğa bürümlüğünü... Kikunlağında neler düşündüğünü yüzündeki muzırlıktan anlamayı..." dedi usulca. Gözleri, onun sataşan sözlerini tamamlamasını bekliyordu. Bu sözlerle kuşkusuz bir muziplik vardı. Belli ki, o günleri anımsamayı eğlenceli buluyordu. Ama unuttuğu, sonlarının kötü olduğuydu...

Bunu hatırlayan Hazal'ın çalışan aklı durdu, içi daraldı ve sinirleri bozuldu.

"Mesela taksiye binmeye çalışan adama evimizin yandığını söyleyiştin... Tura çıktığımızda kayboldu ve sen aynı sokağı bana üç kere dolaştırdığında, aynı yerden ne kadar çok olduğunu yuttırmaya çalışmıştın. Pizzayla karnını şişirip, dondurmama nasıl saldırdığını..." dediğinde Arda, Hazal kendini tutamayıp güldü. Her şeye rağmen, o zamanlar çok komikti ama sonra gülümsediği için kendine kızdı ve dudaklarını gerdi. Gözleri doldu yine. Ne çok özlemişti o günleri. Burnunun direği sızladı. Arda da o günleri hatırlayınca sırıttı ve öyle yüksek sesle güldü ki, köşede duran yaşlı güvenlikçi gözcülerden biri sesin geldiği yöne dönüp, şüpheyle onlara baktı. Hazal'la gözleri kesişince, onları rahatsız etmemek için hemen gölgelerin içinde, ağaçların arasında kayboldu.

Hazal o günleri hatırlamak ve daha fazla acı çekmek istemiyordu. Onun hüzünlendiğini görmesini istemediği için, bakışlarını yeniden kaldırdı ama yüzüne bakmadı. Genç adamın omzunun üzerinden ileriye bakarak, sisleşmiş mavi gözlerini irileştirerek bir adım geriledi. Arda, orada biri olduğunu sanarak oyuna geldi ve başını geriye çevirince, Hazal istediğini almanın hazzıyla yana kaydı. Bir kere bile bakmadan adamı teğet geçerek, hızlı adımlarla ağaçların içine daldı.

"Rüyanda beni gör Maviş..."

Arda onun "Şeytan görsün yüzünü..." diye fısıldadığına yemin edebilirdi.

Ön merdivenleri tırmanırken, ayıcığın kolunu hâlâ avucunun içinde sımsıkı tutmaktaydı. Arka kapıdan girmek istememişti. Çünkü halasının keskin gözleri, onun büyük bir keder içinde olduğunu derhal anlardı. Hazal

ne halasını, ne de başka birini görmek istiyordu. Şu an ne birisiyle karşılaşmaya, ne de konuşmaya katlanabileceğini sanmıyordu. Utanç, hayal kırıklığı, hüzün ya da üzüntü duyduğu yoktu! Sadece dizleri korkunç derecede titriyor ve zayıflamış kalbi duygularından soyutlanmış hâlde bomboştu. Oysa bir dakika önce topraktan yeni filiz veren bir ağaç gibi fırlayan, içindeki aşkı sonsuza hazırdı. Şimdi ise onu ne kadar sevdiğini yeniden anlıyor ve dalgın dalgın yumruğunu ne diye bu kadar sıktığını düşünüyordu. Hazal öfkeyle söylenerek odasına girdi. Kapıyı çarparak kapattığında halasının dışarıdan dahi kızgınca çıkıştığını duyumsar gibi olmuştu. Üzerini değiştirip yatağa geçtiğinde, bakışları yastığının üzerindeki suçludaydı.

"Beni uyarmalıydın!" dedi uykulu gözleri kızgınca ayıcığına bakarken. Duyguları doktor reçetesindeki yazıdan farksızdı. Bir saat kadar sadece ayıcığına dalgın dalgın bakarak dertleşti ve sonra her gece yaptığı gibi kulaklığını ayıcığının kulağına takıp, gözleri hafifçe kapandı. Onu gizli bir misafirin izlediğinden habersiz sabahını yapmak, bu olsa gerekti.

Arda usulca süzülmüştü eve. Merdivenleri temkinle çıkarken, olduğundan daha dikkatliydi. Aile üyeleri bahçede sohbet ederek oturuyordu, merdivenin başında gördüğü hizmetliyle kısa bir an bocalasa da, çevik bir manevrayla çabuk toparlamıştı kendini. Genç kadın kısık sesle şarkı söyleyerek odalardan birisine geçmişti. Merdiven boşluğuna geldiğinde, bir an eli suçlarında bocaladı. Gözleri kısıldı. Arkasında kapı tıkırtısı olunca, bakışlarını etrafta gezdirip, ilk gördüğü maun cilalı kapıdan içeri dalarak, kısık yerden hizmetlinin merdivenin basamaklarından inmesini bekledi. İçerisi karanlıktı. Bakışlarını etrafta gezdirdiğinde, tek kişilik yatağın içinde boğuşan bir erkek çocuğu gördü. Demek ki doğru yerdeydi! Bu oda onunsa, diğer 3 kapıdan birisi Hazal'ın olmalıydı. Ya da o deli kuzeninin! Gerçi ona minnettardı, eğer o konuşmasaydı şimdi buralardan gitmiş ve Hazal'ın yaptığı haksızlığa aynı haksızlıkla karşılık vermiş olacaktı. Usulca dışarı süzülüp tedbirle kapılan dolaşmaya başladı. Köşedeki son oda da değilse, üst katta olma ihtimali yüksekti. Kapıyı açıp, gözlerini etrafta gezdirerek içeriye girdiğinde, genzine o bilindik koku çalındı. Onun gibi yasemin kokuyordu hava, tek bir zerreyi israf etmemek adına derince soludu içine. Onca zaman, tüm hücrelerine kadar unutamadığı tek efsunlu tılsım buydu. Kapıyı kapatırken, üzerindeki düğmesine basarak, kilitlemeyi unutmadı. Önce sırtını yaslayıp kapıya, yatağında mışıl mışıl uyuyan masal kızına baktı bir süre. Pikesini tepikleyerek ayaklarına dolamış, yan yatmış, kollarında sımsıkı sarıldığı ayıcığıyla öylesine masumdu ki... Yeni doğmuş bir bebek gibi tatlı ve masum... Arda elini

Scanned with CamScanner

şıklığında gezdirirken gülümsedi. O ayrıcığın ondaki yeri ne kadar büyükt bilememişti. Sanki ona değil, Arda'ya sanlır gibi sımsıkı sarılmıştı hediyeye

Ayakkabıları tüylü yün halının zemininde sessizce ilerlerken, bak ları bir an olsun Hazal'ın yüzünden ayrılmıyordu. Usulca yatağın kıyısı oturduğunda, Hazal hafif huysuzlaşarak kıpırdandı. Ama çok sürmeden yanağını yastığına sürterek uykusuna kaldığı yerden devam etti. Arda onu uyandırmamaya dikkat ederek yanına uzandı. Tek kişilik yatakta, tek b yastıkta buluştu başları. Bedenleri yan yana ve huzurla dertleşti, hâlleşt Genç kızın düzenli nefesleri yüzüne salınıyor, sakince kalkıp inen omuzla rı, içinde ona doğru akan bir etkiye sebep oluyordu. Eli uzandı bacağının üzerindeki pikeye ama kasılarak kaldı parmakları. Hazal kıpırdanınca, parmakları sıklaştı adamın. Kulağına vuran düzensiz nefes seslerine, adamın ellerinin kütürdemesi karıştı. Dişlerini sıkıyordu genç adam. Yastığına dağılmış saçlarından salınan o esrarengiz büyü, bedeninden yayılan kışkırtıcı ısı, ruhuna konan hüzünlü yüzü... Bunlar adamı umutsuzca tüketiyordu. Uyurken bile dudakları bükülmüş kırgınlıkla, yüzü somurtuk, ok ok olmuş kirpikleri hâlâ ıslaktı. Arda onu sertçe sinesine çekmek, teselli etmek istediği kanarya başını göğsüne yaslayarak, saçlarını okşarken sımsıkı sarılmak gibi dehşetle içine ekilen dürtüyü hemen bedeninden bertaraf etti. Çok özlemişti onu. Özlemi hayli fazlaydı ama kızgındı aynı zamanda hâlâ. Onca zaman ondan esirgediği melek yüzü için, sesini kulaklarından çaldığı için, yüreğinde bir boşlukla hayatını yoksun bıraktığı için kızgındı... İçindeki umudu çaldığı için, onca zaman varlığıyla yetimlikten kurtulup sahiplendiği hâlde terk ederek öksüz bıraktığı yüreği için öfkeliydi. Ne olursa olsun, ne yaşamışsa yaşasın, onu terk ettiği için kızgındı. Eli havalandı temas hissetme heyecanıyla ama dışarıdan gelen seslerle, olduğu yerde donup kaldı. Usulca başı yana eğildi ve yastıklarına yayılmış cennet saçlarını koklayarak öpüp okşadı, onun uyandırmadan yerinden kalktı. Arda hiç istemese de, yüreğinde garip bir çırpınışla, içinde mahpus kalan kokusuyla, yüzüne sinen serin soluklarıyla kapıya yöneldi. Son bir kez daha bakarak masumluğuna, kapıyı açtı. İçinde çoğalan sorularıyla, zihninde zalimce dönen kurgularıyla, yüreğini sıkıştıran kopma duygusuyla, kimseye görünmeden usulca odadan çıktı.

Hazal o sabah müthiş bir baş ağrısı eşliğinde uyanmıştı. Aslında, bu günde hiçbir değişiklik yoktu ama ruhunda garip bir sızlanma, gevşeme ve yalnızlık vardı. Sanki gece içindeki boşluk dolmuş, ama sabahında tekrar soğumuş ve karanlığa karışarak buz tutmuştu. Ve genzinde kalan o eşsiz koku, sanki bu-

nun altında bir kesecik unutulmuştu. Be bundan sonrası için kesin bir karar almıştı. Asla ama asla o nefret budalası adamla konuşmayacak, görüşmeyecek. O, Caressince ağına yakalandığı her an o çelik zırh gibi etrafını kuşatan tutkusundan kaçacaktı.

Aldığı karara sahip çıktı. Ertesi günlerde kalktığında ise gün çoktan doğmuş oluyordu. Bu sabah da hazırlanırken yine gözlerinin kapkırmızı olduğunu görünce, kendine nasıl çeki düzen vereceğini panik hâlinde düşündü. Zaten evdekilerden bir şeyler saklamak zorken, bir de telaş içinde güne başlamak her şeyi zorlaştırıyordu. Sabaha kadar ağlamaktan canı çıkmıştı. Hem de ne için? Ona değer veremeyen bir adam için! Onu aşağılayan, hiç acımadan -bir an olsun düşünmeden- namussuzlukla ifşa eden bir adam, başkasını seven bir adam için! O gece kendine bir söz vermişti. O nasıl ruhunu parçalayıp azaplara salarak onu mahvettiyse, Hazal da onu yok sayıp, bittiğini kabul edecekti. Görmeyecekti gözleri onu artık! Sesine kulak vermeyecek, yok sayacaktı benliği tüm varlığını. İyi ama nasıl yapacaktı bu dediklerini? Evet, her unutmaya başladığında bir hakaretini düşünecek ve nefretini taptaze yerinde, capcanlı tutacaktı. Söylediklerine kulak asmayacaktı! Öfkesi ilk günkü gibi, ancak sıcak bir simidin yanında eriyen bir dilim kaşar peyniri gibi eşsiz olacaktı. O çarşamba sabahı, onun en değerli varlığı artık Arda değil, gururuydu!

Kendini ayrı bir dünya sanan Bay Ego kuklalı herif, herhâlde onun işe gitmeyeceğini sanıyordu! Belki de buraları terk edeceğini bile düşünmüştü! Fakat o gidecekti ve onu unuttuğunu, artık yok saydığını bilahare gösterecekti. Umursamadığını, en azından düşündüklerinin onun için hiçbir şey ifade etmediğini, gözüne gözüne sokarak gösterecekti. Şimdi buralardan da gidemezdi doğruyu düşünmek lazım gelirse. Hem de bugün ailesi buraya geliyordu. Zamanı gelmeden de ayrılmayacaktı buradan. O hata yapmamıştı. Hiçbir zaman ona tam anlamıyla kendisi yaklaşmamıştı. Bay Venüs! Evet, bundan sonra onun adı buydu. Onun dünyasına en uzak gezegen "Venüs Arda" olacaktı! Ona her bakışında, söylediklerinin vicdan azabı çekecek ve altında -tabii vicdanı varsa- ezilerek can verecekti. Hazal artık gururundan başka bir şeyi kalmadığını düşünüyordu. Nitekim öyleydi de! Odasına girerken, başını hafifçe kaldırdı. Odaya hiç bakmadan ve 'günaydın' demeden içeriyi toparlama işine koyuldu. Onun işiyle ilgilendiğini göz ucuyla görüyordu. Balkon kapısının önüne oturmuş, tüm ihtişamıyla ve üzerine tam oturan kaliteli takımıyla birkaç dosyaya dikkatle bakıp, sakince kahvesini yudumluyordu. Yine her zamanki gibi yüzü sert, bakışları aksi ve keskindi.

Scanned with CamScanner

Simsiyah saçları nemli olduğundan, daha koyu duruyordu! Ah lanet olsun! Bunları hangi ara fark etmişti? Kendini derhal toparladı.

Öte yandan adam kahvesini yudumlarken ilgiyle ona bakıyor ama konuşmaya cesaret edemiyor gibi duruluyordu. Tüm bu zaman zarfında Hazal işlerini bitirip, yine hiçbir şey söylemeden dışarı çıkmak üzereydi ki, Arda'nın tok sesiyle olduğu yerde durdu:

"Hâlâ konuşmayacak mısın? İki gün oldu! Benimle konuşmaya ne zaman başlayacaksın? Sesini özledim."

"Hiçbir zaman." demek istiyordu Bürokratik Arda'ya. Lâkin onun yerine, sadece derin derin nefesler alıp veriyor ve öfkeyle koyulan gözlerini duvara odaklayıp hiç kırpmadan sabitliyordu. Sakin olmalıydı ve telkin egzersizleri yapmalıydı! Ah, bu adamın yanında, bir ellerini açıp "Ommm!" demediği kalıyordu. Arda'nın kendisini süzdüğünü elbette ki hissediyordu. Bu da ensesinden yüreğine doğru kıvrılarak usul usul akan bir sıcaklık hâlinde yayılıyordu. Makyajla kapatmaya çalıştığı acınası göz kızarıklıklarının ve mor halkaların -yani fondötenle kapattığını sandığı- görünmemesi için başını hafifçe yana çevirdi. Bakışları yatağa kaydı. Lanet yatağa! Kahretsin! Kendini ona, kayıtsız şartsız, süslü paket gibi, tam bir teslimiyetle nasıl verdiğini hatırlayınca, öfke tüm hücrelerini esir aldı. Sonra onu sıkıştırdığı oda canlandı gözlerinde. Onu, ucuz bir kadın gibi orada düzmek istemişti... Midesi burulduğu ve acıyla kasıldı. Yine kıpkırmızı oldu. Ama aslen bu sefer utanmaktan değil, ancak öfkelenmekten di.

"Hazal... Lütfen böyle yapma. Gel konuşalım."

Alayla soludu. "Nasıl yapmayayım? Bir şey mi oldu efendim? Neyi unuttum?" Gözleri şaşkınca bir hâle bürünmüştü. Elleri kasılmaya başlamış fakat bunu belli etmemeye özen göstererek dimdik, dipçik gibi duruyordu. Derin derin soludu. Yaptıkları, söyledikleri, ettikleri, öptükleri -ah aklı nerelere gidiyordu yine-. Öfkesi aklına gelince, bedeni sarsılıyor, midesine sancı giriyordu.

Hah şöyle sinirli ol Hazal, koyuverme kendini!

"İntikam peşinde koşarken, sen tam da böyle yapıyordun oysa. Merak etme, biz ucuz kadınlar bunları hak ederiz... Üzülme bizden özür dilenmez, ancak kıyı köşede sıkıştırılır! Takma kafana, değmeyiz yani."

Arda usulca hareketlendi ve elindeki fincanı masaya bıraktı. Sakınca yerinden kalkıp onu tedirgin etmeden doğruldu. Kaç gündür onunla konuşmaya çalışıyor ama Hazal bîçbir olur yan vermiyordu. Özür dileyecekti.

Ona öylesine ucuz davranmak istememişti. Lanet olsun, sarhoştu! Onun bu kadar büyük bir travma geçirdiğini ve ondan kaçmasının sebebinin bu kadar büyük olduğunu düşünememişti. Eğer Sevil onunla -hem de Hazal'ı sonsuza kadar yitirme pahasına göze alıp- konuşmasaydı asla tahmin edemezdi. Şimdi ona söylediği sözlerin azabı içinde kıvranıyordu. Sinsi bir acıyla bedeni sarsılıyordu. Usulca yanına yaklaştı. Tüm çekiciliğiyle ve hükmeden üstünlüğüyle ayakta, tam da onun karşısında duruyordu.

"Yaptığımın telafisi yok biliyorum." Tok sesi gerçekten üzgün çıkmıştı. Kara gözleri gözlerinden bir an olsun ayrılmak istemiyordu.

"Çok zekisin! Ama bu zekân hep bana kör ne hikmetse!"

Hazal gözlerini kapatıp kendini telkin etmeye çalışırken, adam ona kederli gözlerle donukça bakıyordu. Her ne yapsa, ne etse haklıydı! Ona, o sözleri nasıl söylemiş, nasıl sitemlerle aşağılamıştı? Öfkesini denetlemeyi başaramayarak, özdenetimini nasıl ele alamazdı? Oysa kocaman adam, her şirketini kolaylıkla tek başına titizce yönetirken, deha olan zekâsıyla birçok şeyi daha olmadan idrak ederken, konu bu ufaklığa gelince beyni, düşünceleri, hatta kalbi ve bedeni kolaylıkla etkisiz hâle geliyordu. Aklıyla değil, duygularıyla düşünüyordu! Oysa o, daha gençti, Arda ise yaşını almış, çok şey görmüş geçirmiş, olgun bir erkekti. Daha o anda, dilinden döküldüğü an, söyledikleri hiç de hoşuna gitmemişti. Keşke o kadar öfkelenmeseydi. Fakat bu elinde değildi. Terk etme amacının farklı olduğunu düşünmüştü. *Başka bir adam!* Bunu nasıl düşünürdü?

"O gün... Gözlerimi hastanede sensiz açtığımda, neler hissettiğimi bilmiyorsun. Nasıl bir boşluğun içine çekildiğimi... O kapının arkasından sana seslenirken, senin bir şeyler planladığını bilerek orada öyle acız kalırken, neler hissettiğimi bilmiyorsun. Sana çok kızgınım. Hatta çok fazla da kızgınım." Başını yana çevirdi. Keskin bakışlarını onun yüzünde katıca gezdirdi. Şimdi güzel gözleri tekrar öfkeyle parlamış, olanları düşündükçe katılmıştı.

Ancak Hazal inatla yüzüne bakmıyordu. Bir zaman gevezeliği, yanıtsızlığı bırakmaya mecbur oldu ve onu hiç istemese de dinlemeye koyuldu. Tabii yüreği burularak! Yaptığının acısını hissederek! Ancak, ne yaparsa yapsın ona karşı tutumunda değişim olmuyordu. Huy canın altında derler ya... Onun huyu da kurtlu gibi vıngırdıyordu. Sonra konuşmaya devam eden adama, dudaklarını büzerek küsçe baktı.

"O kadar sancı ve acı yaralamadı beni. Kılım bile kıpırdamazdı daha fazlası olsaydı ve sen yanımda olsaydın çekerdim. Elimi uzattığımda tutacak

Scanned with CamScanner

ellerinin olmaması, başım şiddetle ağrılarla uğraştığında kulağımda ... olmaması daha fazla acıttı canımı. Sen bana kızıyorsun ya, ben de sana kızıyorum. Hâlâ da çok kızgınım sana. Bu yaptığını bağışlayamıyorum."

"Ben de senin yaptığını bağışlamayacağım. Bana hakaretlerini bağışlamayacağım. Sürtük gibi ucuz davranmanı unutmayacağım. Bir odaya çekip mırıldanıp, zorla sahip olmaktan bahsederken, aklın kadınlar gibi yoldan çıkarmak istemeni de bağışlayamayacağım." Ayağını sertçe yere vurdu. "Lafı!" dedi kabaca.

Onun bu çocukça tutumuyla, Arda başını geriye yıktı. Böyle bağırınca da daha devasa duruyordu adam. Şimdi o böyle karşında duruyorken ya, o kocaman oda kısa ufacık kulübe gibi geliyordu. Birden hareketlendi Arda ve ona dokunmak ister gibi elini kaldırdı. Ama Hazal, dehşetle irkilerek yutkundu. Gözleri eline kaydı. Neredeyse, dokunuşlarının üzerindeki pasif etkisini bildiğinden, irkilerek titredi. Onun tenindeki temasının nasıl bir etki bırakacağını sezdiğinden, korkuyla bir adım geri çekildi. Arda onun gerilediğini görünce, hem ona hem de kendine kızarak dişlerini sıktı. Eli yanına yumruk olup salınınca, derhal ellerini cebine atıp yumruk yaptı. Ondan beklenmeyecek bir biçimde sakinlikle durdu. Her ne kadar düşünceli olmaya çalışsa da, tok sesiyle hâlâ bir üstünlükle mırıldanıyor, sanki konuşamıyormuş gibi sesi gerilen boğukça geliyordu.

"Yaptıklarından sonra, sana dokunmamı istemeyeceğini anlıyorum Hâkânım. Korkma bitsen! Gözlerindeki o korku beni yaralıyor. O sözleri nasıl söyledim, o gece seni nasıl susturdum o odada, ben de kendime şaşıyorum. Amacım seni korkutmak ya da aşağılamak değildi inan sadece kaybetmekten korktum... " Sesi hüzün doluydu. Kısacık bir an dudaklarını araladı ama konuşmadı. Sonra derince iç geçirdi. Geniş göğsü gafletle yükseldi. "Aslında bir daha buraya gelmemin sanıyordum. O gece sana yaptıklarımdan sonra gidemin sanıyordum. Ama sen sarf halana söz verdiğin için buraya geldiğinde, sana ne kadar hayran olduğumu bir kez daha anladım."

"Halamdan sen rica etmin bu süsle çalışmamı değil mi?"

"Hana başka yol bırakmadın. Beni görmek istememeni anlayabilirim ama bunu yapamam."

"Doğru tahmin. Aslında senin yüzünü bırak bir daha görmeyi, adının geçtiği yerde durmak söz konusu dahi olamazdı. Fakat söz verdim. Ben sözlerimi tutarım. Ne anlattın halamla? Hâkânım senin yüzünden beni tehdit etti, burada bir haklar çevirdiğimi düşündüğünü söyledi."

Sesiz gecikle kısacık bir zaman durdular. Ortada gergin bir enerji oldu. Hazal durdu ve sonra da kendini tutamayıp acı acı gülümsedi.

"Benimle çok güzel dalga geçtun. Çok iyi oyuncusun. Şimdi neyi oynuyorsun? Dram! Fakat anlayamadığım onca zaman ağza alınmayacak hakaretler savurup, aşağılamayı her bir hücreme kadar hissettirip, beni gördüğün ilk anda özür dilemeni kavrayamıyorum. Neden bu cayır? Yoksa bütün gerçek sana Meryem Ana gözüküp bakire olduğumu mu fısıldadı? Ya da görünmeyen bir büyücu sana gelip büyü mü yaptı? Amacın ne? Almanağın intikamının acısı mı? Yarım kalmış dalgalarının devamı mı?"

"Evet. Tatlı bir cadı büyü yaptı doğru. Hem de kara büyü! Ona ne kadar kızsam da, onsuz olamıyorum artık. Ne fena değil mi? Bir ufacık kıza burada durmuş, dil dökülüyorum. Bunu bana sen yaptırıyorsun!" derken sesindeki dudaklarının kıyıları belli belirsiz kıpırdanmış, neredeyse onu sevgiyle bakıyordu. Hazal sesindeki bu küstah tonu hissedince gözlerini kısın. "Hazal, her ne kadar öfkemden gözüm bir şey görmese de, seni görmeden cefes de alamıyorum."

"Bakıyorum da gözlerinizden evvel dilinizi açılmış Beyefendi! Ben bu sözlere kanmam. Gözlerin gördüğü anda, kalbin ve beynin körelmiş. Ne kötü değil mi? Bir insan için ne fena bir mezziyet! Allah birini verirken, diğerini elinden almış!" Yana doğru hareketlendi. "Şimdi konuşman bittiyse, çekil önümden, çıkmak istiyorum! Küstah adamların, deli saçmalamayla uğraşmıyorum."

"Senden özür dilememe izin vermeyecek misin?"

"Ada..." dedi kesin bir sesle kız. Sesi tiz bir biçimde odada katı bir sahilde yankılandı. "Demek artık bana inanmıyorsun ha? Vay be! Buna sebep ne acaba? Bu benim için büyük şeref efendim, teşekkür ederim! Ama artık inandığın ve ne düşündüğün artık umrumda değil. İster kötü gör, ister Meryem Ana... Senin düşüncelerin beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Benim senin hakkındaki düşündüklerimi asla değiştirmeyecek. Pınar... Bu tenin üzerinde bıraktığı etkiyi, gözlerinde geçiştirdiği gölgeyi zihninden silemeyeceksin... Ne zaman sana *Pınar* desem..." dediğinde adam dişlerini sıkarak sertleşen gözlerini çatılmış kaşlarını düşürdü. "İşte şimdiki duruşun gibi katılaşıyorsun... Sen bana veremeyeceğin bir vaatte bulunuyorsun... Uzak dur benden..."

"Benimle ilgilenmek zorundasın Hazal Atmaca. Bu suit benim ve babam seni bana özel yardımcı tayin etti. Benimle her dakika ilgilenmen için sana yapacaklarıma razı mısın?"

Scanned with CamScanner

"Ben sizin fino köpeğiniz değilim... Fino gel, fino git! Sadece ne dımcınızım. Sadece etrafı ve yatağınızı topluyorum o kadar."

Arda çapkınca gülümsedi. Kalbini de toparlayacağı kesindi! Hazal hâlâ kendince söylenirken, masumca ettiği tarifeler öyle tatlıydı ki... O an da Hazal'ı kucağına alıp, o toplamak istediği yatakta, delicesine bir tutkuyla okşamak, sarılmak, affedene kadar çılgınlar gibi sevişip, odanın dört larına sinmiş hüzünlere inat neşeyle ve tutkuyla, adını inletmek istiyordu.

Hazal ise şimdi de söylenerek yatağın nevresimlerini değiştiriyordu. Arda kendini nasıl tutuyordu bilmiyordu. Her ne kadar şimdi onu belinden kavrayıp, kendiyle beraber düzenlediği yatağa yıkıp, sonra sürekli olarak ona sataşan sivri dilini törpülemek için emerek ceza verecek, kulağında sadece kendi adını duyana kadar susturmadan eziyet edecekti. Yoksa her an ağzını ağzıyla kapayıp, o boş konuşan güzel ağzını dudaklarıyla tıkamak ve bir süre sadece konuşmak değil, daha tatlı bir eziyetin nasıl olduğunu öğretmek elde değildi. Ve lanet olsun, özellikle şu anda... Ona her fırsatta ceza verme işini aklından atması gerekiyordu. Yoksa her konuşmasının sonu yatakta bitecekti. Elini cebinden çıkarıp, nemli kara saçlarının arasına daldırdı. Gözleri genç kızı paylayarak kaydığında, dili ona asi bir dürtüyle çanak tutmaya devam etti.

"Beni seviyorsun!"

"Artık sevmiyorum."

Arda her ne kadar bunun doğru olmadığını bilse de, yüreğine burukbir acı saplandı ve dilinden kalburüstü bir kelam gibi çıkan bu sözlere elinden geldiği kadar sakince mırıldandı.

"Yalancı!"

"Değilim! Vazgeçtim."

Kelimeleri bir anda kasılmış ve katılaşmıştı. "Geçemezsin... Buna müsaade etmiyorum Hazal! Bana âşıksın... Aşkını bana sundun. Onu sana vermiyorum! Ben de bundan vazgeçmem. İki dünya bir olsa, Allah şahit ki o artık benim! Hele senden katiyen vazgeçmem, bunu da aklından çıkar! Söylediklerim boş tenekeden çıkan ses değil, konuştuklarımı aklından çıkarma, e mi benim güzel gözlüm?"

Hazal bir anda başını çevirdi. Bu eylem, kaşlarının çatılmasına, yüzünde soğuk, uzak bir ifade belirmesine neden olmuştu. Ve bir süre sadece duvara dönerek baktı. Bir damla suda yanar mıydı insan? Lâkin yanıyordu işte! Evet. Arda onun, bir damla suyu andıran mavi gözlerine her baktığında, bir ummana ateşe vererek cayır cayır yanıyordu. Suda yanmayı ilk elden keşfediyordu. Hazal da onun buz gibi bakan gözleriyle, buz yanığına tutuluyordu. Sadece kendisi mi? Hayır! Bir o kadar da karşısındaki biçareyi yakıyordu. Çünkü Hazal doğal bir güzelliğe sahipti. Yalındı. Masumdu. Sadece, masumca yanlarından geçtiği insanlar bile ona meraklı bakıyor, sonra hemen bakışlarını kaçırıyorlardı. Kız da bunun hep uzun burnundan kaynaklandığını sanarak, kendince kuruyor ve bunu dert ediyordu. Ama aslında genç kız uzun boylu ve fidan gibi bir nazlı bir yapıya sahipti. Sade ama çok zarif bir güzelliği vardı. Alabenzi yüksekti. Sert ve inatçı kişiliğini vurgulayan koyu kahve kaşlarının altındaki duru mavi billye gibi parlayan iri gözlerinin kadifemsi yumuşaklığına sahipti. İhtiraslı yapısını açığa vuran dolgun alt dudağının nazlı kıvrımını ilk fark eden kişi Arda olmamıştı ama en ince ayrıntısına kadar onu dalıyle, ağzıyla, teniyle keşfeden tek kişi Arda Mertoğlu'ydu. Oval yüzünde biraz uzun burnu hafif çengeli andırıyor olabilirdi ama o da dünyanın en güzel görüntüsüydü. Çenesinde ufak bir gül tomurcuğu gibi narin bu küçük bir çukur açmıştı. Tüm bu olgular gururuyla birleştiğinde ise, erkekleri korkutan son derece asil bir havası olduğunun farkında bile olmuyordu Hazal.

Arda bunları düşünürken Hazal başını kaldırdı ve işte o zaman adamın hayranlıkla ona bakan gözlerini gördü. Boncuk boncuk parlayan gözlerindeki iri yaşlar kumral kirpiklerinin arasına sıkışmış ve cam parçaları gibi parlıyordu. Elbette ki Arda'yı asıl yıkan bu değildi. Hayır! O gözlerin içinde gördüğü kırgınlık, gücenmişlik ve bir aşığın yok yere sarf ettiği sözlerle yaralayıp, can çekiştirmesine sebep olduğu yaralardı. Hazal'ın gözleri, gerçekten bir insanı içinde boğacak kadar derin kederlerin sardığı umanlara benziyordu... Ve nitekim Arda, o gözlere bakınca nefes alamayarak, boğuluyordu.

"Bana öyle bakmayı kes." dedi aniden sertçe. "Kendimden ve yaptıklarımdan nasıl utandığımı, ne kadar nefret ettiğimi görmüyor musun? Sen bana daha beterini yaptın Hazal. En çok ihtiyacım olduğu anda beni vicdansızca terk ettin... Tamam, kabul ediyorum. Öfkelendim ve ben de daha aşağılığını yaptım sana, suçsuz olduğunu bilerek, sırf canımı yakmak için nefretimi kustum. Şimdi acı çekiyorum görmüyorsun. Senin kadar ben de üzülüyorum."

"Görmüyorum. Zira tek gördüğüm senin daha çok canımı yakmak için beni kandırmaya çalışman... Öyle dedin. Kandıramadığını kendin itiraf ettin! Kumpaşçı herif! Takıntılısın, sen tam bir obsesifsin!" Hazal'ın onun acı çekmesine sevinmesi lazımdı! Fakat neden sevinmiyor, aksine

Scanned with CamScanner

bir de yüreği sızlıyorlu? "Ayrıca memnun oldum buna. Demek vicdanın varmış! Oysa ben onun da taş kafan gibi katı olduğunu sanıyordum!" dedi ama sesi tam da aksini söylüyordu. "Vicdan azabından gözüne uyku girmesin Arda Mertoğlu. Dilerim gören gözlerin bir daha beni görmesin! Sen, bende bittin; ben, olmayan sende zaten yoktum."

Sonra yana kaydı ve kapıya yaklaşıp çıkıp gitti.

O öğlen annesi ve babası geldi. Onların gelmesine bile sevineme-di. Babası onu görlüğünde "Bak eğer ağlarsan seni..." demişti ki daha, Hazal kendini kollarına attığı an hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Kenan Bey onun daha geçen gün, haftalar sonra ilk defa cıvıl cıvıl sesini duydu-ğuna sevinerek, atlayıp hemen buraya gelmek istemiş ama kızını bırakı-ğından besbeter hâlde bulmuştu. Ona bu olanların sebebini sorduğunda, Hazal'ın cevabı nispeten "Sizi özlemiş olamaz mıyım? Ben mutluluktan ağlayamaz mıyım? Gözüme toz kaçmış olamaz mı?" diye kederli sesiyle babasının göğsünde burnunu çeke çeke ağlamak olmuştu. Lanet olsun, buradan kaçmak için olan son şansını da kaybetmişti. O sırada Selin Hanım kızını tanıdığından sebep, yaşadıklarını biraz sezmişti. Ama ona yine de pek yüklenmiyordu. Kenan Bey'in de bir şeylerden şüphelendiğine, neredeyse emin oldu keza adam kıza daha başka bir sertlik ve şefkat aralı kuşatmayla sarılıyordu...

***

Günler geçtikçe Hazal için Arda'nın yanında hiç konuşmadan ya da sorduğu suallere kısacık, mesafeli, buz gibi cevaplar vererek çalışmak za-manla dayanılmaz oluyordu. Arda her ne kadar bir kez daha konuşmayı titizlikle ve inatla istemiş olsa da, Hazal'ın kesinlikle bunu kabul etmemesi üzerine, kat'i suretle bir daha denemeye yeltenmemişti. Şimdi ona karşı yine elinden geldiğince sağduyusuna uyarak nazik davranıyor lâkin için-de kabaran tafraya inat pek konuşmuyordu. Öfkesinin durulmasına zaman veriyordu. Onun öfkeli hâliyle ilk defa tanışıyordu adam ve bu yeni tanış-tığı yönünü titizlikle çözmeye çalışıyordu. Sevgisi nasıl eşsizce, nefretinin daha yıkıcı olduğunu bedbahtça öğreniyordu. Kabahati öyle geçiştirilecek kabahatlerden değildi.

Ve nihayet artık hafta sonuna doğru Hazal'ın Arda'ya karşı olan

tutumunda tuhaf değişimler olmaya başladı. Gardını indiriyordu... Gü-vendiği zırhı delinmeye, aşılmaz sandığı kalın duvarları yıkılmaya başladı. Sanki duyduğu nefret duygusunun zayıfladığından korkuyor ve içindeki duygularının sekteye uğradığından şüpheleniyordu. Neyse ki pazar saba-hı onun söylediği ve özellikle gönlünü almak için oynadığı tatlı oyunlarla, sadece ettiği birkaç şeye gülümsemek istemiş ve yüzüne ciddi bir ifade vermeyi hayli zor başarmıştı. Ama Arda bunu görmüştü. Hazal da odayı hızla terk edip, kendini dışarı nasıl attığını bilememişti.

Kaç gündür aklına bin türlü kötü düşünce getirip, söylediği her sözü aklında defalarca tekrarlamasına rağmen, hatta ettiği her sözü zihninde es-kimeden tekrarlamasına rağmen, neden hâlâ ondan nefret edemiyordu? Oysa onu, kafasının içinden çıkarıp atmayı ne kadar da hevesle istiyordu!

"Ah lanet olsun bu da kirli." Yatağın üzerinden aldığı diğer gömleği de yanındaki kirli aracına atarak "Bunu da atalım." dedi ve diğerini aldı-ğında gömleği uzağa doğru tutu, gözlerini kısarak baktı. Sonra içinden ge-len pasif bir dürtüye yenilerek, yüzüne yaklaştırıp burnuna tuttu. Arda'nın iş yoğunluğunun sindiği, erkeksi kokusunu derince içine çekip dururken "Yastıklarını bıraktın, şimdi de gömleklerimi mi koklamaya başladın? Sende ilerleme var!" dedi arkasındaki boğuk ses. Gülmemek için kendini kastığını, sesindeki haylaz titreşimlerden anladı kız. Derhal kendini açık-lamak için, olduğu yerde sıçrayarak hızla arkasını döndü ve gördüğü şeyle gömlek elinden kayıp düştü.

"Lanet olsun!"

"Senin gibi güzel bir kıza, böyle edepsizce küfürler hiç yakışmıyor. Ben günaydın sevgilim demeni tercih ederdim. Lanet okunacak kadar kötü biri değilim inan! Ayrıca sana da günaydın güzelim!"

Hazal'ın gözleri irkilirken, Arda belden aşağı havluya sarılı bir şekil-de banyodan çıkıp hiç çekinmeden ona doğru yöneldi. Pırıl pırıl parlayan bronz teninde su damları aşağı doğru salınırken, Hazal'ın ağzı çölde yan-mış kutup ayısı gibi kuruyordu. Acaba nefeslense, dili dışarı taşar mıydı? Adamdaki rahatlığa akıl sır erdiremedi. Hiç çekinmeden anadan üryan – yani kısmen– karşısına çıkıyordu. Ve Hazal onu muncuklamak için yanıp tutuşuyordu. İçindeki o edepsiz kaşar Hazal'a tekme tokat daldı. Ah lanet olasıca adam, ne kadar da karizmatik bir Venüslüydü! *Hazal, gezegenini bil! Dünyanın sonuna çıkma!* Genç kız afallamış bir vaziyette ona bakıyor, sanki donmuş ya da çarpılmış –hatta annesinin ufakken taş olursun dediği

Scanned with CamScanner

tabiide– mermer gibi olduğu yerde yaşam belirtisi vermeden dikiliyordu. Fosil olmuştu! Arda yerdeki gömleği eline alarak "Bunları yere atmana lisun. Bak yanında araba var, oraya atman daha iyi Mavişim. İşinde bir mamaraydın, sana ne oldu?" diye usulca bir alayla söylendi.

Yanına yaklaştı ve donmuş bir vaziyette duran kıza eğilerek, burnunun üzerine dudaklarını değdirip, göz kırparak geri çekildi. "Bugün ufuktaki barış var mı?"

Hazal yutkundu. Barışı bilmiyordu ama savaşta katledilmiş binlerin salası verilecekti, o kesin! Derin derin soluklandı kız ve adamın şampuan kokusuna karışmış baharatlı ten kokusunu tamamen genzinde hissetti. Sonra bakışları onun bedenine kaydı. Çıplaktı. Arda çıplaktı! Evet, lanet olsun adam çıplaktı ve Hazal o aç gözlerle bir yamyam gibi çekinmeden bakarak, arsızca yağız bedenini süzüyordu. Arda kaşlarını kaldırarak bilmişçe onu bakarken, çapkın gözlerinde gördüğü eşsiz parlamayla, kızın aklı balkıyor yemişçesine başına geldi. Ah lanet olsun, adama kızgınken bile aşkla bakıyor, tutkuyla bedenini ayan açığa bir edepsizlikle süzüyordu! O karşısında dikiliyordu ya, Hazal ona itaat etmeyen arzulu gözlerini üzerinden bir milim dahi çekemiyordu. Birden elinin burnunu gözüne kapatırken, diğeriyle elindeki gömleğe uzanıp elinden almaya çalıştı. İlk denemesi başarısız oldu ve iskaladı. Arda gömleği biraz daha yukarı kaldırıp "Konuşursan sana bunu veririm. Tabii koklaman için değil, yıkaman için! Beni koklamana da izin veririm..." dedi küstah bir sırıtışla. "Ayrıca gözlerini hemen açıp bana bakmazsan, seni bayılana kadar öperim..." Biraz daha yaklaştı ve alayla devam etti. "Hem gözlerini neden kapatıyorsun ki sevgilim? Oysa ben o güzel mavişlerimi görmek için deliriyorum. Hadi çek ellerini de bana günaydın demesen de, maviş maviş bakarak günümü aydınlat."

Hazal ağzının içinde homurdanarak, başını çocukça bir tutumla salladı. Yana doğru bir adım attı. Arda da o tara adım atınca, durdu. Hazal adama çarparak olduğu yerde sallandı. Ateşe değmiş gibi derhal bir adım geriye sekti.

"Üzerime çıkmamak için gözlerini aç Hazal. Gerçi bu hoşuma gider ya da açma..." dedi Arda sinsice içine içine işleyen sesini kulağına üfleyerek. Kalbi gümbürdeyen Hazal sırf ondan kurtulmak için, şeytanla kan anlaşması yapmaya razı hâle geldi.

"Hazal... Aşkım, bana bak! Benimle hâlâ konuşmayacak mısın?" Sonra aklına gelen şeytani bir fikirle biraz daha yaklaştı ve fısıldadı. "Seni öpsem bile mi... Aşkım?" Ayartıcı sesi iç gıcıklıyordu.

Ve lanet olsun 'Aşkım mı?' demişti. Kız arsızım kaşlarını yukarı kaldırarak "Aşkım mı?" diye daha yüksek perdeden tekrarladı. Şaşkındı! Ve bunu belli edecek kadar afallamıştı.

Arda ona biraz daha yaklaştı. "Değil misin? Sen bana aşık olduğunu söylemedin mi? Ben de bunu kabul ettim, aşkım oldun." dedi küstahça. Arsız adam neler diyordu!

Hazal işte o zaman elini gözünden çekmekle de kalmadı, bir de gözlerini ince açtı ve nefretlik bir dürtüyle gözlerine bakıp, çocukça bir kuvvetle göz bebeklerini belertti.

"Önce verdim, sonra da aldım. Bir daha deme. Ben senin aşkın değilim. Elbette, neden olmasın değil mi? Nasılsa senin gözünde bu, yani aşk, beş para etmez! Sen aşka inanmıyorsun! Dalga geçecek yeni bir konu çıktı sana, geç dalganı bakalım."

Elindeki gömleği çekerek almaya çalışınca kız, Arda "Ben oyun oynamıyorum. Söylediklerimde ciddiyim." derken kızın uzaklaşmasına fırsat vermeden uzanıp bileğinden yakaladı.

"Ne oluyor he?" diye panikleyerek cırladığında, kaygıya kapılmış sesi o kadar titrekti ki ve aynı anlamda gövdesindeki ifade bir o kadar sıcaktı ki Arda bir an ne diyeceğini ve ne yapacağını bilemedi. Sonra kendini toparlayıp başparmağıyla aheste bir ayartıcılıkla, avuç içini açarak, elini dudaklarına götürdü ve baştan çıkarıcı o seksi dudaklarını kıvıra kıvıra usulca öptü. Hazal onun edepsiz dudaklarının kavurucu sıcaklığını tenini de yakıcı bir kezzap gibi hissedince, tüm bedeninin, o ateşte kavrulduktan sonra, karla kaplı bir göle düşmüşçesine hızla titremesini engelleyemedi. O anda nasıl bir durumda olduklarını ve adamın tüm hücreleriyle ona açık olarak, çırılçıplak olduğunu unuttu. Bu edepsiz düşünceler aklından geçiştiği an, omurilliğinden aşağıya buz gibi bir akıntı salınıp, karnındaki kaynayan lavlara dokunarak, oradan usulca daha aşağılara süzüldü. Ona kızgınken bile iradesiz bedeni nasıl olur da böyle ahlaksız tepkiler veriyordu, anlayamıyordu. Tüm tuyleri dikilmeye başladı. Anı bir hareketle elini çekti adamın kuvvetli parmaklarının arasından. Son kalan mantık kırıntılarıyla ezici mağlubiyetinden kurtulmak adına savaştı. Ama Arda koyu bir inatla bırakmadı parmaklarını. Bir daha öptü avuç içini.

"Beni özlemedin mi?" Sonra bir daha öptü. "Ben seni özledim sevgilim. Tatlı tatlı muhabbetini özledim. Bana kızmanı bile özledim."

Ah Güzel Allah'ım, gökte kaç yıldız vardı sayamıyordu Hazal! Ya da

Scanned with CamScanner

dünya aşk-ı kıyameti mi yaşıyordu? Sonra gücünü toparlamaya çalışarak "Re... Bırak artık!" diye güçsüz sesiyle neredeyse inleyerek bağırdı. Tabii sesi çıktıysa! "Bana dokunmanı istemiyorum!"

Arda ters ters bakarak birden kaşlarını çattı. Ellerini usulca bıraktı. "Bana inanmamakta inat ediyorsun değil mi? Sen tam bir keçisin! Bunu yakınlık duyduğun hâlde, sırf gururun yüzünden inadını sürdürüyorsun. Bana bakarken gözlerin titrediği hâlde, yaklaştığımda nefesin kesildiği hâlde, bunları yok sayıyorsun. Bana inanmam için elinden geleni yaptın. O sözleri söylediğime pişmanım, anla artık. Daha ne istiyorsun?"

Ne yaptıysa Hazal ağzındaki kilidi çözmedi. Ne nefretini kusu ne hatladı, ne de isyan edip kendini bıraktı. Nefes almayı da durdurdu. Zira onun kokusunu içini çekmek istemiyordu. Ona bakmamaya özellikle dikkat ediyor fakat lanet adam böyle tüm çekiciliğiyle karşısında dururken, bunu nasıl yapacaktı, onu bilemiyordu!

Genç adam elindeki ufak havluya saçlarını kurulamaya başladığında, Hazal'ın bakışları neredeyse onun oynayan kol kaslarına kaydı. Gözlerinin, oyuncak bebeklerdeki boncuk göz gibi gidip geldiğine bir hayli emindi. O kalın kol hızla hareket ettikçe, kasları kasılarak oynadıkça, karnını ağrılar sallanıyor, kasıklarında tuhaf bir ısı baş gösteriyordu. Bakışları biraz yana kaydı ve işte şimdi nefessiz kalmaktan ölecekti. Bakmayacaktı. Onun geniş göğsüne, gür tüylerini yararak aşağıya inen üçgenimsi karnına, azıcık ucundan olsa bile bakmayacak, kendine verdiği sözleri unutmayacaktı. Ah lanet olsun, gözleri ona asi geliyor, kıyılarından kıyılarından usulcacık bakıyordu. Birden arkasını döndü ve derhal odadan çıkmak için hareketlendi. Kapıyı açarken Arda'nın sesi duyuldu.

"Kahvaltı mı getirirsen sevinirim, acıktım."

"Zıkkımın pekini ye!"

Ve kapıyı çarparak odadan çıktı. Yarım saat sonra kahvaltısını getirdiğinde, Arda Muharebesi başlamıştı! Adam ilk çayın soğuk olduğunu söyleyerek değiştirmesini buyurdu. Sonraki çayın şekerli olduğunu söyleyip yenilemesini istedi. Yumurtanın soğuduğunu ve onun sıcak sevdiğini savunarak saçma bir düşünce öne sürmüştü ama o-uh, kızı hâlâ konuşturamamıştı. Ne kadar inatçıydı! Ne kadar asiydi! Ve kızınca ne kadar güzel bakıyordu! Maviş! Onun Maviş!

Öğleden sonra dışarı dolaşmak içinde çıktığında, sahile gitmeye düşünüyordu Arda. Zaten Hazal da ortalarda yoktu. Neredeydi bu aptal kız! Tüm gün kaçacağını sanıyorsa aldanıyordu. Eğer bugün akşama kadar karşısına çıkmazsa, pekâlâ yanına gidebilirdi. O olmayınca bırak oteli, bu şehir bile çekilmez oluyordu. Derince iç geçirdi. Gözlerini bahçenin çiçeklerinde amaçsızca gezdirdi. Sonunda ağaçlık boyu ilerleyip, sessizliğin hükûm sürdüğü otelin arka tarafına yöneldi. İlk geldiği günlerden birinde, bir kez daha gelmişti buraya, fakat o zaman orada birisi olduğundan, otele geri dönmüştü. Şimdi o ağacın altındaki tek bankta biraz oturup kafasını dinleyebilirdi. Biraz daha ilerlemişti ki, gördüğü güzellik karşısında, dudaklarındaki gerginlik kalktı ve sinsi bir tebessüm misafir oldu. Sonra da usulen bir dehşetle kaşları çatıldı.

Aptal! Aptal kız! Burada tüm masumluğuyla nasıl dururdu? Her an birisi onun bu hâlinden yararlanabilirdi! Etraf ırz düşmanlarıyla, sapıklarla, çapkınlarla doluyken, bu denli nasıl düşüncesiz ve duyarsız olurdu. Bu düşünceyle bedeni kasıldı ve içine yüklenen şiddetli dürtüyle, onu derhal sarsarak uyandırmak isteğine karşı durdu.

Hazal çiçeklerin arasında, çimlerin üzerinde boylu boyunca yatıyordu. Sanki gökyüzünden kazara dünyaya düşmüş bir melek gibi masum ve eşsiz duruyordu. Usulca yanına yaklaşıp oturdu. Önce gözlerini üzerinde dolaştırdı. Üzerinde iş üniforması vardı yine. Belli ki uyuyan güzeli şekerlemeye durmuştu. Uyuyan güzeli! Ne çok seviyordu uyumayı! Yanına uzanıp bakışlarını yüzünde gezdirdi. Öğlen güneşi yüzüne vuruyor, ipek gibi sarı saçları altın damlası gibi parlıyordu. Yaprakların arasından süzülen güneş beyaz gömleğinde ve kar beyazı bacaklarında geziniyordu. Yüzüne masumluk veren kumral kaşları bir çatılıyor bir açılıyordu. Uyurken bile savaş hâlindeydi! Ateşlerde yakan dolgun dudaklarına kaydı bakışları. O bal tadındaki dudakları, hem zehir hem şerbet sunuyordu. Onları öpmeye nasıl da doyamıyordu! Düzenli nefesleriyle, dolgun tepeleri hafifçe inip kalkıyordu. Kolunu başının altına aldığı için, gömleğinin yakası açılmış ve göğüslerinin bir kısmı açığa çıkmıştı. Çok seksi değildi yatış tarzı ama gözükenler bir o kadar iç gıcıklayıcıydı, bir pederi bile inzivadan çıkarırdı. Önce onlara açlıkla baktı. Sonra düşündüğü şeyle kaşlarını çattı. Kızgınca yanına uzanıp, onu uyandırmadan usulca düğmesinin birisini iliklediği. Heh! Şimdi birinin, bu güzel kıvrımları görme ihtimali de ortadan kalkmıştı.

Onlara sadece kendisi bakabilir, bir tek kendisi dokunabilir, opebilir ve kahvaltının tadını alabilirdi. Hoş onları henüz görmemişti. Fakat birçok defa ellemişti! Ellerinde onların tüm kıvrımlarını hissetmişti. Nasıl güzel olduklarını ve iştah açacak kadar sert olduklarını; okşadığında, o ufak gül

Scanned with CamScanner

tomurcuklarının kayıtsız kalmayarak başkaldırdıklarını biliyordu. Elle-rinde hâlâ onların dokunuşları mühürlü duruyordu. Sonra Hazal ansızın kıpırdandı ve kolunu genç adamın üzerine attı. Sanki yanında olduğunu hissetmiş gibi tatlılıkla gülümsedi. Arda şaşkınca duraladı. Kalksa mıydı? Yoksa sarılsa mıydı? Eğer uyanır da yanında onun yattığını görürse, konuşmadan yeni bir küsluğe imza atarlardı! Biraz sonra da Hazal daha çok yaklaşıp, yüzünü yüzüne yasladı.

Şimdi nefesi adamın yüzüne vuruyor ve ayartıcı kokusu soluğunu kesiyordu. Hazal ağzının içinde bir şeyler homurdandı. Yüzleri o kadar yakındı ki kokusu genzini yakıyor, nefesini neredeyse içiyordu. O da bu fırsattan yararlanıp, saçlarını ölesiye koklayıp sıkıca saramasa da, saçlarından usulca ve özlemle öptü. Hazal derince iç geçirip suratlarını birleştirdi. Ve sonra beklenmeyeni yaparak, dudaklarını dudaklarına dokundurdu. Tatlıca mırıldandığında adam, onun "Ardam" dediğini duyumsadı.

Arda ne yapacağına karar veremedi. Göğsüne sıcacık bir şeyler aktı. Uyurken bile onu hissediyor, varlığını algılıyordu. Öylece donup kaldı. Hazal dudaklarını araladı ve genç adamın alt dudağını yakalayıp emerken, Arda kolunu beline sardı ama ondan yararlanmaya kalkışmadı. Fakat Hazal öylesine içten ve şehvetle onu öpüp baştan çıkarıyordu ki, uyuduğunu bilmese, bunu bilerek onu deliritmek adına yaptığını düşünebilirdi Arda. Bir süre karşılık almadığı hâlde oyalanan tatlı dudaklara, ancak işe tatlı dili ve ıslak öpücükleri de karışınca adam daha fazla kendini tutamadı ve ona şehvetle karşılık vermeye başladı. Onun narin dudaklarını dudaklarının arasında nazikçe ezip, tutkuyla ve şefkatle okşamaya başladı.

Öte yandan Hazal göğüslerini onun bedenine yapıştırdı ve Arda elinde olmadan onun göğsünün birisini kavradı. Sert ve iri eller, haşince sahiplendi yumuşacık tepeleri. Lanet memeleri zaten gözlerinin önünde dururken ellememek, okşayamamak hatta tadına bakamamak çok zordu. Ve şimdi içinin ateşi daha da katlanarak büyüyordu. Kasıklarındaki arsız sızı her saniye çoğalıyordu. Kalbi bedenini zorlamaya başladı. Sanki göğüs kafesini yırtıp içinden uçacaktı. Bu kız uyanınca bu defa kesin yüzüne bakmayacaktı. Sonra kız homurdanarak gözlerini usulca açtı ve uyku mahmuru güzel gözleri gülümserken bir nefes geriye çekilip "Ardam" dedi baygın sesiyle. Dudaklarına içten bir buse daha koydu.

Gözlerinin içinde tüm evren gün ışığı olmuş parıldayarak oynaşıyordu. Masum yüzü aydınlanmış, her şeyin sebebinin, yaşamanın değerinin o

olduğunu haykırıyordu. Arda ona tebessüm ederek bakınırken, elini narin teninde, yanaklarında gezdirdi ve büyü bozuldu. Hazal'ın gözleri apansız dehşetle irileşti ve aniden yerinden doğruldu. Gözlerini sanki bundan daha iri açacakmışçasına belerterek kendini adamın erkeksi kokusunu soluk-ken bulduğundan, şokun etkisiyle afallayarak bir süre donup kalakaldı.

Oysa o anda Arda da nefesini düzenlemek için, kızın başını çenesinin altında bulunca dayadı ve gözlerini kapattı. Saçlarının yasemin kokusunu derince içine çekerek, kendine gelmeye çalıştı. Birkaç dakika önce tenini hissettiği, göğüslerini okşadığı ve dudaklarını yağmaladığı kızı bu kadar yakınında bulduğu için, bedenini saran koyu bir arzu dalgası bacaklarının arasına yayıldı ve pantolonunu zorladı.

"Lanet olsun!" dedi Hazal daha bir sürü okkalı küfürlerin eşiğinde. Ardından bunlara kendine saydırmaları ekledi. Ona kızmak bile aklına gelen ilk şey olamamıştı! Gözlerini adama öldüresi bir suçlamayla dikip "Beni öptün!" dediğinde çocukça bir öfkeyle, eğer hemen doğrulabilseydi, kalkıp ona en sertinden yumruk atmak, yok hatta üzerinde tepinmek isterdi! Ve bu düşünce farklı bir yanılsama girdabına kaymaya başlayınca aklında, öfkesi de katlanarak arttı. Hayır! Kesinlikle! O şekilde üzerinde tepinmek, asla istemiyordu!

"Beni öptün..."

"Evet, öptüm!"

Arda'nın alay dolu kahkahası en sonunda durdu. Öylesine şaşkın ve bir o kadar da tatlıydı ki, tekrar öpüp bu şaşkın ve huysuz hâlinin geçmemesini sağlamak istiyordu. Bir şey daha fark etmişti, onu kızarken de çok tatlı buluyordu, severken de. Tam o sırada Hazal sanki onu ilk defa gülerken görüyormuş gibi sustu. Sesindeki, kanını donduran tınının yerini, şimdi içini ısıtan kadifemsi ve çekici bir tılsım bürümüştü. Hazal öfkeyle içten içe ürperirken, inlememek için dudağını ısırdı. Adi adamın, eşsiz gülüşü ferkaladeydi! Ama yine de hemen şaşkınlığını üzerinden atarak parladı.

"Beni öptün?"

"Çok zekisin güzelim, seni öptüm... Daha önce defalarca öptüğüm gibi! Daha kaç kere soracaksın inanmak için? Bekâretini almadım, sadece öptüm şaşkın Maviş!"

Bu sefer daha farklı öpmüştü onu. Kızgın değildi. Şefkatliydi. Ve çok daha fazla istekliydi. Bu sefer işe, bedenini paralayan yüreği de karışmıştı.

Scanned with CamScanner

"Buna nasıl cüret edersin? Terbiyesiz!" dedi mavi gözleri kızgınlığın içinde fırtınalar parlatırken kız. "Öpmemeliydin..." Sesi genç adamın kulaklarını sert bir poyraz gibi ısırdı.

Arda'nın kalender yüzünde oluşan tembel gülümsemesiyle sesi bundan önceki dinden daha boğuk ve kopkoyu çıkmaya başladı. "Eğer öpüşmeye karar vermeseydim Hazal..." Güzel koyu gözleri aşkla, tutkuyla, ihtirasla parladı. "Senin çimlerin üzerinde devamını getirmeye cüret ettiğin gibi, belki de ileriye gidecektik... Ben geri çekilmeseydim, şimdi sadece yıldızları seyrediyor olacaktık Mavişim ve bunu ben tek başıma yapmayacaktım. Çünkü bunu ilk sen başlattın, beni sen öptün..."

Hazal kalakalmış gözleriyle donukça bakarken, derin bir uykunun ortasından tokat yiyerek uyandırılmış gibi, yüzü şok ibaresiyle mıncırmayı kesti. Dudakları afallayarak büzüldü. Lâkin çok istemesine rağmen konuşamadı. Tüm bu olanlar karşısında, bu hakikat tüm gerçeği yoksun bir yalana iteledi. "Ben... Ben seni öpmedim!" Arda'nın çarpıkça sırıtan kötü dudaklarına sinsice bir gülümseme kurulurken, tek kaşı yay gibi inmiş havalandı. İşte bu kızın öfkesini katmerledi. Bocalayarak atıldı. "Yani... Ben? O...O rüyaydı?"

"Demek rüyanda benimle öpüşüyordun... Bu kadar özlediğini söyleseydin ben zaten sana gerçeğini severek verirdim."

"Benim seni özlediğim falan yok! Seni görmek de öpüşmek de istemiyorum." *Ah, bu tamamen yalandı!*

"Ama az önce beni rüyanda öptüğünü söylüyordun."

Öte yandan işte şimdi Hazal'ın yüzünde güneş açmış gibi sinsi bir tebessüm, bulaşıcı bir parlamaya hükmederek belirmişti. Bu kız neyi nereden vuracağını iyi biliyordu! "Ben öyle bir şey demedim ki. Sadece rüyamda öpüştüğümü söyledim! Bir erkekle!"

"Tamam. Ben de bunu söyledim. Sen rüyanda benim adımı fısıldadın kulağıma."

"Evet. Kesinlikle haklısın! Doğru duymuşsun, 'Arda' dedim!" Adam memnunca kaşlarını kaldırınca, Hazal can alıcasına dudak kıvırıp şaştanca bam teline vurdu. "Ah evet Arda Turan, çok yakışıklı bir adam değil mi?" *Ah Arda Turan da kimdi be? Adı bir yerden tanıdık geliyordu ya neyse!*

Arda'nın afallamış hâlini, bir anda sarsılarak kıskançlıkla koyulan gözleri görmek her şeye değerdi. Onun kaşlarının çatılmasını fırsat bilerek yerinden doğruldu ve "Bir tek Arda sen yoksun ya... Ve benim öptüğüm

Arda senden çok daha iyi öpüşüyordu emin ol." Hazal tokat bile atmadan adamın yüzünü sille yemişçesine yana çevirmişti. Tam o sırada aldığı haz ile ve nitekim büyük bir galibiyetle kalçalarını sallayarak arzıendam ederken, nazlıca arkasını döndü. Kulağında, dişlerinin arasından ahlaksızca tıslayan adamın sesini duyunca, naralar atarak ağaçlara tırmanmak istedi.

"Hazal... Aklına bile getirme..."

"Bu gece çok uzun olacak Arda Turan..."

Ve ağaçların içine dalıp gözden kayboldu.

O an aklına söyledikleri geldi. Demek Arda Mertoğlu, başına Dertoğlu olmaya kararlı! Pis, alçak adam! Tüm o rüya görme faslı zarfında, kendisini hiç düşünmeden kullanmıştı! Ah Allah'ım! Acaba açık alanda dünyanın en büyük beyinsizlik ödülü var mıydı? Ve nitekim verilse, kesinlikle berikes ilk elden onu işaret ederdi.

Nasıl ki, kendi canı yandığı zaman tüm duygularını ah-u zara kaplayarak her şeyi felakete sürüklediyse, şimdi titizlikle iyileştirmeye çalışıyordu. Ama adam tam karşısında durmuş, saatine bakarak çatılı kaşlarının arasından "Neredeydin bu saate kadar? Merak ettim seni... Sana bir şey olduğunu sandım." diye sertçe bir otoriteyle hesap sormaktan geri durmuyordu. "Sen hiç bu kadar geç kalmazdın."

Hazal odaya girdiğinden beri ona bakmaktan kaçındığını saklamadan, yatağa yanaşırken toplamak için *'acaba başıma gerçekten bir hâl gelmiş olmuş da, gerçek anlamda bu kadar üzülür müydü?'* diye düşünmekten kendini alamadı. Ama meraklı ve onu düşünmesi, tüm bu hafta boyunca süregelen nefret hissini ve içinde yeşermiş olduğu bir nebze azaltmıyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim efendim... Uyuyakalmışım."

"Gündüz vakti uyuman yetmedi akşam vakti işte mi uyuyorsun? Daha iyi bir yalan bul Hazal. Yanıma gelmek istemedin! Halen da seni, hiç istemediğin hâlde buraya postalamadı değil mi?"

Arda'nın yüzünde bu kez, içten olduğu belli olan hafif bir gülümseme ve gözlerinde alayla parlayan hayâsız ışıltılar belirmişti. Tek görünü kısarak "Barış yapalım, sana o çok sevdiğin pamuk şekerinden alacağım söz." dediğinde Hazal daha fazla kendini tutamayıp hafifçe gülümsemiş ve bunu da kamufle etmek için dudaklarını birbirine bastırıp derhal arkasını dönmüştü.

"Bunu hak ettiğimi de sanmıyorum efendim, neticede ben bir çocuk değil ucuz bir kadınım!"

Scanned with CamScanner

Arda ani bir değişimle hiddetle soludu. Ürkütesi bir ciddiyetle yüzünde beliren sert bir ifadeyle hızla önünde belirerek, ona hükmedercesine tutumla kızgınca bakmaya başladı. "Senin her şeye hakkın var ve bu defa kendini bu şekilde yaralarsan..." dedi dişlerini sıkarak. Hazal kaşlarının bir bakış attığında Arda sustu ve yanına yaklaşıp konuşmasına devam etti. "Seni dizlerime yatırıp, aklın başına gelene kadar popona şaplak atarım."

Bunu yaparsa... Bu tehdidini ciddi anlamda düşünüyordu!

Hazal başını geriye attı. Alayla yanan koyulmuş gözlerini ona odaklayarak "Yok canım, o biraz sıkar!" dediğinde öfkeyle derin derin soluyordu.

Arda onun farkında olmadan yaptığı gafla "Var canım! Sen hep bana böyle seslen, ben bu cezadan vazgeçmesem de üzerinde indirim yapmayı düşünebilirim." diye küstahlaştı. Ve neden sonra sesi son derece yumuşayarak devam etti: "Seni ne kadar üzdüğümü ve birkaç özür teşkil eden sözcükle gönlünü alamayacağımı elbette ki biliyorum. Nasıl telafi edilir böyle yaralar bilmiyorum. Lâkin ayıp ettim bunu biliyorum." Sesi yumuşacıktı. "Güzelim... Hazal, yaptıklarımdan gerçekten pişman olduğumu neden anlamak istemiyorsun?"

"Ah şapkamı evde unutmuşum efendim, ondandır! Tüh, görüyorsun musun dinlemeyi unutacak! Sana oradan Hanife Teyze'nin memnuniyetsizliğini gibi mi gözüküyorum ben... Bak gözlerim şaşı beş değil!"

"Bir daha bak, tam göremedim... Hem gözlerin nasıl bakıyor ki?"

"Ukala!"

Hazal önce ufak bir çocuk gibi ayağını yere vurmak istese de, bu arzusunun önünü derhal kapadı ve narin omzunu sarstı. Asıl istediği şeydi onun yüzünde beliren çarpık gülüşüne, okkalı bir yumruk savurmaktı. Ar sız adam! Geriye doğru bir adım atıp, genç adama muntazam derecede kavisli duran tek kaşını kaldırarak baktı. Gözlerinde parlayan ifadeyle, gururunu her şeyin üstünde tuttuğunu belirten bir ses tonuyla hırçınca sordu. "Bunu neden istiyorsun? Niçin beni sürekli rahatsız ediyorsun?"

"Nasıl neden? Seninle sulh yapmak istemem zaten başlıca bir neden değil mi?"

Arda uzandı ve sanki onun kaçacağından neredeyse emin olduğunu bilerek, yanında sarkık duran elini yakalayıp sıkıca kavradı. Hafif bir sesle başını ona yaklaştırırken, bedenlerinin yaklaşmamasına dikkat ederek kendini kastı. Onun çizdiği mesafeleri koruyup, gönlünü almaya çalışarak suyuna gidiyordu.

"Çünkü..." dedi dudaklarını başına yaklaştırarak. Usulca soludu. Hafifçe nefesi kızın saçlarını, yaz gecelerinde esen hafif bir meltem gibi havalandırdı. Hazal'ın ensesine iğneler batmaya başladı. Tam o sırada bir de bel sıkılmış gibi karnında fırtınalar koparken, o usulacık bir sesle kızın kulağına fısıldadı. "Çünkü yine eski günlere dönmemizi istiyorum aşkım. Senin beni sevdiğin günlere! Her şeye yeniden başlamamızı istiyorum. Bu sefer senin istediğin gibi olacak söz. Zorlayarak değil, senin isteğinle... İsteyerek başlayacak her şey." Hazal'ın bacaklarındaki güç gittikçe çekiliyor, onun nefesi saçlarını havalandırırken, kendi nefesi kesiliyordu. Birden elinin yandığını hissetti ve başını yana çekmek isteyince, adam bunu anlayarak konuşmasına devam etti:

"Seninle bir kez daha deneyemez miyiz?"

Bu teklifle Hazal kendini yanardağlar altında kalmışçasına, inceçik bir buzun üzerinde yürümeye çalışırkenki kadar korkak hissediyordu ve o kalın buzların günler geçtikçe, biraz daha hızlı erimeye başladığını düşünerek dehşete kapılıyordu. Bocaladıkça ve ne yapacağını bilemedikçe, kafayı uyuzacak hâle geliyordu. Birden kırgınlıkla kaşlarını çattı:

"Vicdan azabı kendisini göstermeye başladı demek? Oysa sen böyle lâfla sözlerle göstermezsin vicdanını... İstediklerini ayrıntılı olarak yaparak gösterirsin."

"Hazal yeter artık!" diye hiddetiyle bağırdığında Arda, ortadaki o inatçı enerji kırılmıştı. Onun güçlü sesiyle kızın tüm tüyleri ayağa dikilirken, yüzündeki kan hâl geri dönmüştü. Arda aldırmaksızın sabrının sonuna gelerek, gaddarca devam etti. "Bunun benim vicdanımla falan ilgisi yok." Sertçe kolunu kavradı. "Artık sabrım tükeniyor."

"Öyle mi diyorsun? Ben de inandım." Öte yandan kız da artık öfkesine daha fazla engel olamıyordu. Ayrıca, içini dökebildiği için de memnundu. Evet, kesinlikle! Yüzünü parçalamasa da, yüreğini yaralayabilirdi. Tıpkı onun kalbine yaptığı gibi. Şimdi iki ateş, birini harlayarak öfkeyle bakıyordu.

"Bana sorarsan, biz birbirimize göre değiliz Arda Mertoğlu. Boşa zorluyorsun, olmayacak. Sen uzak dur, ben de uzaklarda..."

Arda gerçek bir içtenlikle "Bu kez her şey değişik olacak diyorum, inan bana, bir kere dene." diye ikna eden sesini yumuşatmaya çabalayarak ısrar etti.

Hazal her zaman ona söyleyebilecek bir şeyler bulabildiği hâlde, şimdi bu konuyu konuşmakta zinhar güçlük çekiyordu. Şaşkın, kızgın, bir o

Scanned with CamScanner

kadar da bitik durumdaydı. Arda onun kararsız olduğunu görünce, sözlerine devam kararı aldı;

"Hazal, bunu niye yapıyorsun? Bak bir sürü şeye savaş açtık, birbirimizi fazla defa birbirimizi kırdık ve sen o yıktığımız duvarları tekrar örmeye örüyorsun. Neden gururla inatlaşıp, tekrar ve tekrar set çekiyorsun? Yapma güzelim bırak inadı. Sen de en az benim seni istediğim kadar beni istiyorsun."

"Çok beklersin sen! Seni belediye mezbahasına bağış olarak bile almazlar, ben neden isteyeyim. Laf!"

"Ama güzel gözlerin beni sevdiğini ve hâlâ istediğini bağırıyor sevgilim." Sesindeki keskin ama aynı anda yumuşacık ayartan tını genç kızı heyecanlandırdı ve neredeyse kalbini yerinden çıkartarak tekletti. Onu ismiyle hitap etmesi ayrı bir tatlılıktı ama iki de bir gözlerine bu şekilde itifat etmesi karşısında, dudağının kenarından sinsi bir tebessüm geçti. Hazal onun şeytani bir tınısı olan yumuşak sesinden, gösterdiği özenden başından etkilenmeye başlamıştı. Uzun yıllar boyunca kökleşen kibirliği onu sersemleterek dururken, apansız aklı başına geldi.

Ne hediye, ne çiçek, sadece sözleriyle, bakışlarıyla af diliyordu sevdiği. Yapmacık olmadan, dürüstçe... Fakat bu yine de yaptığını affettirmiyordu! Bu da bir gerçekti ki, o ne söylerse söylesin dinlemeye hazırdı yüreklide, karşısında tüm içtenliğiyle durduğunu hissediyordu. Ama daha önce de ona inandığını ve her istediğini yaptığını hatırlayınca, yine aniden öfkesi tüm benliğini esir alarak beliriyordu. Pınar dese, yine sertleşecek ve öfkelenecekti. Unutmayacaktı onu! Bir sürü şey konuşmuşlardı ve artık konuştuklarının derinliğini ikisi de anımsamıyordu. Aralarında doğmaya başlayan duyguların hüznü yanında sözcüklerin hiçbir önemi yoktu.

"Sana yardımcı olmaya da, bağışlamaya da hiç niyetim yok Arda!" diye inatla cevap verdi kız.

"Lanet olsun Hazal, ne inatsın sen! Hayatımda hiç olmadığım kadar yumuşak oluyorum anlamıyorsun, kızıyorum anlamıyorsun. Manyak mısın be kadın! Bir tek sen mi kırgınsın. Ben de sana kırgınım. Sen zaten zeytinyağı gibi su yüzüne çıkmakta ustasın. Vazgeçtim özür falan dilemiyorum. Sen de benden özür dilemeden ben de seni affetmiyorum."

Kısası kısası! İki çocuk gibi acımasız sözlerle vuruşuyorlar, laf atmak kalmaksızın çekişiyordardı. Ellerindeki oyuncakları değil, kalpleriydi ve bu ölümcül oyunu ikisi de fark edemiyordu. Arda'nın keskin zekâsı, acı inatçı

kapıcı ve alt edici bir alaycılık hâlini almaya başlarken, küstahça ve düşüncesizce konuşmaları, genç kızı isyanından avaz avaz bağırtacak hâle getiriyordu. Öylesine kaygısızdı ki bu konuda ukala dümbelekçi henüz tıpkı geçenin gündüzü umutsuz izlemesi gibi hayal kırıklığıydı. Hazal dişlerini sıkarken bir anda alay dolu bir ifadeyle gülme sesi çıkarıp, hemen ardından sinirle derbal kollarını göğsünün altında bağlayıp, aynı sinirli ifadeyle tokça cevap verdi; "Demek senden özür dileyeceğim, demek beni affetmeyeceksin!" Durdu ve "Öyle mi?" diye neredeyse curlayan bir sesle soludu.

"Öyle Buzlar Prensesi! Kendine çeki düzen ver öyle gel. Önce düşün bakalım bir tek ben miyim suçlu! Tamam, ben yaptığımı savunmuyorum. Ciddi anlamda çok büyük eşeklik ettim ama sen de ettin. Sen bana bu hayattaki en büyük kazığı atıp gittin. Uygun bir zaman bekliyorum ama yok... İnatsın! Seninle konuşmak bile başlıca eziyet... Ne hâlin varsa gör!"

Onu en uygun zamanda güzel sözlerle kandıramayacağını, ta başından bilmesi gerekirdi. Bir de onu ikna edip, İstanbul'a götüreceğini sanmak, işte da bu tam ergenlere göre bir hareketti doğrusu. Neyse özüne dönmüştü Arda sonunda. O Hazal'dı! Neden şaşırmıştı ki? O da Arda'ydı! Bu çağı da bunu anlayacaktı!

"Sence uygun zamanı nedir bunun?" Öfkeden boynundaki damarları şişen adama baktı. Gözleri de iyice kararmaya başlamıştı. Birden acı anılar beyninde yankılanarak, söylediği sözlerin etkisinden çıkamadı. Bir de ona ukalaca kafa tutarak, kendini savunuyor, özür bekliyordu. Pes doğrusu! Tamam. Hataydı. Fakat bu yaptığı çok kötüydü! Dişlerini sıktı.

"Uygun yer herhâlde Arda?" Bakışları yatağa kaydı. "Yatağından geçmem öyle mi? Yoksa bu sefer kanepeyi mi denemek istersin. Ah tabii, ne de olsa ben tecrübe edindim öyle ya! Kıyılarda köşelerde bile işimi bitirebileceğine inanıyorsun. Tercihlerin arttı mı? Böylesi daha ucuz, daha basit! Bana söylemek istediğin bu mu? Zaafıma yenilip, nasıl salak âşıklar gibi tek bir söz dahi konuşmadan, senin aklındaki alçakça fikirleri düşünmeden, kendimi sana tüm masumiyetimle, hiçbir engel tanımadan teslim ettiğim için miydi?" İyice öfkelenmişti. Yüzünde gülerken bile bir hüzün hissettiren ve gözleri bakarken bile uzaklara dalan kırgın bir âşığın duruşu vardı.

"Hazal artık oyunu bırak." Koyu gözler bir süre onun maviş gözlerine dik dik baktıktan sonra, şaşkınca açılan yarı aralık dolgun dudaklarına doğru kaydı. Kızgınken onu daha çok istemesini nasıl başarıyordu bu kahrolası kız!

Scanned with CamScanner

"Ne oyunu?"

Arda gözlerini gözlerine çevirip, daha öfkeli devam etti. "Bu yaptığın... İntikam oyunu! Daha ne yapmamı bekliyorsun? Amuda mı kalkayım, dizlerimin üstünde mi yalvarayım? O zaman çok beklersin, ben kimseye ahmak romantikler gibi diz çökmem. Şu ana kadar göstermediğim toleransları gösterdim sana ve bitti. Ben öyle ikide bir peşinde yeni yetme gibi, özür dileyerek falan gezemem. Sen zaten sevseydin biraz da benim açımdan düşünürdün olayları. Lanet olsun! Sadece inat ediyor, beynini çalıştırmayı unutuyorsun."

"Bir geri zekâlı demediğin kaldı... Aferin! Şahsıma hakaret eden zekâ küpü olan sen, bilim ödülünün tek sahibisin sanki!"

Ne söyleyeceğine bocalayarak dudaklarını büzdü ve ayağını yere sertçe vurdu. Aşk; bir uçurumun kenarında gözleri bağlı yürümekti ve Hazal bu sözleri tekrarlarken, ayaklarının boşluğa savrulacağını gayet iyi biliyordu. Sonra bunu bir de ellerini yanında yumruk yaparak denedi, arkasını dönüp kapıyı çarparak odadan çıktı. Onun boş koridordan boğuk sesi geliyordu:

"Baş belası adam! Arda Mertoğlu değil, Dertoğlu! Soyadını değiştir taş kafalı meteor..."

Kaşır tepse yine iyiydi kuzu yüreğini... Bu sefer üzerine resmen dine yükmüştü...

Scanned with CamScanner

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Akşama doğru otelin barına giderken Sevil başını yana eğdi ve şortunu çekiştirip duran kuzenine baktı. Hazal başını öne eğmiş, üflüyerek bacaklarına bakarken, saçları kısmen yüzünü örtüyordu. Kızgın bir şekilde dudaklarını büzerek "Ya kızım, benim hiç eğlenecek havam yok, sen kızlarla takılsaydın ya ne olurdu? Hem..." derken bakışlarını kuzenine çevirip, kısacık bir an sonra bakışlarını etrafta gezdirdi. "Benim şortum daha uzundu. Bu çok kısa, sen benim bu kadar kısa bir şey giymediğimi biliyor musun? Sana nereden uydum, hangi akla giydim bunları bilmiyorum."

Sevil omzunu dalgacı bir teslimiyetle sarstı. "Kızım, indirimde ancak bu vardı. Annem harçlığımı kesti ya! Biraz anlayışlı ol. Sana gidip de yeni sezon ürünü alacak değildim ya. Allah Allah! Buldun da bunuyorsun! Dün et bitpazarından almadım, ikinci elden aldım. Ayrıca o kadar da kısa değil. Kuruntu yapma! Burası tatil şehri unutma, kimse senin burnunu sıkıştırmadığı mendilden bile ufak olan, mini minnacık şortunu, çıtkırıldım kızken bacaklarım dikizlemez. Üstelik burası bizim otelimiz, sorun çıkmaz."

Hazal lobinin önünden geçerken, gözleri her köşeyi arşınlıyor, ama genç adamı bir türlü göremiyordu. Demek ki bu gece odasından çıkmayacaktı. Bu iyiydi işte. Onunla karşılaşmak istemiyordu. Azra Hanım da Timur Bey'le gitmişti zaten! Onların arasında garip bir çekim vardı ya, çözemedi. Sanki sevgili gibiydiler ama aynı anda değillerdi! Azra'nın bazen ona nefretle baktığına şahit oluyordu. Fakat bunda öyle ustaydı ki, her zaman çok çabuk bir biçimde bunu kamufle edebiliyordu. Sonra geçende kapıda gördüğünde onları, tam yanlarına gitmeye niyetlendiğinde, onun Timur'a neredeyse aşkla baktığına şahit olmuştu. Bu kız iyi birisiydi ama

erkekler, besbelli bir şeylerin peşinde gibiydi. Kafasını karıştırıyordu! Yani bunu önsezisiyle anlamıştı. Ve Arda'nın değil, Timur'un yardımcısı olarak işe henüz yeni başladığını da öğrenmişti. Onu bir yerden tanıdığını zaten biliyordu ama çıkaramıyordu. Ancak bugün birden Sevil ona bakıp hayıflanırken "Kızım... Bu kim biliyor musun?" dediğinde ağzını yayarak 'bizim aşım iş başında' demek istemişti! Ama asıl olan bir tavırla, Sevil hemen işe atılıp "Anam beni çakma otelin çırağı doğurana kadar, şu gaci gibi Şanslı Malikânesi'nin biricik prensesi doğuramamış ne yaparsın..." diye hayıflanmıştı.

Ve işte o zaman onun Azra Şanslı, yani geleceğin 'üç Şanslı erkek'in biricik kız kardeşi olduğunu kavramıştı. İşte şimdi Timur'a acıyordu. Üç erkek, bir kıza karşıydı! İçeri girdiklerinde ortam yeni kalabalık olmaya başlamıştı. Birkaç saat boyunca, oraya gelen diğer kızlarla oturup sohbet etmişler ve birkaç defa da Sevil dansa kalkmıştı. Hazal'ın bugün olanlardan sonra aklını boşaltmak bir tarafa, düşündükçe beyni iyice dolmaya başlamıştı. Sonra yanında biten bir delikanlıyla neye uğradığını şaşırmıştı. Adam bir yılışık, bir kendini bilmez... Dalmamak için kendini kasıp başını yana çevirdi ve gence baktı. Elindeki bardağından yudumluyor ve ışıldayan gözleriyle onu ayan açığa arsızca süzüyordu. Hazal adamın bakışlarından kendini çıplaklamış hissediyordu -ki zaten, neredeyse çıplaktı!- Bir de arsız bir gaipti. Sanki henüz ayağının altında yay varmış gibi, rüzgârda fırtına görmüş sopa gibi sallanıp duruyordu yerde. Şimdi de Hazal onun yaptığı hareketlere gülmemek için kendini zor tutuyordu. Adam kendini yakışıklı mı sanıyordu ya da çapkın? Hey Allah'ım, acemice kaş göz yapmaya çalışmaz mı, işte o zaman da yüzünün ortasına bardağını fırlatmak isteğiyle dolup taşıyordu.

Sevil bir şey söyledi, Hazal elinde olmadan kendini onlara gülümserken buldu. Bu isteyerek yapılan bir eylem değil, aksine alışılagelmiş bir hoş tekrarıydı. Sonunda masa doldu. Sevil'in birçok kız ve erkek arkadaş grubu etraflarını sardı. Sevil yanında duran esmer, uzun boylu, koyu kahve gözleri olan genci yanına getirerek -yani neredeyse iteleyerek- dibine soktu. Adam kısa bir an Sevil'e kızgınca baksa da kuzeni aldırmadı.

"Hazal, bu Saffet bizim okuldan." diye işgüzarca işe atılmaya devam etti. Hazal her ne kadar Sevil'e manidar bakışlar atsa da, genç adama elini mesafeyle uzatarak "Merhaba" demişti ayıp olmasın diye. Fakat adamın hiç öğrenci tipi yoktu. Sonradan başlamış olmalıydı. Sevil'in ne yapmaya çalıştığını elbette ki anlamıştı. Pis arabulucu çöpçatan! Yanına yaklaşabil-

Scanned with CamScanner

seydi onu bir güzel azarlayacaktı, hatta saçlarını çekerek patatlayacaktı. Lâkin Sevil her ne peşindeyse ondan özellikle ayrı duruyordu.

"Siz de burada mı yaşıyorsunuz? Daha önce görseydim unutmam mümkün olmazdı."

Hazal bu sözlerle, dudağına götürdüğü bardağı yan yolda kesip ve "Hayır İstanbul'da yaşıyorum, bir süreliğine buradayım." diye soğuk bir tonda konuştu.

"Buna sevindim."

"Efendim," dedi ters ters bakıp şaşkınca adama.

"Sizi daha sık göreceğime sevindim." dedi adam umursamazca.

"Niye? Ben göz doktoru muyum?"

Adam sırıttı. Sonra kısacık bir an, bir yere gitti ve Hazal ve kuzeni bu sıra zarfında diğerleriyle biraz sohbet etti. Kızlar genelde yeni sezon kıyafetlerden ve yakışıklı erkeklerden kıkırdayarak konuşuyor, erkekler arabalarının kaç beygir olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Sonra ortadan kaybolan genç apansız yanında bitti. Hazal kısacık bir an ona baktı. Rengi kaçmış, koyu gözleri tuhafça bakıyordu. Alık balık gibi olmuştu bu adam, ne olmuş olabilirdi ki avuç içi kadar otelde! Ona korkarak baktığına neredeyse yemin edebilirdi! Sanki adamın gırtlağını sıkmış gibi yutkunuyordu ona soru sorduğunda.

Sevil kolunu dürterek dikkatini kendine çekmeye çalıştı. Hazal başını yana çevirip, tam onu azarlamak için ağzını açıyordu ki Sevil "Seninki gelmiş." diye ona gülümseyerek kaşıyla bar tezgâhını gösterdi. Hazal başını yana çevirdi ve gözleri bir çift alev çukuruna dönen koyu gözle karşılaştı. İçinde karınca çiftliği kurulurken kalbinde kelebek filosu geziniyordu. Ne ara gelmişti ki bu ateş yuvası yanardağ buraya? Hiç de fark etmemişti esasen! Gerçi içeri bakmayı akıl etseydi, elbette ki fark ederdi! Derhal bakışlarını ondan çekip, ilgilenmiyormuş gibi kuzenine ters ters bakıp

"Nereden benimki oluyormuş canım? Otelin müşterisi bir kere!"

"Değil mi?"

"Elbette ki hayır!"

Sevil derince nefes aldı. Kumpasla parladı gözleri. "Sevindim..." dedi sonra birden. Hazal ona ters ters bakınca "Tam benim tipim, rüyalarımdaki erkek... Baksana nasıl bakıyor öyle haşin haşin... Sanki buraları gözleriyle ateşe veriyor değil mi? Neye kızdı acaba!" Onunla ayan açığa

dalga geçti ve kaburgalarına sert bir dirsek yedi. Hazal her ne kadar onun şaka yaptığını bilse de, kuzenine öfkeyle gözlerini kısarak baktığında, kız omuzunu sarsarak "Ne?" dedi şımarıkça. "Allah sahibine bağışlasın!" Sonra bir şey diyecekmişçesine ağzını açtı ve konuşmadan sustu. Kısacık bir süre sonrada "Bak artık seninki değil zaten, hemencecik başka birininki oldu!" diye kulağına fısıldadı.

Hazal önce anlayamadı. Sonra Arda'ya gözlerinin kuyusuyla baktığında, onun yanında alev kırmızısı saçlarıyla bir kadının oturduğunu ve şuh gülümsemesiyle Arda'ya bir şeyler anlattığını gördü. İri mavi gözleri kısılıp, dişleri sıkılırken, elindeki bardağı neredeyse kıracaktı. Birden öfkeyle önüne döndü. Öldürmeyen acı süründürür diyorlardı ama Hazal ölüyordu. Yerden yere vurmak kolaydı, yardan yâre konmakta... Aslolan, yer yerinden oynasa da, yârin yüreğteki yerinin oynamamasıydı aşk. Ve Hazal bunu başarırken demek ki palavracı şeytan, bunu başaramamıştı.

"Kızıl, ağzının içine düşecek..."

"Bana ne bundan? Kiminle istiyorsa onunla olsun! Hiç umrumda değil yani... Çok da fifi!"

Hiç de öyle değildi oysa! Hem de umrun on beşiydi! Kıskançlıktan kudururken ortaya atılmak ve aralarına kaynak yapıp "Yeşil ağaç kesme yasağı var, kurumak istemiyorsan uza." diye zavallı kızı kurutarak, iki seksen yere uzatmak istiyordu. İçinde yeşeren canî telaştan, kendini saklamak onlara bunu göstermeye cesaret edemiyordu. Akabinde onların yavaş yavaş bir şey konuştuklarını gördüğünde, derin derin nefesler alıyor ve onun bu hâlini gören Sevil içten içe bir sinsilikle sırıtıyordu. Hazal onların yanında olmak isterdi. Herhâlde geceyi birlikte geçirip geçirmeyeceklerini konuşuyor olmalıydılar –ki ne söylediklerini tam anlayamıyordu zira dudaklarını okuyamıyordu– fakat onların bu geceyi birlikte geçirmelerinden ürkekçe şüphelenmiyordu. Tavşan gibi kulaklarını dikmişti. Ama ne fayda! Bu sesle ve mesafeyle duyması mümkün müydü? Tabii ki hayır! İçi öylesine bir öfkeyle dolmaya başlamıştı ki, yüreği hızla cinnet çıkarmak ister gibi çarpıyordu. Bazen her şeyi bırakıp gitmek istiyordu. Varlığında hissettiği yokluğunun yan etkisiydi sanırım bu, gözleri yine bozuk musluk gibi su kaçırıyordu.

Adamın yanındaki kız bir parça canlansa, aksi de bir şekilde yakınlaşarak hareketlense, panter gibi kızın boynuna atılarak, ayaklarının dibine yuvarlayıp, o kızıl saçlarını çekerek eline dolayıp, Arda'ya bakan yılan gözlerini tırnaklarıyla oyacaktı... Ve kadın bir şeyler söyleyip yeniden

Scanned with CamScanner

kalktı, Hazal derin bir nefes alırken kadının ortadan toz olması için dua etmeye başlamıştı. Öyle çok yanıyordu ki canı, sanki dünyadaki tüm saçlar, işlemiş gibiydi. Oysa sadece sevmişti.

Öte yandan Arda yanına oturan kadına kızgınca kaşlarını çatarak buz gibi bakışlar atıp uzaklaşmasını sağladı. "Özgünüm ilgilenmiyorum." derken sert sesiyle konuşmalarının önünü tersleyerek kapadı. Yakışıklı yüzü buz gibi sertti. Ona yılışmaya çalışan kadın derhal kendini ezikçe geri çekmişti. Genç adam, o sırada pürdikkat bakışlarını karşısına odaklamıştı. Elindeki içkisini yudumlarken, bir adamın Hazal'a yaklaştığını ve elini beline dolayarak, kibarca bir şeye ikna etmeye çalıştığını fark edince, içtiği içki dehşetle boğazına takıldı. Dişlerini sıktığının, daha sı gerdanının yanındaki kadını rahatsız ettiğinin farkında değildi. Gözleri kızın. Ona dolanan ellerin tüm parmaklarını tek tek kırmak, ayan açığa çıkarına, bacağına ve bakmaya doyamadığı mavişlerine bakan o çapkın gözleri oymak, o eli belinden derhal sökmek istiyordu. Hazal biraz daha geriye çekilmeseydi, oraya gidecek, Hazal'ın o al gerdanlı barındıran kuğu misali boynuna ellerini geçirip kendine çekerek, dudaklarına kapanıp, onun sahibinin kimin olduğunu dünya âleme gösterecekti.

Bedeni sarsılarak kasılırken, öfkesi her bir hücresini esir alıyor, kesif bir kıskançlıkla istila ederek benliğine hükmediyordu. Bir anda elindeki bardağı tezgâha sertçe vurdu ve hışımla ayağa kalktı. Yanındaki kızıl saçlı afet ona ürkerek bakarken, o gözleri Hazal'a öldüresi bir soğukkanlılıkla dikip "o adamdan uzağa çekil" bakışları atıyordu. Ama onu umursamayan kız, bir de çocukça omzunu sarsınca, gözlerini ta göz bebeklerine odaklıdı ve kızı boğmak istediğini gösteren gözleriyle bunu yapmadan bile kanı gözleriyle nefessiz bıraktı. Hazal, hâlâ umursamayınca onun uyarıcı bakışlarını, Arda ona sinirlenip, arkasını döndü. Eğer biraz daha burada kalsa birilerinin canını alacaktı!

Neden sonra Hazal kuzeniyle konuşurken, daha ne olduğunu anlayamadan, birden dibinde biten adamla yerinde ürkekçe sıçrarken, şaşkın bakışlarını genç adama çevirdi. Uzun boylu, koyu gözlü adam gözlerinin içine bakarak "Dans etmeyi sever misin?" diye kibarca sordu. Sonra nereden cüret ettiği belli olamayan bir samimiyetle elini beline nazikçe koyma cüretini gösterdi. Utanmadan bir de yanına iyice yaklaştı. Hazal konuşmadan, Sevil hemen lafa atılıp "Bayılır hem de!" diye onun yerine cevap verdi. Bu da yetmedi, adamı üzerine iteledi. "Hadi gidin, dans edin."

Hazal başını 'Fesuphanallah!' der gibi sallarken, genç adam onu

normal bir nezaket seviyesinin üzerine çıkarak yaklaşıp, neredeyse yüzleri birleşene kadar kafasını uzattı. O sırada ona alaylayarak bakan Hazal arsızca adama gözlerini kırpıştırarak bakarken, o öne doğru eğildi ve kulağının dibine sokuldu.

"O hâlde biz de kuzenini dinleyelim ve dans edelim. Bak pist bomboş, neden bunu değerlendirmiyoruz."

Daha ne olduğunu anlayamadan Hazal, elindeki bardak sarsılarak yere düştü ve Arda dişlerini sıkarak genç kıza sorma zahmetinde dahi bulunmadan, onu sertçe kendine çekerek piste sürükledi. Hazal öfkeyle kendini ondan koparmaya çalışırken, dişlerinin arasından usulca ama dehşetengiz sözlerine yanıt alamıyordu.

"Bırak beni, bırak rezil oluyoruz." diye kısık sesle bağırdı. Arda simsiyah çatılmış kara kaşları, öfkeyle sıktığı dişleri ve öldüresiye belirmiş kara damarlarıyla kıza azarlayarak baktı. Sert profiline mükemmel uyarken geniş omuzlarıyla ona azametli bir dev gibi hükmederek tepeden baktı.

Hazal her ne kadar ürkse de onun bu delirmiş hâlinden, yine de kızgınca gerilemeye çabaladı. Fakat ondan aldığı tek tepki, bedenlerinin, toplum kurallarının normal standartlarının üstünde birbirine yapıştırılması, kendine sertçe esir edilmesi oldu.

Arda geriden gelen tok sesiyle sanki üzerine fırtınalar yağdırır gibi "Eğer..." dedi ve öyle bir yutkundu ki, Hazal'ın ürkek bakışları ister istemez onun yavaşça salınan âdemelmasına çevrildi. O gurultuyla dizilen nefesler sert bir biçimde bir iki defa inip kalktıktan sonra, adam tıslarcasına devam etti. "Bir daha seni bir adamın kolunda görürsem..." Başını aşağı eğip kulağının dibine solundu. "Burada katliam çıkarırım. Yıkarım burayı..."

Arda kızdan kendini ayırmadan, başparmağını şaşkınca aralanmış dolgun dudaklarının yumuşak hatlarını ezerek gezdirdi. Hazal derin derin soluklar almaya başlayınca, onun ılık nefesini parmak uçlarında, iğne batması gibi uyarıcı bir üstünlükle hissetti. Öylesine öfkeliydi ki, bu hâlde bile bedenleri birbirine yapıştığında tek hissettiği, kasıklarının ansızın sertleşmesiydi! Bunu hissettikçe de dişlerini gıcırdattı. Şimdi burada o anlık dudakları öpmek için, inanılmaz bir arzuyla savaşıyordu. Ve bu dehşet ötesi dürtüyle yavaşça eğildi. Sonunu düşünmeden onu öpmek ve onu asi gelen ağzını kapamak istedi.

"Kıpırdanmayı kes Hazal, yoksa seni hemen buracıkta öperim."

"Şa... Şaka yapıyor olmalısın..." diye kekeleyen genç kız kirpiklerini

Scanned with CamScanner

sıkça kırpıştırdı. Arda tek kaşını sadistçe kaldırıp, sinirle bakarak yanıt verdi; "Sen hiç şaka yaptığını gördün mü?" Kızgınca ciddi tok sesiyle sordu.

Lanet olsun! Elbette ki görmemişti. Genç kız hiçbir şey demeden dudak büzerken, birkaç itiraz cümlesi için ağzını açmıştı ki, adamın ateş gözleri dudaklarına kayınca, derhal sustu. Kahretsin! Sonra da Hazal pes nikleyerek, mecburen yapar gibi huzursuzca kıpırdanıp kaçmaya çalıştı. Ama sorun şu ki; onun kolları arasında kendini ne kadar zayıf hissettiğini biliyor, iradesinin kırıldığını hissettikçe de bundan korkuyla kaçınıyordu. Debelendikçe debeleniyor ve nitekim düşündüğü korkular her saniye gerçek oluyordu. O kıpırdandı, Arda onu sakinleştirmek için sırtında dairesel telkin ederek gezdirdi ve birkaç saniye sonra kendini o güçlü kolların arasında, sakinleşmiş hâlde bulması zor olmadı. Tıpkı sokakta kalmış bir kedi gibi istemsizce sokuldu sinesine. Bu kollar onun başlıca cennetiydi ve cehennemi tattığı yegâne yerdi! Hazal dans etmiyor, sanki okluğu yerine isteksizce ileri geri sallanıyordu. Kendini onun kollarına bırakmış, milletin dikkatini üzerine toplamamaya çalışıyordu. Neden sonra usulca teslandı.

"Seninle dans etmek istemiyorum... Bırak beni."

Genç adam ona koyu gözlerini çevirdi. Şiir gibiydi gözleri ve gözlerinin ta içine bakarak söylenmemiş nağmelerde boğar gibi soludu. "O adamla dans etmeyi düşünüyorsan unut. Benimle idare edeceksin."

"Ne onunla, ne de seninle dans etmek istiyorum, bırak. Hem neden geldin peşimden be?"

"Binlerce kişinin arasında dur Hazal, eğer sol yanım yanında yoksa yalnızsın..." demek istedi ama onun yerine, "Millet bize bakıyor, usulca dur!" dedi gururlu sesiyle dişlerinin arasından.

"Bana ne?" dedi kız omzunu sarsarak.

"Ama sana bakıyorlar."

"Sana ne?" dedi hırçınca bu sefer.

"İkimizin, kavga ettiğini sanıyorlar." dedi Arda sıntarak

"Onlara ne? Ve zaten ediyoruz. Şimdi bırak... Rica ediyorum."

Onun dişlerinin arasından emreder gibi tıslamasıyla, Arda bırakacağına daha da sıkı sarıldı ve artık bedenlerinin arasındaki tüm engeller kalktı. Hazal onun tenînin nasıl kasıldığını, açık ceketinin arasından bedenin kuşatan kokusuyla birlikte hissederken, Arda onun yumuşacık hatlarının kendisini nasıl da hemencecik yumuşattığını düşünüyordu. Ve genç adam

gerçek anlamda çok iyi dans ediyordu. Zaten etmese de, Hazal için hiçbir şey fark etmezdi. Keza Hazal yine düşünmeden kendini onun kollarına bırakmıştı ve farkında olmadan, inatçı tabiatına uyarak ona ayak uydurmaya başlamıştı. İşte buna kızmaya başlamıştı. Bir süre ikisi de hiç konuşmadan usulca dans ettiler.

Pistin birkaç dakika sonra kalabalıklaştığını gören Arda, fırsatı kaçırmamıştı. Dansı uzattıkça uzattı. Hazal şimdi kızdığı adama sokulmuştu. Yavaşça başını kaldırıp, az önce öfkeyle bakan gözlerini, şimdi bir tuhaf afallıkla yüzüne çevirerek, usul usul bakıyordu.

Arda o anda, gözlerini onun cam bilyeler gibi parlayan gözlerinden alamayarak "Sen böyle bakınca, tüm öfkemi unutuyorum. Bana büyü mü yapıyorsun güzel gözlüm?" diye mırıldandı.

"Peki ya sonra? Sonra sinirin geri mi geliyor?" dedi kız alayla. Maksadı dalga geçmekti ama onun söyledikleriyle, bedenindeki güç çekilmeye, iradesi kırılmaya yüz tuttu.

"Sonra senin o tatlı dilini duyunca, onları yemek istiyorum."

"Ee, konuş konuş, çook imandırıcı oluyorsun. Peki, sonra ne yapacaksın, yeni hakaretler mi?"

Adam usulca kafasını salladı. "Hayır! Sonrası ne olacak biliyor musun..." Hazal gözlerini kuşkuyla kıstı. Arda sinsi bir dudak bükümüyle içini hoplatarak devam etti; "Allah'ın emriyle, Peygamber'in kavliyle, seni kendime isteyeceğim..."

"Yeter. Sus artık!"

"Ama konuşmak isteyen birisinin lafı yarıda kesilmez ki Mavişim."

"Boş lakırdı edenin kesilir."

"İnsanın senin gibi karısı olursa, ömrü ne kadar uzun olur, çok merak ettiğimden gerek, bunu denemeye bizzat karar verdim. Seninle yapacaklarımı düşününce de..."

Aslında işte o anda Hazal nefesinin daraldığını, yüreğinin hızlandığını hissetti. Güç bela bir soluk aldı. Kızması lazım gelirdi! Ama lanet olsun neden kızamıyordu? "Sus yoksa bağıracağım." diye iki öfke arasına sıkışmış bir sesle inledi. Sonra gözleri onun dudaklarına kaydı, sanki devamını bekler nitelikte umutla baktı.

Onu sahiplenen ve aynı anda nefretini sunan dudaklarına!

Onun daha önce de böyle davrandığını ve kendisini kandırdığını ha-

Scanned with CamScanner

tırlattı kendine. Şımarık bir prensesin nazlanıp, sürekli mahiyetine yaptığı gibi işkence yapmak istiyordu sözleriyle ama bu düşüncelerine ket vuran Arda'nın elleri oldu. Narin dokunuşlarıyla parmaklarını belinde dolaştırıp gezdirip, iyice kendine çekerek sıktı. Hipnotize eden güzleriyle, usta bir masörün elinde hamur gibi yoğrulan bedeniyle, tamamen ona açıktı. Eğer ki buraksa ya da kollarını gevşetse gidecek gibi, sımsıkı tutunmuştu ona.

Arda başını eğerek, usulca mırıldandı. "En azından bu gece barış yapamaz mıyız? Bir de beni sevdiğini hiç söylemedin. Ben bunu gerçek bir umutla duymak istiyorum. Hastanedeki gibi değil, gözlerime bakarak" diye nazikçe sorduğunda, istekli yüzündeki hüzne yaraşmayan bir pulyarayla ukalaca gülümsedi.

Hazal'ın yanakları pembeleşti ve yanmaya başladı. Bu adamın hisleri mi pek ağırdı, yoksa o mu fazla aptaldı bilemiyordu! Ama şu da bir gerçekti ki, içindeki hafifmeşrep Hazal aynı anda hem kızıyor, hem de deli gibi kalbinin kuvvetlice çarpışlarını duyarak, ona aşkla bakıyordu. Kalbini böyle çarpıntıdığı için de buna hepsinden fazla kızıyordu. Bu ukala adamın üzerinde ne azar, ne tehdit, ne de yalvarma işe yarıyordu. Kibirli düşünceleriyle kendi bildiğini okuyor ve yine kendine çok fazla güven duyuyordu. Öncesinde alıklaştı ama duraladı. Sonunda ne yaptığını anlayarak, gözlerini iri iri açarak devam etmeyi akıl edebildi.

"Bir daha seni sevdiğimi söylemeyeceğim! Hem... Bunu neden yapacakmışım?"

"Çünkü ben öyle istiyorum! Çünkü sen de öyle istiyorsun! Haydi nazlanma... Çünkü senin ağzında bakla ıslanmaz Mavişim, tez canlısın bilirim... Sonunda nasıl olsa söyleyeceksin..."

"Asla! Rüyanda görürsün."

"Zaten seni sürekli orada görüyorum! Düşününce biraz gerçeği hiç fena olmaz hani. Seviyorsun... Söyle." Öylesine tatlıca buyurdu ki, sinsice sesi göğsünde ritim ritim duyuldu.

Neredeyse Hazal acıyla yutkundu. Doğru söylüyordu. Fakat şurası da muhakkaktı ki, aşkını inkâr edebilmek için ne söyleyeceğini düşünüyor ama nihayetinde bu büyük sevgiyi kalbinden söküp atamayacağını da çok iyi biliyordu. Ah lanetli aşk! Kalbine hangi virüsten bulaşmıştı böyle ve anti virüsü var mıydı acaba diye merak ediyordu. Anlamıştı artık, bunun tedavisi yoktu! Aşkı, ne olursa olsun bir ömür sürecekti. Fakat ne yaparsa yapsın onun ızdırap veren kollarında olduğu zamanlarda hem

dinlenmiş bir vücut, aynı anda ızdıraba susamış bir ruhla da kalacaktı. Bir an önce kendine gelmeliydi. Kötü zamanlardaki zorluğu da unutmamak lâzım gelmekteydi. Bir süre göz göze kaldılar. Gözlerini ilk kaçıran yine Hazal olmuştu. Arda dişlerini gıcırdatıyor, kurnazca düşünceleriyle nasıl bir yol izlemesi gerektiğini düşünüyor ama sonunda sağduyusunu kullanarak öfkesini kontrol altında tutmayı başarıyordu. Hâsılı, bir süre sesini çıkarmadan durduktan sonra, ilk konuşan Arda oldu;

"Barış yapıyor muyuz?"

"Hayır, savaş başlatıyoruz." dedi kız ters ters. Fakat kısacık bir süre sonra adam tam konuşacakken, alıklaşıp şaşkınlıktan ne yapsa! Adama dik dik bakmasına rağmen, boynunu yana usulacık bir çocuk gibi bükerek, işaret parmağını Arda'nın küstah dudağına götürdü. "Sus artık!" yaptı parmağıyla. Arda onun kaldırdığı parmağını dudaklarıyla yakalayıp, üzerine bir öpücük bıraktı. Ateşlerde yanmış gibi içi kabaran Hazal, derhal elini çekip, yapmacık yanlışı anladı. Bakışlarını öfkeyle çevirerek gözlerine sabitledi. Fakat bu kızgınlığı daha ziyade kendineydi. Boş lakırdılarla adama çanak tutmuştu. Canını yakmak istercesine, derhal atılıp, şirretçe mırıldandı.

"Peki, gururun kırılmasın. Hani nihayetinde, barışmak istediğin kız..." Arda'nın yüz ifadesi ansızın sertleşti. O vakit elini iyice sıklaştırıp onun nefesini kesecek kadar kendine çekip incecik belini sıktı. Ve aynı anda dişlerini gıcırdatarak "Sakın... Bir daha o kelimeyi ağzına alma." Kelimelerin üzerine tek tek basarak söyledi. Hazal nefes alamadığından, kollarından kurtulmaya çabalamaya çalıştı.

"Bunları ağzına ilk sen aldın, ben değil. Şimdi bırak beni gitmek istiyorum." Bakışlarını onlara bakan kuzenine çevirdi ve aynı anda Arda da oraya baktı. "Bırak gitmek istiyorum, canım acıyor." diye uydurdu kız. Gözleri dolarken cızırtılıca bir kez daha tekrarladı.

Arda'nın gözleri parladı ve "Mümkün değil! Bu kıyafetle nereye gittiğini sanıyorsun sen? O adamın boynunu kırdırtma bana... Kendine gel adamın canını zorla yakıtacaksın. Seni başka bir adamın yanında görürsem gebertirim demiştim. Bu bir uyarı değil Hazal... Kırdırma kemiklerini!"

"Yine aynı konuya geldik öyl- mi? Tabii ben ne de olsa, o yolun yolcusuyum... Kendimi koruyamam."

Ne vakit araya kazara bir erkek konusu karışacak olsa, bu adamın akli dengesinden şüphelenliyordu. Her zaman muntazam bir ifadesizlikle duran yüzü değişiyor, sesi, gülümsemesi, tutuk bakışları bambaşka oluyor,

Scanned with CamScanner

öfkeyle kaynıyordu. Tıpkı şimdiki gibi! Ağlamak istiyordu Hazal. Dolu dolu olmuş gözlerindeki yaşları akıtmak istiyor ama inatla akmamasını sağlıyordu. Ona güvenmediği o kadar açıktı ki...

Arda kendini sıkarak usulca devam etmek istiyordu sözlerine ama başaramıyordu. Vakur duruşunu simgeleyen katı maskesinin altında yanardağların bile henüz göremediği bir lav kaynıyordu ve her an o maskeyi yakıp, yok ederek ortaya çıkmaya biraz daha yaklaşıyordu. "Sen de biliyorsun ki öyle bir şey ima etmedim. Sadece sana başkasının bırak dokunmasını, gözlerinin bile benim baktığım gibi bakmasına katlanamayacağımı defalarca söyledim. Şimdi yine söylüyorum... Yapma!"

Şimdi de sanki ciddiyetini muhafaza edememekten korkuyormuş gibi bakarak ve parmağıyla tehdit ederek öfkeyle konuşuyordu. Adama bak! Sanki babasının kızını azarlıyordu! Öfkesi öylesine baskındı ki sözlerindeki kıyım öldürecek kadar ağır bir kuşatma altına alıyor ve aynı muhtelif sebebe dayanan kuruntulu istekle, çepeçevre hızla benliğini sarmalıyordu. Biraz evvel birbiriyle kavga etmek şöyle dursun, bıçaksızı kaldığı hâlde şimdi kız birden dişlerini sıkıp inatçı çenesini havalandırabiliyordu. Ve aynı tavırla çekinmeden çemkirerek "Gideceğim!" diyebiliyordu.

Adamın belindeki eli kasılırken, aynı anda takdire şayan bir şekilde usulca okşamaya başladı. Yakışıklı yüzüne çarpıkça oluşan ifadeyle, yüreğine inecek sürprizlere dair en ufak bir ipucu dahi vermeyen bir tavırla baktı.

"Git de görelim. Seni tutan yok."

Arda'nın meydan okuyan, bezgince çıkan, tehdit kokan sesi kendinden emindi. Kollarını biraz gevşeterek hafifçe rahat bıraktı kızı. Gözlerini önce o adama dikti, sonra da dişlerini sıktı.

Hazal ağlamaklı bir sesle "Gitmeyeceğimi sanma! Gideceğim!" deyip kudurarak. Adamın burnunun kıyısındaki kas seğirince, kız ona dudaklarını büzerek baktı. Arda bakışlarını derin mavişlere çevirdiğinde, kızın yumruk yemişçesine duraladı.

O gözler ki her daim; ona kızdığı anda, hatta nefret ettiğinde dahi parlayarak bakıyordu. Ama şimdi! O mavişlerin içinde, yoğun bir kırgınlık, güçenmişlik mevzu bahisti. *Bana inanmıyor, güvenmiyorsun* diye haykırıyordu. Hazal ansızın kolundan kurtulup geriye çekildi. Tam ağlamaklı gözleriyle ona bakarak kuzeninin yanına gidip, çantasını alacağını düşünüyordu ki genç adam ona gözlerini kısarak baktı ve "Sakın oraya gideyim deme Hazal, beni sınama!" diye tısladı.

Hazal başını salladı. Arda yanına yaklaştı. Önce ona tepeden hükmedici bir bakış attı, sonra kafasını sallayarak arkasını döndü. Fakat yürümedi! Bir anda yönünü döndü ve kendisine şaşkın bir şekilde bakan talebeliğe aldırmadan Hazal'ın bileğini sertçe kavradı. Genç kız daha ne olduğunu anlayamadan kendini hızla arkasından sürüklenirken bulmuş, beyni durmuş yahut da, dili lal olmuş gibi sesi çıkaramamıştı. Evet, hakikaten garip, anlaşılmaz bir durumdu. Elini çekiştirmeye başladığında lobiye çoktan gelmişlerdi. Bu sebepten elini çekiştirmekten vazgeçip kendini toparlamış, hiç istemese de adamın yanında kıvranarak yerini almıştı.

"Bırak beni... Arda ne olur herkes beni tanıyor burada, bizi halama söyleyecek."

"Söylesinler..."

Çekinik bakışlarını kaçamak olarak etrafa gezdirdi. Tam o vakit onu tanıyan birkaç personel kafasıyla selam verip, suntarak durmuştu. Hazal utanarak bakışlarını kaçırdı onlardan. Çenesi düşmüş akıl hastasının kendini zeki sanan doktoruyla dalga geçtiği gibi bir izlenim sunuyordu durup. Ta ki, Arda çalışanlara ters ters bakıp, yolunu açarak hareket edene ve sonra onu kendi odasına neredeyse peşinden sürükleyerek çıkarıp, odasının içine sertçe savurana kadar!

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Tam bir aptalsın! Zorba herif! Şimdi herkes buraya girdiğimi konuşacak. Annemler burada, babam ve halam bunu duyacak." Öfkenin arasına sıkışmış sesiyle inledi. İp cambazlarının dikkatini ve bomba uzmanları kadar tehlikeli bir işin içindeymiş gibi temkinlice olacakları düşündü...

Arda kızgınca gürleyen genç kıza, kararmış gözleriyle hükmedercesine tepeden bakıp, ağzının içinde öfkeyle bir şeyler homurdandı. Sonra onu bir anda kendine çekip öpüş mesafesine getirdi ve Hazal'ın nefesi kesildi.

"Seni uyarmıştım... Erkeklerden uzak dur diye ama sen inatla yanlarına gitmeye çalıştın. O adamın boynunu kırmamamın tek sebebi, seni düşünmemdi yoksa yıkardım orayı ve sen de ailene küçük düşerdin."

Sertçe kavradığı kızın ağzına doğru usulca fısıldayan adama, gözlerini yaşararak kırgınca baktı Hazal. Sonra Arda onu ansızın iteleyerek bıraktı. Aniden geri dönüp aldırmaksızın kapıyı kilitleyip, kendinden emin adımlarla kızın üzerine doğru yürümeye başladı. O üzerine geldikçe, Hazal ürkekçe gerileyerek "Ne... Ne yapıyorsun be? Manyak aç kapıyı. Bağırırım!" diye cansızca tehdit savurdu.

Scanned with CamScanner

"Bağır. Cesaretin var mı!"

Yoktu tabii! Arda onun gözlerinin irileştiğini görünce durdu ve göz kaşlarının arasını huysuzca parmaklarını dalduırdı. "Sen benim ölümüme sebep olacaksın kahrolası! Ya hapse ya da bastaneye göndermeden rahatlamayacaksın değil mi? Sayende kendime yabancıyım, akıl hastaları gibi takıntılı oldum..." diye sitem ederek çıkıştı ve ardı ardına bağırdı. Bu kadar kesinlikle çekiniyordu. Ona karşı birçok zaafı olduğunu kabul etmekse, dehşetle öfkesini katlediyordu. Sonra gözlerini onun üzerinde gezdirdi.

Ancak Hazal onun alev alan yakıcı bakışlarıyla utanarak, dalgınca şortunu çekiştirip duruyordu. O kadar kısaydı ki, kalçalarının tatlı kıvrımları bile neredeyse yürürken görülüyordu. İçi titriyor, bedenindeki tüm tüyleri havalanarak, omurilliğini saran bir ürperme yüreğine doluyordu.

Arda bakışlarıyla, her ayrıntısını eriterek, zaten tüm azaları herkese teşhirdeydi. Kısadı. Sonra üstüne giydiği o ip askılı ipek gömlek, mendil gibi şeyin varlığı yokluğu belli değildi. Onun altındaki iç çamaşırının dantel ve beyaz olduğu dahi belli oluyordu. Bu kez ölüm sebebi olacaktı! Ona delirtmeye niyetliyse, böyle sokağa çıkması yeterliydi!

Hazal şaşkınca bakışlarının arasından bir şeyler diyecekti ki, adam sertçe işaret parmağını kendi dudaklarına bastırdı ve "Şşşt! Sakın... Hazal... Sakın, kahrolası tek bir cevap verme." diye katıca, ödün vermez surette tehdit etti. Sonra dayanamayıp "Hem sen bu kıyafeti ne demeye giydin! Hiç giymeseydin, daha az dikkat çekerdin! Her yerin meydanda!" Az önceki şaşkınlığının yerini bir öfke denizi almış ve kızı o kara denizleri andıran koyu sularda, sadece bakarak boğmaya başlamıştı.

Hazal kendini toparlamaya çalışarak "Bunu kim soruyor?" derken sesinden alay yayılsa da gözleri dik dik bakmaya devam ederek tükürür gibi, "Ah shut... Ya da boş ver! Sonuçta ucuz kadınlardan biri olduğuma göre, bu kıyafet ideal değil mi? Senin için yaşırıcı olmasa gerek! Hem ayrıca sana ne bundan! İstediğimi giyerim. Şimdi yakıl önümden ve bırak beni, gitmek istiyorum. Aç şu lanet kapıyı! Eve geç kalacağım."

Kesinlikle aşırı tepki veriyordu!

Adam sert bir adımla, nezaketten uzak bir tutumla önünde belirdiğinde, geniş gövdesiyle üzerine, tüm ihtişamını kuşanarak yağız bir biçimde hükmedercesine dikildi. Hazal kırgınlığın hâkim olduğu derin derin nefeslerinin arasından, ona bakmak için başını kaldırdı ve biraz geriye

yıkarak öfkeyle yönünü çevirdi. Arda burnundan solurcasına, çenesinin kasları seğiriyordu. Şimdi buna bir de şakağındaki damarın morararak belirmesi eklenmişti. Dişlerini sıkarak tok sesiyle kesif bir biçimde "Böyle bir yerin ortasında..." derken bakışlarını göğüslerine odaklayıp, gözleri alev alırken daha koyu bir hırıltıyla tısladı. "Bu kıyafetle her yerin meydandayken... Hiç bir yere gidemezsin!"

Neredeyse kızın bu kesin emre riayet etmesini, buyurgan tavrına boyun eğmesini bekliyordu ya, işte şimdi büyük bir yanılgıyla aldanarak duruyordu! Keza Hazal'ın yüzünde öfkeyle beliren kızarıklık, gözlerindeki mavileri ateşe vermiş ve bir anda uçsuz bucaksız umumanlar cayır cayır yanmıştı. Sonra bir an dik dik baktı ve dudakları şeytanî bir büyüyle bükülüdü. Ve ona çok kızıyor olmasına rağmen, yüzünde istem dışı sinsi bir gülümseme oluştu. Kafa tutan sesiyle başını göz seviyesine yaklaştırdı ve ondan cesaret alacak bir soğukkanlılıkla mırıldandı.

"Bacak benim, göğüs benim... Bundan sana ne Arda! Sen kimsin? İstediğime gösteririm..." Biraz daha yaklaşıp sinsice parlayan gözlerini onun koyulmuş gözlerine hainçe dikti. "İstediğime elletirim sana ne?" derken ne kadar da acımasızdı!

"Elletemezsin... Sadece bilgin olsun diye söylüyorum, onlar senin değil. Hepsi benim!" Arda, özgüveni yüksek gözlerini göğüslerine dikip, sahiplendiğini edepsizce belirterek dudaklarını yaladı. "Çok heveslendiysen, ben bu istediklerini memnuniyetle yerine getiririm. Ama onlara dokunan her eli kırmam, koparırım. Sahibinin kafasıyla birlikte!" Son sözlerini dişlerinin arasından acıtasıya bir koyulukla ihtar olarak fısıldamıştı.

Arda aşağıdaki görüntüleri düşününce çıldırdı. Ona oradaki erkeklerin, ayan açığa dekoltesine bakıp, bacaklarını süzmesini düşününce... Düşünmeden bir anda onu belinden sertçe kavradı ve kendine çekti. Kız düşmanlarının, adi sapıkların ve edepsiz çapkınların gözleri onlara ellerinden önce değmişti! Bu düşünce beniliğini zehirledi. Sarsıldı, öfkelendi ve aynı anda tahrik oldu...

Hazal elini geniş adamın koluna koyup, derin derin solurken ürkek sesinin arasından, kirpiklerini kırpıştırarak ihtirasla baktı. Onun yanan bakışlarıyla utanarak kızarmaya başladı. Şimdi bu odada tek başlarına ve bu hâlde olduklarını bildiğinden bedeninde tuhaf bir huzursuzluk oluşuyordu.

"Senin için ne ifade ediyorum Arda? Yatağını paylaşacak bir eğlence mi, yoksa hayatını paylaşacak kadın bir eş mi?" diye alamadığı nefeslerin

Scanned with CamScanner

arasından tutuk bir fısıltıyla sordu. Ardından elini erkeğin göğsüne koyarak, kalbinin üzerine avucunu dayadı. Bunu bilerek ayartmak için yapmamıştı ama hedefi şaştı. Şimdi elinin durduğu yerde parmakları titriyordu. Sıcacık kaslı sert tenini elinin altında hissederken, Arda'nın kalbinin güçlü ve hızlı ritmiyle kendi kalbi tekliyordu ve neredeyse atmayı durdurdu. Boğazı düğümlendi, yutkundukça konuşmaya takati kalmadığını hissetti. Masum gözlerini yanakları yanarak kara gözlere cevap bekler nitelikte odakladı. Derince bir nefes alınca, göğüsleri genişçe şişti. "Söyle Arda?" diye emredercesine sordu: "Ben senin için ne ifade ediyorum?"

Arda gözlerini onun gözlerinden bir an olsun ayırmadı. Elleri belini hafifçe okşamaya başlamış, ipek gömleğinin altındaki tenini sanki çıplak gibi elinde hissediyordu. İri elini kolunu izleyerek yukarı kaydırıp, önce omzuna, sonra yüzüne değdirdi. Parmaklarını onun yanaklarına ve dudaklarına dokundurdu. Yavaşça belindeki narin elini çekip, kızın avucunu sertçe tutarak kalbinin üzerine bastırdı. Hiç konuşmadı. Tek kelime etmeden gözlerinin içine şefkatle baktı adam. Onun hızla kalbinin atışını hissedince Hazal, bakışlarını elinin üzerine şaşkınca çevirdi. Birçok konuşmadan daha etkiliydi bu eylem. Sevgiyi, aşkı, kabullenmeyi, teslimiyeti ve sahiplenmeyi, güçlü vuruşlarıyla dile getirişiydi yüreğinin. Arda konuşmuyordu. Fakat kalbi... Kalbi, tüm gücüyle, kuvvetli atışlarıyla ona aşkını haykırıyordu. Hazal ilk defa, Arda'nın hayatında olmasını isterken, sadece yatağından bahsetmediğini anladı... Onun kalbine çoktan sahip olmuştu. Aşkını kalbiyle haykırıyordu sevdiği. Bunu bilmek... Nefesini kesti. Gözlerini elinden çekip genç adamın gözlerine çevirdi. Dolu dolu olmuş şaşkın gözleri, bu sefer mutluluktan parlıyordu.

Arda ona âşıktı!

Arda elini çekerek genç kızın ensesini kavradı ve kendine usulca çekti. Hazal ona ulaşmak için ayakuçlarında yükselirken, düşmemek için bir şeye dayanma gereksinimi karşısında, bir eliyle onun kaslı koluna iyice asıldı ve sert kasları tırnakları geçecek şekilde sıktı.

Arda uzun boyuyla kızın yüzüne doğru yavaşça eğilirken, sık sık aldığı nefesleri Hazal'ın şakaklarına düşmüş bir perçemini havalandırdı. Nefes sesleri kulaklarında uğulduyor, boş odada inliyordu. Önce dudaklarını şakaklarına değdirip öptü.

Hazal usulca gözlerini yumdu.

"Ben senin alın yazınım Mavişim..." dedi şefkat kokan âşık sesiyle.

Scanned with CamScanner

Sonra dudaklarını yavaşça kaydırıp göz çukurlarına değdirdi, uzun kirpiklerinin üzerini öptü kızın. "Sen benim gözümün nurusun." Derinden gelen tok sesi içine işlerken ve burnunun ucuna dudağını bastırıp biraz bekledi. Sanki çok uzun zamandır nefes alamıyormuş gibi, uzun uzun nefesini soludu içine. Ve durdu... Sonra, "Yaşama sebebim olduğundan beri aldığım her nefesin sebebi sensin Hazal!" Dudakları gittikçe yaklaştı sevdiğinin dolgun dudaklarına ama öpmedi. Kızın yanağına sert dudaklarını sürterek usul usul buseler kondurdu. Hazal nefes almayı kesmiş, gözlerini sıkıca, hazla, umutla ve aşkla yummuştu. Yeni çıkan sakalları tenini gıdıkladı. Beyaz tenine sürterek tahriş edip hafifçe pembeleştirdi. Hazal titredi. Duyduklarıyla ruhu erirken, gözlerini yumduğundan, kirpiklerinin kıyılarına sıkışmış iri taneler süzülüp genç adamın dudağının üzerine dokundu. Arda yutkundu ve dudağını kulağına değdirip, buğulu kadifemsi sesiyle, yüreğini yüreğine katıp, dünyayı sustururcasına fısıldadı.

"Ben senim Hazal... Benden önce senim... Hani, denizi mavi gösteren gökyüzüdür ya, beni de mutlu gösteren, senin engin gözlerin. Mavişim..."

"Se-Sen kimsin Arda Mertoğlu! Bu adam kim, tanıyamıyorum?"

"Ben, senin için doğru adamım Mavi Göz, hâlâ anlayamadın mı?"

Hazal onun bu eşsiz iltifatları karşısında ve yüreğini hoplatan komplimanlarına hem şaşmış, hem de yanağına birbiri ardına yaşlar sıralanırken duralamıştı. Gözlerini usulca araladı. Ipıslak olmuş kirpiklerinin arasına sıkışmış gözyaşları parlarken, garip bir telaşla ona baktı. Büyülenmiş gibiydi. Sanki bu bir rüyaydı. Her gece sayısızca gördüğü bir rüya! Sonra konuşacak gibi dudakları aralandı. Büyünün bozulmasından korkar gibi durdu ve sustu. Fakat Arda susmadı.

"Ben... Nasıl silinir bilemedim... İçine açtığım yaraları, nasıl iyileştiririm onu bilmiyorum. Benim içim de yaralı... Bunu da silemiyorum. Ama sen bana bunu öğretirsen, bir daha açmamak üzere tüm yaralarımızı sararım. Elimden geleni yaparım..."

Hazal cevap olarak sırttı ve sırıtışı bulaşıcıydı. "Ben biliyorum..." dedi ürkek sesiyle.

"Nasıl yapacağım? Ne istersen söyle!" diye sordu adam heyecanla.

Hazal ona eşsiz bir gülümseme sundu. "Çok sev beni..."

İşte her şeyi anlatıyordu bu birkaç harfe sıkışmış cümle!

Scanned with CamScanner

Arda daha fazla dayanamayıp kalın kollarını sıkıca incecik, narin boynuna dolarken, Hazal güçsüz kollarını beline sarıp, yüzünü adamın boyun sokumuna gömdü. Arda saçlarına burnunu sürtüp "Beni..." dedi boğukça yankılanan tok sesiyle "Beni... Aşka inandır o zaman! Sana inandır. Varlığını hissedeyim. Bilirsin, benim varlığımı demirlemeyi istediğim tek liman, senin gözlerin..." Kokusunu derin derin içine çekip ciğerlerine hapsetti.

Hazal duyduklarıyla sarsıldı. Artık yüreğindeki o kocaman, karanlık, sancılı, ürkütücü boşluk dolmuştu. Ve telaştan gözü yıldığı için, geri çekilmeye cesareti de yoktu. Ağlamaklı sesine sığınan yaralı yanıyla yutkundu. "Sen benim arayıp da bulduğum değil, hiç hesapta yokken âşık olduğumsun... Seni seviyorum..." dedi tüm benliğini ona sunarak. Sesi o kadar cansız ve bir o kadar titrekti ki, ne dediği anlaşılmıyordu. "Seni çok seviyorum, bir daha bu zulmü bize yapma."

Hazal daha kuvvetli hıçkırdı. Ardından kollarını iyice sıkarak sardı erkeğin belini. "Eğer beni sevebilecek kadar deliysen, yüreğimi çalmayı hak edecek kadar mertsen, tutku uğruna yalan söylemeyecek kadar şerefliysen... Ben de senin için ölecek kadar yürekliyim Arda Mertoğlu... Seninle bir olup yok olacak kadar da âşık... Sen *gel* dersen, *nereye* diye sormam, sen yap dersen, sadece *tamam* derim..."

Arda'nın göğsü garip bir huşuyla titreyerek kıpırdandı. Bu kız, bu kız ona Allah'ın en güzel armağanı ve emanetiydi... Her ne kadar patavatsız ve şirin bir şair olsa da! Birazcık geriye çekilip genç kızın yüzünü ellerinin arasına alarak, başparmağıyla tere ve kızıla karışmış yanaklarını kuruladı. Alnını alnına dayayıp, ikisi de derin derin soluklar alırken, gözlerini kapatıp birkaç saniye sadece sakinleşmeyi bekledi. Ve sonra Arda'nın elleri oynadı. Genç kızın başını yukarı kaldırıp, dudaklarını dudaklarına tüy misali değdirdi. "Hayatı buradan içiyor, yaşamı senin iki dudağının arasından çıkacak sözle durduruyorum. Sen bende öyle fazlasın ki Mavişim, ben bazen ben olmayı unutuyorum."

Hazal artık öleceğini, kalbinin mutluluktan duracağını sanıyordu. Tıpkı Arda gibi...

"Bir şey daha var!" dedi Arda, şefkatli sesi kızın kulağına aşkla eğildi ve usulcacık yüreğine süzüldü. Hazal soluk soluğa "Ne gibi?" diye fısıldadı. Arda burnunu burnuna sürttü. "Eğer o gün hastaneden hemen gitmeseydin, ilk kalktığımda sana bunu verecektim." dedi ve dudaklarını şefkatle kendine çekti. İçten bir buse koydu. Ona, nefesinden bir parça,

Scanned with CamScanner

hayatından büyük bir dilim, kalbinden kocaman bir saray bahşetti.

Bir arzu seli tüm bedenlerini sarmaya başlamıştı. Üzerini saran sis tabakası garip bir tutkunun esiriydi.

Yatağında, odasında, kalbinde ve özellikle yüreğinin atışında, iş yerinde, her yerde onu istiyordu adam. Şimdi onu yatağa yatırmak, yanına uzanıp pamuk gibi eşsiz teninde parmaklarını gezdirip, dudakları parmaklarını takip ederken, kulağına adını fısıldamak ve onun inlemelerine karışmış sesinden adını defalarca haz içinde, aşk kıvranmaları eşliğinde duymak istiyordu.

Düşündükleriyle bedeni kasılmaya başladı. Kasıklarındaki ağrının artık tarifi yoktu. Ve sonra usulca dudağını kendine teslim aldı. Hazal ellerini kollarına koymuş, onun nazikçe başlattığı öpüşmeyi kabullenerek, sanki aşkı değil, hayatı içiyormuş gibi ürkekçe karşılıyordu ıslak dilini.

Arda dudaklarının tadına varamıyordu. Elleri usul usul bedenini her bir yerini yavaşça geziyor, kollarını okşuyor, bacaklarını ateşten tüy gibi gıdıklayarak dolaşıyordu. Öylesine çoktu ki ona karşı özlemi, ne yapsa yetmiyordu. Hazal dilini titrekçe onun dudağına değdirdiği an, erkeğin ağzından bir huysuz bir homurtu koptu. Ona sataşan, aklını başından, kalp atışını bedeninden çalan o ufak dili yakalayıp, kendi kuytularına çekerek iştahla emdi. Açlıkla ve tecrübesiyle, onu baştan çıkarıcı ısrarlı hareketler yaptı. Dudaklarını ıslak gözlerinin köşesinde, yanaklarında, gamzeli çenesinde ve yine dudaklarının her bir köşesinde gezdirdi. Ellerini genç kızın önce sırtına sarıp, sıkıca bedenine bastırdı... Sanki içine almak ister gibi sıktı narin yapısını.

Hazal'ın canı yandı fakat aynı anda bu tutkulu dokunuşlar hoşuna da gitti. Hiçbir şey söylemedi. Buna ihtiyacı vardı. Onun varlığına ve ona olan açlık isteğine ihtiyacı vardı. Arda'nın elleri beline, oradan diri kalçalarına kaydı. Yumuşak dolgunluklarını iri elleriyle sıkarak kavradı. Sahiplenerek okşadı. O eller öylesine maharetliydi ki, öyle baştan çıkarıcı yerlerde geziyordu ki, kız titremeye başladı. Şortunun kıvrımından süzülen baylaz parmaklar, tenine değdi ve Hazal mahrem yerlerinde gezen ellere karşı koyamadan inledi. Kumaşın üzerinden yaparken böyle içi gidiyorsa, tenine değse, sanırım kalp krizi geçirirdi. Ve birden oldu. Bacaklarını kapamayı akıl edemeden, kasılıp kaldı. Arda onun en mahrem sırlarını elleriyle mühürledi. Hazal haz dolu bir inlemeyle kendini ona yaslayıp, bacaklarını kapamak isteyince adam buna engel oldu. Okşayarak tatlı kıvrımlarını yatıştırdı korkusunu, heyecanını ve tutkusunu. Hazal nefes ala-

Scanned with CamScanner

mayarak göğüslerini sert tenine bastırdığında, erkeğin sert gövdesindeki tüm ayrıntılarını, keskin hatlarıyla beraber bedeninde hissetti. Bacakları bacaklarına, kasıkları karnına ve bedeni tüm azalarına dolanmıştı. Arda onu kalçalarından kaldırıp çekiştirerek, kasıklarına biraz bastırdığında barutu ateşlemiş, içlerindekini başlatmıştı. Dudaklarını zorlayarak geriye çekti. Hazal düşmemek için adamın ceketinin yakasına asıldı.

Arda yutkunarak, öpüşmelerin arasında nefes nefese "Seni kalmaya ikna etmeden önce durabilir miyim bilemiyorum." diye soludu. Hiç bu kadar basiretsiz kalmamıştı. Ufacık kıza karşı kocaman adam biçare kalıyordu.

Kız yutkundu ve konuşamadı.

"Geceyi benimle geçirmene izin veremem Hazal. Sana dokunamadığım her an, ölebilirim. Hayır." Yutkunarak garip bir telaşla inledi. Dudaklarına sonsuza dek sahiplenircesine sokuldu. Kendisiyle çelişiyordu.

Arda kendini durduramayacağını bildiği için, aklı başındayken mantık kırıntılarını kullanmalıydı. Bu işe ya son vermeliydi ya da mantığının canı cehennemeydi! Göğsünden yukarı tırmanan hırlama sesi geriden ve boğuk geliyordu, keza henüz tam anlamıyla ayrılmamışlardı. Ateş gibi soluklarını dudaklarına üfleyerek kızın "Şimdi durmazsak... Ben kendimi bir daha durduramam. Git... Ve durdur beni!" diye buyurdu. Sanki konuşamıyordu. Dişlerini sıkıyordu. Gözlerini yumdu ve alnını kızın alnına bastırarak, kendilerine, soluklarını yavaşlatmak için fırsat verdi. Bir an sonra alnına bir öpücük daha kondurdu ve burnunu saçlarının arasına gömdü. Nefes alamıyormuş gibi derin bir nefes çekti içine ve birden "Duramıyorum." diye kabaca inledi.

Bu andan sonra onu tekrar görememe düşüncesi işkenceden farksızdı. Dokunmak ama sahip olamamak ise ölümdü. Hazal ürkek ve utangaç gözlerini açtı. İşte o anda, derin mavilerinde oluşan hülyalı bakışlarını sevdiği erkeğin koyulmuş gözlerine dikerek cesurca ama ürkekçe baktı.

"O zaman..." dedi fısıldayarak "Durmayalım!"

Ne ayıptı yaptığı! Nasıl bir cesaretti Yarabbi! Bunu yapmaması gerektiğini biliyor ama iradesinin çoktan kırıldığını seziyordu. Dehşete kapılmalıydı... Ne yapıp edip, bu haysiyet kırıcı tehlikenin önüne geçmek lâzımdı ama istemiyordu. Ve sonra amaca hürmet eder gibi günahı sevabı unuttu. Şeytanın uzattığı aşk şarabını zevkle içmeye meyletti. Heyecanını ve mutluluğunu bastırarak inliyor; kendini sevinmekten alıkoyamıyordu. Dokunuşlarını, öpücüklerini, nefesini, dilini, ağzını, onun olan her şeyi bir

Scanned with CamScanner

mühür gibi bedeninde, ruhunda, gözlerinde ve benliğinde istiyordu.

Mutlu ve onun olan bir Hazal...

Bu ilginç olacaktı. Kısacık bir duraksamanın ardından tereddütlü olan adama bakıp, kendisi işe koyularak dudaklarını uzatıp sert hatları ateşlice öptü. Yine ondan öğrendiği bir jestle, dilini de kullanıp öylesine bir açlıkla ıslak ıslak öpüyordu ki, Arda'nın kendini kaybedip, onu kalçalarından kavrayıp kaldırması çok uzun sürmedi. Ardından ağzını daha genişçe açıp, tutkunun ve dokunmanın verdiği temasın şiddetini arttırdı. Şimdi Hazal bacaklarını beline dolamış ve Arda onu yatağa götürüyordu.

"Seni çok istiyorum..." diye inledi. "Ya pişman olursan?"

"Olmam..." dedi kız ciddiyetle ama titrek sesiyle. Kollarını adamın boynuna saha sıkı sardı.

Arda, onun için ilk olduğunu anımsayınca, kızı ürkütmemek için telkin etti. "Ağırdan alacağım. Bana güven."

"Güveniyorum..."

Güvenmese tüm varlığıyla sever ve her hücresini ona verir miydi!

Sanki kaçacağından korkar gibi, usulca yatağa yatırdı sevdiğini erkek. Hazal başını yastığa koyduğunda, sırtı yumuşacık yatakla buluştu. Arda öylece durmuş, hayretle ona bakıyordu. Yatağında olduğuna inanamayarak, bir peri kızının muhteşemliğiyle onun her bir ayrıntısını izliyordu. Hayâsından kızarmış yanaklarını, ürkek ürkek kırpışan masum gözlerini, utanarak kırdığı güzel bacaklarını, titreyen ellerini nereye koyacağını bilemeden kendini tamamen ona sunuyordu! İşte o anda kız onun gözlerine sabitlerken mavişlerini kıstı. Sessizce, manalı bir yan bakış atarak hazin hazin gülümsedi. Cesaret veren ama ürkek bakan bir tutumdu bu. Sonra da utanarak bakışlarını kaçırıp, kopardı erkeğin gözlerinden. Yana devirdi. Dudağının kıyılarını dişlerinin arasına alıp acıtasıya ısırdı. Ne çare ki inanmaya ve açıktan açığa sevinmeye cesaret edemiyor olsa da, tam bir kabullenmeyle sadece ona teslim olduğunu bilmesini istiyordu. Tüm zerresiyle onundu. Madem bir münasebetsizlik yapmıştı, artık arkasını da cesur bir dürtüyle getirmek istiyordu.

Öte yandan Arda sanki hayal görüyormuş gibi bir süre daha izledikten sonra, yatağına uzandı. Elini başının altına alıp, dirseğini yatağa yasladı. Gözleri kızın mahcup yüzünü kana kana içerken, derinden gelen bir sesle "Çok güzelsin, tıpkı bir tanrıça gibi." dedi. Doğruldu. Bakışları Hazal'ın

Scanned with CamScanner

bacaklarında gezinerek ayağına indi. Usulca uzandı ayak bileğine. Önce başparmağıyla usulca okşadı. Nefes alamıyormuş gibi boğazını temizleyip, nazikçe ayakkabısını çıkarıp, yatağın yanına koydu.

"Her şeyin ayrı güzel..." dedi kızı yatıştırmaya çalışarak.

"Değilim biliyorsun." derken ayağını adamın elinden çekti Hazal ve yatağa uzattı. "Öylesin." dedi adam inatla.

Elbette ki Hazal'ın itiraz etmesi uzun sürmedi. Kalbi gümbür gümbür atıyor, kısa ve sığ nefesleri genzine doluyordu. Gergin bedenindeki kanı galeyana gelip, hepsi birden dudaklarında ve yüzünde toplanmıştı. Ve şimdi usulca bedenine yayılarak, tüm azasını kızartmaya başlıyordu.

"Elbette öylesin. Sen benim gördüğüm en eşsiz varlıksın. Kendini benim gözlerimden görseydin, sen bendeki sana âşık olurdun Hazal!"

Hazal'ın dolgun dudakları şaşkınca aralandı, arsızca bükülürken de ışıldayan gözleriyle "Bu bir aşk itirafı mı? Tamam, bana âşık olmana izin veriyorum!" diye küstahça buyurdu.

Arda onu ukala tavrıyla merakta bırakarak, sadece başını iki yana sallayıp, tatlıca sırıttı. Ardından yataktan kalkınca, genç kız ürkekçe ona baktı ne yapacak diye. Kalbi gümbürdüyordu. Onu çıplak göreceği için heyecanlı ama aynı anda korkak ve utangaçtı. Ya korkup kaçarsa, ya cesareti kırılırsa... İlk tecrübesi güzel olacaktı, biliyordu. O tecrübeliydi, eşsiz becerisiyle Hazal'a yol gösterirdi ama içinde büyüyen evham, yüreğindeki şiddetli sarsıntıyla birleşince, bedeni üşüyerek titriyor ve olacak olan eylem için çaresiz kalıyordu. Söylese miydi düşüncelerini! Belki korktuğunu paylaşırsa, daha nazik olurdu! Ürkekçe, dirseklerinin üzerinde doğrulup, usulca onu izledi. Genç adam ışıkları kapatıp yanına geldiğinde kız şaşırdı. Anlamış mıydı?

Şimdi içeriyi sadece gece lambasından vuran titrek ışıklar aydınlatıyordu. Çok karanlık değildi ama çok da aydınlık sayılmazdı. Arda çok anlayışlı bir erkekti bu konuda! Ürkekliğini kavrıyor, rahatlamasını, korkmamasını istiyordu. Ortam flu ve romantikti.

"Yine kaçmayacaksın değil mi? Ya da oyun oynamıyorsun?" diye sordu muzırca.

Gözlerinde gördüğü şüpheli kıvılcımlarla, onun neden bahsettiğini kavradı kız. Onun yaptığının intikamını almasından ürküyordu belli ki. Birdenbire telaşa kapıldı. Besbelliydi ki, ondan şüphelenmesi hoşuna gitmedi.

Scanned with CamScanner

"Şa... Şaka mı yapıyorsun?"

Çapkın adam tiyatrovari bir tavırla ürpererek, katı bir tavırla iki yana başını salladı. "Allah esirgesin! Bu saatten sonra sana şaka yapmaya bile korkar oldum! Ama eğer öyle bir fikir içindeysen, bu sefer ölebileceğimi de düşünmeni isterim. Çünkü buraya kadar geldikten sonra, beni bu hâlde bırakırsan, ölürüm!"

Hazal adama suç ortağı gülümsemesini attı. Ne kadar edepsiz olmuştu! Arda'nın yüzünde de aynı tebessüm belirmişti. Çapkın serseri! Sanki kalbini bundan daha fazla attırabileceğini düşünüyor gibi gözleri parlıyordu. Arda ceketini çıkarıp yatağın önündeki pufa savurdu. Ardından usulca gömleğinin düğmelerini çözerken, bakışlarını kıza çevirdi. Oysa Hazal merakla ve heyecanla, o uzun parmaklarının ufacık düğmelerini beceriyle karayışını izliyor, her bir iliğin düğmeden kurtulmasıyla kalp atışı durmaya geliyordu. Önce gömleğin yakası açıldı, bronz teni meydana çıkarak, siyah tüyleri parlakça gözüktü. Beyazın içinde öyle ihtişamlıydı ki geniş göğsü! Sonunda gömleğini ve pantolonunu bir çırpıda çıkarıp yanına geldiğinde, kız ürkerek nefesini tuttu. Yağız bedeni bronz bir inci gibi parlıyordu ve ihtişamı hem nefesini kesiyor hem kalbini durduruyordu. Yutkundu. Patlayacak kadar gerildi akordeona dönen gergin bedeni. Yatağa oturduğunda adam, yatağın sarsılmasıyla Hazal duyulur biçimde yutkundu. Arda elini ipek gibi saçlarında gezdirdi şefkatle. Gözleri gözlerinden bir saniye ayrılmıyordu. Başını aşağı eğdi, bir tutam sarı bukleyi eline alarak, burnuna götürüp, gözlerini kapadı ve derince kokladı.

"Bu kokuyu nasıl özlettin sen bana!" dediğinde, sitem değildi bu, sadece özlemin dışa vuruş hâliydi. Diğer elini geç kızın karnına değdirdi. Hazal kasıldı ve karnı titreyerek dalgalandı. Adam çapkınca gülümsedi. Düz göbeğini usulca okşayarak yatıştırdı tedirginliğini. Uzun maharetli parmakların değdiği yerde iğne batması gibi bir uyarılma oluşuyordu. Hazal'ın karnı titreyerek derin derin soludukça, ağzı kuruyordu. Erkeğin edepsiz parmakları gömleğinin kıyısından içeri sızıp, onun kadifemsi tenini keşfettiğinde, Hazal gözlerini hazla kapattı. Başını yastığa iyice gömdü. Dudağının kıyısını koparacak şiddette ısırırken, yanakları kızılın en koyu tonuna bürünmüştü.

Arda usulca şortunun düğmesine uzanınca bir anlık panikle, adamın elini bileğinden yakaladı. Arda'nın eli durunca ne yaptığını kavrayıp derhal elini çekerek yatağa cansızca bıraktı.

Scanned with CamScanner

Arda kulağının dibine eğilerek "Sakin ol!" diye usulca ışıldarken, dudakları kulağına değdi ve kız ruhunun bedenini yararak dışarıya pörtleyeceğini sandı. O sıra pratik parmaklarıyla bir solukta düğmeyi açtı ve fermuarını indirip, ondan onay bekler gibi baktıktan sonra Hazal'dan ses çıkmayınca, baldırlarından kaydırarak biraz kaydırdı. Kumaş usulca bacaklarına inerken kızın, adam başını eğip dudaklarını iç çamaşırının kıyısına değdirerek, dayanamayıp teninin tadına baktı. Hazal leğen kemiğine konana buseyle, garipçe ürpererek sarsıldı. Her ne kadar utansa da, ona yol verip, kalçalarını kaldırdığında, şort bacaklarından sıyrılıp, odanın bir köşesine savrulmuştu. Erkeğin aç gözü önce bembeyaz sütun gibi bacaklarında, sonra dantelli iç gıcıklayıcı çamaşırında gezindi tutkuyla. Usulca yanına uzandı ve yüzünü ellerinin arasına alarak kendine çevirdi.

Hazal gözlerini açıp, koyulmuş bakışlarını birkaç santim ötesindeki adama çevirdiğinde ürkek kirpikleri kırpışıyordu. "Sen hayal misin? Yine zihnim bana oyun mu oynuyor? Bu rüyayı o kadar çok gördüm ki, şimdi uyumaktan..."

Hazal titrek parmaklarını genç adamın dudağına kapattı. Boğuk sesiyle, utana sıkıla "Ben gerçeğim... Biz gerçeğiz sevgilim. Ben tüm benliğimle, her hücremle seninim..." diye cüretle sözlerini tamamladı.

Arda, dudağında duran narin parmaklarını yakalayıp, uç kısımlarını tek tek öptü. Sonra usulca eğilip kaşını, şakaklarını öptü. "Seni kaybetmek istemiyorum. Söz ver bana! Bir daha benden gitmeyeceksin."

"Söz..." dedi tüm kalbiyle Hazal. "Senden gidemem ki! İnsan kendisinden kaçamaz değil mi? Ben de... Senim, unuttun mu? Sen benim gözlerine demirledin ya ruhunu, benim kalbim senin bedeninde..." Belli belirsiz bir huzursuzluk duydu geçmişte yaşadıklarından sebep ama aldırış etmedi buna. Aynı neşeli, şakacı tonla "Seninim." dedi cesurca.

Gözlerini gözlerine dikmiş, mutlak bir dürtüyle adamın kendisini öpmesini isteyerek bakıyordu. Delice bir tutkuyla dudaklarına sokulmak, nefesini içine solumak, ıslak ağzının kuytularından kaybolup hazla yolunu bulmak, yıllarca aç kalmışçasına açlığını doyurmak istiyordu. Daha önceki gibi değil. Şimdi tamamen onun olduğunu hissetmek istiyordu. Her bir hücresiyle ona karışmak ve her nefesini ona sunmak... Tenini, ruhunu, nefesini, dilini, dudaklarını, her şeyini, tüm ruhuyla hissetmek istiyordu.

Arda dudaklarını daha önce hiç kimseyi öpmediği gibi hem açlıkla, hem tam bir sabırla ürkütmeden öpüyordu. Yavaş yavaş tadını çıkara-

Scanned with CamScanner

rak... Sonra dudaklarını yanaklarında gezdirdi ve kulağına gitti. Nefesini kızın kulağına üflerken, usulca fısıldadı.

"Sakın korkma."

Tutkunun üstlerine battaniye gibi serildiği anda, ıslak öpücükleri çenesine ve boynuna kaydı. Dudaklarının değdiği yerler yandı kor alevlerde, bıraktığı yerler dondu en büyük buz dağlarında. Elini gömleğine götürüp, yukarı kaldırarak, usulca göğüslerine kadar sıvadı kızın. Az sonra başından aşırarak çıkarıp bir köşeye attı. Şimdi Hazal sadece iç çamaşırlarıyla karşısında, ürkek bir ceylan gibi, gözleri merakla parlayarak heyecanlı ve tutkulu duruyordu. Arda elini sırtına kaydırdı ve hafifçe kaldırdı narin bedeni. Ona yol gösteriyordu teslimiyeti. Dudakları al gerdanıyla buluştuğunda, Hazal dişlerini sıktı. Onun yakıcı dudakları, dili boynunda ıslakça gezerken, teninin tenine sürtünmesinden yayılan statik elektrik akımı yayıldı damarlarına. Tecrübeli eller sutyeninin klipsine ulaştı ve tek hamlede çözdü. Belki yüzlerce kadına yapmıştı bunu, belki binlerce ama adamın ilk defa elleri soğuyor, parmaklarının uçları buz tutuyordu. Her bir köşesini ayrı bir tutkuyla öpüyordu narin bedenin. Sonra elini sırtında biraz dolaştırıp, kollarını okşadı. Hazal kollarını onun beline dolamış, titrek parmakları belinde ağır bir taş kütlesi gibi kıpırtısız duruyordu. O sırada erkeğin dudakları gerdanından göğüslerinin oluğuna geldiğinde, sutyenini çıkarıp bir köşeye savurdu. Hazal gözlerini kapamış, başını geriye atmış, nefes alamaya çalışıyordu.

Arda bir eliyle onun dolgun göğsünün birisini kavrayıp, kilden bir hamur gibi tekrar şekil verircesine yoğururken, nefesleri de tenini okşamaya başladı. Gözleri, saniyelerce dolgun tepelere özlemle baktı.

Hazal titredi. Daha çok sarılmak istedi adamın bedenine ama yapmadı. O kadar muhteşemlerdi ki, nefes almasını unutuyordu. Islak dudaklar pembe tepelerine uzandı ve içini kıyan bir şehvetle kıvrandırarak dişledi. Hazal dudaklarından firar eden kısık çığlığını çok sonra fark ettiğinde, iş işten geçmişti. Gerildi ve hazla yay gibi titreyerek kasıldı. Erkeğin dili göğsünün tomurcuğunda dolanmaya başladığında ise, Hazal parmaklarını kısacık saçlarına daldırıp çekiştirerek inledi. Bacakları büyük bir teslimiyetle kendiliğinden aralanmaya başladı. Kasıklarında bir damar atıyordu, daha önce hissetmediği bir damar, istekle ve hızla... Islanmıştı. Garipti ki bunun sebebini biliyordu. Korkuyordu korkmasına ama müthiş bir merakla da olacakların heyecanını bekliyordu. Önceleri karasız ve çekingen olsa da, genç adam üzerine çıkıp, tüm yüküyle dünyasını kuşattığında, bunu

Scanned with CamScanner

tatlı bir kabullenme olarak benimsedi. Hoşuna gitmişti bu his. Varlığının tatlı ağırlığını tüm çıplaklığıyla hissetmeyi sevmişti. Tenlerinin birbirine hafif sürtünmesinde bile, garip bir elektrik ortaya çıkıyordu. Onun ağırlığının altında ezilmiyor, ciddi anlamda haz alıyordu.

Arda dudaklarını göğüslerinden göbeğine ve oradan da bacaklarına indirdi. Hazal nefesini tutmuş, sadece bekliyordu. Ne yapacağını ve nasıl bir şey hissedeceğini bilmiyor ama bekliyordu. Onun engin tecrübesine, ayartıcı aşkına, içini kıyan şehvetine güvenerek, kendini ona tüm teslimiyetiyle itaatkârca sunuyordu. Sonra bir anda onun elleri ve teni en mahrem yerine değince, bacaklarını ürkekçe kapama telaşının önüne geçemedi. İçi garip bir utanma isteğiyle doldu, tabii genç adam buna izin vermedi.

Kalçalarını iri elleriyle sıkıca kavrayıp, huysuzca homurdandı. Sertçe yatağa bastırdı. Bir süre dudakları en kuytularında ve yasak bölgelerinde gezindi. Islak diliyle onunla oynadı, nefesini kesti, ruhunu tüketti, bedeni ter su içinde acı çeker gibi kıvrandı ellerinde ama aldırmadı. Kısacık bir an geriye çekildi Arda ve bakışları kızın en mahrem yerlerinde açlıkla gezinirken, bir parmağını usulca kızın kuytularındaki ıslak vadiye daldırıp, onun verdiği garip tepkiyi izledi. Lanet olsun, bu işkenceyle daha ona dokunmadan olduğu yerde bomba gibi patlayacaktı. O kadar hazır ve sıkıydı ki... Kasıklarına pompalanan sıcaklık etini acıtıyordu. Ağzı kurudu ve dilini dudaklarında dolaştırdı. Orada hâlâ, kadınsı tadı vardı. Arda dişlerini sıkarak parmağını usulca hareket ettirdi. Şaşkınlaşan Hazal kalçalarını garip bir titremeyle kastı ve içinde hissettiği boşlukla, kıvranarak kıpırdattı. Arda parmağını usulca hareket ettirirken garip bir ritim tuttu-rdu, kızın tüm sıkılığını keşfedip, canını yakmadan bu işi nasıl sonuçlandıracağını düşünürken onu da hazırlıyordu. İlk deneyiminde korkmasına, cinsellikten soğumasına dayanamazdı. Nefesini tutup, bu tatlı işkenceye biraz daha devam ettiğinde, Hazal'ın kalçaları huzursuzca kıpırdanamaya başladı ve elleri çarşafları parçalamak istercesine çekiştirdi. Arda çaktırmadan gülümseyerek, bu istilaya daha fazlasını ekledi. Şimdi parmağına dili de eşlik etmiş, dudakları oyunların en büyüğünü oynuyordu. Ruhu bedeninden havalanan Hazal, nihayetinde artık isyan ederek dişlerinin arasından, nefes nefese haykırdı.

"Lütfen... Lütfen... Yapmaman için... Ah!"

Ne için kıvrandığını bilmiyordu, ya da neye hazır olduğunu da ama Arda onun kasıldığını ve doruklara çıkmaya hazır olduğunu biliyordu! Çok fazla ıslanmıştı ve bu adamı kamçılıyordu. Onun ıslaklığını ve ate-

Scanned with CamScanner

şini biliyordu artık... Tıpkı arzusunu ve şehvetinin yakıcılığını keşfettiği gibi... Çünkü kendi de o ateşle yanıyordu. Onun ilk deneyiminin eşsiz olmasını istiyordu ama bunu başarabileceğinden artık şüpheleniyordu. Üzerine doğrulduğunda, genç kız ellerini kollarına koydu. Parmakları hâlâ ürkekçe titriyordu. Uçurumun kenarında, can korkusuyla incecik bir dala tutunmuş kuş gibiydi.

"Hazal, sıkma kendini, rahat bırak bir tanem..." diyen Arda'nın parmakları bacak arasına kaydı, yatıştırmak ve hazırlamak için mabedini baştan çıkararak okşadığında, kulağına en eşsiz sözleri fısıldayarak onu rahatlattı. Hazal'ın gevşediğini ve rahatladığını hissettiğinde ise kulağını öperek, dilini kulağının arkasında gezdirip kulak memesini emdi. Hazal dişlerinin arasından inledi. Kalçalarını adamın eline yükseltti. "Sakin..." dedi Arda parmağındaki ritmi düşürüp ona işkence ederek. Ve kısacık bir nefes alarak, ellerini yatağa dayayıp dudaklarını dudaklarına kapadı. Sadece, kısacık bir an. Sonra Hazal derhal ellerini boynuna dolayıp, acemice bir dürtüyle adamı kendine çekiştirdi. Kalçalarını kaldırarak ona sundu kendini. Arda soluk soluğa geriye çekildiğinde, çapkınca gülümsüyordu. Bu, muhteşemdi!

Hazal gözlerini sımsıkı kapatmış, kızarmış suratıyla, ona kendini hiç saklamadan aceleci bir acemilikle cesur olarak sunuyordu. Arda iç çamaşırından kurtuldu ona sezdirmeden. Elini bacaklarına uzattığında serin ve pürüzsüz teninde parmakları dolaştı ve bacaklarını diziyle usulca ayırıp, ürkütmeden arasına yerleşti. Hazal başını çevirip, Arda'nın kaslı kolunun kabartısını öptü. Bu ufacık dudakların temasıyla adam dişlerinin arasından solurken, bir an gözlerini kapadı. Onun böylesine istekli olması gururunu okşuyordu ama fazlası kalbine zarardı!

Usulca yerini aldı. Hazal ilk baskıyı hissettiğinde gözlerini iyice yumdu ve kendini sıktı. Tırnaklarını genç adamın kollarına, ölesiye bir kuvvetle geçirdi ki Arda dudaklarını kulağına yaklaştırıp "Sadece çok az acıyacak... Sıkma kendini biraz rahatla. Lütfen." diye tatlıca buyurdu.

Hazal gözlerini aniden açtı. Az önce hazdan, şimdi öfkeden çakmak çakmak yanarak, dişlerinin arasından kızgın bir sesle azarladı. "Sen nereden biliyorsun bunu?" Kıskanç bakışları ciddi anlamda ateş saçıyordu. Arda onun meraklı sorusuyla afallasa da, bu tatlı hâline güldü. En olmadık anda dahi, yine kendini göstermesine bayılıyordu. Patavatsız bir dil yumağıydı onun sevgilisi...

Scanned with CamScanner

"Bilmiyorum." dedi sakince. Hazal kıskançlıktan çıldırırcasına bakınca "Sadece tahmin yürütüyorum." diye onu rahatlattı. Hazal gözlerini onun dudaklarına dikip, dudaklarını yaladı. Onu öpmeye doyamıyordu. Bir de şu içinde kaynayan ateşle, şimdi daha farklı bir açlıkla onu istiyordu. Hem de derhal! Dilini son kez dudaklarında iştahla gezdirdiğinde ne kadar ayartıcı ve tahrik edici olduğunu bilmiyordu. O küçük dili yemek istiyordu Arda.

Hazal altında huysuzca kıvranarak, bu sefer de dudaklarını dişledi. Bu erkeği tahrik etti ve sabrını zorladı. Hazal erkeğin koluna bir buse daha koydu. Teninde şimdi onun olacak adamın tadı vardı. Arda birazcık daha sıcaklığına kayarken "Sen hep böyle asi mi olacaksın bana?" dedi ona sataşıp korkusunu geçirmeye çalışarak. O sırada dudağının kenarında her ne kadar gülümser gibi çapkın bir ifade olsa da, kendini sıktığı için tüm kasları seğiriyordu. Alnında ufak ter damlaları birikmişti. Kol kasları gerildiğinden, kabarık kasları titriyordu.

"Her zaman hem"

Hissettiği baskın acıyla, tırnaklarını erkeğin omuzlarına geçirdi. Şiddetli bir kasılmayla dişlerini sıktı. Arda içindeki yerini tamamen alırken, Hazal gözlerini sıkıca yumdu ve içi onunla dolduğunda, etrafı, acıyla yırtan tiz bir çığlık kopardı. Neye uğradığını anlamaya meydan kalmadan, Arda dudaklarına kapanıp, hem sesini kesip, hem de rahatlamasını sağlamak için telkin eden diliyle onu okşayıp, ağzının kuytularına kayarak sakinleştirmeye çalıştı. Ve başardı da! Kız kısacık bir an sonra kollarını adamın sırtına sardığında, acının geçmesini bekledi. Elleri geniş, güçlü sırtında dolanırken, parmaklarının altında onun tüm kaslarını gergin bir biçimde kasıldığını hissediyor, teriyle eli ıslanıyor ve genzine onların birleşmesinin mahrem kokusu yayılıyordu. Arda hem usta elleriyle, hem ayartıcı diliyle onu yatıştırmayı denedi ve bir süre sonra Hazal onun öpüşlerine iştahla karşılık vermeye başladı. Acısı hafiflemişti! Şimdi erkek onunla tamamen bir bütün olunca, durdu ve dudaklarını alnına değdirdi.

"Teşekkür ederim..." dedi ilk ona minnetle. Sesi sanki çok uzun bir maraton koşmuşçasına, boğazını yırtarak, acıtarak geriden geliyordu.

Hazal'ın gözlerinin kıyısından bir iki damla yaş süzülmüştü yanağına ve usulca kayıp yastığına damlamıştı. Arda canını yaktığı için üzülerek "Özür dilerim, bir daha asla canını acıtmayacağım." dediğinde dudaklarını gözlerinin kıyısına değdirdi ve şefkatle öptü. Az sonra yüzünün her

Scanned with CamScanner

bir karesine öpücükler yağdırdı teşekkürle. Öylesine nazik ve müşfik bir erkekti ki, ona hem sahip olduğunu, hem de sahip olunduğunu hissettiriyordu. Hükmetmiyordu, hükmedilmesine izin veriyordu! Sanki bitip tükenmez yolculuklara çıkılmış gibi eşsiz dağların, ovaların sert havasına, çöllerin ateşine maruz kalarak dayanıp da tek bir vücutta dinlenmişçesine garip bir eşsizlikte buluşuyorlardı.

Nihayetinde kısacık bir an hareketsiz durdu ve ona zaman tanıdı adam. Hazal yanaklarının üzerine düşen ıslak, kıvırcık kirpiklerini büsbütün havalandırdı. Usulca gözlerini açarak, nemlenmiş hülyalı gözleriyle sevdiği ve biraz vahşi tabiatlı ama artık tamamen onun erkeği olan adama çevirdi. Ürkekti. Meraklı ama aynı anda utangaç...

Arda'nın gözleri sert ya da hoyrat değildi! Aksine sert yüzüne eğreti duran, ancak şefkat kokan bakışlarıyla, göz bebeklerinin ta içine endişeyle bakıyor ve acısının geçmesini tüm kalbiyle dilediği, en mukaddes dua gibi bekliyordu.

Kızın ise heyecandan kolları, bacakları, kısacası tüm azaları titriyor, her şeyin bu kadarcık mı olduğunu düşünüyordu? Ne yani, eşsiz birleşme anı bu kadar mıydı? O bulutlara uçuran patlama, istekle verilen tat bu muydu? Elbette ki bu kadar olmamalıydı zira içinde bir şeyler büyüyordu. Garip, telaşlı, içini yakan, bedenini geren bir gariplik! Ne olduğunu bilmediği ama fevkalade olduğunu bildiği şeyler... Ve heyecanlı vaziyette, bu tatlı eziyeti beklemeyi de ihmal etmiyordu. Oysa Arda'nın beklediği gibi korkmamış, enteresan bir tatlılıkla düşündüklerine gülümsemeye başlamıştı.

Arda memnun bir hazla dudağına sokuldu ve nefesini üzerine soluyarak "Şimdi benimsin ve..." Hazal ellerini onun koluna koyup, sıcak tenini ve şişkin kol kaslarının sert dokusunun parmaklarının altında bıraktığı eşsiz hisle, bacaklarını bacaklarına doladı. Sonra Arda ansızın sırıtarak "Şimdi benimle evlenmek zorundasın Hazal Atmaca! Artık kaçış yok... Benim karım, sadece benim kadınım oldun!" diye tatlıca buyurdu. Ardından duyduklarıyla afallayarak bakan kıza konuşma fırsatı dahi vermeden, dudaklarını kendi diliyle mühürleyip, daha derinlerine kayarak, usulca hareket etmeye başladı. Hazal altında titrediğinde, yay gibi gerildiğinde ve hızla büküldüğünde nefes alamadı. Onun acemice yaptığı hareket bedenini yoruyordu. Tırnakları etine işliyor, her işlemede adam kızın bedenini soruyor ve ona ait izlerle ruhu gibi bedenini mühürlüyordu. Kocaman adam onun üzerinde o kadar aciz kalıyordu ki, buna kendisi bile şaşırıyordu. Hazal'ın bedeni ve ruhu üzerindeki etkisi öyle muazzamdı ki, bundan dehşetle ürküyordu!

Scanned with CamScanner

Bir süre bulutların üzerinde dolaşıp, bu dünyayla ebedi âlemde takılı hayattan soyutlandıktan sonra Hazal, en sonunda şehvetle koyulmuş mavi gözlerini açıp, tüm aşkıyla adını fısıldadığında, Arda onun gözlerinde gördüğü aşkın en tutkulu hâliyle yandı ve tüm kontrolünü kaybetti. Nazik ve yavaş olmayı, önce ona verip, sonra kendisini beslemeyi unuttu! Onun adını fısıldadığı her an, tadını çıkarmak istercesine durakl̇yor ve sonra bir anda daha derinlerine inmek istercesine tüm şiddetiyle yükleniyor ve kızın çığlıklarıyla yeniden doğan Anka kuşu gibi bedenine hükmederken buluyordu kendini. Sevdiği kız şimdi onun kollarında tüm çıplaklığıyla, bedeni ve ruhuyla onun kadını oluyordu. Ürkek bir ceylanın kalp çırpınışları ve asi bir leoparın hoyrat hareketlerini, masum bir bebeğin yalın sevgisini ve korunaksızlığını ona tek bir bedende, birden fazla hazla yaşatıyordu. O anlar Hazal'ın ise dudaklarında, sadece onun ismi nefes nefese yankılanıyor, tüm âlemde tek bir isim duvarların serinliğine çarparak yüreklere süzülüp, sonsuzluk hükmü sürüyordu:

"Arda bırakma beni!"

"Buradayım Mavişim, buradayım..."

Sımsıkı sarıldı kız, düşecek ve boşluğa savrularak yok olacak gibi korkarak.

Kalplerinin hızlı atışları bedenlerini sararken, dünyalar tutuştu ateşleriyle ve evren yandı. Ne bu âlemde oldular, ne öteki tarafa dokundular... Araf'ta bir oldular. Öylesine bir boşluğun içine çekildiler ki ayların, yılların, sonsuzun, karanlığın ve aydınlığın bile zaman diliminde yeri yoktu. Sadece hazları, hissettikleri, aşkları, en derinden hissettikleri tutkuları, en yoğun hâlde titremeleri... Bunlarla bir bütün hâline bürünüyorlardı. Sarsılarak bir olurken, tutkuyla, aşkın güçlü etkisiyle sallanarak, yeryüzüne gelene kadar da birlikte sımsıkı kenetlenerek duruyorlardı.

Arda için dünya 'o'ydu, şimdi tüm dünyalar 'onun' olmuştu!

Artık Hazal, her anlamda, tamamen onundu.

Gözlerinden taşan kalp ışıkları ve yüreğinden firar eden kelebekleriyle, zamansız bir peri masalının, en harbi başrol oyuncusuydu Hazal. Ateş gibi yanan sarı saçları yastığına hırpanice dağılmış, kollarının arasında hummalı birleşmenin etkisini yaşarken, nefes nefese kendine gelmeye çalışıyordu. Hâlâ yakıcı bir hazla titriyordu ikilinin bedenleri. Arda âdeta Hazal'ın üzerine nefes alamıyormuş gibi yığıldı ve terden ıslanmış bedenleri bir bütün oldu. Kulaklarında nabızlarının sert atışlarını hisse-

Scanned with CamScanner

diyorlardı. Kalpleri sanki yerinden çıkacakmış gibi hızlanmış gövdelerini delerken, bedenleri son titreşimlerini yaşıyordu. Öylesine tatlı bir eziyetti ki bu, öylesine yorucu ve muhteşem ki... Arda onu ezmemek için yana yuvarlandı ve onu da beraberinde kollarına alarak kendine çevirdi. Kollarını narin bedenini sararken, göğsüne sarı saçları değiyor ve hafifçe gıdıklıyordu. Kızın çıplak, terle kaplı göğsü bedenine yaslandıkça nefesi kesiliyordu. Onun ıslak sıcaklığının nasıl bir duygu olduğunu ve iki âlemde de artık kollarındaki varlığın eşsiz olduğunu biliyordu. Dudaklarını *kadınının* alnına değdirip "Canın hâlâ acıyor mu?" diye anlayışla sordu. Nefesi hâlâ düzene tam anlamıyla giremediğinden sebep boğuktu.

Hazal'ın üzerinden az önceki şehvet çekilince masum yanı ağır bastı. Utanarak yüzünü saklamak istedi. Yanaklarının yandığını hissedince, başını adamın göğsüne gömdü. Yüzünü ondan sakladı. Bacaklarının arasından sızan ıslaklığa eş, hafif bir ısıdan ve ince bir sızıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu. Hayır hissediyordu! Orada hâlâ nabız atışı gibi incecik bir kıpırdanma ve usulca kabaran garip bir haz vardı ve bacaklarına sızan ıslaklık... Bu şey, artık masumiyetinin bittiğinin kanıtıydı!

"Canını konuşamayacak kadar çok mu yaktım?

"I-ıh!" dedi boğulurcasına, keza konuşamıyordu. Şimdi o şehvet bedeninden çekilmişti ya, içi tuhaf bir utanmayla boşluğun ortasında asılı kalıyordu. Ve esasen şu anda kendini sınıyordu! Onun olduğu için değildi bu sınama, bir erkekle yaşadığı ilk ve tek anın bu kadar eşsiz olmasına eş, edepsizce tam bir teslimiyetle onun olduğu için, biraz utanıyordu.

Arda usulca onu çenesinden kavrayıp, ürkek bakışlarını gözlerine çevirene kadar bekledi ve "Utanma... Sakın... Tamam mı?" diye tatlıca buyurdu.

Hazal başını salladı. Bu elinde değildi ki. Utanıyordu!

Arda çarpıkça gülümseyerek başını eğdi, dudaklarına içten öpücükler kondurdu. Her ne kadar devamını tekrar istese de, onu düşünerek geriye çekildi. Usulca gözlerini kapattı ve başını yastığına dayarken, onunla olmanın eşsizliğiyle, o anın tadını çıkardı. Kollarını sımsıkı sardı ürkekçe titreyen bedene ve çenesini saçlarına gömüp, birbirine karışmış terlerinin sardığı aşklarının kokusunu derin derin içine soludu. Hazal önceden kendini veriyordu ona, şimdi ise dünyaları...

Bir süre sonra kollarındaki kızın yorgun düşüp uykuya daldığını ve düzenli nefesler hâlinde uyuduğunu hissetti. Arda elini şakağında dolaştırırken gülümsüyordu.

Scanned with CamScanner

Bu; mutlu bir adamın keyifli gülümsemesiydi!

Gece göz kırparken duvara, Arda hâlâ sert ve istekliydi. Bedeninde onun yumuşak dokunuşlarını ve can alıcı tırnak izlerinin hafif sancısını hissediyordu. Elini şakaklarında gezdirip yan döndü ve ona sımsıkı sarıldı. Nefeslerini içerken, saçlarını kokladı. Yumuşacık ve masumdu! Her şeyden önce, artık sadece onundu... Evet, bir tek onun kadınıydı!

Bu; bedenine öyle bir rahatlama sağlıyordu ki, sanki rüyadan kalkıp aynı rüyayı yaşam gibi, bir annesinin evladını kucağına aldığındaki ilk tutkusu gibi ve suyun altında nefessiz kalıp dışarı çıktığında, ciğerlerinin havayla bayram etmesi gibi eşsizdi. Hazal ona bir nebze nefes gibiydi. Bakışlarını sevdiğinin gül çehresine çevirdi. Yüzünü koltuk oyuntusuna dayamış, dudakları, kolu yüzünde yumularak şekil almıştı. Melek gibiydi onun Mavişi! Usulcacık aldığı nefeslerle, şakağına düşmüş bir tutam terden ıslanmış altın sarısı saçı havalanıyor, sonra gerisin geri yüzüne konuyordu. Uzanıp o bukleyi kenara aldı ama bırakmadı. Parmaklarının arasında ipeksi dokusunu hissederken, dudaklarını alnına değdirip, geceyi yaran ve aşk-ı âlemi bir gümbürtüyle saran fısıldayışla mırıldandı.

"Seni seviyorum meleğim! Seni tüm benliğimle seviyorum Mavişim... İyi uykular."

Hazal uykulu vaziyette kollarında kıpırdanıp, biraz daha sokuldu. Eğer adamın yürekten gelen söylemlerini duysaydı, şüphesiz dünyanın en bahtiyar insanı kendisi olurdu. Saatlerce konuşamaz, aklını kaybetmiş meczup gibi ona bakarak sevince boğulurdu. Bacağını erkeğin kalın bacaklarının arasına koydu. Böylesi çok rahattı doğrusu! Elini de sıkıca beline sarınca, göğüslerini sert bedene dayadı. Onun yaptığı bu masum yakınlık, adamı akordeon gibi gerdi. Lanet olsun şimdi tekrar içinde olmak isterken aynı anda ona acıyarak, biraz dinlenmesini de istiyordu. Onu çok yormuştu. Ona birkaç saat verecek ve dinlendiğinde tekrar sevişecekti. Zira ona doyması mümkün değildi.

Gecenin son demlerinde, uykunun tam en derin en tatlı yerinde, bedeninin tatlı tatlı sızladığı bir anda biraz daha sokuldu yatağın yumuşak yapısına Hazal... Fakat izin vermedi hain dürtülere yön vermiş ayartıcı eller... Teninde dolaşırken çıldırtıcı bir ustalıkla, usulca, bedeninin tüm hücrelerini gaz dökülmüş çıra gibi yakıyordu. Ensesinden başlayarak omuz çizgisi boyunca yakıcı bir dokunuşla dolaştı uzun parmaklar. İşinin ehli dokunuşlar ateşliydi. Parmağının her tırnak sürtünüşünde, tüm tüyleri havalanıyor ve uykusu biraz daha sabote edilerek açılıyordu.

Scanned with CamScanner

Arda hain parmaklarını tüy dokunuşlarıyla biraz daha aşağılara kaydırdı. Onun al teninin üzerinde gezdikçe istekli parmakları, eskisinden daha hazır hâle geliyor, bedeni tekrar bir olmak için çıldırtıcı bir arzuyla vuruluyordu. Kasıkları demir gibi olmuştu ama umursamıyordu. Onu okşamak, öpmek sahip olmak kadar haz veriyordu. Parmakları beline kadar indi, kumaşın pürüzsüz dokusuna tutundu, tenini üzerine kar tanesi gibi yayılmış çarşafı kalçalarının kabartılarına kadar toparlayarak hareket ettirdi. Kadının kalça kıvrımlarındaki gamzelerinde parmağını dairesel olarak dolaştırıp, Hazal'ın tatlı uykusuna işkence etti.

"Arda... Uykum var..." dedi Hazal boğuk sesiyle uyku mahmuru. Başını yastıklara bastırıp uykusunu kaçırmamak için gözlerini sımsıkı yumdu. Ayağının dibindeki çarşafa uzanmaya çalışınca, Arda elini bileğinden nazikçe yakaladı, başparmağıyla hızlanmış nabzını okşadı. Hazal'ın bedeni titredi. Bu dokunuşlar içindeki üşümeden ileri gelmiyordu.

Arda'nın dudaklarının kıyıları hainice kıvrılırken, loş odanın içindeki arzuyla yanan gözleri şimşek çakmışçasına parladı. Parmakları biraz daha aşağılara kaydı. Önce kalçasının kıvrımlarını okşadı usulca, parmaklarının arasına sıkıştırdığı tenini çimdikledi. Hazal'ın dudaklarını yastığa bastırdığı hâlde, ağzından kaçan inlemesini duyunca, parmaklarını baldırlarından, bacaklarının arasına indirdi. Parmakları yaramazca, en kuytu, en mahrem yerlere dadanma telaşına düştü. Gözleri öpülesi ayak bileklerine takılırken, Hazal huysuzca homurdanarak başını yastıktan kaldırıp, ağzının içinde mırıl mırıl konuşarak şikâyet etti. Fakat adamın parmakları kuytularına kayınca, nefes alamıyormuşçasına tekrar başını yastıklara gömdü. Dünya sallanıyordu dehşet bir depremle. Bu nasıl bir eziyetti böyle? Arda usulca üzerine eğilip, dudağını kalçasının kıvrımına sürterken, parmağını yaramazca hareket ettirip, kızın arzusuna sataştı. Hazal içine giren parmakla afallayınca, sesli bir biçimde yutkundu. Bu sırada ıslak dili teninde hissedince öylesine bir soluklandı ki, sanki ciğerleri havaya muhtaçmışçasına ıslık sesi çıkardı.

"Arda..." dedi uyku mahmuru sesiyle. Elleri sımsıkı çarşafı kavramıştı. Adam hem parmakları hem diliyle ona işkence etmeye yeminli miydi?

Arda aldırmadı. Kana kana çiçeğin özünü içen bal arısı gibiydi. Dudaklarını iç baldırlarına sürterken, yeni çıkmış sakallarıyla kızı gıdıkladı.

"Lüt-lütfen." diye inledi Hazal acıyla. "Lütfen!"

Arda durdu. Ufacık bir buse daha bıraktı baldırlarının arasına. "Uy-

Scanned with CamScanner

kucu..." Dudaklarını haylazca yukarılara taşıyarak, dilini kıvrımlarında dolaştırdı. Dudakları kalçasının kıvrımından, omur çizgisini takip ederek yukarılara çıktıkça, Hazal yatağın çarşafını daha sıkı avuçlamış, başını yastığa kasılarak gömmüş hâlde beklentiyle doldu.

"Doyamıyorum..." dedi Arda şikâyet edercesine.

"Sabah mı oldu?" diye lafı değiştirdi Hazal romantikliğin içine ederek.

"Olacak..." dedi adam başı yastığa düşerek.

Sevmiyordu şu saatin tıkırtılarına karışmış sesini Hazal. Akmasın, dursun istiyordu zaman. Her şeyin bir öncesi ve sonrası vardır ya. Hazal'ın ondan öncesi diye bir şeyi yoktu, kollarından çıkmak istemiyordu. Huysuzlandı. Başını yastıktan kaldırdığında, kıpkırmızı olmuş yüzünü saçlarıyla kamufle ederek titredi. Arda seri bir hamleyle yanına uzanmış ve onu apansız kendine çekmişti. Hazal uyku mahmuru ürkek bakışlarını sevdiği adamın yüzüne çevirdi. Kirpikleri sıkça kırpışıyordu. Gözlerine bakamadı. Geceki cesur kız, ürkek kızın ardına saklanmıştı. Hâlâ utanıyor ve hâlâ istekle onun içinde olmasını delicesine istiyordu. İyice edepsiz, arsız ve ar damarı çatlamış bir şıllık olmuştu kahrolası duyguları... Kirpiklerinin arasına sakladığı gözlerini çekinikçe, adamın çenesine odakladı. Masumdu ama artık masumiyeti yoktu. Hâlâ el değmemiş gibi kızarıyor ve suç işlemiş gibi bozuluyordu. Arda onun narin bedenini apansız havalandırdı ve ufacık bir bebeği taşır gibi bacaklarını ayırmasını sağlayarak kasıklarının üzerine oturttu. Hazal, ağzından kaçan çığlıkla ürkerken, arsız adam "Bu sesi sevdim, daha çok çıkarmalısın." diye edepsizce buyurarak ona sataştı.

Hazal titrek elini adamın geniş göğsüne koyarken, derin derin soluyordu. Yutkunarak, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Arda hâlâ sertti ve tam kasıklarının altında istekle duruyordu. Kasıkları hafifçe ağrıyordu ama aynı anda onun tekrar içinde olmasını da garip bir başkaldırışla istiyordu. Utana sıkıla bunu yok saymaya çalışarak "Uyuyamadın mı? Rahatsız mı ettim seni?" diye sordu. Sesi, mahcup ve kaçamaktı.

Arda buz gibi bir tutumla "Evet, ettin." dediğinde Hazal dudaklarını büktü. "Tepikledim mi? Deli mi yatıyorum?" Arda huzursuzca kıpırdandı ve kasıklarını kıza bastırdı. Hazal'ın ürkek bakışları üzgünce süzüldü onun huzursuz suratıyla. "Aslında robot gibi yattığımı söylerdi annem hep." Üzülmüştü onun bu duyarsız hâline.

"Öyleydin zaten. Hiç kıpırdamadın..." dedi adam bıkkınca biraz

Scanned with CamScanner

daha kıpırdanarak... Sanki kaşıntısı olan uyuz hastası gibi kıvranıyordu.

Hazal ise doktoru olmaktan bihaber, kaşlarını kaldırdı şaşkınca; "Peki, o zaman seni nasıl rahatsız ettim?"

"Varlığınla..." dedi hiç tereddüt etmeden.

Hazal dudaklarını nazlıca bükerek, göğsüne yasladığı elini küsçe çekmeye çalıştı. "Şikâyetçiysen gideriz..."

"Nereye?" dedi Arda genç kadının bileğini yakalayarak, bedeninden ayrılmasına izin vermeden, üzerine sertçe yıktı. Hazal kırgınca, küs tavrına bürünerek üzerinden kalkmak için debelendi. Durgun ve kırgın bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Kendi odama giderim..."

"Sakın..." dedi Arda kollarını kızın bedenine sımsıkı sararak. "Sakın benden bir adım öteye bile gitme Mavişim." Kızın saçlarını yüzünden çekip, dudaklarını şakağına dokundurarak. "Varlığını hissedip, sana zaman zaman dokunamamak bana işkenceydi."

Hazal kısa bir an ona sarıldı ve adam altında huzursuzca kıpırdanmaya başlayınca, utanıp üzerinden kalktı. Yatağın üzerinde iki dizi üzerinde oturdu. Bakışları yatakta uzanan Arda'nın üzerine kaydı. O anda, adamın üstünde beyaz bir tişört, altında eşofman altı olduğunu anladı. Bunu daha yeni kavrıyordu!

"Dışarı mı çıktın?" Şaşırmıştı!

"Evet..." dedi Arda genç kadının bedenine açlıkla bakıp, dudaklarını yalarken iç geçirerek. Ve kollarından kopmasına kızarak uzandı. Hazal o anda çırılçıplak olduğunu anladı. Kıpkırmızı bir tenle üzerine çarşafı çekiştirerek, biraz geriledi ve çarşafı bedenine sarıp kamufle ederken, çarşafın ucunu sımsıkı şekilde göğsünün üstünde kavradı.

"Uykum var..." Yanakları yanıyor, bu hafifmeşrep durumdan yüreği hızla çarpınıyordu. Ne ayıp, ne günahı yaptığı ama pişman olmak şöyle dursun, edepsiz bedeni aynı işkenceye her an hazır hâlde kıvranıyordu.

"Şimdi değil... Sonra, bolca uyumana izin vereceğim meleğim."

Arda çevik bir hamleyle yataktan kalkıp, uzanarak kızın şaşkın bakışları altında ellerini tuttu. Hazal onun arsız bir eylem içine girişeceğini sanırken o, " Benimle gelir misin?" diye kibarca sordu.

Hazal onun nazik yönlendirmesiyle dizlerinin üzerinde emekleyerek yataktan indi. Bir eli sıkıca göğsünde kavradığı çarşafı tutarken, diğer eli adamın avucunda esir kalmıştı. Utangaç bakışlarını etrafta dolaştırdı. Kı-

Scanned with CamScanner

yafetleri yoktu. Lanet olsun, onları ne yapmışlardı ki?

"Nereye gideceğiz?" dedi bakışları etrafı tararken.

"Gidince görürüsün..."

"Üzerim nerede?" dedi Hazal bakışlarını etrafı biraz daha yoklarken, bu sefer içeride avarece dolaşmaya başlamıştı. Adam edepsizce gülümseyince, kız bunu hissetti ve utangaç yüzünü dağınık saçları arasına sakladı. O kıyafetlerin üzerinden nasıl çıktığı aklına gelince, dudaklarından sancılı bir inleme koptu.

Ve birden omuzlarından kavranarak geriye çekilmesi ve üzerine bol bir tişörtün geçirilmesi bir oldu. Arda genç kadının yüzünü ellerinin arasına alarak "Canın mı acıyor?" diye şefkatle sordu.

Hazal dudağının kıyısını daha sıkı dişlerken, yanaklarından artık buhar çıktığına emindi. Ürkek bakışlarını odaya çevirdi. "Cık!" yaptı inler gibi. Arda tişörtü boynundan aşırıp, ellerine uzandı. "O zaman, garip sesler çıkararak beni içinde olmaya tetikleme..."

"Elimde değil."

"Biliyorum." dedi Arda kulağının dibine ve kız hazla titredi. "Benim de elimde değil, ne garip değil mi?" Kız yutkunurken, Arda sıntarak onun masumluğuna, şortunu eline tutuşturdu. "Giy hadi."

Hazal şaşkınca ona bakakaldı. Arda, sımsıkı çarşafı tuttuğu ellerini açıp, çarşafın ayak bileklerine süzülmesine izin verdi. Bakışlarını genç kadının narin bedenine arzuyla çevirince, hummalı çalışmasının eseri olan kızarıklığın ve diş izlerinin farkına vararak ağzının içinde küfretti. Boynundaki diş izlerinin çevrelediği kızarıklığa parmaklarının ucuyla dokunarak "Acıyor mu?" diye sordu. Bu kadar kontrolünü kaybettiğini fark etmemişti.

Hazal başını salladı olumsuz anlamda. O sırada bakışları yarısı açık göğsüne kaydı. Hazal tişörtün etek kısmına uzanınca, Arda elini tutup onu durdu. Kurumuş dudağını yalarken, parmağının ucuyla ürpererek dikleşen göğüs ucuna dokundu. Arzuyla dolu, kavrulan dudakları ıslakça aralandı. Aç bakışlarını güç bela Hazal'ın yüzüne çevirdi.

"Çok güzelsin..."

"Değilim..." dedi Hazal, utangaç başını aşağıya eğip, yüzünü saçlarıyla saklayarak. Arda yüzünü avuçlarının arasına alarak, başını yukarı kaldırdı.

Scanned with CamScanner

"Öylesin... Kimse seni benim yüreğimle görmesin!"

Hazal yutkunarak, göğüslerinin üzerinde toplu duran tişörtü usulca indirirken titrek sesiyle "Ağzın iyi laf yapıyor, başkası olsa kanardı ama ben yutmuyorum bu komplimanları." diye kırgınca söylendi.

"Başkasına, daha önce hiç söylemedim..."

Hazal dudağının kıyısını mahcuplukla ısırırken, yüreğinde başlayan yangın yanaklarında tamamlanmıştı. Arda narin elini yakaladı ve yukarı kaldırıp dudaklarına götürdü. Gözlerinin içine bakarak avucunun içini öpüp, yanağını avucunun içine bastırdı. Hazal elinin içinde onun yeni çıkmış sakallarını hissedince, içi titredi. Şu hâliyle annesi tarafından şefkatle sevilmeyi bekleyen ufacık bir bebek gibiydi.

Arda parmaklarının ucuna uzunca bir öpücük kondurup, şortunu giymesi için elini bıraktı. Hazal ona aldırmayarak hızla önce iç çamaşırını, sonrada şortunu giyince, daha ayağına ayakkabısını iyice takamadan, Arda aceleci bir şekilde elinden tutarak kapıya yönlendirdi. Hazal hafifçe tökezleyerek "Yavaş, kaçmıyorum." diye hayıflanırken, peşinden ürkek adımlarla ilerledi. "Arda, birisi görebilir, lütfen." Korkak gözleri irileşerek kapının girişinde duran sevdiği erkeğin sırtına odaklandı.

Arda kapıya çıkarak "Saat sabahın beşi ve herkes bilmem kaçıncı uykusundadır Hazal, bizi kim görecek?" diyerek ona doğru söylendi.

Hazal, Arda'nın hızlı yönlendirmesiyle personel asansörüyle arka girişten bahçeye çıktı. Bu adam bu yolu hangi ara keşfetmişti, aklı karıştı ama üzerinde fazla durmadı. Hâlâ tedirginliği üzerinde, bakışları karanlık bahçe boyunca ilerlemekteydi. "Arda nereye gidiyoruz dur artık, birisi görecek."

"Sen susarsan kimse görmeyecek de duymayacak da Hazal... Az biraz sus." diye azarladı adam onu tatlıca.

"Arda bu oyun değil, annemler burada... Yeminle babam bir anlasın yokluğumu, seni kıçından kurşuna dizer, bu da yetmez mezarının üstüne beni de tüy gibi diker..."

Arda durdu ve bakışlarını şaşkınlıkla ve korkuyla etrafa bakınan genç kıza çevirdi. Cidden endişeliydi. Hazal bakışlarını ona ışıldayarak bakan adama çevirdiğinde "Ne?" dedi omuzlarını sarsarak.

Arda neşeyle, "Hazal, saçmalamalarını bile özlettin ya... Kendini böyle özletmeye utanmıyor musun?" diye başını sallayarak gülümsedi.

Hazal'ın omuzlarına gülle gibi ağır pişmanlığı oturdu, birden üzgün-

Scanned with CamScanner

ce başını aşağıya eğdi. Sanki havanın içindeki o kışkırtıcı mucizeler bir yerlere saklanmıştı. Adamın avucunda duran eli kasıldı. Arda ona yaklaşıp, üzgün yüzünü avuçları arasına alarak "Mavişim, sen üzül diye söylemedim bunu..." derken kendine kızdı. Keyfi kaçmıştı.

"Seni bırakmak istemedim... Hiç istemedim." dedi Hazal üzgün sesiyle, yanağına hüsran dolu bir damla süzüldü. Adamın içi kıyıldı her damlada. Durdukları yer her ne kadar ağaçların gölgesine sığınmış olsa da otele yakındı ama ikisinin de umrunda değildi. Şu anda nefeslerin sesine karışmış, ateş böceklerinin sesiyle yürekleri hızlanıyordu.

"Ağlama, geçti." dedi Arda katılmış sesiyle. Ama sarılmadı. Bedeni buz tutmuştu birden. Kollarının arasına alıp sarmakla, arkasını dönüp uzaklaşmak arasında kalmıştı.

Hazal ıpıslak olmuş mavişleriyle baktı özür diler gibi. "O gün hasta olmasaydım nede..."

Arda parmaklarını dudaklarına koyup, konuşmasını engelleyince, Hazal, Arda'nın elini öperek uzaklaştırdı. Onu susturmasına izin vermedi.

"Bırak konuşayım. Eğer konuşmazsak... Konuşmadığımız sürece içimizde yara olarak kalacak..."

"Hazal, zamanı değil... Bugün değil, en mutlu olduğum zamanda değil..."

"Bana hâlâ kızgınsın."

Arda kırgın başını yana çevirerek, karanlığa baktı. Gözleri geceyi yutan şimşekler gibi aydınlandı. Gün daha ışımamıştı.

Hazal sevdiği adamın yüzünü avuçları arasına alarak "Arda, bana bak..." diye hüzünle buyurdu.

"Hazal, konuşmayalım. Ne kadar unutmuş gibi davransam da..." Derin bir soluk geçti içine. "Düşününce içimde bir şeyler kabarıyor ve sana kızarken buluyorum kendimi. Üzmekten çekiniyorum. Kırmaktan korkuyorum artık..."

"Arda!" dedi Hazal yutkunarak. "Gitmedim." Arda yüzüne bakınca devam etti. "Senden hiç gitmedim sevgilim. Bu; terk ediş değildi. Düşündüm. Onca zaman hep düşündüm... Sen görmezken her şey farklıydı. Büyü farklıydı fakat gerçek çok başkaydı. Sevmemenden, üzerine yük olmaktan ya da ayaklarına pranga olmaktan değildi bu korkum. Ben başka şeyden daha çok korktum... Benim korkum bunlardan daha çok, senin

Scanned with CamScanner

verdiğin sözler yüzünden, hayatını; sevmediğin, sırf söz verdiğin birisi için harcamandandı. Çok gururlu ve onurlu bir adamsın. Bilirim, verdiğin sözleri tutarsın... Ya sevmeseydin, ya gördüğünde sevemeseydin beni... Bu da bir gerçekti."

Arda yanaklarındaki narin elleri, avucuyla kavrayıp defalarca öptü. "Hazalım, konuşmayalım... Lütfen bu gece değil."

"Bu gece konuşalım Arda. Eğer bir şeyler değişecekse, bu gece olmalı... Adım ağzından çıkar çıkmaz adı aşk olur muydu? Beni bıkmadan mevsimler gibi bekleyip, her hâlimi kabullenir miydin? Yazı mı kışımı ayrı sever miydin? Güzleri deli olmamı, baharları ağlak, kışları soğuk, yazları sıcak olmamı kabullenir miydin? Değişkeniz Arda. Bir ağlayan, bir gülen tabiata sahibiz. Bak, ben bile kaç çeşidim, eğer şu anda bunları yaşamasaydık, sen her beni kabullenebilecek miydin?"

"Hazal... Sen döndün bana, en güzel yerinde uyanmış gibi olduğum rüyam, yeniden başladı... Sen bilmez misin, yürekli bir kadının başı[6], yüreksiz bir erkeğin omzuna ağır gelir. Sen yüreklisin ama bazen düşüncesizsin..." dedi Arda konuşmasına izin vermeyerek. Yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerini başparmağıyla kuruladı. Dudaklarını burnunun ucuna dokundurdu. "Mavişim..." Ona dikkatle baktı. Bakışı, Hazal'ın tam ruhuna işliyor ve kafasından geçen her düşünceyi okuyormuş gibi hissettiriyordu. "Geçmişi bırakalım. Vedalar, gözleriyle sevenler içindir Mavişim, gönülden sevenler ayrılmaz. Biz ayrılmadık hiç, sadece uzaklaştık... Tamam. Sana çok kızdım, öfkelendim, hatta neredeyse nefret ettiğimi dahi sandım ama senden asla vazgeçmedim. En kızdığım, öfkelendiğim anlarda bile, öylesine garip bir duyguyla süzüldün ki benliğime, kızarken, birden yumuşadığımı, çözüldüğümü hissettim. Ve buna daha çok öfkelendim..." Birden geriye çekilip elini kavradı. "Şimdi gelecek misin?"

"Nereye?" dedi Hazal bu gergin havayı yırtan titrek sesiyle. Elinin tersiyle yanağını kurulurken burnunu çekerek, adamın peşinden sürüklenmeye başladı. Az sonra Hazal ağladığı, düşündüğü günlere ait olan arka sahile ulaştı ve dudaklarından müthiş bir inleme koptu. Hâlâ uyuyor olma ihtimalini düşündü çünkü bu rüya gibiydi! Gördükleri karşısında şaşkına uğradı. Gözleri az önce kederle dolmuştu, şimdi ise mutluluk gözyaşlarıyla ıslanıyordu. Elleri ne ara dudaklarına tırmanmış, gözyaşları ne ara yanaklarına sıralanıp, görüş alanını zorlaştırmıştı anlamadı.

Arda genç kadının omzuna kolunu dolayıp, bedenine narin bede-

[6] yürekli bir kadının başı: Nazım Hikmet dizesi...

Scanned with CamScanner

ni yasladı. Çenesini başına yaslayarak, derin derin solumaya doymadığı saçlarını öptü. Hazal tepesinden adama bakarak şaşkınca, "Ne ara yaptın bunları?" diye sordu. Kollarını adamın kalın beline dolayarak, dudaklarını göğsüne dokundurdu. Tam kalbinin üstünden öptü. Olduğu yerden. Kocaman bedeninde bulduğu barınağın sessizliğini dinledi. Ufacık masum öpücüğüyle, tişörtünün üstünden bile adamın tenini yaktı.

"Çok bir şey değil, malum dikkat çekmemek için fazla abartılı bir şey yapmadım."

"Bu bir şey değilse..." dedi Hazal etrafa bakınarak heyecanla... Nefesi kesildi kısa bir an. Kumsalın üzerine ufak mumlar yakılmış ve birkaç tane meşale dikilerek, karanlık ortam ışıklandırılmıştı. Yerde ekose desenli bir örtü ve yanında ufak bir piknik sepeti vardı. Romantiklikse amacı, bu o kelimenin âlâsı olmuştu.

Arda, Hazal'a uzandı ve şaşkın kızın elinden çekiştirerek ateşin başına yaklaştırdı. "Buradan mehtabı izlemek güzel olsa gerek..." Arda yere oturdu ve kadınını yanına çekti.

"Çok güzeldir." dedi Hazal ağzı kulaklarında bir neşeyle. Saçlarını kulağının arkasına tıkıştırıp, kumların üzerine serilmiş örtüye otururak, bedenini Arda'ya yaklaştırdı. Arda bacaklarını aralayınca, Hazal hiç tereddütsüz yerleşerek, sırtını sert göğsüne yasladı. Arda kollarını narin omzunun üzerinden aşırıp, göğsünde sıkıca bağlarken, çenesini genç kadının narin omzunun oluğuna yasladı.

"Bahar kokuyorsun..."

Hazal mahcupça kıkırdayarak, "Bence şu anda... Sadece, sen kokuyorum." dedi. Yanakları tatlı bir kızılla renklenirken bedeni mutlulukla ve tutkuyla titriyordu. Teninde mühür gibi onun izlerini ve nefesinin busesini taşıyordu hâlâ ve bu gurur veriyordu.

"Öyle." dedi Arda "Bu kokuyu sevdim. Bundan sonra hep ben kokacaksın."

İkisi de sessizleşti. İkisi de sadece, sessizliği dinledi. Dakikalarca gözlerini ufka dikip, sarmaş dolaş oturdular. Gün bulutları yararak ışığını kuşanıp geceyi bertaraf ederken, kızılın en koyusunu, sarının en canlısını, morun en neşelisini kuşanarak denizin üzerindeki laciverte sataşıp maviye bürünmesini sağlıyordu. Buram buram umut, aşk, romantizm kokuyordu hava. Alabildiğine huzur sunuyordu mehtap ve içleri serin bir yazın güneşini, sıcak bir kışın karını hasretle karşıladığı gibi umutla kucaklıyordu bu eşsiz anı.

Scanned with CamScanner

"Sanki gözlerimi kapayınca, bunlar bitecek, her şey eskiye dönecek ve sen kaybolacaksın gibi geliyor. Arda, ben gözlerimi kapamaya korkuyorum..."

"Gözlerini kapa!" diye buyurdu Arda. Hazal şaşakaldı. "Hadi." Usulca kulağının dibinde nefeslendi. Hazal kıpırdandı ve sırtını onun göğsünden ayırdı. Genç adama merakla baktı. Arda gülümsedi. Bu güven veren, iç titreten bir gülümsemeydi. Hazal yüzünü süzen kara gözlerde, dikkatli, ciddi bir bakış belirdiğini gördü ama sesini çıkarmadı. Belli belirsiz bir huzursuzluk duydu, ancak aldırış etmedi buna. Kısacık bir an duralayınca Arda "Şşttt, denileni yap. Kapat gözlerini bir tanem." diye direktif verdi. Hazal bu sefer tatlı emre itaat etti.

Arda, Hazal'ın elini avucunun içine aldı. Usulca kendisine çevirdi. Hazal iki dizinin üzerinde arkasını dönüp, merakla bakışlarını Arda'ya çevirdi. Arda, Hazal'ın bir elini dudaklarına götürüp öperken, Hazal dudakları bir karış açık hâlde diğer eline bakıyordu. O bakıyor, Arda toy bir delikanlının kirlenmemiş yağız yüreğinin çırpınışlarını hissettiriyordu. Onun tek bir dudak büküşüyle dünyaları ona veriyordu. Yalın ayak bir meleğin masum kanatlarının ferahlığıyla dokunuyordu kalp atışlarının ritmi ruhuna... İşte yine karanlığın içinde doğması olanaksız, gecenin vuslatı olan güneş gibi açıyordu sevdiğinin yüzündeki gülümsemesi dudaklarında ve Arda bu anı görmenin hazzıyla derin derin nefes alıyordu içine... Şaşkın, telaşlı, ürkek, huzursuz ve haylaz bir o'kadar da mutlu olmuştu. Karmaşık duyguları sancılıydı... Merakla baktı Hazal'a. Hâlâ ciddi bir tepki vermemişti. Güzel kaşları kâh katılarak çatılıyor, kâh gevşeyerek alnında kıpırdanıyordu.

Arda daha fazla dayanamayarak, sevdiğinin saçlarını kulağının arkasına sakladı. Hazal'ın yanaklarını okşadı sevgiyle. Ellerinin kıvrımlarının içinde dokunuşlarının tılsımı saklıydı. Sanki bu anı unutmamak, bir ömür gözleri gibi, teninde de saklamak için dokunuyordu yârine...

Arda avuçlarını yukarı kaldırıp, yumduğu elinin üzerine öpücük bıraktı. Ve Hazal gördüğü şeyle yutkundu. "Bu?" dedi fısıltı gibi. Konuşamadı. Artık, yutkunamıyordu bile. Neden birden kalbinin ta içinde böylesine kesin bir acı duymuştu sanki?

"Bu değil... Evet, diyeceksin sevgilim..." diye buyurdu ukala hergele.

"Arda bu..." dedi kız tekrar şaşkınca.

Arda alaylı bir tavırla, bir kaşını küstahça kaldırarak gerdi. Gözlerinin içine, umutla baktı. Sanki gözlerinde cennet ve cehennem çarpışıyordu.

Scanned with CamScanner

Titrek bir sesle, fazla ikna edici olmayan bir tavırla gülümserken, "Hazal, evet mi?" diye sordu heyecanla.

Hazal bakışlarını şaşkınca adamın gözlerine çıkardı. Elinde, sımsıkı tuttuğu değerli tek taşlı yüzüğe baktı. "Sordun mu?" dedi nazlanarak.

Küstah dudakları büküldü Arda'nın. "Sordum say..."

Hazal muzırca kıkırdadı. "Sen de dedim say."

"Olmaz..." diye itiraz etti erkek. Kaşları apansız çatılmıştı.

"Ne olmazmış?" diye sordu Hazal, tıpkı onun gibi kaşlarını çatarken. Kızmıştı!

"Dedin sayamam Hazal, diyeceksin..." diye buyurdu küstahça.

Kibirli hergele! Hazal dudaklarını büzdü öfkeyle, "Ben de sordun sayamam Arda, soracaksın..." dedi misilleme yaparak somurtukça.

Arda kızın yüzünü iri ellerinin arasına alıp, sertçe okşadı. "Hazal, evet diyeceksin sevgilim, sadece evet ve beni dünyanın en mutlu erkeği yapacaksın..."

"Nereden biliyorsun diyeceğimi?" dedi Hazal iyice köpürerek. Emretmesi, inatçı tabiatını kamçılıyordu. Romantik anların bile içine ediyordu *Ormantik Hanzo!*

Arda yanaklarını avuçlarının arasında sıkıştırarak cezalandırır gibi, burnundan öptü. "Çünkü evet diyeceksin..."

"Neye?" dedi Hazal dudaklarını şeytanca bükerek.

"Hazal?" diye azarladı adam. Hazal masumca "Efendim sevgilim..." dediğinde adam çığırından çıkarak "Benimle evlenir misin?" diye buyurdu bal gibi sesiyle. Bu kadar erken pes ederek söylemesini beklemediği için Hazal, afalladı ilk, sonra nefesi içine kaçmış sesiyle cevap veremeyince, usulca kafasını salladı. Arda boğazını temizleyerek, "Bu... Bu ne demek?" diye sordu heyecanla.

"E-evet." dedi Hazal ona dünyaları bağışlayarak.

"Du-Duyamadım meleğim..." dedi Arda ilk defa kekeleyerek titrek sesiyle. Heyecanlanmıştı.

"Neyi?" diye kelime oyunu yaptı kız. *Oyun başlamıştı!*

"Az önceki dediğin şeyi, duyamadım Hazal. Ne dedin?"

"Ne dedim ki?" dedi kelime oyunu yaparak.

"Hazal..." dedi Arda, heyecanından sabırsızlaşan sesiyle uyararak...

Scanned with CamScanner

"Ne Hazal'ı?" dedi kadın dudaklarını bükerek. Arda genç kadının yanlarına dokundu hainice. "Söyle sevgilim, duymaya ihtiyacım var?"

"Neyi?" dedi şüpheli sesiyle.

"Cevabını?" diye sabırsızlandı adam. Kızıyordu!

"Söyledim?" dedi Hazal inatla.

"Ne dedin, duymadım ki?" diye sordu adam hainice.

"Ne zaman?" diye başladı yine oyuna kadın muzırca.

"Lanet olsun az önce evet dedin ya, onu diyorum?" dedi Arda yarı kızgın, yarı güleç hâlde...

"Neden dedim ki o lafı, hatırlamıyorum..." dedi Hazal. Yalnızca bir meydan okuma vesilesi, fethedilmemiş bir cevaptı onunkisi.

"Benimle evleneceksin Hazal..."

Hazal başını salladı isyanla. "Hah işte, yine başladık..."

"Mavişim lütfen, evleneceksin. Evet de, bileyim..."

"Neden diyeyim? Sen deyince kelimelerine kıran giriyor ki, bir daha tekrarlamıyorsun sorunu... Ben de tekrarlamayacağım işte. Demiyorum, bir kere dedim onu cevap say. Duysaydın." Yüzünü nazlıca çevirip, küsçe dudaklarını büzdü.

Arda alnını genç kadının alnına yasladı. Yanaklarını başparmağıyla okşayarak "Hazal!" dedi inatla. "Çünkü sen benimle yine de evleneceksin. Çünkü iki âlemde de, yalnız benimsin..." Daha fazla konuşmasına izin vermeden dudaklarını ağzıyla mühürledi. Hazal dudaklarını çekmek isteyince, adam buna izin vermeyerek diliyle dudaklarını ayartarak aralayıp, en kuytu tatlarına süzülerek içine nefes gibi işledi. Hazal'ın büyülü dudaklarından haz dolu bir inleme kurtulunca, dudaklarını kısacık bir an çekerek "Bunu evet olarak kabul ettim Mavişim." deyip küstahça sırıttı, kızın kızgınca dudak büküşüne aldırmadan kaldığı yerden bal tadındaki dudaklarını sömürmeye devam etti. Kaç cennet vardı teninde, kaç bahar kuşanmıştı gözleri, kaç kişiyi yerleştirmişti içine... Melek miydi, cadı mı? Arda onun varlığıyla var olduğunu, yokluğuyla kahrolduğunu hatırladı. Daha çok sahiplendi tenini. Tutku; çelik bir bent gibi ket vurdu yüreklerine...

Hazal güç bela kurtararak dudaklarını onun esaretinden, nefes nefese bakışlarını etrafta ürkekçe gezdirdi. İçten içe titriyordu ve nedenini de bilmiyordu. Bildiği tek şey, kendisini şimdiye kadar hiçbir erkeğin rahatsız etmediği kadar sarsan bu adamdan uzaklaşmak zorunda olduğuydu. Aklı hâlâ

Scanned with CamScanner

başındayken "Arda burası olmaz..." diye huysuzca söylendi. Arda dudaklarını yanaklarına ve oradan boynuna kaydırdı. Kokusunu derince içine çekti.

"Bunun yeri mi var sevgilim, istediğimizde neden yapamıyormuşuz?"

"Arda... Arsızlaşma..." dedi Hazal gözleri kapanırken usulca. "Gün ağardı, millet uyanmaya başladı... Buralar birazdan hareketlenir... Mahremiyete saygın yok mu?"

"Şu anda yok. Odaya kadar sabredemem sevgilim, şimdi istiyorum seni. Gece rahat bıraktım ya, dinlenmişsindir..." dedi küstah küstah. Lütfetmişti Ormantik Hanzo! "Ya... Ya..." dedi itiraz ederek.

"Ya değil, Hazal... Evet diyeceksin sevgilim. Bir ömür evet..."

Arda bunu söylerken, ellerini bedeninde dolaştırıp, en sevdiği yerde konaklatarak, genç kadına tüm olumsuz düşünceleri yasakladı. Büyülü gibiydi bakışları, sanki senelerdir hasret kalmış gibi yakıcıydı dokunuşları... Sanki sabahı koynunda geçirmemiş gibi, ilk defa dokunuyormuş gibi tedirgindi istekleri... Hazal hızla nefes alıp verirken, Arda'nın elleri de onun göğsüyle birlikte kalkıp iniyordu. Bu şekilde birlikte olduktan sonra, başka hiçbir şeyin önemi yoktu artık. Birisi mi gelecek, birisi mi duyacak, pek de umursamıyordu. Teninin kokusu içinde, bedeninin arzusu teninde hüküm sürüyordu. Ellerini kadının narin bedeninde dolaştırarak, yanlarına doğru götürdü ve şortunun kenarından tutup acelecice yukarı çekiştirdi. Öpüşmelerine yalnızca bir saniye ara vererek, beline kadar sıvayarak kızın utançtan kızaran yüzüne baktı.

"Tak şu yüzüğü parmağına... Görmek istiyorum. Bana ait olduğunu, bir ömür benim olduğunu görmek istiyorum." dediğinde Arda birazcık geriye çekilip, Hazal'ın elini kavradı ve genç kadın yüzüğü ona uzattı. Hazal'ın kalbindeki kuş şarkı söylerken, kanı damarlarına yakıcı bir tutkuyla savruldu. Dudakları gül tomurcuğu gibi bükülerek, yanakları tatlı bir kızıla bulaştı. Ürkek gözlerini çevreleyen kirpiklerini sık sık kırpıştırırken, "Bu senin görevin değil miydi?" diye mahzunca sordu. Utanarak, dudağının kıyısını dişledi. Ne garip hâllere düşer olmuşlardı...

Arda sırıtarak yüzüğü eline aldı ve avucuna aldığı narin parmağa, usulca yüzüğü taktı. Romantiklikten uzak, şehvetle koyulmuş gözlerinin içinde, ayın en eşsiz ışıkları oynaşıyor, güneşi bile kıskandıracak bir parlama patlak veriyordu. Elini yukarı kaldırarak, üzerine içten bir buse koydu. Yaktı kızın iliğini kemiğini... Yaz günüde buz gizi esen yelmişçe·

Scanned with CamScanner

sine, tüm tüylerini havalandırarak içine işledi. Hazal yutkundu. Arda kızın yanağını okşayarak dudaklarını alnına değdirdi.

"Buradan hiç çıkmayacak..."

"Bir süre takamam..." dedi Hazal gerçeğe dönerek. Adam birden irkilerek geri çekildi. Sanki tokatlamış gibi adamı, yakışıklı yüzü sertleşmiş, kaşları dehşet bir ifadeyle çatılmıştı. Hazal, hemen onun yanlış anladığını kavrayarak "Ailem öğrenene kadar sevgilim. Bu çok hızlı oldu." diyerek ona konuşma fırsatı vermeden, aklını karıştırmak için de dudaklarına sokuldu. Titrekti hâlâ ona sunduğu şehveti, yakıyordu ama ürkek bir yıldız gibi yanıp sönerek onun yüreğine kayıyordu. Arda kadını sımsıkı kucaklayarak dudaklarının bal tadına vardığında, Hazal'ın düşündüğünün aksine unutmadığını belirterek, nefes nefese dudaklarına soludu. "Konuşacağız ama şimdi değil, şimdi seninle sadece sevişmek istiyorum." diyerek kısacık arayı tekrar kapattı. Kızın şortunun kıyılarını iyice baldırlarına topladı. Zaman dursun istiyordu, sabahlarını, gecelerini, tüm vakitlerini onunla geçirmek, nefesini içmek, sıcaklığında boğulmak, gözlerindeki sonsuzlukta yok olmak istiyordu. Çarmıha gerilmişçesine geriliyordu bedeni, kanı yanıyordu tüm adaleleri taş keserken. Elleri kızın kıyafetlerini parçalar gibi çekiştiriyordu.

Hazal da geride kalmamak için ağzının içinde inleyerek, adamın tişörtünün içine sokuşturdu ellerini, sanki pembe bulutlarından düşecekmiş gibi omuzlarına sımsıkı sarılıyordu. Arda dudaklarını onun ten tadıyla doldururken, boynunda oyalanan ağzını, ince kumaşa sürterek göğüslerine indirdiğinde, "Off" dedi inleyerek. Göğüs oluğunun mis kokunu içine çekti. Kafasını kaldırdığında, günün alacalı ışığının kadının al tenine çarparak nazlandığını, kusursuz yüzüne yansımasını bırakarak sataştığını gördü. Dakikalar durarak, saniyeler asır olarak izledi yüzünü. Titrek kirpiklerini yelpaze gibi yanaklarını döküp, dudaklarını aralayarak beklentiyle öpülmeyi umutlanmasını izledi. İçinde vahşi, ilkel bir dürtü uyandı. Şehvet olup aktı damarlarına, ateş olup düştü yüreğine.

Onu, onca zaman, itiraf edebileceğinden çok daha fazla çıplak hayal etmişti fakat gün ışığında gerçeğini gözleriyle görmek kadar muhteşem bir hayal kuramamıştı. Ve şimdi bunu görecekti. Ağır bedenini üzerine yıktığında, Hazal'ın sırtı yumuşak kumsalda şekil aldı.

Arda kızın gün ışığına maruz kalmış melek yüzüne baktı. Tam bir teslimiyetle ona tutsak olmuş, mavişleri parlayarak gözlerine mahcup mahcup bakıyordu. Hazal utanarak başını yana çevirdi. Kıyıdan esen tatlı rüzgârla denize açılmaya çalışan ılık bir meltemin yanından geçişir gibi

Scanned with CamScanner

tüylerini havalandırarak içine içlediğini hissetti. Ve pırıl pırıl parlayan gökyüzüne dönen eşsiz gözlerini sımsıkı kapattı.

Arda, dondu kısacık bir an, sevdiği kadın altında hazla kasılınca, elinin altındaki uzun ve sıkı bacaklarındaki kaslarını esnetmek için okşadı. Ateşle birleşen dudaklarının hissi, kasıklarında derin sancılara yol açtı. Hazal ellerini adamın tişörtünün içine soktu. Parmakları göğsündeki tüylerin arasında dolaşırken uyuşukça, titrek dudakları ürkekçe çenesine dokunmuştu.

Arda üzerindeki tişörtü çıkarıp bir yere savurdu. Heyecanla ve arzuyla kasılan bedeniyle, içine girmeye hazır hâlde üzerinde yerini alması çok sürmedi. İri elleri kaburgalarının etrafından turlarken kızın, hazır hâlde birleşmek için garip bir heyecan kapladı yüreğini. Sanki gece boyu seviş-memişler gibi, ona hâlâ sonsuz bir iştahla doyamamıştı. Kadının göğüsleri hızla nefes aldığı için, arada ezildi. Arda üzerindeki şortunu çekiştirerek baldırlarına kadar sıvadı. Sonra dayanamayarak el çabukluğuyla düşmesini sağlayıp onu bir fazlalık kabul ederek, kızın narin bedeninden ayırdı. Bir an deniz kadar berraklaşan gözlerine baktı. Denizin en koyu rengi olan kurşuni mavisinden koyu turkuaza dönüşmesini aklına nakşetti. Üstündeki gökyüzünün gümüşi ışıkları göz alırcasına parlayarak içine işliyordu. Göz bebeklerinde yanan ışıklar öyle güçlendi ve parlaklık kazandı ki, Arda kısacık bir an onun aşkıyla tekrar kör olacağını sandı. Canını yakmaması için şortun fermuarını zorlarken, hafifçe geri çekildi ve ilk defa göğüslerini bütünüyle çıplak gördüğü için derin bir soluk çekti içine. O kadar mükemmeldi ki... Onca zaman kurduğu hayallerinde, fantezilerinde, onlara her şeyi yapmıştı. Gece boyu defalarca dokunmuş, öpmüş, emmiş, ancak hiçbiri şu andaki güzelliğin tüm çıplaklığıyla görünmesiyle karşılaştırılamazdı. Usulca eğilip dudaklarını kabarmış tomurcuklarına bastırdı. Hazal'ın göğüsleri hızla havalanarak titrerken, sesli bir nefes aldı. Gözlerini sımsıkı yumdu, kısacık saçlara asıldı, o karabaşı bilinçsizce çekiştirerek hazla göğüslerine gömdü.

"Arda... Yakalanacağız..." dedi son mantık kırıntılarıyla söylenerek, fakat adam göğsünün ucunu ısırınca, iradesi kırıldı. Hazal'ın son gördüğü denizin maviliğiydi. Bulut apansız yerinden çekildiği için masmavi gökyüzündeki güneş daha güçle parlamaya başlamıştı ve bu gözlerini aldığı için daha çok göz kapaklarını sıktı. Arzusuyla yaptığı eylemler tamamen içindeki edepli kıza tezattı. Arda diliyle tenine sataşıp ayartınca, teninden uzaklaştırmaya yetecek kadar sert bir şekilde saçlarından çekti.

Scanned with CamScanner

"Öylesin... Kimse seni benim yüreğimle görmesin!"

Hazal yutkunarak, göğüslerinin üzerinde toplu duran tişörtü usulca indirirken titrek sesiyle "Ağzın iyi laf yapıyor, başkası olsa kanardı ama ben yutmuyorum bu komplimanları." diye kırgınca söylendi.

"Başkasına, daha önce hiç söylemedim..."

Hazal dudağının kıyısını mahcuplukla ısırırken, yüreğinde başlayan yangın yanaklarında tamamlanmıştı. Arda narin elini yakaladı ve yukarı kaldırıp dudaklarına götürdü. Gözlerinin içine bakarak avucunun içini öpüp, yanağını avucunun içine bastırdı. Hazal elinin içinde onun yeni çıkmış sakallarını hissedince, içi titredi. Şu hâliyle annesi tarafından şefkatle sevilmeyi bekleyen ufacık bir bebek gibiydi.

Arda parmaklarının ucuna uzunca bir öpücük kondurup, şortunu giymesi için elini bıraktı. Hazal ona aldırmayarak hızla önce iç çamaşırını, sonrada şortunu giyince, daha ayağına ayakkabısını iyice takamadan, Arda aceleci bir şekilde elinden tutarak kapıya yönlendirdi. Hazal hafifçe tökezleyerek "Yavaş, kaçmıyorum." diye hayıflanırken, peşinden ürkek adımlarla ilerledi. "Arda, birisi görebilir, lütfen." Korkak gözleri irileşerek kapının girişinde duran sevdiği erkeğin sırtına odaklandı.

Arda kapıya çıkarak "Saat sabahın beşi ve herkes bilmem kaçıncı uykusundadır Hazal, bizi kim görecek?" diyerek ona doğru söylendi.

Hazal, Arda'nın hızlı yönlendirmesiyle personel asansörüyle arka girişten bahçeye çıktı. Bu adam bu yolu hangi ara keşfetmişti, aklı karıştı ama üzerinde fazla durmadı. Hâlâ tedirginliği üzerinde, bakışları karanlık bahçe boyunca ilerlemekteydi. "Arda nereye gidiyoruz dur artık, birisi görecek."

"Sen susarsan kimse görmeyecek de duymayacak da Hazal... Az biraz sus." diye azarladı adam onu tatlıca.

"Arda bu oyun değil, annemler burada... Yeminle babam bir anlasın yokluğumu, seni kıçından kurşuna dizer, bu da yetmez mezarının üstüne beni de tüy gibi diker..."

Arda durdu ve bakışlarını şaşkınlıkla ve korkuyla etrafa bakınan genç kıza çevirdi. Cidden endişeliydi. Hazal bakışlarını ona ışıldayarak bakan adama çevirdiğinde "Ne?" dedi omuzlarını sarsarak.

Arda neşeyle, "Hazal, saçmalamalarını bile özlettin ya... Kendini böyle özletmeye utanmıyor musun?" diye başını sallayarak gülümsedi.

Hazal'ın omuzlarına gülle gibi ağır pişmanlığı oturdu, birden üzgün-

Scanned with CamScanner

ce başını aşağıya eğdi. Sanki havanın içindeki o kışkırtıcı mucizeler bir yerlere saklanmıştı. Adamın avucunda duran eli kasıldı. Arda ona yaklaşıp, üzgün yüzünü avuçları arasına alarak "Mavişim, sen üzül diye söylemedim bunu..." derken kendine kızdı. Keyfi kaçmıştı.

"Seni bırakmak istemedim... Hiç istemedim." dedi Hazal üzgün sesiyle, yanağına hüsran dolu bir damla süzüldü. Adamın içi kıyıldı her damlada. Durdukları yer her ne kadar ağaçların gölgesine sığınmış olsa da otele yakındı ama ikisinin de umrunda değildi. Şu anda nefeslerin sesine karışmış, ateş böceklerinin sesiyle yürekleri hızlanıyordu.

"Ağlama, geçti." dedi Arda katılmış sesiyle. Ama sarılmadı. Bedeni buz tutmuştu birden. Kollarının arasına alıp sarmakla, arkasını dönüp uzaklaşmak arasında kalmıştı.

Hazal ıpıslak olmuş mavişleriyle baktı özür diler gibi. "O gün hasta olmasaydım nede..."

Arda parmaklarını dudaklarına koyup, konuşmasını engelleyince, Hazal, Arda'nın elini öperek uzaklaştırdı. Onu susturmasına izin vermedi.

"Bırak konuşayım. Eğer konuşmazsak... Konuşmadığımız sürece içimizde yara olarak kalacak..."

"Hazal, zamanı değil... Bugün değil, en mutlu olduğum zamanda değil..."

"Bana hâlâ kızgınsın."

Arda kırgın başını yana çevirerek, karanlığa baktı. Gözleri geceyi yutan şimşekler gibi aydınlandı. Gün daha ışımamıştı.

Hazal sevdiği adamın yüzünü avuçları arasına alarak "Arda, bana bak..." diye hüzünle buyurdu.

"Hazal, konuşmayalım. Ne kadar unutmuş gibi davransam da..." Derin bir soluk geçti içine. "Düşününce içimde bir şeyler kabarıyor ve sana kızarken buluyorum kendimi. Üzmekten çekiniyorum. Kırmaktan korkuyorum artık..."

"Arda!" dedi Hazal yutkunarak. "Gitmedim." Arda yüzüne bakınca devam etti. "Senden hiç gitmedim sevgilim. Bu; terk ediş değildi. Düşündüm. Onca zaman hep düşündüm... Sen görmezken her şey farklıydı. Büyü farklıydı fakat gerçek çok başkaydı. Sevmemenden, üzerine yük olmaktan ya da ayaklarına pranga olmaktan değildi bu korkum. Ben başka şeyden daha çok korktum... Benim korkum bunlardan daha çok, senin

Scanned with CamScanner

verdiğin sözler yüzünden, hayatını; sevmediğin, sırf söz verdiğin birisi için harcamandandı. Çok gururlu ve onurlu bir adamsın. Bilirim, verdiğin sözleri tutarsın... Ya sevmeseydin, ya gördüğünde sevemeseydin beni... Bu da bir gerçekti."

Arda yanaklarındaki narin elleri, avucuyla kavrayıp defalarca öptü. "Hazalım, konuşmayalım... Lütfen bu gece değil."

"Bu gece konuşalım Arda. Eğer bir şeyler değişecekse, bu gece olmalı... Adım ağzından çıkar çıkmaz adı aşk olur muydu? Beni bıkmadan mevsimler gibi bekleyip, her hâlimi kabullenir miydin? Yazı mı kışımı ayn sever miydin? Güzleri deli olmamı, baharları ağlak, kışları soğuk, yazları sıcak olmamı kabullenir miydin? Değişkeniz Arda. Bir ağlayan, bir gülen tabiata sahibiz. Bak, ben bile kaç çeşidim, eğer şu anda bunları yaşamasaydık, sen her beni kabullenebilecek miydin?"

"Hazal... Sen döndün bana, en güzel yerinde uyanmış gibi olduğum rüyam, yeniden başladı... Sen bilmez misin, yürekli bir kadının başı[6], yüreksiz bir erkeğin omzuna ağır gelir. Sen yüreklisin ama bazen düşüncesizsin..." dedi Arda konuşmasına izin vermeyerek. Yüzünü avuçlarının arasına alarak gözlerini başparmağıyla kuruladı. Dudaklarını burnunun ucuna dokundurdu. "Mavişim..." Ona dikkatle baktı. Bakışı, Hazal'ın tam ruhuna işliyor ve kafasından geçen her düşünceyi okuyormuş gibi hissettiriyordu. "Geçmişi bırakalım. Vedalar, gözleriyle sevenler içindir Mavişim, gönülden sevenler ayrılmaz. Biz ayrılmadık hiç, sadece uzaklaştık... Tamam. Sana çok kızdım, öfkelendim, hatta neredeyse nefret ettiğimi dahi sandım ama senden asla vazgeçmedim. En kızdığım, öfkelendiğim anlarda bile, öylesine garip bir duyguyla süzüldün ki benliğime, kızarken, birden yumuşadığımı, çözüldüğümü hissettim. Ve buna daha çok öfkelendim..." Birden geriye çekilip elini kavradı. "Şimdi gelecek misin?"

"Nereye?" dedi Hazal bu gergin havayı yırtan titrek sesiyle. Elinin tersiyle yanağını kurularken burnunu çekerek, adamın peşinden sürüklenmeye başladı. Az sonra Hazal ağladığı, düşündüğü günlere ait olan arka sahile ulaştı ve dudaklarından müthiş bir inleme koptu. Hâlâ uyuyor olma ihtimalini düşündü çünkü bu rüya gibiydi! Gördükleri karşısında şaşkına uğradı. Gözleri az önce kederle dolmuştu, şimdi ise mutluluk gözyaşlarıyla ıslanıyordu. Elleri ne ara dudaklarına tırmanmış, gözyaşları ne ara yanaklarına sıralanıp, görüş alanını zorlaştırmıştı anlamadı.

Arda genç kadının omzuna kolunu dolayıp, bedenine narin bede-

[6] yürekli bir kadının başı: Nazım Hikmet dizesi...

Scanned with CamScanner

ni yasladı. Çenesini başına yaslayarak, derin derin solumaya doymadığı saçlarını öptü. Hazal tepesinden adama bakarak şaşkınca, "Ne ara yaptın bunları?" diye sordu. Kollarını adamın kalın beline dolayarak, dudaklarını göğsüne dokundurdu. Tam kalbinin üstünden öptü. Olduğu yerden. Kocaman bedeninde bulduğu barınağın sessizliğini dinledi. Ufacık masum öpücüğüyle, tişörtünün üstünden bile adamın tenini yaktı.

"Çok bir şey değil, malum dikkat çekmemek için fazla abartılı bir şey yapmadım."

"Bu bir şey değilse..." dedi Hazal etrafa bakınarak heyecanla... Nefesi kesildi kısa bir an. Kumsalın üzerine ufak mumlar yakılmış ve birkaç tane meşale dikilerek, karanlık ortam ışıklandırılmıştı. Yerde ekose desenli bir örtü ve yanında ufak bir piknik sepeti vardı. Romantiklikse amacı, bu o kelimenin âlâsı olmuştu.

Arda, Hazal'a uzandı ve şaşkın kızın elinden çekiştirerek ateşin başına yaklaştırdı. "Buradan mehtabı izlemek güzel olsa gerek..." Arda yere oturdu ve kadınını yanına çekti.

"Çok güzeldir." dedi Hazal ağzı kulaklarında bir neşeyle. Saçlarını kulağının arkasına tıkıştırıp, kumların üzerine serilmiş örtüye oturarak, bedenini Arda'ya yaklaştırdı. Arda bacaklarını aralayınca, Hazal hiç tereddütsüz yerleşerek, sırtını sert göğsüne yasladı. Arda kollarını narin omzunun üzerinden aşırıp, göğsünde sıkıca bağlarken, çenesini genç kadının narin omzunun oluğuna yasladı.

"Bahar kokuyorsun..."

Hazal mahcupça kıkırdayarak, "Bence şu anda... Sadece, sen kokuyorum." dedi. Yanakları tatlı bir kızılla renklenirken bedeni mutlulukla ve tutkuyla titriyordu. Teninde mühür gibi onun izlerini ve nefesinin busesini taşıyordu hâlâ ve bu gurur veriyordu.

"Öyle." dedi Arda "Bu kokuyu sevdim. Bundan sonra hep ben kokacaksın."

İkisi de sessizleşti. İkisi de sadece, sessizliği dinledi. Dakikalarca gözlerini ufka dikip, sarmaş dolaş oturdular. Gün bulutları yararak ışığını kuşanıp geceyi bertaraf ederken, kızılın en koyusunu, sarının en canlısını, morun en neşelisini kuşanarak denizin üzerindeki laciverte sataşıp maviye bürünmesini sağlıyordu. Buram buram umut, aşk, romantizm kokuyordu hava. Alabildiğine huzur sunuyordu mehtap ve içleri serin bir yazın güneşini, sıcak bir kışın karını hasretle karşıladığı gibi umutla kucaklıyordu bu eşsiz anı.

Scanned with CamScanner

"Sanki gözlerimi kapayınca, bunlar bitecek, her şey eskiye dönecek ve sen kaybolacaksın gibi geliyor. Arda, ben gözlerimi kapamaya korkuyorum..."

"Gözlerini kapa!" diye buyurdu Arda. Hazal şaşakaldı. "Hadi." Usulca kulağının dibinde nefeslendi. Hazal kıpırdandı ve sırtını onun göğsünden ayırdı. Genç adama merakla baktı. Arda gülümsedi. Bu güven veren, iç titreten bir gülümsemeydi. Hazal yüzünü süzen kara gözlerde, dikkatli, ciddi bir bakış belirdiğini gördü ama sesini çıkarmadı. Belli belirsiz bir huzursuzluk duydu, ancak aldırış etmedi buna. Kısacık bir an duralayınca Arda "Şşttt, denileni yap. Kapat gözlerini bir tanem." diye direktif verdi. Hazal bu sefer tatlı emre itaat etti.

Arda, Hazal'ın elini avucunun içine aldı. Usulca kendisine çevirdi. Hazal iki dizinin üzerinde arkasını dönüp, merakla bakışlarını Arda'ya çevirdi. Arda, Hazal'ın bir elini dudaklarına götürüp öperken, Hazal dudakları bir karış açık hâlde diğer eline bakıyordu. O bakıyor, Arda toy bir delikanlının kirlenmemiş yağız yüreğinin çırpınışlarını hissettiriyordu. Onun tek bir dudak büküşüyle dünyaları ona veriyordu. Yalın ayak bir meleğin masum kanatlarının ferahlığıyla dokunuyordu kalp atışlarının ritmi ruhuna... İşte yine karanlığın içinde doğması olanaksız, gecenin vuslatı olan güneş gibi açıyordu sevdiğinin yüzündeki gülümsemesi dudaklarında ve Arda bu anı görmenin hazzıyla derin derin nefes alıyordu içine... Şaşkın, telaşlı, ürkek, huzursuz ve haylaz bir o'kadar da mutlu olmuştu. Karmaşık duyguları sancılıydı... Merakla baktı Hazal'a. Hâlâ ciddi bir tepki vermemişti. Güzel kaşları kâh katılarak çatılıyor, kâh gevşeyerek alnında kıpırdanıyordu.

Arda daha fazla dayanamayarak, sevdiğinin saçlarını kulağının arkasına sakladı. Hazal'ın yanaklarını okşadı sevgiyle. Ellerinin kıvrımlarının içinde dokunuşlarının tılsımı saklıydı. Sanki bu anı unutmamak, bir ömür gözleri gibi, teninde de saklamak için dokunuyordu yârine...

Arda avuçlarını yukarı kaldırıp, yumduğu elinin üzerine öpücük bıraktı. Ve Hazal gördüğü şeyle yutkundu. "Bu?" dedi fısıltı gibi. Konuşamadı. Artık, yutkunamıyordu bile. Neden birden kalbinin ta içinde böylesine kesin bir acı duymuştu sanki?

"Bu değil... Evet, diyeceksin sevgilim..." diye buyurdu ukala hergele.

"Arda bu..." dedi kız tekrar şaşkınca.

Arda alaylı bir tavırla, bir kaşını küstahça kaldırarak gerdi. Gözlerinin içine, umutla baktı. Sanki gözlerinde cennet ve cehennem çarpışıyordu.

Scanned with CamScanner

Titrek bir sesle, fazla ikna edici olmayan bir tavırla gülümserken, "Hazal, evet mi?" diye sordu heyecanla.

Hazal bakışlarını şaşkınca adamın gözlerine çıkardı. Elinde, sımsıkı tuttuğu değerli tek taşlı yüzüğe baktı. "Sordun mu?" dedi nazlanarak.

Küstah dudakları büküldü Arda'nın. "Sordum say..."

Hazal muzırca kıkırdadı. "Sen de dedim say."

"Olmaz..." diye itiraz etti erkek. Kaşları apansız çatılmıştı.

"Ne olmazmış?" diye sordu Hazal, tıpkı onun gibi kaşlarını çatarken. Kızmıştı!

"Dedin sayamam Hazal, diyeceksin..." diye buyurdu küstahça.

Kibirli hergele! Hazal dudaklarını büzdü öfkeyle, "Ben de sordun sayamam Arda, soracaksın..." dedi misilleme yaparak somurtukça.

Arda kızın yüzünü iri ellerinin arasına alıp, sertçe okşadı. "Hazal, evet diyeceksin sevgilim, sadece evet ve beni dünyanın en mutlu erkeği yapacaksın..."

"Nereden biliyorsun diyeceğimi?" dedi Hazal iyice köpürerek. Emretmesi, inatçı tabiatını kamçılıyordu. Romantik anların bile içine ediyordu *Ormantik Hanzo!*

Arda yanaklarını avuçlarının arasında sıkıştırarak cezalandırır gibi, burnundan öptü. "Çünkü evet diyeceksin..."

"Neye?" dedi Hazal dudaklarını şeytanca bükerek.

"Hazal?" diye azarladı adam. Hazal masumca "Efendim sevgilim..." dediğinde adam çığırından çıkarak "Benimle evlenir misin?" diye buyurdu bal gibi sesiyle. Bu kadar erken pes ederek söylemesini beklemediği için Hazal, afalladı ilk, sonra nefesi içine kaçmış sesiyle cevap veremeyince, usulca kafasını salladı. Arda boğazını temizleyerek, "Bu... Bu ne demek?" diye sordu heyecanla.

"E-evet." dedi Hazal ona dünyaları bağışlayarak.

"Du-Duyamadım meleğim..." dedi Arda ilk defa kekeleyerek titrek sesiyle. Heyecanlanmıştı.

"Neyi?" diye kelime oyunu yaptı kız. *Oyun başlamıştı!*

"Az önceki dediğin şeyi, duyamadım Hazal. Ne dedin?"

"Ne dedim ki?" dedi kelime oyunu yaparak.

"Hazal..." dedi Arda, heyecanından sabırsızlaşan sesiyle uyararak...

Scanned with CamScanner

"Ne Hazal'ı?" dedi kadın dudaklarını bükerek. Arda genç kadının yanlarına dokundu hainice. "Söyle sevgilim, duymaya ihtiyacım var?"

"Neyi?" dedi şüpheli sesiyle.

"Cevabını?" diye sabırsızlandı adam. Kızıyordu!

"Söyledim?" dedi Hazal inatla.

"Ne dedin, duymadım ki?" diye sordu adam hainice.

"Ne zaman?" diye başladı yine oyuna kadın muzırca.

"Lanet olsun az önce evet dedin ya, onu diyorum?" dedi Arda yarı kızgın, yarı güleç hâlde...

"Neden dedim ki o lafı, hatırlamıyorum..." dedi Hazal. Yalnızca bir meydan okuma vesilesi, fethedilmemiş bir cevaptı onunkisi.

"Benimle evleneceksin Hazal..."

Hazal başını salladı isyanla. "Hah işte, yine başladık..."

"Mavişim lütfen, evleneceksin. Evet de, bileyim..."

"Neden diyeyim? Sen deyince kelimelerine kıran giriyor ki, bir daha tekrarlamıyorsun sorunu... Ben de tekrarlamayacağım işte. Demiyorum, bir kere dedim onu cevap say. Duysaydın." Yüzünü nazlıca çevirip, küsçe dudaklarını büzdü.

Arda alnını genç kadının alnına yasladı. Yanaklarını başparmağıyla okşayarak "Hazal!" dedi inatla. "Çünkü sen benimle yine de evleneceksin. Çünkü iki âlemde de, yalnız benimsin..." Daha fazla konuşmasına izin vermeden dudaklarını ağzıyla mühürledi. Hazal dudaklarını çekmek isteyince, adam buna izin vermeyerek diliyle dudaklarını ayartarak aralayıp, en kuytu tatlarına süzülerek içine nefes gibi işledi. Hazal'ın büyülü dudaklarından haz dolu bir inleme kurtulunca, dudaklarını kısacık bir an çekerek "Bunu evet olarak kabul ettim Mavişim." deyip küstahça sırıttı, kızın kızgınca dudak büküşüne aldırmadan kaldığı yerden bal tadındaki dudaklarını sömürmeye devam etti. Kaç cennet vardı teninde, kaç bahar kuşanmıştı gözleri, kaç kişiyi yerleştirmişti içine... Melek miydi, cadı mı? Arda onun varlığıyla var olduğunu, yokluğuyla kahrolduğunu hatırladı. Daha çok sahiplendi tenini. Tutku; çelik bir bent gibi ket vurdu yüreklerine...

Hazal güç bela kurtararak dudaklarını onun esaretinden, nefes nefese bakışlarını etrafta ürkekçe gezdirdi. İçten içe titriyordu ve nedenini de bilmiyordu. Bildiği tek şey, kendisini şimdiye kadar hiçbir erkeğin rahatsız etmediği kadar sarsan bu adamdan uzaklaşmak zorunda olduğuydu. Aklı hâlâ

Scanned with CamScanner

başındayken "Arda burası olmaz..." diye huysuzca söylendi. Arda dudaklarını yanaklarına ve oradan boynuna kaydırdı. Kokusunu derince içine çekti.

"Bunun yeri mi var sevgilim, istediğimizde neden yapamıyormuşuz?"

"Arda... Arsızlaşma..." dedi Hazal gözleri kapanırken usulca. "Gün ağardı, millet uyanmaya başladı... Buralar birazdan hareketlenir... Mahremiyete saygın yok mu?"

"Şu anda yok. Odaya kadar sabredemem sevgilim, şimdi istiyorum seni. Gece rahat bıraktım ya, dinlenmişsindir..." dedi küstah küstah. Lütfetmişti Ormantik Hanzo! "Ya... Ya..." dedi itiraz ederek.

"Ya değil, Hazal... Evet diyeceksin sevgilim. Bir ömür evet..."

Arda bunu söylerken, ellerini bedeninde dolaştırıp, en sevdiği yerde konaklatarak, genç kadına tüm olumsuz düşünceleri yasakladı. Büyülü gibiydi bakışları, sanki senelerdir hasret kalmış gibi yakıcıydı dokunuşları... Sanki sabahı koynunda geçirmemiş gibi, ilk defa dokunuyormuş gibi tedirgindi istekleri... Hazal hızla nefes alıp verirken, Arda'nın elleri de onun göğsüyle birlikte kalkıp iniyordu. Bu şekilde birlikte olduktan sonra, başka hiçbir şeyin önemi yoktu artık. Birisi mi gelecek, birisi mi duyacak, pek de umursamıyordu. Teninin kokusu içinde, bedeninin arzusu teninde hüküm sürüyordu. Ellerini kadının narin bedeninde dolaştırarak, yanlarına doğru götürdü ve şortunun kenarından tutup acelecice yukarı çekiştirdi. Öpüşmelerine yalnızca bir saniye ara vererek, beline kadar sıvayarak kızın utançtan kızaran yüzüne baktı.

"Tak şu yüzüğü parmağına... Görmek istiyorum. Bana ait olduğunu, bir ömür benim olduğunu görmek istiyorum." dediğinde Arda birazcık geriye çekilip, Hazal'ın elini kavradı ve genç kadın yüzüğü ona uzattı. Hazal'ın kalbindeki kuş şarkı söylerken, kanı damarlarına yakıcı bir tutkuyla savruldu. Dudakları gül tomurcuğu gibi bükülerek, yanakları tatlı bir kızıla bulaştı. Ürkek gözlerini çevreleyen kirpiklerini sık sık kırpıştırırken, "Bu senin görevin değil miydi?" diye mahzunca sordu. Utanarak, dudağının kıyısını dişledi. Ne garip hâllere düşer olmuşlardı...

Arda sırıtarak yüzüğü eline aldı ve avucuna aldığı narin parmağa, usulca yüzüğü taktı. Romantiklikten uzak, şehvetle koyulmuş gözlerinin içinde, ayın en eşsiz ışıkları oynaşıyor, güneşi bile kıskandıracak bir parlama patlak veriyordu. Elini yukarı kaldırarak, üzerine içten bir buse koydu. Yaktı kızın iliğini kemiğini... Yaz günüde buz gizi esen yelmişçe·

Scanned with CamScanner

sine, tüm tüylerini havalandırarak içine işledi. Hazal yutkundu. Arda kızın yanağını okşayarak dudaklarını alnına değdirdi.

"Buradan hiç çıkmayacak..."

"Bir süre takamam..." dedi Hazal gerçeğe dönerek. Adam birden irkilerek geri çekildi. Sanki tokatlamış gibi adamı, yakışıklı yüzü sertleşmiş, kaşları dehşet bir ifadeyle çatılmıştı. Hazal, hemen onun yanlış anladığını kavrayarak "Ailem öğrenene kadar sevgilim. Bu çok hızlı oldu." diyerek ona konuşma fırsatı vermeden, aklını karıştırmak için de dudaklarına sokuldu. Titrekti hâlâ ona sunduğu şehveti, yakıyordu ama ürkek bir yıldız gibi yanıp sönerek onun yüreğine kayıyordu. Arda kadını sımsıkı kucaklayarak dudaklarının bal tadına vardığında, Hazal'ın düşündüğünün aksine unutmadığını belirterek, nefes nefese dudaklarına soludu. "Konuşacağız ama şimdi değil, şimdi seninle sadece sevişmek istiyorum." diyerek kısacık arayı tekrar kapattı. Kızın şortunun kıyılarını iyice baldırlarına topladı. Zaman dursun istiyordu, sabahlarını, gecelerini, tüm vakitlerini onunla geçirmek, nefesini içmek, sıcaklığında boğulmak, gözlerindeki sonsuzlukta yok olmak istiyordu. Çarmıha gerilmişçesine geriliyordu bedeni, kanı yanıyordu tüm adaleleri taş keserken. Elleri kızın kıyafetlerini parçalar gibi çekiştiriyordu.

Hazal da geride kalmamak için ağzının içinde inleyerek, adamın tişörtünün içine sokuşturdu ellerini, sanki pembe bulutlarından düşecekmiş gibi omuzlarına sımsıkı sarılıyordu. Arda dudaklarını onun ten tadıyla doldururken, boynunda oyalanan ağzını, ince kumaşa sürterek göğüslerine indirdiğinde, "Off" dedi inleyerek. Göğüs oluğunun mis kokunu içine çekti. Kafasını kaldırdığında, günün alacalı ışığının kadının al tenine çarparak nazlandığını, kusursuz yüzüne yansımasını bırakarak sataştığını gördü. Dakikalar durarak, saniyeler asır olarak izledi yüzünü. Titrek kirpiklerini yelpaze gibi yanaklarını döküp, dudaklarını aralayarak beklentiyle öpülmeyi umutlanmasını izledi. İçinde vahşi, ilkel bir dürtü uyandı. Şehvet olup aktı damarlarına, ateş olup düştü yüreğine.

Onu, onca zaman, itiraf edebileceğinden çok daha fazla çıplak hayal etmişti fakat gün ışığında gerçeğini gözleriyle görmek kadar muhteşem bir hayal kuramamıştı. Ve şimdi bunu görecekti. Ağır bedenini üzerine yıktığında, Hazal'ın sırtı yumuşak kumsalda şekil aldı.

Arda kızın gün ışığına maruz kalmış melek yüzüne baktı. Tam bir teslimiyetle ona tutsak olmuş, mavişleri parlayarak gözlerine mahcup mahcup bakıyordu. Hazal utanarak başını yana çevirdi. Kıyıdan esen tatlı rüzgârla denize açılmaya çalışan ılık bir meltemin yanından geçişir gibi

Scanned with CamScanner

tüylerini havalandırarak içine içlediğini hissetti. Ve pırıl pırıl parlayan gökyüzüne dönen eşsiz gözlerini sımsıkı kapattı.

Arda, dondu kısacık bir an, sevdiği kadın altında hazla kasılınca, elinin altındaki uzun ve sıkı bacaklarındaki kaslarını esnetmek için okşadı. Ateşle birleşen dudaklarının hissi, kasıklarında derin sancılara yol açtı. Hazal ellerini adamın tişörtünün içine soktu. Parmakları göğsündeki tüylerin arasında dolaşırken uyuşukça, titrek dudakları ürkekçe çenesine dokunmuştu.

Arda üzerindeki tişörtü çıkarıp bir yere savurdu. Heyecanla ve arzuyla kasılan bedeniyle, içine girmeye hazır hâlde üzerinde yerini alması çok sürmedi. İri elleri kaburgalarının etrafından turlarken kızın, hazır hâlde birleşmek için garip bir heyecan kapladı yüreğini. Sanki gece boyu seviş-memişler gibi, ona hâlâ sonsuz bir iştahla doyamamıştı. Kadının göğüsleri hızla nefes aldığı için, arada ezildi. Arda üzerindeki şortunu çekiştirerek baldırlarına kadar sıvadı. Sonra dayanamayarak el çabukluğuyla düşmesini sağlayıp onu bir fazlalık kabul ederek, kızın narin bedeninden ayırdı. Bir an deniz kadar berraklaşan gözlerine baktı. Denizin en koyu rengi olan kurşuni mavisinden koyu turkuaza dönüşmesini aklına nakşetti. Üstündeki gökyüzünün gümüşi ışıkları göz alırcasına parlayarak içine işliyordu. Göz bebeklerinde yanan ışıklar öyle güçlendi ve parlaklık kazandı ki, Arda kısacık bir an onun aşkıyla tekrar kör olacağını sandı. Canını yakmaması için şortun fermuarını zorlarken, hafifçe geri çekildi ve ilk defa göğüslerini bütünüyle çıplak gördüğü için derin bir soluk çekti içine. O kadar mükemmeldi ki... Onca zaman kurduğu hayallerinde, fantezilerinde, onlara her şeyi yapmıştı. Gece boyu defalarca dokunmuş, öpmüş, emmiş, ancak hiçbiri şu andaki güzelliğin tüm çıplaklığıyla görünmesiyle karşılaştırılamazdı. Usulca eğilip dudaklarını kabarmış tomurcuklarına bastırdı. Hazal'ın göğüsleri hızla havalanarak titrerken, sesli bir nefes aldı. Gözlerini sımsıkı yumdu, kısacık saçlara asıldı, o karabaşı bilinçsizce çekiştirerek hazla göğüslerine gömdü.

"Arda... Yakalanacağız..." dedi son mantık kırıntılarıyla söylenerek, fakat adam göğsünün ucunu ısırınca, iradesi kırıldı. Hazal'ın son gördüğü denizin maviliğiydi. Bulut apansız yerinden çekildiği için masmavi gökyüzündeki güneş daha güçle parlamaya başlamıştı ve bu gözlerini aldığı için daha çok göz kapaklarını sıktı. Arzusuyla yaptığı eylemler tamamen içindeki edepli kıza tezattı. Arda diliyle tenine sataşıp ayartınca, teninden uzaklaştırmaya yetecek kadar sert bir şekilde saçlarından çekti.

Scanned with CamScanner

"Valla yakalanacağız... Rezil olacağız... Akşama kadar sab-" dediğinde adam dudaklarını ağzıyla tıkadı. Kızın itirazlı konuşmasını kesmesi için, ellerini hain bir dürtüyle bacaklarından en hassas bölgesine çekti. Onu tüm çıplaklığıyla alırken, izlemek ve gözlerindeki haz dolu parlamayı görmek istiyordu. Geceki gibi karanlıkta değil, gün ışında tüm detayları görerek... Herhangi bir şeyi isteyebileceğinden daha çok istiyordu. İç çamaşırının içine sızan parmaklar en hassas bölümlerine sızarken, ayartan hareketleriyle daireler çizerek baştan çıkarıyordu.

"Odaya kadar sabredebilecek misin Hazal?"

Hazal, olumsuz anlamda başını iki yana sallayarak, inledi. Arda mantıklı olmalıydı. Kuş sesleri ortamı inletmeye başlamıştı. Ve ileriden koma sesleri gelmeye başlamıştı. Mantıklı olmalıydı! Kahretsin! Fakat şu anda genç kadın ellerinin altında hazdan titrerken, mantığın canını cehenneme vererek, duramayacağını biliyordu. Aciz bir koma hâlindeyken, uyuşturucunun sonraki vuruşu için ölüp dirilen bir eroinman gibi, altın vuruşunu yapmayı bekliyordu.

Hazal düşünmek istiyor fakat bowling lobutları gibi darmadağınık olmuş mantıklı düşüncelerini bir araya toparlayamıyordu. Hain parmakları işini bilerek tenine sataşıp dolaşırken, bütün bedeni titredi. En mahrem hazinesine uzanıp kıvrandırdığında, gözlerini, nefes alamıyormuşçasına sıkıca kapatarak kendini durdurmak istedi.

"Durayım mı?" dedi adam onun bu düşüncesini sezdiğini belirterek, hainice. Onun haz alan hâli içine işliyordu. Eşsiz bir tablo gibiydi.

"Durma!" dedi kız inleyerek.

"Durmam!" dedi Arda kızı bayılma raddesine getirirken.

Adam eğildi ve tutkulu dudakları yakıcı bir iştahla boynuna ulaştı. Hazal ellerini adamın kısacık kesilmiş saçlarına daldırarak, bilinçsizce yolarken, acı çeker gibi inledi. Kahretsin, "Bu, bu çok ahlaksızca..." diye inledi.

"Evet..." dedi adam. "Durayım mı?"

Hazal kafasını salladı, adam hainice sordu. "Anlamadım, ben hâlâ akıl okuyamıyorum."

"Gıcık..." dedi kız dişlerini sıkarak ve adam öyle bir yere parmak bastı ki, kız onunla iletişimini koparmadan hemen evvel, sadece bilinçsizliğine yenilmiş ve "Devam et..." diyerek kulağına nefes nefese mırıldanmıştı. Daha fazlasını isteyerek dudağının kıyısını sertçe ısırdı. Arda, gözlerini

Scanned with CamScanner

haz alan yüzüne kilitledi. Usulca kalçalarını kavrayarak yerini alırken, Hazal onun ne ara indirdiğini bilemediği eşofmanına kafa yoracak durumda değildi. Sadece içindeki boşluğu bir an önce doldurmasını istiyordu. Puslu bir ufuk çizgisi gibi kısıldı coşkuyla gözden geçen güneş ışıkları. İçlerini tüketici ve onları tutkuyla saran garip bir sis, ansızın yükselen bir buluta dönüşerek yüreklerine dokundu ve tıpkı bir sihirbazın elinde kayboluveren sır bir mendil gibi bu bulutun içlerinde yok oldular.

Arda genç kadının dağılmış hâline baktı ve onun yüzünde gördüğü huzur ve saf şehvetin kırıntılarıyla kasıldı. Damarlarında dolaşan kanı içini yakıyordu. Kalçalarını mıncıklayarak okşarken havaya kaldırdı, ona ikaz süresi vermeden usulca içine yerleşmek için kalçalarını ileri ittirdi. Hâlâ hassas olduğunun bilincinde ve nazikti.

Hazal ağız dolusu inledi. Hissettirdiği açlık duygusu o kadar yoğundu ki, patlamamak için kalçalarını güç kullanarak durdurmak zorunda kaldı. Dolgunluk hissi, içindeki patlamaya hazır bir tetiğe basıyordu. Arda kıpırdandığında ise, çığlıklarını ağzından kaçırmamak adına, dişlerini adamın omzuna geçirdi. Ağzında onun ten tadını algılayınca, o anda film koptu. Her gidip gelişinde defalarca adını haykırarak, nefes nefese inledi.

Arda kulağının dibinde yankılanan seslerle sarsıldı, dünyası tepetaklak olurken yüz katlı bir binanın merdivenini çıkmışçasına, nefesleri genzini zorladı. Sımsıkı sarıyordu kasları kasıklarını ve bu Arda'yı delirtiyordu. Patlamaya hazır olduğunu hissetti. Hayır, yarı yolda durmaktan hiç bu kadar korkmamıştı. Ona bu tatmin duygusunu yaşatmadan olmazdı. Bir kez daha kontrolü ele alınca, kalçalarını hareket ettirmeye başladı. Ahenkle aşk dansı yapan terli bedenlerinin kıvrımları tamamlanırken, birbirine kusursuzca uyum sağlıyor, sesleri eşsiz bir müziğin nağmeleri gibi göğe uzanıp dalga seslerinin resitaline karışıyordu. Ellerini kalçalarından bacaklarına kaydırdı kızın, sıkıca kavrayıp beline doladı. Hazal daha sıkı sarılınca bedenine, bu Arda'yı daha da kamçılayarak derinine götürdü. Yüksek sesle inlememek için kafasını boynuna gömdü kızın. Boğazındaki atar damarı morararak şişmiş, kol kasları taş keserek kasılmıştı. Etraflarındaki yeni güne uyanan insanların seslerinin farkındaydı benlikleri ama beyin fonksiyonları tamamen durmuştu. Her an yakalanabilecek olmanın düşüncesi, yaptıkları edepsizliği yalnızca daha heyecanlı kılıyordu. Adrenalin ve şehvet, tutku ve aşk iç içe karışıyordu.

Hazal, inleyişini bastırmaya çalışırken dudaklarını ısırdı ve kasılarak kafası geriye düştü. Alelade bir masumiyetle dudağının kıyısını ısırırken,

Scanned with CamScanner

adamın içinde azgın bir ilkellik yeşerterek vahşice içine işledi. Kasılarak izledi Arda kızın ona sunduğu hazzı. Şu anda çıldırarak aklını kaybetmiyorsa, bir daha kaybetmezdi. Kalbi iri bedenini ne kadar çabuk zorluyor ve ona sahip olduğu an düşünceleri benliğinden nasıl da çabuk çıkarak mantıklı yanını ekarte ediyordu. Hazal haz aldıkça, dudaklarını daha fazla ısırıyor, nefesleri boğazına tıkandıkça, göğüsleri daha derin kalkıp iniyordu. Bütün hayatı boyunca adam, böylesine büyüleyici ve aynı anda erotik bir şey görmemişti. Baştan ayağı titrerken heyecanla, açlıkla kuruyan ağızlarını bir araya getirmek için, biraz daha çekiştirdi kızı kendine. Saçlarına daldırırken elini, dirseklerini yere yaslayıp destek alarak dudaklarını yağmaladı. Islak dilleri bir araya gelerek eşsiz bir dansa başladığında ise, kalçalarını daha sert ve sanki bundan fazlasını alabilecekmiş gibi istekle hareket ettirdi. Biraz geriye çekilince, Hazal içinin apansız boşalmasıyla bir boşluğa savruldu ve gözleri rahatsız edici bir huysuzlukla açıldığında, Arda gözlerinin içine çapkınca bakarak, edepsiz bir sertlikle kalçalarını ileri itti. Hazal geriye doğru kaykılarak tamamen onunla dolduğunda, ağzından kaçan çığlık ortamı inletti. Bu çok iyiydi ve aldığı hazla dudakları mutlu bir bükülüşe yenildi. Arda bir daha geriye çekilip, aynı sert hamleyle bir kez daha sahip olunca, Hazal şuh bir biçimde çığlık attı. *Ne garip!* Haz ve acıyı aynı anda hissediyor ama daha fazlasını, daha şiddetlisini tüm şehvetiyle istiyordu. Tıpkı, Arda gibi!

"Lanet olsun, daha fazlasını isteyerek ölümüme susuyorum... Ama istiyorum... Hazal beni öldürüyorsun..." dedi Arda bir kez daha aynı şekilde kendini kızın derinlerine saplarken. Tek göğsünü sıkıca kavrayıp okşamaya başlamıştı. "Sonum olacaksın." Sadece homurdandı.

Hazal duymadı onun homurdanmasının istilasını, hazla titriyor, geriliyor ve ona ayak uydurmaya çalışarak acemice kalçalarını kaldırıp bu yakıcı dansa ayak uydurmaya çabalıyordu. Ellerini adamın saçlarına daldırarak, toy heyecanıyla başını kendine çekiştirdi ve boynunda oyalanan dudakların ağzında isteyerek homurdandı. Bedeninin her santimine dokundu adam ama öpmedi, onun kıvranmasını, adını haykırmasını garip bir hazla izledi. Göğüslerini kavrayıp sertçe okşadı, acı çekiyormuş gibi kıvranırken kızı daha fazla tahrik etti ve omzunun kıyısına diş izlerinin kalacağı, acıtıcı ve haz verici ufacık, ısırıklı öpücükler kondurdu. Islak, yakıcı, tüketici, katledici...

Hazal başını geriye attı, yüzüne vuran gün ışığıyla cennetten düşmüş bir huri gibi parlarken, Arda nefeslerini tuttuğunu kavrayamadı. Büyülenmiş gibiydi. Hipnotize olmuş bir aşk kölesi. Bu görüntüyü ne hafızasından

Scanned with CamScanner

ne gözlerinden ne de gün boyu kafasının içinden asla silemeyeceğini biliyordu. Eşsiz bir film karesi gibi capcanlı ve muhteşem bir tablo gibi emsalsizdi.

Parmakları boynundan göğüslerine kaydı ve acıtıcı bir kavrayıştan sonra sakin bir yol izleyerek göbeğine doğru inip, birleştikleri yerde durakladı. Usulca, hazla alan ve şehvetli bir rüya sunan güzel yüzünü izlerken, onu baştan çıkardı. Ve Arda bu oyunu çok sevdi...

"Kahretsin!" diye fısıldadı acı içinde Hazal. Nefes alamıyordu. "Lütfen."

"Böyle mi?" diye sordu hain parmağını bastırıp daireler çizerek Arda. Çok zalimdi. Yaptığı her neyse, ona acımak gibi bir düşünce barındırmıyordu. Kadın hızla nefes alıp verince, göğüsleri kabardı. Arda dişlerini sıktı. Usulca bir tanesini ağzına alıp tatlı bir hazzın titreşimini sunarak ısırdı. "Söyle..." diye buyurdu. "Böyle mi?" Hareketlerine uyum sağlayan eli, biraz daha maharetlenmiş olarak merhametsizleşti.

Hazal konuşamadı daha fazla ve başını, acı çekiyormuş gibi iki yana, hızlı hızlı salladı. Savaştan çıkmış gibi yorgunlaşan bedenleri, artık ince bir ter tabakasıyla kaplanmış ve tenlerini okşayan hafif meltem ürpertiye sebep olmuştu. Hazal başını çok oynattığı için sarı saçları, hafifçe terlemiş alnına yapışıyor, gözkapaklarının içindeki utangaç gözleri kıpır kıpır kabartılar hâlinde oynuyordu. Ve Arda parmağını biraz daha bastırınca mahrem yerine, Hazal'ın dudakları aralandı. Derin bir inlemeyle tırnaklarını adamın kollarına sapladı. Arda üzerine yıkılarak, çenesini emdi. Tenleri birlemişti şimdi yine bütünleşerek... Kokuları, terleri ve duyuları birdi.

"Bana bak!"

Hazal kafasını salladı olumsuz anlamda.

"Bana bak sevgilim..."

Hazal usulca, baygın gözlerini itaatle açtı ve buğulu bakışlarını şuursuzca çevirdi. Ne yapıyorsa bu adam ona, dünyasını tepetaklak ediyor ve bir buz tanesinin yanardağa atıldığı gibi, birazdan buhar olacağını hissediyordu. Arda kızın baygın gözlerinin içine saf arzuyla bakarken, bir kez daha sertçe ittirince kendini, dişlerinin keskin sesi kulaklarını okşadı.

Hazal acıyla gözlerini kapatıp, garip bir hazla inledi. Nasıl bir tutkuysa bu, garip hislerin kundağında sarılıp, sonsuz arzuların denizlerinde boğuluyordu. Etraflarındaki sesler giderek çoğalmaya başlamış ve araba kornalarının kulak tırmalayan tiz sesi sıklaşarak, kulaklarını okşamış olsa da, ikisi de bunu duymayı reddetti.

Scanned with CamScanner

Sonunda ikilinin hareketleri daha çılgınlaşmaya ve Hazal adamın geniş omuzlarına tırnakları gibi, dişlerini de geçirerek, daha sıkı asılmaya başlayınca, Arda göğsünü sızlatan bir sarsıntıyla inledi. Hazal onun canını yaktığını sanarak, başını geriye düşürdü, ama ağzına dolan inlemelerini engelleyemedi. Haykırışları çoğalmaya başlayınca, Arda dudaklarını çığlıklarının kaçtığı ağzına bastırarak, haykırışlarını kendi ağzında boğdu.

An itibariyle... Yer gök birbirine girerek tek oldu. Depremler, yanan tenlerinde hüküm sürerken, kuvvetli bir zelzele oldu içlerinde. İkisi de boşluğa savrulurken, bir bilinmezliğin içine çekilip hiçlikte kendilerini kaybetmenin telaşına kapıldı. Arda yine kendini kontrol edememiş ve içinden çıkmak istediğinde başaramayarak, en kuytu köşelerinde tüm açıklığıyla bütünleşmişti! Tek bir zerresi kalmayacak şekilde, her şeyiyle onun olmuştu! Her anlamda... Hazal artık uçsuz bucaksız topraklarıyla, onunla doluydu! Kalkması gerekiyordu. Kalkmaları, toparlanmaları ve bu ifşa olmamış gizli aşk oyununu kimse görmeden otele geri dönmeleri gerekiyordu, fakat dermansız bedenleri buna izin vermiyordu. Daha önce de milyonlarca kez sevişmişti Arda ama hiçbirinde bu kadar efor harcamamış, tükenmemiş ve aynı anda yeniden doğmamıştı. Ne doyuyor, ne bitirmek, ne de içinden çıkmak istiyordu. Seksin daha az hararetli ve hareketli olacağına ve bu takıntıyı aşacağına dair umutları çabucak dağılmıştı. O Hazal'a asla ama asla doymayacak, hiçbir zaman bundan daha az olan arzuyla sahip olmayacaktı.

Hazal usulca gözlerini açtığında, bakışları kopkoyu olmuş ama aynı anda içeriği çeşitli koyu bakışlarla karşılaştı. Hızlanmış, düzensiz, sığ nefesleri yüzlerini yakalayıp geçerken, ikisinin de boğazları çöllerde susuz kalmış bedevi gibi kurumuştu. Adam kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırırken, üzgünce başını salladı. Gözlerinde savunmasız bir şeyler vardı. Çözemedi. Sıkıntıyla içini çekişini izledi. Alnı üzüntüyle kırıştığında ise, elleriyle o derin çizgileri düzeltmek istedi. Onun yerine dudaklarını büzdü ve o kırışıkları tatlıca düzeltti. Arda çok zamandır kafasını karıştırıyor, damlalarında geziniyor, hücrelerinde, soluklarında, bedenini saran kokusunda yer buluyordu...

Arda dişlerini sıkarken, gözlerini kapadı birkaç saniye ve ağzının içinden kendine edepsizce saydırırken, Hazal onun nezaketsizce küfrettiğini kavradı. Göz kapaklarını araladığında ise Arda'nın, gerçeğe dönerek, tedirgin bakışlarını etrafta dolaştırdığını keşfetti. Bir şey diyecek gibi oldu önce, pişman olduğu bir şey ama sonda ne düşündüyse artık apansız susmuştu adam.

Scanned with CamScanner

Beğenmemiş miydi onunla olmayı? Tabii, daha önce böylesine berbat bir tecrübesi olmamıştı kesin...

"Özür dilerim, ben..." Sustu ve küstü.

"Asıl ben özür dilerim." dedi adam ağzının içinde... Ama bunu Hazal duymuştu.

"Neden, kötü olan bendim..." dedi sonra pişmanca. Garip bir mahcubiyetle gözlerini kaçırarak dudağını kemirdi. Ağlayacak gibiydi kırgın duruşu. Arda kadınının yüzü ellerinin arasına kalarak "Kötü mü?" diye kaşlarını çattı. Hâlâ nefes nefeseydi... Sonra küstahça sırıttı. "Evet, kötü... Çünkü ikinci defa kendime engel olamayarak, irademi kırdın... Umarım, tehlikeli dönemde değilsindir..."

Hazal onun söylediği şeyi yanlış anlayarak bozuldu. "Ben köpek miyim de tehlikeli dönemde olup seni ısırayım!" Sonra adamı ısırdığı aklına gelince, "Yani tamam, azıcık ısırmış olabilirim ama bu elimde değildi..." diye suçluca dudaklarını büzdü. Arda göğsünü yararak çıkan derin bir kahkaha patlatınca, kız alaya alındığı için köpürerek, sinirden kudurdu. Öfkeyle onu üstünden ittirdi. "Lanet olsun, bir de alay ediyorsun... Acemi olduğumu biliyordun..." diyerek ağlama isteğini güç bela bastırdığında, büzülmüş dudaklarını, ateşli, ıslak, hoyrat ve vahşi dudaklar sahiplendi. Dakikalarca nefessiz bırakacak kadar sömürdü o tatlı, masum, patavatsız şeyleri ve geriye çekildiğinde alnını alnına yaslayarak, yüzünü avuçladı. Başparmağıyla dudaklarındaki ıslaklığı okşarken "Hazal, masum kadınım benim... Sen şahanesin, daha fazla becerikli olma, inan bana mezara girmek için çok gencim..."

Hazal öpülmekten kızarmış dudaklarını birbirine bastırdığında, teninde sevdiği adamın tadını algıladı. Şaşkınca açılmış iri gözlerinin üzerindeki yelpaze gibi kırpışan şaşkın kirpikleriyle, saf saf baktı.

"Yani... Şey... Kötü değil miydi?"

"Kötü değildi. Şahaneydi..." dedi adam gururla.

Kız utançtan kıvranırken az da olsa rahatladı. Yutkunarak, bakışlarını çarşaf gibi dalgalanan sonsuz denize çevirdi. Acemiliği ile eğlendiğini gizlemeye bile gerek duymuyordu şimdi. Hiç ilgilenmezmiş gibi görünmek için büyük bir çaba göstermek zorunda kalarak, bocaladı. "Pişşttt!" dedi adam dikkatini çekmek için. Özellikle kışkırtıcı davranıyordu. Sanki az önceki cahil ve şaşkın davranışlarının kefaretini ödetiyor gibi keyifli bir hâli vardı karizmatik yüzünde. Hazal hem yanan bedenini, hem bu

Scanned with CamScanner

karizmatik hergeleyi, hem de sıcak güneşin altında kendisini hiç de iyi hissetmediğine karar verdi. Üstelik bu adam bir aygır kadar ağırdı ve bedeninden o şehvet çekilince, nefes alamadığını ama bunun hazdan değil kütlesel ağırlıktan olduğunu kavradı. Boğazını temizlerken, "Ü-üzerimden, kal-kalkmalısın." diye utana sıkıla söylenmeye çalıştı.

Arda üzerinden kalkıp, yana tamamen devirdi bedenini. Derin derin soluyordu ikisi de, genç kadını kendisine çekip, sımsıkı sarılarak, nefeslerinin düzelmesi için ikisine de zaman tanıdı.

"Bir gün, kalp krizi geçirirsem hiç şaşma..."

Hazal'ın şaşkın bakışları altında dudağına buse koyarak doğruldu. Hazal, hâlâ onu çıplak görmeye alışamadığı için, mahcup bakışlarını utanarak kaçırdı. Üstelik göz alıcı güneşin altında parlayan bronz tenine ek, asil bir kaplan gibi yağızca kıpraşan kasları buna hiç yardımcı olmuyordu. Adam o kadar umursamazdı ki, çıplaklığına aldırmayarak eşofman altını giydi ve sanki az önce iş pişirmemişler gibi, ellerini Hazal'a uzattı. Kız yutkunarak başını yere eğdi.

"Sonra utanırsın, eğer toparlanmazsak yakalanacağız... Benim için sorun değil ama sonra senin dilinden kurtulamam. O yüzden kalksan iyi edersin."

Yakışıklı yüzünde çapkın bir parlama, dudaklarında küstah bir kıvrım, gözlerinde arzulu bir ışık vardı. Arsız kazulet! Ona hiç acımıyordu!

Hazal edepsiz Arda'ya sert bir bakış attı. Adamın uzattığı ele uzanarak doğruldu. İki dizinin üzerine oturduğunda, kıpkırmızı olmuş teniyle, titrek elleriyle bedenini kapama telaşına düştü. Arda, apansız üzerine eğildiğinde, Hazal titredi. Arda haince sırıttı. "O kadar da değil Hazal, robot muyum ben!" diye kıza sataştı.

Hazal nazlıca kıkırdamasına engel olamadı. Arda başının gerisine savrulmuş tişörte uzandı. Hazal elleriyle göğüslerini saklamak için kıvranırken, onun yaptığı bu hatayla, Arda'nın gözleri, derin bir çizgi oluşturan göğüslerinin oluk çizgisine kaydı. Harbi, o uyurken birisi içine mekanik bir Arda mı inşa etmişti! Lanet olsun, daha içinden çıkalı saniyeler olmuştu ve hâlâ hazır ve beklentiyle dolu olarak, şimdi tekrar sıcacık içinde olmak istiyordu. Dişlerini sıkarak ona çaktırmadığını düşündü, genç kadının başından tişörtü aşırdı ve onun utangaç hâlde kollarını kaldırıp tişörtü giymesine kibarca yardım etti. Nazik ve anlayışlıydı. Önce onun üzerine çeki düzen vermesine yardım etti. Hazal bakışlarını ondan kaçırarak, de-

Scanned with CamScanner

nize çevirirken, Arda üzerine tişörtünü çoktan giyinmişti. Kaslı bedenine bakmak istemiyordu. Lanet olsun, omzunun kenarında yaptıkları hummalı sporun diş izleri duruyor ve tırnaklarıyla imzasını tenine kazıdığını görmek, içindeki bir şeylerin hareketlenmesine yer veriyordu.

Artık her yer seslerle dolmuş, insanlar varlıklarını yoğun bir sis tabakası gibi hissettirmeye başlamıştı. Arda, Hazal'a elini uzattığı sırada, sahilin sol köşesinden gülüşme sesleri gelmeye başladı. Belli ki öğlenin yakıcı güneşine maruz kalmadan, sabahın melteminde birileri denize girmeye karar vermişti! Allah'tan o şekilde birilerine yakalanmamışlardı! Birdenbire sessizleşmiş olan Hazal, artık mücadele etmek istemediği duygularına yeniliyordu. İncecik giysisinin altında terlerken, kollarını bedenine dolayan adamın sert göğsünün, kendi göğüslerinin yumuşaklığını ezdiğini duyuyordu. Bu duyguyla başı dönerken, yeni, yakıcı ve tutkusuyla sarsıcı bir istekle vücudunu iyice adama yasladı. Aklının, vücudunun kontrol etmesinin önüne geçmesini istemiyordu. Usul usul ve işinin ehli ellerin tenindeki temasta doğurduğu ihtiras denizinde yüzmek istiyordu. Arda burnunun ucuna buse bırakıp saçlarını okşayarak, zorda olsa geri çekildi. Ondan kopmadan geçireceği günler de gelecekti.

Hazal, Arda'ya yardım ederek arkalarında delil bırakmadan toparlandı. "Bunları ne yapacağız?" diye sordu çekinikçe.

Arda gülümsedi. Şöyle bir baktı aşkı yaşadıkları yasak koya. "Ben sonra gelir alırım."

Arda olacakları umursamaz bir ihtiras içinde onun narin vücudunun gerildiğini hissetti. Son defa sımsıkı sarılıp alnına derin bir buse koyarak elinden tuttuğunda, çoktan otelin yolunu tutmuşlardı. İkisi de konuşmadan sessizce, el ele yürüdü. Otele yaklaşınca, Hazal elini genç adamın parmakları arasından kopardı. Arda durdu. Hazal dudaklarını kemirerek gözlerini kaçırdı. Utandığı için yüzüne bakamıyordu.

"Hazal, o kadar kötü değildi."

Hazal biraz daha ısırdı dudaklarını.

"Demek berbattı... Daha önce hiç böyle aşağılanmamıştım... Bu çok kötü!"

"Arda... Kes şunu..." diye hırçınlaştı kız.

"Öfkelendiğine göre, beterdi..."

"Beni utandırıyorsun..."

Scanned with CamScanner

"Utanmanı değil, yüzüme bakman tercihim... Bak bana..." Buyruğu kesin ve tatlıydı.

"Bu nasıl olacak? Yaptıklarımızdan sonra!"

"İşte böyle..." dedi Arda yüzünü avuçlarının arasına alarak, dudaklarını şakaklarına dokundurdu. "Mavişim, bana dünyaları verdin..." Kollarını onun titrek bedenine sardı. Dudaklarını şakağına dokundurup, nefesini solurken, "Bugün işlerimi halledeyim... Bu işi daha fazla ertelemek istemiyorum." dediğinde Hazal onun ertelemek istemediğini şeyi, iş olarak algıladı.

"Tabii, bak sen işine... Ben de zaten..."

Kızın laflarını ağzına tıkayarak "Babanla konuşacağım..." dediğinde Hazal tokat yemiş gibi irkildi ve bacaklarını zayıf düşüren dehşet bir kokuyla "Olmaz..." diye haykırdı. "Neden olmazmış?" Adamın yıldırım gibi çakan gözlerinin üstündeki kaşları, sertçe çatılarak katılmıştı.

"Şimdi olmaz..." dedi kız, birden sesini kesti, sırlarını açığa vurmaya başladığını sezerek dudağının kıyısını çiğnerken. Yine ellerini önünde tutmaya başlamış, parmaklarını çekiştirirken başını önüne eğmişti.

Arda dişlerini sıkarak, "Ne zaman olur Hazal? Yaşlanınca mı?" diye sordu kızgınca. Sertleşen gözlerini vurgulayan kaşlar yine çatılmıştı.

Hazal başını kaldırıp, genç adama yakaran gözlerle bakarken, "Arda, bana zaman verecek misin? Bunu benden duymaları gerek..." diye hayıflandı.

"Neyi?" dedi adam hainice.

"Neyi olacak? Şeyi işte!" diye kıvrandı kız masumca.

"Seviştiğimizi mi?" diye sataştı genç adam inadına.

"Hain!" dedi Hazal cırlayarak. Nazlıca burnunu kaldırıp küs bir tutumla Arda'nın kollarından kurtulup, omzuna yumruğunu çaktı. "Hayır, evlenme teklifini söylemek için seni kazulet... Babam bunu duyarsa, bir ölüyle evlenmiş olurum."

Az sonra Hazal, Arda'dan güç bela ayrılıp, binbir tehditten sonra evin yolunu tuttuğunda, daha bahçeden içeriye yeni girmişti ki, "Sen ne haltlar karıştırıyorsun?" diyen yaygarayla olduğu yerde çakılı kaldı.

Ürkek bakışları göz kapaklarının içinde pinpon oynarken, annesinin ateş saçan koyu gözlerine baktı, "Ne... Ne haltı anne?" dedi titrek sesi içine

Scanned with CamScanner

kaçmış hâlde sorarken. Annesi gözlerini kısarak "Beni kandıracağını mı sandın? Ben senin annenim, yüzüne bakınca kitap gibi okurum yaptığın hataları..." dediğinde, Hazal yutkunarak kıpkırmızı olmuş yanaklarını avucunun içine aldı. Üzerinde bir erkek tişörtü, altında kırışmış olduğu belli bir şortla gözlerinde suçlu bir bakış birikirken, hiç kaçar yolu yoktu. Bitmişti!

Annesi birden yerinden kıpırdanıp, ona yaklaşırken, Hazal kafasına terlik yemekten ve arkasına saklamış olma ihtimali büyük olan bir oklava darbesinden korkarak birkaç adım geriledi. Saçlarını hemen geriye atarak ellerinin uzanamayacağı bir mesafede tutmayı düşündü.

Ama Selin Hanım inatla üzerine yürüyerek "Yürü çabuk, doktora gidiyoruz. Baban duyarsa senin bu ahmaklığını, gebertir... O duymadan, bu işin çaresine bakmalıyız..."

Hazal korkuyla panikleyerek, koluna yapışan elle titrerken, geriye doğru kaçmaya çalıştı. Ama yaşlı kadın sımsıkı tuttuğu kolunu bırakmak bir yana, sürükler gibi yürütmeye başladı. Ağlamaklı bir sesle "Anne..." dedi artık titreyen tek şey sesi değil, bedenine yaptığı hatanın mahcuplu-ğuydu. Korkaklığından, zangır zangır titriyordu.

"Duymayacağımızı sandın değil mi? Her yerde gözüm kulağım var benim... Ben senin annenim... Nasıl yaparsın bunu, nasıl?" diye cırladı yaşlı kadın.

Hazal'ın bacaklarındaki güç çekilirken, yanağına duru duru yaşlar yuvarlanıyordu. Kalbi dehşet bir korkuyla çarparken, nasıl ve ne ara öğrendiğini bilemediği annesine şaşkınca baktı. Lanet olsun, ya o odada kaldığını birisi görüp şipilemişti ya da sahilde yaptığı tedbirsizliği, hayâsızlığını birisi görerek ispiyonlamıştı.

"Anne valla açıklayabilirim... Aslında açıklayamam... Açıklarsam, sen beni babama bırakmadan vurursun..." Yanağına sıralanan yaşları elini tersiyle silerken, korkudan üç buçuk atan yerleri bedeninden fırlayacak gibi hızlanmıştı. Ve gözlerinin buğulu bakışları ileri kaydı.

Evet, her şey onun başının altından çıkmıştı! Şu anda kapının girişinde ürkek gözlerle ona bakan, tırnağını yiyerek midesine piramit diken, zalim kuzenine... Kolundan sürüklenerek doktora götürülen Hazal'a engel olmayan Sevil, sadece omuzlarını sarsmıştı... Ölüm ilanını kendi elleriyle imzaladığını biliyordu!

Bu olayın akabinde akşam olmuştu. Hava çoktan kararmış, herkes yemeğini yemiş fakat beklenen kişi hâlâ ortalarda görülmemişti. Arda

Scanned with CamScanner

odanın ortasında ayağı yanmış tazı gibi dört dönerken, Timur sandalyesine biraz daha yayıldı.

"Abi saçmalama, babası görecek seni, kızın durduk yere başı yanacak..."

Arda bakışlarını giriş kapısına çevirdi. Kimse yoktu. "Yemeğini ye Timur." dedi ve kendini sandalyeye atarak, gerisine yaslanarak kapıyı dikizlemeye devam etti.

"Başka bir arzunuz var mıydı Arda Bey?"

Arda başını yana çevirdi ve bakışları Didem'le bütünleşince, gözleri serseri bir kurşun gibi parladı. "Didem Hanım'dı değil mi?"

"Evet efendim... Bir arzunuz var mı?" dedi kadın flört içeren bakışlar atarak. Timur başını salladı bu görüntü karşısında. O ana kadar varlığı ve yokluğu belli olmayan Azra kıkırdamasına engel olmak için, başını yana çevirdi.

"Didem Hanım, Hazal Hanım'ı gördünüz mü?" diye sordu Arda ve kızın yüzündeki gülümseme, o kör kurşunlarla katledilmiş ördek gibi öldü. Elindeki suyu kızgınca masaya bırakmak isterken, Arda'nın üzerine döküldü ve adama bakayım derken de tökezleyerek birden kendini kucağında buldu. Şaşkınlaşarak donakalan Arda, bunu bilinçli mi, yoksa cidden kazara mı yaptığını anlayamadan kız birden masanın üzerindeki peçeteyi kavrayarak "Affedersiniz efendim, kazayla oldu." diyerek kendini affettirmeye çabalıyordu. Ama oturduğu yerden kalkmak bir yana, kalçalarını adamın en hassas yerinde kıvırmayı da ihmal etmiyordu.

Arda kasıklarını ezen bu kaşar kadından rahatsız olarak, onu üstünden fırlatır gibi ittirirken, oturduğu yerden hızla fırladı. "Tamam, önemli değil, soğuktu zaten." Bakışlarını masadaki ikiliye çevirdi. İkisi de gülmekten kıpkırmızı olmuştu. "Üzerimi değiştiriyorum, haber alırsanız beni arayın ve lanet olsun sırıtmayı kesin..." diyerek oradan ayrıldı. Arda üzerindeki ıslaklıkla altına işemiş gibi odasına gittiğinde, daha üzerini değiştiremeden kapı çaldı.

Bir heves atılarak kapıyı açtığında, girişte beklediği kişi durmuyordu. Arda başını geriye atarak gelen kişiye hükmederek bir kızgınlıkla baktığında, karşısındaki kadın mahcup bir boyun büküşle "Özür dilerim efendim, istemeyerek oldu." dedi ve elindeki askıyı kaldırarak "Telafi etmek için kıyafetlerinizi getirdim. Yıkanmış ve ütülenmiş." Arda elini uzattı genç kadına ama Didem içeriye teklifsizce girerek "Ben yerleştiririm efendim,

Scanned with CamScanner

sonuçta bu benim görevim." Kapı kapandığında, telefon çaldı. Arda onu azarlama işini sonraya bırakarak telefona giderken "Kirlileri de götür o zaman." diye buyurdu ve kapı yine çaldı.

Hazal kapıyı açtığında gördüğü manzara karşısında dişlerini sıkarak "Didem?" diye tısladı. Gözleri iki koyu kor, bedeni hızla kasılarak taş kesmişti. Arda elinde kasılan telefonuyla arkasını döndü.

"Çık!" dedi Didem'e. Kadın şaşkınca bakınca "Hemen." diye buyurdu ve kız derhal suratını asarak odadan ayrıldı. Daha kapı kapanmadan Arda dişlerini sıkarak "Neredeydin tüm gün?" diye kükredi.

Hazal hesap soran sert sesle, burnundan soluyarak, "Hastanede." diye tısladı.

"Neden?" dedi Arda içini titreten bir özveriyle. Bir adım öne geldi endişeyle.

"Aşı olmaya gittim..."

"Sen iğneden korkarsın... Ne aşısı?"

"Kuduz aşısı?" dedi Hazal dişlerini sıkarak "Hayvanın birisi beni ısırmış..."

Arda'nın yüzünün rengi çekildi anında, Hazal dudaklarını büzerek gülümsedi. "Üstüne mi alındın? *'Hayvan'* dedim, dikkatini çekerim..."

"Çektin zaten..."

Arda onun Didem'i kıskanıp öfkelendiğini sanırken o, birden garipleşerek "Of Arda... Sevil annemlere atacak yalan bulamayınca, beni bir kedinin tırmaladığını söylemiş... Kuduz olma ihtimalini de..."dediğinde Arda'nın gözleri kuşkuyla kısıldı "Ya Arda... Valla laf çarpmıyorum, aslında Didem kaşarı..." derken kısacık bir an duraladı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Didem karısını gördükten sonra laf değil, direkt ayakkabımı çakmam lazım kafana ama neyse... Bunu sonraya bırakacağım. Herkes beni kuduz bir kedinin ısırdığını düşünüp, o telaşla geceyi nerede geçirdiğimi unutarak bunun derdine düştü. Yani kısmen, babam hariç sanırım..."

"Unutmuş olduğuna inanmam." diyerek Hazal'a yaklaştı adam. "Bu arada Sevil'i bilinçli olarak, sırf bana hakaret etmek için kuduz yalanını uydurduğundan, neredeyse eminim. Çok tehlikeli bir düşman kazandım sayende... Bir an önce barış yapmalıyız..." Sevdiği kadını kollarına alıp, dudaklarını şakağına dokundurdu. "Çok merak ettim seni meleğim.. Eğer

Scanned with CamScanner

Timur beni engellemeseydi, çoktan her yeri ayağa kaldırmıştım." Ki zaten kaldırıp, tüm havayollarını ve terminalleri arattığını, bir komiser arkadaşıyla görüştüğünü ve birkaç dakika daha gelmeseydi önce halasının evini sonra karakolu ziyaret edeceğini kendine sakladı! Yok öyle bir şey, kim yapmıştı!

Hazal bakışlarını etrafta gezdirdi. "Şimdi birisi gelecek... Ben gideyim. Bunu söylemek ve seni görmek için geldim. Sevil beni idare ediyor."

"Geç oldu, kal burada."

Hazal gözlerini dehşet içinde irice açtı. "Arda, saçmalama, bu gece annemler sırf hasta sandıkları için beni kontrole gelir odama... Kalamam."

Arda dudaklarını usulca yanağına kaydırıp, kızın içini titreterek, "Sevil oyalar onları... Mesaj çek..." diye buyurdu.

"Çok arsızsın, ne diyeyim kıza?" Kınayan gözlerini perdeleyen kirpikleri kapanmamak için çırpınıyordu.

Arda kulağına fısıldadı. "Gerçeği meleğim..."

Hazal birden irkilerek geriye çekilmeye çalıştı. "Olur... Ne yaptığımızı da yazayım mı destan tadında."

Arda çapkınca gülümseyerek edepsizce göz kırptı. "Bu bize özel kalsın Mavişim, anlatma..."

"Anlatmam." dedi kız nazlıca.

"Ama bana anlatabilirsin... Biz ne yapıyoruz?" Arsız elleri kızın bedenini çoktan keşfe çıkmıştı.

"Arda...

"Söyle Mavişim..."

"Arsızsın..."

"Çok tatlısın... Doyamıyorum... Suç senin."

Hazal gözlerini kısarak "Dolaşmak ister misin bu gece benimle? Şehre ineriz. Sinemaya gideriz mesela... Sonra sahilde dolaşırız..." diye teklif etti. Aslında kollarından kopmak istemiyordu ama onunla kaybettiği o kadar çok şey vardı ki, bunları en kısa zamanda telafi etmek istiyordu.

"Dışarı çıkmayı hiç canım istemiyor." diyerek yatağın kenarına oturdu Arda. Bin kiloluk bedeni yatağın yaylarını sarsarak genç kızın yüreğini hoplattı. Çapkın yüzündeki küstah dudakları hainçe bükülünce kızın yağları eridi içinde. Bakışları eşsiz bir pırlanta gibi, göz alarak parlıyordu.

Scanned with CamScanner

"Yanıma gel."

"Hayır!" deyiverdi Hazal bu emre itaatsizlik ederek. Gözleri dehşetle irileşmişti. Oraya gidince neler olacağını ve bu gece de burada kalacağını pekâlâ biliyordu.

Kendini jilet gibi düzgün duran çarşafların üzerine attı Arda. Yorgundu ama bu işten değil, bu kızı elde avuçta nasıl tutacağından ve caymadan evlenmeye nasıl ikna edeceğindendi. "Hazal, buraya gel!" Genç adamın buyuran sesinin gitgide hafiflediğini fark eden Hazal, şaşkına döndü. Hızla yanına gidip, yatağa eğilerek, dudaklarına ufak bir buse koydu. "Sabah görüşürüz sevgilim. Bu gece ol-"

Sözleri Arda'nın kolundan tutup kendine çekmesiyle, havada asılı kalırken, dengesini yitirip tiz çığlığıyla yanına uzanması bir oldu. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, Arda çevik bir hamleyle dönüp, genç kızın üzerine kapandı. Aldırmayarak, açlıkla boynunu öpmek için başını eğerken, kısılmış kara gözlerinde merhamete benzer bir anlam okunmuyordu.

"Arda... Lütfen!"

"Ne istiyorsun Mavişim? Arda bana sıkıca sarıl lütfen mi? Edepsiz şeyler de olabilir lütfen mi... Hissettir varlığını lütfen mi?" dedi ve arsız bir dil hareketiyle onun hamlesinin önünü kesti. "Yoksa beni sev mi?" Ruhuna soludu. Hiçbir zaman solumadığı kadar düşünceli bir solumaydı bu. Dudaklarını yanağından boynuna kaydırdı. Pratik parmakları gömleğinin düğmesine bilinçsizce uzanıp çözerken, Hazal hazla inledi. Bir an, sadece bir an düğmelerini çözen ellere uzandı ama adam onu çatık kaşlarıyla uyarınca, ellerini derhal geri çekti. Dudaklarını okşayan dudaklarını kısacık bir zaman sonra, göğüslerinde dolaştırmaya başladı.

"Arda... Gitmeliy-"

Arda'nın kaygılı dudakları sertleşmiş göğüs uçlarına değip hayat verince, itirazları boğazına takılıp kalmış bir tirbuşon gibi genzini yaktı.

"Lütfen..."

"Lütfen ne Mavişim..."

"Lütfen, sev beni!" diye tamamladı genç adamın cümlesini. Bu kelimenin içindeki anlam derindi ve manidardı!

"Son nefesime kadar, hep böyle seveceğim seni..." dedi Arda içinden, dudaklarındaki vahşi sertlik, bu kez onu cezalandırmak arzusunda olduğunu belirtiyordu. Dudaklarını göğsüne bastırdı.

Scanned with CamScanner

"Artık bunların kime ait olduğunu biliyor musun?" Gerçek bir merakla bakıyordu yüzüne.

"Evet." dedi Hazal kıpkırmızı suratıyla. Ürkekleşti bakışları da, kavrulan yüreği gibi.

"Kime ait?" Sorusunu yenileyen adam, önemli bir konuya parmak basmıştı. Genç kız heyecanlandığını belli etmemek için tüm gücünü toplad. Ancak içgüdüsel olarak parmakları adamın koluna daha sıkı kenetlenmişti. Ve eli kıpırdandı. Kendi göğsüne dokunarak, kalbini gösterdi. "Buradakine!" Ve eliyle genç adamın göğsüne dokundu. "Ve buradakine..." Titrek parmakları teninde yelpaze gibi açılmıştı.

Arda'nın gözleri parladı. "Oradaki... Kimmiş?"

"Arda Mertoğlu..." Göz göze geldiler. Hazal utangaç bakışlarını kaçırmamaya özen gösterdi.

"Kime aitsin, bilmen iyi. Ve onlar, sadece bana ait." Egosuyla şişen göğsü kabararak ukalaca haz aldı. Ve dudakları göğüslerinin oluğuna doğru yol aldı.

Uyandıklarında hemen yataktan kalkamadılar. Çünkü Hazal uykuya hâlâ doymamıştı... Gece boyu kollarında kıvranıp yorgun düşerek uykuya daldığında, kemikleri kırılmış gibi ağrıyordu. Keza tüm gece Arda onu rahat bırakamamış, defalarca ilk defa sahip olur gibi tüm arzusu ve şefkatiyle her hücresini yerinden oynatıp, ruhunu sarsarak onun olmuş, bu da yetmezmiş gibi bir de güzel sözleriyle yüreğini fethederek ona dünyaları vermişti. Bir ara Hazal ensesinde hissettiği ıslak öpücüklere tepki verip, artık uyku mahmuru sesiyle itiraz ederek "Yine mi?" diye homurdanmış ve Arda kendini tutamayıp kahkaha atarken odayı inletmişti.

O kadar masumdu ki, verdiği masum ve beceriksiz tepkilerle onu yüreğine sarmayı ve bir daha oradan çıkarmamayı düşünüyordu. Sonunda yataktan kalkmaya karar verdiklerinde birlikte duş alıp, birlikte giyinmişlerdi. Yüzünde garip bir sırıtış, aklında huzur, içinde bayram sabahı sevinci vardı. Hazal her ne kadar ürkek olsa da, ona çekinmeden dokunmasına izin veriyor, aynı ateşle harlıyordu. Şimdi de Hazal yatağı düzeltip geceye ait tüm kanıtları ortadan kaldırırken, Arda hâlâ yaramazlık peşindeydi. Elindeki çarşafı yatağa yayarken, genç adam arkasından incecik beline sarılıp, ıslak saçlarını bir omzunun üzerinde iteleyerek topladı. Dudaklarını mis gibi kokan gerdanına değdirip, baştan çıkarıcı dil darbeleriyle onu kendinden geçirdi. Parmakları Hazal'ın boynuna astığı kolyeye dokundu. "Bunun yeri burası değil..."

Scanned with CamScanner

"Arda..." dedi Hazal, "Bana zaman verecek misin?"

"Zaman mı?" dedi Arda kaşlarını çatarak. Kasıklarını kasıklarına bastırarak, "Hazal sana zaman falan yok, bir daha zaman dersen..." derken yaptığı haylazlıkla Hazal gözlerini irice açtı. "Seni hamile bırakırım..."

"Arda..." diye cırladı apansız bu edepsizliğe.

"Doğru söylüyorum... Sakın bana zaman deme, ya sen konuşursun ailenle, ya da ben..."

Hazal seslenmedi ve Arda onun kaçtığına kızarak, yüzünü elleri arasına aldı. "Hazal..."

"Tamam... Bugün konuşacağım..." diye homurdandı kız eli mahkûm. Arda tek kaşını kaldırınca inanmayarak "Arda valla konuşacağım yeter ki sen rahat dur..." diye ona güvence verdi.

"Söz ver..."

Hazal dudaklarını kemirince Arda sertçe "Söz ver..." diye azarladı.

"Söz sevgilim..."

Arda memnun bir hâlde dudaklarını Hazal'ın tenine yasladı. "Senden ayrı kalmak istemiyorum artık. Ya isteyerek, ya zorla, benimle geleceksin. Ama tabii bunu isteyerek yapman temennim... Seni yanımdan bir saniye bile ayırmayacağım..."

Arda iyice genç kadına yaslanınca, Hazal derhal aklını başına devşirdi. İsteksizce arkasını dönerek "Yatağı toplamalıyım." diye homurdandı. Arda sımsıkı sarıldı beline. Dudaklarını ensesine dokundurup, dilini kulağına doğru çıkardı. "Doyamıyorum..."

Hazal'ın bedeni sarsıldı ve gözleri kapanırken elindeki nevresim yatağa düştü. Sırtını onun sert ve kaslı bedenine bastırırken, bu ayrıcalığın keyfiyle mırıldandı.

"Arda iş başı yapmam lazım! Annemler uyandığımda, benim burada çalışıyor olduğumu sanmalılar... Bırak!"

"Hı hı!" dedi adam dudaklarını omuzlarına kaydırıp elini sutyenini içine daldırırken.

"Arda bırakmazsan annemler her şeyi öğrenecek."

Arda elini apansız göğsünden çekti ve onu sertçe kendine çevirerek, çenesini kavrayıp dudaklarına kapandı. Bir süre sonra geriye çekildiğinde, Hazal gözlerini kapamış, derin derin soluk almaya çalışırken dudaklarını diliyle yalıyordu.

Scanned with CamScanner

"Biraz sonra gidersin, henüz erken." dediğinde onu yatağa yıkıp, üzerinde yükseldi. Elleri acelecice bacaklarını okşayıp, aralamaya çalışırken, dudaklarını göğüslerinin oluğuna çoktan gömmüş, kokusunu içine çekerek öpücükler konduruyordu.

Hazal ellerini onun kısacık saçlarında daldırarak gezdirirken, her şeyi unuttu ve tam da o anda kapı çaldı. Hazal apansız korkuyla panikleyerek onu üzerinden itmeye çalıştı, debelendi ama ne mümkün! Adam hem ağır, hem de çok fazla iriydi!

"Lanet olsun anladılar mı? Ah! Aman Allah'ım! Eğer öğrenirlerse, yüzlerine bir daha bakamam. Babam beni kesin vurur! Seni de vurur... Sonra annemi vurur hem de hiç suçu yokken. ***Bu kıza sahip çıkamadın*** diyen abim de mezarımıza tüy diker..."

Kızgınca konuşurken, öfkeyle neredeyse inleyerek yataktan fırladı ve kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Arda kapıya bakmadan önce onu kollarına alıp yatıştırmak için, dudaklarına alnına dayayıp "Bu bir sorun değil! Onlara evleneceğimizi söyleriz... Hem panik yapma... Eğer anlasaydılar... Yani babamı bildiğim kadarıyla kapıya vurmaz, direkt kırardı."

"Hah, söylediklerin içimi rahatlatıyor doğrusu... O kadar ki, şimdi heyecandan ve korkudan patlayacağım!" Hayır, altına yapacaktı!

Hazal ürkekçe geriye çekildiğinde, rengi atmış ve gözleri irileşerek ürkekçe, odadan salona açılan kapıya bakıyordu. Öte yandan Arda rahat tavırlarıyla kapıya bakmak için girişe yönelmişti. Ve Hazal kalbini susturup, nefes almayı keserken, Sevil içeri öfkeyle dalmış cırıl cırıl sesiyle odayı inletmişti.

"Allah'ın cezası sen burada cennet rüyalarına dalarken bu biçare beni, bir ordunun içinde cehennem eziyetlerinde nasıl unutursun?"

Ve bağırdıktan sonra arkasında duran ve kıs kıs gülen adama kısacık bir bakış atıp "Selam enişte, günaydın." demiş ve Hazal'a kaldığı yerden bağırıp çağırmaya ve arada elini kolunu sallayarak çıkışmaya başlamıştı. Hazal ise o anda onun bağırmalarına değil de, kalp atışlarını düzenlerken Sevil'in Arda'yı tanıdığına kafayı takarak "Siz tanışıyor musunuz?" diye sormasıyla, kız hemen konuşmasına -yani bağırmasına- ara verip "Herhâlde, enişte bu otelde kalıyor değil mi? Ayrıca bana enişteyi sen gösterdin." diye mantıklı bir giriş yaptı.

"Henüz enişten falan değil!" dediğinde Hazal'ın, bir tuhaf surat asma tını vardı. Arda onun söylediği şeyle kaşlarını dehşetle çattı. Sert sert ba-

Scanned with CamScanner

karken, boğazını temizledi. Fakat Sevil kapıya doğru yönelirken Arda'nın dile getirmek istediği kelimeleri, kuzenin aklına çaka çaka telaffuz etti. "Artık öyle küçük aptal! Yüzüğün nerede?" Sinsice kıkırdadı.

Hazal dudaklarını bükerek boynundaki kolyesini kaldırıp gösterdiğinde, odanın içini kulak tırmalayan neşeli sesleriyle inleten Sevil, kulaklarını çınlattı. Hızla yerinden fırlayıp, koluyla Arda'yı sertçe bir kenara savurarak, kuzenine sarılıp, iyi dileklerini bildirdi. Ardından Arda'ya göz kırparak "Bir daha sevgilime öyle öldürecek gibi bakma rica ederim. Ve ellerini mümkün müddet boğazından uzak tut enişte, bozuşmayalım."

Hazal her ne kadar afallayarak baksa da, kuzenini elindeki yüzüğünü çekiştirerek aldı ve şimdi aynı onun gibi şaşkınca bakan adamın yanına gelip "Ne sevgilisi?" diye aklına gelen şeyle birden cırlarcasına sordu. Arda kaşlarını kaldırarak sanki ona konuşmuyormuş gibi duyarsızca omuzlarını silkti.

Sevil tatlı yüzünde açan sinsice kıkırdamalarıyla "Geçen akşam sevgilim seni dans için kollarına aldığında, on dakika sonra kendisi bu adamın kollarında çırpınıyordu. Öldürecekti senin bu karizmatik katilin onu! Elinden alacaktım ama yaptığım o kadar plan bozulur diye, eh el mahkûm sustum! Sayenizde zor bulduğum sevgilimden olacaktım küçük hanım. Bunu bilahare size hatırlatacağım." Sonra Arda'ya bakıp "O benim sevgilim. Ayrıca size iyilik ettik bak barıştınız sayemizde... Ondan uzak dur." diye ciddi bir meydan okuma yaptı.

Kuzenine kaş çatışlarıyla bakan Sevil, aklına dank eden gerçekle ansızın panikleyerek bağırdı. "Ve lanet olsun annemlere ve annenlere görün, onları daha fazla durduramam. Yoksa bu eğlenceniz uzun sürmez. Pek günahına girmek istemem ama –ki çoktan girmişti– galiba resepsiyoncu kaşarımız... Ah pardon Didemciğimiz tarafından görülmüşsünüz ve babama gammazlaması an meselesi. Neyse ben hallettim ama..." demişti ki yaptığı fettanlığı hatırladı. Zavallı kıza iki tokat çaktıktan sonra yağlan erimiş hâlde rahatlamıştı. Saçlarını yolduğu kaşarın bir daha ağzını açmaya cesaret edeceğini ise, hiç sanmıyordu. Fakat nedense bunu bu âşıkların bilmesine de gerek yoktu. O kadarı da gece ve sabaha kadar nöbet tutarak titizlik ettikten sonra, nihayet çektiği eziyetine bonus olmalıydı. Aşk böcüklerinin yüzüne, derin bir iç geçirmeyle bakıp, göz kırptı ve kapıyı çekerek odadan çıktı.

Hazal ise afallayarak Arda'yla kapıya bakakaldı.

"Ben sana bu kızı sevdiğimi söylemiş miydim?"

Scanned with CamScanner

Hazal şaşkın bakışlarını ona çevirdi. Ne yani! Her şey Sevil'in planı mıydı? O adam da Sevil'in sevgilisi miydi? Lanet olsun, ama gözleri siyah değildi! Bu kız nasıl bir şeytandı ve aynı anda nasıl bir tatlıydı! Onu iyi oyuna getirmişti. Akşamki kıyafet ısrarını ise, şimdi anlıyordu. Arda başını geriye atıp gevrek bir kahkaha atarken, Hazal gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmış amma velâkin ne fayda... İşin aslı pek de başarılı olamamıştı. Arda, Hazal'a yaklaşıp kollarına alırken "Bundan bir tane ister şart! Keza senin sağın solun belli olmuyor!" demiş ve ardından katı bir tonda ve kat'i bir suretle devam etmişti: "O adamdan uzak duracaksın Hazal. Kuzen muzen anlamam. Sevgilisi olması bir şey değiştirmez. Boynunu kırmadığım, yapmayacağım anlamına gelmiyor. Katil bir koca istemezsin değil mi?" Gerçekçi bir terslikle bakan Hazal, söylediğinde ne kadar ciddi olduğunu, çenesinde seğiren kaslarından anlamıştı. Adamın koluna kızgınca çimdirerek "Sen hiç değişmeyeceksin değil mi?" diyerek kızarken, ancak hemen arasında sertçe çıkışmıştı. Ta ki Arda onu becerikli dudakları ve çok işlevli elleriyle susturana kadar...

Ah, zaten gerisi yıldızları saymaktı! Gökte kaç yıldız vardı? Sonsuz mu?

O gün öğlen yemeğinden sonra odasından ayrıldığında dışarı çıkarken, onu resepsiyon masasında kuzeniyle konuşurken gördü. Hazal adama aldırmadan sert bir bakış atıp, uyararak gözlerini kaçırmıştı. Personelin gözleri üzerlerinde olduğundan, hiç görmemiş gibi arkasını dönerken, kapkırmızı olmuş suratıyla, derince iç geçiriyordu. O gün her zamankinden şık giyinmişti Bay Karizma. Üzerinde, Hazal'ın daha önce hiç görmediği koyu renk bir takım ve kolalı bembeyaz bir gömlek vardı. Kolalıydı zira onları Hazal kolalamıştı! Ayakkabıları her günkünden daha parlak, sarı saçları daha hoyrattı. Öyle yakışıklı görünüyordu ki, şimdi yanına gidip onu sürükleyerek tekrar odaya çıkarmak istiyordu. Üf, iyice azgın tekeye bağlamıştı! Ona belli etmeden içini çekti!

Arda ise sırf onun gönlü olsun diye ailelerle konuşana kadar bu durumu saklamaya söz verdiğine inanamıyordu. Sırf bu yüzden, şimdi onu belinden tutup, bedenini kendine bastırıp, okşayarak öpemediğinden ve bugün yataktan çıkmaması gerektiği hâlde işe başladığından olsa gerek, ona sertçe bakarak kapıya yanaştı. O sıra tam da, müspet bir tutumla onun düşüncelerine biraz fazla katı davrandığını düşünüyordu fakat sorun şu ki, onun yaptığı bu hareketle bu düşünceden derhal uzaklaştı. Bu günü onunla yatakta geçirmek istiyordu. Eli mahkûm sustu. Kapıdan çıkarken bakışlarını ona çevirdi ve esnediğini görünce, dudaklarında gevrek bir gülümsemeyle

Scanned with CamScanner

büküldü. Tatlı Cadısı, tüm gece uykusuz kalmış ve ona gerçekten yıldızları saydırmıştı. O sırada yanında duran Timur misafirlerin geldiğini söyleyince ve hemen gitmeleri konusunda ivedilikle ısrar edince Arda iç geçirdi.

"İnatçı Cadı!" diye homurdandı.

Birkaç saat sonra Arda toplantıdan dönerken, aklında olan tek şey, artık sadece onunla odalarında yalnız kalmaktı. Ama Kenan Bey'le otelin girişinde karşılaştığında, bu düşüncelerin suya düşeceğinden haberi yoktu! Yaşlı adam onun yanına biraz sert, biraz asık suratla yaklaşsa da, dibine geldiğinde konuşmak için boğazını temizledi.

"Hoş geldin oğlum, geçmiş olsun." diyerek mesafeli bir biçimde elini uzattı. Otoritesi yerli yerindeydi. Kızının bu adam yüzünden acı çektiğini düşünüyor, dahası gerçekçi bir tutumla kızıyordu. Ah şöyle el ense bir künde atsa ne olurdu!

Arda onun hakkındaki hain planlarını sezmiş gibi, kara kaşlarını çatarak uzatılan ele uzanırken, Kenan Bey anlayışla başını sallayıp "Hazal'ın babası, daha önce karşılaşmıştık. Ama siz beni o zaman görmüyordunuz." diye kendini tanıttı.

Arda'nın o anda kaşları kalktı ve dudaklarında yumuşak bir tebessüm belirdi.

"Kusura bakmayın. Görmeye başlayınca, algılarım biraz tuhaflaştı doğrusu. Hani sesinizi çıkardım ama emin olamadım." O sırada kapı açıldı ve Selin Hanım görümcesi Filiz Hanım ile birlikte kıkırdayarak kapıdan çıktı. "Eh deli kız... Demek pastayı tekrar aldınız."

Az sonra Selin Hanım, Arda'yı görünce önce afalladı ve sonra yüzündeki gülümseme azaldı. Bu kadın da ona karşı tavırlıydı. Arda kuşkuyla gözlerini devirdi. Öte yandan yaşlı kadın başını mağrurca yukarı kaldırıp ona mesafeli davranarak, keskin bakışlar attı. Arda nezaketen ona uzanırken, Selin Hanım buz gibi bir sesle "Geçmiş olsun oğlum." diye ahenkli sesiyle usulca söylenmişti.

Arda ona ifadesiz bir suretle bakarak "Geçti zaten teşekkür ederim." dediğinde arkalarında bir koşuşturmaca cereyan etti.

Sevil, yüzü kızarmış, nefes nefese ayağı yanmış it gibi koşarak yanlarına geliyordu. Tabii gelirken de otele girecek olan personele çarparak yıkıyor, diğerine çarpınca da elindeki valizleri düşürmesini sağlıyordu. Herkes onun endişeli suratından, bir terslik olduğunu anladı. Yerde,

Scanned with CamScanner

gözlerle boğuşan adama kısacık bakıp özür dileyerek dayısının önüne geldiğinde, ellerini dizlerine koyarak nefes almaya çalışıyordu. Kenan Bey endişeyle yanına yaklaşırken, yaşlı kadınlar da kaşlarını çatarak onun doğrulmasına yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Ne oldu kızım? Bu hâlin ne, biri mi kovaladı?"

Sevil dehşete düşmüş gözlerini irileştirerek "Dayı!" dedi inleyerek. Yaşlı adam elini omzuna koyup "Sakin ol kızım... Önce rahatla öyle konuş." Sevil başını sallayarak "Hayır!" dedi. "Dayı... Gelmiş... Gördüm onu." Birden dayısının kolunu sarsarak panikle çekiştirmeye başladı. "Dayı valla gelmiş gördüm onu!"

Yaşlı adamın bir anda rengi uçtu. Elbette ki onun kimden bahsettiğini hemencecik kavramıştı! Gözleri kaygıyla koyuldu ve dişleri hiddetle sıkıldı. Bir şeyler sezen Arda kaşlarını çatarak neler olduğunu çözmeye çalışarken, şüphelendiği şeyin olma ihtimalini tartıyordu. Tam o sırada panik olan diğer kişi, Selin Hanım kaygıyla öne atılıp, Sevil'in omuzlarından kavrayarak dehşetle sarsıyordu.

"Hazal nerede Sevil? Benim ufak kızım nerede?"

Sevil ağlamaklı gözlerini yaşlı kadının koyu gözlerine çevirdi. "Alışverişe şehre indi. Ben... Ben bilmiyordum. Hazal'ın haberi yok. Onun burada olduğundan haberi yok."

Selin Hanım bir an dengesini kaybedince, Kenan Bey derhal karısının kolundan tutarak, kendine çekti. Ancak o sırada şuursuzca dururken, her ne kadar istediyse de kaskatı olmuş bedeniyle onu teselli edemedi. Yaşlı kadın ağlamaklı gözleriyle baktı. Yakararak, çaresizlikle...

"Üzecek onu!" İnleyerek, gözlerindeki yaşlar yanağına süzülmeye başladığında, her zamanki gibi yine koyu gözleri kocasına yalvarıyordu. "Kenan ne olur bir şey yap! Yavrum, bu sefer bunu kaldıramaz! Benim kızım yıkılır, ne olur." Güçsüz elleriyle kocasının göğsünü yumrukladı ve bağırmaya başladı. "Bir şey yapsana durma öyle, dayanamaz diyorum. Kenan ne olur beni kızıma götür."

Arda onlar konuşurken arabayı getirtmiş ve onlara yönelmişti. "Eğer sizin için de sorun olmazsa, ben sizi istediğiniz yere götürüm." Kaygılı duruşu gergin yüzünün maskesine sığınarak, hiddetle ve merakla kaynayan gözlerinin arkasına saklanmıştı.

Yola nasıl koyuldukları ve nasıl bir panik içinde yol boyunca konuşmadan ilerlediklerini bilmiyorlardı. Arda'nın kara gözleri koyulmuş, ifa-

Scanned with CamScanner

desiz bir suretle yola bakıyordu. Selin Hanım kocasının göğsüne başını yaslamış, hıçkırarak usulca ağlıyordu. Sevil, Arda'nın yanında elini ayağını nereye koyacağını bilmiyordu. Kısacık bakıştılar genç kızla ve Sevil derince iç geçirdi. Sonunda yol bitti ve turistlerin alışveriş yaptıkları yerleri alelacele araştırmaya başladılar.

Selin Hanım bir ara kocasına bakarak "Burada karşılaşabileceklerini biliyordu. Neden yapıyor bunu kızıma? Neden canını yakacağını bildiği hâlde umarsızca buralara geliyor? Hep aynı şeyi yapıyor. Bir daha yaparsa onu... Onu..." diyor ama gerisini getiremiyordu.

Kenan Bey bir şey diyememiş sadece susmuştu. Nasıl desin ki! Aslında susmak da konuşmanın bir çeşidiydi. Gözlerindeki öfke, derin derin aldığı solukları her şeyi kanıtlıyordu. Onunla konuşmuş, anlaşmıştı. Eğer kızını üzerse, bu sefer elinden onu kimse alamaz, ümüğünü sıkardı.

Arda her yere bakmış ama onu görememişti. Sonra aklına marina tarafı gelince, son telefon konuşmalarında bir arkadaşına uğrayacağını söylediğini hatırlayınca, diğerleriyle birlikte o tarafa yönelmişlerdi. Ve nitekim yanılmamışlardı. Hazal buz gibi bir suratla taş kesmişçesine, bir teknenin yanında dikiliyordu. Elindeki poşetler yere düşmüş, saçları hafif meltemde hoyratça savruluyordu. Sanki dünyayla iletişimi koparmış ve sadece gözleri bir çift mavi göze takılmış duruyordu. Arda'nın ilk defa bedenini ağır, hazin bir acı saplandı. Onun bu hâlini görünce, yüzünden okunmayan ama ruhunda kopan fırtınaların habercisi olan dolu dolu olmuş gözlerini görünce, işte o anda dünyayı yakmak, evreni yok etmek istedi.

Güneşin son demlerini yaşadığı anda, yüzüne ikindi güneşi pırıltılar saçarak vuruyor, etrafı dalga sesleri inletiyordu. Bir çift yürek... Sadece bu anın içinde patlarcasına kendini kafesinde paralıyordu.

Hazal nefes alamadığını hissetti. O birkaç saniyede dünyanın durduğunu ve onun ciğerlerindeki havanın tükenerek, zamanın dolduğunu düşündü. Boğazı ona isyan ederek kendini zorlarken, nefes alamadığı için beyni uğuldayarak patlamaya duruyordu. Gözlerini diktiği mavilikler şimdi ona kısılarak bakıyor 'Git' der gibi işaretler yapıyordu. Bir de ek olarak, kaşıyla gözüyle utanmadan uyararak kovuyordu. Hazal onun yüzünü görmek istemezken, onun haysiyetsiz yüz ifadesiyle buyurduğu çağrıya tepki vermiyordu.

Uzun boylu, mavi gözlü, yaşına göre fazla güzel olan kadın, yanındaki kadınlara bir şey söyledi ve kulakları okşayan şuh bir kahkaha attı. Arkadaş-

Scanned with CamScanner

lan tekneye geçerken yanındaki adam ona sokularak, gözlerini kırpmadan onlara bakan kızı gösterip "Canım, bu kızı tanıyor musun? Sanki bana birisini anımsatıyor!" diye sormuş ve cevap bekler nitelikte kadına dönmüştü.

Birden Duru Hanım gözlerini kızdan koparıp alay ederek gülümsedi. O kadar zalim, o kadar boş vermiş ve sahipsizdi ki yüzündeki asil çizgileri. Kendinden başka kimseyi düşünmeyen kibirli bir bencilin tekiydi. Alev kırmızısı saçlarını geriye şuhça savurdu. Dengesiz bir kahkaha patlattı. "Yok canım, ne idüğü belirsiz biri işte! Nereden tanıyayım!" Pürüzsüz sesi öylesine insafsız, öylesine gaddardı ki, kızını, tek bir kurşun olmadan katlediyordu. Kendi gözlerine benzeyen gözlere bakarken, vicdandan nasibini alamayarak burun kıvırıyordu.

"Bence tanıyor gibisin." diye ısrar eden adama kızgınca kaş çatarak "Bu dilenci kılıklı yumurcaklar her yerde ama dediğim gibi tanımıyorum." Sonra yüreksiz sesiyle usulca gülümseyerek "Sadece bizi birisine benzetti herhâlde... Boş ver, değecek birisi değil! Ya da şu hâline baksana beslenme gibi bir şey, para falan isteyecektir... Kılığı kıyafeti işten kaçmış gibi... Üzerindeki, iş üniforması olsa gerek!"

Onun burun kıvırarak söylediği her acı söz, genç kızın kalbine hazin bir sille daha vuruyordu. Yüzüne değil aldığı darbeler ama ruhuna ağır kayıplar verdiriyordu. Ona aldırmayan ve her zamanki gibi varlığını yok sayan, daha önceleri gibi yine ve yine umursamaza, eski bir bebek gibi, istenmeyen paçavra gibi değersiz olduğunu hissettiren kibirli bakışların üzerinde tiksintiyle gezdiğini hissedince, genç kızın nefesi sesli bir biçimde genzine tıkandı. Ona aldırmayan zalim ve kişiliği paraya endeksli Duru Hanım, yeni oyuncağı ve para makinesi olan kasasının koluna girerek çekiştirdi.

"Bizi bekliyorlar sevgilim... Burada durup, salak salak yüzümüze bakan dilencilerle kaybedecek vaktimiz yok... Hadi gidelim."

Yine ve yine dünya onun varlığıyla isyan ederken Hazal istenmemenin hazin acısını, bir süprüntüye benzetilen gurur kırıcı sözlerle, orada dikilitaş gibi donakalmıştı. Alınması gerekmez miydi? Bu zalim hâllerine kaç sefer rast gelmiş, kaç sefer kovulmaktan daha beter aşağılanmıştı. Peki, neden hâlâ alışamamıştı? Neden içi acıyordu, neden bacakları titrerken, kalbi dururcasına teklerken nefesleri gırtlağına batıyordu? Ve ne zaman bu kadını görse, neden bu 'neden'lerin bir sonu gelmiyordu?

Duru Hanım, az sonra arkasına bakma zahmetinde dahi bulunmadan, adamın koluna girerek tekneye binmişti.

Scanned with CamScanner

Kenan Bey kısacık bir an asık suratla giden kadına bakarken, gözleri kederle kızına kaymıştı. Selin Hanım elini ağzına kapamış, hıçkırıklarını kaçırmamak için mücadele ederek, delicesine ağlıyordu. Yüreği yanıyordu yavrusuna. Ona süt veren göğüsleri sızlıyordu, ufak kızının bedenindeki acıyı hissederek ruhu sarsılıyordu. Sonra Hazal bir anda koparıp gözlerini hızla uzaklaşan tekneden. Sanki tüm gün neşeyle parlayan gözlerindeki hayat çekilmiş ve içinde var olan neşenin ferî sönmüştü.

Ancak nefes almak için soluğa, ayakta olmak için bir dayanağa ihtiyacı varmış gibi arkasını dönmüştü. İşte o anda dalgınca kaldırdığı başıyla, kederin sardığı kırgın gözlerini karşısına çevirmişti. Gözleri ölümü yaşarken, dudaklarının kıyıları hayata isyan eder gibi kıvrılmaya çabalıyor ama beceremiyordu.

Ağlamayacaktı. Onun için ağlamayı çoktan bırakmıştı! Yatağında düşünmüyor, yastıklarını gözyaşlarıyla ıslattığını saklamıyor ve artık kesinlikle düşünmüyordu! Sarsak adımlarla annesine doğru yürümeye başladı. Gözleri gerçek bir şefkatin sardığı gözlerle, koyu kahvelerle birleşti. Bakışları, ona, koşulsuz şartsız her daim açık olan kollara kaydı. Annesi kollarını açmış, varlığını yanında istiyordu. Yüreğinin üstüne, olması gerektiği yerdi. Yeni doğmuş bir ceylanın bacakları gibi ürkek olsa da adımları, her ne kadar yıkılmamak için çabalasa da bedeni, direniyordu bu hazin acıya. Hazal nasıl yürüdüğünü bilmiyordu. Sadece yürümüş ve kendini o kolları atmıştı. Yoksa koşmuş muydu, bilemiyordu. Selin Hanım kızının saçlarını okşarken, ağlayan gözleri gülerek "Ben buradayım meleğim. Hep buradayım. Senin yanındayım, üzülme ne olur annem." diyordu. 'Annem!' Evet, bir tek annesi vardı ve bu eşsiz kişi, onun biricik annesi Selin Hanım'dı! Hazal annesine baktı, baktı ve hüzünle, burukça, kırıkça gülümsedi. Ferdi sesi, hüsranın gark olduğu titrek dudakları ürkekçe soluklandı.

"Hiç üzülmedim ki anne! Benim annem sensin. Beni istememesine... Hiç üzülmedim..."

Ve bacaklarındaki güç çekilip karanlığa kayarken, geride sadece onu saran güçlü kolları ve kulağına şefkatle fısıldayan tok sesli adamın "Geçecek aşkım." diyen şefkatli seli çalındı. Bu sözlerin, kulağında mulat kaldığını hissedemedi...

Önemsemek ağlam gibi dolaşık ve yapışkanımsıydı kaderi...
ve keder sevdalıya sonradan değil, bilirdi ki, doğmadan yazılırdı...

Scanned with CamScanner

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bu sabah uyandığı vakit, etrafında bir eksiklik var gibi geldi, ama Dikkat edince, buldu. Hani bazı sabahlar, sabaha kadar heyecandan, endişeden, sevinçten ve korkudan uyuyamazsın ve tam sabaha doğru gözlerini kapadığında, yaşadıklarının bir kâbus olduğunu düşünürsün ya, işte bu sabah o sabahlardandı. Hatta bir süre önce Arda'nın onu panikleyerek kucağına alıp, ailesini o panikle hiçe sayarak 'aşkım' demesiyle sonunda, aşk-ı memnu hâllerini ifşa ettiği yetmezmiş gibi, kendine geldiğinde ise hasta yatağının başucuna oturmuştu. Endişeyle ellerini tutarak öpmek suretiyle, daha birçok güzel sözler söylüyordu ki, işte o anda babasının kapıda bitip, annesine yüksek perdeden öfkelenerek -sanki bunlar kadının suçuymuş gibi- "Hanım! Söyle şunlara ayrılsınlar, yoksa elimden bir kaza çıkacak!" diyerek tüm büyünün içine bir kilo turp suyu sıkması gibiydi. Bir de sanki anasına söyleyip duymuyorlarmış gibi sert bakışlar atarak "Ben bir sigara tüttürüp geldiğimde oda boş olsun. Bunlar işince gemi azıya aldı." diyerek kızgınca imalı ve laf çarpıtma geleneğine, birkaç cümle daha ekleyip, en yeni hâlini koymasını nasıl unuturdu. İşte o anda Arda'nın ona sormaya unuttuğu bir konuyla, yaşlı adamı yolundan alıkoyup, karşısına cesurca dikilmesiyle olay patlak vermişti.

"Eğer sizin için de müsait olursa efendim, sizi hayırlı bir mesele konusunda ziyaret etmek istiyoruz." deyişini bir kabul gibi görmek ve uyarınca hatırlamamak istiyordu.

Anlı lanet olsun ki gerçekti işte! Onu istemediğinden değildi ki bu gerçek, onun gidişinin ardından babasından saatlerce parçalara yırtıp, ona hayat dersi vermeye kalkmasındandı. İşte o an Arda'ya sayıp sövüp, azarlayarak veryansın ediyordu. Şimdi de bu ezeyi yemezmiş gibi annesinin temizlik sevdası depreşip, sabahın köründe elektrikli süpürgeyle odasına dadılığına isyan ediyordu. Ya kardeşim, o ufacık tefecik gövdeden o kadar ses nasıl çıkıyor ve insanı isyana sevk ediyordu? Başını yastığa alıp gömdüğünde annesi kızgınca yastığı çekerek "Kalk artık temizlik yapıcam... Beni istemeye gelmiyorlar işimin çok daha temizlik yapılacak!" diye öfkeyle patladı.

İşte şimdi hayat Hazal için başlamıştı. Annesinin elindeki yastığı ve geyrek bacaklarını kamuna toplayıp, pikesini kalasına kadar çekerek, o sese asla uyumaya çalışınca, bu sefer üzerindeki pikeyi bir hışımla yastığın üstüne boşladı. Selin Hanım kaşlarını çatarak "Kızım daha salon temizlenecek hadi kalk seninle uğraşamam." diye hayıflandı.

"İyi işte anne git önce orayı temizle... Niye geldin başıma? Zaten uyumadım tüm gece."

"Neden ki?"

"Anne... Uykum var..."

"Arda Bey'le sabaha kadar telefon sohbeti yapana kadar, uyusaydın azıcık. Ayısı gitti, gerçeği geldi başıma! Aylarca imtiyonu uyutmadı seni, şimdi sabahları..."

"Anne... O ayı değil!" dedi kız birden curlayarak. Utangaç başını sakladı. Bu kadın o ayının gerçek ayrıya ait olduğunu ne zaman anlamıştı? Bozuntuya vermeyerek, sormadı bunu. Anlamamış ayağına yattı. "Anne senin çamaşır suyu tutkun depreşmiş, git biraz kokla... Ben de misafirliğe gelen uykumu ağırlayayım..."

"Benim de misafirlerim var, hem de kızımı istemeye geliyorlar... Kalk kız artık. Etlerini yoldurma. Zaten elim ayağım boşalıyor, kızımı senden almayayım."

"Ben ne yaptım sana? Pancar motoru gibi horlayan babamdan dolayı uykumu alamadın diye bana ne çatıyorsun? Ben sanki sana bir şey yaptım..."

"Evlenmeye karar verdin daha ne olsun..." Sesi biraz kısılarak "Gideceksin..." dedi üzgün bir ukalayle. Sonra birden kendini toparlayıp, üzgün sesini şirret bir hâle sokmaya çalıştı. "Kalk yoksa elektrik süpürgesini açık bırakır, diğer işlerimi yaparım."

Hazal öfkeyle apar topar yerinden kalktı. Hırçın hareketlerle, keçeden ince bir mukavvaya dönen saçlarını gözlerinin önünden çekti. "Anne

Scanned with CamScanner

Arda temizlik tehişine gelmiyor, beni istemeye geliyor daha yeni yaptık temizliği. Niye bir daha yapalım ki?" Yanlış soruya, yanlış zamanda cevap araması bu olsa gerekti. Annesi onun odasına çekidüzen verirken, yastığı tıpıklamıyor, sanki Hazal'ın kafasını duvardan duvara vurarak aklını başına getirmeye çalışıyordu. "Ayrıca benim odamda istemeyecekler beni sizden... Neden önce benim odama daldın ki?" diye kızgınca çıkıştı.

Annesi yastığı yerine sert bir biçimde koyup, ellerini biraz kalın olan beline destekledi. "Kaç Hazal, çenen kopsun e mi! Sen böyle konuşmaya, vurdumduymaz olmaya devam et... Adam seni aldığının akşamı eve getirsin!" Ağzının içinde kendince sövüyordu. Hazal ansızın annesine yaklaşıp yanaklarına tatlı, sulusepken öpücükler bırakırken "Memnun olmaz mısın şeker pancarım?" Yaşlı kadın kükürdarken kızına sarıldı. "Olmaz mıyım deli dana. Tabii olurum. Hatta pek memnun olurum. Bu işi bozacak bir plan bile kuramadım, çok ani oldu... Sen bir ömür evlenme, ben hep memnun olurum. Dizimin dibinde, başın göğsümün üstünde olsun meleğim, sen hep yanımda ol." Gözleri sislenmiş, duruşu eğrileşmişti. Sanki kocaman kadının omuzları birden çökmüştü. Biraz böyle sarılarak durdu kızına ve birden yine başa dönüp "Ama önce temizliğe başlamalı, bu beni daha çok memnun edecek." diye çaçaronca çıkıştı.

İşte tam da o sırada işkence aleti olan ufacık makineyi kapatırken, suratını asmış, uykusuzluktan ve heyecandan gözleri şişmiş kızına baktı. "Kızım, temizlik şart. Ele güne rezil olamayız! Hadi daha bir şeyler hazırlanacak."

Hazal anladı ki, bugünkü işkence saatlerine tabii tutulmuştu. Ve idrak edemediği gerçek, o anda başına dank ederek, annesinin başına fırlattığı kurk bir numara terlik görevi görmüştü. Aparsız aklı başına gelince, annesinin söylediği şeyle kapının girişinden hızla geri döndü.

"Ele güne derken anne? Ne demek istiyorsun?"

"Ne diyeceğim çocuğum..." dedi yaşlı kadın kıvırarak. Arkasını dönüp dudağının kıyısını suçlu psikolojisiyle dişlerken "Ağabeyinin birkaç saate uçağı iner..." diye bocaladı. Hazal tek kaşını soru yoğunluğunda kaldırdığında, onun kaçırdığı gözlerinden, bir tek gelenin o olmadığını anlaması uzun sürmedi. "Sonra Eda ve Sevil gelecek ya!" dedi uzatarak ve genç kız ikna olmuşçasına, korktuğu şeyi duymadığına sevinerek kapıya yanaştı. Allah esirgesin onun gelmesi, bu işin bitmesi ve rezaletin püsküllüsü demekti! O sıra yaşlı kadın sadece başını sallayarak derince iç geçiriyordu. Keza Hazal yaptıkları şeyi duyduğunda, zaten ev yerinden oynayıp, temeli hızla sarsılacaktı.

Saatler saatleri kovalarken işkence kaldığı yerden devam etti. Elinde temizlik bezi, altında eski eşofmanı, başında annesinin tarihi yazmasıyla kapıyı açtığında, elindeki bezi bozuk para gibi havaya fırlatıp, ona sıntan adamın boynuna zıpladı. Yani zıplamaya çalıştı. Zira boyu o kadar uzun olunca, sadece hoplamakla yetiniyordu.

"Senin gelmene daha bir saat vardı, nereden çıktın?"

Arif kalın kollarını kardeşinin beline dolarken, kaba, geriden gelen gür sesiyle biraz sitemli "İstersen gideyim, bir saat sonra geleyim fare, belki o zaman beni eve alırsın!" diye huysuzlandı. Her ne kadar sataşsa da sözleri, özlemle yanağından öptüğü kardeşinin ayaklarını yerden keserek, kapıyı ayağıyla sertçe kapatmıştı.

"Deli misin, özledim seni. Gelmene ne kadar sevindim bilmiyorsun." Hazal dudaklarını bükmüş, yaramazca şebeklik yapıyordu.

"Hadi oradan üçkâğıtçı! Bence gelmemem için dua ediyordun... Hani birilerinin boynu kırılmasın diye."

Hazal geriye çekilerek ellerini beline yasladı. "O birilerine elini sür..." Sonra kükürdadı. "Hem zaten süremezsin ki..." dedi kendinden emin bir duruşla. "O da senden aşağı kalmaz kaba kuvvette... Bence anlaşacaksınız..."

"Bakacağız... Ama onun önce..." demişti ki Hazal başını muzurlukla geriye attı. Gözlerinde şeytani pırıltılar parlarken "Uzak dur sevgilimden Uzay Boşluğu..." Sesini biraz yüksek perdeden çıkararak, "Anne biliyor musun ağabeyim Deniz'i Bodrum'a götürmüştü! Belki sana anlatmayı unutmuştur." diye ispiyonculuk etti.

Arif gerçeğin ifşa edilmesiyle derhal öne atılıp, iri elleriyle kızın ağzını sertçe kapamaya çalışınca, Hazal inatla başını sağa sola oynatıp kurtulmaya çalıştı. "Ama o bildiğin zenginlerin gittiği Bodrum değil anne... Bizim evin bodrumuna götür..." Ağzı yine kapatıldığında, arkalarından, Selin Hanım'ın hasret kokan sesi yankılandı. Sonunda iki kardeş birbirinden ayrıldı. Arif kaşlarını çatarak "Seni mahvederim fare, ağzını kapa, yoksa ben kapatırım..." diye tehdit etti. Sert sert bakıp annesine sarıldığında, yaşlı kadın yine her zamanki gibi ağlamaya başlamıştı.

Arif salona girdiğinde evin evden çıkıp, daha çok emanetçi dükkânı hâline büründüğünü görünce, asıl konuya değinerek arkasını dönüp "Evet... Şimdi şu konuyu bir de benimle konuşsan iyi olur!" diye abilik sahipliğiyle buyurdu.

Scanned with CamScanner

İşte babasının arda kalan sorgusuna –işkencesi mi demeliydi- o devam etmişti. Hazal binbir kıvırma ve kaçış çabasına rağmen, birkaç şeyi de dilinden kaçırarak, olayı kısaca özetlemiş ama ağabeyinin elinden kurtulmasına asıl sebep halasının gelmesi olmuştu.

Birkaç saat sonra ise mutfaktan çıktığında, ellerini beline dayamış, kendinden geçmişti. Annesinin sanki birkaç kişi değil de, bir orduyu çağırmış gibi olan hazırlığı sonunda bitirmişti. Azıcık yatıp dinlenmeyi düşünüyordu ki, tam bu esnada, elinde manikür aletleriyle Sevil çıkageldi. Birkaç dakika sonra da Eda elinde maşayla tepesine tünedi. Gözlerine sarı bere sarılmış papatya sulu buz kalıpları doşenip, yüzüne ballı yoğurt sürüldü. Onlar konuşup dururken- daha doğrusu yine her zamanki gibi çekiştirken- Hazal gözlerini kapamamak ve esnemekten ayrılan ağzının içine bir şey kaçmaması için çaba harcamaktaydı.

Aslında düşünüyordu. O elim olaydan beri Hazal sanki o olay hiç yaşanmamış gibi davranıyor, herkes de onu üzmekten çekindiğinden sebep, bu konu üzerinde durmama kararını sessizce onaylıyordu. Tabii bu da büyük bir kabahati vardı değil mi? Her an meydana çıkacak diye yüreği titriyor, korkudan bir yerleri üç buçuk atıyordu. Yaptığı edepsizliğin iyi olmadığını biliyor ama düşündüğünde, işin garibi hiç de pişman olmadığına kanaat getiriyordu. Gerçi üzerinden bir hafta geçmişti ama şimdi bile düşündüğünde kalbi sıkışıyor, durduk yere yüzü kızarıyor, içini ateş basıyordu. Kadın olmak zor zanaattı!

Ve sonunda neredeyse akşam olmuş, gırgır şamata süregelen hazırlıklar sona ermiş, gelecek olan misafirleri beklemeye başlamışlardı. Aslında kimseye belli etmemeye çabalıyordu ama kalbi kulağında, yok hatta boynunda atarak ortalarda asalak gibi hissizce dolaşıyordu. Elini ayağını nereye koyacağını bilemiyor, düşüncelerini toparlayamıyor ve kime baksa utançtan ve heyecandan yüzü kızarıyordu. Biraz fazla mı evham yapıyordu ne? Evham kelimesinin literatürde Türkçe anlamı varsa, bunun adı Hazal olarak değişmeliydi! Mutlak masasına oturduğu anda koşturarak dibinde bitenlere bakınca baktı. Zaten bir de bunlar vardı değil mi? Edi ile Büdü![7]

"Ya kızım bırak sana önce ben aldım..."

"Asıl sen çek elini üzerinden kızım... Kuzeni olarak bu görev bana düşüyor."

Eda gözlerini kıstı ve sinsi bir bükülmeyle süzdürdü. "Senin saçlarını yolarım... Kuzenmiş hah. Daha dün geldin. Eğer o ellerini hemen

7 Edi ile Büdü: Çocuk dizisi kahramanları...

üzerinden çekmezsen..." Hazal bakışlarını bu sefer Sevil'e çevirdi. Dik bakışlarını boyun eğmezce parlatmıştı. Bu hâliyle öfkeli boğanın kırmızıyı es geçip, beyaza bile saldırması gibi, öfkesi burnunda tüterek bakıyordu. "Erkeksen bir dene... Benim ellerim de çok güzel mısır püskülü yoluyor görmüş olursun."

"Erkek değilim ama... Uf bırak sana be manyak!"

Hazal'ın tutuk gözleri bu sefer ellerinde kaydı. Derince iç geçirdi. Pırıl pırıl parlayan gümüş tepsi, bir sağa çekiliyordu bir sola, içindeki dantel de ona el sallıyordu. Bakışlarını en sonunda bıkkınca iki kıza çevirdi, isyanla mırıldandı.

"Benim ellerim titriyor, birisi benimle ilgilenmeyi de akıl edebilir mi?"

Sevil kısacık bir an kuzenine baktı. "Açlıktandır açlıktan... Bir şeyler yemedin ondan git bir şeyler ye..." Eda ona destek verir gibi kısacık bir an çatışmaya ara verip hemfikir oldu. "Evet, tatlım kan şekerin düşmüş olacak..." Ve kavgaları tekrar kaldığı yerden başlarken, alakalarını çoktan tepsiyi çevirmişlerdi.

Sevil en sonunda hırsla çekiştirip tepsiyi alarak, sevinçle ve nispetle çaça dansı eşliğinde başarısını gösterirken, bir taraftan da "Kızım... Senin gibi evli barklı kadınların eline yakışmaz bu tepsi, bırak bari bizim gibi bekar garibanlar nimetlerinden yararlansın."

Eda tam üzerine atılıyordu ki Hazal "Yeter..." diye ağız dolusu bağırdı. "Ulan kimse benimle ilgilenmiyor! Birinin iş sevdası depreşti ha bire evdeki eşyaların yerini değiştiriyor. Siz iki çatlak, birbirinizi yiyip duruyorsunuz. Ben ne olacağım?"

Tepsiyi sertçe çekip ellerinden aldı. "Ben kendi tepsimi kendim tutarım. En azından elimde olunca beni de görürsünüz. Hani ben Hazal, baylanmak üzere olan gelin namzedi hatırladınız mı?" Dolmuş vaziyette sitem edip, saçlarını savurarak arkasını döndü. Salona doğru ilerlerken Eda ve Sevil peşinden onu pışpışlayarak geliyordu ama o ağzının içinde hâlâ öfkeyle sitem ederek, mırıl mırıl konuşan Hazal onları duymuyordu.

"Heyecanlı olduğum kimin umrunda... Varsa yoksa sizin didişmeniz. Ben burada baylacağım hatta kalp krizi geçireceğim diyorum..." Omuzlarını düşürüp arkasını döndü ve ikisine birden kızgınca bakarak "Ölüyorum diyorum ya, biri de bana baksın artık." diye bağırdı.

"Yırtma kuçını, ne istiyorsun söyle..." diyen annesinin sesi içeriden boğukça geliyordu.

"Biraz sükûnet..." diye bağırdı Hazal.

Scanned with CamScanner

"Ahmet bana da yedi." dedi kadın sitemle.

Eda'yla Sevil kahkahalarına başlayınca, sitemle içeriye yönelik. İşte tam o anda, felaket gelmemiş mi der misiniz? Diyorlar işte... Hem de öyle beklenti! Kapıda kapı açıldığında duvardaki resmi fuldur kükürür kendini gösterecek gibi bekliyor. Ve gündüzün dehşet verici manzarası anında gözleri inle gibi, avaz avaz bağırma ihtiyacını yenmeye çalıştı. Tam o sırada ilişe dalağı, hatta böbreği bile gitmeye başladı. Kısa nefes almaya uğraştı. Bunu anlayan Sevil sustuğu gibi yerinden fırlamaya çalışarak, "Kendine gel sen gelin kızım, evlenmeden ölmeyesin!" diye olay çıkarıyordu. O gördüğü kişiler eşi Mehmet Ali Bey'di, Cem Yılmaz ve Mükerrem Sönar değildi! *Lanet olsun! Hem de, yüzlerce lanet olsun!*

Ah işte, gündüz yaptığını kolunu takıp içine de mendilini tıkıştırıp kaçmak istiyordu. Nitekim annesi onları içeri alırken, bu kararında ne kadar haklı olduğunu anlıyordu.

"Buraya gel, Hazal." dedi yaşlı kadın gözlüklerini burnunun üzerine düşürerek. O sırada akıllara bir varlıkla duran Hazal, hareket etmiyor "Lütfen Lütfen" diye inliyordu.

"Buraya gelsene söylüyorum çocuğum, işitmedin mi? Ben geldim... Yengen!"

Hazal bakışlarını yaşlı kadının merceklerin ardında kalmış gözlerine çevirdiğinde, aynen şöyle diyordu: *"Gel bunuya seni imalat hatası sekiz! Niçin itaat etmiyorsun çocuğum, gelmezsen, sana içine yapacağım!"* Bu canlı, hareketli kadında öyle bir âmirane eda vardı ki, dili sussa ya kaçı, ya gözleri konuşuyordu. Nitekim Hazal onu her gördüğünde, irkilerek mutfağa. Çocukluktan kalma bir hasadı sanırım... Bu kadın ona, yorgun öğretmen gibi geliyordu.

"Kızım sen adam olmazsın. O nasıl bir geliştir öyle yavrum, azıcık ha sum hanımcık ol da koca adayın kaçmasın."

O sırada ortama derin bir sükûnet çökmüştü. Bırak evde olmak için işitmeyi, dışarıdaki arabaların kornasını, yan komşunun yaramaz oğlunun arabasını parkeye vurmasını bile duyacak şekildeydi. Şu anda mülteci bamura gibi kat kat kabarıp, kadayıf gibi tel tel ayrılmak istiyordu. Çekinik, ayaklarını sürüyerek, kapıya yaklaşıp elini ona daha yaklaşmadan uzatan yengesine baktı ve "Hoş geldin yenge." diyerek istemsizce, elini öpüp alnına koydu. Kadın, iki eliyle şamar atar gibi kızın yanaklarını kavrayıp suratını kendine çekerken, bir taraftan da laf yetiştiriyordu.

"Ay Merve'yi de getirecektim de valla hayvanlara o bakacak. Ayy... Kız bütün sen bilmişliğin de evlenmiyor musun yoksa?"

'Yok yenge, yakın atlım gümüş ortayı çıkmasını bekliyorum.'

Anlından sarılıp "Ölel bir sarılayım." Hee, zaten sarılmıştın yal Ve aynı anda kollaç parmağın gibi saracak çevirmiştin. "Dur sana bir bakayım. Ay... Ne çalımlı büyümüşsün. Daha dün sümüklerini koluna silerek gezerdun be yavrum."

Ay bizim sümüklü Hazal, sümüklü bir gelin olacak!" derse, yerinde kendini balkondan aşağı atardı.

'Allah'ım ne olsun Arda'nın yanındayken ilahi bir kudret olsun! Birkaç saatliğine ölü bulunsun, felç geçirsin, inme insin.' Onun dualarını başka şekilde kabul olunuştu! Biraz zaman sonra, vakit çalınık akmasa da, saatin tik takla rına takılarak kum saati havasında akmaya başlamıştı. Bir ara millete çak mamadan birkaçının cebine sokuşturduğu telefonuyla Arda'ya mesaj attı:

"Aşkım... Ne zaman gelecekseniz? :(" O da birkaç dakika sonra geri döndü: *"Yoldayım güzelim, geliyorum. :D Bekle az kaldı!"*

Bunu okuduğunda hemencecik yerinden kalkıp banyoya kaçarak, üzerine çekildiğini verdi ve ithalgan cinsten parfümünü üzerine bolca boca etti. O kadar sıkmıştı ki, önce kendini kısacık bir an öksürük krizi geçirdi. Gözleri yaşarmıştı. Allah'tan makyajı akmamıştı. Yanına gelince ilk onu görüp, kokusunu alsın istiyordu ama galiba ondan başka herkes bu kokuda boğularak gebereceklerdi. Bir süre sonra zaman geçmesine rağmen Arda bir türlü gelmedi. Sıkılınca balkona gitti ve tekrar ve tekrar sitenin otoparkına baktı ama nafile. Renault, Megane, FIAT, Doblo'ların yanında, Cadillac marka aracı göremiyordu. Derince iç geçirip, yüreğinde başlayan ağırlıkla içeri girip, salona geri döndü. Çekinik gözlerini ayaklarına odakladı. Her adımını halının üzerine değil, kafasına çakılan çivi olarak atılıyordu.

Zaten susmasını ummadığı yengesi ona bakıp, yine tutamadığı koca ağzını açtı. "Kız senlinki var mı geçti yoksa? Vay beni!" Ellerini birbirine vurarak, felaket tellallığına soyunmuştu bile. Ah bir dizlerini dövmediği kalmıştı! Zaten daralan içini, bir o kadar kühne dehlizlere itmekte üstüne yoktu. Bir de hayıflanarak "Bak görüyor musun? Biz de ta nerelerden – derken elini sallayarak, sadece birkaç otobüs durağı uzağı mesafeyi tarif ediyordu- bunun için işi gücü bırakıp geldik!"

Bu esnada, bu işe bir son vermek isteyen Muhsin Bey, dişlerini sıka-

Scanned with CamScanner

rak hırladı. "Hanım bak, önünde senin sevdiğin kurabiyelerden var. Tadına baktın mı, çok lezzetli duruyorlar."

Yaşlı kadın bakışlarını sehpaya çevirip iç geçirdi. Zayıf yüzündeki yüz ekran plazma gözlüklerinin ardından gözleri ufalarak, çok tuhaf bir biçimde bakıyordu. "Aman Bey, şu anda onları görecek gözüm mü var benim! Ah, içim bir tuhaf oldu zaten üzüntüden, midem kasılır, yiyemem!" Ve uzanıp bir tanesini alarak afiyetle yedi. Bakışlarını Selin Hanıma çevirip "Ne var bunun içinde, hindistan ceviziyle fındık mı?"

"Estağfurullah!" dedi Muhsin Bey ve yeğenine üzgün bakışlar attı. Aman Hazal'ın derdi bitecek gibi değildi. Bu sefer Arif'le kuzenleri peş peşe sual sormaya başladı. İşte o vakit sorularına cevap veremeyince, üzgün bakışlarını yere eğdi. Ne diyecekti?

'Ah, biz onunla işi çoktan pişirdik, o da galiba aldı hevesini vazgeçti'

Yok canım... Arda bunu yapmazdı. Ona kendinden çok güveniyordu. Evet, kesinlikle şeytan dürtmekten bir an önce vazgeçmeliydi! Az sonra bakışları saate kaydı. Saat çoktan onu geçmiş, on bire gelmek üzereydi. Arda hâlâ gelmemişti! Ağlamak için, helaya mı kaçsaydı! Sırtını asıldı ve gözleri neredeyse dolmaya başlamıştı. Bir müddet sonra baktığında ise saat on ikiye çeyrek vardı. Belli ki vazgeçmişti, gelmeyecekti. Ağlamak istiyordu. Parmakları eteğinin pilisiyle oynarken, sislenmiş gözlerini parmaklarına çevirdi. Nefes alamıyormuş gibi boğazında bir yumru takıldı ve yutkundukça düğüm düğüm soluklar canını acıttı. Dalgın bakışlarını içeride gezdirdi kısacık bir müddet. Sakin mizaçlı kuzeni koltukta uyuklamaya başlamış, babası, amcası televizyona dalmış, abisi ona dalgın ve düşünceli bakıyordu. Yengesi hayıflanıp konuşuyor, ağır işitmesiyle kafa ütülüyor, annesi ve kızlar ona üzgünce bakışlar atıyordu.

Bir de yoldaymış, gelecekmiş Bay Ukala Venüslü CEO! Kapıda olsa ne kadar zamanda gelirdi acaba! Sanki uluslararası yoldan geliyordu uyuz herif! Hoş, abisi ta Amerika'dan kalkıp gelmiş ama Arda, Avrupa yakasından Asya'ya gelememişti. Aradan biraz zaman geçmişti ki, artık annesi yatakları yapma işine girişecek gibi yerinde kıpırdandı. Yaşlı kadın ona üzgün bakışlar atarken, umutların tükendiği anda kapı çaldı! Sanki kapı çalınmadı, kızın yüreği ramazan topu gibi gümledi ve cennetten müjde geldi. Tüm günahları affolsa ancak bu kadar sevinirdi. Heyecanla yerinden fırlayıp, eli ayağı birbirine dolaşırken kapıya atıldı.

"Ben bakarım!"

Abisi onu mıh gibi yerine çaktı. Yengesi Seçil onaylamaz bakışlar attı ve Arif'in bedenini çekiştirerek yerinden usulcacık kalktı. Kızgın suretiyle kendinden emin bir duruşla kapıda bitti. Kaşları çatık, sert yüzü gergin, omuzları dikilmiş, gözleri bağışlamazdı. Hazal ondaki hiddeti ve öfkeyi görünce yutkundu. Bu hâliyle mahpushane kaçkınlarının sadist yüz ifadesini taşıyordu.

"Ben... Ben baksaydım." dedi gelen misafiri kovmasından korkarak.

"Sen dur, biz varken kapıya bakmak sana düşmez..." dedi, kabaca kızı kenara iteleyip ters ters baktı.

Evet, cidden ona düşmemişti! Zira ondan başka herkese düşmüştü bu görev! Dilenci, hatta yanlış basılmış bir zil bile olabilirdi ama millet kapıya dayanmıştı. Önce abisi, ardından babası ve tabii annesi... Ona sıra gelene kadar kapının önü ana, baba, kardeş, yenge, emmi, dayı gününe dönmüştü!

Ve işte kapı açılırken gerilerde kaldığından, ayakucunda yükselip, kafasını uzatarak kapıya bakmaya çalışıyordu. Kapıyı açtığı vakit, heyecandan titriyordu. Bir insanın kalbi böyle kapı gıcırtısına takılıp, oyun havası çalar mıydı? Nefes alamıyordu. Sonunda onu gördü! Sevdiği adam tabiri caizse, elinde çiçeği-çikolatası işte kapının eşiğinde şaşkınca kalabalığa, kaçacak gibi sıkıntılı gözlerini belerterek bakıyor ve donmuş vaziyette duruyordu. İşte o vakit birisinin sesi sessizlikten sıyrılarak, herkesin aklından geçeni dile vurur gibi yükseldi.

"Aman Yarabbi!"

Evet, şaşkın yengesinin cırlamasını duyduğunda ise, sadece onun değil diğerlerinin de şok içinde olduğunu fark etti. Hayali bu değildi. Hani yatağa bile takım elbiseyle girdiğini düşündüğü Karizmatik Bay Kalite adam, karşısında kot üzeri tişörtle duruyordu ve onların üzerindeki siyah gözlerini kıstı. Sahi neydi onlar? Araba yağı mıydı? Ne yapacağını şaşırdı! Ama bu hâliyle bile ona dünyanın en yakışıklı adamı geliyordu ya, o ayrı. Geniş göğsünü sarmalamış ince muslin kumaş gerilerek kaslı bedenin ne denli sıhhatli ve göz alıcı olduğunu gösteriyordu. Ve içindeki hızla çarpan yüreğin kendisine ait olduğunu belirtiyordu... Gözleri onun kara gözleriyle çakıştığında, heyecanın yansıması olarak ellerini önünde bağladı ve çekiştirmeye başladı. Ah şimdi boynuna atlamak istiyordu. Aman kimin umurundaydı onun ne giydiği, gelmişti ya! Amma, ne var ki yengesinin umrundaydı. Yanına kıydı kıydı yanaşıp, o ufacık sıska bedeniyle sarmaşık gibi sokularak, fısıltı gibi bir sesle mırıldandı.

Scanned with CamScanner

"Kız yavrum, senin bu hergele seni kandırmış herhal! Baksana gamzen bâline içim acıdı... Esvap alasım geldi garibe. Medine fukarası gibi etrafı tan... Yoksa zengin koca buldum diye yalan mı attın kız? Bu adam daha çok araba tamircisine benziyor. Vay yavrum... Sarı civcivim, bu herif seni de keklemiş, babanı da kandırmış besbelli..." Başını da iki yana acıyarak sallıyor, derin derin iç geçiriyordu. Ah yengesinin saf olduğunu bilmese şimdi hakkında neler düşünürdü. Ve düşüneceği ilk şey de, o koca patates vatsız ağzını derhal ufalayarak kapatmak olurdu!

Gözleri gördüğü kara gözlerden çekemeden suntarak -ah pardon, ağzını bir futbol sahası büyüklüğünde yayarak- baygınca mırıldandı.

"Ne alakası var yenge... Belli ki başına bir hâl gelmiş adamın. Hem geldi ya, gerisinin ne önemi var! Elbise dediğin nedir ki... İki ipten bir kumaş!" Evet, çul çaputun ne önemi vardı. Ona sadece Arda lazımdı.

Arda bakışlarını yaşlı adama çevirdiğinde Saniye Hanım'la aynı anda bir ağızdan konuştular. "Kusura bakmayın... Biraz geç oldu!" Birbirine baktılar ve Saniye Hanım sustu. "Ufak bir sorun oldu efendim, gecikmemizin mazur biz izahatı var. Biliyorum saat epey geç oldu ama durum vahimdi."

Seçil Yenge ağzını yayarak onun söylediğinden anladığı kısmı kısa şeyle "Yok, ne mahsuru olacak çocuğum... Az daha bekleseydin, sabah ezanına hep birlikte safa dururduk, malum cemaate ihtiyaç var!"

Onlar kapının önünde dikilirken babası ve ağabeyi hiç konuşmayınca, Hazal annesini dürttü. Yaşlı kadın kocasına yaklaştı, o da kocasını dürtüp, oğlunun kolunu çekiştirdi. Tabii o esnada Hazal hem sevinerek, hem de babasının ve ağabeyinin sert tutumundan, hışmından korkarak gözlerini Arda'dan ayıramıyordu. Adam kapıda böyle bir suratla, pespaye bir hâlde bekletince... *Nemc lazım vazgeçip çeker gider milder dengesizin biri zaten* diye, ha bire annesinin babasını uyarmasını isteyerek kadının kollarına birbiri ardına çimdik yağdırıyordu. Babası insafa gelmiş olacak ki, boğazını yüzüne tükürür gibi temizledi. Sonunda adam meyve vermeden vicdana gelip konuşmaya başladı.

"Hoş geldiniz ama biraz erken değil mi Arda oğlum, hani kahvaltıda da buluşabilirdik? Biz de tam yatıyorduk..." İşaret parmağıyla kolundaki saati gösterdi genç adama. Ardından, daha içeri almadan, çatık kaşlarının eşliğinde iğneli iğneli sorguya çekmeye başlamıştı.

Neyse ki Arda kendinden emin bir duruşla çabuk toparlandı. "Biliyorum biraz (!) beklettik ama talihsiz bir olaya tesadüf ettik. Yolda aracımız

koruldu ve vasıta bulamayınca biz de kendimiz tamir ettik. Eve geçmeye vakit kalmayınca, vaktin hayli geç olduğuna kanaat edip, hemen gelmeyi yeğledik. Kusura bakmayın lütfen. Bu elimizde olan bir durum değildi."

Yaşlı adam iki gencin zavallı hallerine baktı. O kıyafetleri nereden bulduysalar zaten, üzerinde 'ben emanetim' diye bağırıyordu. Tam da Saniye Hanım o arada bunu anlamış, açıklamaya eş değer bir rahatla, "Benim oğlanın giysileri efendim. Zaten işin aslı benim kız hastalanınca, onlar da beni almaya gelirken oldu bu elim olay. Malum kız hamile, korktuk. Ne olur kusurumuzu mazur görün. Durum vahimdi cidden. Çocuklar zaten hayli zorlandılar dağ başında bozuk bir vasıtayla uğraşarak, sırf geç kalmamak için kendilerini paraladılar!"

"Vakit hayli geç oldu?"

Kenan Bey ikna olmuş bir sesle fakat yine de biraz tereddütle açık kapıya baktı. O sırada yorgun ve yılgın düşmüş Timur direkt içeri dalmaya kalkınca, Arda daha içeri davet edilmediklerini belirterek omzuyla genç adamı kenara iteledi. Timur sert bakışlarını ona çevirdi ve gözlerini kıstı.

"Hadi ayakta dikilmeyin de, geçin bari içeri!"

Gençlerin sergilediği coşku, Kenan Bey'in hissiz ve soğuk kalmasına izin vermeyecek kadar içtendi.

Arda kızgın bakışlarını Timur'un kayıtsız yeşillerine çevirdi. Kaşlarını belli bir kararla kaldırarak gözlerini yere eğip, ayakkabılarına odaklandı ve boğazını uyarıcı bir mahiyette temizledi. Hazal onu daha önce uyarmış, ayakkabılarını çıkarmasını öğütlemişti. Lâkin bundan haberdar olmayan Timur dalgın bir suretle ayaklarına bakıp, umursamazca omuzlarını sarsarak içeriye adımını attığı an, Kenan Bey engeline takılarak, bir yokuştan yuvarlanan kayaya çarpar gibi geriye çekildi. Ve yutkunarak olduğu yerde kalakaldı. Bir insan böyle haşin haşin bakarak, ancak gözleriyle böyle millete sezdirmeden döverdi. Sanki adamın kızını değil, canını almaya gelmişler gibi gözleri cani cani parlayarak bakıyordu. İşte o vakit Timur, Arda'ya acımakla meşgulken, yaşlı adam çökük omuzlarını kaldırıp, otoritesinden hiç ödün vermeyerek başını geriye atarak, hafifçe göbeğinin üzerindeki pantolonunu çekiştirdi.

Timur derince iç geçirip, kabullenmiş bir bakışla ayakkabılarını çıkarırken, maalesef ki Arda tebessüm ederek eceline giden kurbanlık boğa gibi kalabalığı yararak, o iri bedeniyle önüne koyulan terlikleri zoktan giyinmişti. Ve hazin sonunu hazırlayan sebebe ilerlerken, çiçeğini

Scanned with CamScanner

çikolatasını kayınvalidesinin eline tutuşturup, ne garip ki eczane sahibinin farkında dahi olmadan genç kıza buyurgunmuşçasına yönelmişti.

Timur bilseydi işin aslını, gelmeden önce imama salalarını okutmuştu.

Arda bakışlarını genç kızdan alamıyordu. Güzelim sarı saçları mavi bir kurdeleyle kıvrılmış, narin omuzlarının üzerinden geriye dökülüyordu. Beyaz bir gömlek, altına saks mavi bir kalem etek giymişti. Yüzündeki hafif mahcubiyetiyle, gözlerine sürdüğü renkli kalemiyle meleklere benzemişti. Arda o anda kimseyi umursamadan, ona mahcup bakışlar atan sevdiği kadının yanına gelip, sadece özür dilemek istiyordu. Gözleri kurgun bakıyordu. Ama aynı anda heyecanlı!

Tam o sırada bunu fark eden Saniye Hanım idareyi ele almaya çabalayarak, derhal bir adım öne atılıp, çaktırmadan koluna dokundu. Oysa Arda gözlerini mıknatısın demiri çektiği gibi, eşsiz bir mücevhere bakan saf sarrafın gözleri gibi kıza odaklamıştı. Hazal ellerini önünde bağlamış. Neyse ki pantolan gizlerine ek olarak, mahcupça yana çevirdiği başıyla utanarak pembeleşen yüzüyle ayak parmaklarını sayıyordu. Gözler birleştiğinde ise, kız gözlerini kaçırıp duralad. Arda her ne kadar çok istese de, bu eşsiz güzellikten kendini alamadı. Lâkin Saniye Hanım onun bir pot kıracağını anlayınca, dişlerinin arasından fısıldayarak "Ondan uzak dur oğlum, yoksa avucunu yalarsın." diye biraz kızgın bir ültimatom geçti.

Neyse sonunda içeriye girdiler. Arda kapıdan girerken genç kızı usulca yaklaşıp "Nasılsın?" dedi. Hazal gözlerini tuhafça devirdi. "Burda yokum, bu ben değilim... Senin de sonra kafanı kıracağım."

Heyecandan elleri titriyor, dişleri birbirine vuruyordu. Sanki ayakta kalmış bir bıldırcın gibi ürkek, babası ve ağabeyi bir saçmalık yapmasa diye pusuya yatmış bir tilki kadar, her an tetikteydi.

Arda ona tatlıca sırıtıp "Ben buradayım, sen de dalda kalan çuluklardan çabuk gel, yalnız kalmak istemem. Baksana, zaten zordayım... Ama bir daha seni bana vermezse, ben senin kafanı kırıp kaçırırım..." diyerek onu sataştığında, Hazal'ın kalbinde alkışlar koptu, gökten konfetiler yağdı ve zaferini kutlayan yüreği çılgınlar gibi depar attı.

Herkes yerlerine geçtiğinde, Arda ve Timur yan yana oturdular.

Saniye Hanım, annesiyle daha evvel tanıştığı için hemen hoş beş ve yoldaki yaşadıkları talihsiz olaya değindi. O sırada yanlarında oturan babası, ifadesiz bir surette olanları kulak kabartarak dinliyordu. Hafifçe sağır -yani içine geldiği zaman duyan- yengesi ise bir tavşan gibi kulaklarını dikleştiriyordu.

Hadi onlar bunaldıkça kendilerini en azından mutfağa atabiliyordu. Ama utulmaktan kaskatı kesilen ikili, onlar kaçacak delik de bulamıyordu. Öyle sübbaneke buncuğu gibi kanepeye dizilmiş, bezelye gibi yan yana sıralanıyorlardı. Derken sohbet biraz ilerlediğinde, Saniye Abla sonunda "Elemdum, çocuklar birbirlerini beğenmişler." diye konuyu güncelledi.

İşte o vakit Hazal kapının girişinde durmuş, kaç dakikadır baktığını fark edemeden dikiliyordu. İnsanlar böyle hallerde zaman hissini kaybediyordu. Ve sanki bir zaman önce gördüğü hayali yaşar gibi: içeriye tanımsız gözlerle bakıyordu. Ama o rüyada kuzenleri ve Müzeyyen Senar hâlâ yengesi yoktu. Fakat olsun! Annesinin mutlak kadife koltuğunda, sonunda gerçekten Arda Mertoğlu sükûnu pekâlâ olmasa da, kendinden emin, saygılı bir biçimde oturuyordu. Ah bu anın da rüya olmasını istemiyordu. Ancak henüz bakışları genç adamın geniş alnına takılmıştı ki, yutkundu. Arda'nın bronz tenının ince bir ter tabakasıyla kaplanmış olduğunu fark etti. Mum gibi benzi, felç olmuş gibi kıpırtısız duruyordu. Kımıldamadan abisinin meydan okuyan gözlerinin içine içine bakıyordu. Tabii Arif de sert sert ve eğilmez bir bakışla cevaplıyordu.

'Bak valla, eğer bu işi bozarlarsa onu kaçarlı!'

Annesi Hazal'a tebessümle bakıp, "Kızım sen de gelsene böyle, neden ayakta dikiliyorsun?" diye tatlıca söylendi. Hazal'ın heyecandan bacakları çıtkırıldım Safinaz gibi titreyerek içeriye geçip, ayaklarının ucuna basarak yanına yaklaştı. Yanındaki sandalyeye oturduğunda annesine baktı. Biraz evvel, endişeden, gelmeyeceklerini düşünmesinden kaynaklanan ve bir o kadar telaşlanan kadın şimdi durgundu. Her ne kadar yüreği parçalansa da, bu son vazife karşısında hayret verici bir sükûnet ve tahammül gösteriyor, yanında bek oturarak ona sessizce destek veriyordu. Bu de elini genç kızın elinin üzerine şefkatle koyarak, usulca güç verircesine titreyen ufacık elleri sıkıyordu.

Sevgi, şefkat, merhamet, annelik denen duygularla ne mucizeler vardı Yarabbi! Ve hepsi de bu güzel kadının içinde hortluyordu. Yüreği sarsıldı ve gizli figanlarla titreşti! Öz annesi olacak soysuzun son yaptığını hayal meyal hatırladı kerza unutmak istiyordu. Gözlerinin önüne yırtılıp, toza, toprağa bulanmış yüzü, boyaları silinmiş eski resimler gibi belli belirsiz bir hâl almaya başladı. Oysa onu hiç hayal etmezdi! Yalan ederdi. Ancak bugüne kadar ne bir hüzün, ne de çok fazla sevgi uyandırmıştı içinde. Fakat şimdi yüreğinde anlaşılmaz bir şey oldu. Annesi, gözünün önünde tüm çıplaklığıyla belirdi! Ama fizyolojik değil, yanında oturan Selin annesiydi. İşte o

Scanned with CamScanner

an anladı. Onun annesi hep Selin Hanım'dı ve hep öyle kalacaktı. Zihninin köşesinde en ufacık, minnak bir şüphe varsa da şu andan sonra yoktu. Selin olayın hazım ateşiyle ve aynı anda ferahlamasıyla yüreği kasıla kasıla ağlamaya başladı. Lakin gözyaşları içine içine akarken bu sefer mutluydu.

O vakit vazifesi aklına gelen babası boğazını temizleyerek, dikkatini kendine çekti ve zihni bu düşüncelerden ayrıldı. Kenan Bey bakışlarıyla önce Timur'u sonra Arda'yı hedef aldı. Önce üzerlerine şöyle bir baksakın bir tonda "Nasılsın oğlum, iyi misin?" diye sordu.

Arda boğazını temizledi. Bu eylem bulaşıcı bir hâl almaya başlamıştı. Zahir boğazını temizlemeden kimse konuşamayacaktı. Hazal onun da aynı anda kravatı olsa, onu gevşetmek ister gibi elinin yakasına gideceğini sandı. "İyiyim efendim. Siz nasılsınız?"

Yüzü bembeyaz olmuştu. Babasının tavrında öyle bir öfke vardı ki, ona ansızın 'Kanındeşen Jack' amiyane tabirini hatırlattı. İşte o an Arda'nın korkusunun babasının bakışlarından değil, gözleri kendine döndüğünde istediği varlığı alamamaktan olduğunu kavradı.

Hesaplamaya çalışıyordu o arada, *ne kadar sürecek bu hâl* kısır döngü diye. Bir süre herkes aynı soruyu birbirine sordu. Sonunda "Sen nasılsın, ben de iyiyim!" faslı bittiğinde, Kenan Bey oğlunu göstererek, genç adamın omzuna gururla vurdu. "Bu Arif... Benim oğlum, siz henüz tanışmadınız. Birkaç saat oldu gelali. Kardeşini yalnız bırakmadı evladım sağ olsun."

Hâsıla Arif boğazını temizledi ve koyu gözlerini Arda'nın kan gölüne tehditle odakladı. Hazal ürkek bakışlarını abisine çevirdi. Sevdiği adamla göz gözeydiler! Sanki Arizona çöllerinde, ağzında süpürge çöpüyle karşılıklı duran iki kovboy gibi hiddetli, ilk hamleyi kim yapacak diye birbirlerini kuşkuyla tartıyorlardı. Zaman durmuştu sanki. Ya da Hazal o zamanı durdurmak istemişti. Tabii mümkün olmadı kezâ Arif'in genç adama bir şeyler söylemeye hazırlandığını fark etti. Alaycı üslubuyla, sinirlerini altüst eden bir şey söyleyecekti kesinlikle. Esmer teninde bebeksi koyu gözleri karşısındaki adamı tartarak *'neresinden hedef alsam'* diye bakıyordu. Hazal nefesini tuttu ve o anda Arda geniş omuzlarını gevşek "Tanıştığımıza memnun oldum Arif. Adınızı çok duydum. Hazal size çok düşkün!" dedi bir sıfır öne geçerek.

Arif önce bir süre sustu ve sonra ne söyleyecekse vazgeçip "Ben de memnun oldum... Ayrıca ben de ona hayli düşkünüm... Hani elim kıymık batsa, benim yüreğim mızrakla dağlanır..."

İşte o an kız nefesini duyurur bir biçimde dışarıya saldı. Onun böyle kabullenerek söylediği tek kelime bile, içinde bir rahatlama sağladı. Konu şu ki, Arif'in ona olan düşkünlüğü mevzu olunca, Hazal, Arda'ya şans vermemesinden çok korkuyordu. Hele böyle gece yarısına gelmiş bir kız isteme töreniyle maça bir sıfır galip çıkmışken!

Arda bir şey söyledi, Arif "Ama ne tesadüf ki, benim sizden haberim yoktu." diye karşılık verdi. Yüzünde beliren o garip tebessümle, Hazal'ın asabı bozulmaya başlamıştı. Sadece alaycı değil, aynı zamanda anlamışlı olmaya çalışan birinin tebessümüydü bu ama korkmuştu kız. "Kardeşim sizi, bana söylemeyi unutmuş sanırım."

Ağabeyinin üzerindeki ilk izlenimi her ne kadar kötü olsa da, durumun vahim yanı az da olsa bu işi kurtarıyordu. Arda ne olursa olsun gelmiş, eksi notunu artı puana sokmuştu! Kenan Bey, Arda'yı diğer aile fertleriyle tanıştırırken, Arda onların sorduğu soruları sakin ve saygılı bir biçimde yanıtlıyor, sıkıntıyla bocalayıp kıza bozuk atarak bakıyordu. Ah, yılların CEO'su, şirketlerin sert tabiatlı hırçın sahibi, kibirli kızların tartışmaz rüyası Arda Mertoğlu, dünya güzellik yarışmalarında ursanlık ruçu işleyen adam... Onların evinde, görünün tahtında, annesinin kimseyi oturtmadığı kıymetli koltuk takımına oturmuş, ona kuğuca bakıyordu.

Evet, şaşkın ve evdeki kalabalıktan dolayı kızgındı... Onun her bakışında genç kızın kalp atışları devrilen bowling lobutları gibi sağa sola saçılıp, yüreğini tek başına bırakıyordu. Arda orada karşısında dururken, daha çok terleyerek ve sıkılarak değil, kendinden emin ve duruşu dik bir biçimde, sert bakışıyla herkesten farklı olduğunu gösterercesine duruyordu. Hazal'ın işte o anda gururu depreşti, göğsü dikacık olarak şaştı. Onun sevdiği adam, tam bir erkek ve anlayışlı bir hergeleydi! Onun kalbinin eşsiz serserisi, taçsız kralıydı!

Bir süre herkes konuştu ve tabii yengesi Seçil herkesten daha çok konuştu!

İki yanında oturmakta olan kızlar, sıkıntılarına rahatça kurulmuş, arka taraftaki süslü aynalardan akseden ışığa bakıyor ve onun söylediklerine gülüyorlardı. Artık bu işkenceye daha fazla dayanamayan Hazal, yalvaran gözleriyle annesine baktı. Annesi de göz kırpıp 'acık dişini sık geçecek' bakışları attı. *Ne geçecek anne! Ben mi bu geçsin? Allah'ım sen aklımı muhafaza et, ya bu kızın yanımdan al, ya da beni kurtar... 'Ah bir de benim sözlüme kızını layık görüyor ve ben mal mal bakıyorum'* derken, onun

Scanned with CamScanner

Arda'yı değil de, Timur'u gözüne kestirdiğini biraz geç de olsa anladı. Usulca bacağına yanından bir çımdık atıp "Kaz bulup bulacağının en iyisini bulmuşun, aferin sana. Sevdim bu yağız delikanlıyı..." derken, kayıp ecel terleri dökeri müstakbel sözlüsüne sırıtarak bakan Timur'u gösterdi. "Bari şunu kuzenine yap hayırına sevinsin garibanbe!"

"Yenge onun zaten sevgilisi var, yapamam." Ah bir an düşündü, bunu yapsa Azra kesin onun kolunu kanadını memnuniyetle yolar, tek dişi kalmış canavara çevirirdi.

"Olsun çocuğum ayrılır... Laf!" Bakışlarını Arda'ya çevirip "Çocuğum sen ne işle meşgulsün? Benim oğlan Eyüp Belediyesi'nde çalışıyor. Zeki çocuk, işinde yükseldi.. Şef oldu..."

"Benim kendi işim var efendim."

"He... Bakkal zincirin falan mı var?"

"Yok efendim, ondan biraz daha büyük bir işletme..."

"Aferin çocuğum. Biz de kahve köşelerinde gezen adama kız vermez... O ne öyle. Bak siz çalışıyormuşsunuz, Hazal senin yanında aynı çıydı değil mi? Getir götür işi yapıyordu. Bir ara biz de burada kaldık. O sıra eve geldiği vakit ayakları hep ağrırdı yavrucağım. Ağrı ayrılır, evde kapı tepelerinde gezerdi. Demek onu sen yoruyordun!"

Arda yaşlı kadına gülümsedi. Bu katı yüzdeki kara gözler sert, inatçı, hayat dolu bir ifadeye sahiptiler ve dış görünüşüyle tabanlarına yağ olan iç dünyasını ele veriyorlardı. Tavırları ona annesinin geleneksel öğretileri ve dadısının sert disiplıniyle benimsetilmişti; ama ifadesiz gözlerindeki sıcaklık sadece bunu halledene aitti. Hazal'a! Kınayeli kınayeli baktı genç kıza. Ukala Çapkın!

"Bizim kız seni kandırdı, öyle mi?"

"Öyle sayılır..."

Balkondan atlasa çabuk ölür müydü acaba? Bir an düşündü. Sevdiğine kavuşmadan ölmek istemiyordu ama Arda da zaten her şey bittikten sonra onu öldürecekmiş gibi ara sıra huddetle bakıyordu. Adam kalabalığın içinde nefes alamıyormuş gibi bocalayarak duruyordu. Her olumsuz konuşmada ise bakışları dart tahtası gibi, direkt onu hedef alıyordu. Kendisini tuzağa düşmüş tilki gibi çaresiz hissediyordu bosbelli. Nereye dönse, ökseinin tellerine çarpar gibi çaresizdi...

İşte o anlardan birinde, daha fazla dayanamayan Hazal başını yana

eğdi ve annesine kızgın bir serzenişte bulundu. "Anne... Amcamı neden çağırdın ki?" diye hesap sordu.

Yaşlı kadın ona kaşlarını çatarak baktı. "Hazal, iyi misin sen yavrum... Çağırılmadan olur mu kızım bu iş? O senin amcan, ailemizin büyüğü..." Hazal yılgınca omuzlarını düşürdü. "İyi de anne ben amcamın gelmesine bir şey demiyorum ki..." Yaşlı kadın kızına bakınca o karşısındaki sırnaşık kuzenini gösterdi. "Anne baksana, Turan ağabeyim daha şimdiden Cem Yılmaz'ın sahnesini sarsmaya başladı. Rezil olacağım sayesinde, bari biraz utanıyla sallasa... Daha az önce Arda'ya, *güya başbakanla nasıl tanıştığını kullandırarak anlatıyordu.*"

Yaşlı kadın gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Füsun halası daha fazla dayanamayıp kıkırdamaya başladı. Hazal bakışlarını halasına çevirdi. "Ama tanıştı kızım, adam yalan mı söylüyor." Hazal halasına hiddetle baktı. "Evet tanıştı. Bir ünlünün cenazesine giderken, yolunu kesip bir kere 'selam' verdi. Ama benim duyduğum, Çırağan Sarayı'nda *yemekte tanışmıştı.*"

"Yaa, bak sen kerataya." dedi annesi gözlerini devirerek. "Dur ben şunun kulaklarını çekeyim de biraz usturuplu sallasın."

"Ha annem, sen yaparsın. Arda'dan uzak tut onu."

"Tamam kızım ona derim ki..." Hazal gözlerini ince açarak, meraklı devamını bekledi ama kadın kıkırdayarak "Bir dahakine en azından bir lokanta olduğunu söyle, böylesi daha inandırıcı olur çocuğum..." diye tamamladı sözlerini. Hazal isyanla bakınca, yaşlı kadın sevecen bir tutumla dizine dokunarak göz kırptı. "Annem, siz onunla bir ömürlük yola çıkmaya karar verdiniz. Şimdi eğer onu akrabalarından saklarsan, bir dahakine karşılaşmalarında daha kötü olur. O zaman da ben onları tanımıyorum mu diyeceksin? Hem bak, Arda onun söylediklerine sadece gülüp geçiyor, hatta bayağı bir eğleniyor. Ayrıca Turan ağabeyim ne kadar palavracıysa, aynı kanı taşıyan ve aynı karından doğan Semih ağabeyim nasıl da sessiz ve saygılı, bir o kadar da ağırbaşlı. Gördün mü? Arda ona saygıyla bakıyor, her kelimesini tıpkı enişteni ve Doğu'yu dinlediği gibi ciddiyetle dinliyor. Onların tanışıp kaynaşması iyi, herkesi tanırsa kendini ona göre şekillendirir çocuğum... Bırak konuşsunlar."

Tabii görüyordu kuzenlerinin birisi annesinden, diğeri babasından gen almış, iki farklı kutup gibiydi. Biri ne kadar ağır başlıysa, diğeri bir o kadar uçkağıtçıydı! Daha şimdiden Arda'ya yolunacak kaç gözüyle bildir bildir bakıyordu! Allah'tan enişteni arayı dengede tutuyordu.

Scanned with CamScanner

Hazal bakışlarını birlikte muhabbet eden gençlere çevirdi. Arda da onu bakışları anlamış olacak ki, başını kapıya çevirip genç kıza gülümseyerek göz kırptı. *Bu adam ne cesur! Annesinin yanında olduğunu görmüyor muydu? Ne cesur, ne sümsük!* Utanıp sıkılan bakışlarını annesine çevirdi. Dudaklarında anlayışsızlık hâsıl olduğu tatlıca bir kıvrım belirmiş, yüzünde ise hafif bir pembelik vardı. Daha fazla moramadan dudağının iç kısmını dişleyerek annesinin yanından ayrıldı.

Az sonra tam odasından çıkıyordu ki, iri eller kolundan çekerek onu odaya derhal tekrar soktu. Hazal nefesini tutup, korkuyla bakışlarını etrafta gezdirirken "Ne yapıyorsun manyak, şimdi biri gelecek." diye kısık sesiyle çıkıştı.

Arda kapıyı kapatıp, kendinden emin bir duruşla sırtını duvara yasladı. Kapının dibinde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde sakin bir ifadeyle ona bakıyordu. Bu tepki onu, hiç şaşırtmamış gibiydi. Gözlerini kıstı ve ona kızgınca çatılmış kaşlarının altında koyulan mavi lerle bakan kızın üzerinde ateşten bir dokunuşla gezdirdi.

"Özür dilemeye gelmiştim ama vazgeçtim! Onu sonra da yaparım şimdi seni doyasıya bakmak istiyorum. Özledim!"

"Bana ne, bakma!" diye nazlıca ve aynı anda kırgınca söylendi Hazal.

Arda yanına yaklaşıp genç kızı kollarına sertçe çekti. Narin bedenini kendine hırsla bastırdı. Hazal'ın kalbi hızla atmaya başlarken, "Ya... Ge sene şimdi biri arlayacak burada olduğunu manyak! Allah'ım adamdaki cesarete bak, camiye haçla geliyor!" diye homurdandı.

Genç adamın yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade belirdi. "Hazal çok konuşursan seni öperim, dudakların şişer, herkes ne yaptığımızı anlar. Sadece birkaç saniye de olsa yüzünü görmek istedim. Kaç gün oldu bunbuda geleli ama hâlâ görüşemedik."

Hazal işte o an onun kızgın bakışlarına üzgünce baktı ve elini sevgiyle yanağına dokundurdu. "Biliyorum. Üzgünüm. Babamı biliyorsun işte..." Dudağının kıyısını dişledi. Arda başparmağını dudağına koyup, alt dudağını bu tahrik edici olaydan kurtardı zira dayanamayacak elinin yerini dudakları alacaktı. Zaten özlemişti.

"Dışarı çıkarken bile bir ton soru soruyor. Ben de onu tedirgin etmemek için çıkmıyorum. Bak az kaldı. Hem yarından sonra özgür olacağız! Kimse bize karışamaz..." Arda tek kaşını kaldırınca "Aklından bile geçirme..." diye sertçe çıkıştı. "O kadar özgür değil. O bir kereliklı, bitti

şimdi sadece görüşecek kadar özgürüz..." Genç adam azarlamasına aldırmayarak, bu sefer de gözlerini kısınca "Tamam, tamam... Birkaç öpücük olabilir... Hadi gir içeri yarın özgür olunuz!"

"Öyle olsa iyi olur." dedi ters bir sesle. "Birkaç günün daha böyle geçmesini istemiyorum."

"Ya, sanki ben ist-"

Kapı tıkladı. İkisi de bakışlarını kapının buzlu camına çevirdi.

"Hazal ağabeyin kapıya bakıyor çabuk olun. Doğu fazla oyalayamaz onu!"

"Tamam Sevil..." Ardından Arda'ya bakıp, "Üstüne giyecek başka bir şeyler bulamadın mı? Bu da çok hoş gerçi karizma durmuş ama biraz (!) kirli gibi..." diye dalga geçti.

"Ben hep karizmayım, bilmiyor musun?"

"Ukala! Biraz daha geç gelseydin, karizman yerlerde sana nanik çekecek, Karizmatik Sürüngen olacaktın."

Arda üzerine şöyle bir baktı. "Bunu bulduğuma dua et. Araba çamura batı. Hem sizin eviniz ne kadar 'sıcak' bir atmosfere sahip, biz de bilmiş gibi ancak yazlık bir tişört gider diye düşündük. Yakışmış ama değil mi?"

"Çok... Çok yakışmış, yengem seni tamirci sandı."

"Fark ettim." Gözlerini devirdi. "Hani bayağı az kişiyiz ne de olsa, fark etmemek mümkün mü?" Sonra da dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Merkezi ısıtma mükemmel çalışıyor evinizde, kendinden enerjili. Özellikle hemen benim yanımda oturan ısı kaynağı, sürekli su kaynatıyor..."

Hazal kıkırdadı. "Şunu unutma ki, ısıtma sistemi sayemde çalışıyor. Sen gelmeden birkaç saat önce daha sıcaktı ortam, yengem olmasaydı şu anda soğuktan titriyordun. Babam onun çenesinden çekinir, yoksa sizi yollamıştı." Bunları söyledikten sonra alay ederek güldü. "Buraya biraz daha gelmeseydin kimse seni elimden alamazdı Bay Pasaklı Karizma."

"Öyle mi?"

Hazal ilgili bir sesle, "Hayır gece yarısı ve ağabeyim işkillenirse sana hep gece olacak. Gözlerinde çiçek açsın istemiyorsan..." Kapıyı açmaya çalışarak "Çık ne olur, bak kızarlarsa çiçeğini çikolatanı ve seni geri postalarlar... Git hadi."

Arda ağzıyla sıkıldığını belli eden bir hareket yaptı. Onun panik ol-

Scanned with CamScanner

muş hâline sıkılınca başını sallayıp usulca aşağı eğildi. Hazal'ın gözleri hızla büyürken, o yanağına dudaklarını bastırıp içine kokusunu derin çekerek doğruldu. "Şimdilik bu yetmese de... İdare eder."

Hazal bir süre sonra mutfakta ocağın başında üçüncü cezveyi de viterek, hızla ocaktan alıp lavaboya yöneldi. "Uff!" dedi öfkeyle. "Of."

Eda yanına gelip elindeki cezveyi alarak, "Dur tatlım ben halledeyim. Bir bıraktırmıyorsun ki biz yapalım." Sevil surtarak bakıyordu. Eda cezveyi tekrar kahveler ölçerek koyup altını kıstı. Elindeki kaşıkla karıştırırken taraftan da "Çok heyecanlısın, biraz sakinleş bak yüzükler takılmadan bıyacaksın" diye buyurdu.

Hazal ellerini önünde bağladı ve yine parmaklarını çekiştirmeye başladı. "Demesi kolay... Kahveleri tutarken unutursam üzerlerine dökmeyeyim."

Eda anlayışla ve bu yollardan geçen biri olarak gülümsedi. "Dökmeyeceğin merak etme ve yanaklarının çok kırmızı, git önce elini yüzünü yıka."

Bu konuşmanın altında yatan hain planı sezemeyen Hazal elini yüzünde gezdirdi. Gerçekten buz gibi olan ellerinin altındaki yanaklar, ateş gibi yanıyor, sıcak suda eritilen buz gibi buharlar çıkarıyordu. Mutfaktan ayrılıp lavaboya yöneldi. Geri geldiğinde Eda kahveleri yapmış ve tepsiyi hazırlamıştı. Sevil mazur bir ifadeyle yanına yaklaştı ve elindeki tuz biber kavanozunu tepsinin yanına koydu. Hazal gözlerini kısarak sağ elindeki kavanozu kapmaya çalıştı.

"Sevil, ver şunu Allah aşkına! Adam zaten perişan olmuş gelene kadar, bir de içinde işkence çekiyor, sen de daha fazla mahvetme. Hem şu an saat gece yarısını çoktan aştı, nişanlılığımın ilk saatini hastanede, acile fesadı geçiren bir adamla geçirmek istemiyorum. Bu saate kadar pekâlâ acıkmış ve buraya gelme çabası yüzünden aç kalmış olabilir. Lütfen kızım ver şunu bana. Ayrıca buna çok kızar."

Allah'ım, dengesiz sevgilisinin bıyıkları içinde "Hazal!" diye yüksek perdeden adını söylemesini kesinlikle istemiyordu. Adam örf ve âdetlere alışık olmayan bir Venüsüydü! Dünyadan bihaber!

"Yemezler canım. Bu kız istemenin şanından, herkes bu gün tadacak acı kahveyi! Ama bu da bir gerçek ki; senin Küçük Bey bu işi bilmediğinden, bu iş daha eğlenceli olacak." Sonradan Sevil'in aklına gelen bu bilgi gözleri şüpheyle kısıldı. "Kız yoksa bunu da söyledin mi ona?"

"Kızım nasıl söyleyeyim? Babam bu işi öğrendiğinden beri dışarı çıkamadım ki. Onunla sadece telefonda görüştük kocaman bir hafta!" diye içince sitem etti.

"Yazık sana..." dedi Eda alayla kıkırdarken. Aynı anda Hazal'ı fark etti. Tabii bu esnada Hazal fark etmeden, Sevil tarafından kahvenin içine bolca karabiber ve tuz eklenmişti. Hazal dönünce iç geçirip kıkırdarken, Sevil tepsiyi eline tutuşturdu. "Hadi görün, bak sağdaki onun kahvesi unutma." Hazal bakışlarını kahvelere odaklayıp "Tamam, sağdaki kahve onun." dedi ve kapıya yanaştı ancak çıkmaktan vazgeçip geriye geri dönerek "Kızlar ben vazgeçtim, ellerim titriyor benim üzerlerime dökmeyeyim." diye korkuyla gözlerini belerti.

Eda arkadaşını sırtından destekleyerek iterken, Hazal kapıya yanaşmıştı. Dönünce bir nefes aldı. "Sağdaki." Salona geçti. Bakışlarını odaya çevirdiğinde, yılların odası gözüne mi küçülüyordu, yoksa duvarlar mı üstüne geliyordu anlamadı. Ah herkes dev olmuş, bir Hazal nokta gibi kalmıştı. Kahve tepsisini ilk Saniye Hanım'ın önüne tuttu. Kahveler titreşerek dönülmeye yakın duruyordu. Yaşlı kadın ona içten bir tebessümle anlayışla bakarak, tepsiye uzanıp kahvesini aldı. "Sağ ol kızım eline sağlık."

"Afiyet olsun efendim."

Bunu söylediği sırada, kalbi elektriğe çarpmış kedi gibi horon tepiyordu. Sonra sırayla babasının, amcasının ve diğerlerininkini tuttu. İçinden sürekli aynı şeyi tekrarlayarak -sağdaki- sonunda Arda'nın önüne geldi. Kalbi bir duruyor, bir hızla atıyordu. O kadar şey yetmezmiş gibi bir de onun parfümünün kokusu, onca insanın içinden sıyrılıp sinsice genzine yayılıyordu. Kirpiklerini sıkça kırpıştırarak, manalı manalı bakıp ellerine. Lanet olsun! Dönünce iç geçirip tepsiyi önüne uzattığı anda ise, yengesi eteğinden çekiştirip "Kızım dur, suyumu almamıştım." diye suya uzandı.

Hazal ürkek gözlerini yengesinden Arda'nın kara gözlerine çevirdi. Elma gibi kızarmış yanaklarıyla gülümsüyor, çenesindeki gamzesini ayrıca meydana çıkarıyor ve koyu kahve kirpiklerini kelebek kanatları gibi durmadan kırpıştırıyordu. Arda tepsiye bakmadan fincanı uzanırken, Hazal nefesini tutmuş onun gözlerine mahcupça bakıyor ve şu anda en çok istediği şey de, dudağının kıyısını dişlemekti fakat yapamıyordu.

Arda saniyeler içinde olsa da -Hazal'a bir asır gibi gelen bu zaman dilimi- fincanını aldığında son kalan fincanı Timur'a uzattı. O da alınca, boş tepsiyi aşağı indirip kapının önüne çekildi. Kızlar tarafından, birer çörek ikramları başladı. İki satır önce sıkıldığı sessizlik, yarım saat olma-

Scanned with CamScanner

dan mumla aranır hâle geldi. Saniye Hanım kahvesini dizlerine koyup kaşlarını Kenan Bey'e çevirdi. Boğazını temizleyip, konuşmak için ağzını oyalayarak kendini hazırladı.

"Efendim..." dedi titrek sesiyle. "Buraya geliş sebebimiz malum..."

Seçil yenge genç kıza bakıp "Kızım otursana dikilme öyle kapı eşiğinde. Ovvo, o âdetler eskide kaldı yavrum, artık gelinler kapı eşiğinde pençe divan durmuyor... Geç otur hadi." diye lafa ambargo koyunca herkes onlara baktı. Hazal yerine oturup tepsiyi dizlerine koyunca, Saniye Hanım kısacık bir duraksamanın ardından tekrar söze başladı.

"Evet. Buraya geliş sebebimiz belli. Gençler aralarında sözleşip anlaşmışlar. Eğer sizin de iznimiz olursa, Allah'ın emri Peygamber'in kavliyle kızımız Hazal'ı oğlumuz Ar..." diyemeden Timur kahveyi Kenan Bey'in yüzüne fışkırttı. Yaşlı adam yüzüne yayılan sıcak sıvıyla neye uğradığını şaşırırken, Timur utancından ve ağzındaki acıdan kızarırken, Seçil yenge ortalığı inleten kahkahayı savurdu.

"Aaa, şaşkın kız, kahveyi yanlış adama içirdin."

Hazal yüzünde vahşi bir kırmızılığa sebep veren utancıyla yerinden fırlamış, dehşet ifadesiyle babasına peçete götürürken, Timur sehpaların üzerinde ne kadar su bardağı varsa saldırıp kafasına dikmişti.

Az sonra Timur kendine gelirken, Arda gülmemek için kendini zor tutuyor, diğer ev ahalisi Kenan Bey'den çekindiğine, Timur'un suratına bakarak bıyık altından gülüyordu. Hazal acıyla yutkunduğunda, babası müsaade isteyip kalktı ve birkaç dakika sonra elini yüzünü yıkayarak hurma gibi suratıyla geri döndü.

Timur nutuk çeker gibi: "Hazal, sonra bunun hesabını vereceksin..." diye tatlı bir tehdit savurdu ortalığa. Üzgün gözlerle baktı Hazal ona. Yüzü kavruldu yine. Teninde, vahşi bir kırmızılığı vardı bu bölgenin. Mahcupça, "Affedersin Timur, yanlış olmuş, ben onu..." diye başlarken Dudaklarının kıyısını dişledi.

Arda'nın dudaklarından kükürdamalar kaçmaya başladığında, Timur ona sert sert baktı. Arda başını sallayıp gözlerini kaçırdı. O sırada Hazal yerin dibine katman katman girmekle birlikte, artık bodrum katında oturan Aysel teyzenin evine ulaşmıştı. Bir müddet etrafta bir sessizlik oldu. Saniye Hanım son bir kez daha dikkatleri üzerine çekmek için boğazını temizledi. Hızla nefes almadan konuştu.

"Sebebi ziyaretimiz belli. Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle, bizim Hazal'ı, oğlumuz Arda'ya istiyoruz." Konuşması tamamlandığında, *Oh be!* der gibi derince iç geçirdi.

Arda'nın bakışları Hazal'a kaydı. Genç kız gözlerini tek bir noktaya mıhlamıştı: babasının yüzüne. Ve nefes almayı unuttuğundan domates gibi kızarmıştı. Kenan Bey kahvesinden bir yudum alarak ayağa kalktı. Hiç konuşmadan sanki kahveyi ilk defa içiyormuş gibi tellendire tellendire yudumluyordu. Kızı olmanın gururunu, damat kıvrandırmanın hazzını yaşıyordu besbelli. Arda meraklı gözlerini onun gözlerine felaket bu beklentiyle dikerek, soğumaya yüz tutmuş kahvesinden yudumlarken, Timur ona sert sert bakıyordu. Ve suratı hâlâ kırmızıydı.

"Anlıyorum..." dedi yaşlı adam bakışlarını yan tarafa çevirerek. Kaderden gözleri donuk olsa da, kahvesini höpürdeterek içerken, dudağının kenarından sinsi bir bükülme geçişti. "Ama kızım henüz küçük." Ve Arda'nın genzine kahvesi kaçtı, acı acı öksürmeye başladı. Timur suratına vururken, Seçil Hanım "Helal oğlum helal." diyordu.

Yaşlı adam aldırmadan biraz duraksamanın ardından devam etti. "Velhasıl daha okulu var ve eğer bunu onaylarsam... Malum okul bitene kadar bekleyeceksiniz... Ki ben henüz onaylama taraftarı değilim..."

Arda kamına tekme yemiş gibi irkildi ve içtiği su boğazına dizildi. Bu sefer de bunun için acı acı yutkundu. *Birkaç sene mi? Ve lanet olsun daha onaylamadı mı?* Arda dirseğiyle yaşlı kadını dürttü. *'Konuşsana be kadın, ne susuyorsun'* der gibi sertçe baktı!

Saniye Hanım sakın bir tonda "Bir süre nişanlı kalmaları..." demişti ki Arda artık isyanları oyunlayarak tüm kararları ele aldı. O böyle oldu ve hayatı mevzu bahis olan bir kararı kimsenin eline bırakamazdı. Saygılı bir duruşla yaşlı adama döndü.

"Onun okuluna kesinlikle karışmam. Hayat onun hayatı ve elbette ki eğitimi mevzu bahis olduğunda sonuna kadar yanında olacağım, destekleyeceğim. Fakat okulu bitene kadar olan zaman zarfı biraz fazla değil mi sizce de? Makul olun. İkimiz de yetişkin insanlarız ve öyle uzun uzadıya bir süreç geçirmiş taraftarı değiliz. Bir süre nişanlı kalıp fazla uzatmadan düğün yapma taraftarıyım... Umarım bu sizin içinde uygun bir karar olur efendim."

Kenan Bey bakışlarını kızına çevirdi. "Kızım sen ne diyorsun bu konuya, senin fikrini hâlâ sormadık? Sen de bir iki şey söyle!"

Kızgın mıydı? Hazal bunu anlayamayarak, masum artısını gülüm-

Scanned with CamScanner

seyerek kabul etti. Fakat babasının ondan çekilen gözleri, öğretmen müdürü de Arda'nın üzerine dart tahtasına atılan isabetli atışla çakınca, konuşmadan babası sözlerine devam etti:

"Henüz yaşın çok küçük. Okulun tamamlanmadı ve evliliğe hazır olduğun konusunda şüpheliyim!"

Hazal daha konuşamadan, ağzında laflarıyla donup kaldı. İyi kalpliliği meydana çıktığı zamanlardaki gibi sıkılmış ve utanmış göründü. Yengesi, onun bu saflığı karşısında yüksek sesle güldü. Arda konuşacak ki, Timur bacağına hafifçe dokunup artık susması gerektiği konusunda ona ilk bakışına göre uyardı.

Hazal gözlerini babasından çekemezken, yengesi bacağını daha yüksek sesle "Kız ne susuyorsun? Konuş artık. Bak baban konuşuma izin vermez." dediğinde Hazal ağzının içinden söylenince, yengesi yanına yaklaşıp onu azarladı. O da dayanamayıp "Yenge! Lütfen! Henüz babam konuşmasını tamamlamadı. Asıl o zaman kötü olacak!" diyerek uyardı. Kendine hâkim oldu, ama geç kalmıştı.

Yengesinin sesi alışılmamış derecede sakin ve yumuşaktı. "Olsun. Ama bak gördün mü babanın okulu öne sürmesine rağmen, bizimle bu konuda hemfikir olduğunu konuşuyor seninki." Genç kızın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce devam etti: "Ah yavrum, ne efendi çocuk. Senin gibi cazgır bir kıza yakışıyor mu hiç susmak. Konuş yoksa baban sana oy vermeyecek. Ah ah, Merve'ye böylesi çatmadı ki, benim kız yemeği de, temizliği de hakkıyla yapıyor." diye Timur'a baktı. Hazal "Yeter!" diye veryansınla bağırmak için halince bir istek duydu içinde. Ama bunu yaptığında, tıpkı çocukluğundaki gibi babasının sabırsızlığına kızıp, kulağını çekeceğinden korkarak kendini tuttu.

Ve amcası olaya el atarak, hoşnutsuzlukla "Seçil! Sen değil, kız cevap verecek." dedi dişlerinin arasından. Gariban amcası, yeğeninin ellerinden kuzusunu kurtarmak için "Kızım, utanmadan açıkça fikrini bize bildir b biz de ona göre konuya girelim." diye nasihatlerin içine gizlenmiş sevgili hâliyle, en güzel sesiyle usulca sordu. "Çekinme babandan, ben burad yken ona laf düşmez."

Hazal bakışlarını babasının gözlerinden Arda'ya çevirdi ve sonra herkesin büyük bir dikkatle ona baktığını görünce, utanarak başını eğdi. Kızarmaya başlayan yanaklarının üzerinden duman çıkmadan, "Şey... Siz nasıl uygun görürseniz baba!" diye usulünce mırıldandı.

Kenan Bey sinsice gülümseyerek, "İyi o zaman kızım! Ben senin be

nüz ufak olduğunu ve bu evliliğe..." derken Hazal apansız dehşetle öne atılıp yerinden kalkarak "Hayır!" diye ağız dolusu bağırdı.

Herkes bir anda ona baktı ve Kenan Bey kızına tuhaf bir bakış atıp memnunca "Demek hayır diyorsun. Ala! Sen bilirsin kızım, istemiyorsan..." diye misilleme yaptı.

"Hayır!" diye haykırdığında tekrar Hazal, hırçın bir sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. Sonra da ne yaptığını fark edince, utanarak gayri ihtiyari ellerini yüzüne kapadı. Herkes kim bilir bu tavrına ne kadar hayret etmişti. Hakları vardı çünkü şimdi o bile hayret ediyordu. Dudaklarından dökülen kelimeyi yabancı bir ağızdan işitmiş gibi irdeliyor, sebebini, manasını ve maksadını algılamaya çalışıyordu.

Arda elini boğazında gezdirip nefes almaya çalışırken, mütemadiyen bedeni kasılıyor, gözleri kıza öfkeyle koyularak bakıyordu. Elinde tuttuğu fincanı sıkmaktan takırdamaya başlayınca, Timur kimseye çaktırmadan fincanı elinden çekerek aldı. Kenan Bey dureten bir tonda "Tamam kızım, sorun değil ya! 'Hayır' diyorsan, hayırdır!" diye devam etti.

"Hayır, baba! Yani... Evet!"

Üzerine yıkılan gözler merakla gezinirken, hafifçe kaşlarını çattı. Ancak çabucak kendini topladı. Derin sükûnete rağmen heyecan içinde olduğu hissedilen topluluğa hitaben "Yani babam..." dedi ama herkesin gözleri üzerinde olunca, utandığından konuşamadı. Dili dolandı. Arda dişlerini sıkmaya başlamıştı artık. Şu ana kadar hiç bu kadar, onun güzel boynunu kırma isteğiyle dolduğunu anımsamıyordu.

"Uff!" dedi Hazal iç geçirerek. "Kabul ediyorum işte, bitsin şu komedyan!"

Başını kaldırıp ortama çekinikçe göz gezdirdi. Babasının ötesinde duran yengesi ve kuzeni baş başa vermiş, bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Arda ise rahatlamıştı ama gözleri hâlâ öfkeliydi. Belli ki sabrı tükenmişti!

Saniye Hanım kahvesinden bir yudum içti ve sesini daha ziyade altlatarak devam etti: "Öyleyse diğer konuya geçelim."

Bunu yanlış anlayan Seçil yenge derhal söze atılıp, "Hah! Ben de en çok onu merak ediyordum dünür!" diyerek bakışlarını Arda'ya çevirdi. Genç adam ona anlamsız ifadelerle bakarken, yaşlı kadın dilini damağına şaklattı. Sonra da "Kaç bilenzik takacaksın?" dedi şiveli konuşmasıyla.

Arda kaşlarını çattı. "Efendim!" dedi "Anlayamadım?"

Kadın üsteleyerek; "Bilenzik diyorum çocuğum, sen de hiç anlamı-

Scanned with CamScanner

yorsun. Bizde âdettir. Kız istendiği zaman ne kadar altın istendiği konuşulur... Mihir mihir, hiç duymadın mı sen? Yavrum sen nerede yetiştin bunlarla, Paris Opera Bostanı'nda mı?"

Hazal öyle utandı ki, yer yarılsa yere geçecekti. "Yeter..." diye hırlamak etse ve huysuzca söylense "Kız kendini naza mı çekiyorsun!" diyecekler, eğlenecekler diye ağzını dahi açamıyordu. Onun için, çaresiz kalan Hazal birden "Yenge ne bileziği... Allah aşkına vazgeç. Böyle şeylere lüzum var mı?" diye usulünce çıkıştı. Kızıp söylendikçe, kadın ona kaş çatıyor, o da âdeta isyan ederek nefes almayı bırakıyordu.

"Sen sus kızım, anlamazsın bu işlerden. Hem, biz varken sana dokunmaz konuşmak. Erkek kısmı değil mi, kandırıverir seni!" diye cırlayınca sürur etti.

Hazal ağlamak istiyordu. Ya da kaçıp gitmek... Âdeta artık onun söyledikleri izzetinefsini sarsıyor, Türkiye'nin nam-ı diğer kurumsal CEO'sundan, altın istemesi vakarına dokunuyordu! Neredeyse patlayacak damarını hissettiği gibi, kalbinin yerinden fırlayacağını da düşünüyordu. Bu konuşmanın üzerine saçını başını yolmamak için öyle zor ki kendini, şimdi ölse, bu sabırla tüm cennetin kapıları ona mübahtır. Fakat o sıra onu pek de muhatap almayan yaşlı kadın, tükenmeyen gülümsemeyle düşüncesizce başını sallayarak kocasına baktı.

"Ah ah! Zamanında Muhsin Bey de bana altın kemer takmıştı. Aradan sonradan ev alınca elimden aldı, bir de *'Hanım elim bolarınca geri alırım'* dedi ama hâlâ almadı. Gidiş o gidiş..."

Muhsin Bey bu lakırdıları işittikten sonra, kaşlarını çatıp hiddetle bitmek üzere olan sabrıyla boğazını temizledi. "Hanım, şimdi bunun sırası mı?"

"Elbet Bey! Elbet sırası... Kıza ders olsun, vermesin gammazlarına." Bakışlarını Arda'ya çevirip, bu hakikatten kaçılmayacak fırsatla "Ee, oğlum kaç tane olsun?" diye sualini yeniledi!

Laf olsun diye konuşurken, pot üstüne potlar kırılmış, çam üstüne çamlar devrilmişti. Herkesin şu anda sahip olduğu çılgın sabır, sevinci Hazal'ı boğmaya başladı. Benzi kül gibi oldu. Dalgın, salgın, yorgun bir bünyeden başka bir şey vermiyordu bu mescle artık! Bıkkın bakışlarını sevdiği adama -yani sürekli rezil olup durduğu sabır taşına- çevirdi. Eh artık çoğu bitmiş, az kalmıştı! Her ne kadar kızsa da yengesine, gönülleri öyle zengin, öylesine büyüktü ki kıyamıyordu. Bir de bu sırada hiçbiri değil de, konuştuğu uzun

lakırdıdan Arda dingin tutumlu duruyor, başına kakmak mürüvvetsizliğinde bulunmuyordu. Ağırbaşlı bir ifadeyle "Siz ne kadar derseniz o kadar olsun efendim. Âdetinizi bozmayalım." diye sakince onayladı.

Kadın biraz düşündü. Dikkatli dikkatli Arda'nın yüzüne baktı, başını tekrar omzuna bırakarak sonunda sayıya karar verdi. "Meryem'in kızına on beş tane Adana taktılar! Oğlanın durumu pek yokmuş!" diye palavra sıktı. "Eh hadi, sen de yirmi tane takıver... Senin durum iyiymiş, olur mu çocuğum? Bir de set takımı isteriz... Şöyle kalmından şanımıza yaraşır olsun." derken burada Hazal'ın memnuniyetle sıkmak istediği boynuna gösteriyordu. Fakat o kâh gülümsüyor, kâh pişman olmuş gibi kızarak devam ediyordu. "Ha bir de bileklik ve saat âdettendir unutmamak gerek." Biraz daha düşündü. "Şu ara kelepçe moda oldu, onu da sen alıver, e mi çocuğum. Ama bak paran olmazsa, alamasan da canım sağ olsun. Tamam, madem karar verildi... Bak bilenziklerin hepsi Adana burması olacak..."

Arda gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bu yaşlı *'tatlı'* kadın ondan sanki hanlar, hamamlar ister gibi ciddi bir pazarlıklı, iki telin anlaşmasını yapıyordu.

"Tamam efendım, hepsi Adana olacak." dediğinde Hazal şimdi bayılacaktı. *'Allahım bana beyin kanaması ver ya da beni kurtar bu kandan, yoksa ben kendimi bu âlemden kurtaracağım.'* diye dua ederken, kendine gelmek için sinesini yumruklamak istiyordu. Kanı bedenini coşturarak yayılıyor, içinde kaynayarak terlemeye sebep sunuyordu.

Gözlerini, babasının yarı kapalı uyuklar gözlerinden ayıramıyordu. Bir aralık, solgun yanaklarının biraz kızardığını gördü. Yengesine o da kızmaya başlamıştı belli ama saygıdan ses çıkaramıyordu. Burdenbire yüreği oynadı. Onun için ne zordu bu durum! Evladının evlenme kararını veriyordu! Üzüldü onun adına Hazal ama bu kısa sürdü. Çünkü kendisi için de müthiş vaziyette sevinmiyordu. Babası ellerini koltuğun kolçaklarına yaslayarak yerinden doğrulurken, Saniye Hanım elindeki fincanı sehpaya bıraktı. Arda ve diğerleri de onunla birlikte merakla kalktığında, Kenan Bey otoriter bir tavırla, elini *'müstakbel damadına'* uzattı.

"O zaman, hayırlı olsun oğlum. Siz zaten kararınızı vermişsiniz, bize bunu rica etmek düşer."

Arda saygılı bir bükülmeyle kayınpederinin elini öpüp alnına koydu.

Yengesi sevinerek genç kızı dirseğiyle dürttü. "Hele nazlanma hareketlen. Demek ezelden sevdiydin bu yiğidi he mi? Anlamalıydım böyle fı-

Scanned with CamScanner

bir fikir gülüşün boş değildi madem, hadi git mutluluğuna yakışır biçimde babanın elini öp."

Hazal'ın ondan kulağı daha delik görünmek, nedense şu anda [illegible] rumu okşuyordu. Dudaklarında durduramadığı bir büyü gibi, tılsım gibi gülümsemeyle yarı şaka, yarı ciddi bir tavırla manalı manalı babasına bakıp, mutluca kükürüyordu. İşte o vakit babası elini uzattı, gözleri dolu dolu babasının yanına yaklaşmaya, nafile bir çabayla yürümeye çalışıyordu bir dem. Sevinçten kolları titriyor, dizleri vücudunun yükünü kaldıramıyor gibi çöküyordu. Yaşlı adamın yanına geldiğinde ise elini boş geçip, derhal atılarak kollarını boynuna doladı.

"Babam benim..." dedi içten bir sesle.

Yaşlı adam gözlerinden akan yaşları gizlemek için "Kızım, elimi öpeceksin yanaklarımı değil. Âdet böyle..." diye tatlıca azarladı. Kükürdü. Hazal babasının yüzüne umutla baktı, mağrur ifadesini, zarafetini, hüznünü ve o ilişilmez ciddiyetini ancak hayatın kendisinden almış olabilecek sertliğini süzdü... Yavaş yavaş, bu küçük güzelin sarı kafasının içinden neler geçtiğini anladığında yaşlı adam, arkası kesilmeyen öpücüklerin yanaklarına sıralanarak, sımsıkı sarıldı can parçasına.

Hazal geriye çekildiğinde ıslak kirpikleri arasından, o masum çocuk su mavilikleri taşıyan gözleriyle derin derin minnetle baktı babasına. Sonra burukça gülümsediğinde, babası kızaran yanağına dokunarak şefkatle okşadı.

"Mutlu ol meleğim... Hep mutlu ol. Ağladığın tek gecen bu olsun, o da mutluluktan olsun." dedi derin kederlerin sardığı ama gözlerinde mutluluğun yanı sıra gururun parladığı bir bakışla. Sırayla annesinin ve diğerlerinin ellerini öpünce genç adamın yanına sonunda gelebildi. Timur cebinden çıkardığı kadife kutuyu, Sevil'e uzattı. Eda durmadan fotoğraf çekiyor, Doğu ve Araf dikkatle ikiliye bakıyor, diğerleri mutlu gülerkle fısıldaşıp duruyordu.

Hazal, Arda'nın dibine geldiğinde nefesi genzinde tıkandı ve kaslanmış bir bedenle omuz hizasında durdu. Hırçın inadına rağmen ikisi de birbirine bakmamaya gayret gösteriyordu. Biliyorlardı ki eğer bakarlarsa, tutamazlardı kendini, sevinçle sardılar, ıslahla öpüşülerdi.

Kenan Bey elindeki yüzükleri ağabeyine uzattı.

"Bu iş senin abi. Ailemizin çatısı sensin. Bu görev sana düşer."

Muhsin Bey nemli gözlerle şeride takılmış alyansları eline alıp, mü-

sabbel nişanlı çiftin önünde durdu. Elleri titriyordu heyecandan. Önce herkes ellerini açtı ve amcası yüzükleri dualadı. Sonra da besmele çekerek gençlere baktı. Hazal titreyen elini öne uzattığında, genç adamın kocaman esmer elinin yanında duran kendi bembeyaz narin eline, ağlamaklı bir bunaklıkla baktı. Süratle dudaklarını kemiriyor, gözlerinde dolu dolu olmuş mutluluk incilerini akıtmama adına kendiyle savaş veriyordu. Kalbine bir ağrı saplandı ve yüzük parmağına girerken, nefesini tuttu. Bir büyü sardı etraflarını, iki ufacık metal parmaklarına pranga değil, gönüllerine kelepçe oldu. Artık anahtarı yüreklerinde kaybolmuş bir kelepçeyle, birbirlerine bir ömür bağlanmışlardı.

Yaşlı adam yüzükleri takınca, eline makası aldı ve şeridi kesiyordu ki, Sevil öne mazlık çıkararak atılıp "Makas kesmiyor!" diye şirince bağırdı.

Arda garip bir bakışla gözlerini makasa dikmiş şaşkınca bakıyordu. Kaşları çatılmıştı. İyi de, makas keskine benziyordu! Sırtan Timur cebinden bir kutu çıkardı ve nişan tepsisine koydu. Arda arkadaşına minnetle baktı, Timur ona sadece göz kırptı. Sevil gülümseyerek kutuya dadanırken, "Tamam kesiyormuş, ben yanlış görmüşüm." dedi. *Rüşvet delisi, sevimli kaçık!*

Şeritler kestiğinde, alkışlar koptu ve herkes "Hayırlı olsun" derken, Arda yönünü sevdiği kadına döndü. Hazal sislenmiş buğulu bakışlarını ona çevirmiş, ağlamaklı bir biçimde kirpiklerini kırpıştırarak bakıyordu. Arda kimseye aldırmadan, yüzünü kocaman ellerinin arasına alıp, yanağına dökülmeye başlayan göz damlalarını başparmağıyla silerek, dudaklarını alnına değdirdi. Hazal güzel başını bu gece, bu saatte sevdiği adamın sahiplenici ellerine istekle yasladı.

"Hoş geldin gönlüme..." dedi fısıltı gibi tok sesiyle adam. Geriye çekildiğinde, Hazal'ın çatallaşan sesi duyuldu mahcupça, "Hoş bulduk!"

Ve tatlıca bir gülümseme armağan etti, kızarmış yanağına doğru mutluluk inciler süzülürken onlara bakan topluluğa. Bu yaşına kadar, defalarca kendini zapt edemeden ağlamıştı Hazal. Ama bunların hiçbirisinde, bu gece olduğu gibi göz kapaklarının içini tuhaf bir hazla yakan yaşlar yoktu. İşte o vakit, sadece gözlerinin ağlamadığını anladı. Bu gece başkaydı. Yüreğinin kapısından içeri giren yorgun gönül, coşkulu bir mutlulukla ağırlanarak karşılanıyordu.

Scanned with CamScanner

Usta bir terzinin altın makasından geçip, gümüş iğnesiyle biçilen kumaş gibi değerliydi günleri...

ONUNCU BÖLÜM

Kapı usulca açıldığında, içerdeki ağır kitap kokusu ve odanın hafif puslu yapısı onların içini kaynatıyordu. Koyu kahvelerin ortasında kapkara pipetonunu keyifle tüttüren adama çevirdi. Camdan vuran güneş odanın kış havasına yansıdığında adamın tepesinde dolanan toz zerreleri düşünceleri gibi kafasının üzerinde hareler oluşturarak uçuşuyordu. Gri duman arasından dudaklarından aheste bir solunumla havalanırken, yaşlı adamın gözleri çekirdek kapanmış, kendisini o zehrin acı zevkine teslim ediyordu.

"Bana bakmayı bırak da, geç otur. Sen edepli çekingen kızlardan değilsin."

Lale narin bedenini yumuşak bir salınımla masanın karşısındaki tekli koltuğa kibar bir zarafetle bıraktı. Çantasını önündeki masaya koyunca gözleri içeride şöyle bir dolaştı.

"Ne yaptın, söylediklerim tamam mı?"

"Söylediklerinin, o kadar kolay tamam olmayacağını biliyorsun amca, bunun için biraz zamana ihtiyacım var."

Tarık Bey bir öksürükle yerinden doğruldu. Kalıtsal dertten olan yaylı koltuğu gıcırdatarak esnerken, adam kollarını masaya yasladı. Keskin gözlerini kısarak genç kadına çevirdi.

"Sana zor bir iş vermedim. Altı üstü biraz işve, biraz baştan çıkarıcı meziyetleri olan, ha bir de parasız bir kadında onu tanıştırman..."

"Amca, o benim kardeşim..." diye itiraz edecek oldu genç kadın fakat Tarık Bey gözlerini alaylı genç kadının fettan gözlerine, sekiz milyon

Şu bâliyle röntgenini çekip düşünce CV'sini eline veriyordu. "Daha önce de kardeşindi ama onun erkeğini kendine istedin."

"Onun erkeğini istemedim. Arda hürdü. Sadece yarıştık ve o kazandı. Onun oldu! Ama şimdi durum farklı, sevgilisini kaybetmesini sağlarsak... Hem konu o zaman farklıydı... O kazandı ben kabulleneli çok oldu." derken dişlerini sıktı. Konuşamadı.

"Evet, cüzdanı kabarık bir salakla..." dedi Tarık Bey hiç inanmadığını gösteren bir dudak büküşle. "Ama o da elinde tutamadı. Aptal... Bıraz dişini sıkamadı."

"Neden acaba..." dedi Lale hırsından kudurmuş gibi kızarak. "Beni zorla geri çekmeseydiniz şimdi bunları konuşuyor olmayacaktım. Onu beni kandırarak onun kollarına ittin, sonra beni kandırıp oyaladın. Benim hakkımdı..."

"Çünkü o Arda'ya âşık olmadı seni salak. Sen ol-dun! O iş olmaz gördü, sen amacından şaştın..."

"Öyle mi dersin?" Bu sözde, barız bir gerçeklik vardı.

"Tamam, kapatalım konuyu. Yaptın mı dediğimi, sen onu söyle."

Lale biraz üzgün, biraz intikam almış şekilde parlayan haz dolu gözlerini sinsice parlatarak "Yakında yola gelir. Adamın onu bırakmasına ne gerek. O gidince bize muhtaç olacak. Bilirsin rahatı, şaşaayı pek severim babamdan kalan ne varsa suyunu çekmiş durumda..."

"İyi..." dedi Tarık Bey tekrar koltuğuna yaslanıp, başını geriye atarak. Gözlerini tavandaki avizeye çevirip, piposunu dudaklarına sıkıştırdı. "Bu sefer sorun istemiyorum."

"Olmayacak zannediyordum ama burası da karışmış belli. Tamam, onu ikna etmek mesele değil ama asıl mesele, diğerinin kuyruğuna tüymek."

"O kolay! Arda'yı tanırım, her ne kadar sert görünse de, bu konuda yapabileceği bir şey yok. Vicdanlı salaktır, kalbiyle değil, mantığıyla düşünür."

***

"Ben gelmesem olmaz mı?" diyerek bu isteğini hafif kaş çatmasıyla reddeden genç kadına baktı.

Bir süre göz göze gelip bakıştılar. Hazal emniyet kemerini çözerken, Arda'ya kızgınca bakıyordu artık. Koyu mavi bilyeleri neredeyse çelik griye dönmüştü, ufak kurşun saçmaları gibi bir hâl almıştı. Oysa Arda'nın bakışlarında hâlâ soru işaretleri dolaşıyordu. Hazal cevap vermek yerine, başını hafifçe sarsmaya başladı. Onun bu sözüne hayli güceniştiği doğruydu. Alışveriş dendiğinden beri, bir itirazdır söylenip duruyordu. Anlamıyordu, sanki *adamın gırtlağına basalım mı* diye soruyordu da, böyle sert tepki veriyordu. Altı üstü birkaç parça giysi!

"Daha yeni sözlendik... Ve sen, şimdiden su mu koluyorsun? Bu söylediğinin beni üzdüğünü görmüyor musun? Ben zaten böyle olacağını en başından biliyordum. Sana söylemiştim, kolay olmayacak diye. Sen de bunu kabullenmiştin. Âdetler ve sen! Bay Venüslü, dünyadan bihaberdi değil mi? Ama bu âlemde örf ve âdetlerimiz de var! Tıpkı, annem ve babam, koca ağızlı yengem, nişanımı kendi yapamadığı nişanı meselesi hâline dönüştüren bir Filiz halam, sürekli kaşını gözünü oynatıp beni dürterek uyaran bir ağabeyim, peşimde şirince dolaşan kuzenlerim... Ve sen, ufacık bir alışverişi dert ediyorsun öyle mi? Çok destek veriyorsun bana doğrusu."

Konuşması bittiğinde, sitem ederken alamadığı nefeslerini, derin derin içine soluyarak genç adama baktı. Ardından kurgunca camdan dışarı çevirdi gözlerini. Annesi ve yengesi çoktan dışarı çıkmış, onların araçtan inmesini sabırla bekliyor, bu arada ne alacaklarını konuşuyorlardı. Arda genç kıza uzanıp, yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını kendisine çevirip, gözleri gözlerine ulaşana kadar bekledi.

"Aşkım... Pişmanlık falan yok. Sadece alışverişi annenler yapsa olmaz mı? Ben daha önce hiç böylesi bir telaşla alışveriş yapmadım. Ayrıca bir kadınla hiç -ki burada bir kadın söz konusu değil, on kadına bedel yengen söz konusu- olmuyor."

Meseleyi olduğundan daha karmaşık hâle getirmek, içine kadınca birtakım kaprisler katmak şu anda kendine yarar sağlayacaktı. Sadece baktı ve sustu Hazal. Genç adamın ellerinin üzerine kendi ellerini koydu ve sevgiyle sıktı. Anlayışlı yanı ağır bastı, tam konuşacaktı ki, hissettiği şeyle ellerini daha çok sıkıp, parmaklarını yoklamaya başladı. İşte o anda, ansızın genç adamın elini seri bir hareketle kendine çekip, koca man iri par-

Scanned with CamScanner

maklara dehşete düşerek baktı. Gördüğü şey karşısında, dişleri ukalaca çenesi kilitlenmiş, yüzü öfkeyle ve gücenmeyle koyulmuştu. Mavi gözleri dinginliğini kaybetmiş, içinde tuhaf bir fırtına baş göstermeye başlamıştı.

Arda'nın alyans parmağı boştu!

Hazal derin derin solumaya başlarken, Arda'nın elini hızla geriye itti ve "Senin yüzüğün nerede?" diye dişlerinin arasından tıslayarak, aynı zamanda kendini kontrol altında tutmaya çalışarak hesap sordu. Arda derin çekip parmağına sakin bir ifadeyle baktı. O kadar normal bir şeymiş gibi duruyordu ki, bu da kızı delirtmeye yetiyordu. Sonra da geniş omuzlarını belli bir umursamazlıkla sarsarak "Çıkardım!" dedi rahat bir tavırla. "Yüzük takmayı pek sevmiyorum. Boğuyor gibi bir his veriyor bana."

"Ya!" dedi Hazal karşılık olarak, sesini alaylı bir tona sokmuştu. Yüzü ifadesizleşirken, burnunu havaya kaldırdı. "Demek boğuluyorsun benim yüzüğümü takınca?"

"Sana onu takacağım konusunda söz verdiğimi hatırlamıyorum Mavi Göz." diye söylendi adam biraz acımasızca.

Hazal yutkundu. Ağlama isteğini geri iteledi. Gözlerinin arkasını dolan hırçın yaşları akıtmamak için öfkesini arttırdı. "Evet, vermedin. Bu gerçeği kabullenip adamı onaylarcasına "Ayrıca böyle bir şey için söz vermene gerek de yoktu zaten. Bu yola çıkıyorsan, o parmaktan yüzük bir ölünce, bir de boşanınca çıkar, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Hazal ona fark ettirmeden derince bir nefes aldı. Arda kaşlarını çatıp yüzünü genç kıza çevirdi. Yakışıklı yüzü zaten sakalgandı. Yola çıktıklarından beri ifadesi donuk, gözleri tutuktu. Durgun gözleriyle Hazal'ın güzel yüzünü süzdü. Gücenmiş bakışları daha farklı, hırçınlıkla parlıyordu. Onun anladığı mahiyette söylememişti bunu.

"Alınganlık yapma! Ne demek bu şimdi? Ben sana öyle bir şey mi söyledim? Sadece yüzük takmayı sevmediğimi söylüyorum. Daha önce hiç takmadım. Şimdi de tuhaf geliyor. Tek sebep bu!"

"Demek tek sebep bu?" Hazal başını geriye attı. Kafasını arabanın koltuğuna yaslayıp, sakin olmaya çalıştı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece donukça baktı. Arda onun bu konuyu anlayışla karşıladığını, artık büyütmeyeceğini düşünürken, Hazal birden parmağından kendi yüzüğünü çıkararak genç adamın gözlerine sokarcasına yukarı kaldırdı. Otoparkın ışıkları olduğundan, tek taşlı yüzük, aracın içinde hafifçe parlıyordu. Arda'nın

bakışları sade yüzüğe takıldı. Sadeydi keza ona esas yüzüğü evlendikleri gün takacaktı. Özel bir yüzük! Bakışları yüzükten Hazal'a kaydı.

"İyi o zaman, takma..." Bunu öyle bir söyleyiş şekli vardı ki, kızın sanki biri boğazını sıkıyordu.

Arda gözlerini diktiği şeye bakarken, dişlerini sıkarak gıcırdattı. Bedenindeki irade çekiyor, öfkesi damarlarına akıyordu. Sesini yumuşatmaya çalışarak nafile bir çabayla "Tak onu parmağına..." diye tok bir hırıltıyla buyurdu. Emreden sesi öyle bir sarstı ki kızı, sanki aracın içinde, tren hattının üzerindeymiş gibi titreşim hissetti. Asi bir duruşla inadına çenesini kaldırıp, onu umursamadığını belirtti Hazal. Dizlerindeki çantasının fermuarını açarken, başkaldıran çenesi kasılıp, dişlerini sıkarak mırıldandı.

"Çok beklersin. Takmayacağım. Bu da beni boğuyor o zaman..." dedi çetrefilli inadı tavan yaparak. Daha ne olduğunu anlayamadan Arda onun eline uzanıp, sertçe kavradı ve parmaklarında duran yüzükle birlikte acıtasıya sıktı. Hazal acıyla iki bükülüm olmak istese de, dayandı. İnatçı gözleri buğulanarak parlamaya başladı. Arda dişlerini sıktığı için, çenesindeki kaslar oynuyor, burun delikleri hiddetle genişliyordu. Şu haliyle azgın bir boğa gibi, sanki üzerine atlamaya zaman kolluyordu. Kısacık bir zaman sonra avucundaki yüzüğü kaba bir kavrayışla çekerek aldı. Hazal'ın uyuşan parmakları rahat kalınca, teninde iğnelenme olurken, nefesi düzene girdi. Arda aldırmadı ona ve genç kadının elini kendine kaba bir tavırla çekip,

"Eğer..." dedi dişlerini birbirine sürtüp, bakışlarını gözlerine hiddetle çevirdi. O esnada koyulmuş gözlerinin içinde cehennem çınguları çakmaya başlamıştı. "Parmağından bir daha çıkardığını görürsem..."

"Ne yaparsın?" dedi Hazal koyu bir inadın sardığı hırçın sesiyle lafını keserek. Deryaların içinde oynaştığı görkemli güzel gözleri kıyıtsızca dalgalanarak dolmaya, içi donuklaşmaya başlamıştı. "Sen madem takmıyorsun, ben de takmayacağım."

"Aynı şey değil."

"Aynı şey lanet herif! Sen takmıyorsan ben de takmayacağım. İşine gelince aynı şey değil diyerek çekilemezsin. Tabii beyimiz bekâr gibi gözükmek istiyorsa, o başka..."

Hazal öfkeyle gözleri kısılırken, adam, onun söylediklerini kavramaya çalışıyordu. "Böyle bir şey söz konusu dahi olamaz. Neden bekâr gibi görünüyorum?" Arda onun güzel gözlerinin kırgın yapısına baktı. Sonra daha

Scanned with CamScanner

sakin bir üslupla devam etti. "Bekâr olmayı istesceydim, zaten seninle evlenmek gibi bir tutumda bulunmazdım."

Bu sözlerde kızın kırmızı ufacık ağzı daha da ufaldı, dudaklarını büyükçe büküp, kaşlarını tuhafça çattı. Ama onunla elini ona vermemeye çalışmayı da ihmal etmedi. Tuzağa yakalanmış bir tavşan gibi çaresiz olduğunu bilmesine rağmen, yine de sanki onun iri elinden parmaklarını kurtaracakmış gibi çekiştirip savaştı.

"Hazal beni delirtme, aç şu elini, tak şu lanet yüzüğü parmağına."

"Demek şimdi lanet oldu, öyle mi?" Adamın bakışları duru mavi bakışlarına kaydı. İçinde ne gibi düşünceleri barındırdığını anlamak oldukça güçtü. Onun vahşi ve ehlileştirilmeyen yanından böyle zamanlarda oldukça anlamda korkuyordu! Evet. Kocaman adam, ufacık bir kızdan çekiniyordu. Korkusu, hiç istemeden onu kırmak ve canını yakmaktandı!

"Hazal..." dedi, anlından sıkıntıyla bir nefes çekti içine. Keskin keskin bakan gözleri hâlâ onun yüzündeydi. "Benim sabrımı sınamak gibi bir huy oluşmaya başladı sende ve inan bu huydan hiç hoşlanmadım. Ya kendini toparlarsın, ya da bu huydan seni memnuniyetle vazgeçirip men ederim."

"Hah, demek men edersin! Zorbalığa daha şimdiden başladık öyle mi? Hoş, sen zaten hiç bırakmıyorsun ki! Kurumsal egoistlikten, bireysel kıskançlığından, narsist tutumundan hiç vazgeçmiyorsun. Seni beni hiçbir şeyden men edemezsin. Asıl ben seni men ederim..."

Başını dediklerini tasdikler gibi sallayıp, ağlayacak bir çocuk gibi hıçkırık donuk solumaya başladı. Göğüsleri derin derin solumasından sebep, hızla inip kalkıyordu. Arda'nın bakışları onun dolu dolu olmuş güzelim gözleriyle kesişince, öfkesi biraz olsun dindi ve bir anda patlayacakmış gibi duran hiddeti usulca yumuşamaya başladı. Sanki önce bombanın pimini hiç korkmadan çekiyordu bu kız, sonra da ustaca yerine takıp patlamasını engelliyordu. Onca öfkeliyken bile, bir bakışıyla nasıl da alt ediyordu sınırlerini hâlâ şaşıyordu! Şu anda kızmasının ne kadar yersiz olduğunu, bu konuyu konuşarak da halledebileceklerini fark etmesine rağmen, alli mantıklı yanını dinlemeyi reddetti ve devreden çıkardı. Hazal ona gücenmiş bir ifadeyle dik dik bakmaya devam edince de, sesini az da olsa sakinleştirip suyuna giden bir tonda yumuşattı. Fakat hâlâ içindeki inatsında bir ısrar, gizli bir tehdit saklıydı.

"Aşkım..." dedi az da olsa yumuşamış bakışlar atarak. "Ben takmasam bile herkes zaten nişanlı olduğumuzu biliyor. Gazeteler, dergiler

bunu duyurdu. Şimdi birbirimizi kırmaya, üzmeye ne lüzum var Mavişim! Hadi tak şu yüzüğünü, ben de rahatlayayım."

"Sen rahatla, ben huzursuz kalırım merak etme." Arda'nın gözleri kırmızı dudaklarına kaydı. Kızarken bile birden kendine çekip, öpme isteğiyle dolduruyordu bu kız. Sonra onun söylediğiyle tekrar gözlerine baktı. "Ben takmayınca da benim nişanlı olduğumu da biliyorlar elbette... Bu da konu mu şimdi? Ama sen takmayınca, kızlar seni bekâr sanacak... Tabii istediğin buysa o başka." dedi sitemle Hazal ve dilini ısırdı. Bakışlarını gözlerinden, dışarı çevirdi. Kıskançlıktan iyice çıldırmaya başlamıştı. Annesi ve yengesi onlara sıkılmış bir ifadeyle bakıyordu. Fakat şu anda onları düşünecek hâlde değildi. Kalbi kırılmaya başlamıştı. Onun yüzüğünü takmak istememesi zoruna gitmiş, izzetinefsini sarsmıştı. O kocası olacaktı! Hatta olmuştu...

"Yok, öyle bir şey!" Kaşlarındaki çatıklık düşündüğü şeyle, biraz olsun açıldı. Onun kıskanç hâllerini bilmiyordu. Ve bu hâliyle ilk defa tanışıyordu ama hoşlanıyordu. Aslında tuhaf bir gururla göğsü kabardı. Daha önce birkaç defa denk gelmişti lâkin bu konuda, bu denli ciddi olduğunu fark edememişti. Hazal onu kıskanıyordu! Elinin üzerini nazikçe başparmağıyla okşamaya başladı. Parmaklarını açdırmaya teşvik etti ama inat damarı tutmuştu bir kere keçinin, açmaya yanaşmıyordu.

"Benim gözüm senden başkasını görmezken, kimin nereye baktığı ya da ne düşündüğünü umursamıyorum. Meleğim... Gözlerim sende kaldı. Görmezken bile gözlerim sendeydi zaten. Bunu kendine dert etme güzel gözlüm. Ben senden başkasına böyle bakamam. Tak artık şunu."

"Ben de takmayınca, bana bakanlar da beni bekâr sanır, ödeşiriz... Böylece ben de onları umursamam senin gibi, geçinir gideriz."

Hazal duyacaklarını bildiği hâlde, inadına söylemiş ve kulaklarını gelecek olan hiddetli sese tıkamıştı. Lâkin hiddetli, o perde perde yükselen ses, bir türlü gelmedi. Tam sakince konuşacaklarını düşünüyordu ki, Arda apansız aracı sarsarcasına kükredi:

"Ne demek seni bekâr sanacaklar... Hazal... Delirtme beni, ayrı şey değil!"

"Sen zaten delisin! Ve o *'lanet yüzüğü'* takmayacağım, ayrı şey."

"Senin sahibin benim. Benim olduğunu gösteriyor o aptal metal! Şimdi onu parmağında görmek istiyorum. Derhal!"

Scanned with CamScanner

"Emredersin paşam. Lâkin çok beklersin. Senin sahibin de benim o vakit ben de *'o aptal metali'* senin parmağında görmek istiyorum... Sen takmadan parmağımda göremezsin."

"Lanet olsun Hazal ne inatsın!"

"Diyene bak!"

O ana kadar idrak edemediği gerçekler yüzüne tokat gibi çarpmaya başlayınca, ayrılmayan beyni, köprü altında sızmış bir mezzup gibi tokadı yiyince kendine geldi. "Hem dur bir dakika..." dedi ve yerinden doğruldu. Kuşkulu mavilikleri parladı. "Benden, senin malınmuşum gibi nasıl konuşursun? Ben senin irsaliyen, hisse senedin, tapu dokümanın değilim! O metali takınca benim sahibim olduğunu mu söyledin sen? Eğer böyle düşünüyorsan, öncelikle düşüncelerini irdele derim. Ben kimsenin boyunduruğu altına girmek için evlenmiyorum. Şimdi ya yüzüğü takarım, ya da sen de, benim elimde yüzük göremezsin. Zaten herkes nasılsa 'nişanlı' olduğumuz gerçeğini biliyor, öyle ya!"

Hazal'ın öfkeyle bezenmiş kesin ve kat'i vurguları geriye tek bir adım atmayacağını belirtmişti. Lâkin fark edemediği gerçek, kendisi de aynı onun gibi o metale farklı gözle bakmıyordu.

Arda pes etmiş şekilde ceketinin cebine uzandı. Bu kadını bu kadar çekici yapan neydi ki? Üzerinde bu denli etki kurması hoşuna gitmiyordu! Onun üzülmesini asla ve kat'a istemiyordu. Zaten her şey zorken, bir de bu işi böyle zorlaştırmak istemiyordu. Hiç istemeyerek alyansını çıkarıp, parmağına öfkeyle taktı. Ardından "Oldu mu?" diye tısladı.

Hazal küs küs omuzlarını sarstı. "İsteğinle takmadıktan sonra takmanın ne yazar..."

"Hazal gırtlağını sıkmam için çabalıyorsan az kaldı, devam et... Sayende bir gün katil olacağım..."

"Sen yaparsın. Bunu senden beklerim. Dengesiz! İşine gelmeyince hemen zorlayarak yaptırıyorsun zaten. Ben senin çalışanın değilim artık, bana öyle eskisi gibi ahkâm kesemezsin. Her gün koluna taktığın, ağzından çıkan kelimeyi müjde gibi algılayan o süs bebeklerine de benzemem. Benimle düzgün konuş..."

"Ben senin nişanlınım. Yakında kocan olacağım. Seninle istediğim gibi konuşurum..."

"Sen öyle san..."

"Allah'ım!" dedi adam dişlerini gıcırdatarak. "Sayende cennet kapısından girerek, sabır ödülüne hak kazanacağım." Derince bir nefes aldı. Şu anda başını direksiyona çakmak ve öfkesi dinene kadar kafasını duvardan duvara vurmak istiyordu. Ya bu inatçı kadının gırtlağını sıkacaktı, ya kendi kafasını kıracaktı. Sonra da ansızın genç kıza dönüp 'elini ver' der gibi işaret yaptı. İçinden *ya sabır* çekerek!

Hazal elindeki yüzüğü isteksizce onun avucuna bıraktı. Arda narin elini avucuna alıp parmağına yüzüğü taktıktan sonra, elini yukarı kaldırıp gergin dudaklarını üzerine dokundurdu. Bir müddet sessizce bekledi. Ve sadece ona dokunması bile, gevşemesine yetmişti. Tıpkı Hazal gibi!

Sanki deminden beri aracın içinde terör estirip, neredeyse gırtlak gırtlağa gelen onlar değilmiş gibi, öfkelenen ve kavga eden çifte hiç benzemeyen bir dinginlik sardı içini. Çok çapraşık bir ilişkiye sahiptiler. Arda'nın öfkesinin azalmaya başladığı koyulukları kesiştiğinde mavilerle, Hazal'ın bakışları parladı, genç adamın kara gözlerindeki koyuluk yumuşayarak açıldı.

"Bir daha çıkmayacak." diye emrettiği kelimeleri üzerine tek tek vurgu yaparak. "Onu hiçbir zaman oradan çıkarmayacaksın... Ölünceye kadar. Ne zaman öldük, o vakit çıkacak."

"Sen de çıkarmayacaksın..." dedi kız dudaklarını bükerek hâlâ inatla. Ama gözleri durulmuş nazlı nazlı bakıyordu artık. Arda kafasını salladı. "Çıkarmayacağım... Söz. Ölene kadar..." Arda rahatsız bir tutumla gülümsedi. "Bana ne yapıyorsan, formülünü bulduğumda ben de aynısını sana yapacağım."

"Ben ne yapıyorum ki sana?"

Hazal bu kelimeyi ciddi bir ihtiyaçla sordu. İkide bir sanki suçlarcasına bunu söyleyip duruyordu kıza. *"Bana ne yapıyorsun?"* Ne yapabilirdi, sadece seviyordu! Soru dolu bakışlarını genç adama çevirdi. Şimdi gözleri ışıldayarak mahzunca parlıyor, yanağında hafif pembeliğe karışmış bir bahar açıyordu. Ve sırf onu tatlı bir biçimde delirtmek için, yine koyu bir inatla sinsiliğe kavil olarak devam ediyordu.

"Ya modelini değiştirmek istersem, eskiyince ne olacak?" Kirpiklerini titreştirerek hayâlî bakışlar attı. Arda'nın bakışları gözlerinden yanaklarına, sonra da aralanmış ıslak dudaklarına kaydı. Şu anda onu deli gibi öpmek istiyor, bedenine doldurduğu adrenalini onunla azaltmak istiyordu. Ve bunu anlayamayacak kadar masum olduğu için, cezalandırmak istiyordu.

Scanned with CamScanner

Aslında şu anda onun için ne hissettiğini bakışlarıyla göstermesine rağmen, acemi aşık Hazal adamı kızıştırdığını anlayamıyordu. Arda iç çekip başını sallayıp gülümsedi. Aklını zehirleyemezdi, önce nişan!

"Sen çok zorsun! Aynı anda iflah olmaz bir hainsin! Ve o zaman ben sana yeminimi alırım ama hep parmağında benim olduğunun simgesi duracak."

"Ama böyle olmaz ki..." dedi lafını yayarak Hazal. Onun kaşları çatılmaya başlayınca oflayarak derhal toparladı kendini. "Tamam, takarım. Hatta üzerine kocaman, Arda yardımım..." Arda, işaret parmağıyla burnuna dokunup, kolunu boynuna dolayarak, başını kendine çekti. Derince aldığı soluklarının arasına onun çiçek kokuları karışmıştı.

Nasıl bir kokuydu ki bu, ona cenneti ve cehennemi aynı kefede sunuyordu! Onu yaşamak cennet, kaybetmek cehennem oluyordu! Hazal elini onun ceketinin altından beline sardı. İnce beyaz gömleğinin altında onun tenini, ısısını ve kaslarının gerginliğini hissetti. Parmaklarını sıkıca bastırdı tenine. Arda onun ufacık ellerinin gezdiği yerlerle ürperdi. Bedeni derhal tepki gösterdi. Masum bir dokunuşun etkisi bile muazzamdı üzerinde ve başka zaman olsa korkması gerekirken, artık korkmuyor, aksine gurur duruyordu. Arda dudaklarını içten bir bükülüşle yanaklarına dokundurdu. Geriye çekilmeden dudaklarını usulca kıpırdattı.

"Sen beni çok zorluyorsun. Hani bazen sırf çıldırmam için özellikle yaptığını düşünüyorum. Bana kastın ne senin güzel gözlüm. Uysal olamaz mısın hiç? Bir kere de tamam desen..."

Hazal taktik değiştirmişti. "Olmaz... Bilmediğim bir şeye neden *tamam* diyeyim! Bunu senin gibi bir şirket sahibine hiç yakıştırmadım Arda Mertoğlu. Cık, cık, cık! Bu okumadan bir dosyaya imza atmaya eş değer olur... Böyle olunca, ne olacağını bilemezsin değil mi?" Hazal gözlerini hızla kaparken, derince iç geçirme eşliğinde sevdiği adamın ten kokusunu karışmış İstanbul'un havasını genzine çekti. Arkasına saklandığı gururundan sıyrılıp, usulca mırıldandı;

"Seni o kadar çok seviyorum ki, bazen kaybedecekmişim gibi geliyor. Sanki bunlar bir rüya, yaşananlar hayal... Uzanıp tutacakken elini, sen bir anda kaybolacaksın ve ben uyanacağım..."

"Ben hiç kaybolmayacağım... Ayrıca her şey bana seni hatırlatırken, asla senden gidemem, sen de benden gidemezsin... Biz biriz, Hazal... Gözlerimizden önce daha farklı bir dünyada tanıştık seninle. Karanlığın içinde bulduk birbirimizi. Kimsenin başaramadığı bir âlemde, korkunun, ihtirasın, zorluğun hüküm sürdüğü müebbetle tanıştık. Şimdi sadece gözlerimizin ışığa alışmasını bekliyoruz. Biraz gözlerimiz kısılacak, sonra güneşe bakmaya alışacağız. Tıpkı karanlıktan, aydınlığa çıkmak gibi... Sen benim aydınlığımsın, kaderimsin, el değmemiş geleceğim, her şeyden önce şansımsın, 'kör talihim'sin... Baksana talihe, Rabbim seni bana hediye etti, sen benim en umulmaz anda hayatıma giren ferahlığımsın..."

"Unuttun söylemeyi!" dedi Hazal nazlıca. "Ayrıca sen benim alınımın yazısı değil misin?" Tatlıca kıkırdadı. Bu anı hiç istemese de bozmak zorundaydı keza annesi ve yengesini unutmuşlardı.

"Sen benim sadece gönlümün değil, ruhumun da eşsiz sahibisin. Ama üstünlük kurmaya çalışma, buna asla izin vermem zorba. Bana bir daha emir verme, yerine getiremeyebilirim. Kavga ederiz..."

"Asisin..."

"Zorbasın..."

"Mavişimsin... Ve bir tek benimsin..."

"Sen de benimsin..."

Arda geriye çekilirken Hazal'ın bedenine yapışan, dırı göğüsleri tenini gıdıkladı. Ellerini onlardan uzak tutmak için geriye çekti. Fakat ne yaparsa yapsın, arzulu bakışları direkt onlara kayınca, sanki hâlâ tadını alacakmış gibi dudaklarını yaladı. "Gerçi bunu pek hissedemiyoruz bu ara, malum yasaklar var..." diye arsızca şikâyetçi oldu.

Hazal onun edepsizce baktığı yeri fark edince, nefesi hızlandı ve göğüsleri gerilerek hızla inip kalmaya başladı. Göğüs uçları sadece bakışlarıyla tepkisel olarak başkaldırmış, karıncalanarak sızlanıyordu. Arda onun üzerindeki etkisini görünce, bakışlarını çevirdi, gözleriyle kesişince, Hazal ters bir bakış attı. Oysa Arda hâlâ hülyalı bir arzuyla bakıyordu yüzüne. Genç kız her ne kadar kızsa da, muzip mizacı gereği, nazlı dudakları kıvrıldı ve neşeyle gülümsemeye başladı.

"Sapık!"

Uzanıp kapıyı açtı.

"Dokunmadım bile..." dedi adam.

"Buna gerek var mı? Gözlerin de gayet net dokunuyor..."

Kızara bozara kapıyı kapattı. Yengesiyle konuşan annesinin yanına sinerken, Arda sabırsız bir kızgınlıkla geriye doğru yaslanarak, derin bir nefes aldı. Bir şelale misali omuzlarına saldığı altın sarısı saçlarında, mürdüm ren-

Scanned with CamScanner

gi klasik kesimli dar pantolonunda ve pembe leylak rengi desenleri olan beyaz bluzunda dolaşan gözlerinde, hayranlık dolu bir bakış belirmişti.

Az sonra alışveriş merkezinin altını üstüne getiriyorlardı. Arda asabileşmiş bir biçimde duralarken, annesi ve yengesi ne gösterirse, sadece onaylayarak kafa sallıyordu. En son yengesi ona nişan bohçası gösterirken, anlamadığı tuhaf sepete karmaşık bir dürtüyle şöyle bir baktı ve yine kafa sallamıştı. Bunlar evde zaten vardı neden garip süsleri olan şeyleri alıyorlardı ki?

Hazal ise onun bu eşsiz ve sabırlı hâline elinde olmadan hayran kalıyordu. Arda sabırsız, asi, kızgın, hiddetli, hatta haşarı bir adamdı. O elde avuçta durmayan yaramaz çocuklar gibi asiydi. Onun sevdiği adam sert, manyak, hatta deliydi ama bu derece anlayış timsali bir hergele değildi. Fakat şimdi görüyordu ki, o eşsiz karakterinin içinde bir de bu vardı. İşteyince yengesi gibi bir- ayaklı felaket olan- kadına bile sabredebiliyordu. Hem de bunu başarıyla yapıyordu. Şu ana kadar kurduğu potlara dayanmış, kaçıp gitmemişti.

"Daha çok gezecek miyiz?"

Bu usançla sorulmuş bıkkın sesin sahibi adama, Hazal başını usulca yaklaştırdı. Biliyordu ki her ne kadar Yenge Hanım önden gitse bile, kulaklan yabani bir tavşan gibi her an tetikte ve havaya dikliydi.

"Az kaldı, sabret sevgilim. Benim için rica ediyorum.. Birazcık daha sabır!"

"Hazal ne sabrı? Ben de öyle bir şeyin artık var olduğundan şüpheliyim. *'Annene'* saygım olmasa..." dediğinde, onu söylediği cümleyle Hazal gözlerini belertti. Hani hâlâ alışmadığı telaffuzunu biraz sıkılarak düzeltti adam. "*Anneme* saygım olmasa, seni de buradan alıp çoktan gitmiştim. Lanet olsun ben kendi alışverişimi bile kendim yapmazken, şimdi avare oldum peşinizde, maskara gibi gezinip dolanıyorum."

Bunu dedikten on dakika sonra, olanlar olmuştu. Yengesi yanına gelip aynen şöyle söyledi: "Biz de damadın nişan esvabı kız tarafından alınır. Bir de yüzük ve saat. Oğlana destek olmak gerek değil mi? Her şeyi ondan beklememek gerek (!)"

Ah lütfetmişti! Her şey o kadar hızlı oluyordu ki genç adamın tuhaf bir şaşkınlıkla aklı karışıyordu.

"Bu kumaş sizin üzerinizde harika duracak efendim."

Bunu diyen yaşlı adam kumaşı kaldırıp, gözlüklerinin arkasından iri yeşilleriyle Arda'ya bakarak "Amerikan kalıbı kullanıyorsunuz görüldüğü üzere, fakat bizim Türk kalıplarımız da iyidir efendım." diye sözünü bitirdi.

"Bizim oğlan ecnebi değil efendi, sen aslımıza yaraşır şeyler çıkartiviver işte..." diyen Seçil Hanım şu anda radarlarına takılmıyordu. Çünkü Arda o anda, camların arkasına saklanmış yeşil gözlere öldürücü bir bakış attı. "*Uza!*" der gibi. İşte bu sözsüz ikazla, sanki adama elinin tersiyle sille vurmuşçasına bir adım gerildi. Haşin yüzündeki soğuk duruşundan tırsınca gencin, Arda'ya tereddütle çekinik bir bakış atıp, bocalayarak boğazını temizledi. Bir adım geriledi. İşte o anda birden yanında iki tane genç çocuk belirdi Arda'nın. Hareketsiz suretine yaklaşıp, biri bacaklarına mezurasını dayarken, diğeri kolunu ölçmeye başlamıştı. Ancak Arda adamın sessiz ürkekliğini şimdi kavrıyordu. O da izin isteme gafletinde bulunmaksızın, yaptıkları bu arsızlık karşısında önce afallasa da kendini çabuk toparladı. Ona kimse izinsiz dokunamazdı! Öfkeyle beleren haşın göz bebekleri koyulup kararırdı ve neredeyse göz bebeklerinin kenarını çevreleyen akı kızda çaldı. Sabrı her saniye tükenmeye meyilliydi! Başka zaman olsa, ona izinsiz bir küstahlıkla yaklaşanı ve dokunanı, elinin tersiyle gereksiz başarılar gibi dümdüz ederken, şimdi elleri yumruk olup yanında salınarak, sabırla sırasını duruyordu.

Bay Kamil yeni velinimetini memnun etmek için tatlı bir telaşla ortalarda koşuştururken, elindeki tüm kaliteli kumaşları titizlikle ve itinayla genç adamın önüne halı gibi seriyordu. Zati göstermek zorunda olduğu renkler sınırlıydı. Bu kara bakışlı adamdan fena hâlde tırsarak, renk seçmek şöyle dursun, capcanlı kumaşlarla yanına yaklaşmaya çekiniyordu.

"Ben sizin tarzınızın siyah olduğunu fark ettim (!) ama nişanlınızın gözlerinin rengine uygun olsun diye, parlament mavisi gömlek de olabilir. Zira bu aralar gençler takımlarını nişanlılarının kıyafetinin renginde tercih ediyor." Fikrini beyan edince susup, tepkisini bekledi.

"Yok, efendi!" dedi yengesi itiraz eden bir üslupla, elini memnuniyetsizce tepesinde salladı. Aslında kıt duymasıyla, o an yanlış anlamış, giyeceği takımın rengini mavi sanmıştı. "Çocuğu müsamere bebesine çevirme! Böyle iyi bak üzerindeki gibi asil takımdan olsun. Zati boylu poslu maşallah..." derken okuyup üfleyip durdu, bir tükürmediği kalmıştı, sonunda onu da yaptı.

İşte o vakit Arda, teşbihe durmuş imam gibi *ya sabır* çekerken, kara gözleri kısılarak kıza döndü. "*Yeter*" ifadesiyle baktığında Hazal, yutkunarak boğazını temizledi.

Scanned with CamScanner

"Şey... Sanırım renk tercihimiz sadece koyu renkler olacak ve beyaz gömlekler idealdir."

"Ah evet koyu renk onun rengi..." Bunu sanki mafyavari birine giydirir gibi çekinikçe bakarak söyledi modacı. "Beyefendinin zaten süse ihtiyacı yok... Bedeni kendinden gösterişli..." Gözlerini bedeninde gezen kesesine bakar gibi ışıldayarak gezdirdi ve neye gerek olduğunu kestirmeye çalıştı.

"Kollarına vatka takalım. Takım daha yüksek omuzlu durur." dedi yengesi sanki bu işlerden çok anlanmış gibi. Buna da yetişerek "Sence de öyle değil mi Hazal, omuzları genişçe zaten, biraz daha gösterişli olur." diye sordu.

Hazal, Arda'ya çekinik bir bakış attı. "Ben nereden bileyim yenge omuzlarını..." dediğinde o zamana kadar söylediği gerçeklerden en ezalı söz buydu. Çünkü yengesi ona bilmişce kinayeyle bakınca "Yani bilirsin yenge... Hiç fark etmemiştim Allah seni inandırsın! Ama şimdi gördüğüme göre, gerek yok sanki." Kıvır Hazal! Nasılsa köçeğe döndün!

"İnsan nişanlısının bedenini bilmez mi?"

"Sanırım bilmezmiş!" dedi Hazal.

Arda ters ters *'Yalancı'* der gibi bakıyordu.

Kamul Bey başını olumsuz anlamda salladı. "Omuzlarının etrafını takviye yapılmasına inanın gerek yok bayan, keza beyefendinin geniş omuzları Allah vergisi ve kaslı omuz başları zaten hayli dik... Bu haliyle bile zaten desteklenmiş gibi eşsiz duruyor. Fevkalade!"

"Ağzını sil modacı!" dedi Seçil yenge. "Damat bizim."

Modacı söylediği şeyin mecazi anlamını idrak edince, Arda'nın hayli geniş olan göğsüne bakıp yutkundu. Adam sanki onun en ufacık bir yanlışını bekler gibi gergin ve tetikte duruyordu. Öyleydi de, bu ezeyet bitsin diye kavga bile çıkarabilirdi!

Modacı ölçüsünü alırken, Hazal daha farklı bir düşünceyle meşguldü. O kaslı kollara nasıl dokunduğunu ve onların elinin altında nasıl kasıldığını hatırlayınca, mahcupça dudağının kenarını dişledi. O zamana kadar sert sert bakan Arda'nın gözleri dudaklarına ve ala çalan yanaklarına kayınca, koyuluklarında tuhaf bir ışık yandı. Hâlinden hoşnut bir biçimde gözlerinin içine aşkla dik dik bakıp, sırf intikam almak ister gibi memnunca, düşündüğü edepsizliği anladığını belirtti. Onu bilinçli olarak yakıp kızarttı. Hazal onun görkemli gözlerinde gördüğü saf arzulu ışıltılardan, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayınca, yüzünü yana çevirdi ve bakışlarını tavtak-

ça kaçırdı. Yanakları da hafifçe yanmaya başlamıştı. Lanet olsun, bu adam tam bir haindi ve nereden vurması gerektiğini çok iyi biliyordu!

Seçil Hanım işleri bittiğinde ve Arda'nın takım siparişi verildiğinde, kapıya daha yanaşmadan "Hadi şimdi damada gecelik alalım. İç çamaşırı da lazım!" demişti ki; işte o anda Arda kapının eşiğinde zırak diye çakılıp kaldı. Bedeni taş kesti ve yüzü ifadesizleşip mermer gibi bir hâl aldı. Yaşlı kadınla yüz yüze gelmek için yönünü dönünce, suratında belirgin asabi ifadeden Yenge Hanım ürkmüş görünüyordu. Öylesine kara, öylesine çatıktı ki kaşları, Hazal çok konuşan yengesinin bile dilinin gırtlağına kaçtığını düşündü. İlk defa yengesinin koca dilini yutup, acıyla yutkunduğunu hissetti. Hazal yengesine ters ters baktı. Bazen çok saygısız oluyordu!

O anda Seçil yenge ürkerek bir adım gerileyip, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırırken, Selin Hanım'ın koluna girip çekiştirerek öne atıldı. "Kız bacım, sizin bu damat da pek ofkeli canım! Ben ne dedim ki bana öyle kara kara bakıyor! Hanı bazen ürkmüyor değilim ondan. Allah kızına yardım etsin..."

Öte yandan Arda öfkesini kontrol altında tutmak için ciddi anlamda güç sarf ediyordu. Daha fazla dayanamayarak yüzünü genç kıza çevirme zahmetinde dahi bulunmadan, kravatını çekiştirip, boynunu rahatlattı ve "Eğer... Buradan hemen gitmezsek, ben çeker giderim." diye hırladı. Kıza öfkeli bir bakış atıp kapıdan çıkıp gitti. Hazal omuzlarını düşürüp annesinin yanına yaklaştı. Yaşlı kadın ona şefkatle yaklaştı, sıkıntıyla kapının önünde duran damadına bakıp "Tamam, hadi gidin ama geç kalmayın. Yarına işimiz çok." diye anlayışla tembihledi.

Hazal sevinerek annesinin boynuna sarılıp "Annem benim, sağ ol..." diyerek yengesine göz kırptı. "Sonra görüşürüz yenge. Gerisini senin engin tecrübelerine bırakıyoruz!"

Ne yaptığını anlayamadan, yanlış bir teklifte bulunmuştu! Ve yine bunu anlamayan yaşlı kadının arkasından homurdanarak bir şeyler söylediğini duyuyordu. Şu anda bunu umursamamaya karar verdi kıza öfkeyle sıkıntıyla ona bakan adamın yanına yaklaşıyordu.

Zaman öyle çabuk geçti ki, onlar bile anlayamadı. Her şey sanki onların dışında kaldığı bir ışık hızında geçiyordu. Gönül sandallarına misafir olan dostları ve geleceklerine çizilen yolda herkes bir ışın ucundan tutmuş koşuşturuyordu. Saniye Hanım, halası ve annesiyle sürekli bir şeyler ayarlıyor; yengesi yine ortalığı bubirine karıştırıp tarumar ediyordu.

***

Scanned with CamScanner

"Ahhh!" dedi suratı kızarırken ve yine aynı acıyla bir kez daha inledi.

Eda biraz daha asıldı işlere; "Çek biraz nefesini az kaldı Hazal, çekmiyorsun ama!"

Hazal derince bir nefes aldığında konuşamayacak şekle geldi. "Çekemiyorum lanet olsun karnın sırtıma yapıştı. Daha çok çekecek ve kalmadı, nereye çekeyim?" Oflayarak elini masaya dayayıp derince nefesler alıp veriyordu. Eda korsenin iplerini biraz daha sıkı ve kollarıyla tüm kuvveti işlere asılmaya verdi. "İnce bir bel şart..." Dişlerini sıkarı halata asılır gibi biraz daha çekip düğüm attı.

"Lanet olsun nefes alamıyorum. İnce bir belun yanında, oğlum, dahi bobrek de şart! Hani yaşam kaynağı onlar, süs değil."

Ve yine acıyla inledi Hazal iterek ederek. O sırada kapıdan Seval girdi. Yok, bugün Dünya Ezmek Bayramı falan mı vardı, kestiyemedi! Elinde iki dilim limon vardı! Hazal kızarınca dehşetle bir ifadeyle bakıp "Onları saçıma sıkılacak değil mi kızım?" Daha bunu sorarken amacını bir bu dürtüyle bakıyordu. Nitekim Seval dürüstçe başını olumsuz sallarken iki yana oynattı. Sanki şu anda kız kız değil, Kanderyen Jack'ti. O esnada işini bitiren Eda üzerine atladı ve kollarını yatağa muhkem. Hazal arkadaşının altında beyhude debelenirken "Hazal, az acıyacak valla bence geçecek..." diyordu Eda bilmiş bilmiş.

Seval derhal başında bitti. "Bunları sıkınca gözlerin daha çok parlıyacak. Zaten mükemmeller, daha güzel olacak kızım."

Gözlerinin içine düşen iri damlayla, Hazal ağzı dolusu çığlık attı. "Anne... Lanet olsun bir kurtarsın beni şu Nazilerin elinden." Bağırışlarında kapı açıldı. Annesi kapıda göründü ama artık çok geçti. Gözlerine dolmayan limonlar, genç kızı acıyla inletti. Gözleri yaşarırken hala kapıyı kapatırdığı kirpiklerinin arasından ağlamaklı bir bakışla annesine dönüp dudaklarını ufacık olduğu zamanlardaki gibi büzdü. Eda üzerindeki kalabalığında, suratı kızaran arkadaşına gülerek bakıyordu.

Ama Hazal o kadar öfkeliydi ki, sadece kızgınca isyan ediyordu. "İşkence! Vazgeçtim ben nişan falan istemiyorum, canım acıyor..." Hem de bir yelpaze gibi yüzüne sallıyor, hem de oyunda düştükten sonra yaralı

ağlamak üzeyen bebek gibi, annesinin kollarına derliyordu. Yaşlı kadın onun çocukça tavrıyla ve kızların onu hazırlama telaşıyla saçmalamasına gülümseyerek, kızını kollarına aldı. Bu sırada telaş onun gözünü şaşırıyordu. Hazal nefes alamadığından kıpkırmızı olmuştu ve acı içinden gözlerinden yanaklarına yaşlar süzülüyordu. İşte o anda bir rahatlama sardı bedenini ve derince bir nefes aldı içine "Oh!" diye. O nefes aldı, Eda uyarı etti.

"Allah kahretsin Hazal, sana nefes alma dedim! Korsenin ipi koptu..."

"Kızım zaten kopmasaydı bir dahaki nefes alamayacaktım toprak altında. Rüknem sizin gâvur eziyetlerinizden. Beni öldürmeye ne kadar meraklı olduğunu! Ben kilomdan memnunum, Arda da memnun size ne oluyor..."

Selin Hanım boğazını temizledi. Hazal yine gaf yapacak boş bir lokma döneğini anlayınca hemen manevra yaptı. "Yani kilom için demek istedim arkadaşım. Hihi! Yoksa Arda ne bilsin kilomu? Sanki kucağına aldı... Hiç, laf işte!" Masum gözlerini inceye açılarak annesine döndü. "Valla yanlış anlamış anne dizlerinde falan oturmadım..." Artık susmalıydı ya da ağzına sıçmalıydı. Annesi ona baktıkça yanaklarını yanıyordu. Kadının yanından annesi Selin Hanım kafasını sallayarak homurdanarak odadan çıktı. Eda kendini Hazal'ın yatağına attı.

"Bir saatlik emeğim boşa gitti."

Bu olaya en çok korsesini çıkaran Hazal sevinmiyor, Eda'nın kızgınlığa karışmış hayal kırıklığına tatlıca gülüyordu. Tabii nefes aldığı için kızardığında...

İşler bittiğinde evi hazırlamaya -yani mahalle desteğiyle emanete çiçeklerine çevirmeye- başlamışlardı. Sema teyzeden büyük boy çelik tencere, Fatma abladan semaverli çaydanlık, Remziye nineden sandalye...

Babasına o kadar söylemelerine rağmen "Nişan evde yapılacak!" sözünden vazgeçirilemeyince, el mahkûm böyle oluyordu hazırlık. Neyse sonunda erkek tarafı 4 kişi, Hazallardan 150 kişi eve alınmaya başlanmıştı. Sayıyor milleti içeri girince, komşudan alınan sandalyelerle birlikte, tam 60 kişiye oturacak yer yok. Omzunu sıvarken "Bugünlük, çocukları dışarı alırız." dedi. Hava kararmaya yüz tuttuğunda, artık daha fazla kalabalığa dayanamayarak balkona çıktı. Arda buradaydı gelirdi. Daha yeni aramıştı, geçekliydi. Otoparkta gözüne takılan arabalar, peş peşe dizilmeye başlamıştı. Bir, üç, beş, yedi, dokuz... Devamını sayamadı, sıkıldı. Sanırım çocuklarla beraber gençleri de evden yollamaları gerekecekti!

Scanned with CamScanner

Arda kesin bu sefer vuracaktı onu. Nişandan kaçmasa bari... Ah bu da buna katlanamazdı! Sıkkınca içeri girdi. Akrabalar, birbirlerini uzun süredir görmemişlerdi belli ki, konuşuyorlardı aralarında fısır fısır. Kapıda kök salmaya başlayan karşılarına komitesine şöyle göz attı -halası, enişteleri ve olmazsa olmazları Seçil yengesinin- yüzüne bakan yok. Bekliyorlar kapıda ağaç gibi ama millet daha içeri adımını attığı anda, ortada pasaklı dolaşan avare Hazal'a yaklaşıp, yanağına sulusepken yapışarak "Kız, evde miyon musun hayırlı olsun cadı!" diyordu. Ve hemen arkasından içeri girip gözüne kestirdiği ilk yere, kalmamacasına kapak atıyordu. Millete, ne o *dilliğini* gösterdiyse onu da anlamıyor ya hoş! Hazal bakışlarını içeride dolaştırırken, yanında bir hengâme oldu. Misafirlerin hayâsız çocukları yaramazlık peşinde koşturarak, ona çarpıp kapıya yönelddiler. Hazal onlara azarlayarak bakarken, tebessüm etti. O sırada yer kalmadığından sebep yerde oturan Hanife teyzeden bir feryat yükseldi.

"Dikkat etsene Nalan, ayağımı pestil ettin çocuğum..."

Nalan sanki yaptığından memnunmuş gibi sırıtarak elini salladı. "Ah, affedersin teyze! Sen de yerlerde sürünme, çık yukarı otur..." Koyu gözlerini inleştirerek bilmiş bilmiş baktı.

Bunu gören Hanife teyze huysuzca kaşlarını çattı. "Buz gibi parkede dümdüz olmuş kuşuma yer buldum da beğenmiyordum sanki... Çıkacak yer olsa, yerle toz bezi olmazdım."

Hazal odasına geçecekken, çocuklardan biri bağırdı,

"Damat geldi... Damat geldi!"

"'Gelin geliyor!' diyeni duymuştu da 'damat geliyor' diyenleri ilk bu evde, onlar duyuyordu. Hoş; onların her şeyi tuhafı ya, o da aydı! Bakışlarını kapıya çevirdi. Arda kapının girişinde bir ordu -hatta askeriye ordamuyesinde bulanamayacak kadar çok ayakkabıyla karşılaşınca- şaşkınca bakarak başını kaldırdı. Kafasını sallayıp bunlar "Ne ayak?" der gibi baktı. "Otuz altıdan, kırk bire kadar var, seç beğen al." der gibi bakan Hazal, nazarin omuzlarını sarsıp dudaklarını gererek derince iç geçirdi.

Daha adam selam veremeden, Filiz halası hemen Arda'nın önünde bitip, "Hoş geldin oğlum. Sen içeri gir, biz senin ayakkabılarını siler birazdan getiririz, giyersin." diyordu. Timur bu arada öylesine keyifli bir gidişme içeriye yönelmişti ki, sanki nişana değil, stand-up seyretmeye küçük bir tiyatroya gelmiş gibi heyecanlı duruyordu. Hazal en azından *'onunkisi eğlenen birileri var'* diye düşündü.

Timur başını yana çevirip "Seçil yenge, benim ayakkabımı da getirir misiniz? Ben de onlarsız olamam da." diye haylazca sordu.

Seçil Hanım -henüz habersiz olan- müstakbel damadına göz süzüp "Elbet oğlum... Derhal!" diyerek kapıdaki misafirleri unutup, ayakkabıları çiğneyerek sırra kadem bastı. Sanırım en son görüldüğünde, döşüne bastığı, kırk üç numaralı oyuncak bir gemi değil, ayakkabıydı! Selin Hanım Arda'yı kimseye yakalatmadan Hazal'ın odasına aldı. Elindeki çiçeği çikolatayı da yanında duran görümcesinin eline tutuşturdu.

Sonunda yalnız kaldıklarında Hazal arkasını dönüp, Arda'ya yorgunca baktı. Arda gözlerini kısarak "Timur akrabalarının yanında güvende olacak mı?" diye tuhafça bir tutumla sordu. Hazal kıkırdayarak başını salladı. "Merak etme, ağabeyim de onunla aynı dertten mustarip. Ee, bu acıyı yaşayan biri olarak, gelin adaylarının babasından ve annesinden onu uzak tutacak, sahip çıkacaktır. Bekârlık dayanışması ne de olsa!" diye belirtti.

Arda yanına yaklaştı ve genç kıza şöyle alıcı gözüyle baktı. Gözleri Hazal'ın üzerinde özlemle gezerken "Çok güzel olmuşsun Mavişim!" dedi gerçekten içinden gelerek. Hazal dudağının kıyısını dişledi. Zümrüt yeşili satenden kıyafetinin içinde eşsiz bir pırlanta gibi ışıldıyordu. Sarı saçları Fransız dantelden olan omuzlarına dökülüyor, jilet gibi ipek saten, incecik beli, dolgun göğüslerinin altındaki düz mudesini ve diri kalçalarını sararak aşağı iniyordu. Öylesine kartpostallık bir görünümdü ki şu anda, genç adamın tek isteği, bu hengâmenin derhal bitmesi ve hemen yalnız kalmalıydı. Ona dokunmayı özlemişti. Ne zaman yanına yaklaşsa her kapıdan biri çıkıyordu. Burak dokunmayı, göz göze gelemez hâle gelmişlerdi. Ev ev değil, sanırsın belediye binası! Önüne gelen soluğu evde alıyordu. Arda tam bu düşüncelerle kıza atılıyordu ki, daha birkaç saniye geçti geçmedi, kapı anından pat diye açılıverdi.

Komşu kızı Memnune ablanın sümüklü oğlu, ganimetlerini mutfaktan aşırdığı pasta dolu bir tabakla odaya dalmaz mı? Ağzına tepiştirdiklerini etrafa görgüsüzce saçarak "Affedersin Hazal abla bura boş sandım... Sizi gidi sizi... Ne yapıyorsunuz burada?" diye kafasını sallayarak dururken, genç kız kapıya atılarak, çocuğu kapı dışarı etti. Arkasını dönerek, gergin bedenine bakmadan dişlerini göstererek sırıttı.

"Çocuk işte."

Hayatında ilk defa böyle tuhaf bir gün geçiren Arda, bunlar bahane uydurup bu görevden kendini kurtaramayacağını anladı. Hazal her şeye değerdi! Ama bu curcuna da gözünü korkutmuyor değildi!

Scanned with CamScanner

"Daha gelen olmayacak değil mi?" diye sordu ihtiyatlı sesi. Kusursuz yüzü sertleşmiş, kara gözleri ifadesizleşmişti. Usulca kıza yaklaşıp, narin varlığını kollarının arasına aldı. Saten elbisesi hışırdayarak kendi takımını sürtünce, dişlerini sıktı.

Hazal başını yukarı kaldırıp gözlerine ürkekçe bakarken "Hangi açıdan sorduğuna bağlı vereceğim cevap, bu evde şu anda 150 davetli olabilir... Fakat onların bebeleri, akrabaları, komşuları ve habersiz gelenleri saymazsak..." Dilini damağına vurdu. "Sanırım daha fazlası olmaz!" diye düzeltti. Arda koyulan gözlerini kuşkuyla kısınca "Sanırım üç, beş, yedi, on kişi daha olabilir." diye sesini kıstı. Hazal'ı şaşırtan Arda, kızmak yerine bozulmuştu. "Onları da buraya alırız..." Hazal kaşlarını kaldırdı. "Kızmayacak mısın?" dedi tatlı bir masumlukla.

"Neden kızayım güzelim?"

"Ne bileyim ben bunu duyunca bağırırsın diye düşündüğümden, kulaklarıma pamuk tıkamayı bile düşünmüştüm..."

Arda güzel gözlerle hasret kaldığı çehreye bakarken, elini yanağına değdirip tenini okşadı. Başparmağını dudağına sürtüp, öpmediği için sadece dokundu. Öylesine özlemişti ki onu, şimdi bedeni bedenine yaklaşınca, giydiği siyah takımının içinde ateş basarak kasdıyordu. Ve kasıkları özlemle zonklarken, Hazal masumluğuyla ona sokularak ona hiç yardımcı olmuyordu. Ona sarılmak ve kimseyi umursamadan bu hengâmeden kaçırmak istedi. Sonra da düşündüğü muzurlukla göz kırptı.

"Bak çok sürmez nişan merasimi, bozma moralini olur mu!" dedi Hazal kıvırarak.

"Neden bozulayım, ne de olsa onca kişinin ardını siz toplayacaksınız... Ben sadece bugünden keyif alacağım..." Hazal yumruk yaptığı elini omzuna çaktı. "Ben de ciddi bir şey söyleyeceksin sandım. Sen bu işten hoşlanmayacaksın diye kıvranırken, sen gelene kadar içimdeki Hazal tatlı arttı. Çok korktum ama şimdi içim rahat."

"Sorun değil, alışacağım..." derken merakla içeriye bakınıyordu Arda. Hazal'ın yatağı mini bir gardıroba dönmüş, üzerindekini çıkaran oraya atmıştı. "Elim mahkûm, onlardan şahane kız alıyorum, hatta nadide bir inci. Bu kadarcık bir sorunu dert edeceğimi sanmıyorum. Hatta zevkli bile olabilir! Sonuçta yengenin dediği gibi, örfümüz ve âdetlerimiz var bizim..." diye söyledi başına gelecekleriden habersiz. Sonradan olacakları bilseydi, kesinlikle böyle bir şey asla demez, kızın elini tuttuğu gibi buraları uzaya kadar terk ederdi!

Yarım saat sonra nişan töreni yapıldı ve yüzükler takıldı. Tam her şey bitti diye düşünürken Arda, misafirler birer ikişer ayaklanmaya başladı. Genç adam rahatlayarak gideceklerini umarken, onlar masanın yanında tekli sıra hâlinde tespih gibi dizilmeye başladı. Sanki ağalarının elini öpmeyi bekleyen marabalar gibi, birbirlerini itiştirerek sıraya girmeye başladılar. Bu ritüeli bilecek kadar Türk âdetlerini biliyordu. İşte o anda düşündüğü dehşet fikirle Hazal'a döndü ve dişlerinin arasından şaşkınca "Hey, dur bir dakika!" dedi hırlar gibi...

Ama iş işten geçmişti. Gözlerini kısıp gelenlerin eline baktığında kendisini, Meryem Ana Kilisesi'ndeki coşkulu çam ağacı gibi hissetti ve dehşetle ürkerek "O... O elinde gördüğüm saf cumhuriyet altınlarını bana takmayacaklar değil mi Hazal?" diye söylediğinde, kaba sesi kızın içini oydu. Arda, kendini Noel ağacına benzeten topluluğa, tepeden hükmedici bir bakış attı. Maalesef ki sadece bir süre sonra, her ne kadar üzerine çullanan milleti gereksiz haşereler gibi dümdüz etmek istese de, kravatını çekiştirmekten başka bir şey yapamadı. Artık takı faslı bitmişti. Tabii Arda millete şöyle bir ters bakış atınca, elinde çeyrek altınıyla donakalan akraba takımı, direkt ondan vazgeçip Hazal'a takıyordu takıyı. Arda'ya sadece ve sadece Seçil yenge iliştirmişti takısını. Elindeki cumhuriyet altınını özenerek yakasına iliştirip, "Heh işte, şimdi damada benzedin, acık damat gibi ol." diyerek elini uzatıp öpmesini beklemişti. Arda öpmeyince de ağzına dayadığı eliyle homurdanarak, "El öpeceksin yalı kazığı, ayak değil... O kadar kıbırlı olma!" diye azarlayan bakışlar atmıştı. Arda da eli mahkûm dişlerini kırma pahasına kadının elini öperek onu şereflendirmişti. Onun geriye çekilmesinin ardından Hazal derhal uzanıp, Arda buraları talan edip, Arda Hortumu oluşturmasından önce, o altını yakasından söktü.

"Sabret sevgilim az kaldı... Benim için." dedi ona yalvaran bakışlar atıp. Artık rahatladık diye düşündü Arda, alnında incecik parlayan terini elinin tersiyle silerken, garip bir kargaşa koptu. Arda deprem mi oldu, savaş mı çıktı derken, çok başka bir şeyin görüntüsüyle donup kaldı.

Millet saldırarak aldığı pastasını, böreğini, çöreğini yemeye o kadar odaklanmıştı ki, onları neredeyse unutmuşlardı. Ya da öyle sanıyordu. Huysuz ve sıkkınca yerinde oturdu. Bıkkın bakışları her yeri arşınlıyor, arada nişanlısına boynunu kıracak gibi kızgınca takılıyordu. Hazal'ın gözleri bir terslik çıkarmasın diye hep onun üzerinde, elleri ellerinde telkin eden okşayışlarla geziniyordu. Hiddetinden sual olunmaz Bay kanzimatik

Scanned with CamScanner

diktatör Arda, örf ve âdetten yoksun Arda Mertoğlu'nu içinden eğitime geçirmeye girerken, Hazal ecel terlerini alnından değil kıçından döküyordu. Allaha şükür ki, şu ana kadar işleri sakin götürmüştü.

O sıra bu işle haddinden fazla eğlenen Timur "Arda!" dedi yine uyarırcasına. Genç adam koyulmuş ve neredeyse kaşlarının altında yok olmuş bakışlarını arkadaşına vahşi bir parlamayla çevirdiğinde, o umursamazca eğlenceli haylaz yeşillerini kapıya çevirdi.

"Oğlum, bunlar hâlâ gelebildiğine göre içeri, sanırım arkada bir kapı var ya da kara delik. Bu kadar çok kişi kapıdan girince, içerinin alması mümkün değil. Hani bilmem kaçmıo katta olduğumuzu düşünmesem, sırf tatmamak için, bunların bir kısmının arka kapıdan kaçtığını varsayardım!"

Arda uzun parmaklarıyla kravatına bir daha asıldı. Sanki nefes almasını ona bağlıymış gibi çekiştiriyor ama gevşetemiyordu. Malum, damatların serseri gibi görünmemesi gerekti! Tamam, ev büyük olmasına büyük ama malikâne de değil hani! Bu kadar insana ne gerek vardı? O bu düşüncelerle boğuşurken, yanındaki yaşlı Hacer teyze koluna usulca dokundu. Arda başını aşağıya eğdi.

"Ağa oğlum! Senin akrabaların ne zaman gelecek? Neredeyse nişan bitti daha hâlâ birkaç kişiden başkasını göremedik." Arda yutkundu. Al yanaklı meraklı teyze, dikkatle gözlerini onun haşin haşin parlayan koyuluklarına dikti ve sualine cevap bekledi. Arda dişlerinden tuhaf bir ses çıkarırken, Hazal'ın avucunda duran elini, öylesine bir sakıyordu ki, tıpkı büklüm yalvaran gözlerle ona bakıyor ama parmaklarının kıvılmasını engelleyemiyordu. Sanırım bir süre elini kullanamayacaktı.

Gözlerini komşularına, yalvararak çevirdi. Yanındaki genç kadın, al yanaklı yaşlı kadının koluna dokunarak dikkatini kendine çekti.

"Ordanın akrabalarını çağırmaddar herhâlde teyzem." dedi dudak bükerek. "Malum ev küçük, biz de yakınız ya o bakımdan... Çağırmasalar olmazdı bizi (!)" diye hava atarak şişindi. Hazal'ın istediği cevap olmasa bile, kısmen tatmin etmişti. Ama buna ikna olmayan yaşlı bunak Hacer teyze, "Pek öyle değil gibi ama..." diyerek, ağzını gözünü tuhafça yayarak bakıyordu damada. Bir taraftan da çiçeklere, çikolatalara, nişan bohçasına meraklı göz atarak 'ne zaman açarlar' diye iç geçiriyordu.

Bir ara Eda, Selin Hanım'ın yanına yaşanıp "Erkekler çay diye nitturdu yine, ne yapsam bilemedim kii Teyzem ben bu kadar kişiye nasıl yetiştireyim çayı, çorbayı?" diye sitem etti.

Selin Hanım milletin sırf damadını meraktan eve doluşmasını iç geçirerek düşünürken, bakışlarını içeride şöyle bir gezdirdi. "Kızım, yettiği kadarına ver, gerisine meşrubat daya işte sen bilirsin işini."

"Ben de öyle yapacaktım zaten, o kadar insana çay bardağı için market kapamam lazım. Görünür kişilere, yerde oturanlara, şuradan buradan verip gerisini geçiştireceğim."

Keşke sormasaydı Eda, gün boyunca elinde kettle, mutfağı turlayıp durmuştu. Boşalan demlikleri cıfleyip taze çay yapıyor, gelen giden çoluğa çocuğa su veriliyordu. Bilse hortum bağlar, toptan sularda veletleri. "Bir susamayın evladım!" diye homurdanıp dururken Hazal'ın hatırına sınırlerini sinesinde saklıyordu.

İçerideki millet gözlerini kırpmadan Arda'yı televizyon gibi izlerken, genç adam balkondan atlama planlarını erteleyerek "Hazal, bu işkence ne zaman bitecek, ölünce mi?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Hazal ürkek mavişlerini kara gözlere odaklandığında, daha cevap veremeden, o esnada içeriden birisi canhıraş bir sesle "Erkekler yan odaya geçsin, bohça açacağız." Şimdi de damada bakıyordu yaşlı kadın umalı umalı. Arda kaşlarını tuhafça kaldırdı, *acaba başıma daha ne gelecek diye?* Ama kadın elini sallayarak lütfetti. "Sen kalabilirsin evladım, yabancı değilsin artık."

Timur milletin sohbetini dinlerken sıntarak, bakışlarını özellikler yaşlı kadından kaçırıyordu ama kadın inat, kediyi ensesinden kavrayıp kapı dışarı eden caninin bakışlarıyla Timur'a kötü kötü bakıyor, adam oralı olmazsınca da kaşlarını çatarak azarlıyordu. Bu şenliğin kaçırmaya hiç niyetli gibi durmuyordu Timur... Sonra kadın da vazgeçiyordu zaten ona tren gibi bakmaktan!

Arda genç kıza yaklaşıp kızgınca bakarak usulca sordu. "Bohça açmak ne?"

Hazal o sırada kapıda oluşan heyecanlı iç çekişlerle kaşlarını kaldırıp, gözleriyle kapıyı gösterdi. "İşte onlar."

Eline koca bir paket alan, geldi ortaya. Süslü, dantelli, renkli renkli bordeleli, işlemeli, süslemeli bohçalar çekildi ortaya. Halası milleti yatırarak ortaya oturdu şapadanak. Elini vurup sehpaya "Koyun çocuğum önüme." diyerek idareyi ele aldı. Arda bakışlarını o zarf şeklindeki bez parçalarına dikerek "İçinden ne çıkacak?" diye sordu. Kaşları tuhafça çatılmış, gözleri meraklı bekliyor.

Scanned with CamScanner

Hazal hemen atıldı halasının yanına. Donu, külotu ortaya saçılmış, millet merakla mahremiyetine bakıyordu. O sırada Hazal'ın zırıltısını sesini duyup, merakına yenilen Arda, bakışlarını önünde duran kadının omzundan yana çevirdi. İşte o anda nevri dönerek, gözleri açıldı. Beden kasıldı olduğu yerde.

Benim diyen porno yıldızlarında göremeyeceği şeyler çıkmış boş çadan meydana.

İki dizinin üzerine oturmuş meraklı kız çocukları annelerinin yanına diz çökmüş, gözleri fal taşı gibi açılmış ferfecir okuyarak, dikkatli dikkat ganimetlere bakıyordu. Dantelli, derili, tüllü, boncuklu, bir de utanmadan üzerinde mendil kadar tülle fantezi BabyDoll kapağına poz veren ense afet gülümsüyordu millete fütursuzca.

O anda yer nasıl yarılır diye düşünmeye başlayan Hazal, kıvrandı çöktü yere. Onları saklamıştı nasıl bulmuşlardı ki...

Bu rezalet karşısında daha fazla dayanamayan Arda, tok sesinin ayrıntı yapma gereği dahi görmeden yüksek perdeden "Hazal!" diye dişlerini sıkarak kükreyince, genç kız nişanlı bir kıza yaraşmayacak bir hızla ortaya atıldı. Ona şaşkınca bakan millete aldırmadan, ganimetleri ortalıktan toplamaya çalışarak, edep, haya, vakar anlayışı yok olmadan bohçayı bağrına bastı ve suçlu yüzüyle kapıya yöneldi. Sanki civciv boğarak cinayet işlemiş çocuk gibi oyuncakları kucağında, kapıdan geçerken, annesine bakar gibi masumca baktı nişanlısına.

Arda bir enstrüman gibi ses çıkaran dişlerinin eşliğinde, ona tepeden öfkeli bakışlar attı. Millet onlara şaşkınca bakarken, yaşlı kadından biri "Ağa oğlum, sen gitmedin mi?" diye hayıflandı. Teyze kıpkırmızı olmuş yanaklarını, sıcak bastı bahanesiyle ellerini yüzüne perdeleyerek yönünü öteye döndü. Damadın sert bakışlarından kurtuldu. Hazal önünden geçip kendi odasına ilerledi. Arda da bir zebani gibi arkasından gelmiş, kapıyı kapıyordu ki halası panikle kapıyı açtı. Arda derince bir nefes alıp, yaşlı kadına öfkeyle bakarak "Hala, müsaade eder misin biraz konuşalım?" dedi saygısını bozmadan. Aslında öfkesinden kuduruyordu.

Akabinde yengesi hemen arkasında bitiverdi. Filiz Hanım'ın, "Arda oğlum, âdet böyle... Neden kızdın ki?"

Arda gözlerini kapamak ve yumruklarını sıkma isteğiyle baş etmeye çalışırken, dişlerinin arasından "Artık âdet mâdet kalmadı! Hepsini kandırdım. Bitti." diye buyurdu kesin bir tonda ve kapıyı kapatırken "Kusura

bakma hala, biraz konuşalım." diyerek kapıyı sertçe kapadı. Ama yenge hanımın kapının girişinden sesi geliyordu hâlâ. "Bu kara bakışlı adam kıza bir şey yapmasın Filiz? Dur hele hemen gitmeyelim... Yahu çekiştirme az dinleseydin ne yapacaklar."

"Yürü Seçil, onlar nasıl anlaşacaklarını iyi bilir."

Öfkeden kasılan bedeniyle Arda, Hazal'a doğru sert bir adım atınca, Hazal elindekileri daha çok sinesine basıp geriye doğru gitti. Arda sert bir hareketle genç kızın elindeki kutulara vurarak düşürdü. Hazal yere düşen çamaşırlara bakarken, Arda hiddetinden kasılan dişlerinin arasından tıslayarak hesap sordu. "Bu paçavraların ne işi vardı milletin ortasında?"

Hazal yutkundu ve irice açılmış gözleriyle öfkesi burnundan tüten adama ürkekçe baktı. Gözleri kararmış, boğazındaki dumanı şişerek mırıldanmıştı. "Ben... Ben onları saklamıştım. Bulmuşlar."

"Yani onları sen aldın öyle mi? Bu... Bu..." derken yerdeki iç çamaşırlarına tiksintiyle baktı. Hazal kirpiği başını iki yana salladı. Sonra derin derin solurken kızgınca başını dikerek kendine gelmeye çalıştı. Bakışları onun hiddetli koyuluklarıyla çakıştıkça da, içine deli cesareti doldu.

"Lanet olsun Hazal, sen ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Ne bağırıyorsun be!" dedi ağlamaklı sesiyle kız. "Sen beni o gün alışverişten kaçırmayıp azıcık sabretseydin, tezgâhtar kız annemleri kandırıp mağazada ne varsa bohçaya sokmazdı. Hem şu gözlerindeki tuhaf bakışsız..." dedi dolmuş gözlerinden yanağına inen bir damla yuvarlanırken.

"Ne yani, bu saçmalığın suçlusu ben miyim?" demişti ki Arda, Hazal ansızın hıçkırarak ağlamaya başladı. Artık sabrı da, dirayeti de kalmamıştı. Hepsinin nazını ayrı çekip, hepsine nabza göre şerbet vermekten yorulmuştu. Arada kalmak onu yıpratmıştı. Hıçkırdıkça, sarı saçları yer yer yüzüne dökülmeye başladı.

"Demek bütün bu sözler, bu hiddetin bana karşı?" diye kızgınca söylenirken öfkesini anlatacak gibi oluyor, lakin bir türlü anlatamıyordu. "Uf!" dedi sonunda isyankâr bir tutumla dayanamayarak. Birkaç kere daha yutup pufladıktan sonra, yavaş sesle söylenmeye başladı. "Sıkıldım artık anlıyor musun?" Ayağını yere sertçe vurdu. "Seninle, onların arasında kalmaktan sıkıldım. Birinizi memnun ederken, diğer taraf tavır yapıyor. Birinize haykırırken, diğeri konuşuyor... Aranızda pinpon topu gibi yamulanarak kaldım. Hırpalanarak oynuyorsunuz oyunu, ama ben paralanıyorum görmüyorsunuz. Sen bir şey yapmıyorsun. Ancak sınırlenip, höt zöt ge-

Scanned with CamScanner

kerek kızıyorsun. Sadece sıkılıyorsun ve emrederek bitir bu işi diyorsun. Ben ne yapayım? Bir tarafta sevdiğim adam, diğer tarafta ailem... Siz yoruyorsunuz." Başını aşağı eğip yanaklarına yeni yaşlar süzülürken saçları yüzüne dağıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Sonra bu anda sıcak kalın kollar sardı ve onu kendine çekti. Güvende olduğu yere Arda yağın üzerindeki yere yıkıp, kirişesine oturdu. Hıçkırarak ağlayan kızı teselli ederek kucağına aldı. Hazal başını göğsüne yaslarken, yaşlardan ıslanan çenesini gömleğine sürttü. Birkaç dakika ağladı. Geçirdiği duygusal fırtınadan sonra, hayli yumuşamış ve sakinleşmiş görünüyordu.

Arda kadife gibi bir sesle "Hşşşt!" dedi sakince telkin ederek. "Özür dilerim Mavişim. Bu kadar zorlandığını fark edemedim."

"Kimse fark etmiyor zaten. Ancak siz... Den yokum gibi..."

"Tamam, bıraz fevri davrandım... Ama... Lanet olsun diyorum dilim işte. Bizim özelimiz, sadece ikimizin olmalı..."

Nasıl bir adamdı bu böyle! Nasıl bir sevgi tarzı vardı kendininkiydi! Deprem gibi gönlüne giriyor, fay hattı çizip beynini talan ediyor, sonra da artçı sarsıntıları benüz devam ederken yüreğinde, hiç beklenmedik anda onlarının üzerine essiz kuleler dikiyordu. Göz kamaştıran, şahane şeyler! Hazal kollarını genç adamın beline dolayıp, başını omzuna "Bana bağışlın... Herkesin içinde bağırdın, hem de alışan günlümüzde."

Arda onun hatırlayınca, bedeni dehşet etkisiyle kasıldı. Dişlerini sıkıp kısa bir an "Gözüm döndü. Senin özel eşyalarının ilgi çekici bir mücevher gibi ortada sergilendiğini görünce, dayanamadım, nevrim döndü. Bu elimde değildi."

"Ben almadım onları. Annem bohçaya ne gerekiyorsa koy demiş, kızgâhtar kız da bulduğunu koymuş..."

"Tamam sevgilim ağlama artık."

"Ağlatma o zaman."

Arda apansız kalktı. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan yatağın üzerinde buldu kendini. Arda'nın ona yine kızdığını, sıkıldığını sanarak içine çekildi ve ürkerek titredi. Hâlâ burnunu çekiyor, gözlerinden usulca birkaç damla süzülüyordu. Genç adama şaşkınca bakarken o kapıya ulaşmış, etrafına bakınıyordu. Arda, Eda'yı görünce mutfak kapısını açalandı, "Selin annemi çağırır mısın Eda?" Bu an evvel çekip gitmeyi bekliyordu. Hazal şaşkınca ona bakarken, Selin Hanım elini havluya silerek yanlarına yaklaştı.

"Ne oldu oğlum, bir şey mi var?" derken gözü içeri kaydı. Hazal'ın kirpikleri ıslak ıslak olmuş, gözleri nemli olarak parlıyordu. Damadına baktı kızgınca. Arda genç kızı kendine çekip "Anne biz çıksak olur mu?" diye sordu. Yaşlı kadın biraz duraksadı. Tereddütle baktı iki gence. Hazal nişanlısının eline sıkıca yapışmıştı. O sırada kapıda beliren Arif, Hazal'a kızarak emretsine anlayışla baktı. Hazal bakışlarını kaçırınca, genç adam sahiplenme bir rahatlıkla annesinin omuzlarını kavradı. "Tamam, geç kalmayın" diye annesinden evvel o konuştu.

Arda başını hafifçe salladığında minnetle, aklına gelen şeyle "Tesettür..." demişti ki Arif "Den onlarla ilgilenirim." deyince teşekkür içeren bu bakış atıp kapıya yanaştı.

Bir süre sonra yola çıkmışlar, hiç konuşmadan hesapsız yol almışlardı. Hazal'ın da sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Kısa bir süre sonra Arda ilk bulduğu mağazanın önünde durdu. Genç kıza ışık geçirerek baktı. Hazal bakışlarını ona çevirdiğinde, gözleri hâlâ kırmızıydı ve kırmızı dudaklarını dişlediği için berelenmişti. Onun bu perişan hâlini görünce, kendine lanet yağdırırken, bu taraftan da hâlâ sinirlerini kontrol altına almaya çalışıyordu. Bu olayın hazmedilmesi, biraz zaman alacaktı, Hazal'ın söylediklerini boş görmesi de!

Hazal onun dışarı baktığını anlayınca, gözlerini masumca açarak "Neden durduk?" diye çatallı sesiyle konuştu. Bakışlarını kısacık caddede gezdirdi. Arda uzanıp kucağında duran elini aldı, üzerine dudaklarını bastırdı. Şu hâli daha anlayışlı ve yumuşacıktı.

"Bu kıyafetle tüm gün gezmek istersen, sen bilirsin benim için sorun değil. Hatta boğuma gider ama rahat etmek üzerine diye düşündüm." Genç kız Arda'nın omuzunun üzerinden bakışlarını mağazaya çevirdi. Akşam olmak üzereydi neredeyse üçündüyü geçmişti. Onun bu anlayışlı teklifiyle narin omzunu sarmarak "Tamam." dedi.

Bir süre sonra üçü de araçtan inmişti. Arda genç kıza yaklaşıp eline uzandı. Hazal bakışlarını etrafta dolaştırırken, hafif rüzgârın savurduğu saçlarını geriye çekti. Arda onu mağazanın girişine yönlendirdi. Mağazaya girdiklerinde, yanlarına gelen kıza bakan genç adam ve "Spor bir şeyler bakıyoruz, kot pantolon, gömlek olabilir." diye Hazal'a sorma zahmetinde bile bulunmadan istediklerini sıraladı. Hazal genç adama bakmaya fırsat bulamadan, genç kız elinde kıyafetlerle yanında bitmişti. Hazal, Arda'ya baktı. Sonra da bakışlarını genç kıza çevirdi. "Iyı de, ben bedeni mi söylemedim ki?" diye şaşkınca sordu.

Scanned with CamScanner

Kız gülümseyerek bakıp, ona kabinleri gösterdi. "Eşiniz sizin bedeninizi söyledi efendim." Hazal bakışlarını Arda'ya çevirdiğinde, genç adam sadece omuzlarını sarstı. Genç kız yanaklarının kızaracağını anlayınca derhal arkasını döndü. Yanındaki kızın yardımıyla üzerini değiştirdi. Kabinden çıktığında büyük aynanın karşısına geçti. Altında dar paça kot, üzerinde keten yeşil spor bir gömlek vardı. Saçlarını tepesinde toplayıp, yanındaki kızın verdiği tokayı alırken gülümsedi. Kız da ona bakıp kıkırdadı.

"Eşiniz saçlarınızı toplamak isteyeceğinizi düşündü herhâlde. Bunu da o gönderdi. Çok düşünceli birisi. Bu devirde böyle erkekler kalmadı. Çok şanslısınız."

Hazal saçlarını tepesinde atkuyruğu yapınca, kıza bakarak kendini gösterdi. "Oldu mu?"

"Oldu efendim. Ayakkabılarınızı da giyince tam olacak."

Hazal hazırlıkları bitince kabinden çıkarken, elindeki elbiseyi görevliye verip "Bunu poşetlerseniz sevinirim..." diye rica etti.

Ve gözleri gördüğü görüntü karşısında hayretten donakaldı. Ellerini titreyerek yanına salındı. Yanındaki kız Hazal'ın nişan kıyafetlerini paketlemek için ayrılırken, o put olmuş bir biblo gibi kapının girişinde donup kalmıştı. Öylesine bir hiddetle dolmuştu ki kanlı gan yüreği, öfkenin yersiz kalacağı bir duygusuyla gözleri koyularak kısılmış bir biçimde muhabbet eden ikiliye bakıyordu. Hayır bakmıyor, içinde savaş naraları atan kadını alkışlarıyla tempo tutuyordu.

Onun boylu esmer güzeli bir afet, kıkırdayarak elini kolunu sallayarak heyecanla bir şeyler anlatıyordu. Sonra bir ara elini genç adamın omuzuna dokundurup, söylediği konuya dikkat çekmeye çalıştı. Kadın birkaç saniyede öylesine kendini kaybetti ki, nasıl bir ortamda ya da mekânda olduğunu umursamadan, flört içeren bir hareketle genç adama yaklaştı. Neredeyse aralarındaki sınır yok denecek kadar azdı. Göğüslerini bilinçli olarak Arda'nın koluna değdirdiğini fark eden Hazal koşarak onları ayırma güdüsünü yendi. Sanki ayakları artık ona ait değilmiş gibi ferasizdi. O sırada kadın, göğüslerini biraz daha davetkâr bir biçimde sırtünerek baştan çıkarmak için adamın göğsüne yapıştırdı, yüzünü uyarmaya çalışıyordu besbelli. Arda ihtiyatlı bir tutumla kadını nazikçe uzaklaştırdı. Fakat omzunu kavrayan elini üzerinden hemen çekmedi ve onu ötede tuttu. Belli ki kadınla öncesinde paylaşımda bulunmuşlardı ki, ona bu kadar rahat yakınlaşma hakkını kendinde buluyordu. Ama kadın aldırmayarak bir adım daha atmış, elini omzuna koyarak yaklaşmış ve nişanlısının kulağına bir şeyler fısıldamıştı.

Bunlar sanrı değildi. Gerçekti. Dünya tepesine çökecek gibi, sanki kıyamet alameti olan sis üflenıyordu ruhunda. O sırada kadın ne söyledi ise Arda sadece bir adım gerileyip, ellerini cebine sokarak kıza kaidesizce baktı. Yüzü ifadesiz, gözleri donuktu. Onun söylediğine sadece başını olumsuz anlamda sallamıştı. Hatta kısacık bir an kaşlarını çatıp, dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi geldi. Fakat Hazal bunu kendisinin uydurduğunu sandı. Sonra ciddi bir ifadeyle elini ensesine götürdü adam. Hazal bunu hocalarken yaptığını çok iyi biliyordu! O kadın ne demişti ki, bu deli hocalarımızı? Sonra o yakışıklı çehresiyle, müstehzi dudaklarıyla usulca gülümseyip bir şey söyledi. O kadına gülümsemişti! O gülmüş, Hazal dudaklarını ağlamaklı büzmüştü. O sırada kadın elini koluna dokundurarak gözlerini süzünce, içi ağlama isteğiyle doldu. Dişleri gıcırdamaya başladı.

"Çek o ün ayaklarını üzerinden." Dişlerinin gıcırtısına karışmış hırçın ses dışarıya boğukça ulaştı. "Eğer ona dokunursan Arda, seni boğarım."

"Efendim!" dedi yanındaki kadın. Hazal yanından geçen görevliyi duymadı, aldırış da etmedi. Kadın ona kısacık bir an tuhaf'a baktığında, o bâlâ ağzının içinde homurdanıyordu.

Kabinden çıkıp yanından geçen diğer kadın da ona şaşkınca bakmış -kendi kendine konuşan kadına- ve deli görmüş gibi uzaklaşmıştı. O sırada Hazal'ın hareketleri beleren mavi gözleri dünyaya kapanmış, kimseyi göremez olmuştu. Midesi kasıldı ve karnına bir ağrı saplandı. Ama dik büklüm olmadı. Donmuş olmasının bununla mutlak bir ilgisi vardı ve güçlükle ayakta kalmayı başardı. Yoksa yere yıkılırdı. Bakışları Arda'ya kenetlenmiş, her bir hareketini sorgularcasına bakıyordu. Artık konuştuğu konu ne ise, yönünü dönüp bu tarafa bakmadığı gibi, ilgilendiği de yoktu. Onu unutmuş muydu? Yanından geçen ayakkabı taşıyan genç önünü kapatoğunda, farkında olmadan koluyla genci geriye savurarak önünü açmak için hamle yaptı. Genç adam kutuları yere düşürdü. Nihayet bu sesle Arda onlara dönmüş ve onun yıkılmış yüzünü görmüştü. Genç adam af dileyerek yerdeki kutuları toplarken, Hazal hâlâ öfkeden kızıla dönmüş ve cehennem çukurunu benzemiş gözlerini genç adamın koyu gözlerine kenetleyip, bir an olsun çekmeden dik dik bakıyordu.

Arda onun neden böylesine kızgın ve öfkeyle baktığını anlayamadı

Scanned with CamScanner

ilkten. Anladığında ise kızdı. Ona güvenmesini bekler, suçlarcasına bakmamasını isterdi! Çatılmış kaşlarıyla karşısındaki Hazal'a kızgınca bakıyordu ki, yanındaki kadın izin almaksızın, arsız bir duruşla ayakuçlarında havalanıp yanağına bir buse kondurdu. Bununla afallayan Arda bakışlarını esmer kadına çevirdiğinde "Çok şey kaçırdın Arda... Tamam dediğin gibi bir daha görüşmeyiz. Böyle sert davranmana gerek yoktu." dediğinde ise çok geçti.

Adam ona bakmadan geriye doğru sertçe iteledi, zaten kadın da kızgınca suratını asıp hızla yanından ayrıldı. Hazal daha fazla bu makaçe gösterisine dayanamayacağını anlayınca, yanağına doğru süzülen yaşları aldırmadan, arkasına dahi bakmadan kapıya koşmaya başladı.

Kapıya yaklaşmıştı ki genç adamın sesini duydu.

"Hazal!"

Adamın uyarıcı, tok sesinin titreşimlerine aldırmadı. Dışarı çıktığında caddenin ortasında kalakaldı. Şaşkın ve engebesiz bakıyordu kalabalığa. Ne tarafa gideceğini bilemiyor gibiydi. Beyni donmuş, zihni karanlıkta kalmıştı. O kız Arda'yı öpmüş, dokunmuş, göğüslerini koluna sürtmüştü ve Arda tek bir harekette dahi bulunmamıştı. Ona gülümsemişti. Belkide içini en çok bu yaralamıştı. Birden hareketlendi ve nereye gittiğine bakmadan yan tarafa saparak, ara caddelerden birine girdi.

"Hazal, lanet olsun, nereye gittiğini sanıyorsun!"

"Cehennemin dibine piç kurusu!"

Yanağından akan yaşı elinin tersiyle kabaca silerek yürümeye devam etti. *Gösteriş budalası krallar gibi gerinerek caka satan kıytırık bir soytarıydı o.* Çapkınlığını üzerine silah gibi kuşanan ve hiçbir zaman Kazanova olmaktan vazgeçmeyecek olan Yalıçapkını! *Pis iş bitirici hıyar! Kadın düşkünü uçkur meraklısı...* Aklına daha sayacak bir sürü alçaltıcı küfür gelmişti ama öfkesinden bunları birbirine karıştırdı. Hiç aldırış etmeden devam etti yürümeye. Sonra ansızın kolu sertçe kavrandığında, kendini genç adamın göğsüne sertçe savrulurken buldu. Bedeni onun taş yapılı ardıran kemik ve kas yığınına çarpınca canı acımış ama aldırmamıştı. Kolunu kurtarmaya çalışarak debelendi. "Bırak beni, git seni arkadaşının(!) mahabbetinden alıkoymayayım. Neden geldin peşimden? Ne güzel öpüşüp, koklaşıp, anlaşıyordunuz işte. Azıcık daha mıncıklayabilirdin kadını, ben gözlerimi kapardım..."

Arda öfkelenerek onu kendine daha çok çekti. Durdukları yer tenhaydı fakat hâlâ gün ortasında oldukları için yanlarından geçen tek tük kişi onlara bakıp gülümsüyordu. Arda aldırmadı. Hazal kollarında çırpındıkça, onu daha çok kendine çekip bedenini bedenine hapsetti.

"Benim kimseyle öpüştüğüm yok." diye öfkeyle bağırdı.

"Ya, tabii. Ben körüm, gerçeği görmedim değil mi? Ona dokundun. Kadın sana gözlerimin önünde dokundu. Memelerini sana sürttü ve sen hiç bir şey demedin." Genç adamın omzuna hışımla birkaç defa vurdu. "Ona dokunduğun ellerini çek üzerimden. Kadın seni öptü! Yoksa bunlar benim hayal ürünüm mü? Sanın mı gördüm?"

"Hazal saçmalama. Sadece konuştuk."

"Bir de kabul ediyorsun öyle mi?"

Arda, bugünkü olanlardan sonra sadece sakinliğini koruyup, söze başlamak için hırçınlaşan kızın susmasını bekliyordu. Fakat onda öyle bir gayeye teşebbüs yok gibiydi. Öylesine öfkeliydi ki, gittikçe coşarak esip savurmaya devam ediyordu. "Lanet olsun bir sus da dinle dul yumağı. Ona dokundum, fakat senin anladığın gibi değil. Lanet kadına öyle dokunmadım, sadece uzaklaştırmak için... Sadece konuştuk. Eski bir tanıdıktı." diye mırıldandı adam, onun sesindeki kuşkulu titreşimleri algılamış ve huzursuzlaşmıştı. O vakit, gözlerindeki huzursuzluğu, endişeleri yüzünden öfkeye dönüşmüştü.

Hazal sinirli bir tavırla homurdandı. "Ya tabii. Defol, dokunma bana. Git o istekli kadına dokun. Bir de kabul ediyor fırsatçı. İki gün sabredemedin değil mi? Kadın öptü seni... Gözlerimin önünde sokuldu sana. Bekledim... Senden tek bir tepki bekledim ayrılman için ama yapmadın. Aksine ona fırsat verdin."

Arda önce kaşlarını çatsa da, kızın yüzüne baktıktan sonra çarpıkça sırıttı. Bir kadını rakip olarak görüp, kıskanç hâline bürünen cazgırlığıyla ilk tesadüfüydü.

Hazal onun yüzüne baktı. Güneş vurduğu için bronz teni parlıyor, şaşkın kara kaşları teninde eşsiz duruyordu. Arda ona sırıtarak bakmaya devam edip, genç kızın eline uzandı ve onu çekiştirerek aracına götürmeye başladı. Hazal ilk şaşkınlığı atlatınca, elini kurtarmaya çalışarak "Bırak elimi senınle hiçbir yere gelmiyorum." diye haykırdı.

"Ben nereye istersem oraya geliyorsun..."

Arda aracın alarmını devreden çıkarıp kapıyı açtı ve Hazal'ı hızla içe-

Scanned with CamScanner

ri iteleyerek oturttu. Hazal yerinden kalkmaya çalışınca, kaşlarını kaldırıp "Sakın Hazal, seni oraya kemerle bağlarım." diye sertçe tehdit etti. Hazal dişlerini sıktı. "Dene... Ben de çığlık atarım..." Arda yine sırıttı. "Sen dene sevgilim... Ama güzel sesine yazık, kıyamam, boğazın acır sonra. Hem çığlık atacağın yerler olacak, sabret..." dediğinde arsızca, Hazal'ın ağzı bir futbol sahası büyüklüğünde açık kaldı. Arda göz kırparak, "Bakma bana öyle Mavişim. Doğrular bunlar." dedi ve kapıyı sertçe kapatıp aracın önünü dolandı. Hazal kapıya uzanınca ise, sert bir bakış atarak uyardı. Ra elini öfkeyle kapının kolundan çekip, göğsünün altında topladı.

Az sonra Arda aracı çalıştırmış yola koyulmuştu. Hazal sırıtışını saklayarak bakışlarını dışarı çevirdi. Fakat bu işte bir terslik vardı. Arda müthiş madiyen sırıtıyor, keyifli bakışlarını ona çevirerek sataşıyordu. Hasta mıydı bu adam? Hâlâ sırıtıyordu. Dalga mı geçiyordu? Hazal gıdıklandıklarında göz ucuyla ona baktı.

"Bakıyorum da birleriyle ayaküstü iş pişirmek hoşuna gitti. Paslanmadığını mı anladın? Yan kabin boştu, biz sizi rahatsız etmezdik sonuçta." Durdu ve haykırdı. "Pis hergele..." Arda tekrar aracı kaldırıp yola koyulduğunda sadece başını salladı. "Pis bir de cevap bile vermiyor. Söylediklerim hoşuna gitti tabii."

Kısa süre sonra Arda'nın evine gelmişlerdi.

Hazal eve baktı. "Neden geldik buraya? Ben senin evine gelmek istemiyorum. Derhal beni geri götür." Fevri bir öfkeyle cırlamasında bile ciddi bir kusluk belirgindi. Arda araçtan inerken "Yalnız kalmaya ihtiyacımız var." dedi kapıyı kapatıp genç kızın kapısını açmak için yöneldi. Hazal açılan kapıyı hırçın bir hareketle tekrar kapattı. Arda usanmadan tekrar açtı. Kıza hâlâ gülümseyerek bakıyordu. "Manyak mısın be adam! Öpüşmüşler gibi sırıtarak bakmayı kes! Ayran budalası mı oldun." Hazal göğsünün altında bağladığı elini çözmeden, ona tepeden bakan adam bakışlarını çevirdi. "Çok mu komik? Bayağı eğleniyorsun ahlaksızlığınla. Yüzsüz!"

"Kesinlikle komik sevgilim! Hadi çık."

"Çıkmıyorum. Beni hemen evime götür. Hatta seni görmek de istemiyorum." Sonra birden dişlerini sıkarak sanki koşmuş gibi nefes nefese "O kadına dokundun! Ona herkesin içinde dokundun ve öpmesine izin verdin." diye hesap sordu.

Apansız arabadan inip dış kapıya yöneldi. Saçları hırçınca ardından salınırken, Arda onun bileğinden yakalayıp sertçe kavradı. Usulca çekiştirerek

evin girişine sürükledi. Sımsıkı bileklerini tutan ellerin, az da olsa sınırden ürtemesini fark ediyordu Hazal. "Bırak beni evime gitmek istiyorum."

"Ben de öyle yapıyorum zaten. Seni evine getirdim!"

Hazal bakışlarını eve çevirdi. Sanki uzak bir rüyayı takip eder gibi gözleri dalgın, sesi hissizce devam etti sözüne: "Benim evim burası değil."

"Evet." dedi Arda kapıyı açıp ileri doğru itiverirken. Hazal tokat yemiş gibi irkilince de devam etti. "Doğru Mavişim. Senin evin benim! Senin ülken, şehrin, dünyan, hayalin, her şeyin bir tek benim. Bir tek dünyada hayat var, senin dünyan da benim. O yüzden benden istesen de gidemezsin. Tıpkı benim senden gidemeyeceğim gibi. Benim dünyam da sensin." Gözlerinin mavişine baktı. "Bu gökyüzünün ardında başka yerde bana hava yok, su yok, neşe, mutluluk, huzur yok." Derin derin genç kızın gökyüzü kadar berrak mavilerine bakarak söylüyordu bunları. "Şimdi evine hoş geldin sevgilim, hadi içeri gir."

Bu adamda hiç kimseye benzemeyen bir tavır hâsıldı. Ne yazık ki Hazal inat etti! Ayağını ritmik olarak yere vurarak "Girmiyorum." diye direti. Ve daha neye uğradığını anlayamadan, kendini genç adamın kucağında buldu. Düşmemek için kollarını boynuna dolarken "İndir beni." diye bağırdı. Arda başını sallayıp gülümsedi. Onun gülüşü herkesten başka büyülüyordu kızı. Buna sinirlendi. "Gülmeyi kes lanet herif! İndir beni!" İnleyerek, inadına söylendi.

"İndirirsem gidersin, dinlemeden olmaz."

Arda hiç istemese de bugün kaç kere müşkül bir vaziyette kalmıştı ve onun öfkeyle bezenmiş lakırdılarına daha fazla üzmemek içinde aldırmadı. Arda içeri girip ayağıyla kapıyı kapatırken "Bunu evlenince düğün gecemize saklamuştum. Çok acelecisin Mavi Göz..."

Hazal söylediğine, o korkunç yan bakışlarından biriyle kızgınca cevap verdi! Arda onun tepkisine çarpılıkça sırıttı. "Ne de olsa ahşak, evlendikten sonra yapmamamız gereken ne varsa provasını önceden yapmaya değil mi?" Bunları hınçla söylerken ondan bir tepki bekliyor ve şaşkınlığından başka bir jest alamayınca, gözleri şeytani bir hınçlıkla parlıyordu.

Sonunda bu oyundan sıkılan Hazal'ın onun edepsiz imalarına yanıt vermesi gecikmedi. Tabii diliyle değil, sıfatıyla. "Kızarınca çok tatlı oluyorsun. Eşsiz bir yakut gibi."

"Seni küstah adam, bir de alay ediyorsun!"

Arda merdivenlere yönelince Hazal kollarından kurtulmak isteye-

Scanned with CamScanner

tek çırpında "Sakın yukarı çıkarayım deme. Aklından bile geçirme seni... Seni..." diyerek dişlerini sıktı. Arda ona baktı. "Ama aklımdan çoktan geçirdim, artık geri alınmaz. Bu, Fikir Yasası'na aykırı... Verilen düşünceler geri alınmaz sevgilim. Kamu sputu."

Hazal omzuna vurdu. "Ona dokunduğum gibi, şimdi de bana mı dokunacaksın? Sen beni artık rüyanda, hayır rüyanda bile göremezsin. Buna asla izin vermem." Bakışlarını Arda'nın yanağına çevirdi ve burnunu kavrında Ardıç'ın derhal göğsüne kuluçka gönlüğünün kuluçka ile genç adamın yanağını kabuk salmeye çalıştı. "İğrenç kadın öptü seni." Suçlarcasına, biraz daha kuvvetli hıçkırıp salmeyi deneyecek hırçınlaştı... "Dokundun ona..."

"Sevgilim, bozuk plak gibi aynı şeyi tekrarlayıp duruyorsun. Dokunmadım ilemedim ki, ona dokunmadan nasıl geriye itileyecektim. Ve lanet olsun yanağımı yüzdün, kes şunu. Yıkayınca geçecek."

"Geçmeyecek... Ukala! Arsızca söylenmeyi kes. Seni küstah adam! Yanağındaki lekeyi dilinle mi sildi? Sana yardımı mı etti? Öpmesine de bir bahane bulursun şimdi sen."

"Bulamam. Bu, bana da ani oldu. Aslında seni orada öyle başkası görmeseydim, onun boynunu bile kırardım lakin seni öyle kırgın bakarken görünce, o kadını unuttum. Gözlerim senden başkasını görmedi." Yatak odasının kapısını açıp ayağıyla itiledi. "Işık!" diye biraz yüksek sesle söylendi. Sensörlü lamba yandı. Oda karanlıktan aydınlığa düşünce, Hazal gözlerini kısta. "Artık konuşabiliriz..."

"Lutfetmen..."

Kısacık bir duraksamanın ardından Hazal'ı yere bırakınca, kız aldırmaksızın derhal kapıya atıldı. Genç adam derince iç geçirdi ve başını kafasını salladı. İnatçı! Hazal öfkeyle merdivenleri inmeye başladı. Genç adamın kaşları ansızın çatılırken "Hazal buraya gel!" diye buyurgan bir tonlamla bağırdı. Aslında çok defalar işitmişti bu sözleri ondan Hazal, manasını mazlesef çok iyi biliyordu. Kalbinin küstah kıvrak, ancak emredivordu. Arda'nın geriden gelen sesinin içinde depreşip, tuhaf bir ayrı uyandırmıştı. Dışarı çıkmak için adımlarını hızlandırdı. Fakat o sırayede gözlerinin önüne mağazadaki fiyasko geldi ve dişlerini sıktı. "Seni... Seni parçalamak istiyorum..." diye bağırdı merdiven boşluğunda.

"Tamam, gel konuşarak yaparsın bunu." Ve yine Hazal'ın merdivenlerden boğuk sesi duyuldu. "Gelmiyorum. Hatta şimdi gidiyorum. Sen o yılışık kadını çağır odana. Yarım kalanı tamamlarsınız!"

Az sonra Hazal daha merdivenlerin sonuna varamamışı ki, ne ara geldiğini anlayamadığı Arda onu kolundan sertçe kavrayıp koridora sürükledi. Tökezlemesine aldırmadan hem de. "Beni kızdırmayacak, dinleyecek ve yanlış anladığına kabul edeceksin. Bana baksanlık yaptığının gayet farkındasın... Sırf gururun yüzünden başkaldırmayın kes. O eski bir arkadaştı ve lanet olsun ona uzak durmasını söyledim."

"Hah, bayağı yanlış bir terim kullanmış olmalısın. Ona daha çok yakışmış olmayasın, sana yapışmıştı! Uzaklaş deyince uzaklaşılır, boynuna atılıp vantuz gibi etini ağzına çekerek öpülmez.

"Lanet kadını öpmedim, onu öpmedim."

"Onun öpmesine izin verdin, aynısı. Ve güldün. O da memelerini sana sürttü, gördüm. Ben orada olmasaydım arsızlar gibi... Lanet olsun tamam mı! Yüz kere lanet olsun!" Elini kendi göğsüne koyarak farkında olmadan tahrik edici bir hareket yaptı.

Arda öfkeyle koyulan gözlerini kısacık bir an kapattı. Öfkelendiği düşüncenin sıklaşmasından, çenesinin oynamasından belli oluyordu. "Bunu yaptığını fark etmedim. Sen ne kadar kırık fikirlisin. Lanet olsun o anda tek amacım onun mesafeyi aşmamasını sağlamaktı. Kurmak istemedim ortak dostlarımız var. Uyarmak için geriye itmedim. Sadece rüm gününü biraz daha berbat hâle getirmemek için, onu kolundan tutup dışarı atarak rezalet çıkarmadım. Hem ona dokunurken hiçbir şey hissetmedim, bir arkadaştan öte bir şey değildi bu dokunuşun anısı. Değersiz ve saf."

"Iyı, sen arkadaşlarınla böyle dokunup öpüşmeye devam et." İçinde büyüttüğü kıskançlığıyla gözlerini sinsice devirdi. Sırf inadından kepazeliğini öne sürerek, edepsiz lakırdılar etti. "Ben de kendi arkadaşlarımı görünce dokunarak konuşurum. Ah korkma, oralarını buralarını mıncıklamam. Memelerimi onlara sürtmem. Sa."

Arda bir anda dibinde belirmiş, kolunu kavrayarak onu kendine sertçe çekmişti. "Hazal... Sabrımı tükettin. İnan bana bir daha sana başkasının dokunduğunu ima edecek tek bir laf... Lanet olasıca tek bir kelime söylersen... Düşünce, hayal, rüya, bana ima bile edersen... Seni... Dilini koparırım kadın... Yemin ediyorum yaparım."

Hazal canının acısıyla yutkunurken, gözleri dolmaya başladı. Kurnaz dudakları büzüldüğünce, Arda'nın bakışları oraya kilitlendi. Sonra birden kolunu bırakıp genç kızı kendine çekerek, vardığını sinesine sararak sıkıca sarıldı. Yüzünü boynuna gömüp, kollarına aldı. Sırtından titreyen kızla birlikte kanepeye oturdu. Yatıştırmak için, sırtını okşamaya başladı.

Scanned with CamScanner

Fakat Hazal kaskatı kesilmiş, ne ağlıyor, ne de konuşuyordu. Sadece dolu dolu olmuş gözlerini genç adama dikmiş, dik dik azarlar gibi bakıyordu. Söyledikleri çok kötüydü. Ancak bunları idrak ettiğinde, daha fazlasını söyleyememesi gerektiğini anladı. Onun aklına böyle boyağı şeyleri sokmaya çalışmak, dehşet vericiydi. Utancından göğsü takallıyor, hıncından gözleri yaşlarla doluyordu. Sonunda düşündüklerinin tüm ve tehdit tonuyla usulca fısıldadı.

"Canım acıdı... Öldüğümü sandım... Sana dokununca, öleceğimi sandım..."

Arda onun kaşık kadar yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aşkım..." dedi gözlerini kendine çevirene kadar bekledi. "Sadece geçmişten bir kadın. Sana yalan söylemedim. Her gördüğün kadına bunu yaparsam, biz hiç bu noktaya gelemeyiz." Yüzünü kendine çekip dudaklarını dudaklarına bastırdı. "Senden başkası yok, olmayacak. Bir tek sen, bir tek sen olacaksın. Mahvışım. Yüreğimizi görmeyenlere, geleceğimizi harcatmayalım. Ona sadece durmasını söyledim. Teklifini kırmadan reddettim. Sadece orada seni kandırmamak için sakin davrandım. Bugün olanlardan sonra daha fazla kapalanmanı istemediğim için... Seni üzmemekti niyetim ama sen gördün ve yanlış anladın. Yapmadım... Senden başkasını asla düşünmedim..."

Dakikalar sustu Hazal'ın. Cami avlusunda, sokaklardan geçenlere d açan bir fıskara gibi başı önüne düşmüş, burnuk sesi, düşüncelerine vurgu kaygılarından sebep korkak bir dilenci ahengiyle ihtiyatlıydı.

"O kadın seni öpünce ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok! Sen daha insanlara duyamazken, ben seni öpen bir kadın gördüm. Hem de sana sırıtarak yaslanıp, kaydalanıyordu. Nişan günümüzde. Yani eşref günümüzde. Yapma. Bir daha sakın bunu yapmalarına müsaade etme."

"Esmem..." Yanağına doğru süzülen yaşı parmağıyla yakalayıp düşmeden kurtardı. "Eğer ağlamaya devam edersen, öfkem daha çok büyüyecek ve gidip o kadının boynu kıracağım. Senin gözünden akan her damla için burnun canını yakacağım." Dudaklarını gözlerine bastırıp, ıslak kirpiklerinin kaynağını öptü. "Ağlama meleğim... Gözünden akan her damlayla benim öfkem katlanıyor, sadece onlara değil kendime de kızıyorum."

Hazal kollarını beline doladı. Yüzünü göğsüne gömdü. Ruhlarına kokusunu içine çekti. "O zaman bir daha ağlatma. Bugün iki etti! Seninle geçen aylı zamanların, kızamadığın ayların acısını mı çıkarıyorsun?" dedi ortamı yumuşatmaya çalışıp kahkahayarak, ama burnuk dudaklarından yine

bir hıçkırık kaçtı. "Uyuzlukta üzerine yok. Odunlukta senden daha katısı yok. Gıcıklıkta üstüne tanımıyorum. Senden daha yakışıklısını görmedim. Sen tam bir... Tuhafsın! Çözemiyorum..." dedi yarıda keserek sözlerini.

"Yine de seviyorsun bu anlayışsız adamı."

Hazal burnunu çekti. "Evet... Çok seviyorum o katı bedenin içinde saklanan yumuşacık yürekli çocuk adamı... Seviyorum!"

Ellerini genç kızın çenesine kaydırıp yüzünü kendine baktırdı. "Hep seveceksin beni söz ver... Asla vazgeçmeyeceksin! Ne yaparsam yapayım..."

"Hep seveceğim seni... Söz, öldükten sonra bile."

"Sen sevince tam oluyorum. Gözlerim görmezken de tamdım... Sen yanımda olunca ben tamamlanıyorum. Aşkım..." dedi yumuşacık kadife gibi bir sesle fısıldayarak. Bülbülün güle vurulması gibiydi saf sevgisi, karşılığı olmaksızın, çıkar gözetmeden sevmekti... Bilmiyordu Hazal, duymayı beklediği bu değildi. Onun dilinden "seni seviyorum" cümlesini duymamıştı belki ama ondan daha değerli bir kelimeyi duyuyordu kaç zamandır ve bunu şimdi idrak ediyordu. "Aşkım!" Sevgi sözcükleri herkese söyleniyordu ama 'Aşkım' sadece birine. Hazal gururlu bir şekilde gülümsedi. Öyle ki, yüzünde sanki bahar açmıştı. Kendini hafıza ve eşsiz hissediyordu.

"Ben acıktım." dedi genç adamın gözlerine kaçamakça bakarak. Artık, olan olmuştu. Eski bir arkadaşıydı. *Eski!* Tamam, olanı öyle bir vaziyette görmek üzerine nefsini kırmıştı o ayrı ama yanlış anlamıştı. Buna bir de manen zillet manzarası ilave etmek istemeyerek öne süreceği bahaneye atıldı. "Yoksa evde bana yemek yedirmeyecek miydin?" Arda başını geriye attı. "Çok üçkâğıtçısın Hazal! Beni kovrandırmaya başlıyorsun. Burada yapmamız gereken tek şey, yukarı çıkıp barış anlaşmasını imzalamak."

"Evet. Barış anlaşmasını yaptık. Sulh sağlandığına göre, yukarı çıkmak için imzalamam gereken başka bir anlaşma yok... Açım aşkım lütfen."

Arda, Hazal'ın yüzüne baktı. "Numaracı, hemen bakkım olanı vermezsen seni zorla yukarı çıkarırım." diye yarı şaka, yarı ciddi tehdit savurdu. Nihayet, son bir defa daha baktığında: "Sen ciddisin!" dedi tutukça.

Hazal başını salladı. "Açım. Stresten yemek yiyemedim tüm gün. Sonra heyecandan tüm gece uyuyamadım." Arda onu kucağında kaldırarak, ayağa kalktı. Hazal ayaklan üzerine basınca elini tutup mutfağa yönlendirdi.

Scanned with CamScanner

Heyecanla öne atılıp "Yemekleri ben yaparım." dedi. Arda dehşete kapılmış gibi yaparak, başını yana çevirip omzunun üzerinden genç kıza baktı. "Henüz evlenmeden, beni öldürmeye çalıştığın için sana hiçbir değilim. Ama bunu bir daha teklif etme, ölmek için çok gencim. Sen de dul kalmak için... Hem de evlenmeden!"

"Sen ne diyorsun be! Ben seni neden öldüreyim?"

Arda dolabı ilerleyip kapağını açtı. "Daha geçen sefer yaptığın çorba, bizim Romeo'ya kaç gün karın ağrısı çektirdi. O kadar da Saniye Abla'ya *'sevme şunu köpeğe'* dedim ama dinlemedi. Gerçi sen isteseydin, ben öleceğimi bilsem yine yerdim..."

Onun söz söyleyişi, doyulmayacak kadar tatlıydı. Bu hakiki tatlı sözde belli belirsiz bir şikâyet de vardı muhakkak ama kız aldırmadı! Mavi gözleri mahzun mahzun gülümseyerek baktı sevdiği adamın sırtına. "Sen biliyor muydun?"

"Neyi?"

"Sen de çok üçkâğıtçısın Arda Mertoğlu! Bana eline sağlık, güzel olmuş demiştin. Palavracı herif!" Arkasını dönüp dolaba yaklaştı. Tabakları alırken Arda, Saniye Hanım'ın yaptığı yemeği ocağa koymuştu. Hazal tabakları bulamayınca, diğer dolabı açtı. O sırada beline dolanan elle durup oflada. Arda çenesini genç kadının narin omzuna koyup, "Tabaklar nasıl bir şeye benziyor biliyor musun? Hani şu yuvarlak ve beyaz olanlar..." diye büstahça alay etti.

"Arda..."

"Söyle güzelim."

"Tabaklar nasıl bir şeye benziyor?" dedi Hazal muzurca.

Arda onu ansızın kendine çevirip tezgâha yasladı. Kollarını beline dolayıp Hazal'ın gözlerine hasretle baktı. Bedenleri birbirine temas ettiği ilk anda, daha tepkisel olarak tuhaf bir hazla ısınmaya başladı.

"Evlenince... Yemekleri ben yapacağım." dedi kız masumca.

"Tamam, o zaman en yakın restoranla anlaşmamız gerek. Ya da bataneyle..."

Hazal genç adamın omzuna vurdu. "Dalga geçme. Annem bana öğreteceğini söyledi. Yemekleri ben yapacağım. Hem çok güzel temizlik yaparım ben. Sonra el işi bile yapabiliyorum. İlkokulda iş eğitimi dersinde kaşkol örmüştüm. Sonra bir de çok güzel pudîng yapıyorum. Parmaklarını yersin."

Arda kaşını tatlılıkla kaldırdı. Genç kızın tokasından kurtulmuş saçlarını geriye iteledi. Bakışları saçlarından yüzüne kaydı. "Desene çok maharetli bir karım olacak!" Aşağı eğilip dudaklarını genç kadının şakağına dokundurdu. Hazal ellerini Arda'nın göğsüne dayadı. Avucu sert tenine yaslandı. Kalbi yine hızlanmış, vücut ısısı yükselmişti. "Bu benim suçum değil. Annem bana kıyamadığı için yemek yaptırmadı. Ne bilsin kadın ebeveyn bir adamla evleneceğimi."

Arda ateşli dudaklarını ufacık öpücüklerle yanaklarına, oradan boynuna kaydırırken, Hazal gözlerini kapamamak için bir hayli çaba sarf ediyordu. Kızın avucunun içinde kaslı göğsü, hızla atan kalbi titreşiyordu.

"Arda bana söz verdin... Evlenene kadar dokunmak yoktu."

"Dokunmadan duramam. Sana böyle bir söz vermedim. Ben yapamayacağım şeyin sözünü vermem." Dudakları birkaç daha aşağıya kaydı ve Hazal ıslak bir ürpertiyle iç geçirdi. Katır tepse yine iyiydi hızlı yüreğini, bu sefer üzerine resmen deve çökmüşçesine isteklerine koşmamak için nefessiz kalıyordu...

"Ben isteyene kadar dokunmayacağını söyledin."

"Sana isteyene kadar yatmayacağımızı söyledim. İkisi farklı." dedi edepsizce. "Dokunmayacağını söyleyecek kadar üşütmedim. Dokunmadan duramam. Hazal, sıcaklığını özledim..." Dudaklarını kulağına çıkarıp, usul nefesini üfleyerek kızın tüylerine hoyran teptirirken, "İstiyor musun aşkım?" diye ayartıcı tonda boğuklaşa sordu. Hazal'ın ensesinden aşağıya sıcacık bir ürperti geçişti. Arda, beceriklice bacaklarının arasına yerleşip, kasıklarını genç kıza bilinçli olarak yasladı. Hazal titreyerek kesikçe bir nefes aldı içine ve sonra vermeyi unuttu. Arda aldırmadı, onun suratının hızla aydınlandığını görünce, daha çok yaklaştı. Artık onun sertliğini tamamen kendi kasıklarında hissediyordu. Adam işkencesine devam ederken, derin derin soluklarının arasından fısıldadı. "İstediğini biliyorum... Sıcacıksın, kollarımda titriyorsun. Dudakların öpülmek için kanıncalanıyor, tenin sevilmek için çağırıyor ve sen benimle bir olmak için kendinle savaşıyorsun..." Dudaklarını gerdanına değdirdi. "Daha önce yaptık, neden sorun yapıyorsun?"

Başını kaldırıp dalmadağınık olmuş genç kıza baktı. Başı geriye düşmüş, gözleri hızla kapanmıştı. Yüzü hafif bir kızılla mahcuplaşmış, dudakları sık aldığı nefesleriyle kuruyarak aralanmıştı.

Hazal uzun uzun kirpiklerini havalandırdı, koyulmuş arzulu gözlerini

Scanned with CamScanner

kaçınmamak için dudağının kıyısını dişledi. "Eğer yaparsak, ben ertesi günde annemlerin yüzüne bakamam. Sürekli suç işlemişim gibi hissederim evin içinde, kızarıp bozarırım trafik lambası gibi ve onlar da kabahatimi anlar. Hata yaparım."

"Zaten daha önce oldu olan... Sonuçta evlenmeyecek miyiz? Neden utanasın?"

"Sorun o değil. Ben kendimi kötü hissediyorum... Suçlu! Onların değerlerini sarstım. Arda, dedim sana bizim yetişme şekilmiz çok farklı senin için gereksinim olan cesurluk, bizde namus... Babam her ne kadar geniş bakış açısına sahip olsa da, köklerine sımsıkı bağlanmış eski günlerin onurlu bir erkek. Kaldıramayacağı şeylerden biri bu..."

"Pişman mısın?"

"Asla, ama olanları ifşa etmenin de manası yok. Nasılsa evlenmeyeceğiz. Üzmeyelim onları."

Arda dudaklarını genç kızın dudaklarına kapadı. Hazal önce dirense de, sonra kollarını genç adamın sırtına doğru uzattı. Ellerini kısa sürdü ve adaletli omuzlarında gezindi. Onun hareket ederkenki kasılmalarını keşfetti. Arda emeğini kavrayıp dudaklarını kendine esir ederken, Hazal'ın bedenindeki güç çekildi. O dokununcu, tenine ilmek ilmek sevda işliyordu... Duyguları nakış nakış renglerenk baharlara çizerken, aklından ve kalbinden tüm soru işaretleri siliniyordu.

Ateşli öpüşmelerini istemezce sonlandırıp, birkaç dakika sonra geri çekildiklerinde, ikisinin de nefesleri düzensiz, ikisi de heyecanlıydı. Arda alnını genç kızın alnına dayayıp, nefeslenirken "Hazal dayanamıyorum dedim sana. Çok özledim seni... Lütfen." dedi boğuk bir sesle yalvarırcasına.

Hazal başını kaldırıp utansa da, gözlerini onun hülyalara dalmış koyu gözlerine odakladı. Öylesine güzel bakıyordu ki, ruhuna işliyor, sonrada bedenini ablukaya alarak yüreğine yerleşiyor, içinde bir şeyler koşup gidiyordu. Tuhaf hissetmişti kendini. Kalbi... Kalbi çok farklı çarpıyordu bu hâlde. Az önce şehvetten çarpan kalbi, titreyerek hasbediyordu şimdi. Heyecanla değil, aşkla değil, korkuyla çarpıyordu! Durup dururken, içine esen bir acı çöreklendi. Sanki yüreğindeki prangaları çözülüp, duyguları koyu yerlere saklandı. Onun güzel gözlerine bakmak her an, nefes alamıyormuş gibi ciğerleri zorlandı. Başını düşünceyle önüne eğdi, nefes gibi hafif bir sesle usulca "Peki!" dedi gözlerindeki emre riayet ederek. Bakışları ve duyguları masumdu.

Memnuniyetle gülümseyen Arda hızla ayağa kalkıp. Yemeğin alınan kaşığı genç kıza yaklaştı. "Teşekkür ederim." dedi ellerini sağlarına dolaştırıp, sırtına kendine çekerken. Dudaklarına iştah bir buse kondu. Sonra eğildi ve genç kızın kucağına aldı. Hazal kucağında doğrulup gidişlerini gözlerine dikti. Tuhaf bakıyordu. Sanki bir daha göremeyecekmiş gibi ezberine çizerek. Önce kalbine, sonra zihnine ve kanına usulca bir dokuş yaptı ve bedeni acıyla kasıldı.

"Bana öyle bakmaya devam edersen, odaya hiç gidemeyebiliriz. Merdivenler çok rahat değildir." dedi bir şeyden habersiz adam.

Hazal çekmedi gözlerini kara gözlerden. Usta bir terzinin alın emeğinden geçip, gümüş iğnesiyle buluşan kumaş gibi değerliydi ona bakmak anlık ve hasım istemiyordu tasarladığı zamanları. Arda merdivenlerin başına geldiğinde, ona büyülenmiş gibi dönüp bakan genç kızın dudaklarını kendine esir aldı. Daha yeni kavuşmuş almaya başlamışken bu sevdayı kaçırmak istemiyordu. Hazal'ın yüreği susuzdu. Arda gemiye çekildiğinde, ikisi de kapıya bakıyordu. Anlamları Hazal'ı kucağından indirirken, Hazal genç adama bakıp "Bunu mu bekliyordun?" diye ihtiyatla sordu. Arda başını olumsuz yönde salladı. Hazal aklına gelen şeyle "Belki Sunaye Abla gelmiştir." dedi.

"Onun anahtarı var. Hem o gemiyle muhtemelen kaptanın kullanır." diye mırıldandı Arda. Kapıya uzanıp açtı. Hazal utanarak bakışlarını kaptanın gemisinde duran Timur'a çevirdi. Genç adam ikisine çaldığı bu ifadeyle bakıyordu. Ellerini cebine koymuş, geniş omuzları dimdik, sırtı gemiye yaslı ifadesiz, resmî görünüyordu. Sanki biraz saatlik bir hâli varlı bakışlarında. Anlamsız, kurumuş, kasvetli ve ötelenmiş... Sonra bir anda tek elini cebinden çıkardı. Matematiksiyen sağlarında ve emsalinde gezdirdi. Kız Arda'nın arkasından çıkıp yanında durdu. Timur, Hazal'a gönülsüz gülümsedi. Arda kaşlarını çatarak "Neden geldin konuşacaktık biraz! Seni bugün istemiyorum başka zaman gel." diye sataşarak sakalıştı. Arda onun gözlerine çaldığı bir bakış atınca, yüzündeki alaycı bakış değişti. Ciddileşti durup. Nasıl konuşulacaksa ben tanıdığı dostumun Timur'un bu bakışlarını bilmiyordu.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Arda'ya. Sesi mesafeli ve ifadesizdi.

Arda kenara çekildi. "İçeri geç."

Timur, Hazal'a hissettiği bir bakış attı. "Yok. Önemli! Mümkünse burada konuşsak?"

Scanned with CamScanner

Hasta Hanım onların ne konuştuğunu bir ne kadar anladı ise o anda olduğunu sandı. "Ben öldüğümü, yoksa bayıldığımı..."

Tamir kadın ayağa kalkmıştı. Sabırsızlıkla "Hayır, hayır" dedi. Sonra birden bütün dikkatini dışarıdaki gürültüye verdi. Arda'ya doğru koşa koşa "Sessiz gelin. Sen bir sakat da Tevfik'i yine dertsiz kapıya da yabancı dışarı çıkın. Hasta uyuyakta geçti.

Birkaç dakika sonra yine yerlerini aldılar. Yarım saat sonra o saatten sonra, sabah kahvaltısına kadar onlar bütün gürültüden bütün kapıyı gözetti. Gelen gideni bir arkadaş bir ayrıntıdır. Bazı daha bağırış bir bütün dayanmadı ve dış kapıya vardı. Kapıyı açtığında Arda'nın kapı dışında sessiz dinlediğini bulduklarını sandı. Tamir yine, Hasta'nın yanına geçip sakinleştirici bir dalga. Yalnız onun yüzü artık "Tamir yine sessiz bütün bütün dinlemeyecek" diye sordu.

Arda hemen bir cevap aldı. Hasta onun sesini artık anlıyordu ki sordu. O konuşmanın bütün bölümü yüzü o kadar yine Arda'nın dışarıya verdi. "Bakıyorum yine yine Tamir'in sesi sesinden, ne daha bir şey bütün sana söyleyecek." Arkadaşı sesi yine alarak dışarıya kapının yakınında yere çömeldi. Arda'ya sordu ve ayrıldı. Hasta yeni kapı verdi. Sabırsızlıkla yine kapı bütün dışarı kapısı. Fakat yeni kapı değişmedi... Yalnız da Hasta'ya ne olduğunu sordu, artık konuşuyordu. Kalbi tahtalığa çarpıyor, artık yüzünde ağrılar bazı gün bir dünü yaşıyordu sanıyordu. Sanki temizlenmiş gibi yeniden, değersiz nahoş, neden olmadığını sen sormayan vampir gibi sonuçlarını yeniden gibi sonuçlanıyordu...

"Arda hasta hali"

Daha garibi, bu sırada oldu. Arda bakmak şöyle durdu, duyuşmuyor gibi, hasta gözü ağzı ve ağrılarını kalan durmaz gözüyle izledi. Gözleri sabırsızca "Hakim..." dedi bir sürek bir sesle. Kulağına tuhaf tuhaf'lar ağrıdı çekmeye. Kalbinde sanki bir bıçak, hızla gözüyle duyuyordu. Hasta daha önceki hatırlardan onun gözleri kendine dönmüştü. Ara sıkıntı: Yarım saat, dünya, nahoş, sabırsızlığı bir biçimde bir kaç bakıyordu. Sonra, sanki arkasından dünyaya yeşeni bir çocuğun, tekrar sevgisine bütünüyle sözünü gibi tuhaf bağırıştı. Yine yeniden hareketsiz ve gözü kapalı ağrıda sanki sanki. Onun gözü hasta gibi gözüne yalnız. Arkadaşına sen sağlıksız değildi. Dakikalara kpz ve derin derin dinlemeye başladı. Hasta'nın sanlarken gözüne bakmasını bu

göz ve ilk defa sesiyle öğrüldü. Yavaşça bedeni doğruyordu: Yavaş yavaş kendini toplamaya çalıştı. Gözü bir anlık dikkat ağrıştı.

"Arda — Nerdesin? Sen böyle dururken, ben korkuyorum. Sesini böyle bakmaya alışık değilim... Korkuyorum" dedi içinden gelen bir duyuşla. Dudağı yere ağırmak istiyordu ama kollarında. Hem de ona da başka bir yoktu. "En sonda gözünde olacak o ayrıl, bir duyuşmaya Arda sakın sorulu bir daha. Öyle alışıyordu ki bana sanki içine alacak ona gibi, sonra onsuz yaşamak zor gibi... Kalbimin derinde içine yalnız. Hasta bir daha sordu.

"Tamir bir şey mi... Yavaşça bir kaç kapıma içine, gözü kırılgan, yürek ve kalbi hızla atıyor. Korkuyor sanırlar, öğrenir düşünceler... Kalbim sanki yakıyor, nefesim yok oluyor, bedenim soğuyor gibi... Kara bir şeyler oluyor, hissediyorum... Korkuyorum Arda. Kollarında oldukça bilirle... Ilk defa kaybetmekten korkuyorum."

Ve genç adam yanıtında. "İnan... İnan bana, benim kadar değil — ölümünde ilk defa, ben de korkuyorum Meriçim..."

Ortancak ağları gibi dolaşık ve yaşlanacaktı kaderleri... Ve bahtsız evlatlık gözünün sonsuzluğu değil, hüzünü bir değişiklik yaşıyordu.

Scanned with CamScanner

Sen bende, ben ölürsem ölürsün... Sen ölürsen ben, sanırım ölürüm.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Kalabalığa karıştı. Boşluk, tüm ruhu boşlukla doldurdu. Sık sık gi nefesini, ciğerlerini zorluyor, düşündüğü şeyle kalbi oturuyordu. Sanki burası mahşer yeriydi ve o kıyameti yaşıyordu. Birden durdu. Hızlı hızlı yürümekten kızarmış al yanaklarını, böyle bir şeyi beklemediği için ağlamaya hazır durumdaki duru mavi gözlerini, etrafta endişeyle dolaşmaya başladı. Çok kalabalıktı! Her kulaktan bir ses çıkıyordu. Ellerini kulaklarına kapatıp dizlerinin üzerine çöküp, annesini kaybetmiş bir çocuk gibi bıkarak, çığlık çığlığa ağlamak, yüreğindeki feryadını duyurmak istiyordu. Bakışları alanda, parlak granit zemin gözünü alıyor, insan uğultıları beynini uyuşturuyordu. Ne çok insan vardı Yarabbi! Kulağına çeşitli anonslar geliyordu. Ne çok insan vardı Yarabbi! Kulağına çeşitli anonslar geliyordu. Ne çok insan vardı Yarabbi! Kulağına çeşitli anonslar geliyordu. Yok, bu böyle olmayacaktı! Çeşit çeşit insanların üzerinde gözlerini hızlıca gezdirdi. Sonra yanından geçen bir hostesin önüne geçerek "Affedersiniz, acaba dış hatlar terminali ne tarafta?" diye sordu aceleyle.

Ve güzel gözlü hostes kız cevap vermeden derhal atılarak "Ya da Amerika'ya gidecek olan uçaklar, nereden kalkacak?" diye bağırarak tarifini tamamladı. Hostesin gülümseyerek yaptığı tarifle, adımlarını hızlandırıp, nerdeyse koşmaya başladı. Takım elbiseli bir adama çarpıp fakat durup, özür dileyecek kadar vakit dahi bulamadı. Neden ona, dün gece öyle apar topar eve bırakmış, hiçbir şey söylemeden Tunç'un yanına gitmişti? Suratı eski Arda gibi ifadesiz, merhametsiz, buzdağı gibi ve ruhsuz bu sertlikle dolmuştu. Gözleri ifadesizdi ve uykusuzluk bile kabus gibi bu hâli üzerine çökmüştü. Korkmuştu ona bu şey sormaya. Ya alacağı cevap kötüyse... 'Sormu' diyordu içindeki bir ses, 'sakın sebebini sorma!' Sor

madı zaten, korkakça sustu ve onu izledi. Her bir ayrıntısını yüreğine gözlerine yazdı.

Sonra havaalanından arayıp sadece "Ben gidiyorum, seni artık kendine dikkat et!" diyerek, sadece bunu diyerek telefonu kapamıştı.

Anlıyordu işte sesinde saklı olan bir şey vardı, bir giz, bir sır... Söylemek istediği ama beceremediği bir şey! Sonunda hızlı adımlarla durak. Yanından geçen bir kadına daha terminalin yerini tekrar sordu ve giriş işlemlerinin yapıldığı alana ilerledi. Bakışlarını etrafta gezdirdiğinde, sonunda gözleri aradığı şeyi buldu. İri bedeniyle, üzerinde her daim bulunan jilet gibi takım elbisesiyle, insan selinin içinde bile emsalsizce seçiliyordu. Eşsiz bir mücevher gibi... Uzun, iri, ince vücudunun hareketlerinde anadan doğma, canlı bir ahenk vardı. Öyle olmasa bile, bir koyunun ardını, milyonlarca sürünün içinden, sesiyle, kokusuyla, bakışıyla tanıdığı gibi hemencecik bulurdu zaten... Ona ne zaman baksa ruhu sızlıyor, ümide, aşka muhtaç ruhu biraz gecikmiş bir bahara durup, dallan yeniden kuşanıyordu. Kızdığı anda bile... Yahut yorgun, bezgin olduğunda dahi, kış bitiyor, bir gülüşüyle ilkbahar geliyordu ruhuna.

İhtimal, baktı kısacık bir süre ona. İşte orada Timur'la, oldukça sert bir ifadeyle kırgınca konuşuyordu. Elini sert bir hararetle sallıyor, dudaklarından dökülen kelimelerle -her ne konuşuyorsa- Timur'un yüzü değişime uğruyordu. Ne yani, Timur da mı onunla gidiyordu? Timur onu görünce, Arda'nın koluna dokunarak, arkasını dönmesini sessiz bir uyarıyla belirtti. Arda arkasını döndüğünde, ilkten şaşkın bakışı da kendini çabuk toplamış ve derhal kaşlarını kırgınca çatmıştı. Onun burada olmaması gerekiyordu. O kara kaşlar güzelim gözlerinin üzerine düşerek gözden geldikçe, Hazal'ın yüzü somurtuk bir hâle bürünüyordu.

Sanki Hazal, bir suçlu gibi, nişanlısını yolcu etmesi bir günah mesabesi gibi üzerine oturmuş, utana sıkıla ona doğru yürümeye başlamıştı. Oysa şimdi şefkatten mahrum kalmış çocuklar gibi şımartılarak, biraz nazlanmak ihtiyacıyla kıvranıyordu narin ruhu. Kollarına atılıp, yanaklarını yapıştırıp, sulusepken öpücüklerle onu uğurlamaktı niyeti... Lâkin ağır basan gururu buna müdahale etti. Yanına geldiğinde, tereddütle durdu.

Dokunmadı. Konuşmadı. Sarılmadı.

Arda, sadece tek bir kelimeyle, yüreğini parçalara ayırıncasına ve her bir parçasını bir köşeye savurarak "Neden geldin?" demişti vicdansız bir hararetle. Ve bu yaptığının hoşuna gitmediğini yüzündeki sert ifadeyle belirleyerek ifşa etmişti. Yüreğine kızgın bir taş koymuştu Hazal'ın, üstüne de hunharca bastırmıştı. O vakit nefesi gırtlağına kayarak çıkıyordu burnundan. Hazal işte o anda, zayıf iradesinden istifade yerlere kapanmak istedi. Bedeni gerilirken, sadece yok olmak istedi. Bu nasıl bir kelamdı? *Neden geldiğini* bilmez miydi sevdiği?

Yine de dirayetli yanını ele alarak "Nasıl, neden geldim?" diye usulca nefes nefese mırıldandı. "Gidiyorsun ve bir veda bile etmeden sadece telefonla, buz gibi bir sesle gideceğini söyleyip kapatıyorsun... Sence burada hesap soracak kişi sen mi oluyorsun?" Alternatifi olmayan bu haysiyet kırıcı sözlerin sebebiyle önce susmaktı nihai niyeti fakat öyle bir asabi dürtü oturdu ki yüreğine, yüreği sussa, dili hesap sorarcasına sitemle konuştu.

"Lanet olsun sana! Bir vedayı bile hak etmiyorum, öyle ya! Sırf seni merak ettiğim için koştur koştur yanına geliyorum ve sen bana sadece *'Neden geldin?'* diyorsun. Özür dilerim merak ettiğim için geldim! Madem istenmiyorum, şimdi de gidiyorum zaten."

Ağlamaklı gözlerini sıkıca yumarak arkasını döndü. Daha ne olduğunu anlayamadan Arda kolundan yakalayıp, onu kendine çekerken "Affedersin aşkım... Sadece... Sadece seni karşımda öyle ansızın görünce, şaşırdım." dedi bocalayarak. "Daha konuşalı birkaç dakika oldu ve sen bu kadar çabuk gelince... Şaşkınlığım bundan. Kızma ne olur..."

Kara gözlerini onun güzel bedenine odaklayıp, derinden bir bakışla süzdü. Hazal yaşla bezenmiş göz tabakasını saklamak için, sakça kirpiklerini kırpıştırarak arkasını döndü. Suratı hâlâ asıktı. Bakışları Arda'dan önce Timur'a kaydığında, Timur başıyla bir jest yaparak selamlayıp, gülümsedi. Hazal da ona zoraki bir dudak bükümüyle gülümseyip, kırgın bakışlarını Arda'ya çevirdi. Ayakuçlarında ilerleyerek yanına geldi. Ellerini genç adamın göğsüne dayayıp, varlığını hissetmek amacıyla kedi gibi kıvrılarak sokuldu. Sıcaklığını ve güçlü, korunaklı varlığını hissetmeye yüreğinin ihtiyacı vardı. Beynindeki saçma sapan vızıltıların bertaraf etmek için, onu hissetmeliydi.

"Seni merak ettim. Dün akşam her ne olduysa, seni üzdü ve birden... Birden eski Arda oldun! Kalın kabuklarına çekilen, erişilmez duvarlarını ören, herkesi karanlığına yasak eden buz dağı adam... Korktum seni kaybetmekten. Sonra sabah bir şey demedin ve yarım saat önce arayıp gideceğini söyleyerek, telefonunu kapattın... Arda neler oluyor? Neden benimle paylaşmıyorsun? Ben yanında olmak istiyorum. Seni anlarım, anlamasam da dinlerim."

Arda onun koşmaktan kızarmış yanağında parmaklarını gezdirdi. Şefkatle baktı yüzüne. "Biliyorum bir tanem, anlarsın. Ama henüz ben

Scanned with CamScanner

anlamazken, bunu sana nasıl anlatırım! Önce benim çözmem, nihai bir sonuca erdirmem gereken bir mesele... Biraz sabır ne olur! Önce benim kavramam, alışmam lazım."

Arda başını aşağı eğdi. Yüzünü avuçları arasına alıp, kuşak kadar pürmü bıyıklarına yaklaştırdı. "Ne iyi ettin gelmekle... Seni görmeden gitmeye karar vermiştim aptallar gibi... Bu da söylenmeden kararlaşan şeylerdendi. Ama bu kararımın ne kadar yanlış olduğunu, şimdi daha iyi anlıyorum. Seni görmeden gitseydim, nefesimi yarımsa almayı unutmuş olurdum."

Bu dakikada, bu biçare yürek, ufacık bir kelimeyle mesut oldu. Arda'nın dudağının kıyılarında memnun ve keyifli bir tebessüm belirdi. İşte o anda genç kız, tatlı bir tebessümle, ay gibi aydınlanan çehresiyle baktı yüzüne. Arda burnunun üzerine dudaklarını koyup, genç kızı kendine çekerek sıkıca sarıldı. Dudaklarını saçlarına bastırıp, kokusunu sanki bir ömürlük depolar gibi içine çekti. Yüreğinin gizli zindanlarında saklayıp, kapılarını kapadı.

"Beni sevdiğini söyle Hazalım! Bunu duymaya ihtiyacım var!"

Bunu öyle bir söylemişti ki, buyurur gibi ya da emreder gibi değildi söyleyişi... Sadece sevdiğinin dili bunu söylemezse, bir daha duyamazsa ölecekmiş gibi istemişti. Hazal ellerini ceketinin içine sokup, onun sıcacık teninden kaydırarak beline sıkıca sarıldı. İhtimal ki, tırnaklarını tenine bastırdığını fark etmemişti sıkarken. Ama Arda dişlerini sıkmıştı.. Acıdan değil, onu sonsuz bir kabullenişle hissetmekten. Hazal güzel yüzünü göğsüne gömerek "Seni seviyorum..."dedi, "Seni her kalp atışında sevdiğimi dile vuracak kadar çok seviyorum."

Bir doktorun hastasına ilaç yazması gibi, bir aktarın deva olarak merhem sürmesi gibi eşsizdi dilinden dökülen kelamlar. Yaralı bir kuşun kanat çırpışları gibiydi birbirlerine son dokunuşları. Zayıf, titrek ve canhıraş... Arda geriye çekilip "Kendine dikkat et... Havalar soğumaya başladı, hemen burnun akar, grip olursun. Sık sık bitki çayı içmeyi unutma.." diye tembihledi buruk bir sesle.

Hazal urperdi. Binlerce cam kırığı içinde can buldu. Kulaklarında sağır edecek derecede desibeli yüksek milyonlarca uğultu oluştu. Ayrılıklara özgü umutsuzluk ve belirsiz bir sonsuzluk kuşattı etraflarını, hüzün bir sis bulutu gibi sardı bedenlerini...

Böyle bir gidiş hayal etmemişti ikisi de... Garip gibi, kimsesiz, dermansız ve sonu belirsiz gibi..

Sanki bir yerlerde heybetli bir dağ çökmüştü, bir şehir viran olup yıkılmıştı ve Hazal fırtına patlatan felaketlerin altında kalmıştı. Ufacık titrek elleri hissettiği acıyla tırmandı yukarılara, yüzünü avuçlayan ırı ellerin üzerine koyarak parmaklarını "Sanki bir daha dönmeyecekmişsin gibi konuşmayı kes..." diye azarladı onu. Ardından içinde büyüyen korkuya mat, bahar gibi bir tebessüm sundu sevdiğine. "Hasta olursam sen bakarsın bana... Ilaç olur dokunuşların... Ağrıkesici olur öpüşlerin. Nasılsa düğüne az kaldı. Kış gelmeden evlenmiş olacağız... Senin hastan, yalnız ben olurum..." diye masum bakışlarını kısarak nazlı ve mahcupça fısıldadı. Fakat Arda yutkundu bu sözlerin acıttığıyla. Onun masumca söylediği her kelime kızgın bir mıh olup battıkça bağrına, genzine dolandı solukları ve acı acı yutkundu. Ilmek ilmek düğümlendi nefesleri boğazına. Gözlerini öyle bir odaklamıştı ki mavi ummanların bandığı deryalara, çekmek istemiyordu... Tımur boğazını temizlerken, arkalarından, ince, naif bir kadın sesi geldi kulaklarına.

"Arda... Daha çok bekleyecek miyiz? Uçağımız kalkacak!"

'Uçağımız' demişti kadın! Tanımıyordu Hazal bu şuh sesin sahibini? Elbette tanımıyordu lâkin sesinin içinde öyle bir sahiplenme tınısı vardı ki, yüreğine paslı bir hançer saplamakla kalmayı değerek katletmişti Arda'ya bakan gözlerinde tuhaf, kuşkulu ışıklar parlamaya başladı. Ilk defa ondan bir sualine beklentisiz cevap talep etti... Sordu bakışlarıyla. "O kadın kim?" diye, alacağı cevapla ya yaşayacak ya ölecekti. Ama adam cevap vermedi inadına. Sustu, bir de suçlu bakışlarını kaçırdı. Bu tereddütlü bakışlarla Hazal'ın titrek dudakları aralanmış ve bükülmüş, sığ nefeslerini yok denecek kadar azaltmıştı. Şeytan durtüyordu işte! Bir cevap bekliyordu ondan. Bir sebep. Bir açıklama. Ama yapmıyordu sevdiği. Soramazdı ona? *'Bu kadın kim, sizinle neden geliyor'* diye daha şimdiden hesap soramazdı. *'Sorma'* diyordu içindeki ses, *'sakın sorma!'* Arda onun ellerinin altında kasılan bedenini fark edince "Kendini ihmal etme Hazal... Ne olursa olsun, sen her şeyden değerlisin..." dediğinde Hazal sanki dünyayla irtibatını kesilmiş uydu gibi boşlukta asılı kaldı.

"Dikkatli ol Mavişim!"

"Ne olacak ki!" dedi birden masum sesi titreyerek Hazal'ın. "Burada tek değilim... Sen de yakında geleceksin."

Arda ansızın kollarını sıkıca boynuna sardı. Sahiplenerek dokundu. Sadece Hazal'ı değil, ruhunu da sardı kolları... Yaralarını, kuşkularını, yapacağı hataları ve belirsizlikleri onları kuşatan büyünün dışında bırak-

Scanned with CamScanner

ti. Hazal başkaldığını atlatıp ona sarılmadan, aparatsız geri çekildi. Hergi cennetin saflığına sığınmışlı insanın yüreği, nasıl güzel bir varlığa bunu müşfu onun yarını ..

"Sakın ... Kendini değersizmiş gibi hissetme... Sen her şeyden daha değerlisin Mavişim ... Ve ne olursa olsun; benim kıymetlimsin! Ulaşılamaz bir yıldız gibi, hakkığımız ve dokunamadığımız ama varlığını bildiğimiz ..." Natura göre şefkatli bu ama kızda zakkum tadı uyandırdı. Alnını öptü, hiç ayrılmayacaklarmış gibi bir buse koyup, kollarından bir anda koptu. Arkasını dönüp yalnız yürürken, Hazal biçare öylece kalakaldı. Boşluğa düşer gibi, karanlığa kapılıp ışığını kaybeder gibi ve ayaza kesmiş sembolik bir sokakta kalır gibi hissetti. Düşlerini yüklemiştiği onun gemi gibi batmaya yüz yüreğine, bilinmez limanlara doğru yola çıkarmıştı çok zaman önce ama şimdi o limanlarda fırtına parlak vermiyor, azgın dalgalar limanını yıkılıyordu. Onun her adımında ise, fırtınaya kafa tutan ufacık bir ateş böceği gibi kıvılcım sanıyordu umutları. Altında dokunuşun sıcaklığını, öpüşünün mührünü taşıyordu oysa hâlâ ... Ama uçuyordu Hazal, onsuzluğun girdabına sürüklenirken, titriyordu. Koşmak istedi peşinden, ulaşmak ve sımsıkı sarılmak. Her gidiş bir bitişti, bunu biliyordu mantığı ama her bitiş bir başlangıç değilmiş, bunu öğrenemiyordu. Bu gidişin dönüşü olmayacağını, gelmeyeceğini bile bile, bir daha asla dokunamayacağını bile bile sürüyordu beklentisiz yenilmiş yüreği... Şimdi arkasını dönecek ve sımsıkı sarılacak diye beklentisi içinde kıvrandı. Delilik işte...

Timur, yıllarca baharları kuşanan gözlerine ve yapay bir gülümsemeyle yanına gelip omuzuna dokunduğu kızın. "Bana veda etmeyecek misin Mavi?"

Hazal dalgın bakışlarını, genç adamın tuhaflaşa koyulmuş ifadesiz yüzlerine odaklayıp "O gidiyor..." dedi sayıklar gibi. Sanki uykunun en tatlı hâlinde kâbusuna kalkıp, dehşetle yüzleşen bir med-cezir gibi gözlerinin içine boş bakıyordu.

Timur kızın dudaklarından çakma bir gülümseme çıkarmaya çalıştı ama nafile. "Evet, ben de onunla gidiyorum... Amerika'ya! Birkaç eyalet öteye ..." diyerek sorulu bir espri yapmak istedi fakat Hazal dolan gözleriyle, ağlamaklı sesiyle mırıldanıp, onun yüzünü allak bullak etti:

"Kalbimden .. Kendini alıp gitmek istiyor... Ve ben... Yakalayamıyorum..." dedi arkasını ellerini yukarıya kaldırıp, bir çocuk masumluğunda göstererek. Timur yutkundu. Onun narin ellerini avucuna aldığında, titrediğini hissetti. Hazal, Arda'nın arkasında atılı kalmış, dolmuş gözlerini genç adama çevirdi.

"Neden?"

Adam bu acı suale sustu. Şefkatli elleri genç kızın buz kesmiş ellerinden kurtulup, yanına yumruk olarak salındı. Konuşamadı. Cevap da veremedi. Verilecek cevabı da yoktu esasen. Sanki kızın gözlerinin içindeki ummanlar taşacak gibi hırçın yaşlar sızıyordu yanaklarına. "Bu mümkün değil kiii! O kalp zaten benim değil ki Timur, alamaz... Bunu bilmiyor mu bu adam? Beni bırakırken, sadece onsuz değil, kalpsiz, nefessiz, umutsuz kalacağımı, göremiyor mu?" Dolmuş göz bebeklerindeki, saklayamadığı hazal karalıkları iri damlalara karışıp, göz kapaklarını yararak tel tel ayrılmış kirpiğine takılıp yanağına süzüldü. Bakışlarını Arda'nın yanına yaklaşan kadına çevirdi, uzun boylu, esmer, manken gibi eşsiz bir güzellikte olan kadına!

Onu tanıyordu! Defalarca gazetelerde, mecmualarda resmini görmüştü. *Pınar!* Kıskançlık hiç bu kadar yakmamıştı canını ve korku, hiç bu kadar sarmalamamıştı en kuytu köşelerini.

Arda, Hazal'a baktı ve sadece buruk bir tebessüm sunarak arkasını döndü. Hazal içinden ağıtlar yakarak *"Gitme sevdiğim... Terk etme yüreğini .."* diye ağladı.

Timur donmuş, kaskatı mermer gibi olmuş kıza bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı fakat sonra vazgeçip sadece veda ederek yanından ayrıldı. Hazal onun vedasını bile duymamıştı. Arda valizini çekerek gidiyordu, Hazal'ın da yüreğinden bir şeyler kopup, peşinden sürüklenerek gidiyordu. Daha fazla dayanamadı bu sahneye, birden arkasını döndü, birkaç adım attı. Sesler uğuldarken kulaklarında, birden her yer sessiz oldu. Ve yüzleştiği gerçekle yüzleşemedi. Ayaklarına, sanki zehirli sarmaşıklar dolandı. Olduğu yere mıhlandı. Gözlerini sıkıca kapayıp, ellerini yumruk yaptı ve bedeni ürperirken, aparatsız gözlerini açtı. Zihnini toparlayamıyordu. O kadının yanında ne işi vardı? Neden onlarla gidiyordu? Ama Timur da gidiyordu! Anlamsızın hissettiği şeyle, ensesinden saç diplerine kadar bir ürperme sardı bedenini ve aniden arkasını döndü. Arda hemen arkasında, dudağının kıyısına sıkışmış buruk bir tebessümle onu bakıyordu. Gözleri o kadar mesafeden bile gözlerinde kayboluyordu. Arda kollarını açtı, Hazal hiç tereddütsüz sığınağına koştu. Oraya kadar nasıl gitmişti, bacakları onu nasıl taşımıştı, bilemedi. Sıkıca sarıldı geniş göğsüne. Bir koalanın çok sevdiği ağacından kopmaması için tırnaklarını yüzeyine batırdığı gibi, batırdı parmaklarını tenine. Canına kastacak gibi, bedenleri birleşip tek olacak gibi, bir daha ayrılmak istemediğini belirterek sadece bedeniyle

Scanned with CamScanner

değil ruhuyla da sarılıp sevdiğini. Dudakları sevdiği adamın kulağına yaklaşık hüsranla kıpırdadı.

"Bir insan çok severse..." dedi nefes nefese, Arda usulca fısıldayarak tamamladı sözlerini; "Severse bırakmaz..."

"Çok severse asla vazgeçmez..."

"Geçemez..." dedi Arda yutkunarak. "Asla vazgeçmemeli..."

"Ardam... Vazgeçme bizden olur mu? Her ne yapıyorsan... Yapma... Seven vazgeçemez... Sen sevmekten vazgeçersen, yürüyemem birlikte ölürüm... Bizi öldürme. Kıyma!"

Arda hiç istemese de geriye çekilip, kederle gözlerine baktı. Uzak ihtimal son ümidi yapıldı. Kulaklarına, cehennemle son çağrı gibi çalındı! Gemiye çekilmeden sevdiğinin yüzünü avuçlayıp alnını alnına yasladı sıkıca.

"Senden hiç vazgeçmedim... Asla, ikinci cihanda da Allah bana bu aşkı vazgeçemem... Ayrılsam bile, vazgeçemem... Ölsem, yine ölsem da..." Dudaklarına sahiplenici bir öpücük bıraktı. İçinden bir şeyleri de yüreğinden çekip alarak geriye çekildi. Sanki... Sanki veda gibiydi. Aşk sanki son bir damlayı kana kana içmek istemek ama o bir damlasında boğulacak gibiydi! Ellen ayrılıp koparken bu evrenden, zamandan can kopuyordu ikisinden de. Sanki çok uzak bir şehirde, aynı çarpan iki yürek gibi, ayrıldı ellen ülmeyerek... Hazal bakışlarını Arda'nın arkasına çevirdiğinde, ona kaygı gözlerle bakan kadını gördü. Şeytanınki gibi belermiş kuyu kahverengi gözleri almış, korkunçlukla parlıyordu. Kibirli başını yukarı kaldırmış, bakışlarında meydan okuyan bir tavırla orta kafa tutuyordu. Dili konuşmuyordu lâkin mimik ve jestleriyle *"Kaybettin... Bitti! Artık o benim."* diyordu.

Hazal umursamadı. *"Asla senin olmayacak!"* diyerek bakışlarından emin bir duruşla Kutluğ'un takınmış kesin bir göz süzüşle, inanmadı bu sözlerine.

Seven terk etmezdi öyle ya! Seven yapmazdı. O Arda'ya yürekten güveniyordu. Gönlüm kapalı güveniyordu. Doğru olanı bilirdi onun yüreği sebebi. Her ne yapıyorsa, doğru yola bulacaktı! Sevdiği, ona asla ihanet yapmazdı! Güven bu değil miydi? Koşulsuz şartsız inanmak... Sonunda sensodü kapı açıldı, içine yüreğini de alarak kapandı. Hazal, kulağında uğultularla olduğu yerde çakılarak kalakaldı. Bir başına, içinde kocaman boşluğuyla, kulağında nidalık kalan sözleriyle, tenine sıcaklığının esiz hissi, gözlerinde buğulu bakışları ve nefesinde kokusuyla...

Hayata dair ne varsa ellerinden kayıp gitmiş ve o *'ölü'* bile diyemeyecekti...

Verdiğin değerin karşılığını görmüyorsan... Gördüğün değeri ver ki kendine yerini bulsun...

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Lale nerede?" dedi yaşlı adam kızgınca. Gözlerinden azgın bir ejderhanın kızgın olduğu zamanlardaki gibi ateşler fışkırıyordu.

"Ben nereden bileyim, bekçisi miyim o salak karının?" diye cevap ince zarif ses. Hırçınlığına ek öfkesi taşkın bir nehir gibi onca mesafeden dahi belli oluyordu.

"Lale senin için bir sürü şey yaptı ve sen yine onu kovdun mu? Onu ihtiyacımız vardı. Senin için balayını mahvetti kardeşin ahmak... Tekrar seni devreye sokabilmek için hem de..."

"Ona ihtiyacım falan yoktu benim, hiç de olmadı... Lale her zaman benim olanlara göz koydu ve ben ona haddini her zaman bildirdim. Yine beni yönlendirmeye ve benim olana bok böceği gibi üşüşmeye çalışa. Bu ikisi aynı... Bu sefer uzak duracak bu işten. Bana kurduğu komployu da öğrendim... Bunu seninle özel konuşacağım... Lanet olsun, işte her şey yoluna girdi... Ve sakın, benim olana bulaşmasın... O, artık sadece benim... Elimde başka bir şeyim kalmadı... Lale'yi hayatımda bir kez daha işime karışırken görmek istemiyorum." dedi kızgın kızgın ve telefonu sert çe yaşlı adamın suratına kapattı.

Tarık Bey, hiddetinden kudururken, dişlerini sıkarak telefona yerine koydu. Karaktersiz kediyle, otoritesi sağlam kancık bir köpek gibiydi ikili...

"Aptal kız... Bir çuval inciri hışır edecekti. Kibirli sürtük..."

Lale'deki cılız, bu minnak beyinli Pınar'da neden yoktu. Neden Lale değil de, bu salağa aşık olmuştu ki... Şimdi sırf kayınvalide acısı çekiyor diye her şeyi berbat edecekti! Ya Lale, beş kuruşsuz ahmak kocasının yanına giderek, onu nasıl yüz üstü bırakırdı.

"Ne hâlinize varsa görün, benden uzak durun!" demişti. Onu ikna edemezdi artık belliydi. Lanet olsun. Bu salağın eline kaldığına inanmıyordu. Onu planına dâhil etmeliydi!

***

Evin içinde deli danalar gibi dolanan Eda, "Aradın mı onu yine?" diye kızgınca soludu.

Hazal çantasına telefonunu da koyunca, giysi dolabına gitti. "Bu nasıl soru Eda, tabii ki aradım." Elindeki hırkayı içine koyup kapısını kapadı. Eda birden oturduğu yataktan hiddetle kalktı. "Adam gideli kocaman iki hafta oldu ve gittiği günden sonra seni, sadece 'nasılsın' diye aradı. O da birkaç gün sonra bitti ve sen salak âşıklar gibi her gün aramaya devam ettin. Hazal, aklını başına al artık... Adam seni unuttu bak. Aramıyor, sormuyor, sen konuşurken yüzünün şeklini görmüyor muyum sanıyorsun? Rengin soluyor, tıpkı kalbin gibi, nefes alışverişin gibi." Arkadaşının yanına yaklaşıp üzgünce, gözlerini onun ruhu çekilmiş donuk mavilerine dikti. "Hazal uyan artık... Birileri elini şaklattı ve bu büyü, hipnoz bitti. Bir rüyaydı, uyandın. Arda seni bitirdi kafasında. Öyle olmasaydı ararsın, sorardı, ne olursa olsun böyle soğuk ve uzak davranmazdı."

Hazal dişlerini sıkarak, hırçın bir hareketle elindeki çantayı yatağa fırlattı. Bedeni kasılıyor, gözleri mütemadiyen kasılıyordu. Derin derin nefes aldığı için hırıltılı bir soluma duyuluyordu göğsünden.

"Yeter..." diye haykırdı en sonunda. Ellerini kulağına kapayıp "Yeter... Yeter dayanamıyorum..." dedi tekrar ve tekrar. Eda ağlamaklı gözleriyle, ürperek ellerini onun kulağındaki ellerinin üzerine koyup, kulaklarını açmaya çalışarak onu çekiştirip yatağa oturdu. "Hazal, neden kabullenemiyorsun? Kendine böyle neden acı çektiriyor, gururunu ezdiriyorsun."

"Eda..." dedi Hazal inler gibi. "Seviyor beni... Sen hissetmezsin ama ben hissediyorum." Eliyle göğsünü dürttü. "Şuramdan hissediyorum. Bırakmadı bak, hâlâ sıcak yüreği... Sesinden konuşamadığını, aklındakilerin diline vuramadığını hissediyorum. Çekiniyor, zorlanıyor. Ben onun kalp atışlarını biliyorum Eda, çünkü ayrı yürekte atıyorum. Yapmaz benim

Scanned with CamScanner

sevdiğim adam! Merttir o, yüreklidir ve vicdanlı... Benim vazgeçtiğim zamanlarda bile vazgeçmedi benden. Olmaz. Hiçbir kuvvet buna inandıramaz beni. Bir kere yaptığını o hatayı, kaçtım, yok saydım ama bitti. Gözlerim görse, ruhum inanmaz. Bitmedi!"

Biliyordu, çayın demini aldığı gibi ağır ağır çökmüştü içine inkâr. Ve en muhteşem hazzı vermek için demini alması gerekti. Fakat Eda gerçekçiydi, masalsı büyülere ve saf aşk safsatalarına inanmayı çok zaman evvel bırakmıştı. Ama yine de ona kıyamadığından sebep, daha fazla ezmedi kıyaslamalarını. Onun yanağına süzülen her damlayla yüreği ağzına geldi. Ne zor sınavdı arkadaşının tabii tutulduğu acı. Çareyi, ona sarılıp teselli etmekte buldu.

"Ben... Kendimi yazdım hep onun gözlerine ve hiç çıkmamacasına hayatına kardım nefeslerimi... Bedenimden vazgeçtim, ruhumu verdim kararlık gözlerine. Duygularımı, yüreğimden geçenleri, zaaflarımı, yenilmişliklerimi, aşkımı, mabedimi sundum bir an bile düşünmeksizin ona... Ufacık bir çocuğun masumluğunda, şefkat sarmış aşkı büyütüm koynumda. Bendeki güvensizlikle çok zamandır savaşarak, içimdeki büyüyle onu yücelttim. Hoyrat ellerin, kıymet bilmez kalplerin darbelerini görüp de değil... 'Asla yapmaz' dediklerimin ihanetleriyle sarsıldığımda, insanlara olan güvencim kalmadığında bile ona inanıp, yıkılmadım ben. Şimdi mi yıkılacağım! Kaçtıklarım, terk edildiklerimden korkarak terk ettim onu... Bu hatayı ben yaptım, o yapmaz..."

Eda içince yıkıldı. O domuntanlıkla sırtının kusursuz duruşu sarsıldı. Hazal hep yarım kalan yanlarını onunla sarmıştı. Güvenmeyi öğrenmişti, inanmayı, terk edilmeden sevilmeyi, kimse bilemezdi ama Eda bilirdi onun korkusunu... Hazal sevilmemekten korkardı.

"Biliyorum." dedi çaresizce. "Peki, şimdi ne yapacaksın? Gidecek misin o adamın yanına?"

Hazal, başını yasladığı omuzdan, işte o an kaldırıp, gözlerini kabaca kuruladı. "Gideceğim elbette. Önemli olduğunu söylüyor. Belki bir işle ilgisi vardır."

"Hazal o adama güvenmediğini söylüyordun bana. Şimdi nasıl gideceksin de konuşacaksın! Yapma güzelim, bırak bu işin peşini. Arda gelince her şey açığa çıkacak zaten. Derdi neymiş anlayacağız."

"Gitmem lazım Eda! Merak ediyorum, bu kadar önemli olan şey ne bilmeliyim!"

Çantasını yatağın üzerinden bir hışım alıp odadan çıktı. Dışarı

Eda'yla birlikte çıktılar. İkisi de ayrı taksiler tutup, biri evine, diğeri şirketin istikametine yöneldi. Yirmi dakika kadar sonra Hazal şirkete gelmiş, asansörden iniyordu. Geniş holü geçip, sekreterlerin olduğu yere geldiğinde, masa başındaki çiçekleri sulayan Nilay Hanım onu görünce şaşırarak, elindeki sürahiyi masaya bırakıp genç kıza yöneldi.

"Hazal, kızım nerelerdesin çok özledim seni. Nişanlından, bizi unutman tabii."

"Olur mu abla öyle şey? Buradayım bak geldim..." dedi orta yaşlı kadına sarılırken. Bir süre onunla ayaklüstü muhabbet edip, gönlünü aldıktan sonra "Abla Tarık Bey odasında mı?" diye sordu.

Bu işi daha fazla geciktiremezdi. Nilay Hanım afallamış yüzündeki kırmızı kaplarını çattı. Onun Arda'yı değil de, o sinsi kart zamparayı sormasına nahalına gitti! Önce mırın kırın etse de "Odasında ama sen Arda..." demişti ki, Hazal kadının laflarını ağzına tıkayarak, "İyi abla, geldiğimi haber verme sakın? Beni bekliyordu zaten." diyerek sözünü yarıda kesti.

Orta yaşlı kadın şaşkın bakışlar altında telefona uzanıp, eli mahkûm haber verdi. Aslında onunla konuşmak, bu hâlinin sebebini sormak istiyordu. Hazal yerinden kalkıp Tarık Bey'in kapısına yanaştı. Nilay Hanım arkasından hâlâ şaşkınca bakıyordu. İyi de bu kız, o kart zamparayı günahı kadar sevmezdi ki, neden onunla görüşmek istiyordu?

Her ne kadar ayakları geri gitmek istese de, Hazal, derince bir nefes alıp kapıyı usulca tıklattı. Gerçi bu adama saygı duyulmazdı ya, ancak aile terbiyesine ters düşen düşüncelerine kanmayarak, yaşa hürmeten koyuvermedi kendini. İçeriden girmesini buyuran gür ses gelince, kapıyı açtı. Bakışlarını masasında çalışan adama çevirdi. Oysa Tarık Bey hiç bakmadan "Kapıyı kapat içeri gir Hazal. Dikilme yalı kazığı gibi!" diye kabaca buyurdu. Ne kaba, ne dengesiz bir adammış bu böyle! Ah, Arda'nın gönlü kırılmayacaktı ki, onu sudan çıkmış kokarcaya çevirecekti. Pis bağırsak laresi! Daha önce yaşadıklarından sebep, ümüğünü sıkmak ister gibi bakıyordu yaşlı adama. Duruşu temkinli, gözleri ifadesini irdeleyiciydi. Zeki mavileriyle adamın düşüncelerini kestirmeye, öz denetimini sınamaya çalışıyordu.

Sonunda Hazal kapıyı kapatıp masanın karşısına geçti. Yaşlı adam başını kaldırıp geriye kaykıldı. Sırtını koltuğuna yaslayıp, genç kıza edepsiz gözleriyle, kibirli yüzüyle arsızca sırıttı. Hazal onun dikkatle bakan gözlerine, tek kaşını kaldırarak soru işaretiyle baktı. Adam kabaca "Otur!" dediğinde Hazal başını geriye atarak "Ne münasebet... Buraya dört çayına gelmedim. Buna gerek yok. Konuşacağımız acil konu ne ise söyleyin.

Scanned with CamScanner

Kısa sürede aynı odada fazla kalmak gibi bir niyetim yok. Malum ölüleri zehirliyorsunuz."

Yaşlı adam kibirli burnunu kıvırıp, öne doğru eğilerek ellerini masaya dayadı. Sinsice parlayan gözleriyle alay eder gibi arsızca gülümsedi. "Eyi ki pek yerindeyiz doğrusu! Ve bu hadsiz yılanın gözleri öyle parlayıp fütursuzca bakınca, genç kız o gözlere tımaklarını memnuniyetle takmak için delinyordu.

"Otursan daha iyi! Böyle ayakta konuşulacak bir konu değil bu mesele. Ağır bir konu... Ben söylerken bir de seni tutmakla uğraşamam. Maşallah baydırsın falan!"

"Ha ha! Çok güldüm başım ağrıdı. Sadede gel! Yorma beni..."

Ancak o dakika aru bir kararla Hazal inat etmeyi bırakıp, masanın karşısındaki koltuğa oturduğunda, başı gururla dik, baston yutmuş gibi dimdik olan duruşu vakurdu. "Sizi dinliyorum Tarık Bey. Bu kadar önemli olan konu neydi?" dedi ciddi bir üslupla.

Tarık Bey elini kurlaşmaya başlamış kırlı sakalının üzerinde gezdirdi. Konuya girmek bir yana, ağırdan alarak ona eziyet etmeyi bilhassa muhafaza yaptığına emindi. Sırf, onu karşısında böyle bekletmekten bile saadetle hazza sevk alıyordu. Bu hâl ve hareketinden besbelliydi! An itibarıyla bu da bir nevi öldürme tetikleyip, duruşunu hırçınlaştırırken, gözlerindeki nefreti yeniden iyiye görüklenmesini sağlıyordu.

"Konu Arda ve sensin!"

Hazal gözlerini ürkek açarak, alayla parlattı. "Arda ve ben... Ne zaman bir sizin konunuz hâlimize geldik anlayamadım? Yoksa bizi vasi mi tayin ettiniz? Hani ecnebi de değiliz ki varlık babamız çıkasınız..." diye imalı sesini sabitledi. Eğri oturuşunu bekleştirdi.

Yaşlı adam kabule tek kaşını kaldırarak, başını sarstı ve masaya eğilip bir kalem aldı. Bakışlarını elindeki kaleme çevirip, mütemadiyen sivri kızı delirtmek için, kapağını çıkarıp takarak oynamaya başladı.

"Artık bu konuda ben de varım Hazal..." Adını sanki tükürür gibi söylemişti. Sonra başını kaldırıp, kafa tutan gözlerini bir savaş başlatmak belletti. "Konu şu ki, artık Arda ve siz yoksunuz... Siz geçmişin tozlu raflarındaki gazetelere gömüldünüz... Üzerinize bir avuç toprak döküldü..." Başını geriye attı. "Dur yoksa haberin yok muydu? Ah yazık sana, kıyamam... Tesellii edebilirim ama kollarımda..."

"Arda..." dedi Hazal daha fazla dayanamayarak. "Sen ağzından ne

çıktığını bilmiyorsun... Senin dilini ağzında büker, gırtlağına tıkarım ihtiyar... Ağzına sahip ol, benimle oyun oynamayı kes..."

Buna dayanamadı. Bu adamla oturup, deli zırvalarını dinlemeyecekti. Hazal ansızın yerinden kıpırdayarak hafifçe kalkmıştı. "Buraya bu saçmalıkları dinlemeye gelmedim, gidiyorum." diyerek fakat adam arsızın göze başladı, "Gözden kaybolmak için kaç para istiyorsun?"

Hazal yönünü adama döndü. Güldü alayla. Şaşkın ve garipti. Bu konuşma komedyaya dönmüştü, dudaklarından sıyrılan hafif kükürtmalarını engelleyemiyordu. Öfkesinden sinirleri bozulmuş gülüyordu. Bu adam asabiyetini sınıyordu zahir. "Sen ne diyorsun be yılan... Yine ne zehirler icat ediyorsun?"

"Kaç paraya kendini satıyorsun onu soruyorum..."

Her şey bir anda oldu. İçinde, dehşet fırtınalarının müthiş kaosu yaşayan Hazal, apansız masanın üzerine atılıp, ondan beklenmeyecek bir çevikilikle adamın kravatını kavrayarak, eline aldığı mektup açacağını gırtlağına yasladı. "Bana bak yılan! Ben senin düşüp kalktığın oyuncaklara benzemem, değerim... Ağzını topla, yoksa ben senin dişlerinle birlikte beynini de yerden, temizlik görevlilerine toplatırım."

Tarık Bey korkmak bir yana, az alabildiği nefeslerinin arasından, hınltıyla gülmeye başladığında Hazal bu şahmeranın dengesizliğine dayanamayarak, elindeki parlak gümüşten metali gırtlağına sertçe dürttü. Ele batan metalin ucundan, az bir şey kan sızmaya başladı. Gözlerini kan bürüdüğünden olsa sebep anlayamadı. Canı yanan ve şakası olmadığını anlayan adamın gözleri apansız bir korkuyla irice açıldı. O anda Hazal'ın duru mavi gözleri nefretiyle koyulaşıp kısılmış, dişlerini esefle birbirine sürtüldüğünden, dudaklarından sesine karışmış gıcırtılar da çıkıyordu.

"Bana hakaret ederken, iki kere düşün demiştim sana, unuttun mu? Bu kere affetmem, bir daha yapacağım anlamına gelmez. Zaten canım burnumda, gumbürtüye gitme."

"Tamam... Bı-bırak konuşalım..." Boğazındaki eli çekmeye çalışan yaşlı adam "Oyun yok. Konu acil. Dediğim gibi senin de ilgini çekeceğinden eminim." Hazal ikna olmayınca "Gerçekten..." diye derince nefes aldı. Hazal gözlerini kısarak elini gevşetti ve abandığı masanın üzerinden indi.

Bedenini hiç istemediği hâlde, koltuğa külçe gibi bıraktı. "Siz ne saçmalıyorsanız, derhal anlatacaksınız." diye buyururken, kendinden emin kararmış bakışlarını gözlerine dikerek, bir an olsun çekmeden odaklandı. Adamın irileşmiş bakışları elinde parlayan metaldeydi ve Hazal eline bak-

Scanned with CamScanner

tığını görünce, sertçe geliştiği masaya attı. "Seni gebertmem için sana bunu ihtiyacım yok. Bana bir daha öyle edepsizce davranırsan, seni tırnaklarımla parçalar, çıplak ellerimle bölerim."

Tank Bey kravatını gevşetirken, bir taraftan da derin nefesle eşliğinde kızarmış yüzünü de düzeltmeye çalışıyordu. Rahatlamaya başladığında ise yine, eski pervasız haline döndü. "Arda'nın gözünün önünden yok olmak için, ne istiyorsun? Hadi Hazal... Yapma! Her şeyin bir fiyatı var, seninkisi ne?"

Hazal birden yerinden fırladı. Adam hemen kendini korumaya alıp iri bedeninden beklenmeyen bir korkaklıkla ayağa kalktı ve koltuğun arkasına geçti. Ürkek dev gövdesiyle ona kafa tutmaya çalıştı, ancak bir ondan korkmak bir yana, ufak bir böceğe bakar gibi tiksintiyle bakmayı devam etti.

"Bu ne cüret! Seni adi yalan... Canına mı susadın sen? Öyle olmasa ne değerini bilirdin... Yaşına başına bakmam, seni mahvederim. Bu söylediğini Arda duyarsa sana ne yapar biliyor musun? Gerçi seni ona bırakmam, ben hallederim... Sen kim oluyorsun da bana böyle bir saldırı tehdit ediyorsun?"

O anda hiç aldırmadan kapıya yanaştı. "Senin saçmalıklarını dinleyerek asabımı bozmayacağım." Başını sarstı. "Bir daha beni böyle saçmalıklarla rahatsız edersen, bu kadar yumuşak olmam!" Tam kapıyı açıp çıkıyordu ki, onun söylediği şeyle olduğu yerde çakılıp kalakaldı.

"Arda... Yeğenim Pınar'la evleniyor! Haftaya gün aldılar. Seni bu yatırımıyla bir daha görmek istemiyorum. Yeğenimin senin gibi bir nikâh sebebiyle üzülmesini istemem."

Yanlış duymuş olamazdı değil mi? Bu adam şimdi de bu yalanı mı sağlıyordu. Palavraydı işte, kocaman bir uydurma! Yeğenmiş! Pınar onun yeğeni falan değildi. O dizi oyuncusuydu. Hazal elini kapının tokmağından çekmedi. Kısacık bir zamanda kendini toparlaması kolay olda. Bu adamın iyi bir derse ihtiyacı vardı? Kokak herif ürsiyor, yine de yapacağını yapıyordu. Arkasını döndü ve ifadesiz yüzünü adama çevirdi.

"Sen ne saçmalıyorsun be! Ne yeğeni? Amma attın. Yeni oyunun bu mu?" diye sertçe çıkıştı. "Arda benim nişanlım, sen ne saçmaladığını bilmiyorsun. Şimdiki oyunun çok alafranga..."

"Artık değil. Pınar benim yeğenim biliyorsundur ikisin. Arda'nın eski sözlüsü, yeni nişanlısı" dedi, duruşu kendinden emindi. "Amerika'da onunla barıştılar. Nişanlandılar. Yüzüklerini ben taktırım. Haftaya düğünleri var."

"Sana inanamıyorum."

Adam ceketinin iki kanadını geriye itekleyip, ellerini cebine sokarak kendi gibi kabardı. "İnanasın iyi olur... İstersen Arda'ya sor!" Ne kadar kendinden emindi duruşu bunu söylerken. Yobaz herif!

"Senin gibi dengesizin söylediği deli saçmalarına inanmadığım gibi, Arda'ya söyleyecek kadar akılsız da değilim. Bir dahakine, daha inandırıcı bir şeyler ekle, çok klişesin... Hangi Türk filminden fırladın sen!"

"Tamam, git sor ona, saçmalamadığımı göreceksin." Masaya uzandı. Eline aldıklarını ileri uzattı. "Hı şu dosyaları da verirsen, imzalaması lazım... Yorma beni." Küstah adam. Hazal bir anlık gafletle ona şaşkınca bakınca, adam bilmişçe "Ah, yazık! Yoksa sana geldiğini söylemedi mi eski nişanlım?" Sözlerine vurgu yapıyordu. "İyi bu sürpriz ben yapayım. Arda şu anda burada, şirkette! Dün akşam birlikte geldik. Hep birlikte! Pınar da onunla geldi. Hatta şu anda onun evinde kalıyor. Eve de uğrayabilirsin, ubu tercih senin."

"Lütfetmişsin. Sana inanmıyorum dedim ya. Yalan söylüyorsun. Amacın ne, bizden ne istiyorsun?"

Adam sersemçesine sözünün. Yüzü de kasıldı. Sanki sinsi sinsi baktı yine. "Yeğeninin ve mustakbel kocasının hayatından çıkıp gitmeni istiyorum. Açık mı? Derbal..."

Hazal öfkeyle kapıyı açtı. "Asla... Asla istediğine ulaşamayacaksın. Ayıramayacaksın bizi. Sana inanmıyorum. Başaramayacaksın. Onunla beni ancak ölüm ayırır..."

"İyi o zaman, Allah rahmet eylesin Hazal... Demek cenazen yakında... Öteki tarafa selamlar..."

Hazal dişlerini sıkarak kapıyı hırsla kapadı. Öyle ki, kapı zangırdadı, menteşeleri yerinden oynadı. Elleri sinirden titriyor, beyni tuhaf çalışıyordu. Nilay Hanım ürkek gözlerle onu bekliyordu ve belli ki duyduklarından sebep rengi bembeyaz olmuştu. Bu adam aklını üşütmüş! Hızlı adımlarla Nilay Hanım'ın yanına gidip, sönmeyen hiddetiyle "Abla, Arda odasında mı?" diye sorduğunda, kadın yerinden sıçradı. Canı sıkıntıdan dar geliyordu kızın. Şimdi içeri gidip kalan işini tamamlamak, o çok gelişmiş hin fikirlerle kaplı kafasını gövdesinden ayırmak istiyordu. Ellerini sıktığının da farkında değildi.

Nilay Hanım onun bu gözü kararmış, öfkesi burnunda hâline kaşlarını kaldırarak süzerken "Odasında kızım. Ben de o dururken, neden

Scanned with CamScanner

Ne kadar soğuk ve duygusuzca konuşuyordu adam böyle! Sanki için mülakata gelmiş bir stajyerle yapacağı mülakatı konuşuyordu. 'Ve ve CV'ni anlat, dur anlatma yüzünden okunuyor zaten' der gibi. Hazal yüzündeki karşınlığı gizli ve müzmin bir hüzünle tenine sinib kaldı.

"Oturmayacağım ... Senden bir açıklama bekliyorum." Kollarını göğsünün altında bağlayıp, ayağını hırçınca nitmik bir şekilde yere vurmak için, sertçe topuğunun üzerine bastırdı.

"Bunu böyle kızgınca konuşamayız, otur ve biraz sakinleş Ömer."

"Yok, canım... Neden sakin olayım? Ortada bunun için bir sebep yok ki!" Hazal anı verdiği kararla masaya doğru yaklaştı, oturmak için masanın karşısında dipçik gibi dikildi. Genç adamın gözlerine baktı. "Gözlerindeki ben nereye gitti?" dedi anlamsız suçlarcasına.

Arda tokat yemiş gibi afalladı. Hazal onun toparlanmasına müsaade etmeden devam etti. "Yoklar... Giderken arkaya bıraktığım kadarını şimdi göremiyorum... Sen ne yapmaya çalışıyorsun Arda? Yoksa Esat Bey'in söylediği o deli saçmaları..."

Arda dişlerini sıktı. Birden yerinden kalktığı için, koltuğu sendeleyip gidip duvara dayandı. Elindeki kalemi öfkeyle masaya atınca, kalem bir kaç defa sekerek yere düştü. Hazal'in gözü yuvarlanarak ayağının dibine gelen kaleme kaydı istem dışı. Arda tekrar konuşunca genç adamın kararsız bakışlarıyla birleşti gözleri.

"Tank sana ne dedi?"

Hazal başını yukarı dikerek "Benden ayrıldığını ve bunu bana söyleme zahmetinde bulunmadığını söyledi." Arda elini sakinleşmek için gidip saçlarında gezdirip oruşturdu. Hazal'in bakışı kasılan eline kaydı. Ardı'nın dört hâlâ parmağında duruyordu işte. Ne saçmaydı söyledikleri yalan bir şey. "Deli saçmalarını da eklemeye devam etti tabii... Konuşmaya değmez. Ona inanmadım... İnanmam da... Hem konumuz o değil!" diyerek bir kaç kez yalan yollardan konuştu. Keza o yılan herifin söylediği safsatalara sonuna kadar inanmıyordu.

"Hazal oturuman..."

"Oturmak istemiyorum, kavramak, neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Anlat neler oluyor! Herkes bir sır küpü oldu çevremde. Ne bu bulmaca mı çözüyoruz? Ben kendi kafamda bir sürü şey düşünüyorum sonra o düşündüklerime kızarak her şeyi yıkıyorum, un ufak ediyorum... Zihnimi zehirleyen sorularla kendime isyankâr oluyorum... Ve ben bu

yine geçip konuşmaya bile tenezzül etmiyorsunuz. Ben aklımda zehirle oldukça, yıkılmaya meyilli kâğıttan iskambiller gibi yıkıntılarla savaşmak istemiyorum. Arda ben düşünmekten artık kafayı yiyorum... Anlat! Nefes almak, aklımı toparlamak istiyorum."

Ani bir hareketle Arda'nın yanına yaklaşıp, titrek parmaklarını göğsünün üzerine koyduğunda, adamın kasıldığını hissetti. "Sen önceden beni bırakıp saatte özlerken, şimdi hatalar sonra geliyorum ve bırak sarılmayı, buz gibi suratla karşılıyorsun. Bir dün ayrılmadık Arda, hiç mi özlemedin beni?"

Arda konuşmadı. Buz gibi bir surette baktı. Neden sevmiyordu onu? Sevmiyor gibi davranıyordu! Daha fazla dayanamayan Hazal, yumruk yaptığı elini genç adamın göğsüne isyanla vurdu. Arda şaşkınca bakışlarıyla, onun narin bileğini yakalayıp, sıkıca bedenine sabitleyerek tuttu. Acı acı yutkunmaya başladı onun söyledikleriyle.

"Ne yaptım benim Ardama, nereye sakladın yine onu? Böyle yapınca kendini iyi hissedip, rahatlatıyorsun öyle ya! Eski kibirli, buzdolabı gibi adamın arkasına saklanacak kadar korkak oluyor, kendini iyi hissediyorsun. Peki ben... Ben ne hissediyorum Arda? Bunu düşündün mü? Sen böyle her başın sıkıştığında bu... Bu zalim adamın arkasına saklandığında, ben ölüyorum. Şimdi nereye sakladıysan çıkar bana Ardamı... Ben sevdiğimi istiyorum!"

Gözlerinden damla damla yaş süzüldü. Sesi artık çıkmıyor, dudakları neredeyse ağlamaktan birbirine değmiyordu. "Birkaç saniyede yok etmen onu. Her şey zaten hayal gibiyken, masal gibiyken, sen beni masal âlemlerine götürürken, anlamsız her şeyi elimden aldın. Oyunbozan yaramaz çocuklar gibi, masal kitabımı yırtmaya çalışıyorsun. Peki neden?"

"Masal bitti..." dedi adam. Hâlâ ellerinin altında direk gibi, sert bir kaya gibi dikiliyor ve kıpırdamadan duruyordu. Genç kızın bileğindeki tutuşu zayıfladı ve Hazal'in eli yanına cansız bir et parçası gibi salındı. Zaten bedeni de kaskatıydı. Arda boğazını temizledi. Tok sesi geriden gelen kurbağa gibi odada yankılandı.

"Belki de zaten hiç yazılmamıştı bizim hikâyemiz. Bu sadece yarısı yazılmış bir senaryoyu oynadık ve masal bitti Hazal. Daha ne olduğunu anlayamadan, sonu olmayan sayfaların arasında kaybolup gittik..."

Hazal birden geriye doğru bir adım attı. Yumruk attığı yüzüne tükürse, bu kadar ürkmezdi. Bacakları titriyordu. Neler söylüyordu dinlemeye dayanamadığı tatlı dilleri! Nasıl bakıyordu kaybolduğu eşsiz gözlerinin

Scanned with CamScanner

salim kararı. Soluk maviye dönen gözleri irileli. Burnunun içi nemlendi. Burnunu bir çocuk gibi kabaca çekerek "Sen... Sen ne demeye çalışıyorsun?" diye hesap sordu.

"Söylediğim şey gayet açık. Bitti... Sen de bittiğini görüyorsun fakat kabullenemiyorsun."

Hazal alaylı bir kahkaha attı. Tatlı sesi kabaca hıçkırır gibi gırtlağından geliyordu. "Ne kadar kolay söylüyorsun sen bu sözleri! Dilinden ne kadar terennütsüz dökülüyor bu sözler... Ne bitti Arda?" dedi ve ansızın hırçın bir haykırışla bağırdı. "Bu masal değil kahrolası, bizim hayatımız. Ne bitti!" Başını sarsınca önüne düşen saçlarını kabaca omzundan geriye savurarak devam etti. Arda onun saçlarına baktı ve elleri yumruk oldu, dişlerini sıkıldı. Önüne gelen ve yakalığına yapışıp yanağına akan perçemlerinde gözleri takılı kaldı.

"Sana dokundum..." diye usulca ağlamaklı sesiyle suçladı Hazal. "Yüreğime dokundun ve bittin... Öyle mi?"

"Hazal... Sana dokunmak zaten... Ateşe dokunmak gibiydi. Ve ateş suya dokundu. Ben... Bir damla suda... Yanmayı öğrendim..."

Hazal dudaklarını kurutacak bir hüsranla büktüğünde, titremesini durdurması nemleye umutsuzca bile gelmişti. Sesi de, yüreği de, ruhu gibi sevdiğinin kara gözlerinin derinliklerinde üşüyerek eserle titriyordu. "Ve ateş bir damla suya dokundu... Öyle mi? Sonra... Sonra da söndürdü... Kül oldu."

"Söndüm... Hevesmiş... Geçiciymiş. Geçti ve bitti. Kavuşunca tükendi içimdeki o ateş..." dedi Arda geniş omuzlarını umursızlar gibi, hafifçe silkeleyerek. Her zamanki dalgın gülümsemesiyle burukça baktı fakat dudakları gülümsemiyor, daha çok gerdiyordu. Aslında söylediklerinden daha şimdiden piymanı olarak susmuş, içinden fışkıran gözü sızım için alt ister gibi kıpırdanına bakıyordu. Bakıyordu ama şimdi de karşısındaki heyhade gözler onu görmüyordu. Nafile...

"Bunu sen mi söylüyorsun!" diye burukça, inlenerek soludu kız. "Bunun böyle olmadığını anlamak için sözlerini dinlemeye bile lüzum yok... Haline, yüzüne böyle bir bakmak kâfi... Yalan söylüyorsun!"

Şu andaki Hazal'in kırgınlığı, onu olan küskün hırsı dünyaları uğrunacak kadar büyüktü. Nasıl böyle kolay vazgeçerdi ondan! *'Dünyaları senelerle değişmem sen'* dediği aşkından nasıl geçerdi! Geçemezdi elbet, biliyordu! Bunun bilincinde olan Hazal kısa bir sesle usulca devam etti.

"Bunu beni hiçbir şey inandıramaz. Hayır! Sen ki, benim kaçtığım an-

larla bile vazgeçmeyen adam... Dokunduğumda yandığım, baktığımda kaşka akımlara aktığım kişi... Ne zaman senden uzaklaşmak istesem, bu alemdeyse bile salmayan hırçın sevgili sen... Sen mi bizden vazgeçeceksin?"

Genç kız bir adım atıp önünde gururla dikildi. Her kelimesinin arkasında duruyordu yüreği. "Sana inanmıyorum Arda Mertoğlu. Bir şey saklıyorsun. Benim bilmemi istemediğin bir şey. Hissediyorum. Ben senin ruhunu, ruhumda hissederek okuyorum. Satır satır, nüsha nüsha birlikte yazdık biz duygularımızı... Ve bana yüreğindeki kalem fısıldıyor..." Başını sağlıca iki yana salladı. "Diyor ki... Söyledikleri yalan! İnanma!"

"Hazal... Bir şey sakladığım yok." Kara gözleri dalgın bir nazarla sıkıldı yüzüne. Söylediği her kelimle, yaktığı, yıktığı, viraneye çevirdiği dünyaya bakıyordu. Bir çift ummanda buluşmuş gözlere baktı.

"Sadece orada düşünme imkânım oldu ve bu işin geleceğinin olmadığını anladım. Olamayız biz..." dedi acımasız mırıltılarla adam.

"Bunu şimdi mi idrak ettin? Her şey için geç olduğu zaman..."

"Büyüyorum, yaptığımın telafisi yok. Seninle yaşadıklarımızı geri alamam..."

"Evet... Telafisi yok. Senin ruhuma bıraktığın izlerin telafisi de, ilacı da yok... Bedenim kimin umrunda! Sonuçta bir et parçası... Bir gün elbet toprak olacak... Ama ruhum... Arda sen bedenimden önce ruhuma dokundun. Onu kendinle mühürledin. Ruh ölmez... İki cihanda da ruhlar yaşar, sen bilmez misin?"

"Özür dilerim..." dedi geriden gelen hırıltılı bir sesle. Gözleri her ne kadar donuk baksa da, kasılan sert çehresi biraz yorgundu, umursamaz maskesinin ardında sakladıklarından güçsüzdü. "Benim suçum, yapamayacağımdı." Üzgün gözlerini yere indirip, tıpkı kendi kendine söyler gibi tekrar etti. "Benim suçum!"

"Buna inanmanı nasıl bekliyorsun?" Hazal öyle bir hırçınlaşmıştı ki, ihale bir bunu söylüyor, sanki bir nakarat gibi dilime doluyordu.

"Hazal zaten zor, daha fazla zorlaştırma. Yorgunum ve dayanıksız... Kırarım... Kırılırsın, yok ederim diye korkuyorum seni. Yapma... Kabullen ve bırak."

"Beni seviyorsun." Bu sözler dudaklarından çocukça bir saflıkla dökülmüştü. Kanat atar gibi taş kesmiş yüzüne baktı adamın. Arda dik tutmuş başını hafifçe önüne eğmiş, yavaş fakat derin bir sesle acımasızca, "Sana bunu hiç söylemedim..." demişti.

Scanned with CamScanner

Hazal durdu. Sadece düşünceli bir sükûnetle ağır ağır, yorgunca baktı. Sonra içinde yoğunlaşan güçenmiş düşünceleri bir kenara bıraktı. Artık kendisini duygularının üstesinden gelmiş gibi arınmış hissediyordu. Arda başını sarsarak "Hazal sevgi yok. Sana böyle bir şey için söz vermedim, hiç söylemedim." dedi buz gibi sesiyle.

Kurgun bir kabullenişle, dünyayı ruhuna sunarcasına fısıldadı Hazal.

"Evet, şu sesimden duyamadığım gerçek..." Kafasını salladı inatla. Fakat ağır bir inatla çenesini dikleştirip, gözlerini gözlerine aşkla odakladı. "Söyledim!" dedi sevdiği kara gözlere sevdalıca bakarak. "Hem de defalarca, hissettirerek söyledim bunu bana. Yüreğinin yüreğime her vuruşunda, bana bakarken titreyen kirpiklerinin sayısınca söyledim sevgilim. Sen bana sözlerinle değil, gözlerinle, yüreğinle, dokunuşla bunu milyonlarca kez söyledin. Dilin söylemese ne yazar. Ben senin beni sevdiğini, her bir hareketinle zaten hissettim. Şimdi karşıma geçmiş, olmayacak bir şeyin lakırdısını yapıyorsun." Birden onun sırrını anlar gibi, "Beni sevmediğini söyle!" diye buyurdu.

"Hazal, konuşalım lütfen ve bu..."

Söyleyemedi. Adamın esmer yanaklarından renk çekildi, mağrur ruhundaki neşesi anbean söndü. Binbir zahmetle Hazal başını olumsuz anlamda salladı. Ettiği malûmata bir şey daha ekledi, "Senden asla vazgeçmem Arda Mertoğlu... İki cihanda candan vazgeçilir mi? Hayattan, nefesten, kalp atışından vazgeçilir mi? Her ne yapıyorsan, sana inanmıyorum. Sevmiyorum diyorsun, gözlerin *'yalan'* diye isyan ediyor. İstemiyorum diyorsun ya..." Arda şaşkınca ona bakarken, onun ne söylemek istediğini zaten anlamıştı. Hazal ince, zarif, titrek elini genç adamın göğsüne koyup, naif avucunun içinde kalbinin hızla atışını hissetti. Onun çaresizliği içinde bu nitelik vuruşlar, yüreğine kocaman, büyük bir ümit gibi düştü. Dudaklarını bükerek somurtuk bir hâlde "Yüreğin *'yalan'* diye inliyor sevdiğim... Şimdi istediğin kadar söyle... Ayrılalım de, vazgeçelim de..." Nefesi ciğerlerine tıkanmıştı genç adamın, hani elini elinin üzerine koyacak kadar basireti bağlıydı... Elini yumruk yaparak canı acıyarak sıktı da sıktı. Artık dokunmadı genç kadının eline.

Hazal hararetinden kurumuş dudaklarını diliyle nemlendirdi. "Ofur, vazgeçelim... Birbirimizi bir daha görmekten vazgeçelim... Rüyalarda buluşmaktan vazgeçelim, hatta kalplerimizin atışlarından vazgeçelim... Ya sonra?"

Arda acı acı yutkundu. Hazal başını iki yana sarstı. Vücudunu isyanla kıpırdayan, sınırlarını yıpratan kâbuslarına kendini bırakmamak için zorladı. Yüreğine çarpan yüreği, kudreti umulmaz bir süratle ihtar ediyordu sevdiği gerçeğini.

Arda titredi onun söyledikleriyle, tepeden tırnağa bir ürperme yayıldı tüm bedenine. Ufacık kız ona üstün sevdasıyla tabii bir dert veriyordu nihayetinde. Hazal elbette yanlış düşünmüyordu. Söyledikleri tamamen doğruydu ve ölene kadar arkasındaydı. Ama bu, kendisini yorgun ve bezgin hissettirmesini geçiştirmiyordu. Arda genç kadına şaşkınca bakarken, Hazal ayakuçlarında yükselerek ellerini genç adamın omuzlarına dayadı. Dudaklarını kulağına yaklaştırıp, nefesi tenine vururken kara saçlarını hafifçe okşadı. Arda donmuş gibi gözlerini sıkıca yumdu. İşte o anda kızın azalı sesi yüreğine dokunarak fısıldadı.

"Bir gün toprak olacağız ve orada, arşın altında çırılçıplak, tüm şeffaflığımızla Rabbimin huzurunda kalacağız... Ve sen, insanoğlu, orada böyle karşımda duracaksın... Acizce... Yalan yok, riya yok, düşünmek yok... Sen, o zaman benden vazgeçtiğini kanıtlayabilecek misin? İstediğini söyleyen dilin, haykırsın yalan yanlış lakırdıları... Ben senden vazgeçmiyorum Ademoğlu! İstemiyorsan bir daha görüşmeyiz... Adımı anmazsın, yüzümü görmezsin..."

Bir miktar geriye çekildi. Yüzünü yüzüne yaklaştırıp, nefesleri birbirine çarpana kadar bekledi. Kokusunu, ısısını ödünç verdi kısacık bir an. Arda onun ısısıyla titredi. Vurgun yemiş nefesiyle ciğerleri isyan etti. Hazal gözlerini, o kara gözlere mühürledi.

"Gözlerimi gözlerinden silemeyeceksin Arda Mertoğlu! Kalbin her attığında, benim kalbimin senlinkiyle bir attığını hissedeceksin ve sen yaptığından pişman olduğunda, ben orada, ilk günkü gibi seni bekleyeceğim. Senden iki cihanda da vazgeçmeyeceğim."

Ve bedenini birden ondan ayırıp arkasını döndü. "Senin kafan toparlandığında, son bir kez daha konuşacağız ve bana yine aynı şeyleri söyleyeceksen, senden gideceğim... Lâkin... Sen benden hiç gitmeyeceksin..." dedi ve arkasını dönerek kapıyı açıp odadan çıktı.

Scanned with CamScanner

Hiçbirşeyim tam olmadı senin kadar... Ve hiçbir şey istemedim seni istediğim kadar...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uzun, güçlü parmaklarını, istisnai bir biçimde sakınıyla saçlarına gömmüştü. Hakikaten kocaman adamın elleri sinirden titriyor, yüreği arsalı gibi sıkışıyordu. Sert bakışları kısılmış, güzel gözleri tuhafça gazap yağdırır gibi parlamıştı. Ne yapacağı ya da nasıl davranacağı hakkında hiçbir fikri yok gibi, döneleyip duruyordu. Bu noktaya nasıl gelebilmişlerdi! Nasıl bir kâbusun içine düşmüştü de, ne yaparsa yapsın bir türlü mefun uykusundan uyanamıyordu. Yüreğinde bir ateş, bir yara, kanadıkça tüm benliğini acı bir karanlık kuşatıyordu. Ne sevdiğine dokunabiliyor, ne de ondan vazgeçebiliyordu. Ne buradan ayrılabiliyor, ne de olanlara sırtını dönebilecek kadar karaktersiz olduğunu düşünüyordu. Basireti bağlanmış, ipleri başkasının eline geçmiş kukla gibi çekiştirilip duruyordu.

Timur elini genç adamın omzuna dokundurup "Keşke anlatsaydın olanları. İşine karışmak istemiyorum. Tutayım kendimi, karışmayayım diyorum ama bir yere kadar, olmuyor be usta. Bu tamamen senin kararın ve her ne kadar zor bir durumda olduğunun farkında olsam da, bu duruma kayıtsız kaldıkça, benim de canım yanıyor. Zaten bu meseleye karışmamamdaki en büyük etken bu. Ama..." dediğinde beklemekten sıkılan Arda, kaygılı başını ağır ağır omzunun üzerine koyarak, genç adamın kovulmuş yeşil gözlerine hüsran dolmuş yılgın bakışlarını çevirmişti. Koyu kahve gözleri günlerdir hep aynı kederle parlıyordu. Aslında hep karanlık bakıyordu, parıltılarla arası artık pek yoktu.

"Arkadaşım, bunun onu ne kadar üzeceğini elbette ki biliyordun. İlen ilk defa bir kadının bu denli birisini sevebileceğini görüyorum ve sen böyle yaparak onu kendinden uzaklaştıramazsın. Ben bile aşka inanır hâle

Scanned with CamScanner

geldim sayenizde. Yapma! Bir daha yakalayamayacağın böyle eşsiz mahlûku elinin tersiyle öteleme."

"Uzaklaştırmak istemiyorum ki Timur. Sadece aklım karışık ve bir karar veremediğim için bocalıyorum. Vazgeçmem nasıl mümkün olur ondan! Yine de bunu yapmam! İnsan canından isteyerek vazgeçemez... Ama dokunursam canı yanacak. Bunu kaldıramaz. Kırılgan, naif ve her şeyden önemlisi çok genç..."

Bu sözleri ilk defa açık ve net bir biçimde dile vuruyordu Arda ve nitekim arkadaşı da ilk defa bunu tüm şeffaflığıyla yutkunarak fark ediyordu. Gözleri genç adama üzgünce baktı. Elinden bir şey gelse yapacak ama yapamıyordu ki.

"Eğer tavsiye değil sadece arkadaş nasihati dersen... Gerçek aşkı gördüğünde tanıyan bir kişi değilimi keza daha önce hiç görmemiştim. Ancak gerçek şu ki, yanlış anlaşılmaların ya da aptalca bir gururun yolunu çıkmasına asla izin verme. Bence sen şimdi onu yapıyorsun."

"Yapmıyorum Timur biliyorsun... Bu onun için."

"O zaman, neden bunu ona sormuyorsun? Bakalım, o senden bu iyiliği istiyor mu? Buna sen karar veremezsin, biliyorsun." Arda elini sıkıntıyla yakağına bastırdı. Parmakları bronz tenini gezerken beyaz gümüşi bir iz bırakıyordu geride ve hemen gerisin geri kan toparlanıyordu tenine. "Bu konuda ona hiçbir açıklamada bulunmayacağım. Böylesi onun için iyi. Yanlış anlarsa unutması daha kolay olur. Kızar, küser, isyan eder, ama sonra da bir gün unutur! Kaç yaşında daha, hayatın başında. Zamanla aşar bu meseleyi."

"Bu söylediğine inanıyorsan, sen cidden delirmişsin demektir! Hazal tanıdığım en güçlü kız! Sadece güçlü mü? Hayır, kesinlikle değil! Bir kere tanıdığım ilk aşık kadın o. Ufak mı, ben ondan daha olgun bir kadın görmedim. Çocuk mu, sen ve ben bile ondan daha az olgunuz. Ona böyle yaparak daha çok üstüne düşmesini sağlarsın. *'Sadece bu işin yürümeyeceğine karar verdik, hepsi bu'* desen ona, inan daha inandırıcı olur. İnanır sana, bitti dersen, buna ancak bir yerleriyle güler..."

Arda ağrıyan başını iki yana salladı. Kendi ikna olmazken bu duruma, onu en az kendi kadar iyi tanıyan Timur'un anlattıklarından ikna olması zaten saçma olurdu. Düşündüklerinin girdabında savrulurken, Arda'nın gözlerindeki enerji çekilmiş ve içini tuhaf bir kasvet kaplamıştı.

"Asıl bunu yapmamak ona haksızlık olacak. Ne yaparsam yapayım benden vazgeçmeyecek, haklısın biliyorum ama elimden bundan başka

bir çözüm gelmiyor. Ben onun kalbini okuyorum, asla vazgeçmez. Önceden gurur duyduğum bu meziyetinden, şimdi korkuyorum."

Başını önüne çevirdi. Aslında gitmesini, bir an ondan gitmesini düşündüğü an bile, bedeni buz kesiyordu. Ondan vazgeçmesine dayanamazdı. Onunla olmuyordu ya, onsuz da hiç olmuyordu! Usulca birkaç adım atıp duvar dibindeki koyu mavi koltuklardan birine oturdu. Uzun iri bedeni hafifçe büküldü. Timur da yanına oturdu. Ortam çok sessizdi. Bu sessizliği kısacık bir zaman sonra, uğultulu bir mikrofondan yankılanan bir doktorun ameliyata çağrılma anonsu bozdu.

Arda kollarını dizlerine dayayıp, ellerini bacak arasındaki boşlukta birleştirerek sarktı. Kahırla başını öne eğip, istikrarsız gözlerini sıkıca yumdu. Dişlerini sıkıyor, olanlara bir çare, bir yol arıyor ama bir türlü düşüncelerinin içinden çıkamıyordu. Kapana kısılmış yaralı bir hayvan gibi vahşileşerek, onu ehlileştirecek tek kadına sırt dönüyordu.

Timur bacağını sarsmaya başladı tıpkı sıkıldığı zamanlarda yaptığı gibi ve Arda'nın gözleri onun titreyen bacağına kayınca, elini bacağının üzerine koyup durdu.

"Burada normal bir çocuktan bahsetmiyoruz. Eğer bunu yapmazsam, hep acı çekecek. Bölünmüş bir gerçeğin ortasında yarım olarak kalacak. Bir zaman gelecek ki isyan edecek... Onun gözlerinde hüzünü, acıyı, her bakıştığında kederi görmeye dayanamam. Ben o gözlerde ışığı görmeye alışığım. Zaman gelecek, tıpkı şimdiki gibi gece yataktan kalkıp evden fırlayacağım, belki birkaç gün sonra döneceğim, belki dönmem daha fazla zaman alacak. Hangi kadın bunu kabullenir? Başka bir kadının evinde günlerce, saatlerce kalmayı hangi seven kaldırabilir? Onları da ayıramam. Bunu da yapamam. O genç, daha yaşama yeni atılıyor. Şimdi düşündüğünü yarın düşünmeyebilir... Benimle düşündüklerinin arasında bocalayabilir."

"Seven kadın kabullenir. Ona gözleri kapalı inanır. Üzerine toz kondurmaz, aklına fitne sokmaz."

"Evet dediklerinde haklısın, Hazal bunların hepsini yapar ama karşısında şirret bir kadın mevzu bahis olunca... Acı da çeker, canı da yanar! Onun canı yandıkça, ben hırçınlaşırım... O zaman olan, *oğluma* olur! İkisinin canı birden yanar..."

Timur derince iç geçirdi. O da düşünüyor ve onun çıkmaz bir çemberde debelenmesi gibi kendini orada düşünceler içinde buluyordu. "Zor tabii." dedi adam arkadaşının omzuna dokunup. Hafifçe birkaç defa destek vuruşu yaptı. Arda başını usulca yukarı kaldırdı. Kaşları biraz rahat-

Scanned with CamScanner

lamış, günlerdir düşünmekten uyuyamadığından göz önündeki halkalar çökmüşlerdi belirmişti.

"Onun adına da çok kor. Henüz ne olduğunu dahi bilmiyor, hiçbir şey söylemiyorsun. Ona bunu yapmak zorundasın."

"Bugün konuşacağım." dedi Arda dalgın bir mırıltıyla. "Akşama yemeğe davet ettim. Konuşacağımızı söyledim. Ona her şeyi anlatacağım. Sonra gerisini ona bırakacağım."

Sözleri bitirdikten sonra fazla zaman geçmeden ağır beyaz mobilya kalabalık kapı açıldı ve içeriden bir hemşire çıkarak ikiliye baktı. Arda başını ağır çekimde gibi kaldırarak baktığından genç hostese, kısa bir bekleme zorunda kaldı. Kaşlarını sıkıca kırıştırarak baktı iki yakışıklı erkeğe. Gözleri parlamış, yanakları kızarmıştı.

"Efendim, Doktor Hanım'ın odası bitti. Sizi bekliyor konuşmak için."

Arda yerinden usulca kalkarken, Timur başını yukarı kaldırıp ona tepeden bakan adamı seyretti. Arda önce bir şey diyecek gibi oldu, sonra söyleyeceği şeyden vazgeçip başını sallayarak kapıya yöneldi. Sanki bedeni onu taşımıyor, üzerindeki ağırlıklar fasılsız aşağı çekiyordu. Üzerine taş bağlanıp denize atılan faılsız ceset gibi basınçsız ve sahipsizlikte yumuşak malzûm hissediyordu kendini. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde, koyulmuş bakışları koltuğa kayda. Zaten kaç gündür gide gele alışmışlardı bu ortama. Eğilmez omuzları dik, vakur yüzü kasvetle gölgelense bile ifadesizdi.

Pınar, bacak bacak üzerine atmış, dik bir oturuşla bakışlarını kapıya odaklamıştı. Yüzünde yine o fettan soğukluğu mevzu bahisti. Koyu gözleri ne düşündüğünü belli etmiyor, silah gibi kullandığı emelek masasına bürünmüş, duru güzelliğiyle genç adama baltalayıcı bir rahatlığın sükûnetiyle bakıyordu. Doktor yeniden kalkıp elini uzatırken "Hoş geldiniz Arda Bey." dedi.

Arda genç doktorun elini sıkıp, ardabozan Pınar'ın karşısındaki yerine geçti. Kahverengi deri koltuğa oturduğunda, koyu renk ceketini rahatlamak için biraz çekiştirdi ve oturuşunu ayarladı. Kol manşetinin birisini biraz dışarı çekti. Sert hatları kaybetmeden doktoru süzüyor, konuşmasını sabırlı bir durgunlukla bekliyordu. O sırada fettan Pınar, ferasat bakışlarını ilgisizce üzerinde gezdirdi. Adama bakarken de, gözleri tuhafça bir memnuniyetle parlıyordu. Arda elini koltuğa yaslayınca ona aldırmadan "Bitti mi kontrol?" diye vasat bir ses tonuyla, sakin olmaya çalışarak sordu.

Doktor bakışlarını kısacık bir an Pınar'ın mermer gibi kusursuz duran dudaklarına yönüne çevirdi. Pınar kusursuzluğunda belirsiz sinsi bakışlarını doktora çevirdiğinde, ondan önce duru bir sesle kendi konuştu, "Bitti."

Arda onu kale almayarak bakmıyor, açıkçası normal zamanlardaki gibi ilgilenmiyordu. Doktor elindeki kalemiyle oynarken "Ben de sizi bunun için çağırdım zaten. Terapi hakkında konuşacaktık."

İşte bunu duyan Pınar, ancak o vakit kusursuz duruşunu bozarak yerinden doğrulup, gözlerini genç adama itinayla dikti. Başını hafifçe yana kırıp, gözlerini yüzüne odaklayarak her bir ayrıntıyı denetlemeye aldı.

"Sana bu konunun ne kadar hassas olduğunu söylediğimde, bana kulak vermedin Arda. Hep göz ardı ettin gerçeği. Bir de sürekli bana cephe almaya kalktın. Al işte, olacağı buydu. Ne bekliyordun ki?" diye laubali bir biçimde dudaklarını büzdü.

Kesintisiz sabrının sonuna gelen Arda, dişlerini sıktı. Onun sesini her duyduğunda, elinin tersiyle ağzına bir tane çakmak istiyor, ancak bunu yapamadığı için de onurluğundan aşağı sıcak bir şeyler süzülüyordu.

Hayır! Bu aşk değildi! Hazal'a hissettiklerinin binde birinin yarısını bile bu kadına hissetmemişti. Sevgi, saygı ise hiç değildi. Sadece öfke! Geçmişte onu sevdiğini nasıl düşünmüştü? Sesini duyduğu zaman yaptığı yanlışı, affedilmez hatası aklına geliyor ve ellerini onun gırtlağından uzak tutmaya çalışırken buluyordu kendini. Dirayetli yanını yönetmeye çalışıyor, öfkesini sükûnetiyle kuşatmaya çalışıyordu. Sabır diler gibi başını doktora çevirdi.

"Sorun ne Doktor Hanım? İyi olduğunu söylemiştiniz?"

Doktor elindeki kalemi köşedeki kalem kutusuna bıraktı. Ellerini masaya dayayıp biraz tedirgin bir gerginlikle, gözlerini hastasının velisine dikti. "Bakın Arda Bey... Durum hiç iyi değil şu anda. Ben Ayhan'ı hiç böyle beceriksiz bir tutumda görmedim. Çok hırçınlaşmış. Sürekli kendine zarar verme ve birilerine sert davranma telaşında. Buraya geldiğinde, bu kadar kötü değildi bu çocuk. Yanlış anlamayın lütfen, amacım sizi suçlamak değil... Fakat böyle giderse sorun büyüyecek anlatmak istediğim bu!"

"Bunun farkındayım." dedi adam elini şakağında gezdirip kaşır gibi yaparak. Sıkıntıyla iç geçirdi belli belirsiz. "Evde de tüm oyuncaklarını kırmaya başladı. Birkaç gündür böyle. Derdini anlayamıyorum ki yardımcı olayım. Uyumuyor, oynamıyor, yemek yemeyi reddediyor." Yerinde kaygıyla kıpırdandığında, hiç istemediği kelimeler dudaklarından dökülüyordu.

Scanned with CamScanner

"Oğlum... Mutlu değil!"

Cevap isteyen gözlerini doktorun açık yeşil gözlerinin içine odaklayarak, istediği cevabı almak için dikkatli bir atılım yaptı.

"Bakın, ilk geldiğinde bu kadar hırçın değildi. Ben onu tanımıyorum fakat birbirimize alışmaya çalışıyoruz. Ona yaklaşmaya çalışıyorum, söylediklerini yapıyorum ama sonra bir anda eskiye dönüp, tüm ipleri koparıyor. Yaklaştığında sorun yok! Sorun, bir anda verdiği hırçın tepkilerinde Doktor Hanım. Ani değişimleriyle, ne yapacağını bilemiyorum."

"Arda Bey..." dedi doktor uyarıcı bir üslupla. "O henüz beş yaşında bir çocuk. Üstelik normal bir çocuk gibi değil. Ondan normal bir yaşam tarzı beklerseniz hata yaparsınız. İlk olarak bunu unutun. Hazırlıklı olun. Bakın, onun etrafında oluşan olumsuzluklar, sevgi açlığı, ya da huzursuz ortamlar... Bu gibi çocukları, normal olanlardan daha çok etkiler. Normal bir çocuk büyür... Beş altı yaşından sonra yürürken elini tutmazsınız, bir zaman sonra da kendi başına bırakırsınız ama Ayhan'ın... Bir ömür boyunca elini bırakamayacaksınız! Hiçbir işini kendisi yapamayacak. Elini uzattığı zaman, birinizin elini yanında bulacağını bilmeli. O, annesine ve babasına bağımlı, muhtaç bir çocuk. Yemeğini kendi yiyemez, suyunu içemez, tuvalete gidemez. Müsterih olun. İhtiyacı olduğu zamanlarda yanında olmadığınızdan sebep hırçınlaşıyor." Doktor derin bir iç geçirdi. "Bakın, güven çok önemli onun için." Bakışlarını Pınar'a çevirdi. "Aynı evde yaşadığınızı söylüyorsunuz. Evli olmanız bizim konumuzun dışında, bu sizin kararınız. Bu sizin kararınız ama çocuk bir şeylerin ters gittiğini fark ediyor, yanında huzursuz davranışlardan kaçınmalısınız."

Pınar çenesini bilmişçe kaldırıp, Arda'ya meydan okuyarak baktı. "Arda ve biz sadece aynı evi paylaşıyoruz, aynı hayatı değil Doktor Hanım ve babamız, oğlumuz konusunda biraz ketum. İlgiyi başka yerlerde arıyor. Çocuk huzursuz ortamda kaldı ansızın. Ben tek bakarken daha sağlıklıydı."

"Pınar!" dedi Arda dişlerinin arasından. Sesi geceye Araf'ta üflenen sûr gibi çalındı... Gözleri öylesine bir koyuluğa bürünmüştü ki, içindeki kehribar rengi hareler ateşe verildiğinde kocaman bir cehennem çukuru belirmişti. Genç kadın, onun koyulan sert bakışlarıyla ürkse de, yerinde huzursuzca kıpırdansa da, inadından vazgeçmeyerek gözlerini dikip baktı. Bir de umursamazca omzunu silkti. "Bu, oğlumuz için sevgilim, doktoru her şeyi bilmeli. Sonuçta ona göre yol izliyor."

Arda'nın çenesi kasıldığında, dişlerini gıcırdattığını fark edemedi.

Sanki kravatı boğazına geçirilmiş bir urgan gibi gırtlağını sıkıyordu. Elleri yumruk olmak istediğinden gergin parmaklarını açıp dizine koymuş, bir bacağını sıkıntıyla hafifçe sarsıyordu. Bu kadın canını almak için mahsus mu yapıyordu?

Pınar ilgisiz gözlerini onun içini ateşe veren hırçın koyuluklarından ayırdı.

"Oğlumuz aramızdaki çekişmeden etkileniyor Doktor Hanım. Bu aralar aramızda biraz sorunlar var, malum henüz yeni kaynaşma aşamasındayız ama geçecek. Sonuçta biz birlikte oldukça, o da bu duruma alışacak! Ortam yumuşayacak. Biz bir alleyiz!" Sinsi bakışlarını genç adama çevirip, kavisli tek kaşını kaldırarak ellerini kamının üzerine koydu ve parmaklarını birbirine geçirip, geriye yaslandı. "Sorunlarımızın *ortadan* kalkacağına..." derken kelimelerin üzerine tek tek vurgu yapmıştı. "Halledeceğine emin olabilirsiniz. Bir dahaki seansta daha iyi bir Ayhan göreceksiniz. Tabii babamız, üzerine düşeni yapacaktır. Değil mi sevgilim!"

Arda yerinden hışımla kalktı. İri vücudu kadının üzerinde hışımla dikildi. Biraz daha böyle dursa, katil olması işten bile değildi. "Başka bir sorun var mı Doktor Hanım?" diye hiddetlice kaba bir tutumla sordu.

Doktor yerinden ürkekçe kalkıp, bu üstkütesi adama bakarak "Sadece ona uygun bir ortam hazırlayın ve elini uzattığında annesini ve babasına ulaşabileceğini bilsin. Kendini güvende hissedip, ihtiyacı olduğunda birisinin elinin uzanacağını kavrasın..." diye öneride bulundu.

Pınar yerinden kalkıp doktora uzanarak tokalaşırken, Arda arkasına bile bakmadan kapıya yönelmişti. Kapıdan çıktığında öfkesi ve hiddeti nefesini kilitliyordu. Kasılmış bedeni kum torbasına dönmüş gibi gergin duruyordu. Elleri yanlarında yumruk olmuş, hiddetinden geniş göğsü hızla kalkıp iniyordu. Ayağını yanındaki çöp tenekesine savurduğunda, metal kutu aldığı tekmeyle yere, büyük bir gürültüyle düşüp, boş koridoru tiz sesiyle inletti. Kapı açılıp genç kadın önünde belirdi. Arda birden geriye döndü ve daha ne olduğunu anlayamadan genç kadını gırtlağından yakalayıp, kapının yanındaki duvara ittirdi. Zalimdi, öfkeli, canı ve düşüncesiz. Sıktıkça sıktı parmaklarını. Hırsından kudururken, hırsını alamayarak hırçınlaştı. Pınar gırtlağını saran pençe gibi elle ne olduğunu anlamadan nefessiz kalmıştı. Genç adamın iri eline can havliyle sarılıp, debelenerek kurtulmaya çalıştı. Oysa Arda gözü dönmüş bir şekilde, öfkesi burnunda hırlarken, üzerine abanıp canlıer gibi dişlerini sıkarak fısıldadı.

"Bir daha bana *sevgilim* dersen, seni eşsiz sevgimle boğarım kadın."

Scanned with CamScanner

Ateş gibi nefesi yüzüne vururken devam etti: "Nefretimle! Hiddetimle!" Göğsünden çıkan nefesleri hırıltılıydı.

Pınar elini ayamadığı için nefessizlikten yanakları kızarmış, gözları irileşerek bebermeye başlamıştı. Arda'nın kayıtsız bakışları esmer tenine, alnına kaydı. Yüzünü sıkıntılı bir ter tabakası kaplamıştı kadının. Elini almışken, onu parçalara ayırmak istiyordu. "Senin gibi bir yılanı nasıl tanıyamamışım. Hepsi senin yüzünden..." Tıksınerek tükürür gibi söylüyordu bunları. "Boynunu kurtarmak için kendimi zor tutuyorum. Eğer bana çocuğumuzu aldığın yalanını söyleyip ortadan kaybolmasaydın, şimdi ben onu tanıyacaktım. Sayende oğlum yaralı bir çocuk olarak büyüdü ve senin yüzünden daha da yara alıyor." Kadının boğazını biraz daha sıktı. Genç kadının dudaklarının arasından hırıltılı, yarı öksürük bir hıçkırık çıktı. Gözleri şimdi alamadığı nefeslerinden yalvararak, bön bön bakıyordu.

"Şimdi senin boynunu kırmamam için bana tek bir neden söyle... Kahrolası tek bir sebep!"

"Ayhan!" Ses arkadan geldi. Elinde su şişesiyle yanına gelen Timur, onlara hiç dokunmadan bakarak "Ayhan geliyor Arda, gemye çekil." dedi dişlerinin arasından uyararak ve Arda dişlerini sıkarak hiç istemeden elini gevşetip, kadını oyuncak bebek gibi kenara savurdu. Pınar ittiklendiği yerde doğrularak dengesini sağlamaya çabşırken, elini boğazında gezdirip acı acı öksürüyordu. Yüzü kızarmış, terden saçları yüzüne yapışmıştı. Dakikalarca korkudan titriyordu. Bu deli onu öldürecekti! Kendine gelmeye çalışırken parlamış gözleriyle deli cesaretine bürünüp, hâlâ kafa tutma telaşındaydı.

"Oğlumuz..." dedi birkaç defa cansızca öksürdü. "Bir daha bana elini sürersen... O'nu sana göstermem. Seni ona kötü anlatır, uzaklaştırırım."

Üç aylık gibi kıvrıla kıvrıla. Elindeki kozunun farkındaydı. Çok güçlü sebeplere dayanıp, boyundan büyük oynuyordu. "Onu sana yasaklarım Arda. Hasta bir çocuğa, bunu yapabilecek misin? Babasını kötü bilecek..." Biraz daha durulu yutkunarak. Düşündükleriyle gözleri kusursuz bir kırtanlıkla parladı. Dudaklarından dökülen bu kelimelerin, doğru kelimeler olduğunu, ancak genç adamın elinin yumruk olduğunu fark ettiğinde anladı. Anladığı rakit ise inadına devam etti, "Ona bunu yapabilecek misin Arda?"

Arda zapt edemediği hiddetine yenilip üzerine atılınca, arkasında bir hareketlenme oldu. Sonra Timur'un sesi geldi. "Bak sana meyve suyu aldım Ayhan, ister misin amcacığım?"

Arda aparatsız arkasını döndü. Hemşirenin yanındaki ufak çocuğa bakın

Hemşirenin yanında sıkıca kavradığı ufacık eliyle, kapının hemen girişinde dikiliyordu. Adamın üzgün bakışları oğlunun ufacık bedeninde sekmeye çıktı. Yüreği burkuluyordu ona ne zaman baksa. Canını çok yakmışlar mıydı acaba? Acıyınca söyleyemezdi ki. Tahlilleri için kan almışlardı. Gözleri oğlunun boşta kalan eline kaydı.

Ayhan'ın yanında asılı kalan eli, sürekli bir sarsıntı hâlindeydi. Bedenini kontrol altında tutamıyordu. Başını gövdesinin üzerinde tutamadığı gibi, vücudu otokontrolünü sağlayamıyordu. Melek yüzü normal çocuklar gibi değildi. Kaşlarının arası bitişik ve onlara has güzel bir görünüşleri vardı. Özel olduğunu göstermiyordu. Allah'ın mucizesi gibiydi. O Down sendromlu bir çocuktu! Başını kaldırıp babasına baktığında, gözlerini ona odaklamaya çalıştı fakat gözleri ve bedeninin özdenetimini sağlayamadığından, gözleri şaşılaşıyor ve burnunun ucuna kayıyordu. Koyu gözleri tek bir noktada uzun süre duramıyordu. Arda hareketlenip, yüreğindeki acıyı hafifletmeye çalışarak dudaklarına yalandan bir gülümseme kondurdu. Usulca oğlunun yanına geldi. İki parmağıyla pantolonunu biraz yukarı çekiştirerek, ufaklığın önünde diz kırdı. İlgili bakışlarının arasında, elleriyle topçuk yanaklarını kavrayarak yüzünü kendine çekti. Baba yüreği kocaman oldu adamın... Büyüdü, büyüdü, büyüdü ve acıyla patlamaya yüz tuttu. Böyle yapınca gözlerini kusacık da olsa ona çevirme imkânı sağlıyordu oğlu. Gözleri, onun gibi bakan kara gözlerinde kayboluyordu.

"İyi misin Ayhan?" diye sordu şefkatle. Ona hâlâ *'babacığım'* diyemiyor, çocuğu tedirgin etmekten ürkerek çekiniyordu. Oysa onun bu masum ve tatlı hâliyle, onu kucağından, yüreğinden ayırası gelmiyordu. Ayhan yanındaki elini titreterek yukarıya güç bela kaldırdı. Dudaklarını öne doğru uzattı, kıpırdattı ama ilk kelimeler hemen dökülmedi dudaklarından. Birkaç saniye sonra konuşabildi.

"O...O..." derken derince bir nefes aldı ve devam etti, "Oy... Oyun..." dedi ve bir nefes daha çekti içine. Dudaklarının kıyısından balonculuk tükürükleri saçılmaya başlayınca, Arda uzandı ve onun hırkasının cebindeki mendilini iki parmağıyla çekerek aldı. Oğlunun dudağından uzun suyu şefkatle silerken, Ayhan dilini şaklattı ve " Oy... Oyuncak..." dedi sonunda.

Arda dudağının kenarını tekrar kurulayıp mendili cebine koydu. Oğlu elini titreterek kaldırıp, sıkıca kavradığı kırık arabasını babasına gösterdi. "Y...Yap." Sonra eli daha fazla yukarıda kalmadan derhal yanına düştü. Arda'nın üzgün bakışları süzülerek oğlunun yanında sarkık duran

Scanned with CamScanner

eline kaydı. Tekerleği kırılmış arabasını sıkıca kavrayan tombul ellerine hüzünle içi giderek baktı. O arabayı henüz gelişken almışlardı ve belli ki yine hayıflanarak kırmıştı. Oğluna uzandı. Oyuncağı eline alırken, ufacık elini kendine çekip, üzerine dudaklarını koyarak öptü. Sonra da yanağını koynu tenini hissetti. Ayhan onun yeni çıkmış sakallarının narin tenimde hissedince, tatlı bir totamla gülümsedi. Tek omzunu sarsarak yanağını sürmeye başladı. Bu onun, sevgi gösterisiydi.

"Tamam yaparım."

Yukarı doğrulduğunda Pınar başında dikiliyordu. Genç kadın sağın omzundan geriye savrulu ve şuh bakışlarını ufaklığa dikti. Ahveste adımlarla yanlarına yaklaşmaya başladı. Ayakkabısının zeminde çıkardığı topuk sesi, Ayhan'ı tedirgin ediyordu. Her tık tık sesinde tek gözü seğiriyor, ellerini kulağına kapamak için savaş veriyordu. Oğluna yaklaştığında Pınar, Ayhan gerildi ve tenden rengi gitti. Ufacık ağzı büzülerek öne uzadı, gözlerini bir dengede tutmaya çalışarak babasına tuhaf bir kırmaşayla baktı. Sanki yardım ister gibiydi yakaran gözlerindeki pırıltı. Anda fark edemedi bu bakıştaki kırmaşayı. Ayhan yutkundu ve mavi göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Omuzları sarsılıyor, yüzü de tuhafça kızarıyordu. Pınar aldırmayarak aşağı eğilip, kemiklerini kıracak derecede sertçe çocuğa sarıldı.

"Baban sana yenisini alır oğlum, üzülme. İstersen oyuncak fabrikası kurar sana."

Ayhan bir şeyler söylemek istedi ama başaramadı. Ağzının içinde dolanmaya başlayan kelimeler karmaşık ve çözülmez bir dengede durdu. Sanki kelimeler çıkmıyordu uyuşmuş dilinden. Zehirlenmiş gibi hissedip cümleleri. Heyecanlanınca, korkunca hiç konuşamıyor, hepten kekeliyordu. Elini genç kadının omzuna koyarak, sıkıştırmaya çalıştı. Fakat dışarıdan görenler onları sarılıyor gibi algılardı kesin. İşleri o kadar zayıf ve güçsüzdü ki, daha çok sarılmak ister gibi eli omzunda titriyor da başaramıyormuş gibi duruyordu. Nefes alamıyordu kadının zalim sarılışından.

"Bı... Bı... Bırak..." dediğinde sesi anın içinde yayılarak, Pınar çocuğa daha sıkıca sarılıp, onun geri çekilmesini engelledi. Çocuk huzursuzca debelenmeye başlayınca, iki parmağıyla etini kavrayıp, narin kolundaki hassas tenini çimdirdi.

"Bıu... Bıı..." diye ağlayan çocuğa iyice sokuldu.

"Bırakamam annem, neden bırakayım seni? Korkma baban da bırakmayacak bizi. Terk etmeyecek..."

Çocuk huysuzlanarak ağlamaya, durduk yere bağırmaya başladı.

Canı fena acımıştı ama söyleyemiyordu ki derdini kimseye. Sadece annelerine sular gibi yaşlar süzülürken, ağzından savrulan tuhaf bir kelimeler asılı kalıyordu. Öyle ki, onun acı sesi boş koridorda kimseye yankılanmıyor, herkesin kulağına girip, ruhuna acı bir çığlık gibi sürülüyordu.

Pınar oğlunu bırakıp yukarı kalktı, nemlenmiş gözlerini genç adama çevirdi. Koyu gözleri hırçınlaşmış ve dudakları sinsice bükülmüştü. Anda onun gözyaşlarını seyrederken, ne yapacağını bilemeyerek oğlunu sakinleştirmeye çalışan hemşireye baktı. Pınar, sırtsız bir yılan gibi yanına yaklaşıp, zehrini kusmaya devam etti.

"Hepsi senin yüzünden bak..." dedi hiddetsiz sesiyle. "Oğlumuzu ne hale getirdin. Onu bırakmamızdan korkuyor. Yazık sana... Hasta çocuğumuzu ittirdin. Zalim ve vicdansuz birisin." Canını yakarak söylediğinde, adım boş dolundu ve kocaman yüreği burkuldu. Daha fazla oğlunun acı çığlıklarına, inlemelerine yüreği dayanamadığından, ansızın yere eğilip, kollarını ufacık bedenine sararak sıkıca korunaklı göğsüne bastı. Oğlunu sakinleştirmeye çalışırken, çocuk bakışlarını annesine çevirip, yanağına süzülen duru yaşlarıyla, dudakları burukça bükülerek hıçkırdı.

"G...G...Git..."

Babasının omzunun üstünden elini uzattı ve salladı. Anda kulağının dibinde yankılanan sesle, onu kollarına alıp yukarı doğruldu. "Tamam gitmeyecek..."

Bu sözler çocuğu sakinleştireceğine, daha bir hırçınlaşmasını sağlıyordu. Hemşire çocuğa yaklaşıp, kucağından alarak "Şimdi arkadaşlarını görünce biraz sakinleşir efendim. İsterseniz ben onu sınıfa götüreyim." dedi.

Anda oğluna sıkıca sarılıp, tuzlu gözyaşlarıyla ıslanmış beyaz yanağından öperken "Akşama gelip seni alacağım tamam mı?" diye kulağına fısıldadı. Yüreği nasıl da yorgun atıyordu oysa şimdi. Eliyle yanaklarını kurulayıp, saçlarını sıvazlayarak okşadı.

Çocuk geriye çekilip, ıslak gözlerini kırpıştırarak babasının yüzüne çevirdi. Bakışlarını kaydırmadan bakmaya çalışıyordu. "Ta... Ta... Tamam." dedi ve içli içli içini çekti. Dudaklarında hâlâ yarım kalmış hıçkırıkları hüküm sürüyordu. Anda cebine tekrar uzanıp mendilini alarak, oğlunun dudaklarını ve gözlerini kuruladı. Çocuk bakışlarını yana çevirdiğinde, masum gözleri annesinin gözlerine odaklandı. Ve kızdığından sebep öfkeyle, acıyla parladı ve elini öteleyerek "G... Gi... Git..." diye yineledi sözlerini.

Scanned with CamScanner

Arda, Pınar'a baktı, kadın ağlıyordu. Hıçkırıklarının arasında "Gitmem... Annem." diyordu. O konuşuyor, çocuk huysuzca kıpırdanıyordu.

Bir saat sonra oğlundan ayrılmak zor olmuştu. Nedendir bilinmez hâlâ 'oğlum' denilen bu sözcük dilinden bir türlü tereddütsüz dökülemiyordu. Ayhan'ı canını verecek kadar seviyordu, o ayrı ama oğlu olarak kabul edemiyordu yüreği. Sürpriz gibi girmişti hayatına ve yaşamındaki tüm dengeleri gibi içindeki düşüncelerini de yerle bir etmişti.

Baba! Bu düşünce ne zaman içine düşse, kendine kızıyordu. Acaba içinde baba şefkati yok muydu? Belki henüz alışamamıştı ona, bu da olabilirdi. DNA raporları olması, içinde bir şüphe olurdu ama yoktu. Ayhan da bu yazıdan hoşlanmıştı. O da yeni hayatına alışamıyordu. Çocuğu evinde bırakıp şirkete geçmek için yola koyulduğunda, derhal şirkete gidip, işlerine gömülüp, kafasını dağıtması gerekiyordu. Ancak böyle unutuyordu az da olsa denilen. Akşam Hazal'la buluşacaktı. Dudaklarından ahlaksız bir küfür döküldü. Lanet olsun! O günkü söyledikleri şeyler hâlâ kulaklarında ve yüreğinde bir deprem gibi duruyor, artçı sarsıntılarla hiç geçmeden devam ediyordu. Oysa arkasından koşup sarılmak, kollarından bir an olsun bırakmamak istemişti. Konuşurken nasıl o kadar metanetli durduğunu ise, hâlâ çözemiyordu. Oysa taş olsa kanar, buz olsa erirdi o sözlerle ama baba olmak böyle herhâlde!

Nasıl vazgeçerdi ondan! Geçmezdi elbette! Hazal onun her şeyiydi. Yüreğine eş olan eşsiz kalbi, sol yanağının kenarında sevimli bir çukur açarak daima gülümseyen küçük, müşfik ağzıyla çok canı yakın bir mahlûktu sevdiği... Sonra aklına Ayhan geldi. Hedefini buz tuttu anında. Ona muhtaçtı. Gecelerine, gündüzlerine, saniyelerine muhtaçtı bebeği. Geceleri çağırdığında yanında olmalıydı. Elini uzattığında tutmalıydı. *Baba* diyordu çişe çıkarken... Suyu da baba diye istiyordu. Düştüğünde kaldırmalı, istediği bir şey olduğunda vermeliydi. Ama aynı zamanda annesinin yanında da olmalıydı ufak yavrusu. Onu annesinden ayıramaz, anne şefkatinden mahrum bırakamazdı. *'Baba gitme...'* demesi hâlâ kulağında çınlıyordu. *"Gitme baba!"*

Ne var ki Pınar'la Hazal'ı aynı evde tutamayacağına göre, bir şeyleri göze almalıydı... Lanet olsun nereye dönse keskin bıçak... Canı yanıyor, yandığı kadar yakmak istiyordu.

Öğlen çabuk geçti. Akşamı doğru endişeleri ve içindeki tuhaf kurmaşık hissi büyümeye başladı. Onunla konuşması gerekiyordu. Ama na-

sıl? Bu durumu nasıl izah edecekti? Nasıl açıklardı? Çocuğumu bırakamam kısa cümleyi mi, yoksa seni de bırakamam, sana da benim ihtiyacım var...

Pınar... O kadının söylediği sözler hâlâ taptaze beyninde dönüyor, her hatırladığında, ilgi kemiğinden ayrılıyordu.

"Senin gibi muhtaç bir adama çocuk doğuracak kadar şuurumu kaybetmedim henüz. Asla senin gibi bir acizlikten çocuk sahibi olmam. Sana mı bakacağım, yoksa çocuğuna mı? Bu bebeği en kısa zamanda aldırıp, senden ve içimdeki yaratıktan kurtulacağım... Zaten bu halde benzemiyor bana sunduğun hayat! Utanıyorum seninle bir yere giderken. Herkesin gözü üzerimde, herkes acıyarak bakıyor bana. Ben; bu hâllere düşecek kadar aşağılanmadım henüz... Kör bir adamla, karanlık bir geleceğim olmaz... Gencim daha, güzelim, bebek bakıcılığı için sabrım yok. Kendine daha yaşlı bir bakıcı bul Arda!"

Bu zalim sözleri söylemiş ve evi terk etmişti. Lanet olası kadın, madem doğuracaktı neden gitmişti? Madem istemiyordu, o zaman neden aldırmamış, dahası doğurduğu hâlde neden ona bu önemli haberi söylememişti? O gün Timur bunu söylediğinde, yanlış anladığını sanmıştı. Gerçeği kavradığındaysa, sanki dünyayla ilişkisi kesilmişti. Amerika'ya gitmişse hâlâ bir umudu vardı. Onun çocuğu olmaması konusunda bu umut ama özel hastanelerde defalarca yaptırdığı DNA testi bunu yalanladı. Onun çocuğuydu! Dahası onun tek oğlu, ufacık çaresiz bebeği, bir ömür ona muhtaçtı! Acı gerçek buydu. Ellerini sıkmasıyla yüzüne kapatıp, derin derin soluklanmaya başladı. Başını geriye attığında gözleri saate kaydı. Saat gelmişti. Biraz dolaşıp kafasını toplayıp sonra, kaçınılmaz olan soruşa gidecekti. Yeniden doğrulup kalkarken, içinde hâlâ derin hisleriyle telaşı vardı. Ne yapacağını bilemiyordu, belki bu konuda Hazal ona yardımcı olurdu!

Şirketten ayrılıp aracına bindiğinde, sıkıntıyla direksiyonu kavrıyor, mesafe kısaldıkça kalbi tuhaf bir telaşa yenik düşüyordu. Tam restoranın otoparkına girecekti ki telefonu çaldı. Bakışları yan koltuktaki telefona kaydı. Aracı yerine park edip, telefonuna uzanıyordu ki tekrar çalmaya başlayınca uzanıp aldı ve ekranına baktı.

"Sikter!"

Dişlerini sıkmaya başladı. Bu kadın bir gün elinde kalacaktı. Ne sayıyordu hâlâ? Birlikte olacaklarını mı? Dünyada bir o kalsa, ardına dönüp bakmazdı! Telefonu açtığında ona kızmaktı amacı, ama velâkin kulağına eziyetli sesler gelmeye başlayınca, apansız donup kaldı. Arda'nın birden

Scanned with CamScanner

bedenime acemi bir his yüklendi. Korku! Baba yüreği sızlamıştı! Oğlum bir şey olmasından korkuyordu! Elini saçlarında gezdirirken, kaba sesiyle "Pınar, doğru konuş anlamıyorum." diye ihtiyatla sordu.

Kadın konuşuyor, o an ne söylemek istiyorsa anlatamıyordu.

"Ayhan, Arda... Ayhan merdivenlerden düştü, hemen eve gel... Seni istiyor."

O kadar konuşmanın içinden tek anladığı buydu. Telefon kulağında, gözleri restorana kaydı. Kalbi hızlanmış, yüreği burulmuştu. Bakışları cam kenarına ulaştığında, Hazal'ın durgun bir şekilde dirseklerini masaya dayayıp, gözlerini denize çevirmiş şekilde onu beklediğini fark etti. Yüzü incinmiş, zülmüştü sevdiğinin. Bunu bu kadar mesafeden bile anlayabiliyordu. Yüreğine bir ağırlık çöktü, içine dehşet bir sıkıntı. Yanına gitse... Yok, vakit kaybedemezdi. Telefonu kapatıp tekrar tuşladı. Bakışları hâlâ camdaydı. Hazal masaya dayadığı dirseklerini sıçrayarak çekti ve yanındaki çantasına uzanıp telefonunu açtı.

"Efendim..." dedi heyecanlı ses. Nazlı tınısı ansızın kulaklarına gelince, gözlerini kapadı genç adam. Tılsım gibi gelmiş, yüreğindeki gamı keder söküp almıştı o birkaç saniyede. Sonunda gözlerini açtığında, dalgaları denizdeki telefonuyla o hâlâ denizi izliyordu. Hazal saçlarını kenara çekiştirdiğinde, o saçlara dokunamadığı için eli dizinde yumruk oldu.

"Arda, orada mısın?"

"Hazal..." dedi arda dişlerini gıcırdatarak ve hemen kendini toparlayıp devam etti. "Biliyorum konuşacaktık ama... Benim acil bir işim çıktı. Şimdi anlatamam, fakat en kısa zamanda açıklayacağım..."

Hazal'ın başını geriye attığını, gözlerini sıkıntıyla kapadığını, daha sı elini yüzünde bocalayarak gezdirip, saçlarını kabarttığını gördü. "Tamam..." dedi kabullenerek. Biraz duraksadı. "Ne kadar geç kalırsın?"

"Bilmiyorum..." diye yanıtladı Arda. "Sana zaman veremem. Bekleme sen." Oğlu aklına gelince "Bak konu acil sonra konuşalım."

Açıklama yapmadan telefonu kapatıp yanındaki koltuğa attı. Öfkeyle ellerini direksiyona sertçe geçirdi. Birkaç defa daha hiddetle vurdu. Hıncını yine de alamadı. Sonra da son bir defa daha Hazal'a bakıp, arabayı çalıştırdı. Araba ilerlerken geniş camın yanından geçtiğinde, son bir kez daha bakıp sevdiği kadına yola koyuldu.

Bu olayın akabinde işler hep sarpa sarıyordu.

Elini ensesine koyduğunda Arda, genç kadın hırsla yerinden kalkıp, ellerini silkeledi.

"Lanet olsun bana bağırmayı kes!" Pınar ellerini saçlarına gömdü. Birkaç adımla içeriyi arşınlayıp arkasını döndü. "Çok bilmiyorsan sevgilinin peşinde koşana kadar, gelip çocuğunun yanında dursaydın da, merdivenlerden düşmesine engel olsaydın." diye acımasızca yüreğinden vurmaya çalıştı. Arda birkaç adım atıp önünde belirdi.

"Sana onu üst kata çıkarmamanı söylemiştim. Hem merdivenin başına yapılmış korumalı kapıyı nasıl açık bırakırsın? Neden dikkatli olmuyorsun?"

"Sürekli peşindeyim zaten. Akşama kadar canım çıkıyor kuyruğu gibi ona yapışık gezmekten. Çok zamandır uykularım yarım, dinlenemiyorum bile. Ben de insanım kahrolası, robot değilim, yoruluyorum."

Şikâyetleri gerçekti. Kadın gözlerini sürdürerek amcasına baktı. Tarık Bey o ana kadar sessizdi ve oturduğu yerden doğrulup, uzun bedenini öne büktü. Bakışlarını genç adama çevirdi. Sesi sakin ve pürüzsüzdü. "Oğlum, sakin ol... Olmuş olan bak bir şeyin yok... Sadece canı acıdığı için o kadar çok ağlamış." dediğinde Arda ona öfkeyle baktı. "Lanet olasıca ağzını kapalı tut dedim sana."

Yaşlı adama hiddetiyle bağırdığında, Şahmeran Tarık irkildi. Daha önce bırak sesini yükseltmeyi, saygısızlık dahi etmezdi bu anlayışlı çocuk. Ama artık bu adama zerre kadar saygı duymuyordu.

"Arda..."

"Bunun neresini anlayamadın, sus artık Tarık." diye tısladı Arda yine. Derin derin soldu. "Olabilirdi! Ölebilirdi! Canı yanabilirdi! Dikkatli olacak... Uyku uyumayacak gerekirse, bir saniye gözlerini kapamayacak..." Bakışlarını adamın gözlerine hiddetle dikip "Ve sen, onun işi bu ikisi, sen de en az onun kadar günahkârsın. Oğlumu benden sakladınız. Hasta bir çocuğu baba sevgisinden mahrum bıraktınız. Ben şimdi ona nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum. Aklı olmayan siz, durmuş burada bana akıl vermeye çalışıyorsunuz..."

Evin içinde sessiz bir gerginlik vardı ki amcası, gölgeye benzetmişti onları. Sonra yaşlı adam yüzünde beliren kabullenmez ifadeyle karşınca baktı ikisine. "Bak, ben sadece sizin kararlarınıza saygı duydum. Eğer günah keçisi arıyorsanız, bu ikinizinle. Onu siz yaptınız. Hayatına siz karar verdiniz. Kavgasını bana taşıtmayın." Büyük bir soğukkanlılıkla bakıyor-

Scanned with CamScanner

du. Bu işin daha fazla uzamasını istemiyordu. Elini dizine koyup Pınar'a baktı ve kaşlarını çatarak gözlerini süzdü. Uyardı, tek bir söz söylemeden susmasını işaret etti. Kız umursamazca omzunu silkti.

Arda yaşlı adama baktı. "Böyle mi saygı duyuyorsun bana? Sana defalarca sordum. Bebekle ilgili ne yaptığını, hayatını nasıl yola soktuğunu sordum yeğeninin ve sen bana her defasında *'artık bebek yok, seni istemiyor!'* dedin. Yalan söyledin. Yerini sakladın..."

"Tamam, haklısın oldu olan artık fakat gerçek olan bir şey var... Oğlun var ve sana muhtaç. Hasta çocuğunu bırakmayı mı düşünüyorsun?"

Kapı çalındığında Arda umursamadı. Sadece bir an duraksadı konuşması ve ardından derhal devam etti. Hâlâ celallenmiş bir biçimde bağırıp çağırıyordu evde.

Saniye Hanım kulağına gelen seslere alışmıştı artık. Nicedir bu evde bu ikisinin bağırışları yükselir olmuştu. Başını üzgünce sallayarak ıslak ellerini önlüğüne silip, kapıya yanaştı. Usulca açtığında ağır mobilya kapıyı, dudakları şaşkınlıkla aralanıp, gözleri hafifçe irildi.

Hazal kapının eşiğinde, çekinikçe duruyordu. Rüzgârdan saçları dağılmış, ağlamaktan da gözleri kızarmıştı. Yüzü kupkurusu olmuştu ovalamaktan. Başını hafifçe aşağı eğmişti. Boynuna çapraz taktığı uzun kuplu çantası, üzerindeki spor gündelik kıyafetleriyle, ona buruk bir tebessümle bakıyordu. Kemirmekten yara yaptığı dudaklarını bir şey diyecek gibi araladı fakat konuşamayınca yaşlı kadın konuşarak "Hoş geldin kızım!" diye sordu. Ancak kapıyı açmak yerine, gizli saklı iş çevirenler gibi çekerek eşiğe çıktı. Buz gibi olmuş elini kapının tokmağından çekmeden, öylece durdu. Kızın üzülmesine dayanamazdı Saniye Hanım.

Hazal'ın bakışı aralık duran kapıya kaydı. Sonra bakışlarını yaşlı kadına çevirip, onun üzgün gözlerine maviş maviş bakarak "Arda içeride mi abla? Konuşmak için..." dediğinde Arda'nın haşin sesi perde perde yükseldi bir anda. Zaten bağırıyordu ama şimdi hiddeti tamamen yükselmişti. Onun evde olduğunu artık, saklayamazdı, biliyordu.

"Sana düşmedi benim nişanlımla konuşmak." diyordu tok sesi kaba ve boğukça, kısıkça ulaşıyordu kapıya. "Onunla konuşacak kişi bendim, sen değilsin." Sonra Tarık Bey'in sesini işitince Hazal sanki varla yok arası, merakla, görecekmiş gibi bakışları kapıya kaydı. O sırada adamın sesi biraz daha sakin ve ağır ağır konuşuyordu. "Sana yardımcı olmaya çalıştım oğlum. Konu yeğenim ve ortada büyük bir mesele var. Siz ikiniz

artık ayrılmanızsınız bunu kabul et. Onunla olacaksın. Hatta evleneceksin. Önünde sonunda Hazal'la ayrılacaktın. Ben işini kolaylaştırdım."

Arda öyle bir kükredi ki, sanki ev yerinden oynadı. "Ondan ben ayrılacaktım, sen değil. Ayrılmak istediğimi kendim söylerdim. Karışma işlerime, hayatımdan uzak dur. Ondan uzak duracaksınız."

Hani o anda Hazal tokat yese, ancak bu kadar afallardı. Gök gürledi sanki içini saran karanlıkta şiddetli şimşekler çaktı. Acı, hiç bu kadar yoğun ve sarsıcı olmamıştı. Bir an yanlış duyduğunu sanarak, yaşlı kadına ürkekçe baktı. Teyit isteyerek duraladı ama Saniye Hanım gözlerini kaçırdı kızın gözyaşlarıyla titreşen mavi ummanlarından. Yüzü dondu Hazal'ın, ölen bakışları sislendi ve kirpikleri ıslanarak bir anda yaşlı kadının merhametle dolan gözlerinde kayboldu.

Hazal dut yemiş bülbül gibi, dili tutularak inanmazca duralıyor, Saniye Hanım ona acıyarak bakıyordu. Hayır, hayır, aslında acıyarak bakmasının sebebi, onların bu elim olaya tesadüf etmesiydi. Ama Hazal bunu bilmiyordu tabii ki. İçinden bir şeyler çekiliyor, yüreğinde baş gösteren zelzelede kıyametler kopuyordu. İkisi de ne konuşacağını bilemedi. Küçücük bir an iki kadın acı acı bakıştılar. Hazal ağlama içgüdüsünü bastırmaya çalışarak, gururuyla başını salladı. Ağlamayacaktı, bu kadar onursuz olmayacaktı! Vakur yanını eline alarak, son kalan gurur kırıntılarını da üstüne serpiştirip gitmeye karar verdi. Yaşlı kadın sessiz kalıp konuşamadığı için, hiçbir şey söyleyemeden arkasını döndü. Asi bir rüzgâr gelip saçlarını koyuşa havalandırıp geriye doğru savururken, ruhu bedeninden çıkacak gibi bedenine ihanet etti. Omuzları çökmüş, yürüyüşü beceriksizleşmişti.

Saniye Hanım seslenmek ister gibi elini kaldırdı ama sonra birden geri indirdi. Genç kızın kapıya yönelmesini nemli gözlerle izleyerek içeri girip usulca kapıyı kapadı.

Scanned with CamScanner

"Bana sevmeyi sen öğrettin, şimdide ayrılığı öğreteceksin.
Seni kalbimden... Azledîyorum Arda MERTOĞLU
Artık... YOKSUN"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bilerme çarpıyor fakat dönüp bakmıyordu. Nereye gittiğini, ne için gittiğini bilmiyordu. Sadece hızlı hızlı yürüyor ve nefesi kesilirken, kalbinin içindeki can parçalar yüreğine batarak canını acıtıyordu. Bacaklarındaki derman çoktan çekilmişti. Nefesleri gırtlağını yakarken, adımları biraz daha hızlandı. Arda'nın sesi kulaklarında uğulduyor, her çırpınışında ruhu biraz daha azap çekiyordu. Yanağından burbun aşağı yaşlar süzülüyor, yanından geçen araçların farlarının ışıkları kırılarak rengârenk balonlar şeklinde gözlerini alıyordu. Yanağındaki yaşları kurularken, dudaklarından bir hıçkırık daha döküldü. Sonra arkasın belini kalın bir kol kavradı ve onu kendine sertçe çekti. Kulağının dibinde sık sık nefes alışverişleri duruyordu. Daha neye uğradığını anlayamadan Hazal, o anda bile panikleyerek debelenmeye başlayınca, kalın kollar bedenini sıkıca sardı. Sahiplendi. İşte o anda, sert iri bedenin varlığını ruhunu hüşatarak hissetti. Ufacık bedeni onun kollarında, ocağı görünce sıvılaşmış kar taneleri gibi aralarından erimeye başladı. Zorla sırtı geniş göğse yaslandığında, sık sık soluyor, acı hıçkırıkları gırtlağını yakarak yumru olup doluyordu.

Arda yüzünü ensesine yaklaştırmış, nefes nefese seviyle kesik ve ıslak soluduğunda, dudaklarından sadece "Gitme..." kelimesi döküldü. "Böyle gitme!" Göğsü hâlâ düzensiz nefesleri yürüğünden boyratça inip kalkıyordu.

An itibariyle olanlar aklına gelince, Hazal kollarında huzursuzca çırpınmaya başladı. Etraftaki insanların onlara tuhaflıça bakmasına aldırmadı. Zaten ikisinin gözleri de onları görmüyordu.

Scanned with CamScanner

"Bırak beni..." diye haykırdı. Sesi acı hıçkırıklarla kesilerek inlemeye dönüştü. "Bırak... Ne olur!"

Arda'nın ılık nefesine karışmış tok sesi kulağına hırıltıyla çarptı. "Olmaz rakmam, bu şekilde olmaz... Önce konuşacağız."

Neredeyse Arda onu sürükler gibi geriye çekerek, itirazlarına ve tepinmelerine aldırmaksızın, kollarını belinde birleştirip ayaklarını yerden kesti. Tıpkı bir oyuncağı taşır gibi götürmeye başladı. Hızlı adımlarıyla onun ağırlığı hiç yokmuş gibi seri ve kıvraktı hareketleri. Arda o ana kadar nefes alamadığını sanıyordu ancak, bu kızın kokusu içine işledikçe güneşli ve rahatsız bir yerde, üstüne serin bir gölge inliyormuş gibi ferahlık duyuyordu. Giriş kapısına yönelip, güvenliğin şaşkın bakışları ardında açık bıraktığı kapıdan girdi. Bahçeye doğru yönelip, büyük çınar ağacının altına geldiler. Ortam loştu ve bahçeyi sadece duvar boyu dizilmiş direklerinden sızan cansız ışıklar aydınlatıyordu. Hazal hâlâ kollarında ve her geçtikçe ağlayarak debeleniyordu.

"Bırak beni kahrolası, bırak..."

Tırnaklarını adamın koluna geçirmiş, kabullenemez mezbetiyle bırakması için vahşi bir kedi gibi tırmalayıp duruyordu. Arda onun yaptıklarına canı yansa da aldırmadı. Hazal tırnağının içine onun yünlüleri derisinin dolmasını hissediyor fakat kasılan ellerini oradan bir türlü çekmiyordu. Sonunda Arda onu bıraktığında, birden birkaç adım ilerliye giderek yönünü genç adama döndü. Yüzü hem öfkeden, hem şaşkınlık, hem kırgınlıktan allak bullak olmuştu. Kulağına bahçenin köşesinden köpek sesleri geliyor, kalbinin atışı davul gümbürtüsü gibi beyninde uğuldüyordu. Bir araç hızla geçince yan caddeden, onun sesiyle irkildi.

Ağlamaktan ıslak ıslak olmuş gözlerindeki iri taneler kirpiklerine asılıyor, başını sarstıkça etrafa saçılarak birkaç tanesi de tazecik yanaklarına süzülüyordu... Arda ona doğru kendinden emin bir adım attığında, Hazal titreyen elini kaldırıp sessiz bir emirle durmasını belirtti.

Arda'nın ayağının altına birkaç kuru yaprak hışırdayarak kırıldı. Hava hafifçe serinlemeye başlamıştı. Gözleri genç kadının ağlamaktan bitap düşmüş güzel yüzünde gezindi. Yanakları ve burnu kızarmıştı. Rüzgâr, asice saçlarını savuruyor, hoyratça omuzlarını dövüyordu. Hazal yanağına savrulanlarla yapışan bir tutam saçı parmaklarıyla sertçe çekti.

"Konuşmadan gidecektin öyle mi?"

Arda kızgınca söylenerek yutkundu. Koştuğu için aldığı ani nefesle

ardına boğazı acıyordu. Hazal'ın bakışları adamın yüzüne, sonra gergince kıpırdığı boynuna kaydı. Ademelması hızla inip kalkıyordu.

"Konuşacak bir şey kaldığını sanmıyorum." Bunu söylerken daha temkinli olamadı Hazal. "Neden geldin peşimden? Beni neden buraya getirdin tekrar? Gitmek istiyorum."

Tasalı sesi cansızca cızırdıyor, konuşurken çenesi titriyordu. Yanağındaki yaşları elinin tersiyle kabaca sildi. "Gitmeliyim..." Dudaklarından bi kelimeler, bu sefer az da olsa hıçkırıklarından arınmıştı.

Arda bir adım atınca, genç kadın gayrı ihtiyarî geriledi. Elini kaldırıp uzak durmasını belirtti. Arda derin bir iç geçirdi. Sessiz uyarıyla olduğu yerde durdu. Yüz yüze gelecek şekilde dikildiler. Arda'nın bakışları durgun ve yorgundu. O her zaman dik duran omuzlarını salmamak için temkiyle savaşıyordu. Kasılmış dudakları kopardığında, genç kızın bakışları dudaklarına kaydı. Onu öpmeye doyamadığı eşsiz dudaklarına ve aynı anda ona bir açıklamayı bile layık görmeyen küstah varlıklara...

"Konuşacağımız şey çok ağır. Ve ben bunu kaldıramazken, sen nasıl kaldıracaksın... Üzerine yük olmak istemiyorum. Eğer zaman verseydin, daha düzgün bir lisanla açıklayacaktım zaten."

"İnsan sevdiğinin üzerine yük olmazdı... Sevseydin... Eğer beni, seni sevdiğim kadar sevseydin... Sevgini nasıl başının üstünde taşıdıysam, derdini de öyle taşıyacağını bilirdin... Ama yapmadın."

Böylesi uğursuz sözlere tahammül edemezdi Hazal. Açıklama beklemek hakkıydı. Uzun uzun düşünülmüş bir karardan bahseder gibi "Yoruyorsun beni. Kırıyorsun! Ağlatıp, üzüyorsun." dedi suçlarcasına. Başını salladı hayal kırıklığıyla. Hâlâ duyduğu şeyler kulağında uğuldayarak çınlıyordu. Ayrılmak istiyordu oyle mi? O zaman ona istediğini verecekti. Ama önce açıklayacaktı. Sebebini bilecekti.

"Bu öyle baştan savılacak bir şey değil." dedi adam sert bir şekilde. Onun da sinirleri harap olmuş, Aral'da kalmaktan bıktı yorgun düşmüştü. Adamın yüreği yaralıydı, dahası var mı? Hazi şimdi elini uzatsa dokunacağı kadar yakındı sevdiği varlık, tüm hücreleriyle sarmak istediği kadar yakın ama dokunamayacağı kadar da uzaktı.

"Senin sandığın gibi değil... Taşınacak kadar ufak değil.. Sonradan üzerinde kambur olurum, omuzlarında yük... Bir süre sonra ağır gelir ve sen taşıyamazsan, işte o vakit ben yıkılırım. Hazal, ben taşıyamazken sen nasıl yüklenirsin bunu?"

Scanned with CamScanner

"Buna bilemezsin." dedi kız, sesi biraz daha yumuşayarak sakinleşmişti. Fakat gözlerindeki yaşlar karanlık gecenin içinde cam parçaları gibi ışıldayarak parlıyor, arada bir kirpiklerinden salınarak dökülen parlak yaşlar genç adamın yüreğine hançer misali kan damlatıyordu. "Ayrıca böyle bir şeye sen karar veremezsin. Arda sen bana güvenmedin. Sevgine güvenmedin. Senin için yapabileceklerimi sorguladın. İşte bu bendeki sana sorgulattı!"

"Ne alakası var?" diye hiddetle soludu adam ve bir adım daha öne geldi. "Çok alakası var Arda Bey..." diye yanıtladı Hazal buz gibi mesafesiyle. Usulca yüzüne baktı. Ağacın gölgesinde kaldığı için yüzüne yoran durakları sadece profilinin bir kısmını güzükütüyordu. Gözleri koyulaşmış karanlık, esmer tenindeki ifadesiz dertsi mermer gibi eşsizce parlıyordu. "Güvenseydin, senin her şeyinin, benim için lüzumsuz olduğunu bilirdin."

"Lanet olsun Hazal, beni nasıl zorladığını görmüyor musun? Seninle konuşuyorsun, ben yalvarıyorum. Konuşma böyle!"

"Ne o! Senin dilini kedi mi yedi de zorlanıyorsun konuşmaya?" Hazal gözlerine yaklaşmayan dalgacı bir tavırla kaprisli kaprisli baktı. Hırçınca kasılmış dudaklarını birbirine bastırdı. "Buna daha fazla dayanamam..." diye şikâyet edercesine kısık bir sesle söylendi. Ardından sessiz bir küfür savurduktan sonra geceye, dudaklarını büktü. "Gör beni artık... Ben buradayım ve sen beni görmemek için her yolu deniyorsun. Elimi uzatıyorum sana tutmuyorsun. Derdin ne? Hasta mısın? Borçlu musun? Daha kötüsü ne olabilir bilemiyorum... Aklıma nelerin geldiğini bilmiyorsun... Sürekli bir şeyler kuruyorum kafamda... Kötü şeyler düşünüyorum... Çaresizce kendimi tüketiyorum ama sonuç yok, sen susuyorsun, sana yardım edemediğimden sebep ben eriyorum..."

En güçlü insanların bile kaldıramayacakları bazı durumlar vardı hayatta ve Hazal şu anda bunlardan birini yaşıyordu. Onu gözleriyle, ruhuyla görmeyi reddediyordu bu adam! Yüreği ona sağır mı olmuştu da, acı feryatlarını duymuyordu kalbinin çok zamandır!

"Ben seni zaten gördüğüm için bunlar oluyor. Keşke görmesem..."

"Gömme o zamanı... Sormayacağım artık sana ne derdin var diye. Madem istemiyorsun görme..." dedi Hazal yanağına bir damla daha sızmalarken sitem ederek. Aydınlık sanki görünmez prangalarla bağlanmış gibi kıpırdayamıyordu. Kopmanın gerekmez miydi? Gururunu da yanına alıp, posta koyarak çekip gitmeli... Ardına bakmadan tüm gemilerini yakmalı...

Konuşmayacaktı öyle mi?

Oysa sorun da buydu zaten! Ona hiçbir şey sormak istemiyordu ki Hazal. Onun her şeyi olduğu gibi kendi isteğiyle, içtenliğiyle kavramadan yanına gelip güvenerek anlatmasını bekliyordu. İşte çok kez bu sebepten onun ağzını aramıştı. Fakat Arda hemen konudan uzaklaşmıştı. Neydi sakladığı gerçek, canını böylesine yakacak, sıkıldığı sırrın ne olabilirdi? Yok, hafızası durum bu akşam değişecekti. Bir yanıt istiyordu.

"Sevdiğim, bak gözlerime... Bir şey söyle yüzüme." diye haykırıyordu gözleri ama adam kör gibi görmüyordu. Aslında görüyordu. "Ağlama dayanamam." derken gözlerinin yaşlarını silmeyen elleri kasılıyordu.

Hazal bunları duyamadı, hissedemedi. Ne yapacağını yapsın bu akşam içinde uyanan saplantı derecesindeki acıtı duyguları ağırca bastıracak ve aklından geçen ansız, hayâsızca kimi iğrenç düşünceleri berbat ederek yok sayacaktı. Gelecekleri için herhangi bir umut varsa eğer, bırakın açıklayıcı cevaplara ihtiyacı olacaktı. Öyle hemen pes etmeyecekti. Bu gece bu düşüncelerin kökünü kazıyacaktı. Ve bunlar; şimdi olacaktı!

Genç adam uzun uzun onun düşünceli hâlini süzdü. O sırada ani bir jestle, kararlı bir tavırla ona elini uzattı. "Gel başka yerde sakince konuşalım." Bir adım atı kısa doğru. Hazal bakışlarını onun eline çevirdi ve yutkundu. O güçlü ve tecrübeli ellerin vücudunda, saçlarında, ruhunda nasıl dolaştığını hatırlayınca, ansızın başı döndü. Bedeni buz kesti, ruhu titredi. Ama bu hadsiz çılgınlık anı kısa sürdü. Ona dokunmasına asla müsaade etmeyecekti. Bu sefer yumuşatmasına izin de vermeyecekti.

"Sakın bana dokunma! Yaklaşayım deme! Bir yere de gitmiyorum. Burada konuşacağız. Artık ne yapmaya çalıştığını açıklayacaksın." diye bağırdı.

Arda onun ani tepkisiyle elini geri çekti ve yumruk yaparak yanına sıktı. "Pekâlâ." dedi itaatkâr bir kabullenişle. "Nasıl istersen."

İşte Hazal buna gerçekten de çok şaşırmıştı. Çünkü bakışları sevdiği adamın ani elinde takılıp kalmıştı. Arda asla ama asla içindeki duyguları özellikle de zayıf duygularını belli etmezdi. Fakat şimdi uzattığı eli yarıda titriyor, gözleri buğulu bir titremeyle, ona ilk defa yalvarırcasına şeffaf bakıyordu.

"Benimle konuşacağın bir şeyin olduğunu sanmıyordum. Az önce bitti diyordun." Başını sarstı. "Aslında burada durmamalıyım. Şimdi arkama bakmadan gitmem gerek ama yapamıyorum. Aklımdaki soruların

Scanned with CamScanner

neden sonra bazen, neden hep düşüneceğim. Hep 'neden' diyeceğim. Cevaplarını unutmayacağım, aklımda kurduğum soruları yanıtlayamadığım için kalbim sayıracağım."

Adam susmuş ve onun içindeki duyguların dökülmesini sükûnla dinliyordu. Hazal kelimelerini genç adama çevirdi. Titrek sesiyle devam etti, "Ben kendimden kaçmaya, ben aptal bir aşık gibi peşine düştüm. Bir şeyler var dedim, bu şeyler olursa her şeyler çözülür... Annem kanamadaki kalbi, boynuğun daki zehri durduramaz karşılamayan Allah, elbet onun gerçeği kavramasına da yardımcı olacak dedim... O sarışın yılan Tarık bile, yeğeniyle evlenecek ni yüzüme büyük bir zafer ile haykırırken, ben inanmayarak, kesin başka bir şey diye saçmaladım. Niçin? Sırf sana inanıp, olsa beni aldatmaz, hata yapmaz değişmiş için. Hâlâ da buna inanıyorum ama var işte, bu şeyler ekstil."

"Yapmadım..." dedi Arda kendinden emin bir şekilde.

"Yapsın." diye haykırdı Hazal'ın karanlığı yırtan ince sesi. "Bana gösteremeyerek, hayatından dışarıda tutarak hata yaptın. Beni, dokunmadan aldattın! Hâlâ bu kadını dokunmak değildir aldatmak, beyinle, düşünceyle, kalbinle de aldatılır."

Yanağına doğru bir damla sürülürken, sakin ve makul olmaya çalışarak, "Madem kendine güvenin yoktu, niye yalnız benim yüreğime? Unuturdum. Peşime düşmeseydin, seni unutamasam da alışırdım. Anımsardım. Geldin buldun beni. İçimdeki kırgınlıkları umuda durdurdun. Ailemin karşısına çıktın, tüm sülalemi bu işe karıştırıp isteden beni. Hâlâ tanıdık arayıp sormuyor dediklerinde, ne hâle geldiğimi bilmiyorsun... Onların bana sürekli acıyan gözlerle bakıp, ağızlarındaki baklayı zor ben üzülmeyeyim diye yumuklarını gördüğümde, ne çektiğimi bilmiyorsun."

"Hazal, eğer müsaade edersen onlara durumu açıklarım."

"Neyi? Lanet olasıca, neyi açıklayacaksın?" diye bükredi. Yumuşamaya çalışan dişi bir aslan gibi hırçın hissediyordu kendini. "Beni asil yok saydığını mı? Hayatından uzaklaştırdığını mı? Al, başardın işte... Madem istemiyorsun mertçe söyle. Yanına geliyorum konuşmuyorsun... Çağırıyorum gidiyorum, gelmiyorsun. Şu hâle bak..."

Başını sarsa hıçkırarak, Hazal. Acı acı yutkundu. Dudaklarından bir türlü ardına cansu anlamlara karışmış hıçkırıklar dökülüyordu. Haykırdı hayal kırıklığını dile getirmeyen gözleriyle ama nafile, duyuramadı sesini.

"Ben senin peşinde dolaşacak aşk dilencin değilim! Senden sevgi dilenmedim... Gururumun bir sınırı var! Ve sen, bu sınırı çoktan aştın

bile artık bende sabır... Bende sana verecek hiçbir şey bırakmıyorsun... Tükettin, mahvettin."

Sağ kahkahında atan damarın üzerinde bir tutam sarı saçı parlayarak durdu. Arda'nın bakışları oraya takıldı. Çekmedi gözlerini, o saçların saltanatından güç alarak, kendini makulce açıklamaya çalıştı.

"Sana anlatamadım. Bana bile nasıl acı bir sürpriz olduğunu bilemezsin... Bir anda dünyam tepetaklak oldu. İnanamadım. Defalarca kendimi sınamak için, her yolu denedim ama hepsi aynı çıktı. Doğru bildiğim yolu şaşırdım. Ne sana uzanabiliyordum, ne onu geri sebbediyordum. Arada kalıp ve sağlıklı düşünemiyordum. Hazal... Zamana ihtiyacım vardı... Bizim zamana ihtiyacımız vardı ama şimdi bunu anlıyorum ki, biz zamanla da olmayız. Yapamazız... Dağılırız."

Onun buz sözleriyle, genç kızın yüreğine hadsiz bir acı saplandı. Yutkunamadı dahi. 'O!' dediği kadın... Annem Allah'ım, neler diyordu? Ne anlatıyordu bu adamın tembel dili? Titreyen parmakları bilinçsizce dudaklarına kapanmıştı. Hıçkırıkları dudaklarından yükselmesin, haykırışlarına karışmış isyanları sesinden sızmasın istiyordu. Hazal onun babasetiği için yardı şekilde tasvir etmekçe, nefesi kesik kesik ulaştı ciğerlerine. Kaçmak istiyor, fakat bu gece her şeyi açığa çıkarmak da istiyordu.

"Hazal, ben bu..." diyemeden daha bir hareketlenme oldu arka tarafta. Biri yaprakları ezerek yaklaşıyor, adımları duyuluyordu. Gecenin içinde büyücü bir şarkıcının gibi doğan Pınar, yanlarına kadar gelip, Arda'nın omuzunda biraz mesafeli durdu. Ellerini açık renk burkasının cebine koymuş, başını geriye atmıştı. Koyu saçları hafif rüzgârla savruluyordu. Hazal gördüğü adamdan ayırıp genç kadının üzerine çevirdiğinde, nefes almadığını hissetti. O kadın cidden burada yaşıyordu. Onun evinde. Gözleri görüyor, yüreği hâlâ inanamıyordu. Arda yapmazdı! Ama yapıyordu işte. Pınar saçlarını savurarak genç adamın yanına gelip, hemen bir adım arkasında durdu. Dolgun, pembe rujlu dudaklarına tuhaf bir bükü.

"Sevgilim hâlâ konuşmadınız mı? Çikolata epeyce oldu. Ne anlatıyorsun bu kadar doğrusu merak ettim."

Hazal görünmeyen birisi tarafından tekme yemişçesine, bir adım geriledi ve elini acıyan midesinin üzerine bastırdı. "Sevgilim!"

Birisi kızgın bir şişi karnına soktu, sırtından çıkarmışçasına nefesi bıçak gibi kesildi. Midesi öyle bir kasılıyordu ki, neredeyse içindekileri çıkaracaktı. Ancak şu anda kafasındaki en önemsiz sorun da buydu. Daha

Scanned with CamScanner

Hala dayanamayan mudesi isyanla coştu ve kendini geriye çekip köpeğin ağacın dibine zar zor attı. Buraya nasıl geldiğini bilemedi! Elini ağacın pürüzlü yüzeyine dayadı. Beli bükülerek sabahtan beri içtiği tek şey olan acı kahveyi boşaltıp açıyarak dışarı çıkardı. Pınar, yüzünde sinsice bir bakışla Arda'nın koluna dokunduğunda, Arda kolundaki eli kabaca silkeledi ve genç kadını geriye sendeledi.

Daha fazla kendini tutamadı. "Defol..." diye haykırdı adam.

Pınar gözlerini kısarak dudaklarını büzdü, ayağını hırsla bir sağa bir sola yere vurdu. "Beni kovuyor musun Arda? Bizi evinden kovuyor musun?" Bu sefer çok büyük ima vardı!

Arda hiç bu kadar ölmeyi dilememişti. Koyulmuş gözlerini kısacık bir an kapadı ve sonra araladığında genç kadına çevirdi. "Hemen eve gitmezsen... Seni bu dünyadan silerim sürtük..." diye tısladı. Hazal'ın yanına tedbirli ve temkinli bir biçimde yöneldi. Omzunun üzerinden arkasını baktı. Pınar dudağını ısırarak başını iki yana salladığında "Derhal!" diye kaba sesiyle buyurdu. Genç kızın yanına gelince, tereddütle önüne düşen nazik saçlarını geriye çekti. Onun her öğürmesinde, sanki kendi canı bedeninden çekiliyormuş gibi hissetti. Hazal rahatlayarak yerinden doğruldu ve titreyen eliyle çantasını açıp, içinden ıslak mendilini çıkararak ağzını sildi. Arda ona utanmaya çalışınca, gözlerini kapayıp bir adım geriledi. Hazal'ın bu durum karşısında sinirden boşalıyor, üşüyerek bedeni titriyor, bacaklarından güç çekiliyordu. Ve bedeninden ziyade ruhundaki üşümeyi bir türlü durduramıyordu. Buna şimdi ek olarak bir de başı eklenmiş fırıldak gibi dönüyordu. Biraz kendini sıkarak, uzun kirpiklerini hantalca havalandırdı ve yüzü genç adama döndü. Hançer bakışları silah olsaydı, işte ancak böyle kurşunsuz vurabilirdi tek atışta.

Arda, ilk defa onun gözlerinde boşluğu gördü ve aparatsız bir zalimlikle vuruldu. Mavişleri azgın bir deniz gibi kabararak taşarken, yokluğu, hiçliği gördü ta içinde. Kızdığı zamanlarda bile orada bir köşede kendini gördüğünü bilirdi Arda ama şimdi, Hazal onun olan gözlerden kendini silmişti. Oysa ona durumu açıklayacaktı ve af dileyecekti tam da şu anda. Fakat artık bundan emin değildi. Bu hep, böyle mi olacaktı? Pınar bayatında bir ömür olacaktı ve Hazal onu gördüğü her an, hep böyle mi bakacaktı gözlerine? Suçlayıcı, tiksintiyle.

Hazal kuvvet almak için ağacın pürüzlü yüzeyini tırmaklarken, o sırada ilahi bir ses duyuldu evrende. Hoş bir sedayla akşam ezanı okunmaya

başladı tüm şehirde. Her yer inul inul inliyordu rahmetle. *"Allah'ım kurtar! Ya da al beni!"* diye dua etti Hazal son çare...

Tam da o anda, bu mukaddes sesleri, hadsiz bir nefretiyle Pınar'ın ateş sesi yuttu.

"Arda, daha ne konuşuyorsun bittiğini söyle gitsin!"

Arda dişlerini gıcırdattı. Daha gitmemiş miydi bu akıl fukarası sülük? Arkasını dönmeden "Pınar..." dedi gözleri hâlâ Hazal'ın gözlerindeydi. "Ölümün elinden olmadan yıkıl git dedim sana... Sana olan sabrımı tüketme."

Hazal başını yukarı kaldırdı. Ruhu hayale gelmez bir felâketle can vermeye meyilli oldu. Rengi uçmuş, beyaz yüzünde kırmızı dudakları büzülerek burukça ıstırıyordu. Vakur duruşunu bozmadan son kalan gururunu sıkıca sarıldı. Hâsılı artık malûmat istemiyordu... İçine beklenmedik bir korkaçlık dalgası yayılmıştı. Kızgın lavlar gibi yayıldı kanına, tüm bedenini kavurdu, tüketti. İradesi kırılıyordu. Bunu derhal bertaraf etmeye çalıştı. Olmuyordu! Bir gece vakti, sevdiği adamın evinin bahçesinde, sevgilisi ve onunla buluşacak kadar cüreti nasıl hadsizce artardı? Dahası tasalanarak buraya kadar nasıl gelirdi? Arda'ya usulca yaklaştı. Dünyayı omuzlarında yıkılmadan taşıyacak kadar kuvvetli ve sarsılmaz duran genç adam, onun her adımında yutkunuyordu. Sanki ufacık bir meltemle üflese, bir kar tanesi gibi boşluğa savrulacaktı! Adam bocalarken bilinçsiz olarak sadece "İyi misin?" diyebilmişti. Yaklaşmasını beklemiyor, şimdi buradan koşarak ayrılmasını tahmin ediyordu ama Hazal yapmadı. Aksine gözlerine dik dik bakmaya devam etti.

Dalgın dalgın etrafına baktı adam. Bela gitmişti! Nereye dönse bir engelle karşılaşıyordu. Hayatı şimdiye kadar hiç bu denli karmaşık olmamıştı. Ayağında prangalar, kollarında kelepçeler ve ağzında mühür vardı sanki. Ne kadar düşünürse düşünsün, ne tarafa dönerse dönsün, bir çıkış yolu bulamıyordu. Kapana kısılmış, bir labirentin içinde kan ter içinde çıkar yol arıyordu. Bu kargaşadan çıkmasının hiçbir mantıklı yolu yoktu. Bunun nedeni elbette ki çok basitti: Bu kargaşayı kendi yaratmamıştı. Tıbbi geçmişte yaptığı hazin hatayla! Artık dönüşü de, telafisi de yoktu.

Hazal budalalıktan ibaret olan bakışlarını bir an gözlerinden çekmeden, aptalca bir tutumla tam önünde bir adımlık mesafede durdu.

"Benden ayrılmak istiyordun değil mi?"

Adam şoke olmuş bir biçimde yüzüne baktı. Yüreği bir sözle öldü.

Scanned with CamScanner

me dokunup, yaşamdan umudunu kesmişti. Oysa tam da demek istediği bu değil miydi? Neden o öyle birden, ifadesizce, duygusuzca söyleyiverip nefesini kesmişti? Bu deli kıza söz anlatmaya tepki almayacaktı madem, "Hazal, eğer izin verirsen bunu sana izah edebilirim... Durum sandığın gibi değil. Ne olursa olsun yanlış..." dediğinde nefesi sıklaşmış, kocaman bedenindeki yüreği sarsılmıştı.

"Ne sandığımı sanıyorsun?" dedi Hazal alt dudağı titreyerek. Genç adamın bakışları oraya kaymıştı. Elleri de tıpkı bedeni gibi, zemberek kalmış mecbur bir çocuk gibi ürkerek titriyordu. "Sen... Hiçbir şey sanmıyorsun... Ben ne sanıyorum biliyor musun?" Elinin ucuyla genç adamın omzuna vurdu. Arda'yı yerinden kıpırdatamayacağını zaten biliyordu. Bir daha vurdu. "Beni derdimi açacak kadar sevmediğini, bittiğini, net ve erkekçe söyleyecek kadar senin gözünde değerim olmadığını sanıyorum. Benim senin gözünde olan değerimin, sokakta gördüğün alelade bir yabancıdan ileri gitmediğini sanıyorum... "

Onun her sözüyle, koskocaman adam dağıldı ve yerinden oynamayan dağlar gibi olan ruhu tuzla buz oldu. Ona hüzünlü nazarlarla bakıp "Hazal..." dedi fısıltı gibi kabaca. Bir tepenin başında ufacık bir kurtçuğa kafa tutan devasa bir yaratık gibi hissediyordu kendini.

Arda'nın gözleri eline kayınca, nefesini tuttu. Hazal sakınıyla parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. O yüzük, o metal parçası parmağında usulca her çevrildiğinde, gırtlağındaki olmayan ipler biraz daha sıkışıp nefesini hücceten kesiyordu. Ense kökünden nükseden karıncalanma önce beynini sonra bedenini ve iradesini tüketiyordu. Daldaki yapraklara hışırtısını, rüzgârın onun ipek saçlarının arasından sıyrılarak geçen hafif yelini dahi kasırga çıkmışçasına üzerinde duyumsuyor ve tüyleri diken diken oluyordu. Sonra gözleri, gözlerine çıktığında, Hazal mavişlerinde parıltıya hüsranla, mahzunluğunu belirterek baktı. Kısacık bir süre sonra başını eğdi. Güzel gözlerini kapattı ve sustu. Külüstü yüreği kocaman sevdasına... Ortaya bir sükûnet çöktü. Hani elle tutulacak kadar saydam, varlığı hissedilecek kadar gerçekti ortada gezen hisleri. Garip bir gerginlik, sis bulutu olup üzerine çökerek, kundak gibi bedenlerini kaplamıştı.

"Peki ya seni?" Hazal kendini tutamayarak, mırıldanıp sessizliği bozdu. O kadar mahzun olmasına rağmen, kirli bakışları hafifçe parlamıştı.

Genç adamın kahverengi gözlerinin fazlelleri de bunu görünce, bir an için yumuşadı. İkisi de sanki bu âlemin içinde soyutlanarak baş başa

kalmışlarda. İşte o vakit, biçarenin kanarya gibi sarı başı yavaşça bükülüp gitti. Arda birden uzandı ve genç kıza yaklaştı. Daha fazla ona dokunmadan, yüreğini yüreğinde hissetmeden giderse... Ölürdü! Elleriyle yüzünü kavradığında, kocaman adamın elleri titriyor, parmak uçları buz tutarak hissediyordu. Gururlu ve onurlu bir adam için ne zordu bu! Ufacık bir sorumsuzun bile yüreğine bıraktığı izler muazzamdı.

"Seni hiç aldatmadım. Senden başkasına bakmadım... Bırak gözlerimle dokunmayı, fikrimle bile düşünmedim... Ama olmaz meleğim. Biz olmuyuz... Bu öyle film gibi gelişigüzel yaşanmaz, ucuz bir kitap gibi okunup da bitirilemez..."

Hazal ellerini birbirine kenetledi ve gözlerin sıkıca yumdu. Arda narin başını kaldırıp kendine çektiğinde, gözleri onun gül çehresini hüzünle izledi. Bedenlerinin arasında hâlâ bir karışlık mesafe mümkündü.

Dokunursa yanardı!

Dokunmazsa ölürdü!

Bırakmazsa... Sevdiği günden güne ölürdü!

Bir yüreğe bu kadarı fazlaydı. Arda, onu yüreğindeki ürkek atışlardan hissettikçe kasılıyor, kendi kalbi ne atmasını beceriyor, ne durmasını öğreniyordu!

"Gözlerini aç Hazal."

Emredici sesi alçak ama sertti. Kızgınlığı kendineydi.

Hazal başını başka tarafa çevirmeye çalıştı ama genç adam onun çenesini tutarak, buna müsaade etmedi. Küsçe olan kaçışını bertaraf etti. Yüzünü kendisine nazikçe çevirdi. "Güzel gözlerini aç Mavişim!" dediğinde bu sefer buyurduğu tatlı bir şerbet gibiydi. Usulca kulağından süzülüp, yüreğine masumca dokundu Hazal'ın. Genç kadın söylenenleri yapmaktan başka şans bulamadı. Arzu tarafından yakalanmış narin bir kumru gibi ürkekti ruhu. Ve yine ne çare ki, o averya muhtaçtı yaşamak için... Öylesine itaatkârdı ki ona karşı, acız ve biçareydi. Şerbet içse bedeninde böyle tatlı bir haz bırakamaz, zehir içse böylesine hayattan soğutmazdı. Bunu yapabildiğine hâlâ kızıyordu. Kendinden gurursuzluğu yüzünden tiksiniyordu. Ve sonunda koyu kumral kirpiklerinin arasındaki masumca titreyen mavi gözler, bir nebze masumiyetiyle bakmaya tahammül ediyordu sevdiğinin koyuluklarına. Oysa mavişlerinin üzerine bir yaş tabakası kaplandığını, henüz kadın göz kapakları kapanmadan çok evvel, Arda'nın göreceğini biliyordu.

Scanned with CamScanner

Sanki güzel bir rüyanın en tatlı yerinde, tüm güzellikler kâbusa dönmüştü. Apaçık bir dürtüyle kaybetmekten korkarak gözlerinin içindeki kendilerini, bir an gözlerini yumdu ikisi de. Sanki böyle yapınca, son gördükleri anları, göz kapaklarının arasına sır gibi saklayacaklardı. Hazal titredi ve yanında dayanacak bir yer aradı lâkin bulamadı. Ona da dayanmak istemiyordu. Hazal gözlerini araladı. Sanki... Eli yüzü kirli bir çocuğun, annesinin misafirlerine yakalanmış burnuk hüznü vardı bakışlarında. Birbirlerine söyleyecek tek söz bulamıyordu ikisi. Kelimeler kifayetini yitirmiş, sözcükler dillerinde tükenmişti. O cansız ışığın altında, sadece titreye titreye son defa bakışıyorlar, ikisinin de göz bebeklerinin üzerini ince bir sis kaplıyor, bakışları yaşlarla perdeleniyordu.

"Şimdi değil!" dedi Arda boğuk bir sesle. Gözlerini kaçırmaya çalıştığında kız irkilmişti bu sözlerle. Sanki sesiyle ağlıyor, gözleriyle yalvarıyordu adam. "Bırak da, son defa gözlerine doyasıya bakayım."

Kaçınılmazı geciktirmek istemiyordu Arda. Acizce, bakmaya doyamıyordu. Bu kadarla yetinmeyeceğini elbette ki biliyordu ama o mahkûm, yüreği bu kadar zamanı dileniyordu. Cevap vermek için ağzını açtı kız, fakat dişleri birbirine takırdayarak çarptığı için, dudaklarını terekçe kapattı. Ah Yarabbi, ne işkence! Bir bakışta haykırış, ancak bu kadar net duyulurdu. Dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve kanatacak gibi dudaklarını ısırdı.

"Gözlerini gözlerime çizersem, hep orada olur musun?" Artık sakın sakın konuşabiliyorlardı. Arda onu güçendirdiğini biliyor ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Çizmek için sevmek gerekir. Sen sevmekten korktun... Neden vazgeçtin?" dedi Hazal birden kendini tutamayarak hesap sorarcasına. Dudaklarından bir hıçkırık daha kaçtı. Sonra ne yaptığını fark etti. Onu yalvarmayacaktı artık aşk için. Dilenmeyecekti umut kırıntısı. Kırmızı kirpikleri eğildi titreyerek usulca. Sevdiği adamın esmer sedefler benzeyen ten rengine, parlak, kara elmas gibi gözlerine bakmayacaktı.

"Özür dilerim. Sana hesap sormak istememiştim. Amacım bu değildi." diye mırıldandı.

"Hazal... Başka ne bilmek istiyorsun? Bitti! Biz bittik! Sana bu konudan hiç bahsetmeyeceğim. Çok özel bir durum ve senin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Ufacıksın daha, masum ve hayat dolusun... Zorlayacaksın, yıpranacaksın ve sonunda pes ettiğinde, geride çok daha

büyük acılar bırakacaksın... Bundan da eminim. Çok gençsin, pırıl pırılsın... Belki hemen değil ama zamanla bu durumu atlatacaksın... Unutacaksın bizi. Bunu kaldıramazdın." Genç adamın sesi buz gibiydi.

"Kaldırabilirdim..." dedi kız itiraz ederek. Sesi kendinden ne kadar emindi. "Denemedin ki bilesin..." Kelimeler titreyen dudaklarından dökülüyordu. "Benimle ilgisi olmadığı sürece kaldırırdım."

"Seninle hiçbir ilgisi yok. Ama senin hayatınla ilgili olacak..."

Mavi mavi gözlerinde hiç görmediği korkunç hırçınlığıyla, çenesinde lahzalarını boğan gergin sesiyle, dişlerini birbirine çarptıran koyu bir titreme ile yumruğunu sallayarak genç adamı geriye itelediği Hazal.

"Peki, bunu bir alışkanlık hâline mi getireceksin? Hiçbir açıklama yapmadan sürekli bayatıma dalacak, sonra da ortadan kaybolacaksın. Canımı yakacaksın. Sonra vazgeçtim, barışalım mı diyeceksin? Ben asıl bunu kaldıramam. Benim bir ailem var... Bugün gidersem, bir daha dönmem... İşte o zaman biteriz."

Hazal karşısındaki adamın geleceklerini mahvetmemesini bekledi. Arda bakıyor, konuşmuyordu. Sevdiğini biliyordu. Aldatmadığını da biliyordu ama şeytan dürtüyordu işte! Sonra bir an durakladı.

Erkeğin kaba sesi geriden gelirken "Hayır!" dedi sonunda. "Artık dönüşü zaten mümkün olmayacak. İstesek de olmayacak. Bu beklenmedik bir şeydi. Keşke sana neler olduğunu anlatabilseydim."

"İstesen pekâlâ yapabilirdin. Bana her şeyi söyleyebilirdin. Hiçbir şey söylemedin." diye homurdandı Hazal. Başını salladı. Dudakları burnuk bir gülümsemeyle bükülüdü.

"Beni hiç sevmedin değil mi? Oysa ben... Ben seni sevmeyi sevdim... Her şeyi seninle sevdim..." Parmaklarını çekiştirdi masumca. Mahcup ve kırılgandı, şeffaf ve göz kamaştırıcı. Yanakları kızarmaya başlamıştı utangaçça, son itiraflarıyla kalbi hızlanmıştı. "O melun kalbinle yüreğimde öyle yer etmişsin ki, içinden söküp atmak mümkün olmuyor... Ne yapsam, nereye dönsem, baktığım sen, duyduğum senin sesin... Ben seninle tanıdım hayatı. Göğe baktığımda hayal kurmayı seninle keşfettim. Bulutlara seni çizip, deli gibi kendimce gülümsemeyi keşfettim... Yıldızlar kaydığında, safça bir çocuklukla, olmayacağını bile bile dilek tutmayı huy hâline getirdim. Rabbimden hep seni diledim! Yağmur yağdığında, camın buğusuna seni yazıp, annemler görmeden üzerine kalp çizmeyi seninle öğrendim... Bunları yaşamak bile bir lütuftu... Ben seninle bu dünyada yaşayacağım

Scanned with CamScanner

tek şeyi keşfettim... Sevmeyi! Şimdi buz gibi duruşunla, duygusuz ruhunla, bitti diyorsun öyle mi? Iyi sen bitir... Peki, ben nasıl bitireceğim bunları?"

"Seni tanımak da benim için öyleydi Hazal. Ben seninle yeniden doğdum..."

"Sen doğdun, ben öldüm..."

Arda uzanmak, yüreğindeki yaralarını iyileştirecek sevgisiyle ülfetmek istedi. Ay yüzüyle, tavallı, sararmış çocuk çehresiyle, bükük boynuyla, öpülesi buzülmüş kırmızı dudaklarıyla elinin altındaydı sevdiği. Lâkin pusak kıldığına dokunamıyordu.

Hazal kirpiklerini sıkça kırpıştırarak gözyaşlarını geriye tepetiyordu. "Keşke tanımasaydın beni, keşke hiç sevmeseydim, sevgimi hak etmeyen seni..." Dudakları acıyla büküldü. Tuhaf bir gülümsemeyle titredi gözleri.

Arda içi kan ağlayarak, "Öyle söyleme!" diye usulca konuştu ve susun Hazal'ın istediği kelimeleri dökmedi dilinden. "Ama bir gerçek var ortada. Ben Pınar'a muhtacım Hazal. Sen ne zaman onu görsen ve o böyle kötü yürekli davranışa, haksız şüpheler hayatını zehirleyecek... Mazisinde bu kadar dolu bir noktaya parmak bastığında, seni tahkir etme hakkını kendine verecek. Ne yapacağız o vakit Hazal? Sevgimizi bu noksanlığın içinde, nasıl müdafaa edeceğiz?"

"Ben seni seviyordum ya, bu müdafaaya yetmez miydi? Onu sevmediğini biliyorum. Ne yapıyor, seni nasıl mecbur ediyor bilmiyorum ama onu sevmediğini biliyorum. Gözlerinin ona nasıl baktığını gördüm. Sesindeki tiksinmeyi hissettim. Ben senin kalbine dokundum Arda. Rabbim okşadım. Sözlerine inandım. Hasta mı bu kız? Ya da bir derdimiz var! Yoksa olmaz ama aklıma başka bir şey gelmiyor! Sana şantaj mı yapıyor... Allah bilir, sen de açıklamıyorsun! Hem, onun bizimle ne alakası vardı?"

"Var..." dedi adam dalgınca.

"Seni seviyorum... Bu her şeye değmez mi?"

Sustu Arda. "Ben de seni seviyorum..." diyemedi. Deseydi... Bu sürü manasız kelimelerle ona umut verecek, hayatını mahvetmeye yön çizecekti. Açıklama da yapmayacaktı. Aslında Hazal belli bir ölçüde kafasındaki sorulara cevap arıyordu, arıyor ama bu kez aradığı ne yazık ki, belayla eş anlamlı olduğundan bulamıyordu. Bunu yapmamalı değil mi?

Oysa Arda, ikisi de birbirinden beter, iki seçenek arasında sıkışmış

kalmış yana yana bocalıyordu: Ya Hazal'ı hayatında tek başına bırakacak, ya da ona gerçeği anlatıp hayatını mahvedecekti.

Hiyar! Kesinlikle kararını vermişti ve Hazal'ın az önceki hareketinden sonra bunda, ne denli haklı olduğunu anlamışın! Ona kıyamazdı. Kangren olmuş yara gibi bir defada kesip atacaktı. Bu aşkın yavaş yavaş ölmesine izin verecekti. Hazal ne kadar öfkelenirse öfkelensin, hazır olana kadar ona gerçeği söylemeyecekti ya zaten. Öyle düşünüyordu... Artık gerçeğe hiç bilmeyecekti! Derin bir mazlumlukla yüzüne baktı. Bakışları gül çehresinde epeyce dolaştı. Aklını yordu fakat bir çıkar yol bulamadı. Bunun en kötü yanı da, genç kadının yüreğinde ölmeyi, son bulmayı kazanacaktı!

Aklında ondan uzak olduğu haftalarda birçok defa düşünmüştü bu konuları. Hayli kafa şişirmişti. Hazal bu gerçeğe çok zor dayanırdı. Bir çıkar yol yoktu. Nitekim son DNA testi de bunu doğruluyordu. Bir de ailesi gerçeği vardı bu işin içinde. Bu yüzden kendi hâlinde yaşaması belki de onun için daha iyi olacaktı. Kendi hâline bırakması gerekiyordu kızı. Ona yalan söyleyemeyecekti lâkin gerçeği de açıklamayacaktı.

Lanet olsun! Bu gece ona ihtiyacı vardı genç adamın. Onun tatlı vücudunu, bedenine dolanan ufacık sakinleştirici etkisi olan ellerinin sıcak dokunuşlarına, sadece onun vücudunun verebildiği o tınısının güç tanımlı rahatlamaya ihtiyacı vardı. Sarılmasıyla, saçlarını koklamasıyla ve tatlı dilinden sesini duyup, güzel gözlerine bakmasıyla tüm derdi silinirdi...

"Senden vazgeçmek hiç kolay değil..." Gayet mahzun bir şikâyetle yüzüne baktı. "Zaruret falan çekmenden korkum yok. Başka çıkarı yok, bulup yürümez... Biz olamayız... Sonumuz kötü olmadan, başından vazgeçmek daha iyi. Bitmeli ve bitmelliyiz."

"Hadi git diyorsun yani... Biraz erken olmadı mı?" dedi bedbaht bir kabullenişle. "Tamam, giderim ama önce söyle... Seviyor musun onu?"

Masum sualini iğneleyici bir sesle belirtti. Adam güzel bakışlarını gür kirpiklerinin ardına sakladı. "Sevmiyorum." dedi dürüstçe. Hazal bir adım daha yaklaştı. "Biliyorum." dedi buğulu sesiyle kendinden emince. 'Sen kimseyi sevmezsin' demek isterdi "Sen sadece alır, kavuşunca bırakırsın. Sen sadece, kavuşmayı sevdin Arda, imkânsızı başarmayı istedin ve istediğine kavuşunca, heveslin bitti..."

Ama kalbi, dilini susturuyordu. Düşündüğü gerçekle irkilirken, "Benden vazgeçiyorsun. Yanına yakışmadığımı zaten biliyordum. Allem

Scanned with CamScanner

ailene denk değil, onlar kadar güzel de değilim..." Gözleri dalgın, dudakları titreyerek habis bir inatla düşünüyordu. Parmağıyla şakağının ağrıyan bir noktasına hafifçe baskı uyguladı.

Arda'nın bakışları ellerine kaydı. Titriyordu! Tutup kalbinin üzerinde de sakinleştirmek istedi narin ellerini. Biliyordu, şimdi parmak boğumları buz tutmuştu. Nefesiyle ısıtmak istedi.

Ona istediği sözleri söylemedi. *Bunların kendi kurmacası olduğunu, bu dünyada, yüreğinde ondan daha çok kimse olmadığını* söylemedi.

"Mecburum... Ne aşk için, ne de o kadın için yapıyorum bunu... Sana anlatmak istediğim de buydu zaten."

"Anlatma..." dedi ansızın acı dolu bir yakarışla. "Artık anlatsan da ben dinlemem. Senden ümidimi kestim. Bir saattir senden cevap bekliyordum... Burada gurursuzca durdum ve senden geçerli bir mazeret bekledim. Yok... Zaten ortada olan tek aşk da benim değersiz sevgimmiş." Hazal birden hareketlenip genç adamın elini tuttu. Arda gerildi ve şaşkınca eline baktı. Kızın titrek ve buz gibi olmuş elleri tenine kurulmuştu. Bu hareketine bir anlam veremeyecek tutulup kalırken, dudaklarında da konuşacağı kelimeler dondu kaldı. Kalbi epeyce heyecanlı hâllere kapılmaya başladı. Hazal onun şaşkınlığının arasında, ayaklarının ucunda yükseldi. Gözlerinden yanaklarına yaşlar sicim gibi akarken, yüzünü genç adamın yüzüne yaklaştırdı. Yumuşacık pürüzsüz yanağını onun yanağına sürttü. Yeni çıkmış sakallarının temasını, son defa teninde hissederken, kokusunu içine doyasıya çekti. Boğazının ortasından yüreğine doğru bir elektrik akımı geçişti ve saç diplerinden ayak parmaklarına kadar ikisi de titredi. Dudaklarını kulağına yaklaştırdı ve yüreğine fısıldadı.

"Bana sevmeyi sen öğrettin, şimdi de ayrılığı öğreteceksin. Seni bilmiyordum... Azlediyorum Arda Mertoğlu! Artık... Yoksun!"

Onun kokusunun karıştığı derin bir nefes çekti içine. Arda elini beline sarmamak için yumruk yaptı yanında. "Olsun." dedi kız fısıldayarak. "Senden gelen başım, gözüm üstüne..."

Geriye çekildiğinde genç adamın elinde buz gibi ufacık bir metal duruyordu.

"Keşke bu kadar yüreksiz olmasaydın Karagözlüm. Benim sevdiğim adam sen değilsin... Ben Arda'yı sevdim. Buzdolabı görünüşünün içinde petekler yanan Arda'yı, sertken bile kalbi yumuşacık titreyen adamı... Kör ama mert Arda'yı... Gururluydu benim sevdiğim erkek, onuru

Onuru için savaşmasını bilirdi, benim tanıdığım adam, sevmesini de bilirdi, mertçe bitirmesini de... O benim Talihimdi! Kalp gözü açıktı. Ben bu yeni seni hiç sevmedim Arda Mertoğlu..." diye itiraf etti. Kırgın bakışları geriye çekildiğinde, genç adamın nefesi durdu. Bu bozuk kalp anşları ve söyledikleri, fena hâlde bedenini sarstı. Hazal geriye doğru sarsak bir adım atıp, bacaklarının titremesini saklayarak derhal arkasını döndü ve daha attığı ilk adımında geriye doğru savruldu.

Arda ne yaptığını kavrayamadan, onu elinden yakalayıp, diğer kolunu omuzlarının üzerinden sararak, kendine sertçe çekmişti. Hazal'ın acısından ağlıyan sırtı şimdi genç adamın göğsüne yaslanmıştı. İncecik bileği Arda'nın elinin içinde sıkıca kavranıyordu. Sık sık aldığı nefeslerinden, göğsünün üzerindeki ağır kola rağmen göğüsleri hızla kalkıp iniyordu.

'Ne olur sessiz durma' diye haykırarak yalvardı kızın yüreği sessizce... *'Durdur beni, gitme de! Kollarının arasına al ve hatalı davrandığını söyle. Gitmeme izin verme Karagözlüm... Sev beni... Benim seni sevdiğim kadar, sen de beni çok sev... Öldürme!'* Bedeni bunu söyledi, yüreği avaz avaz haykırdı feryadını ama olmadı. Dili sustu ya, adam da bunları duyamadı. Belki de duyduğu hâlde, duymazlığa vurdu yüreği.

Arda başını onun nasıl başına yaslayıp, çenesini saçlarına sürttü. "Onu bırakamam. Benim için artık gelecek yok... O varken yok." Hazal içini çekerken hıçkırıklarının sardığı nefesiyle dudaklarından acı dolu bir inleme kaçtı. 'O!' kadını, bu kadar mı seviyordu? Ona haykıracak kadar mı? Neden sevmemişti onu? Neyi eksikti?

Arda gözlerini kapattı. Kokusunu içine çekerken son defa boğuk, buğulu sesiyle yüreğini ütretircesine fısıldadı:

"Seni sevdim... Çok sevdim... Senin olan her şeyi sevdim Hazal! Seni aldatmadım. Senden başkasının ne bedenine, ne gözlerine, ne de yüreğine bir kez olsun dokundum. Bu aşk değil, aldatma değil, sadece mecburiyet!"

Arda yüzünü saçlarına gömmüş, koklayarak ucu buz tutmuş burnunu ensesine sürttü. Kız put gibi donmuştu itirafları ile. Dahası nefes almayı unutmuş, gözlerini sıkıca yummuştu. Burnu genç kadının ensesine değiyordu adamın. Sonra ensesinde nemli bir ıslaklık hissetti Hazal. Bedeni üşümeye başladığından, sırtından ılık bir boşalma oldu. Saç diplerinden ayak parmaklarına kadar ürperdi. Hiç kıpırdamadan iri ellerinin içinde duruyordu ince bileği. Arda şu anda ona hem çok yakın, hem de çok uzaktı!

Scanned with CamScanner

Hazal, o anda ondan nefret ediyordu! Ama en çok da onun karşısında bu kadar güçsüz kaldığı için, aciz olan kendisinden tiksiniyordu. Sonunda donukça bakan gözlerini kapayıp, son defa titreyen vücudunu onun güçlü bedenine yasladı. "Artık sana inanmıyorum... Sen benim bedenimi sevdim. Sevdiğini aldın ve sevmediğini unuttun." Göğsünün üzerindeki kalın kolu kaldırdı ve geriye doğru attı. "Ben... Sende hiç olmamışım... İşte ben bugün, bunu anladım."

Ve artık, dönüşü olmaksızın her şey bitmişti!

Kalp atmayı unutabilir miydi hiç? Eğer öyleyse, artık ikisinin de kalbi atmayı unutuyordu. Bir mazi böyle yok sayılabilir miydi? Şimdi geçmiş cayır cayır yanıyordu. Bir aşk, böyle yaralar alıp, hâlâ kanayarak yaşayabilir miydi? Aşkları can çekişirken bile yaşıyordu!

Ne güçlü kadındı Hazal, eşi emsali olmayan bir mücevher gibi paha biçilemezdi. Ne muhteşem bir aşka sahipti masum yüreği... Bunu çok geç anladı adam... Her şey sona erdiğinde!

Arda bakışlarını genç kızın üzerinden ayıramıyordu. Onun bitmiş hâli yüreğini dağlarken, haykırmamak için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Ona anlatsaydı vazgeçmeyeceğini biliyordu. Hazal karısı olacaktı ama hep ikinci sırada olacaktı. Pırıl pırıl bir genç kız, narin ve masum... Ve ona muhtaç bir çocuğa bunu yapamazdı. Hazal'ı ise geleceğiyle mahvedemezdi. Pınar'ın bitmek bilmeyen entrikaları, tükenmek bilmeyen kapris li saçmalıkları onu üzecekti. Avucunda sıktığı metal cansını yakınca, bakışlarını eline çevirdi. Sıkıca tuttuğu eli yumruk olmuş, parmak boğumları beyazlamıştı. Parmaklarını açtığında, elinin içinde tek taş yüzük, tenine batmış ve kana bulanmış hâlde duruyordu. Bahçe direğinin altında yürüdüğün taşı ona tokat vururcasına net işaret ediyordu. Ne kaybettiğini görmesi için... Gözleri şişlendi ve görüş alanı bozuldu. Yanağında bir ıslaklık oldu. Çenesine doğru süzüldü ve boynunu gıdıklayarak gömleğinin yakasından içeri aktı. Ardından ılık bir damla daha kirpiklerine takıldı ve titreyerek düştü elindeki metalin içine, kristalize olmuş tuzlu su, paramparça olarak kana karıştı.

Şimdi peşinden koşmak ve deli gibi *'Affet Mavişim'* demenek için kendiyle savaş veriyordu bedeni. Bacakları daha fazla tutmayınca, dizlerinin üzerine çöme çöktü heybetli bedeni. Bir yumrukta devrilmeyen adam, ufacık bir kızın bir damla gözyaşıyla yerle yeksan olmuştu. Hayatında hiç diz çökmemişti adam. İlk defa boynunu ona eğmişti. İlk defa başını birine eğiyordu. Titreyen elleri yumruk olup dizlerinin üzerinde durdu ve başı eğilirken, geniş omuzları sarsılmaya başladı. Arda ilk defa ailesinden sonra ağlıyordu. Bu gece ilkleri yaşıyor, severken ayrılıyordu! Yüreğinde feryat figan naralar atan bir Arda, dışından dudaklarını dişleyip susmaya çalışan bir baba vardı!

Hazal yıkılmış bir biçimde sarsakça yürüyordu kaldırımlarda. Nasıl böyle kör olmuştu benliği, nasıl bu kadar aciz hâle gelmişti beyni! Yüreğine kulak vermeye ne ara başlamıştı da, o çokbilmiş mantığını yitirmişti? Ekarte olmuş zihni boşalmış, yüreği tükenmiş, nefesleri sayılıymış gibi gırtlağına tıkanıyordu.

Yoldan geçenlerden kaçıncı insana çarptığını hatırlamıyordu. Gözlerin boşluğa bakarak, bacakları dermansız kalarak, yine de nasıl adım attığını bilmeden sadece yürüyordu. Ne kadar yürüdü? Bir saat, iki saat, hatta daha fazla! Artık bacaklarındaki derman tükendiğinde, sonunda bir taksi çevirip evin yolunu tutmuştu. Beyni düşünmeyi reddediyor, benliği olanları kaynatsız kalmaya çalışıyordu. Merdivenleri çıkıp kapıya geldiğinde, elini kaldıracak kadar bile mecali yoktu. Zile bastığında başı dönüyordu. Sonra gözleri kararmaya başladığında, elini kapıya dayayıp güç almaya çalışıp ve eli kapıda kayarak sürtünürken dizleri kırıldı. Bedeni tamamen hissizleşerek boşalmış, kuş gibi hafifleşmiş hissediyordu kendini. Damarlarından, sıcak sıcak bir şeyler akıyordu bedenine. Tam o sırada annesi kapıyı açtı ve apansız bir sırkılmeyle çığlığı bastı.

Babasının şefkat kokan sesiyle ona sarılmasını ve korunaklı göğsüne yaslandığını, izmarite karışmış, ten kokusunu algılıyordu. Korunaklı kollarda, şefkatli kalplerle olduğunu biliyordu, neden hâlâ rahatlayamıyordu? Gözlerini her ne kadar zorladıysa da açamadı. Kulağına uğultular hâlinde birbirine karışmış haykırışlar çarpıyor, kırılarak birbirine savruluyordu... Ve karanlık, uçsuz bucaksız, sonu olmayan dipsiz bir zindan kucakladı benliğini... Şu anda en sevdiği yer, hiç olmaktı!

Scanned with CamScanner

Güzel olmak mı lazımdı sevmek için...
Çok sevmek yetmez miydi?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Çok sonra kulağına garip sesler geldiğinde, gözlerini açmak için zorluyor fakat pek başarılı olamıyordu. Sanki başının içinde bir böcek dolaşıp geziyor ve tüm düşüncelerini parçalayıp talan ederken, ona sadece onun habis sesiyle savaşmak kalıyordu. Benliğinin farkında fakat düşünceleri olanlara yoğunlaşamıyordu. Elini şakaklarına gezdirdiğinde, yan taraftan bir ses ve hareketlenme duyumsadı. Gözleri henüz açık değildi ama birileri vardı orada. "Açma gözlerini" diyordu içinden birisi, "Sakın açma!" Ama açtı!

"Kendine geliyor." dedi heyecanla titrek ses! Annesinin sesiydi bu. Zaten hemen arkasından saçlarını okşayan şefkatli elleriyle, güç bela gözlerini aralamıştı. "İyi misin meleğim?"

Hazal hantal göz kapaklarını aralamakta zorlansa da, sonunda bakışları annesiyle kesişti. Kurumuş dudaklarını diliyle nemlendirip, geriden gelen kabaca savrulan boğuk sesiyle fısıldadı. "Neler oluyor?" Şaşkın mavilikleri nerede olduğunu kavramaya çalıştı. Afallayan yüzüyle baktı etrafa. Selin Hanım kızının saçlarını okşayıp, alnına titrek bir buse koydu.

"Sinir krizi geçirmişsin, bayıldın. Seni kapının önünde yarı baygın bulduk ve hastaneye getirdik. Sakinleştiricinin etkisi altındasın şimdi. Birazdan kendine gelirsin."

"Dayak yemiş gibiyim. Bedenim bana fazla geliyor sanki."

Ağırlaşmış hantal kolunu kaldırınca, serumun iğnesi ve tüylerine yapışan bant gerilerek canı yaktı. Yüzü buruştu kısacık bir an. Babasının koyu gözleri endişeli ve tuhaf bir şekilde düşüncelere dalarak bakıyordu

Scanned with CamScanner

kızına. O bakıyor, Hazal utancından yerlerin dibine giriyordu düşün dükleriyle. Sanki bir şeyleri hissetmiş gibi kuşku vardı göz bebeklerinde. Acıma, şefkat, kızgınlık ve azarlama birbirine geçmiş hâlde görsel bir ze yir sunuyordu yüzünde... Belli ki neler olduğunu kavramaya çalışıyordu yaşlı adamın zekice parlayan gözleri. Az buçuk da tahmin ediyordu özdeş yüreği... Lâkin susuyordu! Neden?

"Çok oldu mu geleli?" diye sordu Hazal ihtiyatla. Sesi cansız ve kı kılınlaşmıştı. Ağzının içi de kuru ve keçeleniyordu. "İki saat oldu annem" Hazal şaşkındı. Sanki birkaç saniye önce gözlerini kapamış gibiydi ve bü deni hâlâ kemikleri kırılmış gibi hantaldı. Gözleri şok içinde bakıyordu ailesine. Annesi elini tutup okşarken, ansızın fark ettiği şeyle, kızının elini avucuna alarak parmağına baktı. Sonra manidar bakışları kocasına döndü ve iki yaşlı burukça bakıştılar.

Hazal bunu fark edince elini annesinin elinden çekip, titreyen parmaklarını yumruk yaparak pikesinin üzerine koydu. Bir süre hiç kimse konuşmadı. Babası sormadı "Neden?" diye. Annesi başını şişirmedi "Sebep?" diye. Hasta olması belki de bunun için yeterli bir bahane olmuştu. En büyük etken üstüne gelmemek, canını sıkmamak istemiyor olmalarıydı. Biraz tuhaf bir gerçekti bu herkes için. Babası koltuğu oturmuş, dü şünceli düşünceli kızına bakıyor, annesi camın kenarına geçmiş, kollarını göğsünün altında bağlamış ve dışarıyı seyrediyordu.

"Biz..." dedi boğazına oturan yumrulardan kurtulmak için, birkaç defa boğazını temizleme isteğine yenik düştü. "Şey... Arda'yla ayrıldık" Bu sessizliği bozan Hazal oldu. Selin Hanım ağır ağır yönünü kızına döndü. Hazal ağlamaktan kızıla çalan manalı bakışlarını babasına çevirdiğinde, nitekim içindeki engelleyemediği kırgınlığıyla gözleri sislenmeye başlamıştı. "Özür dilerim baba..." dedi titreyen dudaklarını birbirine kıs tırdı. "Böyle olsun istemezdim..." Yaşlı adama suçlu bakışların altından bakamıyordu.

Ancak onun aksine, Kenan Bey buruk bir biçimde gülümsedi. Elini çenesinden çekip, göbeğinin üzerine koydu. Kalın sesiyle ifadesince, "Neden özür diliyorsun kızım!" Gül rengi koltukta biraz huzursuzca kıpırdandı. Otoriter duruşu bozuktu. "Nişanlılık tanışma evresi derler, olmadıysa kısmet değilmiş. Evlenip de gelmişsin gibi konuşma. Nasıp değilmiş. Sen de üzülme bu kadar... Bir kızı bin kişi ister ama ben vermem... Sen benimle kalacaksın, ben buna üzülmem ki, olsa olsa ancak sevinirim..." dedi

büyük bir olgunlukla. Sözleri ve tavrı bu olayı hafifçe alaya almaya çalıştı lâkin üzgün gözleri hüsranla parlamıştı.

Fakat Hazal onun içini rahatlatmak için böyle konuştuğunu biliyordu. Sırf, o üzülmesin diye, o çok değer verdiği gururunu çiğniyordu. Belki hasta olmasaydı kızacaktı. Hazal da böyle suçlu hissetmeyecekti kendini. Bakışları annesine kaydığında, Selin Hanım anlayışla başını salladı. "Sonra konuşuruz annem, şimdi dinlen boş ver bunları..." Bakışlarını tekrar cama çevirdi. Lâkin durgundu kadın. Bir şeyler vardı duruşunda gizli, sır gibi... Sırrını bilir gibi! Utandı Hazal ilk defa. Onların başını yere eğdirmişti. Babasının o çok değerli onurunu yerle yeksan etmişti.

Az sonra bu sessizliği bozan ufak bir tıkırtı oldu. Kapı tıklandı ve doktor elinde dosyalarıyla, yanında orta yaşlı tombul bir hemşireyle birlikte odaya girdi. Hemşire gülümseyerek iri gözlerini hastaya odakladı. Kısacık kalıp genç kıza, konuşmadan serumun yanına yaklaşıp, getirdiği iğneyi enjekte etti. Hazal oturduğu yerde bir nebze doğruldu. Sırtındaki yastığı düzeltti. Belini yatağın başına yasladı. Kenan Bey ayağa kalkıp karısıyla birlikte doktorun yanına geldi. Genç doktor gülümseyerek "Tahlil sonuçları çıktı kızınızın. Endişelenecek bir şey yok gibi!" diye bilgilendirdi.

Genç doktor, kara kaşlı, sarı saçlıydı. Saçlarını boyamış, tek kulağında küpesi vardı. Henüz yolun baharında olduğu gözlerindeki meslek aşkından belliydi. Yüzünde parlak bir gülümseme beliriyordu konuşurken. Elindeki dosyaya bir şeyler yazıp "İlaçlarınızı buraya yazdım. Bu aralar vitaminsiz kalmışsınız, B12'niz hayli eksik. Bir de size birkaç ilaç daha yazdım." dediğinde yaşlı adam kızına bakıp gülümsedi. "Başka bir şey olmazsa da, o kolay. Memlekete götürürüz, temiz hava iyi gelir."

Ve doktorun söylediği şeyle, yaşlı adamın bir tek gülümsemesi değil, dünya tepesine çöktü.

"Gebeliğinin genel durumu iyi... Ama siz yine de stresten uzak durun! Bu dönemlerde iyi olmaz."

Kenan Bey şoke olmuş yüzüyle, puta döndü ilk an. Sanki doktor onunla konuşmamış da, tokat atmış gibi şaşkın bakıyordu yüzüne. Yerinde sabit duramıyordu. Beli bükülmüş, nefesi ciğerlerinden süratle çekilmiş, omuzları çökmüştü. Sanki bir anda kırk yaş çökmüştü. Birden sendeledi iri bedeni ve elini dayayacağı bir yer aradı. İri elleri titriyordu.

Her şeyden soyutlanmış Hazal ise şaşkınca açılmış iri gözleriyle doktora bakıyor, afallamış yüzünden ve duyduğunun gerçek olma ihtimalin-

Scanned with CamScanner

den korkarak fısıldıyordu. "Be... Bebek?" Bu ona şaka gibi geliyordu. Bir bebek! Anta'nın bebeği... Umutlarının tükendiği anda, sevdiği adamın hediyesi... Sonra gerçekler yüreğini jilet gibi kesti. Karnına doğru bir ağrı sızıp, belini ortadan ikiye ayırdı. Atiesti Sevdikleri ve değer yargıları!

Genç doktor bu işte bir terslik olduğunu kavrayınca, bakışlarını yaşlı adama çevirdi. Bembeyaz olmuş suratıyla, ölü balık gibi baygın bakıyordu. "İyi misiniz beyefendi?" Yaşlı adam titrek elini yukarı kaldırıp, sert bir hareketle susmasını belirtti. Çenesi seğiriyor, gözleri koyuluyor, nefesi gırtlağına kilitlenmişti. Bir insan ancak böyle devrilmez kuleler gibi yerle bir olur, ayakta yaşar ama ruhu can verirdi. Şimdi buna bir de derin derin nefesler eklenmişti. Ne zordu evladıyla savaşmak! Ne zordu kaymetlisine kızmak...

Selin Hanım elini ağzına kapamış, şaşkınca kızına bakıyor, Kenan Bey elini yatağın başına dayamış, ayakta kalmayı deniyordu.

"Haberiniz yok muydu? Hay Allah!" dedi doktor pot kırdığını biraz geç anlayarak.

Hazal'ın eli bilinçsizce karnına gitmiş, pikenin üzerinden düz göbeğini tutuyordu. İrilmiş, ıslak bakışları kaygıyla babasına kaydığında, adamın çenesinin seğirdiğini ve dişlerini hiddetiyle sıktığını görebilirdi. Dudaklarını küfretmekten korkar gibi, sıkıca birbirine kapamıştı. Beline bir ağrı saplandı genç kızın ve öne doğru büküldü. Babası, gözlerini kırpmadan nefret kokan bakışlarını ona odaklamıştı. Omuriliğinden aşağı bir şeyler sızdı ve nefesi sıklaştı. Suçlu gözleriyle, utanarak bakarken yüzü kızarmıştı. Hayır evet babasından *'edepsiz bir insafsız!'* der gibi bakarken yaşlı adam, utandı.

Doktor bir iki şey daha söyleyip odayı terk etti. Lâkin Kenan Bey'in rengi uçmuş, koyu kahve gözleri aleve dönmüştü. Kenan Bey kapıya doğru birkaç sarsak adım attığında sendeledi ve Selin Hanım derhal öne atılıp, dağ gibi adamı yıkılmadan tuttu. Hazal yerinden doğrulup pikesini serbest bilek hareketiyle ayak ucuna öteledi. Ayaklarını yatağından sarkıttı. Çıplak ayakları buz gibi taşların üzerine indiğinde, kolundaki serum gerilince fazla ileri gidemedi. Yanağından yaşlar dökülürken, titrek dudaklarının arasından "Özür dilerim..." diye inleyen bir sesle söylendi.

Yaşlı kadın kocasının ne kadar öfkeli olduğunu anlamıştı. Kızına yüzünü ve bedenini izliyor, elinden bir kaza çıkmaması için Allah'a yakarıyordu.

"Özür dilerim..." dedi kızı yine inleyerek, sesi hıçkırıklarından kesik ve tutuktu.

Yaşlı adam arkasını dönmeden, dişlerinin arasından tısladı. "Niçin özür diliyorsun? Başımızı yere eğdiğin için mi?"

"Babam..." dedi Hazal acı içinde haykırırcasına. İncecik titreyen sesi yaşlı adamın yüreğini yaraladı. Ancak aldırmadı. "Bakmayacak mısın bana?" Bir kırık hıçkırık daha döküldü dudaklarından. Şişlenmiş gözleri artık kimin kim olduğunu seçemiyordu yaşlardan. Gözlerini koluna kabacasına silip görüş alanını netleştirdi.

Öte yandan Kenan Bey, apansız arkasını döndü. Heybetiyle Azrail gibi hükmedercesine hiddetle baktı. Daima güneşe bakıyor gibi bir his duyduğu yavrusunun masum çehresinin kirlendiğini hissedince, titriyor hissini veren bir ürperme dolandı bedeninde. Kızının yaşlarla çevrelenmiş parlayan açık mavi gözleri, yaptığı gizli bir kabahatten korkuyormuşçasına, bir suçlu olarak ürkekçe bakıyordu şimdi ona. Yalvarıyordu bebeği 'affet' diye gözleriyle, lâkin bunun affı olmazdı. Namus, başka şeye benzemezdi. Ellerini yumruk yapmasaydı, naif gırtlağını sıkması işten değil, kolunu kaldırmasaydı, ince boynunu kırması an meselesiydi. Kızının canını yakmamak için ellerini sıktı da sıktı.

"Ben bakarım da sana! Peki, sen hangi yüzle bakacaksın bana?" diye gürledi.

Hesap soran kaba sesi boş odada duvarlara çarparak yankılanınca, Hazal olduğu yerde dehşetle sıçradı. Başını utancından yere eğdi. Ölmek istiyordu. Bir insan bir günde kaç defa ölürdü? "Kaldır başını..." diye tıslayan babası. "Yaparken utanmadın da, ortaya çıkınca mı bayâ ediyorsun? Hain... Yıktın bizi... Öldürdün... Mahvettin masum kızımı..."

Ne ağır sözlerdi bunlar! Ne zalim bir bakıştı! Yüreğine sokulan hançerin haddi hesabı yoktu. Çekingen kanarya başını usulca kaldırdığında Hazal, kıvırcık kirpikleri utangaçlığından kırpışıyor, çekinikçe suçlu gözleri babasına bakamıyordu. Fakat babası birden hareketlenip hemen önünde belirmişti. Gözlerinde öylesine tuhaf bir bakış hâsıldı ki, sadece yüreği değil, ruhu da titriyordu kızın artık. *'Günahkâr!'* der gibiydi zalim bakışları. Başını kaldırıp tam *af* dileyip konuşacaktı ki, babasının ne ara kaldırdığını bilmediği kocaman eli, yüzünde tüm şiddetiyle şaklayınca, yanağı yanarak suratı yana savruldu. Kulağında hâlâ aldığı sillenin tiz sesi uğultu biçiminde duyuluyordu. Lâkin yüzüne değil, yüreğine almıştı babası bu silleyi. Hazal hafifçe sendeleyerek doğrulduğunda, titreyen elini yanağına götürerek "Ben bunu hak ettim... Bir daha vur babam... Ama

Scanned with CamScanner

beni affet... Öldürsen kılım kıpırdamaz... Affet..." diye acizce yakardı. Suçluydu, haksızdı ve hâlâ pişman değildi... Neden?

Yaşlı adamın kalbi teklerken, dişlerini sıktığı gibi bir daha vurmamak için yumruğunu da sıktı.

"Benim yetiştirdiğim kız sen olamazsın... Benim kızım namussuzluk yapmazdı... Elin adamlarından piç..." demişti ki Hazal irkilerek geriledi. Başını iki yana sallarken, gözyaşları sağa sola saçılıyordu. Titrek sesiyle fısıltı gibi haykırdı. "Yoldan geçen birinin çocuğu değil o, onun babası bile." Bir hıçkırık kesti sözlerini yarıda. "Piç değil benim bebeğim..." Son konuşmasının sonuna doğru fısıltıya dönüşmüştü. Dili ne ara kabullenmişti bebeğini ve ne ara isyankâr olmuştu babasına? Oysa Hazal hiçbir vakit babasına karşı asi olmamıştı.

"Benim bebeğim de onun bunun malı değildi! Ama bak, şimdi kirlendi." Çok acımasız sözlerdi! Babası hiç tereddüt etmemişti konuşurken, sözlerini mıh gibi yüreğine çakıyordu.

Onun söylediği kelimeleri izzetinefsine yediremeyen Kenan Bey, elini bir daha kaldırdı ve Hazal gözlerini sıkıca yumdu. Başını yukarı kaldırıp, yanağını babasına çevirerek bekledi hazın sonu. Bir daha vuracağını sandı fakat yüzüne o sert silleden gelmedi. Göz kapaklarını kaldırıp, titrek kirpikleri arasından babasına baktığında, elinin annesi tarafından yukarıda sıkıca kavrandığını gördü. Selin Hanım ağlayarak kocasının elini tutmuştu. Dahası, dudaklarını onun yumruk yaptığı elinin üzerine koymuş, içli içli ağlıyordu. Ne zorlu bir anne için kocasıyla evlat arasında kalmak.

Ama aldırmadı Kenan Bey. Elini silkeleyerek çekti karısının elinden ve dilinden zehir zemberek laflar dökülüp, kızını en hassas noktasından, yüreğinden vurdu. "Sen de annen gibi aynı hamurdanmışsın!"

Hazal bunu asla kabul edemezdi. O kadına benzemiyordu. Kan elleri yanında yumruk oldu. "Değilim..." dedi cansızca. Acımasız babası nemrutça bakıp yaralı gözleriyle, gaddarca devam etti söylemine: "Aynı annen gibisin. İffetsiz, edepsiz, hayâsız bir kadın... Vakar duygusundan bihaber! Onun hamurunu almışsın... Bir... Bir sürtük gibi..." dediğinde dilini ısırıp sustu. Yaşlı adamın gözleri dolmaya başladı ve yanağına doğru ince bir damla süzüldü. Onun babası asla yıkılmazdı, ağlamazdı ama şimdi... Onun yüzünden harabeye dönmüştü! Ağlıyordu...

Hazal inleyerek gözlerini sımsıkı kapadı, dudaklarını kanayana kadar dişlerdi. Sonra ansızın açtı göz kapaklarını ve babasına bitapça baktı. Kanın gözlerindeki hüzün adamı gafil avladı. Hazal'ın acıyla yutkunduğunu gördü. "Keşke seni dövebilseydim. Keşke seni o gün, açlıktan ölmeye terk etseydim. O zaman bugün başım dik olur, onurum yerinde kalırdı."

Her bir sözle Hazal'ın boynuna dolanan urganlar sıklaştıkça nefesi tıkanıyor, başı büküldükçe eğiliyor, her ağır kelamında direnci bedenini terk ediyordu. Selin Hanım artık daha fazla dayanamayarak kocasının kucağına geçti. Yanağında yaşlar sular gibi süzülüyordu. "O benim kızım, Rey..." dedi hiddetle, aciz sesi titremişti.

Yaşlı adam bakışlarını ona ilk defa kafa tutan karısına çevirdi. "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Onu ben büyüttüm..." Yumruk yaptığı elini kendi göğsüne vurdu. "Ben emzirdim... Üstünde hiçbir hakkı olmayan o kadını benim kızıma layık göremezsin... Onunla bir tutamazsın..." Acısından hiç yeri değilken, münasebetsiz bir biçimde haykırdı. Her sözünde sinesine vuruyor, gözyaşlarıyla acıtasıya göğsünü deliyordu. Sanki o sözlerin hepsi Hazal'a değil, onun göğsüne domdom kurşunu gibi isabet etmişti.

"Demek iffetsizim..."

Kenan Bey dişlerini sıkarak karısına baktığında, Selin Hanım çenesini dikmiş, kızının yanına yönelmişti. Kenan Bey başını geriye atıp kızına öldürücü bir soğukkanlılıkla baktı;

"O artık benim kızım değil..."

Hazal'ın duyduğu şeyle ayaklarından yer halı gibi çekilirken, birden düşünmeksizin babasın atılınca "Sakın bana dokunmaya kalkma... Git pisliğinde boğul. Anasının kızı..." dedi ve arkasını dönerek kapıyı da çarpıp gitti.

Babası gitmiş, Hazal onun bıraktığı depremlerle yıkılmıştı. Onu daha hızla taşımayan bedeni, dizlerinin üzerinde yere kapaklanınca, kolundaki serum genildi ve damarını yırtarak kolundan çıktı. Duymadı bile acısını. Canı daha fazla nasıl yanardı ki! Selin Hanım kızının yanına yaklaşıp, ağlayarak onu buz gibi yerden kaldırmaya çalıştı. Hazal ise hep aynı şeyi sayıklıyordu.

"Ben... O değilim... Ben o değilim anne." Bakışlarını annesine çevirdi... "Çok sevdim anne. Ben... Onu çok sevdim... Hata yaptım ama... Sevdim." Dudaklarından çıkan her hıçkırık, yaşlı kadının içini dağlıyordu. Kızını kollarına alıp, göğsüne çekerek sıkıca sarıldı. İkisi de dakikalarca orada buz gibi taşın üzerinde oturdular ve sıkıca sarılıp feryat figan ağladılar... Sonunda yaşlı kadın kızını kaldırıp yatağa çıkardıktan sonra, üzerine

Scanned with CamScanner

pikesini örtüp saçlarını okşadı. Elindeki mendile gözlerini silerek burnunu çekti. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Zavallının buruşuk yanaklarından inen yaşlar, kızının tazecik yüzüne dökülüyordu. Yavrusunun yanağına bırakıldı. Aşağı eğilip şakağından öperek "Sen biraz dinlen annem, babayla konuşayım." diye mırıldandı.

Hazal annesinin elini yakalayıp dudaklarına götürerek koklayarak öptü. "Özür dilerim annem..." Sıkı sıkı sarılarak yanağını eline yaslayıp, tekrar tekrar öptü. "Affetmeyecek beni... Onu affetmediği gibi... Beni de asla affetmeyecek." Buğulu gözlerini annesine çevirdi. Yaşlı kadın hiçbir şey söyleyemedi. Kenan'ı biliyordu. Kocası çok yaralanmıştı. Kızı, onun medarıiftiharıydı şimdi ise hayal kırıklığı.

Selin Hanım kızına baktı ve kapıyı açarak "Hazal... Anneler ve babalar sever de döver de..." dedi ve genç kıza buruk bir tebessüm sundu. O da biliyordu, bu kızının yediği ilk tokadıydı. Kocası çocuklarına bırak elle vurmayı, bağırmaya bile kıyamazdı. Ama şimdi kahretmiş, mahvetmiş bir de rezilet etmişti!

Hızlı adımlarını biraz daha serileştirerek hastanenin girişini geçip, arka tarafa yöneldi. Bahçeye geldiğinde kırgın bakışlarını etrafta gezdirdi. Biraz dar patikada ilerleyip, köşedeki bodur ağacın dibindeki eski banka ilerledi. Kocasını bir ucu kırık bankta, tek başına otururken gördü. Kurtlanarak sigara içiyordu. Hırkasının önlerini çekiştirerek, açıların elini sıkıştırıp, kollarını göğsünün altında bağladı. Kocasının yanına geçip oturduğunda, bir süre hiç konuşmadı. Hava hayli serindi ve gece olduğu için kulaklarına ateş böceklerinin seslerine karışmış, araba kornalarının uğultuları geliyordu.

Bakışlarını kocasına çevirdiğinde, yaşlı adam sigarasından derin bir nefes çekerek "Sakın konuşma Selin, kalbini kırarım..." dedi sert yüzünde belirgin müsamahasız bir tonda.

Lâkin yaşlı kadın pek de aldıracak gibi durmuyordu bu boş tehditlere.

"Şimdi sen bir sözünle onu hayatından çıkardın, öyle mi?"

"Öyle!" dedi adam kaba sesiyle bağırarak.

Yanlarından geçen birkaç hasta yakını onlara baktı. Ortam her ne kadar karanlık olsa da, direkten vuran ışıklar onların ayan açığa ifşa ediyordu. Kadın aldırmadı. Şimdi gözleri kimseyi görmüyordu. "Yarın bizim kızımız hata yaptı... Sen de onu evlatlıktan bu kadar çabuk reddettin... Artık bizim kızımız değil, öyle mi?" dedi titrek sesi hiddetle atılarak. Adam kurnaz sert sert bakarak "Öyle... Ne tekrar edip duruyorsun aynı şeyleri... Öyle işte." diye ağız dolusu bağırdı.

"İyi o zaman..." dedi kadın inatla kafa tutarak. "Hata yaptı diye onu evimizden, yurdumuzdan, hayatımızdan kovalım!" Elini göğsüne sertçe vurdu. "Peki, yüreğimizden nasıl kovacağız Bey? Gel de buradan al onu o zaman..." Gözleri yaşlarla parladı. "Gücün yetiyorsa çıkar içimden sevgisini. Sen bir kere dedin diye, öyle olmuyor işte Bey. Çıkmıyor buradan."

"Unutacaksın Selin... Ne hâli varsa görecek. Bunu nasıl yaptıysa, temizleyecek ve biz onu unutacağız."

Selin Hanım öfkeyle yerinden kalktı ve dik bir bakışla kocasının önünde durdu. Bu ona ilk asiliğiydi. İlk kafa tutması ve ilk defa isyan etmesi... Uyuldu Selin Hanım! Hırçınlık nedir bilmezdi. Ama şimdi bu kadın, yavrusunu korumaya, yavrularını kapturmamaya çalışan vahşi bir pantere benziyordu. Pençeleri her an savaşmaya açık, dişleri hasmını parçalamaya hazır... Gözleri tekinsiz, sözleri kızgın mızraklar gibi can alıcı...

"Sen horlayarak uyurken, ben gece gündüz onunla güldüm, onunla ağladığım. Şimdi bunları unutacağım öyle mi? Hastane köşelerinde yavrum öldüğünde, annesi tarafından terk edilen bir masum bebeğe ak göğsümü, helal sütümü verdiğimde, hayata tutunmak için bana nasıl sarıldığını unutacağım... Öyle mi? Okulun ilk günü, tatlı bir telaşla saçlarını örüp, bir sevinçle okula gittiğimizi, nişanı takılırken gözlerinin nasıl ışıldadığını unutacağım... Yok Bey!" dedi başını isyanla iki yana sallayarak. Yanaklarından duru yaşlar yuvarlanıyordu. " Bu sefer seni dinlemiyorum... Ben bunları asla unutamayacağım... Peki, sen? Sen nasıl unutacaksın?"

Kenan Bey başını kaldırıp, ona hiddetle baktı. Aldırmadı kadın. Bam teline dokunmaya devam etti sitemle. "İlk dişi çıktığında nasıl sevindiğini, ilk adımını atarken düştüğünde yüreğinin hopladığını, *'babam'* diye peşinden koşarken düştüğünde, yarasını nasıl üfleğini unutacak mısın Bey? Okul toplantılarına gittiğinde, öğretmeni sana bakıp *'Sizin gelmenize gerek yok Kenan Bey, Hazal bizim medarıiftiharımız.'* dediğinde kasılarak eve geldiğini nasıl unutacaksın? Üniversiteyi birincilikle kazandığında, millete kokluklarında karpuz varmış gibi göğsünü şişirerek *'Evet, işte o benim kızım'* diye gururlandığını unutacaksın, öyle mi? Var sen unut Bey, ben unutmuyorum. İlk defa hata yaptı benim kızım... İlk defa üzdü bizi... Yaptığını affetmiyorum, tasvip etmiyorum ama ben anneyim... O hata yapar, ben kızarım, bağırırım, ama sonra bağrıma basar, saçları-

Scanned with CamScanner

nı okşayarak öğütler ve severim... Sen de babasın... Bunu unutuyor hatırla... Baba olmak, iyi olunca gururlanıp, kötü olunca silip atmaklı değil mi?"

Kocasının yanına yaklaşıp, titreyen parmaklarıyla kocasın ellerini tuttu. Başını aşağı eğip dudaklarını ellerinin üzerine koyup öptü. "Say bi dermansız bir derde düştü meleğimiz..." Yaşlı adamın gözleri buğulu, hafifçe elleri titredi. Onun içinden *'Allah korusun!'* dediğini hissetti genç kadın. Tıpkı kendi gibi. "Say ki... Hazal öldü..." dedi usulca. Adamın elleri kasılıp buz kesti. "Ya Bey... Daha söylemesine dayanamıyorum... Peki? Peki... Nasıl unutacaksın bebeğimizi? Bizim kızımız ilk defa ben yaptı... Onu yargılamak bize düşmez... Onunla sevinçleri nasıl kaybolduysak, dertlerine ammna denizsek bizim gidenden ne farkımız kalır? Sen bana onu hastane odasında ilk getirdikleri günü hatırlıyor musun? Kadının yanakları artık ıslaklığından parlıyordu. Ellerini yukarı kaldırdı, masum ve şefkat dolu avuç içlerini göstererek tarif ederken, o gururlu gözleri ışıldıyordu.

"Ufacıktı. *'Mama yemiyor.'* dediler, *'Emmezse, açlıktan ölecek...* Annesi daha doğumdan çıkar çıkmaz bırakıp gitmiş... Babası penguen... Ölecek bebek... Senin kızın sütünü ona verir misin? Bir de sen dene bakalım Hanım? Çok kişi emzirmek istedi ama tutmuyor kimseyi..." Ellerini yüreğinin üzerine koydu. "Benim kızım, onca kişinin içinden beni seçti. Bir birbirimizi yaralarımızla sevdik... Sonra sen de bize katıldın... Şimdi mi bizi yarı yolda mı bırakıyorsun? Senin kadim dostluğun bu kadar mıydı Bey? Hata yapınca anlını dönmek... Kızınca küsmek, yok saymak. Benim kızıma vurdun! İlk defa ona el kaldırdın ona ve o sana diğer yanağını uzattı... Sırf seni kaybetmemek için..."

Yaşlı kadın yeniden kalkıp, başını geriye atarak, ıssızca çemkirerek kocasına baktı. "Şimdi beni gidiyorum. Ya o kapıdan benimle birlikte gurur, kızını affeder, hatasını onunla gogusleresun..." Dumunu çekti. "Ya da bizi bir daha... Asla göremezsin olur biter."

Arkasını döndü ve saçlarını omzundan geriye savurdu. Kendinden emin adımlarla biraz yürüdü. Ve aparatı Kenan Bey yanında bekleşti ni kavradığında yaşlı kadın memnunca durup, minnetle kocasını baktı. Aparatı kollarını, geniş gövdesine sararak, göbekleri birbirine çakıştırıl sarıldılar. Kenan Bey dudaklarını karısının yasemin kokulu ipek saçlarına gömüp, "Seni kazanmak için ne gibi bir rezilik yaptım bilmiyorum..." de-

diğinde, kadın burukça gülümsedi. Ay yüzlü kadını buydu işte, melek gibi şefkatli ve temiz. "Hazal'ı bana verdin ya... Kızımızı... En büyük iyilik bu değil mi?"

İşte bu her şeye değdi.

Birkaç hastanenin içinde gezindiklerinde, yaşlı adam hâlâ kaslıyordu. Yaşayacağı şey hiç de kolay değildi. Bir baba için, bele hele ufak bir şehirde büyüyüp, örf ve âdetlerine bağlı bir baba için, bu ne yıkıcı bir acıydı! Derin bir nefes alıp kapının, kolunu kavradığında, onun tereddüt ettiğini gören Selin Hanım, elinin üzerine kendi elini koydu ve minnetle gülümseyerek kapının tokmağını çevirdi. Kapı mırıldar bir sallanmayla usulca açıldı. İçeriye girdiklerinde, bir sessizlik çökmüştü odaya, sanki bu şeyler olmadı. Oda boştu! Selin Hanım bakışlarını her yerde heyecanla gezdirdi. Yoktu! Korkuyla banyoya yöneldi ve kalbi ağzında kapısını tıklattı.

"Hazal, orada mısın annem?"

Düşünceli bir şekilde kaşları çatıldı. Kenan Bey birden durup onun yüzüne baktı. Ses gelmedi. Ilk birkaç defa daha tıklatıp kapıyı açtığında boş olduğunu görünce, dolu dolu olmuş bakışları kocasına döndü. İnleme gibi bir sesle, "Benim kızım nerede Bey?" diye hesap sordu.

O sıralarda sahildeki bankta tek başına oturan genç kızın, burçak tarlalarını andıran sarı opuzun saçları ona inat, rüzgârla ahenkle savruluyordu. Yoldan gelip geçen kimseyi görmüyordu kaygıyla koyulmuş güzelim gözleri. Boşluğa bakar gibi, donuk bakıyordu denize. Gece vaktini hayli geçtiğinden, oturduğu banka sadece elektrik direğinden sızan ince, titrek, cansız bir ışık aydınlatıyordu. Sise yüz tutmuş karanlıkta, aldığı nefesler içini yakıyor, verdiği soluğu buhar olup geceye karışıyordu. Önünden geçen herkes ona acıyan gözlerle iç geçirerek bakıp, kimileri de üzülüp kafasını sallayarak geçip gidiyordu önünden.

Bahar, kıskandıran mavi gözleri solmuş, içinden kan damlası gibi sızarak akan her damla kederli yaş; kızarmış yanaklarını yıkıyor, burnun ucundan diğeri damlıyordu. Göz kapaklarını her rehavetle titreştirmesinde, upuzun kıvırcık kirpiklerinden yanağına titreşerek dokunuyordu. Hıçkırıklarla durmak bilmeden sarsılan narin omuzları, her hıçkırıkta daha bir güçlü inip kalkıyordu. Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi buz gibi olmuş yanaklarından...

Gözleri sonsuz mavilikterin karanlığına bakıyor... Bakıyor lâkin görmüyordu. Ona her zaman sakinleştirici etkisi olan, o çok sevdiği dalga

Scanned with CamScanner

seslerini bile duymuyordu sağırlaşmış kulaklara. Nasıl duysun ki; kulaklarında hâlâ tek bir ses; iki cümle çınlayıp duruyordu:

"Ben ayrılmak istiyorum!"

"Artık kızım değilsin!"

Ne acı, ne kötü bir kaderdi!

Yutkunmaktan acımış boğazında düğüm düğüm olmuş onurdan vardı gırtlağında takılıp kalan. Kafasını yavaşça oturduğu bankın yanındaki boşluğa çevirdi. Titrek parmakları sanki sevdiğini okşar gibi okşadı ben gibi banku. Ayaza yüz tutmaya başlamış gece havasına inat içi yanıyor, can dar geliyordu vücuduna. Kaç saattir burada böyle oturuyordu ya da yeni mi gelmişti bilmiyordu! Zaman kavramını yitirmişti hayatında. Nihayetinde kalbindeki ağrı, üstüne oturmuş kaya parçası kadar ağırlaşmıştı. Acısı zamana inat hafiflemiyor, aksine her saniye daha bir ağırlaşıyordu.

Aklına inat eder gibi, kalbi mazıyi anar gibi canını yaka yaka yeniden hatırlatıyordu sevdiği adamı kendine: Burada tanışmışlardı onunla, bu bankta! Aklına gelince o günler, hıçkırıkla karışık kırık bir gülücük çıktı her daim gülümsemeyi huy edinmiş dudaklarından. O gün nasıl da paçalarına kıncalı davranmıştı oysa ona.

Sonra yerini yeni hıçkırıklara bıraktı bitap dudakları...

"Ben sensiz nefes alamıyorum sevdiğim... Sen bensiz yaşayabiliyor musun? Dokunabiliyor musun hayata neyeyle? Gözlerini huzurla kapayabiliyor musun gecelere? Gülüşlerin hâlâ küstahça tamamlanıyor mu dudaklarında? Ve sen, beni unutabiliyor musun bu kadar çabuk? Ben seni unutamıyorum Karagözlüm. Sensiz gelecek hayalleri kuramıyorum... Ben sensiz... Sensiz olamıyorum..."

Onsuz olmuyordu ya... Onunla da olmuyordu!

Yine onun yüzünden ailesini kaybetmişti, geleceğini, hayallerini, duygularını... Yersiz kuşlara dönmüştü! Şimdi ne gidecek bir yeri, ne de sığınacağı bir sinesi kalmıştı... Bu saatten sonra babasının yüzüne bakamazdı! Arda'ya gidemezdi!

Eli düz karnına gitti farkında olmaksızın. Sanki acısını hafifletir gibi, içinde büyümeye yüz tutmuş masum canı sakinleştirmeye çalışır gibi, kendini sakinleştirmeye çalışıp okşadı düz göbeğini. Oysa öğrenebildiği ne kadar olmuştu da, bu denli sahiplenmişti onu! Son gözyaşını da silip cebindeki telefona uzandı. Onların bir bebeği olacaktı! Bunu bilmek hak kıydı. Sevmese de, ikisinin bir parçası olduğunu bilmeliydi. Kendini gibi

bebeğini yarım büyütemezdi. Bakışları telefonun ekranına kaydı. Olanlara inat eder gibi, gülüyordu ekrandaki âşıklar... Mutluluk fotoğraflarda kalmıştı öyle ya. Sanki o mutlu günleri gözüne sokar gibi bakıyordu sevdiğinin görmeyen yüzüne. Eli titredi, aldırmadı yine de mesaj kutusuna girip, son bir umutla mesaj yazmaya çalıştı.

Belki yüzsüzlüktü yaptığı, belki hata, belki de gurursuzluk bu olanlar üzerine ama yine de kalbi aklına, iradesi benliğine galip geldi ve yazmaya çalıştı. Zihni, kalbine son kez diye haykırmasına rağmen, yüreği yine de ufacık, minnacık da olsa umut arayışındaydı hâlâ...

"Belki güzel değilim, bunu biliyorum! Yanına yakışmıyorum... Ama Seni Çok Seviyorum.

Hani demiştin ya "Ben seni kalbimle sevdim." diye... Aşkım... Onca şeye rağmen... Kalbinle sevdin de, bir o bakmaya kıyamadığım kara gözlerimle sevmedin mi beni? Oysa ben... Güzel sözcükler içeren sevgi sözleri beklemedim ki senden... Sadece sev istedim, kuru kuru sev, o kadarı da yeterdi. Ben daha görmezken, aşkla bakan gözlerini sevdim. Sadece onları sevmeyi istedim. Hepsini onlarsız yaşadım da, bir seni sensiz yaşayamıyorum... Olmuyor... Bu aşkı tek kalpte taşıyamıyorum... Ağır geliyor kestiğin bedel; dayanamıyorum..."

Mesaj kutusunun harf sayısı bitince titrek parmakları gönder butonuna takıldı. Yarım kalmıştı belki her şey gibi, o da yarım. Ona bebeğini böyle söylemezdi. Yine de umutla bekledi, gelecekti biliyordu. Kalbi gelecek diye haykırıyordu, ya mesajı, ya da...

O vakitler Arda oturduğu koltukta kasılmış bedeniyle buruşurcasına yatmış, elinde kumanda, televizyona donukça bakmaya çalışıyordu. Etrafını sis bulutu gibi hüzün kuşatanlarken, ekranda o çok sevdiği Beşiktaş'ın maçı vardı. Ama bir türlü adapte olup zevk alamıyordu. Gözleri dalgın, yüreği yaralıydı. Boş bakışları sehpanın yanına kaydı. Öfkesi tükenen Aylan yerde oyuncaklarıyla oynuyordu. Yine hırçın ve agresifti. Sürekli oyuncaklarına vuruyordu. Gözlerini bir süre onun üzerinde gezdirdi. Ufacık bir logoyu, nereye koyacağını kestiremiyordu.

Yanındaki kadının varlığını bile unutmuştu! Pınar, sinsice kurduğu tuzaklarında bükülüm sürerken, aklından geçen edepsiz fikirlere uyarak, arsızca yaklaştı genç adama. Yılan gibi kıvrılan bedeniyle, arkadan sarılıp, ellerini önce omuzlarında, sonra göğsüne doğru gezdirerek dolaştırmaya başlayınca, Arda... Zaten kafasını veremediği maçı izlemeyi bırakıp başı

Scanned with CamScanner

nı yana çevirdi. Bakışları kısacık bir an halının üzerinde oynayan çocuğa kaydı. Ona çaktırmadan eliyle sıkıca genç kadının bileğini tutup, sarsa yakasıya sıktı. Dokunmaya nasıl cüret ederdi? Hiddetliyle koyulmuş ta lim gözleri kadının bakışlarıyla buluştuğunda, anlamıştı istediği arzuyla yanan kahverengi gözlerden düşündüğü ahlaksızlığı. Tıkanırdı onun bu kışlarından yine defalarca olduğu gibi. Burnuna gelen kokusundan, yüzüne vuran soluğundan nefret etti. Bir insan, nasıl bu kadar gururunu ve haysiyetsiz olurdu! Şimdi Hazal gitti diye meydanın kendisine kaldığını mı sanıyordu?

Kadın dudaklarını yaladı. Ateşler içinde yanan arzulu gözlerini Arda'nın dolgun dudaklarına kilitleyerek edepsizce baktı. Nefesi kesilmişti.

Arda ona istediğini vermek için eğildi. Dudaklarına... Daha dudaklan yeni buluşmuştu ki, eliyle gırtlağını kavrayıp, sıkıca geriye itti. Neye uğradığını anlayamayan kız nefes alamıyordu. Dişlerinin arasından çıkan hırıltılı sesiyle, "Sakın... Yaklaşma!" diye koyu bir öfkeyle tısladı. Bakışlarını çocuğa çevirdi. Henüz hiçbir şeyin farkında değildi. Pınar gırtlağında ki eli açmaya çalışırken, "Onunla asla olamayacaksın..." diye inledi. "Buna müsaade etmeyeceğim."

"Seninle de olmayacağım sülük." dedi burnunu kıvırarak kibirle.

Kadın hâlâ arsızca gülümsüyordu. "Başkasına da izin vermeyeceğim... Ya benimle olacaksın... Ya da bizsiz... Seni bir daha bırakmam."

Arda dişlerini sıktı. "Seni gebertirim... Ya da bitiririm. Bir daha beni oğlumla tehdit edersen, canını alırım..." dedi tıslayarak ve sehpanın üzerindeki telefonun mesaj sesiyle, kafasını sehpaya çevirdi. Kız geriye geriye doğru öteledi. Pınar elini acıyan boğazında gezdirirken, kurşun gözleri öfkeyle parlamıştı. Bundan hoşlanmayarak, ağzının içinde hırıltılı homurdandı. Arsızca erkeğin dudaklarını tekrar uzandı. "Asla... Senden vazgeçmeyeceğim Arda. Zamanla seveceksin beni. Eskisi gibi olacağız... Sen bana dokunduğunda ne hissediyordun unuttun mu? Bir saniye beden ayrılmazdın. Yataktan çıkmazdık, her yerde birlikte olurduk..." dedi. Para bankasından ve hele hele böylesi yakışıklı bir adamdan kesinlikle vazgeçmeye niyetli değildi.

Arda bu sefer onun yüzüne tükürür gibi "Sen tam bir sürtüksün ve midemi bulandırıyorsun. Uza!" dedi, ardından alaylı bir tebessümle sehpaya uzanırken, oğluyla göz göze geldi. Sanki az önce ateş saçan gözler ona ait değilmiş gibi, çocuğa göz kırptı ve ufaklık gülümsedi.

"Önemli olabilir, bakmam lazım Ayhan! Gelince birlikte oynarız olur mu?" Başını yana döndü ve tok sesini kısarak, dişlerinin arasından fısıldadı. "Çocuğa dikkat et... Düşmesin!"

Zaten içinde tuhaf bir his vardı. Bu hissi bugünkü yaptığı konuşmaya bağlıyordu ama kalbi sebebi daha başka diye haykırıyordu. Telefonu eline aldı, kimden geldiğine bakmadan mesajı açtı, gözleri telefonun ekranında gezerken yutkundu. İçine bir acı saplandı. Kocaman kalbi ufacık kaldı bedeninde İyi de niye böyle hissediyordu ki, o istememiş miydi ayrılmayı? Bitmişti zaten daha fazla uzatmanın anlamı yoktu. İki arkadaş olarak kalmak, sevgili olarak kalmaktan daha iyiydi! Ama öyle değildi. Kimi kandırıyordu? Yüreğini nasıl susturacaktı? Hazal vazgeçmeyecekti. O nasıl başaracaktı reddetmeyi, ondan nasıl vazgeçecekti? Omuz silkeledi umursamaz gibi davranarak, farkında olmadan mırıldandı. "Asla vazgeçmeyeceğim." Pınar bunu duydu ve fettan gözlerini kıstı. Arda telefonu sehpanın üzerine bıraktı. Yerinden kalktı, başını omuzlarının üzerine yıktı. Bakışları ondan cevap bekleyen kadına kaydı ruhsuzca.

"Ben biraz hava alacağım, gözün üzerinde olsun... Bir de git meyve getir... Az önce istedi."

İçinde büyüyen ağırlık ve vicdan azabıyla oğlunun yanından ayrıldı. O odadan çıkınca, Pınar merakına yenik düşüp telefonu eline aldı ve ona ait olmayan mesajı okudu. Gördüğü mesaj karşısında sinirden eli kasılmış, kukunç gözleri kararmıştı. Sanki o değil de, Hazal sevgilisini elinden almıştı..

Hazal ağlamayı kestiği anda, boş bakan gözlerini sıçrayarak denizden ayırdı. Göz bebekleri ürkekçe elindeki sıkıca kavradığı, titreyen telefona kaydı. Ekranda 'aşkım' yazıyordu. Hâlâ onu orada aşkım diye muhafaza ediyordu, tıpkı kalbindeki gibi. Atmayı kesen kalbi feveranla kapılıp tekrar hareketlenmeye başladı. Heyecanın esir aldığı bedeniyle, telefonu kulağına götürdü, neşeli çıkan sesiyle, "Arayacağını biliyordum... Benim sensizle ko."

Duyduğu sesle, kelimeleri boğazında düğümlendi. İşittiği ses beklediği, sevdiği adamın değildi. Telefondaki başkası; bir kadındı:

"Ben Pınar!"

Biraz duraksama oldu. Onun sesini duymak, etini keskin bir bıçak kesmiş gibi acıttı. Konuşamadı Hazal. Donmuştu.

"Bir daha Arda'yı arama, senin sevgilimle görüşmeni istemiyorum."

Scanned with CamScanner

dedi kadın ve arsızca süzüldü neşeli sesi telefondan yüreğe... Bir acı uzuldu ruha, ateş gibi çöreklendi içine. "O beni seviyor. Bana ait, sana değil bunu o salak kafana sok! Yakında evleniyoruz... Uzak dur ondan... Hamile olduğumu biliyorsundur umarım."

Ve telefon kapandı. Hazal telefon kulağında öylece kalakaldı. Birkaç kelimeyle dünyası tepetaklak olarak tepesine yıkılmıştı. Ondan ayrıldığı an, kendini onun kollarına atmıştı, öyle mi? Aylarını verdiği, kendini verdiği adam vakit kaybetmeden ona koşmuştu. Bedeni donmuş hâlde kalırken gülara sahip olduğu beyni boşaldı. Her şey uçtu gitti apansız benliğinden. Boşalmış bir iradeyle, dünyası tepetaklak olurken ayağa kalktı. Kaskatı kesilmiş elindeki telefon yere düşerek parçalara ayrıldı. Aldırmadı. Görmüyordu bakan gözleri nereye gittiğini... Ya da nerede yürüdüğünü keşfedemeyen kararan gözleri, birkaç adım daha yürüdü. Beyni, sanki her anıyı, her hatırayı benliğinden silmişçesine, bedenini iradesini eline almış bir boşluğa sürüklüyordu. Çok sürmedi kendini yok ettiği karanlıkta kalması..

Aniden acı acı öten fren sesi duyuldu kafasının içinde uğuldayarak.. Dalgın başını ağır çekimde gibi sesin geldiği yöne çevirdi. Bakması gerektiğini alan parlak ışıklara, refleks olarak elini kaldırıp gözlerini korumak ister gibi siper etti. Şaşkın göz kapaklarını aşağı yıkıp, afallayan benliğiyle çığlığın kaynağını anlamaya çalışıyordu ki; vücuduna aldığı ani acıyla savrularak yukarılara fırladı. Uçuyor gibiydi. Omurliğinden aşağıya bir ısı yayıldı, kanında bir kıpırdama ve titreşme... Bedeni hafifledi ve boşluğa savrulur gibi rahatladı ama bu uçarak hiç fazla uzun sürmedi. Sert zemine çarpıp katılmış vücudunun acısını, kırılan kemiklerinin sesini tüm hücrelerine kadar yayılmasını hissetti. Ölmek ölmek ayrıldı kemikleri eklemlerinden, bedeninden kuvvetli bir acı geçişti. Kafasını yere vurduğunda, beyni sanki dışarı akıyor gibi ani bir acıyla inliyordu. Yattığı yerde, sert asfalta acısını kıpırdayamadı.

Gözleri ne ara kapanmıştı. Bir saat mi, yoksa bir saniye mi? Sesler duyuyordu kulakları, uzaktan çarpan sesler ama algılayamıyordu! Alnından gözünün üzerine doğru akan yapışkanımsı ıslaklıktan, gözlerini kaydırıp bakmaya çalıştı ama nafile... Ne olduğunu anlayamadı! Bakamıyordu, bulanıktı her yer, sadece bir kaç gölge görüyordu gözünün önünde hışırtıyan. Sis çökmüştü geceye, üzerine bir buğu yayılmıştı. Işık hüzmeleri akıyordu gözlerinden pul taneleri gibi. Birkaç kişinin yanına geldiğini hissetti. Onları da zaten seçemiyordu. Rengârenk balonlar gibi ışık topları vardı göz bebeklerine sıkışmış görüntülerle. Karnına saplanan ani acıyla

titreyen güçsüz eli karnına zorlanarak gitti. Pelte gibiydi tüm uzuvları. Ne olduğunu anlamaya başlıyordu artık. Araba farlarıydı gördüğü son şey, duyduğu acı acı öten fren sesleri ona aitti!

Bir kolu vücudunun altında ters dönmüş, ayağındaki ayakkabısı çıkmış, üşüyordu vücudu. Buz gibiydi yerde yatan bedeni, şimdi canı da yanmaya başlamıştı. Hissetmiyordu kolunu, oynatmaya çalıştı olmadı.

Zor da olsa elini karnına bastırdı. Titrek dudaklarından dökülen fısıltı gibi sesiyle, "Yardım edin..." dedi. "Bebeğim!" Gözlerini açık tutmaya zorladı. Fakat ağırlaştı göz kapakları kendini taşıyamayıp yavaşça kapanırken hiçliğe, bomboş karanlığa dudaklarından son dökülen fısıltısı hediye kaldı.

"BEBEĞİM!"

Şimdi, sanki ruhu bedeninden havalanmış, her şeyi yukarılardan izlemeye başlıyordu. Hani derler ya, insanlar ölürken hayatları gözlerinin önünden film şeridi gibi geçer diye! Buna hep güler geçer, hiç bir zaman da inanmazdı. Öyle olmuyormuş işte!

Şimdi buz gibi asfaltın üzerinde can veriyordu ya, hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu. Bedeninden bağımsız gibi sadece olanları duyuyor, tepki veremiyordu.

Uzaktan gelen sesleri duymadı genç kadın, nasıl duysun ki? Gözleri kapanmış, sadece onu düşünüyordu işte yine son anında bile... İlk tanıştıkları anı... Sahi, hayat orada mı takılı kalmıştı! Şimdi her şey hayal olup, müzide mi kalmıştı? Unutulmuş muydu Hazal? Bir ufacık anı mı olmuştu bu hayatta! Uzaktan, tünelin başından gelir gibi sesler duyuyordu kulakları da, cevap veremiyordu. Ne kadar kendisini zorlasa da, ne kolunu kaldıracak mecalı, ne de gözünü açacak kadar gücü vardı. Aklında kalan tek soru... Neden?

"Neden?" diyordu benliği. Güzel olmak mı lazımdı sevmek için... Çok sevmek yetmez miydi?

"Kadın ölüyor.." dedi uzaktan salınarak kulağına gelen ses.

"Yardım edin! Biri ambulansı arasın hadi!"

Scanned with CamScanner

Temine, ölmek ölmek sevda işleniyordu...
Duygulan nakış nakış bahar çiçeğin...

ON ALTINCI BÖLÜM

"Lanet olsun!" dedi hışırtıların sardığı acılı ses... Çantasındaki sandalını bulamadıkça, daha çok sinirleniyordu.

"Artık biraz sakinleşir misin sen!" diye çıkıştı Doğu. Kamunun elindeki çantayı çekiştirerek içinden çıkardığı mendili genç kadına uzattı. Eda ıslak sesiyle büyüklüğü burnunu silmesine müsaade etti.

"Buraya mı gelecek Arif?" diye sordu Eda.

"Evet, bu çevredeki polis karakoluyla halletmesi gerekiyormuş sorunu..."

Eda garsonun gösterdiği masaya geçerken, Doğu ona yardım için sandalyesini nazikçe altına verdi. Kendisi de karşısının yanına otururken, üzerinde dikilen garsona, "Bize papatya çayı" diye söylendi. Garson siparişleri not alarak yanlarından uzaklaşırken, Eda başını ellerinin arasına alıp, yine ağlamaya başlamıştı.

"Hâsıl bulunamaz hâldi... Anlamıyorum. Onca adam nasıl bulamaz ulan bizi!"

"Eda, yeter artık bak insanların güçlü olmaya ihtiyacı var ve sen, sürekli onların direncini böyle yaparak kırıyorsun..."

"Ne gücü Doğu!" dedi yaralarına yeni yaralar salınırken isyanla. "Pasaportu ve telefonunu bulmuşlar sahilde... Dün geceden beri yok... Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ben sadece kalasını dinlemeye gittiğini düşünüyorum..."

"Ben bu kadar iyimser düşünemiyorum. Onu tanıyorum, Hazal kız

Scanned with CamScanner

ginken bile ortadan yok olmaz... En azından bana haber vermeden... Keşke oraya gitmesine izin vermeseydim... Keşke bağlasaydım ellerini ayaklarını yatağa, evden çıkarmasaydım..." dediğinde titrek elleri yüzüne kapanmış, hıçkırarak pişmanca ağlıyordu. Doğu sandalyesini karısının yanına çekerek, başını göğsüne çekti. "Edam, bir tanem. Lütfen. Bak birazdan haber gelecek, iyi olduğunu söyleyecekler..."

"Yapmaz değil mi? Kendine bir şey yapmaz..."

"Yapmaz tabii. O nelere göğüs gerdi, şimdi mi yıkılacak! Sadece üzgün ve kırgın... Biraz tek kalacak ve bize dönecek..." dediğinde Eda başını biraz daha yasladı kocasının sinesine ve birden Doğu'nun bedeni gerildi. Eda başını sertleşen sineden çıkarıp, bakışlarını kocasına çevirdi. Burnunu çekerek "Arif mi geldi?" dediğinde, Doğu'nun dişlerinden duyulan gıcırtı genç kadının içini kıydı. Kocasının masanın üzerinde yumruk olarak kasılan eline baktı. Sonra da onun baktığı yere ve gördüğü kişiyle nefes alamadı:

Arda ve Timur, yanında bir kadınla yan masaya oturuyorlardı. Hâlâ onların farkında değillerdi. Eda derin derin solumaya başladı. Arda tam yerine oturacaktı ki, genç kadını gözyaşları içinde ve nefretle bakarken görünce, kısacık bir bocalamanın ardından yerine oturmaktan vazgeçerek onların masasına doğru yöneldi. Eda'nın kalbi, onun her adımında biraz daha hızlanıyordu. Öfkesi hiç bu kadar yakıcı dolaşmamıştı yüreğine. Gözleri, kırmızı ışıklar çıkarır gibi kan oturmuştu.

Arda, boğazını temizleyerek "Merhaba..." dediğinde, Doğu öfkeyle yerinden fırladı ve Eda kocasının koluna asılarak onu son anda durdurdu.

Sen... Hangi yüzle karşımıza çıkıyorsun?" dedi Doğu dişlerinin arasından tıslayarak. Elleri yanında yumruk olmuş, her an karşısındaki adamı dalabilirdi.

Arda seslenmedi. Haklıydı öfkesinde. Tam o sırada onların bir hengâme çıkarmasından çekinen Timur yanlarına gelerek "Doğu, ne derdin varsa dışarıda konuşalım..." dedi bakışlarını kalabalık restorantta gezdirip, iç geçirerek. "Burası uygun değil..."

"Doğu gidelim..." dedi Eda, Arda'ya tiksintiyle bakarak.

Doğu karısının kolunu silkeleyerek birden Arda'nın üzerine atıldı. "Seni adi piç! Niye yaptın lan bunu ona?"

Eda tutamadı kocasını, Doğu hiddetiyle azgın bir kartal gibi Arda'nın

üzerine uçtuğunda, Arda genç adamın savurduğu yumruğunu yukarıda yakaladı. Restorandakiler hayret nidalarıyla ayaklanırken, "Doğu... Anlıyorum seni ama..." dediğinde genç adama tepeden bakarak "Burası yeri değil... Dışarıya çıkalım..." diye tısladı.

Doğu aldırmadı... Tekrar üzerine atıldı.

Eda kocasını kolundan çekiştirmeye çalışırken Timur araya girerek Arda'yı ayırdı. Zaten Arda'nın ona zarar vermek gibi bir gailesi yoktu.

Eda kulağına ulaşan sesle bakışlarını masaya çevirdi. Telefonu çalıyordu ama kocasının taşkınlık çıkarmasından korktuğu için, onu bırakıp telefona uzanamıyordu. Telefon ısrarla çalmaya devam edince, uzanıp masaya telefonu açtı.

"Efendim..." dediğinde öfkeyle, Doğu genç adamı bırakmış, merakla karısına bakıyordu. "Var mı bir haber?" diye merakla sorarken, az önceki adamı gırtlayacak olan sanki o değildi. Endişeli ve ürkekti duruşu...

Eda elini kaldırıp, susmasını işaret etti. "Arif abi, var mı bir haber söyle?"

Sanki sesler birbirine girmişti. Eda'nın göğsüne sür üflenirken, elindeki telefon donup kaldı. Sanki nefesi ciğerlerinden çekildi. Herkesin gözü şimdi onun üzerindeydi. Ve o donmuş kalmıştı!

Timur endişeyle derhal yanına gelirken, Doğu buz tutmuş gibi olduğu yere çakılmıştı. Hissettiği şey, korktuğu şeyin yanında az kalıyordu.

Eda ağlayarak kocasına baktı. Doğu'nun elleri yumruk oldu, başını iki yana sallayarak dişlerini sıktı. Gözleri *"Söyleme"* diyordu. Timur birden iki bükülüm olarak hıçkırıklara boğulan kadına müdahale ederken, bir taraftan da "Doğu... Ne bakıyorsun, gelsene!" diye kızıyordu.

Doğu sanki onu duymuyor, karısının hıçkırıklarının arasından çıkacak kelimeyi kıyamet günü şifresi gibi korkuyla bekliyordu. Ve daha konuşmasına fırsat olmadan Eda yerinden fırlayarak öfkeler içinde haykırarak şaşkına dönen Arda'nın üzerine atıldı.

"Katil!"

Cansız yumruklarıyla göğsünü döverken, Timur beline sarılıp onu geriye çekmeye çalışıyordu. Ama Eda öyle bir kendini kaybetmişti ki, deliye dönmüş hâlde hiçbir şey duymuyor ve hissetmiyor olarak ağlayarak hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Katil... Öldürdün onu! Onu sen öldürdün..."

Scanned with CamScanner

Arda'nın bedeni ruhundan bağımsızlaştı. Tüm organları durmuş, külçe gibi ağırlaşan bedeni, olduğu yere mıh olup çakıldı. Tüm sesler sustu. Dünya durdu. Herkes, hareket ediyor fısır fısır konuşuyor ama duymuyordu. Ve yanağına aldığı sert yumrukla, yana savrulan başını ona vuran Doğu'ya çevirdi. Ufacık adamın ağzı hiddetiyle titreyerek oynuyor, acı bir şeyler haykırıyordu. İki tane garson tutmuş onu kolla rından sımsıkı, durdurmaya çalışıyor ama Doğu canhıraş hâlde sürekli onlardan kurtulup üzerine atlamaya çalışıyordu. Eda yırtıcı bir kedi gibi pençelerini uratıyor, haykırıyor ama belinden sımsıkı tutmuş olan Timur sayesinde kıpırdayamıyordu. Ve Arda yanağına aldığı ikinci sert darbeyle, geriye doğru savruldu. Bedeninin havalandığını ve başının sert bir cisme çarptığını idrak etti. Sanki beyni dışarı akıyordu ama hâlâ hiçbir şey duymuyordu. Göz kapakları ağırlaşırken, saçlarına ulaşan sıcaklıkla içinden bir şeyler akmaya başladı sanki. Gözleri donukça yana döndü. Doğu hâlâ üzerine atılmaya çalışıyor, Timur, Eda'yı bir köşeye fırlatmış, ona doğru ağır çekimde konuşuyordu.

Timur'un buğulu sesi tokça kükrüyordu. "Ambulans çağırın..." Ama Arda onu duymuyordu. Beyni uyuşmaya başladı. Göz kapakları çekilirken kulağına sadece Eda'nın ağlayarak veryansın ettiği haykırışları vuruyordu.

"Katil... Katilsin sen!"

Aşk, hep yeni kalan, eski bir masaldır!

Scanned with CamScanner

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dört ay sonra...

Elindeki tepsiyle içeriye yöneldiğinde, kapının eşiğine geldi. Sonra aklına gelen şeyle ansızın dönüp mutfağa yöneldi. Annesi onu elindeki kahvelerle görünce birden kıvırarak, "Anne, yengem sana seslendi duymadın mı?" diye muzırca planını devreye sokarak sordu. Selin Hanım masum tutumuyla oyuna gelip yine, ellerini kurulayarak önlüğünü belinden çözdü. "Yok, kızım duymadım." Kapıya yönelince "Sen de gel hadi. Ayıp olacak insanlara."

Hazal dudağını kıvırıp bir şey düşündü. "Şey... Ben su koymayı unutmuşum."

Kadın kurnaz gözlerini tepsideki bardaklara çevirdi. Hazal derhal atılarak "Yani kendime... Kendime koymamışım anne. Sen git, ben birazdan geliyorum."

Selin Hanım kabullenen bir bakışla "İyi madem, hadi kahveler soğumasın." dedi.

Hazal annesi gidince kahveleri derhal lavaboya döktü. Ah bunu yaparken sınıttığı aşikârdı. İçindeki hin düşünceler kolbastı oynarken, zalim yanı orağıyla omzundaki meleklerini kışkışlıyordu. Cezvenin içine biraz kahve, biraz da tuz koydu... Pardon, sonradan eklediği yağ ve acı biber klişe olduğundan pek saymadı sanırım! Sonra da onları kahveyle karıştırıp, pişirme gereği dahi duymadan fincanlara alıp, sinsi bir bakışla tepsiye

Scanned with CamScanner

yerleştirdi. İçeride savaş nidaları atıyordu gözlerindeki ışıklar ve yüzünde savaş boyası olmaması, buna yeltenmeyeceği anlamına gelmiyordu.

İçeri girdiğinde harp anlaşmasını imzalayan Seçil yengesi, genç kıza elini şuh bir biçimde salladı. Abartılı bir ilgiyle bakarak yüksek perdeden "Ah işte güzel kızımız da geldi." diye dekorsuz bir giriş yaptı. Sanki mankenlik ajansının onca zamandır aranan yüzünü ifşa eder gibi, kendinden emin ve gururluydu.

"Nasıl da hamarat... Terbiyeli, becerikli, ince zekâlı, masum! "diye kalburabastı nutuklarıyla sallamaya başladığında Hazal bir ara "Ne oluyor! Arkamdaki bu eşsiz kadın kim?" diyecek gibi arkasına baktı ve kirpiklerini kırpıştırarak gerçek hayata döndü. Bunu her hafta çekmek zorunda mıydı? Sabır dedi!

Hazal yüzüne takındığı joker maskesiyle, dudaklarına kondurduğu yalan gülümsemesiyle, kahveleri misafirlerine tuttu. İlk yaşlı kadına verdi. Kadın kızı ayak tırnaklarından, saç diplerine kadar arsızca inceledi. Utanmasa "Aç ağzını kızım, dişlerin tam mı?" diye soracaktı. Bu kadının harem tarafından kaldığı aşikârdı. Sonra yanındaki adam, belediyeden izin almaksızın kaçak kat çıktığı hımbıl göbeğiyle, iki tel saçını mısır püskülü gibi uzatıp kelini kapamak için yana yatırmış, bir de üzerine limon sıkmıştı. Bunu nereden mi biliyordu? Biliyordu çünkü ufacık bir çekirdeği iki tel saçının üzerinde karargâh kurmuştu! Lâkin adam, görünüşü her ne kadar ofsayt olsa da, keller seksi olur denir cinsten çapkın gülüşüyle, foseptik çukuruna dönmüş dişleriyle kıza yılışık yılışık göz süzüyordu. Hazal da tepsiyle ağzına vurup "Sinek gördüm." dememek için kendini zor tutuyordu.

Sonunda köşedeki sandalyeye geçerek oturdu. Elindeki tepsiyi mazbut bir kız gibi kucağına koydu. Neyse ki, vakur duruşu ve asil yüzündeki ifadesiz hâliyle bu işe meyilli gibi bir izlenim sunuyor ve oturduğu yerde oklava yutmuşçasına dimdik duruyordu.

Yengesi başladı palavra denizinden hâllice meziyetlerini bol keseden sıralamaya. O sıra kadıncağızın mantığı düşünemedikçe, hafızasını yokluyor, ardından en ince detayına kadar maharetlerini sıralıyordu. Bunu yaparken bir taraftan da, manalı manalı göz kırparak genç adama ümitler vermeyi ihmal etmiyordu. Lâkin Hazal, onun anlattığı imitasyon hâlleri ne ara yaptığını bir türlü çıkaramıyordu. Yengesi yine hatları karıştırmıştı zahir... Çünkü daha çok Hazal yerine kızını övmeye başlamış gibiydi.

Tam o sırada memnun bir vaziyette sırıtarak dinleyen yaşlı kadın

Scanned with CamScanner

kahvesini içip, aynı hızla dışarıya püskürtünce, Seçil yenge ciyaklayarak "Ah komşum ne oldu? Genzine mi kaçtı?" diye derhal sehpaya uzanıp kadına peçete tuttu.

Hazal zamk gibi yapıştığı dik duruşunda gram değişim olmaksızın beklerken, annesi ona manası kuvvetli kızgın bakışlar attı. Hazal gözlerini kaçırmakla yetindi. Kadın hoş görmez bir tavırla, fincanını sehpaya sertçe koyarak Hazal'a döndü. "Kızım bu?" dediğinde Hazal sanki ilk defa fincan görüyormuş gibi mavi gözlerini irileştirdi. Ardından kirpiklerini kırpıştırarak, "Kahve teyzeciğim, sizin ilk içişiniz mi?" diye sorma cüretinde bulundu! *Ah Hazal, yatacak yerin yoktu!*

Kırmızdan mora dönen kadın sokak kapısı gibi açılmış gözlerini kıstı. "Sen yemek yapmayı biliyor musun bakem?" Bu nasıl da hiddetli bir soruydu?

Seçil yenge fazla gecikmeden atıldı lafa. "Bilmez mi komşum, parmaklarınızı yersiniz!"

"Tabii çok güzel parmaklarımı doğrarım." diye homurdandı Hazal. Ona sert bakan yengesine zoraki gülümseyerek dişlerinin beyazlığını gösterdi. Hanım hanımcık şekilde dil kırarak, "Tabii biliyorum efendim. Annem dün bana yumurtanın nasıl kırılacağını anlattı. Yarın da kahvaltıda yapılışını gösterecek. Çok zor sanat! Kaç koli oldu hala kabuksuz kırmayı beceremedim..."

Eşekten düşmüş gibi ürken kadın dehşete kapılmış bakışlarını komşusuna çevirdi. Hayır, sadece bakışlarını çevirmedi, resmen burnundan soluduğu nefesiyle kasırga çıkardı, gözlerindeki hiddet ateşiyle ortamı cayır cayır yaktı.

Daha fazla bu saçmalığa dayanamayan Seçil yenge bayılmadan evvel, öfkesiyle parlayan gözleri ve kızarmasına yakışmayan yanaklarına oturan bir gülümsemeyle, gergin bir nefes soludu. "Çok şakacı kızımız canım... Ah hep böyledir zaten. Şaka... Şaka!"

Yaşlı kadın iç geçirerek gelini olacak kıza yöneldi. Sırtı sanki biraz desteklenmek için koltuğa yaslanmıştı. "Peki Hazal kızım, temizlik yapmasını biliyor musun?"

Hazal gururla çenesini yukarı kaldırdı. Ah o ne vakur duruştu öyle, sanırsın, İngiltere kraliçesi!

"O da soru mu teyzeciğim! Geçen yıl yaptım daha. Yumurtayı kırmayı bilmemem, temizlik yapamayacağım anlamına gelmiyor." Kadına göz

Scanned with CamScanner

kırparken, saçlarını omzundan geri şuhça savurdu. "Önce banyoyu sildim bir güzel, sonra yatak odasına geçtim tozları aldım. Tam mutfağın tezgâhına geçiyordum ki ama galiba suyu değiştirmeyi unutmuşum! Seçil yengem bana bir hayli kızdı. Hâlâ anlamış değilim sebebini..." Yalanlarından kâğıt gemi yapan Hazal, içine bindiğinde batacağını biliyordu ama işte... İçindeki kurtlu karı ha bire dürtüyordu *bas damarına* diye. Yerinden kalkıp tepsiyi sehpaya bırakarak, Seçil Hanım'ın ateş hattından uzaklaşmak istedi. "Ben size yaptığım(!) tatlıları getireyim, annemle köşedeki pastaneden aldım, tazecik!" Sonra pot kırmış gibi parmaklarını dudaklarına abartılı bir palavrayla bastırıp, "Yani annemle yaptık diyecektim affedersiniz. O kadar tembihlemişti yengem beni, unuttum."

Sanki kıçına iğne batmış gibi yerinden irkilen yaşlı kadın, apansız yerinden fırladı. Hâlâ yerinde yayılan oğlunu da çekiştirdi.

"Yok kızızım... Size afiyet olsun, biz zaten geçerken uğradık. Hem şekerim var benim..."

"O laf mı teyze, herkesin şekeri var... Daha babam bu sabah aldı marketten..."

Yaşlı kadın tokat yese ancak bu tepkiyi verirdi. Apansız atılarak oğlunu da yanına katıp, kapıya yöneldi. "Ah Seçil... Ben de Fatma Hanım'a söz vermiştim komşum ya... Şimdi hatırladım! Size iyi oturmalar gari." O anda kıza baygınca bakan oğlunu çekiştirip kapıya kendini zor attı. Hazal kapının girişinde masumca bakarak, ellerini önünde kenetledi. "Bir daha bekleriz efendim."

Kadının homurtular eşliğinde "Allah yazdıysa bozsun!" dediğini kısıkça duydu. Seçil tam Hazal'ın üzerine atılıyordu ki, Selin Hanım yetişti imdadına ve kızının yanı sıra kendisinin çantasını alarak "Biz eve geçsek iyi olur Seçil. Kenan gelmiştir merak eder, biliyorsun oğlan da birkaç güne gidecek." Kızını onun taarruz hattından uzaklaştırdı. Az sonra dışarı çıktıklarında Hazal annesine baktı. Selin Hanım kızına kızgınca kaşlarını çattı. "Hazal sakın konuşma... Yok, kızım sen adam olmazsın. İstemediğini söyleseydin ya, bu oyunlara ne gerek var. Rezil oldum sayende."

Hazal derince iç geçirdi. Kavlince kendini anlatmak isteyerek, "Ama anne... Anlamıyor ki yengem. Sürekli beni evlendirme telaşında. Daha geçen gün konuştum istemediğimi. Sanki üzerine kaldım."

"Kızım o senin iyiliğini düşünüyor."

"Beni evlendirerek mi? Yapma anne ya... Beni düşünse bu işe bir son verir."

Scanned with CamScanner

"Kendince öyle sanıyor annem. Sen evlenince yaralarının kapanacağını düşünüyor ve üzülüyor. Yengeni bilirsin patavatsızdır ama seni çok seviyor." Ardından elini kaldırıp yol kenarından geçmekte olan bir taksiyi durdurdular. Eve gitmeden önce markete uğrayıp alışveriş yaptılar. Eve vardıklarında saat ikindi vaktini geçmişti. Kapının önüne geldiklerinde, eşikteki ayakkabılar dikkatini çekti ikilinin. Hazal şaşkın bakışlarını annesine çevirip anahtarı deliğine takarken, "Anne misafir bekliyor muyduk?" diye sordu. Selin Hanım dalgınca büyük erkek ayakkabılarına baktı.

"Yok kızım. Belki babanın ahbapları gelmiştir. Abinin arkadaşları da olabilir ama bilemedim ki şimdi... Kimse bana bir şey söylemedi!"

İçeri girdiklerinde, ellerindeki poşetleri girişteki portmantonun üzerine koyup, salona geçtiler: Babası, ağabeyiyle yan yana ve bir kadın, üç adam oturuyorlardı. Hazal bakışlarını babasına çevirdiğinde, yaşlı adam ona buz gibi baktı. Bakıyor da, görmüyor gibiydi gözleri... Uzun zamandır tek baktığı yüzüydü, ruhu ve kalbi değildi. Hazal yutkundu. Çekinikçe içeri geçti ve misafirlerine hoş geldiniz dedi. Daha önce hiç tesadüf etmemişlerdi bu insanlara.

Hazal orta yaşlı adama bakışlarını çevirdi. Buralı değildiler herhâlde! Bıyıkları kaytan ve hafif kızılcaydı. Başında pek alışık olmadığı cinsten, ancak Trakyalıların taktığı şu meşhur eski kasketten vardı. Eliyle başını kaşıyıp, kasketi biraz geriye kaydırdı. Diğeri de kasketliydi ama o daha ziyade babasına yoğunlaşmıştı. Üzerinde katran karası ceketi, içinde görünen içliğinin cebinden sarkan altın zinciriyle kösteklisi, belinde kalın Trablus kuşağı, kuşağının kenarına iliştirilmiş sedef kabzalı oymalı saldırması, elinde salladığı ince dişli Oltu taşından tespihiyle... Bu adam çok farklı bir diyarın insanı gibiydi. Hayal âleminden gibi. Ya da hani şu eski klişe dizilerin bıçkın delikanlısının yaşlı hâli... Zeki alnının çıkıklığından olsa gerek, o kasketin altında saçının olmadığı izlenimini zaten veriyordu. Çıkık elmacık kemiklerinin üzerinde sakalları köseydi ve ufacık birkaç beni vardı. Bakışları genç olana kaydı. Bu adam onlara pek benzemiyordu! İnce bir bıyığı ve sivri çenesi vardı. Mütevazı bir oturuşla, ezile büzüle oturur gibi, ellerini dizlerinin üzerine koymuş, ciddi bir duruşla sessiz kalıyordu. Sonra bakışları kıza döndüğünde, kısacık bir an genç kızı edepsizce süzmüş ve gözlerini derhal hemen geri çekmişti. Yanındaki yaşlı kadın iki gencin bakışmalarını fark edince, memnunca sırıttı ve genç kıza alıcı gözlerle baktı. Hazal bu nazarların sadece bir göz yanılması olduğunu varsaydı. Kısa bir

Scanned with CamScanner

süre sonra Kenan Bey konuşmasını yarıda keserek kızına döndü ve genç kızı hayretler içinde bulunduracak o şeyi yaptı.

"Hazal... Kahve yap kızım!"

Hazal'ın ürkek gözlerinde yıldızlar çaktı apansız. Kalbi havalanırken babasının ona hitap ettiğini duyunca, nefesi kesildi. Şaşkın ve irilmiş güzel bakışlarını babasına sevinçle çevirdiğinde, onun kendisine bakmadığını gördü. "*Olsun*" dedi içinden. Konuşmuştu değil mi? Ona seslenmiş ve aylar sonra ismini bir gerekçe olmaksızın telaffuz etmişti.

"*Cümlelerini sessiz harfle kuran tüm insanların cümlesinin başına, âmin!*" diyerek yaptığı duasıyla sevindirik oldu. Nedenini sormadı babasına, sadece ağzı kulaklarına vararak yerinden fırlayıp "Hemen baba... Hemen yaparım."

Misafirleri onun coşkusuna gıptayla baktı. O anda misafirleri dahi unutmuştu genç kız. Babasının gür sesini tekrar bir içtenlikle duymanın verdiği ferahlama ona yetmişti.

O hazin olaydan beri Kenan Bey kızıyla neredeyse hiç konuşmuyordu. O gün kazadan sonra Hazal gözlerini hastanede açmıştı, geçmişi yakmış, geleceğe yeni bir yön çizmişti. Unutamam dediği ne varsa yok saymaya çalışmış, affetmem dediği ne varsa affetmese de unutmaya çalışmıştı. Ve sonunda başarmıştı. Nasıl zor günlerdi onlar! Hastane odasında kendinde geldiğinde, annesi yanında, babası da baş ucunda buz gibi bakarak duruyordu. İkisinin dünyası da tepelerine çökmüş, durumları perişandı. Babası sadece bakıyor, konuşmuyordu. Hazal onlara utanan nazarlarla bakarken, sağlığı için iki gün boyunca uyutulduğunu duyduğunda şaşkına dönmüştü. Ona çarpan araç son anda frene basmasaydı şu anda tahtalı köyde dört kollu salıncakta sallanıyor olurdu. En azından ucuz atlatmıştı.

Kolu alçıya alınmış, bacağına platin takılmıştı. İki hafta hastanede yattı.

Arda birkaç defa hastaneye gelmiş ve annesi onu zorla da olsa yanından uzaklaştırmıştı. Ve hiç pes etmeden, sürekli gelmeye devam ederek hastanenin bahçesinde beklemişti. En son geldiğinde ise Hazal kimse görmeden hemşire yardımıyla ona bir mesaj ulaştırmıştı. Tam da tahmin ettiği gibi, o mesaj onun ayağını onun yakınlarından kesmişti. Allah'tan babası hiç denk gelmemişti. Yoksa işler daha kötü olurdu. Değil onun yüzünü görmek, ismini duymaya tahammülü yoktu artık. Onun yüzünden hayatı mahvolmuştu. Sayesinde artık yüzü yerden kalmıyor, ailesinin

yanında utançla geziyor, hor görülen, dedikodu malzemesi olan bir kız hâline geliyordu. Babası bir daha ona kızım dememiş, elinden geldiğince görmezden gelmişti. Ta ki bugüne kadar!

Ocağa koyduğu kahveleri karıştırarak pişirirken, başını aşağıya eğdi. Üzerine giydiği bol tişörtünün altında henüz görünmeye başlamayan kabartının üzerine elini koyarak, parmaklarını üzerinde hafifçe gezdirdi. Aslında büyümüştü karnı ama kamufle etmesini öğrenmişti.

"Dede bizi affediyor mu artık?"

Şefkatli bakışlarını birden taşmak üzere olan kahveye çevirdi. Derhal ocaktan alarak fincanları hazırladı. Tepsiyle salona yöneldi. Sanki bugün bu ikinci kahve taşıyışıydı. Ama bu sefer babasının ahbaplarına hazırlıyordu. Odaya girdi ve yüzünde aylar sonra açan eşsiz tebessümüyle misafirlere yaklaşıyordu ki, babasının söylediği şeyle irkildi ve ellerinin arasındaki tepsi kayarak yere düştü.

"Kızımız da kahvelerini getirdiğine göre, hayırlısı neyse o olsun... En kısa zamanda düğünü yapalım."

Tepkisizce dikilirken, ayağının üzerine sıcak kahve dökülmüş lâkin fark etmiyor, acısını hissetmiyordu. Neydi onun suçu? Çok sevmesi ve sevilmemesi mi? Onca cezaya bunun için katlanmış, bu kadar hor görülmek için mi annenin demişti?

Hazal çaresiz bakışlarını yakarırcasına babasına çevirdiğinde, derin derin nefesler alıyordu. Elleri yanında yumruk olmuş, ayağının dibinde tepsiden dökülenleri toplayan annesini görmüyordu. Sanki dili lal, kulakları sağır oldu. Herkes gözlerini ona çevirmiş, o ise donmuş vaziyette babasına bakıyordu. Araf kapısının anahtarı elinde, sırat köprüsünün ucu ayaklarının dibindeydi!

Babası kızının yanına yaklaştığında, Hazal uçuruma savrulan mendil gibi titreyerek üşüdü. Bedenindeki garip gerginlikle kasılırken, afallayan suratıyla yaşlı adama baktığında, dudaklarından sadece fısıltı gibi "Baba..." sözcükleri cansız bir inlemeyle dökülmüştü.

Baba! Ne güzel bir kelimdi o söyleyince... Ama çok zamandır duymaya tahammülü yoktu yaşlı adamın. Kızgın, kırgın, öfkeli ve bitikti.

Kenan Bey başını geriye yıktı. Dev gibi duruşu heybetli, koyu bir nebir gibi köpüren gözleri vasıfsızdı. Kasılmış iri elini kızına uzatırken, velâsız sesi hiç tereddütsüzce "Bir evlat olarak görevini yapacak mısın Hazal!

Babanın başını yerden kaldıracak mısın?" dedi fısıltı gibi sesiyle kızın vicdanını yerinden sarstı. Acı bir noktaya parmak basıp, acımadan yarasını dağladı. "Karar senin." Kimse duymasın diye özellikle usulca konuşmuştu Kenan Bey. Bu kısacık konuşma her şeye bedeldi. Cam kırıkları gibiydi oysa gözleri, sussa acıtıyor, konuşsa kanatıyordu.

Ve kan ağlayan dolu dolu olmuş mavi gözlerinin içinden taşan yaşlar, yanağına süzülürken kızın teni üşüyordu. Yüreği yanarak haykırır gibi, 'Sen bana kıyabilecek misin babam?" dedi kederle ve Kenan Bey onun gözlerine bakmayarak arkasını döndü. Hani buz dağından bir parça, mermerden bir fosil gibi hissizdi. Her şeyden habersiz olan Arif, kardeşinin durgun hâline baktı içi titreyerek. Hazal sertçe elinin tersiyle yanağına süzülen yaşları silerek kurulladı. Arif babasına baktı hesap sorarcasına. Arada bir ziyaretlerine geliyordu yurtdışından ve bu kız bu aralar bep durgundu. Neredeydi onun cıvıldayan muhabbet kuşu, neşesiyle yüreğini yenileyen, sohbeti ve patavatsızlığıyla hayatına bir nebze nefes olan can parçası nerdeydi, bu bin yaşındaki kadın görünümlü kız nerede! Önceleri bu bunalımın sadece nişanlısından ayrılmasından kaynaklandığını düşünüyordu ama şimdi ortada daha büyük bir sebep olduğunu ancak fark ediyordu. Lâkin bunun ne olduğunu bir türlü bulamıyor, aralarında geçen soğukluğu çözemiyordu.

Babasına baktı Hazal. Uzun uzun bir cevap bekler gibi, içinden taşan sözlerinin dilinde gem vurup kilitlenirken gözleriyle haykırır gibi baktı. Ama babası son sözünü söylemişti oyle değil mi? Ya kabul edecek, ona kıyamayacaktı... Ya etmeyecek, sevdiğinden olduğu gibi ailesinden de olacaktı. Sevmişti de ne olmuştu ki sanki? Onu sevmeyen kibirli bir adamın değersiz oyuncağı olmamış mıydı? Şimdi başka bir adamın da kurnazı olacaktı öyle mi? Hem de babasının seçtiği, uygun gördüğü biriydi! Artık asi değildi... Zaten Arda'ya kadar hiç olmamıştı da... Yine olamazdı. Bakışlarını ayaklarının misafirlere çevirdi. Uzun boylu, çıraş adama kısa ilgiyle bakıyor, ağzından çıkacak cevabı gözlüyordu.

Hazal boş boş baktı adama. Müstakbel koca adayına! Adını bile bilmediği ve şu anda yüzüyle ilk defa tesadüf ettiği geleceklere ve güvenliklere sadık kalan kocası olacak adama... O ne hissettiğini belli etmeyen gözleri parlaktı! Otuzlu yaşların sonunda, kendince yakışıklı ve çok olmasa da zayıf bir tipti. Silik bakıyordu. Güvensiz bir kişiliğe, eğreti bir duruşa sahip gibiydi. Vicdan yoksunu gözleri şuursuzluğuna yenilerek bu adamda, Arda'yı aradı... Onun gibi heybetli değildi, onun gibi çapkınca gülüm-

Scanned with CamScanner

semiyordu ve gözleri... Gözleri onun kara elmas gözleri gibi parlayarak arsızca bakmıyordu. Kalbini hoplatmıyor, tenini karıncalandırmadığı gibi, tüylerini havalandırmıyordu. Lanet olsun, şu hâlde bile neden onu düşünüyordu? Elleri yumruk olurken, yüreğine binen ani acıyla nefesi kesildi. Sırtındaki ağrı, her saniye biraz daha derinleşti. Gözleri dolmaya başladığı için, kirpiklerini dahi kırpmaya korkuyordu. Babası, hayırlı bir evlat olmasını istemişti. Onun böyle mutlu olacağını sanıyordu madem öyle olmaya çalışacaktı. Herkes gözlerini Hazal'a çevirmiş, gelecek olan cevabı merakla bekliyordu. Hazal kanarya gibi bükük boynunu büyük bir kahırla eğerek, üzerine biçilmiş geleceği itaatle kabullendi.

"Sen nasıl uygun görürsen... Öyle olsun babam!"

İşte bu miladı dolan sözler, onun hayatında birçok şeyin başlangıcı, birçoğunun da sonu oldu.

Her şey ışık hızıyla gelişmeye başladı. Öyle ki bu hızdan başı dönüyor, ruhu daralıyordu.

Nişanlısının adı Araf! Sessiz ve sakin bir tipti. O gün, birkaç hafta içinde yapılacak olan düğün kararı verilmiş ve planlar işleme alınmıştı. Hazal susmuş, sadece babası konuşmuş, hakkındaki hazin kararın elim sonucunu açıklamıştı.

Bir ara Selin Hanım kocasını bir kenara çekip "Yaptığın vicdansızlık Bey... Kızına bunu mu reva görüyorsun!" diye sitem edecek olmuş, yaşlı adam bıkkınca dişlerini sıkarak "Kızının karnı şişmeye başladığında, milletin ağzı açılıp, kızına orta malı gibi bakmaya başladığında ne yapacaksın? Nasıl kapayacaksın milletin ağzını? Yolda yürüyemeyecek... Ya o ço-" demişti ki durmuş, acı acı yutkun-muştu. O an ne zordu konuşmak onun gibi bir baba için! Kendin 'e iyi olanın bu olduğunu biliyordu. Tabii ailesi için de!

"Yapma Hanım, sen kızına bunu mu reva görüyorsun? Bırak, üzerinden bir nikâh geçsin. Belki severler birbirlerini. Araf iyi çocuktur, gençliğini bilirim, kızına iyi bakacak." diyerek lafını kestirip atmıştı.

Araf bir kez evlenmiş ve boşanmış, devlet memuru, evine bağlı bir gençti. Henüz çocuğu yoktu. Ailesini kaybetmiş, tek başına kalan yaşlı teyzesiyle yaşıyordu. Lamia Hanım bugün ona çarşıya çıkmak için geldiğinde, ne diyeceğini bilemedi. Hazal hiç istemese de eli mahkûm kabullendi. Zaten olaylar ondan çıkalı çok olmuştu! Düşünmüyor, yorumlamıyor, istemiyor, beklemiyor, ses etmiyor, sadece boynunu büküp kabullenivor-

du. Sanki Hazal ölmüş, bedenine bürünen suret başka bir kızdı. Aslında Hazal o kazada, kısmen ölmüştü.

Şimdi ise yanında sıkıca sarıldığı Eda'nın elini bir an olsun bırakmayarak destek alıyordu. Diğer elini de çantasının kulpuna sıkıca beklemiş, nişanlısı olacak adamın elini tutma çabalarının önünü azami bir çekingenlikle kapıyordu. İlk birkaç eksiklerini aldılar. Çok fazla mağaza görmeden hallettiler işlerini. Zaten Hazal onlar ne seçerse gözleri kapalı onaylıyordu. Son olarak da gelinlik ve alyansı almak için zaman ayırdılar. Gelinliği giymedi. Net bakmadı da. İsteksizce reyonda asılan herhangi bir gelinliği rastgele seçip, bedenini söyleyerek yanındaki görevliye uzattı. Ardından kuyumcuya uğradılar. İşte burası onu boğdu. Ondan başkasının mührünü, kalbinden sonra tenimde nasıl taşıyacaktı? Bir tek onun olduğunu belirten o metal olacaktı tenimde, hep öyle düşünmüştü. Kalbi sıkıştı, ruhu daralarak nefessiz kaldı. Araf heyecanlı bir bilde elindeki alyansı genç kıza uzattığında irkildi. Seyrek kirpiklerinin arasındaki güzel gözlerini genç kıza odakladı.

"Sizce bu nasıl Hazal Hanım?"

Hazal boş bakışlarını alyansa çevirdi. Sanki canı çekilmiş gibi bön bön bakıyordu. Sade bir metaldi. Lâkin bakarken bile parmakları kasıldı... Sanki suç işliyormuş gibi, sanki birine ihanet ediyormuş gibi kalbi sıkıştı. Genç adam açık kahve gözlerini kızın kâğıt gibi olmuş sözgün yüzüne odaklamış, onun kararını sabırla bekliyordu.

O ana kadar sükûnetini koruyan Hazal gözlerini genç adama ölçü bir boşlukla çevirdi. "Siz beğendiyseniz uygundur."

Ve derhal bakışlarını genç adamdan çekti. Bakmak bile ezâ, yanında durmak dahi eziyet, onunla konuşmak ise ihanetti!

Bunu anlayan ve içindeki garip bir hisle fark eden Araf dişlerini sıktı. Elindeki sade alyansı sarrafa uzatarak "Bunlar olur." diye kısaca buyurdu.

Bir süre sonra genç kıza bakarak elini uzattı. Hazal onun yüzüğü parmağında görmek istediğini anladığı hâlde, elini bir türlü yerinden oynatamadı. Sanki taş kesmişçesine kıpırdatamıyordu kolu. "Denemeden almayalım. Uymayabilir. Hem bunu siz takacaksınız Hazal Hanım, ben değil." dedi adam kaba sesiyle kızgınlığını saklayan bir ıstırapla. Hazal yutkundu. Elindeki yüzük sanki parmağına değil de, gırtlağına dolanıyormuşcasına, acı acı nefesleri boğazına tıkandı. Sonunda Eda kolunu dürtünce, titrek elini isteksizce kaldırıp genç adamın iri elinin içine bıraktı. İşte o vakit bir

Scanned with CamScanner

tuttu bedeni. Günah işliyor gibi yüreği çarpındı bedeninde. Genç adamın yüzü ışıldamıştı kızın kabullenir hareketiyle. Her ne kadar soğuk bir duruşu olsa da güzel nişanlısının, Hazal'ın vakur tavrı ve kendinden emin duruşu hoşuna gidiyordu. İncecik naif parmağına taktığı yüzüğüyle, ışıldayan gözlerle bakarken, Hazal hemen yüzüğü çıkarmak için aceleyle çekiştirdi. Genç kızın ufacık elini avucunun arasına alıp parmaklarını sıkıca kavradı. Canını yakmadı lâkin bırakmadı da.

"Sarılım kalması daha iyi. Yarın nasılsa nikâh için tekrar takacaksın. Hem nişanlının yüzüğümü takmasını yeğlerim, çıkarmasını değil."

Hazal'ın bedenini bir ürperme aldı. Bu yaptığı çok saygısızcaydı. Onun yüzüğünü takmak istediğini de nereden çıkarmıştı? Teni uğurdu onu takınca, yüreği kor alevlerde yanardı... Genç adam bir şey söylemeden sadece genç kadını inceleyen bakışlar fırlattı. Siyah saçları, kahverengi gözleri ile tam bir uyum içindeydi.

Hazal durdu. Zaman da onunla durdu. Bekledi. İçinin bir nebze de olsa etkilenmenin vereceği bir duygu filizlenmesini beklemiş ama hiçbir şey olmamıştı. Ne ruhu ne de bedeni... Bu adama karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Ellerini ovuşturup, kendi tenini harekete geçirdiğinde damarlarında akan kanın kalbine ulaştığını hissetti; heyecan içini kaplamıştı. Onsuz olmak zorunda olduğundan beri yaşamıyor gibiydi. Umutsuzca onaylayarak elini aşağıya indirdi. O fark etmemeden de yüzüğü çıkarıp, elini cebine soktu. O parmağında durdukça, teni yanıyor, nefesi gırtlağına dolanıyordu. Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu... Kendini soktuğu şu hâle sebep tek şey saçma endişeleriydi. Genç adam ödemeyi yaparak, genç kızın bir anlık dalgınlığından yararlanmış, eline uzanmıştı.

Hazal daha ne olduğunu anlayamadan elini kavrayan iri elle, olduğu yerde sıçrayarak, acıyla incecik inlediğini çok geç fark etti. Kalbi öylesine hızlı ve deli atıyordu ki... Bu ne aşktan ne korkudandı... Garip bir pişmanlıktandı!

Utanarak başını aşağıya çevirdi. Yanakları yanıyor, hüzün kuşanmış gözleri buğulanarak yaşarıyordu. O kocası olacaktı, dokunması doğaldı ama kaldıramıyordu bu yükü bedeni. İzzetinefsi bu teması istemiyordu, hiçbir zaman da istemeyecekti. Bakışları eline kaydı. Sonra huzursuzca yerinde kıpırdanmaya başlayınca, o anda Araf'la göz göze geldiler. Sislenmiş gözleri, ürkekçe kırpışan kirpiklerine eş, hafifçe şaşkınlaşan aralık ağzıyla, sevilmeye, okşanmaya muhtaç masum bir çocuk gibiydi. Yutkundu. Eli-

ni çekse, onları almaya gelen ağabeyi dışarıda ona bakıyor, tutsa, bedeni ateşler içinde kıvranarak işkenceye tabii tutuluyordu... Öylesi bir acının ortasındaydı ki, kıskaçları kısılmış bir yengeç kadar kuvvetliydi benliğini saran karmaşası. O anda, apansız imdadına, zihnini bu yorgunluktan ayıran bir kıpırdanış yetişti. Kamındaki hafif hareketlenme... Onun aklındaki tüm olumsuz düşünceleri zihninden uçurdu ve dünyasına yeşeren bir fidan gibi olarak yüreğini apansız güz mevsimine çevirdi. O anda elini karnına koyup okşamak istemişti. Farkında olmaksızın azı bir damla dudağına dokundu. Derhal birisi görmeden eliyle yanaklarından akan yaşları silerken, yüzünün ne kadar zayıfladığını hissetmişti. Evet, belki biraz zayıflamış olabilirdi. Gözlerinin önü de oturmuştu. Ama bu elinde değildi ki, yüründeki hüznü silip, içindeki karamsarlığı geçiştiremiyordu. Koyuncadan çıkıp araca yöneldiklerinde, her ne kadar elini çekmese de, tutmasa da. Annesi ve Eda, ağabeyinin aracına; Araf'ın teyzesi ise annesiyle vedalaşıp, genç kıza elini uzatarak, nişanlısının aracına yöneldi. İki genç tek kalınca meydanda... Genç adam Hazal'a ruhsuz bir beklentiyle baktı. Hazal ise yüreği ağzında olan bir korkuyla, kaçmak için zaman kollayarak...

"Biliyorum, biraz ani oldu olma... Ama zamanla birbirinizi tanıdıkça, sen de beni seveceksin. Bunun için elimden gelen yapacağımdan emin olabilirsiniz Hazal Hanım." diye yine o eski İstanbul beyefendileri gibi konuşmasını yapmıştı. Saygılı ve biraz da mesafeli. Kudan görmediği ilgiden olsa gerekti bu mesafesi.

Hazal başını yukarı kaldırdı. Çenesini buz gibi kilitleyerek dikmiş, sert bir bakışla gözleri kısılmıştı. O güzel çehrede duran mavi gözlere, böylesine buz gibi bakmak hiç yakışmıyordu. Ancak o anda hiç beklemediği bir şey oldu ve Araf fırsattan istifade, aşağıya eğilip yanağına yaklaşıyordu ki, daha kokusunu hissettiği an aklı başına gelen Hazal panikleyerek derhal geriledi. Yutkunarak, "Yarın..." Boğazını temizledi. "Teyzemiz bekliyor..." diyerek lafını değiştirdi.

Hızla ağabeyinin açık bıraktığı aracın kapısına yanaştı. Araba güneşin altına park edilmiş olduğu için, içi dayanılmayacak derecede sıcaktı. Deri kaplı koltuklar öyle ısınmıştı ki, Hazal düşünmeksizin oturduğunda, bir anda havaya sıçrayacak kadar teni yandı. Elbisesinin kumaşından geçen müthiş sıcaklık, içi gibi kalçalarını da kavurarak yaktı. Elini cebine attı ve yanan bir kömür parçasını tutmuş gibi oldu. O metal parçası, hem cebini, hem tenini kor gibi yaktı.

Scanned with CamScanner

O araca binerken Arif kardeşine kızgınca bakmış ve hesap sorar gibi gözlerini diktiği Eda ise ona, şaşkın bir kırgınlıkla bakan Araf'a sert bir bakış atmıştı. Arif dişlerini sıkarak ateş gibi olmuş aracın kapısını açtı. Konuşmadı yeni enişteşiyle, zaten hiç konuşmamıştı. Bu adamı sevememişti. Anda itimi bile hemen kabullenmişti ama bu adama bir türlü ısınamıyordu. O sebepten sadece nezaket gereği başıyla bir jest yaparak, aracı çalıştırdı. Bu kızla artık konuşması şarttı. Anlamadığı, bu adamı istemediği hâlde neden evlenmeye razı geldiğiydi. Belliydi işte adama ateş gibi ürkek, buz gibi soğuk tepkiler verdiğinden yaklaşmıyor, aksine adam yaşlaştıkça fare gibi kaçacak delik arıyordu. Babasıyla konuşmaya zaten imkân yoktu. Konuşma fırsatı dahi bulsa, söylediklerini sanki duymuyordu. Annesi ağzını mühürlemişti. Bu üçü arasında bir şeyler dönüyordu ama ne olduğunu bir türlü kestiremuyordu! Kendini dışlanmış gibi hissediyordu. Ya aralarındaki sır başını belaya sokacak cinstendi, ya da Hazal söylenmesini istemiyordu ama önünde sonunda bunu çözecekti.

Aracı çalıştırıp yola koyulduklarında, Arif dikiz aynasındaki bakışlarını, başını cama yaslayıp dalgınca dışarı bakan kardeşine çevirdi.

"Evlenecek bir kız için çok heyecanlı gözüküyorsun Hazal. Ayakların yerden kesilmiş, etrafın pembe bulutlardan görünmüyor... Hani seni bilmesem, kurbanlık rolün inandırıcı gelecek."

Hazal abisini duymuyordu. Bakışları dışarıda, eli karnında, aklı çok uzaklardaydı. Arif dişlerini sıktı hiddetle. Öfkeden kurbağa gibi ortasında şaklayan nefeslerine ek ateşten güllelere dönen bakışlarını Eda'ya çevirdi. "Konuş!" dedi sertçe emrederek.

Eda nanın omzunu sarsarak, bakışlarını kaçırdı. "Babana sor..."

Arif kendi kendine söylenerek koltuğunda geriye yaslandı ve edepsiz bir küfür savururken ortama elini sertçe direksiyona geçirdi. Şimdiyse kaşları çatılmış, her zaman insana sevimli bir çocukmuş izlenimi veren yüzü, daha önce görmediği bir olgunlukla kararmış, öfkeyle asılmıştı. Kafayı yiyecekti.

"Lanet olsun biri artık konuşsun. Zaten konuşsa size sormam. Neler oluyor burada? Bir gittim nişan atddı dendi. Bir geldim Hazal başkasıyla evlenecek... Bu ne? Oyun mu oynuyorsunuz?"

Hazal abisinin yüksek perdeden çıkan sesiyle irkilerek, mahzun bakışlarını dikiz aynasına çevirdi. Arif gözlerini kuşkuyla kısarak baktı ona. "Söyle bana, ne derdin var senin? Kızmayacağım. Eğer istemiyorsan seni alıp buralardan giderim. Yanımda kalırsın. Hazal... Güzel kardeşim konuş artık. Günlerdir ağzını bıçak açmıyor. Neler oluyor?"

Hazal dudaklarını araladı ve gözlerinin içine birikmiş yaşları geriye itekledi. Ağlamak istiyor, abisine sarılıp olanları anlatmak istiyor ama başaramıyordu. Korkuyordu elini kana bulamasından. Elini karnına biraz daha bastırıp, oradan güç alırmış gibi mırıldandı. "Olan bir şey yok abi... Ben evleniyorum."

"Sevmiyorsun..." diye haykırdı Arif. "O adamı sevmiyorsun. Sever gibi değil, acı çeker gibi bakıyor öylesine ürkek davranıyorsun. Lanet olsun, o zaman neden evleniyorsun? Bak aklıma kötü kötü şeyler geliyor... Yoksa o adam sana bir şey..."

"Hayır! Ne münasebet!" diye araya sızan Selim Hanım oğluna bağırdı. Kızına zekâ dolu gözlerle bakmış ve sessizce konuşmuştu. Ama artık, o zeki kızından eser yoktu, her şeyi kabullenmiş bir kukla gibi, oradan oraya savrulan hamlelerin piyonu gibi itaatkârdı. O ana kadar sessiz kalmıştı. "Bu evliliği baban onayladı ve Hazal kabul etti! Kimse zorla evlendirmiyor onu. İstemiyorsa şimdi bitirebilir." dedi daha önce kızına binlerce kez söylediği gibi lafını yenileyerek. Araç eve vardığında Eda ve Selim Hanım kapılarını açıp çıktı. Arif direksiyonu sıkıca kavrayarak "Sen kal, konuşmamız henüz bitmedi." diye tısladı.

Hazal aracın kapısını açtı. "Bitti abi. Ben kabullendim. Bak ne yaparsam yapayım, olacakların önüne geçemiyorum. Ben zorladıkça, incelip bir ucundan kopuyor, ben direndikçe daha çok acı çekiyorum. Ben bıraktım ipin ucunu, sen de bırak. Daha fazla yıpranmaya tahammülüm de, sabrım da kalmadı. Ne olur uğraşma artık."

Altı üstü bir beden değil miydi vereceği? Kim isterse o hallansındı. Ruhu olmadıktan sonra, bedenin, bir et parçasının ne anlamı kalırdı ki? Madem nikâhtı onurlarını kurtaracak olan, o zaman olacaktı. Yukarı çıktıklarında yorgunluktan ayak tabanları ağrıyordu. Onun için bu zordu. Bacağındaki platinin yeri incecik sızlıyordu. Salonda babası onun önünde durmuş, onları sessizce bekliyordu. Kenan Bey bakışlarını Selim Hanım'a çevirdi. "Bitti mi işiniz?" diye iğneleyici bir tezatla sordu. Selim Hanım kocasına surat asarak "Yok, hâlâ çarşıdayız." dedi ters ters ve salonun kapısından suratını sallandırarak çıktı.

Kapının girişinde Arif'le karşılaşınca "Ben yoruldum oğlum. Dolapta hazır yemek var, sen hazırlarsın babanla yersin. Ben biraz dinleneceğim."

Scanned with CamScanner

dedi ve kimseye tek bir söz söyleme hakkı tanımadan odasına girdi. Hazal babasına baktı. Yaşlı adam bakışlarını kaçırıp, tekrar cama döndü. Hâlâ memnun değildi olanlardan. Yanlış bile olsa kararı, bu onun iyiliği içindi. Bakmak istemiyordu kızının üzgün yüzüne, bakarsa tüm yelkenleri suya inerdi. Arif onların kuş tavrına bakıp, "Fesuphanallah!" diye tısladı.

Hazal, Eda'yı çekiştirerek "Biz odadayız abi, bir şeye ihtiyaç olursa seslen." diye hissizce söylendi.

Arif kardeşine yaklaşınca, Kenan Bey oğluna bakarak "Ben dışarı çıkıyorum, sen burada mısın?" diye sordu. Arif kardeşen dökecek gibi babasına baktı. "Görüyor musunuz beni baba? Yani burada olduğumu sonunda fark ettiniz mi?" diye sitemle söylendi.

Kenan Bey aldırmaksızın koltuğun üzerindeki ceketini kaparcasına aldı. Arif ağzının içinde söylenerek koltuğa yönelip oturdu. Bu evde neler oluyordu böyle? Sanki o her zaman huzur bulduğu ev değil de, huzursuz bir yabancının eviydi. Annesi daha önce babasına ciddi anlamda kaşlarını dahi çatmazdı, şimdi tavır yapıp yüzüne bakmıyordu. Hazal'ın, o cennet yüzünde beliren deniz mavisi gözleri, sanki kurumuş bir deniz gibi kifayetsizdi. Sıkıntıyla elini saçlarına daldırdı. Lanet olsun bir uğursuzluktur gezip duruyordu damlarında ve bunun ne olduğunu bilmeyen tek kişi Arif'ti!

Hazal kendini yatağının üzerine sırt üstü yıktı. Ayakları acımaya başlamıştı. Eda elinde bir bardak suyla içeri girdi, elinin ucuyla kapıyı itirdi. Kapı kapanacağı yerde, terliğe çarparak kısıkça durdu!

"Suyunu getirdim... Kendini bu kadar yormaman gerektiğini söylememe gerek yok herhâlde. Senin için bu kadarı fazla. Henüz yeni iyileştin ve doktoru duydun, bacağını fazla zorlamak yok."

"Ne yapayım, tüm işi anneme mi bırakayım?"

"Zaten senden çok annen bakıyor, fena olmazdı."

"Eda!" diye çıkıştı hıçkırırcasına. Suyunu içip bardağı çakarcasına komodine bıraktı. Sinirlenmişti.

"Ne Eda'sı ne? Sevmediğin bir adamla evleniyorsun, üstelik bu adam hamile olduğunu biliyor ve ona tahammül edemediğini bildiği hâlde seninle evlenmeyi kabulleniyor."

"Eda lütfen konuşmuştuk bunları. O sadece huzur istediğini söyledi. İlk evliliğinde bulamadığını, şimdi arıyormuş. Ben de artık bundan başka bir şey istemiyorum inan."

"Bu huzuru, sen mi verecekmişsin?" diyerek alayla konuşurken, dudaklarından acı bir gülümseyiş geçişti. Elini beline koydu. "Sen kendin kurursuzken, adama ancak eziyet edeceksin. Belli, adamın yarası var ve onu kapamak için seni kullanıyor."

"Belki birbirimizin yarasını kapamayı böyle öğreniriz."

"Belki daha çok kanatırsınız... Bu da bir olasılık... Sen ilaç değilsin, sen kendi derdine derman olamazken başkasını daha çok zararsın... Düşünsene sana dokunacak, öpecek..." dediğinde Hazal'ın yüzünde tiksintiye benzer zayıf bir ifade geçişi belirdi ve Eda doğru yolda olduğunu anladı. "Her gece senden kadınlık haklarını tüm hakkıyla talep edecek. Her boş kalduğu anda sıkıştıracak, öpecek, okşayacak, mırıldayacak hatta..."

"Eda!"

"Elleri sürekli üzerinde, dudakları teninde, nefesi nefesinde olacak... En mahrem anları paylaşacaksınız çok defa ve hatta daha fazlasını bile talep edecek..."

Ve Hazal'ın midesi kasılınca bulandığını belli ederek ufacık bir öğürme sesi duyuldu dudaklarından. Elini ağzına kapamaya geç kalmıştı.

"Bak... Sen daha bunları duymaya tahammül edemiyorsun. Düşün Hazal! Bunların hepsi olacak. Adam seni süs olarak almıyor evine, yorgan niyetine almayacak yatağına... Sen onun karısı, kadını olacaksın." Hazal hıçkırdı ve dudakları titredi. Eda yumuşacık bir hâlde "Hazal güzelim bak... Arda..."

Hazal onun adını duyduğu an, cinnet geçiriyormuşçasına yerinden doğrulup, dişlerinin arasından tısladı. "Sakın... Onun adını bir daha anma."

"Anmayınca unutacak mısın?"

Unutabilirdi! Sesinde titreyen hayata titreşimi ve dudaklarının kıyısında beliren kırmızının en koyu tonu olan çiçeğin güleşünü unutabilirdi! Dokunduğunda ateşe değmiş gibi yanmayı, bırakıldığında boşluğa savrulmuş narın bir gül gibi üşüdüğünü, baktığında kalbinin nasıl hızlı attığını unutacaktı! O baktığında kuşların yaz, yazların bahar olduğunu hissetmeyecekti.

Eda içine dokunduğunu kavradı. Bastı gaza. "Kocan seni dokunduğunda gözlerini kapatınca kimi düşüneceksin Hazal? Şimdiki gibi onu mu? Onun koynuna çırılçıplak girdiğinde, her an, içinden lanet yağdırıp iğrenecek kendinden nefret etmeyecek misin? Sana dokunacak...

Scanned with CamScanner

Defalarca... İsteyerek sevişecek... Arzuyla ya da zorbalıkla bir ömür sahibin olacak... O pantolonsuz bedelayı unutamadığını benim kadar herkes çok biliyor. Gecelen ağladığını, sürekli dalıp gittiğini, adını duyduğun an irkildiğini, kimseden saklayamıyorsun. Eğer birisiyle evlenmen gerekiyorsa, onunla evlenmelisin. Sana bunu yapan o! Cezasını da o çekmeli. Sen değil. Pislak elini kolunu sallayıp gezerken, sen acı çekiyorsun. Bence senin kadar o da çekmeli."

"Eda yeter. Yine başlama!"

"Başlarım. Adam senin, kullanıp, buruşturulup sokağa atılacak bir mendil olmadığını anlamalı. Her şeyi sen çekiyorsun, onun kulağı daha duymuyor. Senin de oldu, sonra heveslı geçince bıraktı. Yok, öyle yağma. Yaptığı adiliği üstlenecek. Bir tek sen acı çekmeyeceksin. Evleniyorsan sevmediğin bir adamla değil... Nefret ettiğin adamla evlen ki, o da acı çeksin, sen rahatla."

Ve an itibarıyle dış kapı büyük bir gümbürtüyle, yerinden sökülürcesine bir kuvvetle çarparak kapandı. Hazal ürkekçe yerinden sıçrarken, Eda korkuyla hole koştu. Selin Hanım da odasından çıkmış, yazmasını sımsıkı bağladığı ağrıyan başını tutuyordu. Eda'ya bakıp, "Bu çocuğun kuyruğuna kim bastı?" diye sordu. Eda şaşkınca "Kimin?" dedi olanlara anlam veremediğinden. Selin Hanım oğlunun çarparak kapadığı kapıya iç geçirerek bakarak, "Bu evin çivisi hepten çıktı. Öleyim de kurtulayım ben..." diye hayıflanarak odasına yöneldi.

***

Bakışlarını barkovizyondan çekti. Elindeki kalemi masaya atıp, "Ee, sonuç olarak bu reklam işe yarayacak mı?" diye sordu yardımcı müdüre. Donuk gözlerini genç adama çevirdiğinde, adamı elindeki dosyayı patronuna tedirgince uzattı. "Burada ayrıntıların anlatan..."

"Sana sordum Kuzey Bey, kanıtla demedim..." diye masaya elini sertçe vurarak adamın sözünü yarıda keserek, yerinde sıçrattı. Burnundan soluyarak, sert sert baktı. Orta yaşlı adam, kel kafasında birikmeye başlayan ter tabakasını mendiliyle silerek, elini çekmeden ensesine doğru ilerletti.

"Eğer siz de onaylarsanız olacak efendim."

Arda bakışlarını tekrar barkovizyona çevirdi ve tekrar dönmeye başlayan reklama baktı. Orta yaşlı adam genç patronun asabi suratına süzdü. Tüzükle bakan gözlerinin altı çürüş ve kalender sert yüzünde bukaç günlük olduğu belli olan kirli sakalı duruyordu. Kaç gündür iş yerinde terör estirip duruyordu. Gün geçtikçe asabiyeti durulur diye umarken, o daha da sertleşip, önüne gelene nedensiz çatar hâle geliyordu.

Tımur reklamı izledikten sonra önündeki kumandaya uzanıp ışıkları yaktı. Arda karanlığa alışan gözlerinin üzerine iki parmağını bastırıp Tımur'a döndü.

"Bu reklam beni sarmadı. Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Tımur geriye yaslanıp elini çenesinde gezdirdi. "Aslında konusu iyi çekilmiş ama bana da eksik gibi geldi... Sanki?" derken parmaklarını birbirine sürterek bir tutam tuz atar gibi bir işaret yaptı. "İlavesi eksik gibi."

Dışarıda bir arbede koptu. Nilay Hanım'ın bağıran cırıl cırıl sesi geliyordu. İkisinin gözleri de kapıya döndü.

"Oğlum... Arda Bey toplantıda giremezsin."

İşte o vakit, o bilindik tok ses geldi toplantı odasına, boğuk olduğu çünkü adam da sesin sahibinden pek emin olamadı!

"Çekil önümden be kadın, başlattırma toplantıdan."

Nilay Hanım kapıyı açıp kendini içeri nefes nefese atarak, kızarmış suratıyla "Efendim şey..." demişti ki kapı aparatı tekmeyle açılıp geriye doğru hışımla savruldu. Sanki menteşelerin sesi yerinde sıçrayan millerin şaşkın gözlerinden girip, dalgın kulaklarında son buldu.

Arda ve Tımur derhal yerlerinden kalktıklarında, gözleri hiddetle bekleyen Arif, derin derin soluyarak Arda'ya öldürecek gibi nefretle bakıyordu. Ve Arda'nın, kötü bir haberin yolda olduğunu düşünerek kalp krizi geçirecek gibi yüreği sıkışıyordu.

An itibariyle kendini toparlamaya çalışan Arif, ona şaşkınca bakan çalışanlarda gözlerini gezdirip, sanki babasının çiftliğinde su aygırı koşturuyormuş gibi "Çıkın lan dışarı..." diye gürledi.

Tüm personel Arda'ya "Deli mi bu adam?" der gibi bakarken, o konuşmadan gencin gözlerine şaşkınca ama aynı tezatla kızgınca da bakıyordu. Burada tek sağduyulu davranan Tımur da hareketlenip, önce personele baktı. Kendinden emin duruşu ve nizami sesiyle sakince mırıldandı.

"Toplantı sona erdi arkadaşlar! Görüldüğü üzere özel bir konuğumuz

Scanned with CamScanner

var, herkes işinin başına." Timur o kadar sakin ve mülayim bir sakinlikle söyleyince, kimse onu tiye almadı. Yerlerinden sanki açık hava tiyatrosuna gelmiş gibi kıpırdamayınca, işte o vakit odayı yaralı aslan gürlemesi gibi bir ses sarstı. "Derhal iş başına, anlamak için illa yüksek voltaj mı lazım!"

Herkes bir telaş, birbirine çarparak ite kaka, masadan aletini edevatını toparlayarak, apansız kapıya abanıp ortadan toz oldular.

Kalan birkaç kişi de, birbirini öldürecek gibi bakan iki gence hayran hayran -ki bunlar muhasebeci kızlardı- bakıp kapıya yanaştı. Arif masaya yaklaşırken, önünde engel duran sandalyeye tekmeyi koyarak yolundan çekti. Sandalye kaykılıp büyük bir gürültüyle masaya çarptı. Timur genç adamın önüne geçince, Arda sakince "Bırak Timur." dedi. Onun bakışlarından Hazal'la aralarında geçen münasebeti öğrendiğini anlıyordu. Arif birkaç uzun adımda Arda'nın yanına geldi. Geniş omuzları kalkık, dik bakışları koyu, kaşları ölüm gibi çatıktı.

Kısacık bir an onu tartar bir tutumla genç adama baktı ve "Sen nasıl bir şerefsizsin lan!" diye kaba bir tavırla hakaret ederek gürledi.

Arda dişlerini sıktı. Lâkin hâlâ sakin duruyordu. "Doğru konuş, ne söylemeye geldiysen, adam gibi edebinle başla. Ben de benim muntukama böyle dalmanı affedeyim."

"Bana edebi sen mi öğreteceksin? Sen böyle bir şeyin varlığından haberdar mısın ki, bana nasıl davranmam gerektiği hakkında nutuk çekesin!"

Birden Arda'nın üzerine atladı. İri eli yumruk olup genç adama savrudu. Arda ilk yumruğu yüzüne çakmasına müsaade etti ama ikincisine elbette ki tepki gösterip yüzüne doğru savrulan yumruğu savuşturdu. İri bedenden beklenmeyen çevik bir manevrayla, Arif'in üzerine atılıp yakalarından kavrayarak genç adamı masanın yanındaki duvara muhladı. İkisi de iri ve Arif boy olarak birkaç santim daha uzundu. Kaşlarının arasından koyuca bakan Arda, "Sana adam gibi konuş dedim Arif." Dişlerinin arasından kesif sesiyle hırladı. "Derdin neyse insan gibi anlat. Burası benim muntukam ve bu çöplükte sadece ben öterim..." Sert sert baktı, müsamahasızca.

"Ben de o horozun başını keserim. Adam mısın sen lan? Ben, adam olanla düzgün konuşurum..." diye hâlâ kafa tutarak ters ters tıslayan Arif'e, Arda pek aldırmadı. Dişlerini gıcırdattı. Sabrı tükenmek üzereydi ve bu gencin canını yakmaktan kesinlikle kaçınıyordu. Arif ansızın yumruğunu böğrüne gömdüğünde, Arda'nın genç adamın yakasındaki ellen gevşedi. Timur birden Arda'yı kenara iteleyerek, iki gencin arasına barikat kurdu ve lafa girdi.

"Kendinize gelin. Burası şirket ve ne konuşacaksanız akşam gibi konuşun."

Şu anda onu takan pek yok gibi duruyordu. Timur'a bakan gözleri ahlaksız bir küfür savurdu ortalığa.

Arif aldırmayarak hâlâ Arda'nın üzerine gidiyordu. "Nasıl yaptın lan bunu ona? Nasıl kurdun kardeşinin tuzağını? Kandırdın durdun güzel yüzünü, hayallerini? Senin yüzünden ölmeden bile ölmüştü, daha başından seni gebertirdim. Aylarda senin yüzünden ne ağlamalar benim kardeşim?"

Arda'nın, Hazal'ın konusu açıldığı an, o bedeni bedene sığmaz hâle geldi. Ansızın hiddeti durdu. Yutkunarak "Ne... Ne oldu?" diye kaba bir sesle boğulur gibi sordu. Sanki dünyalıklarından habersiz bir çocuk gibi sinmişti aldırmaz bakışları. Dışarıdan bakanlara ateş gibi soğuk terler boşalıyordu.

"Bir de soruyor musun şerefsiz!" Dişlerini daha fazla sıktıktan sonra ne olmasını bekliyorsun? Mahvettiğin kızın gözünün yüzünden aylardır babamla konuşmuyor, kendini sana adayıp bağlı yaşadı, şimdi evde hapis hayatı yaşıyor... Bir de sevmediği bir adamla zorla evlendirilmiş... Bunlar bir mesele..."

Arif, Timur'u sertçe yolundan çekerek Arda'ya doğru yürüdü. Timur yerinde sarsıldı ama bunun önünü kapadı. Geçip parmaklarıyla Arif'in omuzlarından yakaladı. "Rahat dur adamım, konuşalım."

Arda duyduklarıyla sanki canı çekilmiş gibi donuk bakışlarla sadece "Ne?" dedi. Arif parçalasa onu söylediklerini bile bile...

Neredeyse Arif, Timur'un üzerine bastığı ölçüde sinirlendi. "Senin yüzünden. Sen ona elini sürmeseydin, bakire olarak kalacaktı! Bunun için mi rüşvet aldın kardeşinle? Serf olarak... Seni öldürsem bana ödül verirler adi puşt... Kurtarıcı olacağım bu olacak..."

Arda, Timur'u kenara itti ve dev bir dağ gibi Arif'in önünde dikildi. "Hazal kiminle evleniyor?" diye kaba bir tutumla sordu.

Arif inadına başını dikerek, buz gibi baktı. "Seni ne ilgilendirmez, ben buraya..." derken başını yana doğru çevirdi ve Arda daha ne olduğunu anlayamadan, ani bir hareketle burnuna yumruğunu gömdü. Arda'nın başı, şıtırdayan demirli seslerle yana savruldu ama fakat dengesini hemen sağladı. Burnundan çeşme gibi kan akmaya başladı

Scanned with CamScanner

di. Bunu umursamayarak elinin tersiyle silip, genç adamın yakasını kavradı. Kanlı elleri Arif'in mavi gömleğine yapışmış, canı acımasına üzüyordu. "Sana onu kiminle evlendiriyor dedim?" Tıslaması bitmeden, tek yumrukta Arda konuşmayan Arif'e yeniden etti. "Onu asla kullanmadım. Asla zarar görsün istemedim. Ona ben canımı veririm, şimdi sana sorduğum soruya cevap ver..."

"Bu yüzden mi onu başından savdın? Nişanı niye bozdun o zaman? Niye aylarca yanına gelip, özür dilemedin, her ne yaptıysan telafi etmedin? Bunu hak etmiyorsun, söylemeyeceğim."

"Oğlu yüzünden!" dedi Timur sabersiz bir hıkkırdıkla.

İşin garibi Arda ve Arif aynı anda genç adama baktı. Hissi de paylaşık. Arda izinsiz konuştuğu için kızgın, Arif söylediği şeyi idrak edemediği için hadesizdi..

Timur umursamazca geniş omuzlarını sarstı. "Yeter Arda, ne yaptı de o bunu asla unutmayacak. Görmüyor musun, senin verdiğin kararlar nelere mal oluyor, yeter!" diye bakışlarını Arif'e çevirdi. Kızarık bir anda adamın gözlerine odaklandı cadı bakışlarını. "Arda'nın oğlu var..."

Arif önce afallasa da, kendisini derhal toparlayıp alaylı bir kahkaha attı. Arda bir adım geri çekildi. "Yapma ya! Ece, ne yapalım? Hayırdır sun mu istiyorsunuz? Yoksa maşallah mu demeli? Lan siz benimle kafa mı buluyorsunuz? Bir de yaptığı pisliği anlatıp nazar boncuğu takmamı mı bekliyorsunuz?"

Arda dişlerini sıkarak "Timur yeter, bunları önce Hazal'la konuşmalıyım..." dediyse de, Timur aldırmadı. "Arda'nın oğlu Down sendromlu... Yani diğer çocuklardan farklı. Aylhan başımızın tacı ama ilaç bir de annesi var. Pisliğin, çirkefin teki. Üstelik çocuk, iki aydır geçirdiği bir kaza yüzünden hastanede yatıyordu. Geceyarısı gündüzümüze anımsayın..."

"Sen ne saçmalıyorsun? Evlenmesi ve çocuğu beni ilgilendirmez. Kardeşime yaptığının hesabını verecek... Demek bir de evliydi!" diyerek onun yanlış anladı genç adam. Bu daha çok canını sıktı.

"İlgilendirir!" dedi Timur inatla. "Çünkü Arda, Hazal'i ikinci kez bir ilgi için bıraktı. Yani öyle olduğunu sanda. Evli değil, sadece oğlu var..."

"Timur yeter..." diye tıslaşı o ana kadar kendi dünyasında düşüncelere dalan Arda. Uğuldayan kulakları ve çatlayan başıyla kendine gelmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra sakinleşen Arif'le Arda arılayış çerçevesinde konuştu

ama her şeyi açık açık konuştu. Yıllarca bir sır sonra Arda genç adama bakarak "Sen nasıl öğrendin?" dediğinde Arif kızlarını kapının önünden geçerken "Seni kâğıt mendil gibi kullanıp atamaz.." laflarını duyduğunu tıkırdı söylemedi. Zaten o hiddetle sadece bu sözler hile yetmişti. Ve an itibarıyle bu konuyu geçiştirerek kapattı. Çok farklı cadı bunu konuşuldu aralarında. Sonunda Arif rahatlamış, Arda yine kederle boğulmuş hale gelmişti. Genç adamın zaten gecesi gündüzü bir olmuştu. Hazal'a aşırı, oğluna aşırı yanar hale gelmişti. Aylhan hastaneden çıkmış ama hâlâ ürkek ve korkuya karşı temkinliydi. O kadının oğlunu dünyasını kazandıracak, bu da Pınar'ı gerçekleştiren yakalandığı için başı ağrıyan, gündüzü kızarıklıkla sürünmüştü. Kepçe o sırrı öğle öldürebilmişti. Her şeyin sebebi oydu. Bunu düşününce bile iliği kemiğinden ayrılıyordu lakin o her ne olursa olsun oğlunun annesiydi. Bunu kaçınılmak değiştiremezdi. Ama artık onlardan uzak bir yerde tek başınaydı. Burkuş ayağına hapis kalan çakıl taşıyla Arda, aklını başına almasını söyleyerek, ona bol sıfırlı bir banka emanet verip, oğlunun hayatından men etmişti!

Arif sonunda hüsrettiği öfkesinin dinmesi sayesiyle "Yarın Beyhan Belediye Binasında nikâhı var... Saat onda!" diye mırıldandı. Ardından acıklı ve becerikliz bir tesadüfle yeniden kalkıp, ağır ağır kapıya yönelti. Sonra az evvelki başın bir kararla arkasını döndü. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sadece kafasını sallayarak, geldiği gibi bir çırpıda çıkıp gitti.

Bir anda hem sevinci hem hüznü yaşayan Arda pamuklarını sağlamaz görerek, başını aşağı eğdi. Sesler kesilmiş, kulaklarında sadece kendi göğsünde duyulan bozuk ritim uğuldayordu. Kısacık bir süre öylece durdu. Bir zaman sonra anı verdiği bir kararla yeniden kalktı. Kendiyle barışık bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Şuan hâlâ aynı yerde mi görevde?" diye sordu.

Timur koltuğundan kalkarken zekice kısılan yeşil gözleri ferahça parlıyordu. "Bildiğim kadarıyla evet..."

"Peki, benim işimi ne kadar çabuk halledebilirsin?" diye sordu. Sonrasında düşündüğü şeyin rahatlığı vardı. Kanamanın yükü apansız ayrılmamış, sevinci durulmuştu. Aylar sonra ilk defa kurtuluş yüzü sunacak ve mesuliyet sırtındaydı.

Bu durumun keyfini yaşayan Timur arkadaşının yanına gelip, tıpkı onun gibi sırtındaki "Kapısında bile yatarım... Yeter ki bu işi yapsın!" diye başını sarstı.

Sonra da ikisi birden keyifle buluşarak toplantı odasını terk etti.

Scanned with CamScanner

Çayın demini aldığı gibi ağır ağır çökmüştü içine istekler ve en muhteşem hazzı vermek için demini alması gerekti..

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aynanın önünde oflayarak duruyordu. Ufacık odanın kâğıt kaplı duvarları, sanki kibrit kutusuna sıkışmış hissiyle üzerine üzerine geliyordu. Nefes alamıyor, dakikada en az üç dört kez ofluyordu. Yengesi ayakkabısını huysuzca çekiştirerek ayağına giydirirken "Kızım bir rahat dur be. Benim aklıma gelmese, kuzenlerinin ismini ayakkabına yazmak aklına bile gelmeyecek değil mi?" diye hayıflandı. Sonunda biraz fazla sıkarak kızın pembe Converselerinin bağcığını bağladı! Yerinden doğrulurken ellerini dizlerine yasladı "Sen de bir âlemsin vallaha! İnsan gelinliğin altına spor ayakkabı mı giyermiş... Millete güldürcen bizi. Hem de pembe!"

Susmadan huysuzca homurdandı. Aynca bakışları hiç de memnun değildi.

"Ne yapayım, topuklunun üzerinde iki gündür belim kırıldı. Ayağım ağrısın diye giydirdin, bak bacaklarım koptu sayende." diye yengesine sitemle söylendi Hazal.

"Aman, tamam bir şey demedik..." diyen Seçil yenge, platinli bacağını çok zorlayıp, onun canını yakttığı aklına düşünce üzüldü. Onun bu isteğini kabullenerek kapıya yöneldi. Sonra da son bir kez daha kaza gururla bakıp "Kırk bir kere maşallah... Tü, tü, tü!" diyerek kapıyı şakkadak kapattı.

Muzırlıkla kıkırdayan Eda ellerini göğe kaldırıp dua eder biçimde, "Yarabbi şükür, bereket yağdı." diye garip bir hareket yaptı. Ardından alayla söylendi. "Duası da tamam, kurbanımızın kınası da yakıldı... Eh boynuna olmasa da beline yuları da bağlandı... Daha ne olsun. Kesime hazırız..."

Scanned with CamScanner

"Sus Eda, zaten nefes alamıyorum bir de sen sobada unutulmuş gözlem gibi fokurdama."

Hazal arkasını dönerek bir kez daha içlice oflad. Üzerinde kahverengi tüllerden sade bir gelinlik vardı. Drapeli büstiyerin üstü ip askılı, hiçbir özelliği olmayan bir gelinlikti. Özellikle arasa denk gelmezdi, ama şans eseri elini attığı anda, ilk bu denk gelmişti. Saçları tepesinde maşalarla sıkı dağınık topuz yapılmış, oval yüzüne bir kilo boya sürülmüştü. Hazal sandalyenin üzerine koyduğu çantasına yaklaşıp, içinden ıslak mendilini aldı. Eda'nın şaşkın bakışları altında, yüzündeki makyajı homur homur silerken, genç kızın aynadan ona bakan yansımasına kaş çatarak "Ne?" dedi.

Eda aldırmazca omzunu sarstı. "Yengem seni vuracak... Kuaför özellikle belirgin bir makyaj istediğini söylediğini, ilave ederim dedim."

Hazal yüzünü yarım yamalak silince, boy aynasının önündeki puf sıkıncа oturdu. Onun durumundaki biri için olağanüstü bir gayret göstererek incecik bacaklarını yan yana getirip birleştirdi. Kamı gelinliğin altında pek seçilmiyordu ama korseси biraz fazla sıkmaya devam edince bağırsakları düğümlenecek, bebeği karnına yapışacaktı. Bu da duruşunu rahatsızlık veriyordu. Ellerini kucağında bağlayıp, bakışlarını nikâh salonunun gelin odasında bıkkınca gezdirdi. "Uf!" dedi kederle bir kez daha.

"Yeter! İçini çiştir... Uf çuf deyip durma..." diyen Eda'ya gözlerini üzgünce süzdürerek "Eda ben şimdi ne yapacağım?" diye haykırdı.

Kapı tıkladı. Eda yerinden kalktı. "Seni bilemem ama yürüdüğü dövar boyasını yengen görmeyince, bize ne yapacağını biliyorum..."

Kapı usulca açılınca, Hazal ansızın kapıya arkasını dönüp, yüzünü saklama gereği duydu. Şimdi yengesinin sinek gibi mızıldanmasını çekemezdi.

"Birazdan gelirsin yenge, burada yapılacak- ah eziyet edilecek bir şey kalmadı zaten..."

Eda gelen görünce nefesini yuttu. Şaşkın ve şok ifadesiyle uzun süzgeçleriyle yel vurmuş dal gibi yerinde titriyordu. Garip olan ise, onun gibi çenebaz ve öfkeli olan birisinin tepkisizce duruyor olmasıydı. Sonra yerinden bir anda fırlamış yay gibi sallanarak, kuyruğu yanmış tazı gibi kapıdanıp kapıya yanaştı. "Hazallll!" dedi dişlerinin arasından tedirginlik mırıl mırıl sesiyle inleyerek.

Kız omuzlarını sarstı. "Gitti mi?"

"Gelmedi kiii!" diye usulca fısıldadı Eda. Kalbi gümbürdüyordu. Kora suyu bu hatalı imalatı! Yoksa defolu şahsı içeri alıp bir temiz yüzünü temizlediklerini sonra konuşmasına izin mi verseydi!

Arda, heybetli bedenini kıvrak bir serilikle bükerek, sakın bir surette kapıdan içeri girdi. Parmaklarının yarısını dudağına koyarak şaşkınca bakan kıza 'sus' işareti yaptı. Sonra kapıyı tutarak ardına kadar açtı ve zarif bir el hareketiyle onun çıkmasını işaret etti. Ah pardon sessizce emretti tabiatıyla! Eda omzunu sarsınca olumsuz anlamda, boynunu bükerek, yalvaran bir bakış attı. Eda da, "Bana boynu bükülüklerden Küçük Emrah ayaklarından çekmiş arkadaş, seni Kanındaysan Hobit gibi dişerim!" bakışları attı. Arda dudaklarını kıpırdatarak usulca "Lütfen!" yapınca, onun da medeni olduğunu bilerek taş değil resmen kaya atmıştı. Her ne kadar kendisi filler çiftleşme maç etse de Eda'nın, aklı başındaki hakem rolüne bürünmesi uzun sürmedi. Bu bostan kaçağı Hayat'a hiç istemese de, biraz yumuşadı. Asıl olan ise, defolu mefolu bu tanıdığı herifin, o herifçoğlundan daha iyi olduğunu hissetmesiydi. Ve bir'i suretiyle o üçü dışından farklı olan sır küpü kazanlarla evlenmesini istemiyordu. Kız boynu bükük arkadaş sevgisine, ayağını sürüyerek odadan çıkarken, Hazal hâlâ başını önüne eğmiş gizlenen yüzünü temizlemeye devam ediyordu.

Ancak sonra bir şey oldu. Elindeki mendil durdu, nefesi daraldı. Ense kökünde bir ürperme, midesinde bir kasılma, karnında şiddetli bir depreşme belirdi. Yok, hayır, bu hamilelikten olan bir şey değildi. İşte o vakit, bilindik bir koku çevreledi her yanını. Hani, kilometrelerce uzaktayken bile onları, sadece iyi haberini aldığı zaman burnunun direği sızlayarak bildiğine kadar hissettiği o kokuydu bu! Kanı kaynarak kızarıp durduğu yere. Sanki tüm hücreleriyle birlikte ayağa kalktı tüylerı ve elindeki ıslak mendil kasılan parmaklarından kayarak kucağına düştü. Dişleri sıkıştırmaya başladı. Nefesi boğuldu ve görecekleriinden korkarak, bakışlarını aynadaki aksine çevirdi. Ve onun için zaman durdu. Kalaşındaki şaşkınlığı atan bozuk kalp ritmi, bedenindeki halsizlik, burnun deliklerini zorlayan şaşkınlığa sebep olan hava... Her şey onu boğdu ve karanlığa çekerek yuttu.

İşte o vakit bir çift kara göz dokundu mavilerin en koyu hâline. Geceye doğan dolunay gibi parlak, denize düşen ayın şekli gibi berrakta ona olan özlemi göz bebeklerinde... Nefes alamadığını hissetti. Bir çift koyulmuş keskin göz, onun tüm gardlarını zorlayan kuştuşu gibi yüreğine atmıştı. Aslan bakıyor, aralarında konuşulmadan daha sessizce ifade edilen hasret sözleri mavişlerinden yüreğine zalimce akıyordu. Önce

Scanned with CamScanner

dalgınca duralarken, sadece bakti gözlerine Hazal. Saniyeler tuhaflaşıp giderken, zamanı durduramamanın hazin acısını çekti nefeslerine. Hayal olma olasılığı var mıydı? Ya da hayırma! Aylar sonra ilk defa gördüğü görüyordu. Rüyalarında her gece görüyordu ama şimdi gerçekten gündüz gibi berraklık kara gözlerine sığınmış kusursuzluk parıltılar.

Sanki kızın aklını okumuştu adam ve *hayal değilim* der gibi kapkara kirpikleri üzerinde hafifçe titlerini ceplerine koyarak, geniş omuzu kapalı kapıya yaslandı. Konuşmadı. İkisi de susuyordu. Ürkek ve titrek bakıyordu genç kız bulutların ardına saklanmış güneş gibi duran mavişlere, sevdiği kirpiklerden korkuyordu beşerlik. Anda nefesle bakmaya devam etti aylarda hayalini kurduğu mavişlere. Bakarken de beyninden bedenine ılık bir akım akıyor, deli yüreği bedenini inletecesine ihtirasın ve bilmemkâne olarak hızlanıyordu. Kocaman adamın hasretten nefesi girtlağına dolmuş fenis hâlde tıkanıyordu.

Hazal işte o anda, birbirini tırmıklarını etine geçirmişçesine böyleşip rüyadan uyandı. Etraflarını sis gibi saran bu romantik buğunun içinden sıyrıldı. Artık aklı bir karış havada romantik salak değildi o! Çok fazla acı çekmiş, çok fazla sınavdan geçmişti. Canının nasıl yandığı geldi aklına! Dehşetin damarlarındaki sokaklarda canice gezinirken, vahşet bir kurbanla beheğine bir şey olduğunu düşünerek son nefesini vermeye bile korkan anılan canlandı sislenmiş gözlerinde. Film gemisi gibi değil, yedi boyutlu bir simülatör gibi geçişti yaşananlar zihninden, sahne sahne, kare kare aktı damarlarından yüreğine. O kadının söylediği sözler yankılandı kulaklarında hâlâ. Acı acı, ölmek ölmek düğümledi nefesleri gırtlağına. Yalan ya da gerçekti kadının söyledikleri... Hiçbir şey değil, onu yok sayan hayatından bir fazlalık gibi, dolabındaki miladi dolmuş eskimiş bir kazak gibi acımadan nasıl attığını hatırladığı an bitti o romantik rüya. Dişlerini sıktığını, gözlerini ölümüne bir öfkeyle kuruğunu idrak edemedi.

"Defol..." dedi tükürürcesine. Hiddetli bir kasırga gibiydi fısıltıdan farksız sesi. Onun gözlerine baktığı her an, canı biraz daha yanıyor, nefes biraz daha fazla azap çekiyordu. Her yetimin sevgiye olan muhtaçlığıyla, sanki hâlâ orada, o buz gibi asfaltın üzerinde acıyla kıvranıyordu bebeği. Elleri kansız, nefesleri titrek, beceni işlevsiz ve çaresizce yakarıyordu Rabbine! *Ne olur Allah'ım, bebeğime kıyma!* Kendi için değil, sadece öğrendiği bebeği için acizce yalvarıyordu görmediği kararsızlığa ve konuşmaya sesini duyuramıyordu titrek ayın altında. Sonra o gödere bakıp en ilk defa ona kıyan babasının attığı tokat can buluyordu yüzünde... Yanığın

önce yüreğinin o günkü gibi acıyla kasıldığını hissediyordu. Hatırlayıp söylediği anlar geldiğinde ise aklına, etinden, parça parça et koparılır gibi canını yakıyordu.

"Hiç mi vicdan yok sende? Sana gitmeni söyledim... Defol!" diye bağırdı son defa. Dili öyle dolanıyordu ki, sanki kelimeler bin parçadan çekerek çıkarıyor gibi güçsüz ve titrekti. Bütün vücudu acıyla ve heyecanla zangır zangır titriyordu. Eğer oyalta olsaydı, tutmazdı direkt, duyardı. Dudaklarını parmaklarıyla tıkmasına rağmen, ağzından acı dolu bir ses çıktı. İnce bir inlemeye benzeyen feryat kuşanmış hıçkırık... Usul usul dolkundu geniş adamın kulağına ve yüreğine sadı asi bir poyraz gibi... Ufacık inlemeler yakıp içi, titretti heybetiyle kudretli bedenini.

Anda başını ağır ağır iki yana salladı. "Önce konuşacağız... Sonra gideceğim. Bu sefer beni vursan da gitmeyeceğim, sensiz gitmeyi de ben istemeyeceğim."

"Hayır.." dedi sakin olmaya çalışarak kız. Ölür müsün, öldürür müsün? Bu ne yüzsüzlüktü?

"Sen derhal gideceksin. Konuşmayacaksın, bakmayacaksın, benim olduğum yerdeki havayı dahi solumayacaksın..." Öğretmenden iyi değildi. Hâlâ kanuna basturdu. Aniden aklına gelen şeyle gözlerini kapadı. 'Ne olur Allah'ım, ne olur öğrenmiş olmasın!' Rabbine yakardı. Gözlerini açtığında Anda hemen arkasında duruyordu. Sırtı bent, bir pazar gibi sanki dibine sokulmuştu. Türlü bedeniyle kendini ona hissettiriyordu.

"Beni dinlemeden hiçbir yere gitmiyorsun." dedi kendinden emin tok sesiyle. Gözlerini genç kızın üzüldüğü saçlarına odakladı. Pırıl pırıl duruyordu.

Hazal hırsınızca yeniden kıpırdandı. Usulca kalkığında tam arkasıyla doğrularak yönünü adama döndü. Konuşmuş gözleriyle adama ısrar bir emir verdi: "Yaklaşma!"

Oysa adam aldırmadı, hatta cevap dahi vermedi bu emre. Hazal da onursuzca bir adım kenara çekilerek, başındaysan gelinliğinin eteklerini düzeltti nazlı parmaklarıyla. İşte o vakit Anda, hayran hayran ona bakarken, sanki cesaretten bir melek unuşsuzsuz defterini tutmuş, her gününü zihnine nakşediyordu. Göğsünde bir ferahlama, aynı anda bir ağırlık hissetti. Oysa Hazal sanki Anda yokmuş gibi, "Çok aradık bunu ama romanda bulduk! Çok güzel bir gelinlik değil mi?" diye sormuştu [illegible] bakarak. Sanki bunu kız arkadaşıyla tartışıp gibiydi, yalancı mahkemelere uğrayan keyifli muhatabiyetiyle söylüyordu.

Scanned with CamScanner

"Öyle," dedi Arda düz sesi kabalaşarak, hayranlığı gözlerindeki ışıltılarına yansımıştı. Geceye vuran ayın titrek ışığı gibi gözleri ışıldayarak üzerinde gezindi. Heyecan, özlem, kızgınlık, pişmanlık ve aşk... Hepsi gözlerinden önce yüreğinde çakıştı. Nefes alamıyordu kocaman adam bir damla kızın bu şahane hâline baktıkça. "Giyen sen olunca, çuval olsa şahane oluyor. Prenses gibi olmuşsun. Çok güzelsin..."

"Biliyorum," dedi Hazal topuzunu yoklayarak titrek elleriyle. "Müstakbel kocam da öyle söylüyor!" Öyle tatlı bir dille sesini süzdürmüştü ki bilinçli olarak yaptığının farkına varılmayacağı gibi bir yanılgıda debelenip duruyordu.

Arda sinsice belirlediği halelle, küstah kaşlarını kaldırdı. "Yaa!" dedi arsızca gülerek.

İşte o zaman şok ibaresiyle, ani bir hareketle bakışları genç adama döndüğünde Hazal'ın, gırtlağı sıkılmışçasına yutkundu. Gözleri farkında olmaksızın heybetli bedeninde gezindi çaresizce. Özlemişti önünde çam yarması gibi gölgesini görmeyi... Ve bir şey fark ettiğinde, nefesi kesildi. Zayıflamıştı! Lanet olsun ne olmuştu ona? Bir zamanlar tek bir bakışıyla yüreğini havalandırarak edepsiz gözlerinin önü çöktüğü, parmaklarını gezdirmeye doyamadığı karizmatik yanaklarındaki elmacık kemikleri hafifçe öne çıkmıştı. O kaliteli takım elbisesinin altında daha ne kadar kas yükü gibi heybetli dursa da, içinden geçen kadınsal bir hisle zayıfladığını seziyordu Hazal. Yüreği sıkışırken bu hâline, onun başka tepki vermemesine bozularak, çabucak yüzündeki yapmacık olmayan durgun ifadesini kaldırdı.

Gerçekçi bir tehditle, "Eğer şimdi gidersen sevinirim beyefendi, biraradan müstakbel damat gelecek ve seni burada görmesini istemiyorum. Çok sinirlidir, sorun çıkmasını istemem!" diye palavra savurdu.

"Beni görünce çok mu kızar?" diye alayla sordu adam. Aslında salladığı nefeslerine sıkışmış gıcırtılarından da belli olduğu üzere, dişlerini sıkmamak için kendini zorluyordu. Hiçbir zaman ufacık darbelere tepki vermeyen bedeni tek bir sözle, acı acı kasılıyordu. "*Kocası!*" Onun tek bir kocası varsa iki âlemde de, yalnız kendisi! Bedeni titredi apansız haldeyle. Yine de anlayamadığı bir tezatla bunu kamufle etmeyi başarda. Kasmatik yüzü ifadesiz, küstah kaşları gergin bile olsa, çatık değildi.

"Beni görünce, sana kızar mı?"

"Yok canım... Ne münasebet!" dedi Hazal aldırmıyormuşçasına

ama sesi titriyor, çaresiz, alaycı bir tavra tabi tutuyordu acız kendini. Hakikaten bu ne garip konuşmaydı böyle! "O böyle şeyleri takmaz, bana güvenir. Ama ben senin onun etrafında dolanmanı istemiyorum. Kötü örneklerle görüşmesini pek tasvip etmiyorum." İçinde yeşeren inceçik koyu todosu, onu cesur ve çevik yapmıştı. Laf ebesi gibi hemen istediği yöne bükmeleri büküyor, eğiyor ve dile vuruyordu. Belli ki bebeğini henüz öğrenememişti Arda! Bu iyiydi işte. Öğrenseydi, şimdi deli danalar gibi kızarak bileğine yapışıp, peşinden sürükleyerek onu götürmeye kalkardı!

"Kocam gelecek diyorum, sağır mı oldun? Neden hâlâ buradasın? Burada işin yok! Hayatımda, yakınımda, çevremde sana yer yok... Git."

"Hayır!" diyen Arda, ellerini cebinden çıkarıp, ağır ağır kıza yaklaştı. "Perdeler kapanır. Çok güzel oynuyorsun Hazal! Hadi şimdi gerçekleri konuşalım ve o adam senin kocan değil, olamaz da! Kocam deyip durma o salağa!" dedi kendinden hayli emin olarak. Ve gözlerinde tuhaf bir parlama vardı bunu söylerken. "Bu kelime ağzında çok eğreti duruyor, senin tek kocan benim. Unuttun mu? Arşın altında söz vermiştin..."

Nasıl unuturdu? Aklı unutsa yüreği bağırır, yüreği unutsa karnındaki bebeği hatırlatırdı!

Bu adam inadına mı yapıyordu bunları? Şimdi tek istediği ümüğünü sıkmakken, sakin kalmayı nasıl başarıyordu bu adamın karşısında, hâlâ bunu da anlamış değildi. Aylar sonra karşısına çıkıp, hayatını tekrar altüst edeceğini sanıyorsa, aldanıyordu. '*Hadi Hazal dayan, bunu yapabilirsin!*' diyerek kendini telkin etti.

"Aynen öyle... Perdeler kapandı Arda Bey... Ve o benim kocam... Olmadığını nereden biliyorsun?" dedi ciddi bir tonda gözleri sinsice parlıyorda. İma ettiği edepsiz şeyler gerçekten çok çırkındı. Arda'nın bedenine zehirli bir ok saplandı, tüm azaları kasıldı ama kendini tutup çabuk toparladı. Oyununa gelmeyecekti. Lâkin her ne kadar kendini saksa da, bunun düşüncesi bile dişlerini gıcırdatmaya yetti ve bu ses Hazal'ın hulasına ulaştı. Bundan haz alarak, memnunca devam etti.

"Oyun, filan, bayal ve masal, her ne varsa bitti. Burası gerçek dünya ve sen masal diyarına geri dön kızkak Prens. Şimdi hemen çık hayatımın sınırlarından. Ailemin, senin yüzünden bir daha beni yanlış anlayarak üzülmesini istemiyorum."

"O mesajı yazmasaydın..." dedi adam usul susul. Sanki kelimeler ağır çekim gibi çıkıyordu kasılan dudaklarından. "Seni asla tek başına bı-

Scanned with CamScanner

rakmazdım. Asla. Yazdığın her kelime yüreğimi sustururken, aklımı sorgulatırken, yaptığını düşündüğüm şeyle belim büküldü. Çaresiz kaldım... İlk defa kendimden geçerek çaresizliği yaşadım. Oysa bensiz nefes almana dahi izin vermezdim... Ama sen..."

"Eğer peşimden gelmeye devam edersen, o mesajı gerçeğe dökerim. Bir kere yaptım, bir daha yaparım!" diye acıyla tehdit etti Hazal. Ona yazdığı mesajı hatırladığında, öfkesi katlandı, iliklerini kemiklerini kanırtarak acısını gün yüzüne çıkardı. Demek etkilemişti bu mesaj onu! Zalim dürtüleriyle hain bir amaca istişare ederek, bunu kullanacaktı!

"İyi..." dedi adam umursamazca. "Ben olmasam da olur, sen gittiğin zaman. O zaman mezarlarımızı yan yana almalıyım daha şimdiden... Hani madem ölmek istiyorsun, seni orada tek bırakmayacağımı bil. Hem bu sefer arabanın önüne atlamazsın. İntihar etmene gerek yok, önce beni vur, sonra kendini. Bu daha kesin... Dönüşsüz olur." diye damarına basarak, onu çıldırtmayı hedefledi. Yüreğini parçalayan gözleri kuşkuyla kısılmıştı.

Hazal gelinliğinin eteklerini hırçınca kaldırıp, ayağını sertçe yere vurdu. Tüller havalandı ve usulca yere doğru çekildi. Aralarındaki hiddetli politikayı değiştirerek sordu bu sefer: "Ne istiyorsun kahrolası benden... Allah'ın cezası, derdin ne yine? Azıcık daha mı oynayacaksın hayatımla?" dedi ve acıyla inlerken, bacağının ağrısıyla gözleri kısılmıştı. Çok sert vurmuş olmalıydı! Hafifçe belini bükerek, farkında olmadan elini bacağının üzerine koydu. Biraz ovalayıp doğruldu. Arda bunu yapmasına anlam veremedi ama bir terslik olduğunu sezdi. Ayağını acıttığını sandı önce... Sonra gerçek yüzüne tokat gibi çaptığında, nefesi genzinde donuklaştı. Onu azarlayarak yerine oturtamadığı için çaresiz kaldı. Bir bakışıyla farklı âlemlerin kapısını açan o, şimdi sabır anahtarıyla yüreğini zorlamaktaydı.

Hazal doğruldu ve sesi biraz daha azalarak ağrılı bir hâle büründü. "Hayatımı mahvettiğin yetmiyor, şimdi en mutlu günümü mü baltalamaya geldin? Seni burada görmek değil, geldiğini düşünmek dahi istemiyorum." Ve bir daha gelinliğinin eteklerini çekiştirdi. Arda'nın bakışları ayağındaki pembe Converselerine kaydı. Sevdiğinin gözlerine baktı. Uzaktan seven adam, bu şirin hâline çarpıkça gülümsedi.

Hazal onun bu dalgınca yaptığı şeyle daha da öfkelendi. "Bir de utanmadan alay ediyorsun. Defol hayatımdan! Senin sinsi yüzünü görmeye tahammülüm yok. Hâlâ ne duruyorsun? Kovulmak sende yalama yapmış civata gibi sabitlik mi yaptı?"

"Gidemem. Seni almaya geldim." dedi düz bir sesle.

Scanned with CamScanner

Tokat yemiş gibi irkilen kız, "Sen ancak havanı alırsın!" diye kükredi. Kızın bu sözleri karşısında o da değişti, ciddi bir tavır alarak durdu ve sadece derin bir soluk çekti içine.

İsyanları oynayan Hazal ise devam etti, "Seninle geleceğimi de nereden çıkardın? Aylar sonra karşıma çıkıp, seninle tek bir sözünle gelecekmişim, hem de en mutlu günümde! Bunu hangi cüretle istersin?" Ciliz sesi odanın içinde perde perde yankılandı. Topuğunu hiddetle yere vurdu, ama ayağındaki spor ayakkabıdan istediği etkiyi alamadı.

"Çünkü seni seviyorum..."

Hazal'ın ıslanan tatlı dudakları şaşkınca aralandı ve afallamış balık gibi birkaç defa açılıp kapandıktan sonra büzüldü. Arda'nın gözleri oraya kaydı ve Hazal derhal kendini toparladı. Arda çapkınca bakışlarıyla, "Çünkü sen de hâlâ beni seviyorsun!" diye devam etti.

"Ben..." dedi Hazal tereddütle titreyerek. Ona acıdığı için değil, sevdiği için değil, aşkından geceleri kıvrandığı içinse hiç değildi! Sadece ne olursa olsun artık onunla konuşmaya tahammülü kalmadığı için, bir an önce kendini kurtarmak(!) içindi. Kesinlikle söyleyecekleri onun içindi. Başka bir anlamı yoktu yani.

"Hiç de bile! Ben... Ben seni se-sevmiyorum bir kere. Ben..." Yutkundu ve genç adamın gözlerine tereddütle baktı. Mavi gözlerinde yaş tabakası birikmeye başlamıştı. Ne zordu bunları dilinden dökmek ve yalan söylemek. "Ben A-Araf'ı seviyorum. O-onunla evleneceğim. Şimdi git buradan bizi yalnız bırak." Nefes alamayarak yutkundu. İşlerin çirkinleştiğinin farkındaydı ama umursamıyordu. Canı yanıyordu ya, yandığı kadar da yakmak istiyordu. O istemişti ayrılmayı, bunu bir an tereddüt etmeden istemişti.

"Kekeliyorsun..."

"H-hiç de bile! Sana öyle gelmiş, sana kızmaktan boğazım kurudu, ondan." Sözünü bitirdikten sonra bileğinden tuttu ve sanki orası ağrıyormuş gibi bocalayarak okşamaya başladı. Nasıl ki, kendi canı yandığı zaman da pek ahuzara kapılmadan felaketi güler yüzle karşılıyorsa, yine öyle yapacak onu kandıracaktı.

"Buna sevindim."

"Manyak mısın be adam? Gitsene... Şimdi babam gelecek, ona karşı beni mahcup ettiğin yeter. Bırak bari şimdiden sonra üzmeyeyim onları. Onun gözünde yeterince küçüldüm, aşağılandım, süründüm sayende..."

Scanned with CamScanner

Arda birden hareketlendi ve genç kızın elini yakalayarak avucunun içine aldı. Sımsıcaktı teması, kor kadar yakıcı, aynı anda buz gibi dondurucu... Ve bir şimşek kadar çarpıcı... Hazal önce donsa da bu hareketi karşısında, korkusu yavaş yavaş hayrete dönüşüyor gibiydi ve hemencecik kendini toparlayarak ateşte yanmaktan korkup, elini çekiştirdi. "Lanet olasıca bırak elimi... Bırak!" diye yalandan bir hiddetle bağırdı keza hâlâ şaşkındı. Debelendi ama elini kıskaç gibi tutan parmakların esaretinden kurtaramadı. Dokunuşları yakıyor, ilk günkü gibi kızgın olmasına rağmen hâlâ etkiliyordu.

"Ne kadar başka türlü konuşsan da beni sevdiğini hâlâ görüyorum güzel gözlüm." Hazal gözlerini kaçırdı. "Sevdiğim, bak gözlerime..." dedi usulca. "Sen beni bensiz yaşayabiliyor musun Mavişim? Ben beni sensiz düşünemiyorum..."

Hazal ağlamaklı gözlerini yere eğerek, içine dolmuş duru sıcakları saklamaya çalıştı. Hızla kırpışan kirpikleri ıslanırken adam yüreğine sokuldu. "Ağlama Mavişim, sakın ağlama, dayanamam."

"Git o zaman..." dedi Hazal fısıldayarak.

"Yazdığın yazılar, yüreğime sığmadı. Defalarca cesaret ettim, ayaklarım sana gelmedi... Korktum... Sen gittin ya, her yer kararırdı. O karanlık gecelerde, sensiz sabahım olmadı..." Başını hafifçe oynattı. "Kaldır başını bir tanem... Gözlerin gözlerime değmeyeli çok uzun zaman oldu..."

Hazal titredi. Bacaklarından güç çekilir gibi oldu. Ver birden gerçeğe döndü. Bu hediye gibi sözlere ehemmiyet vermediğini gösterme gayretine girişti. Ama aslında mıh olup hem aklına, hem kalbine çoktan milatlık çivi gibi çakılmıştı. Ama bildiği bir şey varsa, bu sözler çok uzarsa içinden çıkamayacaktı. Mum gibi eriyecek, su gibi yerlere saçılacaktı. Her ne olursa olsun, ona olan küskünlüğü de, acizliği de, çaresizliği de, nefreti de, aşkı da bir türlü geçmek bilmiyordu! Başını kaldırdı ve ona, onu sevmediğini haykırmak istedi. Ama Arda'nın gözlerinde gördüğü pişman ifade, bedenine dar gelen kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Onun elinden vücuduna sanki bir ateş yayılıyordu. Bu saçmaydı. Onu unutması ve dokunuşlarını es geçmesi lazımdı. Gözlerini, onunkilerden kaçırmamaya çalıştı. Bunu yapınca da, nedenini bilmediği garip bir utanç duydu.

Arda ondan kopmaya tahammül edemeyeceğini anlayınca, tıpkı kendisi gibi dokunuşlarına olan zaafını hatırladı ve hainice bunu kullandı. Elini çekiştirerek dudaklarına götürdü, tenini tenine nasıl mühürlediğini

Scanned with CamScanner

hatırlattı. Bunu yaparken yüzünde ilk kez sıcak bir gülümsemeyle aydınlanan buruk bir tebessüm belirmişti. Pis hain, çapkınca gülünce, kızın kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpmaya başladı ve teni... Ahh, yağ olup erimek nasıl bir şeydi bilmiyordu ama su olup akmak sanırım böyle bir şeydi.

"Özür dilerim Mavişim... Adiliğin en beterini yaptım sana, özür dilerim. Ama geçerli sebeplerim vardı."

Hazal genç adamın başını itelerken, bir taraftan da elini çekiştirip duruyordu. Teması... Yakıcı teması tüm iradesinin önünü kapıyor, gardı düşmüş düşüncelerini zayıflatıyordu. "Seni, böyle yapınca koruduğumu sanmıştım ama yanılmışım. En çok acıyı yine ben yaşattım sana... Keşke başından söyleseydim... Kıyamadım sana... Acı çekmene dayanamazdım Mavişim."

"Bana Mavişim deme bir daha. Ben senin Mavişin falan değilim... Başkasının karısıyım. Ya bıraksana elimi, fukara sümüğü gibi ne yapıştım tenime... Sayende bin yıl yıkasam temizleyemem elimi..."

Sonra adamın saçlarına parmaklarını daldırıp, sertçe çekerek başını kaldırdı. Ah lanet olsun, parmaklarının arasında yumuşak yumuşak hissettiği bu şeyler diken olup neden tenine batmıyordu da, pamuk gibi içine daha çok daldırası geliyordu.

Arda doğruldu. "O adamın karısı değilsin... Kimsenin karısı olmazsın... Sen hep benimdin... Hâlâ öylesin..."

Bu adamın abazalığına fren oluyordu. Küstahça bükülen dudakları, kendinden emince ettiği sözleri yok saymaya çalıştığını belirtircesine büküldü. "Eğer hemen gitmezsen çığlık atarım." Pek işe yaramayacağını biliyordu ama yine de acemice tehdit etmekten kendini alamadı.

"Atamazsın..." dedi adam katı bir bakışla. "O zaman babanlar buraya gelir."

"Bu umrumda mı sanıyorsun?"

"Benim de değil Mavişim... At hadi, herkes gelsin, ben de onlara seni ne kadar çok sevdiğimi haykırayım, babandan seni isteyip götüreyim."

"Yavaş gel!" dedi Hazal hışımla elini çekiştirip kurtararak. "Sen kimi götürüyorsun? O bir kere olan hataydı. Ne babam beni sana verir, ne de bundan sonra ben sana dönüp bakarım. Şimdi derhal burayı terk et. Ve şu ön patilerini üzerimden uzak tut rica ederim." Bu emri verirken duruşu da, bakışı da, bir kumandan adasıyla sertti.

Scanned with CamScanner

"Sana kendimi affettireceğim."

Onun kendinden emin hâliyle Hazal bir umut beklentiye kapıldığını idrak edemedi. Ne çare ki inanmaya, açıktan açığa sevinmeye cesaret edemediğini bilemedi. Bir münasebetsizliktir yapmıştı. Ailesinin başını yere eğmişti. Artık arkasını getirmek namus borcu oluyordu. Onları bu adam için tekrar üzemezdi. Verdiği sözleri yıkıp, üzerinde gurursuzca yürüyemezdi.

Arda bakışlarını genç kızın büzülen dudaklarına çevirdi. Aklına itaat etmeyen kalbine kızdı. Bu hâliyle öyle şekerdi ki, dudağında yarısı kalmış rujuyla, gözlerinin bir kısmını sildiği makyajıyla, gelinden çok, annesinin makyaj malzemesiyle oynayan ufak bir kız çocuğuna benziyordu. Kollarını boynuna dolayıp, saçlarını yüzüne sererek koklamak ve başını göğsüne çekerek sımsıkı sarılmak istiyordu. "Aklımı geri ver Yarabbi!" der gibi iç geçirdi. Kız gözlerini gözlerine çevirdi. Bu da adamın aylardır yanıp tutuşturduğu şey için teşvik ederek yıllanmış şarap gibi dimağına yayıldı sözleri, "Üzgünüm." dedi kırgınca.

Hazal inanmazca başını iki yana salladı. Gözlerini kısacık bir an kapadı. Şu anda tek bir kelime bile etmek istemiyordu. Demek bu arsız adam, hayâsızca yine yalanlarına başlar başlamaz, ona kendini affettirmeye muvaffak olmak istiyordu? Aman ne saadet!

Oysa o akşamki söyledikleri ve o kadının söylediği şeyler, hâlâ kulaklarından silinmiyordu. O kadının görüntüsü, gözünün önünden gitmiyordu. Ona hayretler içinde haykırırken, 'yapma bunu bize Arda, bitirme...' derkenki hayal kırıklığı sinmişti içine. Kırgınca bakan gözleri kazınarak adamın zihnine haykırdı.

"Üzgünmüş... Sen mi üzgünsün? Sen arada bir üzülürsün ama bunun için olmadığı kesin. Arada sırada gelirler sana böyle, özür dilersin... Sonra bir anda giderler o gelenler ve tekrar eski hâline dönüp, üzersin. Arda, sen üzülmezsin... Üzersin."

Onu buradan derhal salmak istiyordu fakat ne uydurup söyleyeceğini bir türlü bilemiyor, yalan söyleyemiyordu. Düşündü Hazal ama aklına tek bir yalan gelmedi.

"Hazal... İnan bana, başka çıkar yol bulamadım. Sıkıştım kaldım o anda ve mantıklı davranamıyordum. Nasıl bir azaptaydım bilmiyorsun. Ben günlerce yan ölü gibi nefes aldım. Düşünmekten beynim oyuldu ve böyle yaparsam iyi olacağına ahmak gibi inandım. Senden uzak kalmayı

Scanned with CamScanner

gerçekten denedim... Çok savaştım kendimle lâkin olmuyor... Yapamadım. Seni aramamak için, görmemek için elimden gelen gücü sarf ettim. Ancak bu da bir yere kadar. Ne zaman sana yaklaşmaya kalksam, yüreğime dokunacağını bilerek en beter yerden beni reddettin. Onca zaman seni görmedim bile. Haftalarca sokağın başında bekledim, bildiğin hâlde bir kere olsun yaklaşmadın yanıma. Sonra o son yaptığın, o mesajı tekrarladın... Çok çabaladım, seni düşünüp durmamın önüne geçemedim. Seni asla aldatmadım. O kadının sana söylediklerini bilseydim..."

"Hayır! Ona hiç inanmadım ki... Yani ben büyüdüm, artık Bibliotheque Rose masallarına inanacak yaşı çoktan geçtim... Eski Türk filmlerindeki gibi kötü kadın çıkıp, "Ben hamileyim!" dediğine inanacak çağı çoktan geçti bu nesil. Bir an olsun düşünmedim bile salladığı yalanları. Ara sıra yine şeytana uyuyordum ama inanmadım."

Arda şaşkın şaşkın onun kırgın yüzüne bakmaya devam ediyordu. Onun bu masum ve ciddi açıklamalarıyla gözleri gururla, hayranca ve aşkla parlıyordu.

Fakat kız o ışıkları acımazsızca söndürdü. "Fakat artık sana da inanmıyorum. Bittin sen... Bende yoksun. İnanmamam, yanında olacağım anlamına gelmiyor."

"Biliyorum şu anda kızgınsın, bu sözlerin ondan. Acıtmıyor. Sen yapsan... Ne yapsan kabulüm acımayacak ama..."

"Sana her zaman çok kızgın olacağım. Bana yaptığın kalleşliği hiç unutmayacağım ki, bir daha aynı hataya düşmeyeyim. Hayatımın sonuna kadar hep bu kadar öfkeli ve nefretli olacağım sana. Bir daha acı çekmemek için, duygularımı sorguya çekerek bu kalleşliğini kullanacağım."

"Yapma! Hazal, eğer konuşursan sen de beni anlayacaksın..."

"Hayır anlamayacağım... Çünkü ben anlayışsızım. Benim öyle bir meziyetim yok. Kafam basmıyor be-benim... Geri zekâlıyım..." diye soludu içli sesiyle. Kırgın, yaralı ve duygusaldı. Bu anlayışsızlığa hayret eder gibi bir jest yapıp, dudaklarını büzdü. Sonra da acıtasıya dudağını ısırarak bocaladı. Göz pınarlarına hücum eden yaşları durdurmaya çalışıyordu. Biliyordu ki ağlamaya bir başlarsa, bu raddeden sonra sabaha kadar sürebilirdi. Hele bu kadar duygusal bir zamanda, hamileyken bunun kaçınılmaz olması da canını sıktı. Dudağını ısırdı, kaşları çatıldı. Acı acı yutkunup, gözlerini sıkıca yumdu. Ağlamamalıydı. Lâkin ne yaparsa yapsın, bir damla yaş kirpiklerini yararak çıktı meydana, ona kafa

Scanned with CamScanner

tutarcasına eğildi, yanağına doğru usulca süzüldü. Sonra bir damla daha derken, yaşlar sıra sıra süzüldü gözlerinden gül yüzüne. Sonra yanında özlemini duyduğu ısı, teninde onun şefkatle dolanan parmaklarını hissetti.

Arda titreyen parmağının tersiyle onu ürkütmeden, usulca yanağını kuruluyordu. Aslında daha çok okşuyor gibiydi ve kollarına alıp teselli etmek istiyordu ama bunu şimdi yaparsa onu tamamen kaybetmekten korkuyordu. Önce konuşacaklardı.

"Ağlama Mavişim... Lütfen. Ne dersen de, ne yaparsan yap... Seni almadan buradan gitmem." dedi boğuk geriden gelen sesle. O her damla, yüreğini yararak, vicdanı yıkarak kocaman bedenini un ufak ediyordu. "Bir kere yaptım, öldüm... Günlerim sen oldu, nefeslerim sen, baktığım her yerde seni gördüm... Bir daha yapmayacağım artık... Ölüm olsa durmaz önümde, durmam..." Adam lafını dinletmek için aynı kelimeyi eviriyor, çeviriyor, şekilden şekle sokuyor ve tekrar tekrar soruyordu. "Benimle gel... Sen affedene kadar ne istersen yaparım. Buradan tek çıkmayacağım Hazal. Ya seninle, ya hiç..."

Hazal gözlerini açarak koluyla sertçe Arda'nın yanağına değen parmaklarını düşürdü. Gözleri kısıldı. Artık ondan etkilenmemeliydi! Bir adım geriledi.

"Bak... Artık dokunduğunda yanmıyor tenim, titremiyor bedenim, önceden çok farklıydı... Seni unuttum... Gözlerim seni aramıyor, yüreğim titremiyor sözlerinle, nefesimi kesmiyor kokun..." Fakat doğrusu aranırsa ne demek istediğini kendisi de hâlâ anlamış değildi. İltifat mı etmişti, hakaret mi, bilemedi! Arda burukça gülümsedi. Kız, yaptığına, söylediği her saniye daha çok pişman oldu, bir kaçamak aradı ama bulamadı. Bu defa sinirli bir hareketle "İnanmıyorum. Sana inanmıyorum." dedi hırçınca.

Arda aldırmadı söylediklerine. Nedense içinde yanan kıskançlık ateşini sezdirmemek istedi, o meftun anın her saniye yaklaşmasının bilincinde olarak; içini çekerek somurtkanlık yaptı. Hiç tereddüt edemeden elini uzatarak "Gel benimle... Sen olmadan zaten yaşayamıyorum, buradan birlikte gidelim... Söz bir daha elini asla bırakmayacağım...: Sen bıraksan bile asla..." diye ona aşkla bakan gözlerini dikip, güvence verdi.

Herhâlde bir şaşkınlık ve dalgınlık saniyesi geçirmiş olacak ki Hazal, cevap vermeye mecbur olmamak için, ellerini göğe kaldırıp, bir dua vazi-

Scanned with CamScanner

yetinde birbirine kavuşturarak dalgın bir hayranlık rolüyle ufacık bir çocuk gibi oyun oynarcasına "Ah ne şeref! Ne saadet!" dedi zalimce.

Onun bu hâline gülümseyen adam da boş değil, tetikteydi. "Aynen, senin benimle gelmen bana gurur ve en büyük şerefi, saadeti verir. ..."

Onun sözünü bitirmesiyle kız gözlerinde yanan şeffaf meşalelerle adamın yakışıklı yüzüne baktı ve gözlerinin önüne düşen bukle bukle saçlarını bir baş işaretiyle silkeleyerek geriye attı.

"Ama bana değil, şerefsizlerle işim olmaz."

Hazal sevdiği erkeğin ıslak toprak kadar koyulmuş acı kahverengi gözlerine baktı. Kapkara duruyordu yine bu gözler, sır yüklenmişti bu gözlere. Ona yaramamıştı besbelli. Sonra bakışları ona uzanan, titreyen eline kaydı. Kocaman eli, hafifçe kasılarak sinirden titriyordu ve bunu saklamıyordu. Hazal da ona elini böyle uzatmıştı ama Arda tutmamıştı elleri. Ona arkasını dönmüş, işkence gibi bir hayata itmişti. Şeytan dürttü, gururu baskı yaptı. İnce ince içinde kabaran öfkesi geri döndü. O kadar tuhaf bir şaşkınlıkla bakıyordu ki gözlerine adam, kendini tutamadı.

"O zaman ancak cesedimi alırsın Arda Mertoğlu. Eğer sen bana yaklaşırsan, benden kalan tek şey bu olacak. Ölüm! Çok istediğin cansız et parçası." diye hileyle tısladı. Arda yutkundu.

Kızın gözlerindeki ifadenin benzeri ancak bir akıl hastasında ya da katilde görülebilirdi. Öylesine soğukkanlı bakıyordu ki, Arda bunu fark ettiğinden olacak, atmaya yeltendiği adımını ansızın geriye koydu. Hazal güzel yüzünü yana çevirdi. Bunu yapmayacağını bir tek o biliyordu. Bunu yapamazdı. Artık bu can onun değil ki! Bunu düşününce de küplere bindi. Her şeyin sorumlusu bu adamdı. Bir daha onu görmeyeceğine, Arda'nın yüzüne bakmayacağına yeminler ederek içinden kendine kızıyordu. Bildiği bütün küfürleri hem ona, hem kendisine, hem o kadına sıralıyordu.

Bu zayıf anından faydalanan Arda usulca yaklaşınca, Hazal bunu hissedip irkildi. Pire gibi sıçrayarak bir adım geriledi. O sırada kapı tıklatıldı ve açıldı.

"Hazal Hanım, hazır mısınız?"

Hazal irkilerek bakışlarını kapıya çevirdi. Mavişleri iri, kirpikleri ıslaktı. Bu adamdan, en azından ondan kaçabileceği bir yerinin olduğu düşüncesiyle teselli etmek istedi kendini ama olmadı. Araf kapının eşiğinde donmuş bir vaziyette genç kıza ve onun karşısında sert bir çehreyle ona koyu bir bakış

Scanned with CamScanner

atarak bakan, sert yüzlü, kara gözlü, bodyguard kadar iri ve dağ ayısı kadar heybetli duran adama bakıyordu. Kaşları şaşkınca havalanmıştı Araf'ın. Yüzünde şok ibaresi vardı. Gelini bir adamla odasında yalnızdı!

Arda'nın kaşları gözlerini perdeleyecek kadar sertçe çatıldı. Bazen insan yüzüne ruhundaki hiddeti vurur ve karanlık bir surete dönerdi. Kara geceler gibi, işte o zaman koyu bakışlarından gün ışığı çekilir, karşısındaki kişiyi karanlığıyla boğardı. İşte Arda şimdi adama, o kara geceler gibi, içine çekerek öfkenin dehlizlerinde boğarcasına bakıyordu. Dişlerini sıktığını, ellerinin yanında yumruk olduğunu fark edemedi. Bakışlarını Hazal'a çevirdi. "Son sözün bu mu?" dedi sert bir tutumla.

Aralarında aşağı yukarı konuşulacak bir şey kalmamıştı zaten. Hazal her ne kadar bayılmaya meyletse de, dik durması gerektiğinin bilincinde olarak sıktı kendini ve titreyen çenesini kibirle havalandırdı. "Bu..." dedi gizemli bir sesle. Islanmış gözlerini tekrar ufacık bir an yumdu ve bunu gören Arda, yüzünden sayısız duygunun geçip gittiğini gözlemledi. Tekrar gözlerini açtığında Hazal, bakışları hüzünlüydü. Gözleri *'gitme'* diyor, ne acıydı ki gururu ve bedeni bunu reddediyordu.

"Bir sorun mu var Hazal Hanım?" diye müstakbel karısının yanına gelen genç adam, elini kıza uzatınca, Hazal irkilerek bir adım geriledi. Kolunu onun tutuş mesafesinden ürkekçe kaçırdı. Ah, lanet olsun! Adam sanki ona tecavüz ediyormuş gibi ürkek ve korkak davranınca, Araf tepkisiyle afalladı. Ne yaptığını fark ettiğinde ise zaten olan olmuştu. Ürkekçe Arda'ya baktığında, gözlerinin tuhafça parladığını gördü. O zaman bedenindeki her tüy titreyerek ayağa dikilirken, kafa derisinden beyninin içine doğru bir uyuşukluk ilerledi. Ve dünya sanki ayaklarının altından çekilirken, benliğinin içine düşen bir kara delik gibi yok olduğunu benimsedi. Sanki dünyanın bir ucu gibi görünüyordu onun durduğu yer. Uzak yıldızlara bakar gibi gözlerini bükerek, son kez bakmak istedi sevdiğinin kara gözlerine...

"Nasıl isterseniz *'Hazal Hanım.'*" dedi Arda aynı genç adam gibi mesafeli ve yarı alaycı bir üslupla, lâkin buz gibi bir hiddetle kasılan bakışları genç kızın ruhunu dondurdu.

Neredeyse hızlı bir kıvraklıkla Arda geriye çekildi. Kapıya yöneldiğinde, Eda ürkekçe içeriye bakıyordu. Araf'ın yanından geçerken genç adama sert bir bakış attı, sonra gözlerini Eda'ya çevirip, genç kızın kolunu sıkıca kavrayarak kapıyı da ardından çekip çıktı. Arda gitmiş, Hazal bit-

Scanned with CamScanner

mişti! Eda'nın çekiştirilerek çıkarıldığını bile görememişti.

Her seferinde böyle mi olacaktı? Bir kaza eseri gördüğünde ya da özlemiyle kavrulduğu bir an adını duyduğunda, onun adını taşıyan her adama acaba o mu diye umutla dönüp baktığında, hep böyle yaralanacak mıydı? Durgun gözleri düşündüklerinin girdabına savrulurken, bir kez daha gerçeğin dehşetiyle irkildi. Ama bu defa nedeni su katılmamış, saf korkuydu. Bunlar hep olacaktı! İşte bu nefesini kesmiş gibi bedenini sarstı.

Hazal hâlâ kapıya baktığını idrak edemedi. Sert bir tonda konuşan Araf'ın sesiyle yerinden irkilerek bakışlarını dalgınca genç adama çevirdi.

"Kimdi o adam?"

Vahim durumu ve bu vaziyeti hakikaten tuhaftı. Hazal önce ne diyeceğini bilemedi. Zaten adam da bir şeyleri anlamış gibi duruyordu. Birkaç saniyeliğine gözlerini yumdu. Olan bitene inanamıyordu. Sanki sinemaya gitmiş ve korku filmi diye saçma bir filme girmiş ve izlemeye mecbur kalmıştı. Hayatı o absürt filmler gibi klişeydi. Olduğu yerde mıhlanıp kalmış, durumu idrak etmeye çalışan adama bakıyordu. Oysa o suspus olmuş bir şekilde, vereceği cevabı sükûnetle bekliyordu.

Bir an durakladıktan sonra: "Eski... Nişanlım." dedi dürüstçe. Bembeyaz olmuştu ürkek suratı. Ellerini önüne bağladı. Gözleri dolu dolu, donuk bir sesle: "Özür dilerim." dedi mırıltı gibi. Az sonra son nefesini verecek bir hastaya benziyordu bu hâli. Gözleri ürkek ve adama karşı temkinliydi.

Bunu kabullenemeyen Araf'sa hiddetle kapıya baktı. Elleri kasıldığında arkasına alarak sakladı. Eskilerin hayatlarında yeri olmadığını anlatmak ister gibi sert bir tutumla "Hazal Hanım..."dedi tıslarcasına. Hazal ürkekçe yutkundu. Adamın deli deli bakışlarından korktu. "Bir daha olmasın. Uyarmam... Hem ne işi varmış? Belli ki buraya saadet dilemeye gelmedi!" İmalarının arasında gıcırdayan dişleriyle, resmen onu kötü kötü itham ediyordu. Kızın bakışları ürpererek sanki canavarmış gibi dudaklarına kaydı.

Hazal dudaklarını büzdü, dişlerini sıktı ama dilinden ses çıkarmadı. Neler yapıyordu böyle? Hemen kaçıp gitmek istedi. Bu adamla asla olamazlardı? Kimi kandırıyordu? Ona elini sürdüğünü düşünmek bile ölümken, bir ömür yaşamak, bebeğini yanında yaşatmak ölümdü. Kahretsin! Gerçek tokat gibi yüzüne bir kez daha çarptı. İşte şimdi hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Sonra babası ve salonda bekleyen ailesi geldi gözlerinin

Scanned with CamScanner

önüne ve duruldu sesi çıkan vicdanı ve kimsesiz kalan yüreği. Ruhunu saran acı, olanları kabullenmeyi reddedemeyeceği kadar derindi. Uyuşmuş gibiydi benliği. Kalbi atmıyor, ruhu yaşam savaşı veriyordu. Düşünceleri bir şekilde bedeninden ayrılmış ve bu hayatın ona sunduğu trajedide, sıradan bir izleyiciye dönüşmüştü. Herkes mutlu, bir o mutsuz, herkes doğru bir o yanlıştı... Düşünürken, saniyeleri geçti, bu adamla geçireceği vahim saliseleri tek tek düşünürken korkuyla inledi... Arsız bir sitemle şekillendirilen hayata itaat ediyordu ya, şimdi de isyan edecekti.

Hayır edemezdi! Bunu kabullenemezdi. Basit, mekanik hareketlerle yönünü kocası olacak adama döndü. Konuşacaktı ama çelişkili düşüncesiyle apansız sustu. Onu görünce bedenine saplanan acı, her yerdeydi ve iliklerine kadar süzülüyordu. Bu tarifsizdi.

Lanet olsun, babasının yüzünü bir kez daha yere eğerse adam kahrından ölürdü. Ne sağa dönüyor, ne de solda yer olduğunu biliyordu artık. Sıkışmıştı! Nereye dönse canı yanacaktı, biliyordu. Çaresizlik içinde, içindeki canına sımsıkı sarıldı ruhuyla ve kendini kederlice teselli etti. Ama nikâhtan önce babasıyla bir yolunu bulup konuşmalıydı.

O sırada Eda elinde bir tepsiyle içeriye girdi. Hazal'a yaklaşıp "Bunu annen gönderdi. Kan şekerinin düşmemesi için." diye söylendi.

Hazal oflayarak arkasını dönüp tekli koltuğuna yöneldi. "Şimdi sırası mı Eda?" diye kızgınca sordu.

Eda aldırmadı. "Bunları içtiğinizden emin olmamı iyice tembihledi." Sinsi bakışlarını Araf'a çevirdi. "Galiba sizin Hacı Teyzeniz içine nazar ayeti okumuş."

Eda sonunda ikisine de limonataları içirmenin rahatlığıyla son bardağı da Hazal'ın elinden alırken, genç kız "Oldu mu?" diye kızgınca soludu. Eda bardağı tepsiye koydu içi rahatlayarak. "Oldu. Siz biraz dinlenin, beş dakikaya sizi anons edecekler." Ve kapıyı kapatıp gelin odasından ayrıldı.

Scanned with CamScanner

Çöllerde susuzluktan kurumaya başladığı anda, bir damla su olup çatlamış dudaklarına yağmış damla kadar muhtaçtı ona...

Scanned with CamScanner

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kapı tıkladı ve Eda göründü tekrar. Yüzünde tuhaf bir hâl belirgince gözüküyordu. Kurnaz mı? Yok hayır! Hain mi? Kesinlikle değil! Tamam, bu kız Rahibe Teresa kadar masum değildi ama gözlerindeki sinsi pırıltıların şeytanın ışığı olduğunu bilecek kadar da iyi tanıyordu arkadaşını! Sıkkın bakışlarını kısarak genç kıza çevirdiğinde, Eda ona bakmak şöyle dursun, yok gibi davranarak, Araf'a baktı. İyi de bu kız günahı kadar sevmediği bu adamla konuşmamak için kıyı bucak kaçıp durmuyor muydu?

"Araf, Memur Bey seni görmek istiyor, bir dakika gelir misin?" diye nazikçe sordu Eda. Eda ve bu adama nezaket! Ah kesin bir işler çeviriyordu! Bu daha fenaydı! Eda ona en fazla kem küm eder, ağzının içinde bir zahmet mırıl mırıl konuşurdu! Hazal'ın kaşları çatılırken bunu sezen Eda hemen yaptığını idrak ederek atılıp, kapının girişini kapayarak sırıttı. Ah o gördüğü, azı dişleri değil miydi? İşte şimdi bu çok daha kötüydü!

"Ne çeviriyorsun?"

"Dönme dolap..."

"Adı ne Eda?"

"Uykusuz geceler..."

"Eda..."

"Söyle Yeşilçam bozması salak!"

"Eda..."

"Adım Eda soyadımı da söyle tam olsun..."

"Beni delirtme, ne yapıyorsun?

Scanned with CamScanner

"Birazdan cinnet çıkaracağım da, temizliği nasıl yaparım onu planlıyorum." dediğinde Hazal iç geçirerek pes etti laf düellosundan. Eda oyunu bırakarak, "Küçük bir sorun varmış Hazalcığım, sen biraz burada bekle de müstakbel kocan bir baksın." diye tükürmek ne kelime, adamın suratına yağmur yağdırarak bilgilendirdi.

Araf iki kızın arasında oluşan statik elektrikte gerilime kapılmadan evvel, yüzüne sıçrayan tükürükleri kızgınca sildi. Aynı anda ya sabır çekerek sıkkın gözlerini müstakbel karısına çevirdi. Ama konuşmadı. Ona hâlâ kızgındı. Usulca kapıya yanaşıp, Eda'yla birlikte konuşarak kapıdan çıktılar.

Biraz zaman sonra Hazal aradan geçen birkaç sıkkın dakikayla, bıkkın bakışlarını içeride gezdirdi. Sonunda bir anda ayağa kalkma kararı aldı. Ani bir düşünceyle benliği zehirlendi, ruhu aydınlandı. Bu Allah'ın ona verdiği bir ültimatom olmalıydı ve bunu memnuniyetle kabul edecek, sonuna kadar kullanacaktı. Hiç düşünme gafletine kapılmadı. Hızlı birkaç adımla kapıya yanaşıp, elini kapının koluna uzattı uzatmasına ama açma konusunda bir hayli tereddüt yaşadı. Ne olursa olsun bu saatten sonra, hele Arda'yı tüm otantik karizması ve odunluğuyla gözünden evvel kalbiyle gördükten sonra, bırak başkasıyla evlenmeyi, ona başkasının göz süzmesine bile katlanamayacağına karar verdi. Bunu çok sevdiği babası için bile yapamayacaktı. O olmayacaksa, başkasının da olmayacaktı. Madem onlara kendini kabul ettiremiyordu, o da yok olurdu. Ne Arda olurdu hayatında, ne de ailesi... O babasıydı. Kızından vazgeçemezdi. Kızar, döver hatta kızgınca söver, sitemle beynini yıkayarak şamar oğlanına çevirirdi ama kıyamazdı. Belki ileride bağışlardı onu, bunun için elinden geleni yapardı ama o adamla asla ama asla evlenemezdi. Hatta hiç kimseyle evlenemezdi.

Kabarık gelinliğinin hışırtılı eteklerini kavradı, önce kapıya bir bakış attı, kimsecikler yoktu. Eh bu da çok iyiydi. Şans ondan yanaydı. Ufak ayaklarını yağlayıp, birkaç dakika sonra uçar gibi merdivenleri tırmanarak dışarıya çıkmıştı. Şaşkın bakışlarını etrafta gezdirirken, ona tuhafça bakan milletten, her ne kadar utansa da umursamadı. Ana caddeye geçip, kaldırım boyu eteğini sallaya sallaya, duvağını savura savura ilerlemeye başladığında, milletin ona dangalak işaretini gözleriyle yapıştırdığını keşfetti. Peşinde hışırdayarak ve savrularak uzun bir kuyruk sürünüyor, millet ona milenyum kaçığını görmüş gibi tuhaf kükürdamalarıyla bakıyordu. Ah bu şu anda hiç de umrunda değildi. Eli duvağına gitti ve büyük bir zevkle,

Scanned with CamScanner

sertçe çekerek saçlarının yolunmasına aldırmayarak çıkardı. Kolunu yukarı kaldırdı. Gevşek parmaklarından kurtulan duvak uçarak havaya savruldu. O gitti, Hazal ferahladı.

O sıralarda uzun adımlarıyla nikâh salonunun kapısından içeriye giren siyah takımlı adamın, sert yüzünde ne düşündüğünü gösteren hiçbir ifade yoktu. Bakışlarını insan kalabalığının içerisinde gezdirdi. Tam da o anda genç adamı gören Kenan Bey, oturduğu kırmızılı kadife koltuktan kıçına kızgın demir dürtülmüş gibi bir hışım kalktı. Otoriter yüzündeki kalender kaşları çatılarak genç adama öfkeyle baktı.

Arda anlayışlı birkaç uzun adımla yaşlı adamın yanına geldi. Boynunu elinin tersiyle kırsa, kılını kıpırdatmayacağını gözlerindeki teslimiyetle belirtti. Ona, barış dalı uzattı. Arif bir terslik olmasından korkarak öne atılıp, babasının yanındaki yerini aldı. Yüzü rahatlamış ve gözleri ışıldıyordu! Kenan Bey önce etrafını kolaçan ederek, kimsenin duymayacağından emin olduğu bir mesafeyle yaklaştı. Dişlerinin arasından sızan sert bir üslupla "Ne arıyorsun burada?" diye dudaklarını neredeyse kıpırdatmadan kükredi. Bunda çok başarılıydı.

Arda ona göre daha sakin bir tutumla ve saygılı bir duruşla "Emanetimi almaya geldim baba!" dediğinde yaşlı adam ilkten afallasa da, kendini hemencecik toparlayarak "Bok alırsın!" dedi hiddetle. "Şimdi defol buradan." diye tıslamayı da ihmal etmedi. Ve hiddetli bir adım attı genç adama. Arda yerinden milim dahi kıpırdamayınca, Arif babasının koluna girerek yaşlı adamı durdurdu.

"Baba sakin ol bir dinle hele anlatacağı şeyler var."

"Ne dinleyeceğim lan bunu?"

Arda'nın keskinleşen gözleri yaşlı adamla kesişti. "Bakın efendim bilmediğiniz çok şey var ve bunları uzun uzadıya anlatmak için hiç vaktim yok. Şimdi ister beni vurursunuz -ki ancak böyle vazgeçirebilirsiniz beni bu işten- ya da bu işe onay verir, gönül rızasıyla hallederiz meseleyi. Ben ondan asla vazgeçmem. Görüldüğü üzere o da benden vazgeçemez... Bunu herkes gibi siz de biliyor olmasınız. Onu zorla da götürebilirdim ama bu sefer kaçarak değil, savaşarak olsun herkes bilsin istedim." dedi başını geriye atarak kendinden emin bir tonda "Sizden Allah'ın emriyle, kızınızı ikinci ve son defa istiyorum! Verseniz de, vermeseniz de götüreceğimi de bildirmek istiyorum!"

Scanned with CamScanner

Yaşlı adam ukalaca söylenen cesur delikanlıya birkaç saniye şaşkınca bakakaldı. Arda ise, söyleyeceğini söyledi ve konuşacak bir şey kalmayınca arkasını döndü. Tam ellerini uzatmıştı ki, Arif babasının önüne geçerek, "Baba artık çok geç, dur. Bilmediğin çok şey oldu. Hazal'ı artık ondan alamazsın bundan emin ol ve bu sefer her şey senin istediğin gibi halloldu." dedi ve yaşlı adam ağır bir biçimde oğluna döndü. Arda birkaç adım atmıştı ki, beklediği adam karşısında belirdi: Müstakbel Damat! Genç adamı görünce durmuştu. Arda, Eda'ya minnetle göz kırptı. Dediklerini yapıp onları oyaladığı için sessiz bir teşekkür etti bakışları. Araf kaşlarını çatarak Arda'ya dik dik baktı.

"Sen hâlâ ne arıyorsun burada? Hangi hakla düğünüme gelmeye cüret edersin?" diye dişlerini sıkarak tısladı. Zira tüm misafirlerin gözleri üzerindeydi ve rezil olmamak için normal bir misafirle konuşuyormuş gibi davranıyordu. Arda genç adama tek bir adımda yaklaştı. İri bedeniyle genin üzerine gölge misali çöktü, karabasan gibi ruhunu gırtlakladı. Bakışları ve yüzündeki ifadeyle şeytan gibi merhametsiz duruyordu. Başını omuzlarının üzerine ağır ağır yıkarak kararmış donuk gözlerini Araf'a çevirdi.

"Eğer kavgaya niyetin varsa, çık dışarı. Zaten seni bir temiz benzetmek için zaman kolluyorum ve bunu yapmamamın tek sebebi, Kenan Babamın üzülmemesidir." İşaret parmağını burnunun yanında gezdirirken, çenesindeki kasılan derisini kamufle etti. "Başkasının olana bir daha elini uzatma. Hazal benim kadınım... Bunu bilerek ona yaklaşman affedilemez... Emin ol bunun hesabını vereceksin. Ve benim kadınıma bakanın gözlerini oyacağımı herkes bilir! Ben işimi yarım yapmam. Şimdi, boynunu zevkle kırmadan önce çekil yolumdan..."

Araf'ın şaşkınca dudakları aralanınca, Arda elini aniden kaldırdı ve genç adam ürkekçe eline baktı. Oysa Arda uyarıcı bir tutumla işaret parmağını tehdit ederek sallayacaktı. "Hadi bana bir şey de! Boynunu kırayım da, içim soğusun. Böyle gidersem gözlerimi bir ömür rahat kapayamam, için rahat edemez. Ona dokunamayacağını biliyorum... Çünkü benim kadınım buna müsaade etmez ama ona baktın... Gözlerin bu suçu işledi..." dedi tekrar sertleşen sesiyle.

Araf bu manyak adamın cesaretine ve sakin duruşuna, şoke olarak bakıyordu. "Hadi lan konuş!" diye kaba sesiyle hırlayarak emrettiğinde Arda, adam irkildi.

Scanned with CamScanner

Araf, dut yemiş bülbül gibi ürkekçe susuyor, deli deli bakan buz gibi gözlerine tuhafça bakıyordu. Arda dişlerini gıcırdatırken dudağının kenarı seğirdi. "Aslında sana açıklama yapmak gibi bir amacım yoktu ama buradan gelini kaçırır gibi götürmek de mertliğe sığmaz... Ve ne olursa olsun seni sevdiğim kadının etrafında görürsem... Bırak bir sokak yakınında, ayak izinin gezdiği yerde görürsem, soyunla birlikte seni bu dünyadan kazırım. Benim kadınıma yaklaşırken, elbette ki kim olduğumu araştırdığına eminim. Yaklaşırsan yanarsın ve ben bunu sırf benim baktığım gözlere baktığın için bile memnuniyetle yaparım."

Araf dişlerini sıkıp, yumruklarını hazırlayarak geriye çekildi ve gözü kara adama nefretle bakarak kapıya yönelip çıkıp gitti.

Arda çıkmadan önce yana döndü, başını alayla sarsarak giden damat müsveddesine baktı kısacık bir an. Sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi yüzünü yaşlı adama çevirdi ve saygılı bir baş hareketiyle şaşkın konukların önünden asil bir prens gibi vakurca geçerek kapıya yöneldi.

O vakit Hazal "Aşk, hep yeni kalan eski bir masalmış! Lanet olsun, bu yarım tiyatro oyunundan kurtulamayacağım..." diye hayıflanarak kendine sövüyordu. Ana caddede daha fazla dikkat çekmemek için, ara caddelerden birisini gözüne kestirdi. Gelinliğin üzerine boynundan taktığı spor çantasının içinden telefonunu çıkardı ve taksi çağırmak için ekranda parmaklarını gezdirmeye başladı.

Ve birden garip bir hisle sıçradığında, göğsünün üstüne kalın bir kol dolandı. Narin omuzlarını ve göğüslerini kaburgalarının içine göçürürcesine sıkıca sarılıp, kendine sertçe çekti. Daha debelenmeye fırsat bulamayan kızın ağzına ve burnuna bir mendil kapandı. Kız çırpınırken benliği bu mendilin ne olduğunu çoktan çözmüştü. İnsanları bayıltan eter olduğunu bildiği için debelenirken, bir taraftan da uyanık zihnine uyarak nefes almamaya çalışıyordu. Alırsa arkasındaki adam kimse, amacına ulaşacaktı. İşte o vakit naif vücudundan umulmayacak bir kuvvetle, bir panter gibi son defa çırpındı, kıvrandı... Ama kıpırdayamadı. Omzuna sıkıca dolanan, boynunu hafif bir baskıyla debelendiği için sıkan, nefesini gırtlağına tıkayan kayış gibi kalın ve sert kollardan kurtulmak için bir kere daha çabaladı. Ürkek kalbinin hızlı çırpınışlarının, bedeninde kabaran damarlarının sesini kulaklarında nabız atışıyla hissediyordu. Takati büsbütün bitiyor,

Scanned with CamScanner

vücudunu ağır bir uyuşuklukla mecali çekilerek yitiyor ve her bir hücresini koyu bir girdaba kaplıyordu. Korkuyla nefesini tutabildiği kadar tuttu.

Ama bu da bir yere kadardı. Haykırmaya çalışsa, sesi çıkmazdı. Nerdeyse ciğerleri sadece birkaç saniye nefessizliğe dayandı ve isyan etme aşamasına geldi. Burnuna tıkanan pamuktan eter kokan bir nefes çektiğinde içine, birdenbire yüzü karıncalandı. İçine ılık, elektrikli bir enerji aktı. İşte o vakit, kuvvetli kolların sahibi, kulağının dibinde tok sesiyle onu yatıştırırcasına fısıldadı.

"Şşştt!"

Ama onun sesi daha kulağına girmeden önce, gözleri duyduğu sesle irkilerek bön bön baktı. Korku, tüm hücrelerini alelade bir hızla tüketti. Ardından yorgun göz bebekleri kaymaya ve titreşen güçsüz göz kapakları karanlığa dalmaya başladı. Sonunda bedenindeki güç çekildi ve kız bayılırken, vücudu beyaz bir tül yumağı gibi kalın kolların esaretine isteksizce salındı.

Scanned with CamScanner

Sabırsız bir rahibin, sabırlı bir rahibeyi yoldan çıkardığı bir Bizans entrikası onda itaat denen melanet.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hafif bir sarsıntı. İleriden, kuvvetli düdük seslerine karışmış kuş sesleri yankılanıyordu kulağına. Genzini alabildiğine rahatlatan deniz kokusu, damağını kurutan tuzlu buğusu salınıyordu tenine. Sanki bir cennette gibi rahatlamış ve huzura karışmıştı bedeni. Hantal göz kapaklarını açmak için kirpiklerini kırpıştırarak aralad. İçeriye gün ışığının son demleri sızdığından, kısıkça açılmıştı gözleri. Bedeni hâlâ uyuşuk ve işlevsizdi. Kısık gözleri ilk perdeli gördüğünden, görüntünün netleşmesini bekledi. Bakışları Arda'nın sakince duran yakışıklı çehresiyle kesiştiğinde, dudakları aralanmasa da, bu görüntü karşısında tatlıca bükülerek gülümsedi. Titrek elini genç adamın yüzüne uzatıp, parmaklarını tenine temas ederken, kurumuş dudaklarını bir nebze nemlendirdi.

"Hemen kaybolma olur mu? Çok özledim..." dedi masumca, sanki rüyasına seslenir gibi fısıldayarak "Gitme!" diye emretti.

Arda'nın yüreği sızladı, genç kızın yanağında duran elinin üzerine kendi iri elini koydu. Pişmanlıkla gölgelenen yüzüyle, burukça gülümsedi. "Artık hiç kaybolmayacağım Mavişim."

Hazal gülümserken, ağırlaşan göz kapakları huzurla, yavaşça kapandı, tekrar karanlığa daldı.

Arda derinden iç geçirdi. Hazal, uyurken bile onu düşünüyordu! Ve genç adamın göğsü haz dolu tuhaf bir titreşimle sarsılıyordu. Gurur! Onu sahip olmanın fevkalade gururu! Oysa gelin odasına gidip de, onu orada göremeyince deliye dönmüştü. Dehşet bir korkuyla dışarıya kendini attığında ise, çıldırmış kadar şaşkındı. Fakat sokak ortasından her gün geçen

Scanned with CamScanner

ve homurdanan bir gelin geçmediği için, yoldan geçenlerin onun gittiği yeri çarçabuk tarif etmesi çok uzun sürmemişti. Sonunda bulduğunda ise, artık son ana kadar yapamam dediği eylemi yapıp, bu inatçı kadını gelecekten için bayıltmıştı! Belki bu eylemi, adiceydi ama başka çıkar yol bırakmamıştı masum cadısı. Yanağında hafif bir baskıyla duran kızın narin elini dudaklarına götürüp öptü. Defalarca öpüp koklamak istiyordu ama onu da rahatsız etmekten çekindiğinden sebep duruyordu. İşte o vakit benliği uyanan Hazal gerçeğe dönerek uyandı ve birden dehşete kapılarak gözlerini açtı.

"Arda!" Çatallı sesi fısıltı gibiydi.

Arda bu şaşkın meleğe gülümseyerek "İyi akşamlar meleğim." dedi.

Hazal afallamış bir hâlde olanları idrak etmeye çalışarak baktı ve devamla "Arda sen?" dedi tekrar.

Arda elini genç kızın yanağına uzatıp "Hâlâ çok uykucusun sevgilim... Gerçi uyumsan iyi oldu. Bu sayede ben de seni doyasıya seyretme şansını yakaladım. Çok özledim bu hâlini... Uyuyan güzelim benim."

Hazal yerinden kalkmak istedi ama bedeni hâlâ biraz ağırdı. Bir de üzerindeki gelinlik bunu hiç kolaylaştırmıyordu. "Ne yaptın bana, kıpırdayamıyorum?" Suçlayan dudaklarını büzerek şikâyet gibi söylenmeye. Elini çatlamak üzere olan başına koydu. "Başımı tutamıyorum, bedenim ağır geliyor."

"Belki bayılmış olabilirim... Bana bayıldığını biliyordum da, bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum güzel gözlüm. Kollarımda kendinden geçtin." diye ukalaca alay etti küstah hergele.

Onu umursamadığını belirten Hazal kızgınca etrafa bakınmaya başladı. Ne tuhaf bir odaydı burası. Kocamandı ama yine de içinden tuhaf bir yer olduğu hissi geçiyordu. Burası bir kamaraya benziyordu. Sonra kulağına dalga sesleri geliyordu.

"Neredeyim ben ve lanet herif sen bana ne yaptın?"

"Korkma sevgilim, tecavüz etmedim... Bu işi isteyerek birlikte yapıyoruz hatırladın mı? Hani unuttuysan sonra bilahare gösteririm." Hazal onun arsız lakırdılarıyla gözlerini genç adama hiddetle çevirdi ve Arda devam etti: "Seni, olman gereken yere getirdim, yanıma!" dedi düz bir sesle.

Hazal neler yaptığını hatırlayınca "Babam..." diye inocent üzüntü gibi inledi.

"Korkma Hazal bu kadar, seni ondan istedim ve aldım. Bu kadar

şiddet yapılmış bir eylem değil... Sana isteyeceğimi söylediğimi hatırlıyorsun." Bunu kızın gözlerine neşeyle bakarak söyledi. "Artık kimse bize karışamaz değil. Özgürce benimsin..."

İşte Hazal şimdi rüyada olduğunu ve uyanamadığını idrak etti. Babası Arda'nın ismini duymaya tahammülsüz olarak evde seslenilmesini yasaklamıştı, hatta görülüne bile yasaklamış, "Sevmeyeceksin o piçi!" diye yüksek perdeden gürleyerek emretmişti. Ama buna uymamıştı tabii Hazal. Her zamankinden daha çok sevmeye devam etmek gibi bir bencillik yapmışa. Şimdi kendini Arda'nın yanında görüyordu. Bir de babası onları affetmişti, öyle mi? Gelinliğin eteklerini biraz toparlayıp, çıplak bacağını çimdikledi ve kendi canını yakarak "Ah!" diye feryat etti.

Arda onun yaptığı çocukça tuhaflıkla, enfes bir kahkaha attı. "Ne yapıyorsun delirdin mi? Niye kendi canını yakıyorsun durduk yere?"

"Uyanmaya çalışıyorum." dedi Hazal ıslak dudaklarını büzerek. "Çünkü bu bir rüya, birazdan annem cırtlak sesiyle çağıracak ve ben yine sıçrayarak uyanacağım... Sen kaybolacaksın ve ben eskiye döneceğim." Gözlerini kapatıp ağzının içinde mırıl mırıl konuşmaya başladı. Arda onun karmaşık cümlelerinden sadece bazılarını seçebiliyordu. Şaşkın kızı uzatıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Başını yaklaştırıp burnunun üzerine dudaklarını koydu.

"Aşkım, bu rüya değil." Yanaklarından öptü. "Bu hiç değil... Biz rüya değiliz, gerçeğiz. İnat edip kaçmasaydın, seni ikna etmeye gelecektim ve gelmeseydin, sırtıma atıp kaçıracaktım. Ama sen yine yapsın güzelliğini, o adamla evlenmek istemediğini kendin gösterdin ve benden önce davranıp kaçtın... Tabu ben de seni buldum, kaçırdım."

Hazal'ın şaşkınlığından yararlanıp, aralanmış dudaklarına ufacık bir buse kondurdu. "Seni seviyorum. Seni bırakacağımı nasıl düşünürsün? Bu sefer sen elimi bırakasın, ben bırakmam demedim mi sana?"

Adamın ellerini yüzünden ittiren Hazal yataktan bir hışım kalktı. Seri bir bilek hareketiyle, hışırtılar eşliğinde gelinliğinin kuyruğunu yataktan sıyırdı. Hâlsiz bedeniyle bir adım geriye çekildi. "Sen kim oluyorsun da beni kaçırmaya kalkıyorsun? Hangi hakla, ne sıfatla?" diye gürledi. Arda yataktan kalkıp, göz dolduran şahane görünümüyle salındı. Ah Allah'ım bu adam bu kadar karizmatik ve nefes kesici olmak zorunda mıydı? Adam onu ele geçirdiğinin bilincinde olarak, komodine uzandı. Sonra genç kıza kendinden emin bir duruşla dönerek sırıttı.

Scanned with CamScanner

"Cevap bile vermiyor ukalaya bak! Bakma bana öyle tavşan sürüsü görmüş sırtlan gibi aç aç. Hem bu ne cüret, beni nasıl kaçırırsın dedim sana?"

"Kocan olma hakkıyla, seni sevmem sıfatıyla alıkoyuyorum melekçim, hangi hakla olacak."

Hazal'ın gözleri irildi ve ardından alaylı bir kahkaha dokundu titrek dudaklarına. "Ne saçmalıyorsun sen be? Baksana kafayı sıyırmışsın, ben kocası? Ben değil ama sen rüya görüyorsun zannımca. Sana imzamı değil, şu reddeden sonra günahımı vermem." Gözleri korkunç bir ihtirasla parlıyor, göğsünden boğuk hırıltılar geliyordu solurken.

Arda elindeki bordo renkli velilik cüzdanını Hazal'a gururla gösterdi. "Artık imzalı, mühürlü, belediyeli, TC kanunlu karımsın... Kaçamazsın. İmamını da kıydım, hükümetini de..."

Hazal hemencecik yerinden kıpırdanıp genç adamın elindeki evlilik cüzdanına saldırdı. Titrek parmakları açmaya çalıştıkça, eli ayağı birbirine daha çok dolandı. Cüzdanı açıp da, kendi resmiyle Arda'nın resmini görünce şaşırdı. Altında; Bostancı Belediyesi'nin mührü bulunuyordu. Genç adama inanmaz gözlerle bakarak haykırdı.

"Bu... Bu sahte. Yalan! Ben seninle evlenmedim. Manyak, evlenmedim işte biliyorum... Evet bu sahte. Kesinlikle kuytunluktan bir şey uzan baksana... Böyle evlilik cüzdanı mı olurmuş! Kâğıttan..."

"Ah bilememişler karıcığım doğrusunu! Sonunda seninle evlendiğimiz gün bize altından plaket vermeli, göğsümüze eski paradan başarı nişanı takmalıydılar. Yani zoru başaran bize övgü şart..." Arda genç kızın parmaklarının arasından evlilik cüzdanını iki parmağıyla aparsız çekip aldı.

"Yırtılmasın karıcığım, bu şimdilik bende kalsa daha iyi. Sana sakıncalı bir evrak. Çok değerli. Ve gerçek... Bu sabah saat 10.00 itibariyle karım oldunuz. Benim şahıdım Arif, seninki Timur yoksa unuttun mu? Oyu imzaları birlikte, keyifle attık ya!"

"Ben seninle ne zaman evlendim yalancı?" diye haykıran Hazal gerçekten de bayılacaktı. Neler oluyordu? Yok, bu kesin rüyaydı ya da kâbus ama neden uyanamıyordu. Şimdi kendini tokatlasa, uykusu ağırdı kesin uyanamazdı. Bu adama bir tekme savursa en Bruce Lee'sinden, onu yerinden kıpırdatamayacağına göre, kendisi kuş üstü düşmüş olacaktı.

"Babam beni sana bir daha vermez bir kere, tamam mı? Hem ağabe-

yim de seni gebertir sallama. Ne evliliği, sen ne kullanıyorsun. Hani bilmesem seni kafayı çekmişsin diyeceğim... Ama sarhoş olmazsın..."

"Baban seni bana verdi tamam mı?" yaptı Arda onun çocukça tutumuna uyum sağlayıp, tatlı bir göz kırpışla. "Arif'le aramız gayet iyi. Babanla da pek iyi olmasa da hâlâ, zamanla olur sorun çıkacağını sanmıyorum. Kenan Baba anlayışlı biri, kızının sevmediği bir adamla evlenmesindense, sevdiği adamın gelini olmasını tercih edeceğini sen de biliyorsun."

"Arda, seni gebertirim hayatımdan uzak dur dedim sana. Tamam, bir halt yiyip evlendik madem... Yani sen evlendin... Yarın gidip ilk işim boşanma davası açmak olacak. Sonra seni de dava edeceğim naylon nikâh kıydım bana diye."

"Bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum. Yanımızda bir sürü şahit ve ağabeyin vardı. Bence hâkim sana inanmaz..." Birden uzandı genç kıza, Hazal kendini geriye çekemeden yakalayarak bedenine yasladı. Gelinliğin kabarıklığı buna pek müsaade etmese de, onu çekiştirdi. "Artık benimsin karıcığım..."

Hazal kollarında debelenirken "Asla olmayacağım. Ne seninle olacağım, ne de karın! Çok beklersin."

"Hep beklerim sevgilim, sen yeter ki geleceğim de." Arda ellerini kalınlaşmaya başlayan belinde ve kalçasında gezdirdi. Hazal onun ellerini bedeninde, kabarık tüllerden her ne kadar tam anlamıyla hissedemese de temasını bilinçli olarak hissettiği için nefesi kesildi. Arda kaşlarını havalandırarak, "Baksana, sen kilo almışsın..." dedi ciddiyetle. Hazal kaşlarını çatarak bakınca "Kızma öyle kötü anlamda söylemedim. Mavişim. Bu hâlin daha güzel, en azından kınlacaksın diye korkmam... Hoşuma gitti. Ya da bilemiyorum, bu kabarık şeyle böyle duruyor..." Çapkınca bakarak göz kırptı. "Hadi çıkaralım..."

"Ne münasebet... Çıkarmak mı? Allah esirgesin. Ah, avucumu yalarsın!"

"Seninkini yalasam..." dedi adam arsız gözlerini dudaklarına edepsizce odaklayıp "Hani bu gece bizim zifaf gecemiz olduğuna göre, gelinliği çıkarmak bana düşer galiba... Damada değil mi? Hadi dön arkanı bir an önce başlayalım... Böyle de güzelsin ama öteki hâlinin daha güzel olduğunu biliyorum." Çapkınca gülümseyen yüzünü genç kıza yaklaştırdı ve edepsizce ellerini kalçalarına koyup sıkmaya çalıştı. Özlemle nefesinden boğuk bir hırıltı çıkınca, heyecanını zapt etmeye çalıştı. "Seni çok özle-

Scanned with CamScanner

dim... Bana öyle deli görmüş gibi bakma. Sana karşı çok kusurlarım oldu biliyorum. Terbiyesizlik ettim, kabalık ettim, hatta en önemlisi ahlâksızlık ettim... Ne söylesen haklısın güzel gözlüm, fakat elimde değildi. Çok acı yaşadım ve yaşattım biliyorum. Bugün seni orada başka bir adam için hazırlanmış görünce delirdim. Sevmenin, kıskanmanın ne demek olduğunu bilmezdim, seninle tattım... O adamı odada görünce, iki elimle boğazından tutayım, tavuk gibi boğayım istedim. Eğer seni korkutmayacağını bilseydim, yapardım... Onun karısı olmanı aklıma sığdıramadım. Aşkım... Hayatımı sana feda ederim ama lütfen affettiğini söyle... Seni asla yaşatmayacağımı zaten biliyordum ama denemeye deli gibi bir şuursuzluk atıldım... Başaramadım zaten... Bu konuda tam bir fiyaskoydum."

"Arda eğer beni bırakırsan, seni affederim."

Mantıklı olmalıydı. Yavaş yavaş heyecanlanıyordu adamın söyledikleriyle ve kalbi her bir sözünde hızlanıp, kuş gibi yerinde pırpır oluyordu. Buna müsaade edemezdi.

"Benim senden vazgeçmek gibi bir imkânım yok... Anlıyor musun? Anlarsak ikimiz de ruhen ölürüz... Hazal, zorla beni çıldırtmak mı istiyorsun?"

"Mı, gibi yapmıyorum, sen zaten gerçekten çılgınsın ve..." Hazal dizlerini genç adamın göğsüne dayayarak tüm gücüyle itti. "Çek ellerini üstümden... Bedenimi ne yokluyorsun be..." Yavaş, fakat korkunç bir tavırla mırıldandı. "Eğer böyle üstüme gelirsen, var gücümle avaz avaz bağırırım."

"Hadi bağır. Bu, umrumda değil..."

Hazal bir anlık zaafından yararlanıp belindeki elleri düşürüp bir adım geriletmişti ki, kapı usulca açıldı:

"Ba-baba... Hadi gel.... A... Artık oy... Oynayalım."

Dünya durmuş muydu, yoksa Hazal mı dönüyordu? Ayaklarının altında deprem olmuyorsa, sarsılmış kötürüm olmuş bacakları tutmuyordu. Sendeleyince elini genç adamın omzuna atarak düşmemek için tutundu. Arda seri bir bilek hareketiyle elini beline atıp, genç kadını kendine yasladı. Ayağının altındaki yer yürüyen merdiven gibi hareket ediyordu. Hazal'in de başı da fena hâlde dönmeye başlamıştı. Arda tutmasaydı, Hazal onun kullandığı telaffuzla yerle yeksan olurdu.

"Şimdi Hazal'la konuşuyorum Ayhan... Biraz sonra gelirim bakarım, hadi sen oynamaya devam et, ben gelince kaç puan aldığına bakarım."

Ayhan'ın içeriye gelmesi bu muşkül mevkii nasıl anlatacağından korkuttu Arda'yı. En azından artık konuya nasıl başlayacağını biliyordu.

Hazal kapının eşiğindeki kara gözlü, kara kaşlı, beyaz tenli çocuğa öcü görmüş gibi iri gözlerle bakıyordu. Ufak çocuk da şaşkında, babasına renk gibi yapışan kadının yüzünü süzüyordu. Dudaklarını hareket ettirdi ve düzelmeye başlayan konuşmasıyla "Se... Sen uyandın mı? Uyu... Uyuyan Güzel! Ba... Babam gü... Güzellenn ma-masalını anlattı bana, bi-Biliyor musun?" Arkasını döndü Ayhan ve inatçı yapısıyla küs bir tonda babasına söylendi. "Çabuk g...Gel Is-istersen o da ge gelsin..."

Ve an itibariyle kapıyı hızla çekerek, kızgınca çıktı. Arda, Hazal'in aşkına duramadığım fark edince yatağa oturttu. Hazal'ın başı bedenine ağır geliyordu. Sanki hipnoz edilmiş gibi gelinliğini çekiştirerek yatağa uzandı ve güle gibi ağırlaşan başını yastığa gömdü.

Arda yan yatmış, genç kızın rengi çekilmiş yüzüne bakıyordu. Konuşmuyor, sormuyor, şoka girerek, sabit gözleriyle bön bön duvara bakıyordu. Uzuka kızın yanına uzandı ama sarılmaya çekindi. Yüz yüze gelecekleri şekilde durdu.

"Nişanlandığımız gece, Tamur gelmişti hatırlarsın..." dedi, genç kız sadece tepki olarak derince bir nefes çekti içine. Arda üzgün sesiyle söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. Oysa ne çok düşünüp, ne çok hazırlık yapmıştı bu an için ama şimdi hiçbir kelimesi aklına gelmiyordu. İşte bu tahammül edilmez bir azap oldu içinde. Lâkin içinde yükselen çılgın boğuntuyla ve ısrarla anlatmaya devam etti: "İşte o gün bana Pınar'ın şirkete geldiğini ve benden olduğunu iddia ettiği çocuğunu, eğer gitmezsem bana söyleyeceğini haber verdi. O anda düşüme bir taş değdiğini anladım. Buna rağmen inanamadım başlarda. Apar topar Amerika'ya gittik. Orada DNA ve birçok test yaptık fakat sonuç değişmedi. Ben tekrar tekrar yaptırdım inanmak için. Gerçek bu: Ayhan benim oğlum! O sıra kafam o kadar karışıktı ki, ne senden vazgeçebildim, ne de ondan. Çok ufak ve hasta, üstelik bana muhtaç bir çocukla ortada kaldım."

Hazal küçük bir tereddütten sonra, önüne bakarak gözlerini kaçırdı: 'Bunca zaman neden saklamış peki?" Sonunda susmanın boğup kovuştu. Fakat sesi donuk ve mekaniktı. Yüzünde hiçbir ifade girişimi yoktu. Sanki tüm hayatı durmuş gibi boş bakıyordu. Ne var ki Arda dikkatle ona bakıyordu. Gözlerinde sislenmeye başlayan bulut kümelerini görebiliyordu kızın, zayıf bir sesle, "Aslında onunla ayrılma sebebimiz buydu. Bana

Scanned with CamScanner

bebeği aldırdığını söylemişti. Bunu ilişkimiz sürerken isteyerek yaptığını söylemişti. Ama aldırmamış. Yani Tarık özür vermemiş, bunu da çok sonra öğrendik. Planlı ve projeli bir kötülük girişiminde bulunmuşlar. Ben körüm nasılsa, bana bir şey olursa tüm varlığım ona kalacaktı. Ama planları bozuldu. Çocuk hastalıklı doğduğundan Pınar onu istememiş. Kabullenememiş. Tarık da özel bir rehabilitasyon merkezinde senelerdir bakıyor ona. Sonra benim gözlerim açıldı ve bizim nişanımız... Tarık'ın yapmış planlardan sarsılınca, çocuğu devreye soktu, tabii annesini de. Her şeyi çok güzel ayarlamışlardı. Tezgâhları tıkırındaydı..."

"Ve sen de bu oyuna geldin."

"Çocuğun durumu belli, psikoloğunun anlattıklarına geldim diyelim... Onu ben bulmuştum Ayhan'a ama satın almaları kolay olmuş. Zaten zamanla Pınar'ın pisliği ve anneliği ortaya çıktı. Bu ayrı bir mesele..."

Bunu düşününce gözlerindeki öfkeli ateşlenmeye parlamaları etkendi, şakaklarının hemen yanındaki damarları şişmeye başladı.

"Peki, Tarık'ın derdi neymiş? Neden bunca uğraş."

"Kumar tutkusu... Babamla ortakken her şeyini kaybetmiş. Bir tek bizim şirketteki hissesi kaldı. Onu da babam elinden almadı zaten. Ama para. Ben de kör olunca, yeğeniyle ilgilenince bu işine geldi. Bunu planlı yaptıklarını hiç anlamadım."

"Bu anlattığın şeyler üzücü ama bizimle hiç alakası yok... Bana anlatsaydın anlardım. Seninle birlikte ben de çabalar, seni asla yalnız bırakmazdım..."

"Hazal sorun anlamak değil ki, sorun Pınar'dı... O ve nükseden kaprisleri, istekleri. Kendi çocuğunu bile bu iş için gözünü kırpmadan kullanması... Seni harcamak için elinden ne gelirse yapardı. Ve çocuğun hayatını mahvederek bunu yapardı. Ayhan ufacık, savunmasız ve sen çok masumsun..."

Bir süre Arda olanları anlattı ve Hazal dinledi. Sadece dinledi, yorgulamadı, sormadı... Sonra onu daha ziyade dinleme gereği görmeden, kuş bir tutumla genç adama sırtını döndü. Elini kanının üzerine koydu. Yüzü süzgün ve soluk, dudakları kansız ve kurumuştu. "Bunlar beni ilgilendirmiyor. Yaşadıkların üzücü bile olsa, bana yaşattıklarını değiştirmez. Senin yüzünden ölüyordum, ailemle kötü oldum ve sen sevgini sahiplenemedin... Terazinin kantarı sende işlemiyor, vicdanın bilemem ama dengen yok senin... Birisini yaparken diğerini kırmayı seviyorsun. Sevdin, beni kendinden uzaklaştırmak yerine daha çok yanına çekerdin. Kanı bana bırakırdın. Git buradan... Ben de kendimi biraz toparlayınca geleceğim zaten. Seninle olmak istemiyorum... O kâğıt parçası da beni ilgilendirmiyor."

Hazal'ın bedenindeki tüm kanı galeyana gelip yüzünde toplanarak ateş basıyor; sıkıntıyla, yanaklarında, şakaklarında ufacık ter damlaları peyda oluyordu. Kendini tamamıyla bırakmıştı artık. Masum alnına, ince yüzüne, taze bir canlılık veren sarı saçları bukle bukle karışık kümeler hâlinde dökülüyor, kalanı dağınık bir biçimde omuzlarından yastığına düşüyordu.

Aslında şimdi gitmek istiyordu ama bacaklarında derman yoktu. Yorulmuştu Hazal, hem bedenen, hem ruhen çok yorgundu. Benliği bile isyan ediyor, onu taşımıyordu. Oysa pırıl pırıl çehresine daha şimdiden süzgün ve hasta bir hâl çökmüştü. Birden beline kalın kollar dolandı. Yatağı hafifçe sarsıldı. Arkasındaki iri bedenin sıcaklığını daha yaklaşmadan tamamen teninde hissetti. Kamının üzerinde duran elinin üzerine Arda'nın iri eli şefkatle dokundu. Bu hareketiyle gözleri yavaş yavaş yarı yarıya kapanmış, yarım bir uyuşukluk içinde kendini unutmuştu. Hazal derin bir nefes çekti içine. Gözlerinden akan yaşlar yanağından yastığa sızıyordu. Kendi kendine cesaret vermek için, tüm umutlarını kullanıp, elini itmek istedi. Başaramadı.

"Dokunma ne olur..." dedi inler gibi. Birden büyük bir öfkeyle sarsıldı bedeni. Eski kızgınlıklarının, düş kırıklıklarının yatağından taşan bir sel gibi, bentlerini yıkarak, sel olup coşarak, geçmişten şu ana girdap çıkarıp aktığını hissediyordu. Ve hâl böyle olunca, Arda'ya duyduğu tüm şefkat ve anlayış bu selde boğulup gidiyordu. Öfkeyle ve hınçla doluyordu içi...

Arda aldırmadı, rahat, gevşek bir tavırla yatmayı sürdürüyordu. Tembel tembel kımıldanıp, daha sıkı sarıldı ona. "Sıcaklığını özledim..." Bu sözlerle bedenine saplanan soğuk bir ürperme ile başını yana çevirdi adam. "Artık git desen de gitmem. Kovsan da.. Yanındayım Mavişim, kalbinde olduğum sürece de alsa kopmam senden." Alnını yasladı başına, saçlarından bir tutama burnu sürtündü ve dudaklarını saçlarına koklayarak bastırdı. Hazal, âdeta ateşe değmiş kedi gibi hemen geri çekti kendini ama uzaklaşmayı başaramadı. O dudaklar saçlarının teline değdiğinde, içini kaplayan ürperiden ve onun ılık nefeslerinin hasret tüten tılsımından ürkeyince, Arda'nın her şeyi anladığını belli eden gülümseme etkisinden nefret etti.

Scanned with CamScanner

Arda genç kızın beline sarıldıkça, onun bedenindeki değişimleri daha farklı idrak ediyordu. Burkaç aydı hayli kilo almış olmalıydı. Onun sıcacık bedenini kendi teninde hissedince kaba bir hırıltıyla inledi. Kızın tüm vücudu kasılmışçasına bir yay gibi eliyle gerildi. Keza kaslarına değen yumuşacık kalçaları bayağı irileşmişti ve lanet olsun kendisine ona bir bütün olmamak için zorlama ihtiyacı duymasını sağlıyordu. Kendini biraz geriye aldı, patlama noktasından uzak durdu. Çok güzeldi bu hâli, yumuşacık ... Ama bu kahrolasıca gelinlikten de olabildiğince. Arda elini kızın karnına koyarak, sıkıca sarıldı. Hazal irkilerek donakaldı. Başını döndürdü ve Arda'nın eline baktı. Karnının tam üzerinde duruyordu. Onun eli kıpırtısız duruyor, Hazal içindeki varlığı hissedecek diye ürküyordu. Ensesinin dibinde onun ılık nefesini hissediyordu. Bedeni o zaman kötü bir ürpertiyle titredi. Arda yüzünü saçlarına gömmüş, kokusunu derince içine çekiyordu. Bu sırada da elini yuvarlak göbeğinin üzerinde hareket ettirerek okşuyordu. Ve birden elleri gereğinden fazla olan dağa dönüp Karnı, şişti.

İşte o vakit Hazal'ın vücudu toparlanıp kalkmak ister gibi, karnını saklamak ihtiyacıyla ara sıra şiddetle kasıldı.

"Hazal, sen cidden kilo almışsın!" dedi adam haylazca. Hazal soğuk yutkundu. Arda elini biraz daha aşağıya indirdi ve ona sokuşarak oturmaya başladı. Bir kabarıklık, göbek olmasının mümkün olmadığı değil şişkunluk vardı.

An itibariyle elinin altındaki dolgun karında, tuhaf bir kıpırdanma oldu. Önce onun gaz olduğunu düşündü ama sonra! İn cin dostoş kaldı. Sonra avucunun içinde incecik bir kabarma daha hissetti. Sanki ufak bir nabız atışı gibiydi ama yok, bir şeyler elinin altında balık gibi kıpır kıpır dövüyordu. Çok hafif bir biçimde hareket ediyordu ama ediyordu işte!

Hazal karnındaki kıpırtıları engelleyemediğinden, sadece dudağını dişliyor ve fark etmemesi için dua ediyordu.

Ve Arda düşündüğü gerçekle arkasından bir hışım doğruldu. Üzerinden kalkarak fırladı ve aşağıya dehşet içeren bir ifadeyle baktı. O bilmeden, düşündüğü gerçekle korkan Hazal da ayağa kalktı ve suçlu bakışlarını genç adama ürkekçe çevirdi. Arda şaşkın ve tuhaf bir şekilde onun karnına bakıyordu. Sanki az sonra ufacık bir çocuk gibi karnını gösterip onu suçlayacak gibi garip bir ruh hâli sergiliyordu. Hazal'ın babadan gördüğü adamın yanında salınan ellerine kaydı. Parmaklarının kasılarak açıldığını görebiliyordu. İnleyerek yutkundu ve bir adım geriledi.

"Hazal soyun!" Arda dişlerinin arasından ıslıyarak emretmişti. Sesinde garip bir kırıklık vardı. Büyümüş burun delikleri[illegible] soluyordu. Hazal korkakça başını iki yana sallıyarak bir adım daha geri gitti. Gizlemeye çalıştığı sırrının ırzına tecavüz edilirken, tereddütle geri çekilmeye başını sallamaya devam ediyordu. Yüzü kireçleşmiş, göz kapakları sık sık kapanıyordu. Birden sanki üzerine atılacakmış gibi bir hamle kapılarak, elleriyle açık yakasını kapadı. Genç adamın omzunun üzerinden kapıya bakıp atıp, kaçmaya hazırlanıyordu bu bunun imkânsızlığını kavradı. Cesur görünmek için ve onu sakinleştirmek için "Ma... Maiyak mısın be, ne soyunması?" dediyse de kekeleyerek, bu pek cesurca bir ses olmadı.

Arda bir anda seri bir hamlede önünde belirdi ve genç kızı duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Boş bulunan Hazal, hâlâ bir fırsat kopartabilirsem kendini alamadı. Yüzü yüzüne o kadar yakındı ki, tenine nefesi değdi, kesik kesik nefesleriyle Hazal'ın nefesi kesildi. Gözleri çok fena korkmuş ölüm gibi kararıydı.

"Hazal... Sana soyun dedim."

Hazal hiç hareket etmeyince, Arda genç kızın omuzlarını iki eliyle sıkıca kavradı ve onu bir hareketle ters çevirdi. Aralarında burkuş sürüyeli kısa ama sert bir mücadele geçti. Sonunda Hazal olduğu yerde donakaldı. Yüzü duvara bakıyordu. Ayaklarının arasında artık yürüyecek kadar bile mesafede bulunmuyor, biraz kıpırdarsa düşeceğini, yere yuvarlanacağını hissediyordu. Oysa Arda bunların farkında olmaksızın, sağlam öfkeyle çarılmış, düşündüğü şeyin, iddiasıyla hüddelerinden kesilmiş ve donuklaşmıştı.

"Niye bu kadar titriyorsun Hazal?" dedi kızın ürkekçe titreyen bedenine bakarak. "Neden benden bu kadar korkuyorsun lanet olasıca kadın? Halbuki sana bir şey yapamayacağımı, gayet iyi biliyorsun."

Bu 'korku' sözcüğüyle Hazal tekrar titredi, kendini tenisçi bir kurbağa gibi önünde şaklama resmi yaptığında, ürktüğünü saklayamadı. Ondan korkuyordu! Öğrenecekleriyle, rahim gerçeğin dehşetinden korkuyordu. Titreye titreye başını yana çevirdi. "Ne... Neden korkayım ki senden? Ko... Korkacak ne var?" Sesi acıyla kalınlaşır ve gereğinden dehşete düşmüş gözleri yaşarıyordu.

"Öyle!" dedi adam, boğularak gelen kaba sesi kısık bir hırıltıyla gözgelenmişti. Derin bir soluk aldı, sonra boğuk bir ihtimalle titreyen bedene baktı. "Söyleyecek bir şeyin yoksa, neden korkuyorsun ki!"

Scanned with CamScanner

Titrek elleriyle kazak kumaşına uzanıp pratik parmaklıkları açtı. Kalın bağcıkların çabucak açarken "Durmasın, yapma ... Ne yapıyorsun?" diye kıpırdanıp itiraz eden kadını duvara sertçe yapıştırdı. Hazal ellerini duvara yaslayıp, almak hiç istemese de duvara dayadı. O sırada Arda kalın bağcığı da açınca, gabardinin üst kısmını kalçalarına kadar çekiştirdi. Tek parça olan ve onlara uyluğa inmeyen gelinliği ikisinin arasından tutarak, onlara ikiye ayırt bir direnişle ayırdı. Onun çıkmasını bekleyecek kadar tahammülü yoktu. Odanın içinde tüm bir yırtına sesi duyulurken, kendinden kopmuş Hazal dişlerini birbirine bastırıp, kalçalarındaki o tuhaf sesin geçmesini bekledi. "Ne yapıyorsun ayıptal ..." diye boğukça söylenmeye de devam ediyordu.

"Kapa çeneni Hazal ..., Konuşma! Ha asıl şimdi canımı yakmaya başlıyorsun..."

Kalbindeki tül genç kadının ayak bileğinin üzerine dalga dalga çıktı. Arda yere eğilip gelinliğe uzanırken "Kaldır ayaklarını" diye emretti. Hazal kendisine apak bileğini sıkıca kavrayıp kaldırdı. Sonra değersiz bir kâğıt gibi gelinliği odanın bir ucuna savurdu.

Hazal çıplak kaldığı için bedenini sanki içgüdüsü hissetti. Arda başını yukarı kaldırıp, önünde beyaz dantel iç çamaşırıyla kalmış genç kadına doğru sakarak baktı. Ağzından yayılan gerilimleri Hazal duymuş, hissetmişti. "Hazal... Ya önümü bana döneceksin, ya da burna bana yapacağım ve canın yanar." Sert sesi geriden ve boğuk gelerek çaldı ardında bıraktığı tehdit gibi.

Hazal omuzlarını sarsınca, Arda ellerini genç kadının bacaklarına koydu ve Hazal panikle "Tamam, dur... Dönüyorum ... Dokunma!" diye titrek sesiyle söylendi. Dudağını ısırarak kanattığının farkındaydı ama aldırmıyordu. Ağır hareketleriyle duvardan uzaklaştı.

Önünü döndüğünde Arda gördüğü şeyle nefesini tuttu. Hazal gözlerini sıkıca kapattı. Arda kızın daha önce duymadığı türden sözlerle küfürler savurmaya başladı ortama peş peşe. Hazal onun edepsiz küfürlü gözlerine aralandığında, genç adamın şiş karnına şaşkınca baktığını gördü. Kasları çatılmış ve gözden iyice kuytulmuş, kudurmaktan neredeyse dört bir çizgi hâlini almıştı. Arda hiç konuşmuyor, sadece sanki ilk defa bir insan bir göbek görüyormuş gibi irilmiş gözleriyle bakıyordu. Onun bile aldığını düşünmüştü. Ve hâlâ çok kilo almadığı için bu aklının ucundan bile geçmemişti. Lanet gelinlik bunu çok güzel saklamıştı. Sonra ürkekçe karnına yaklaştırdı fakat dokunamadı. Dokunmak istiyor lâkin cesaret edemiyordu. Bu sure zarfında ise ağzının içinde küfretmeye ve hayvanca homurdanmaya devam ediyordu.

"Neden beni hiç aramadın? Bana bana neden arayıp söylemedin?" öfke taşlıyan sesiyle hesap sordu.

"Seni sövmekle ve düşünmekle o kadar meşguldüm ki, aramayı aklımdan çıkarmış olabilirim..." dedi Hazal alayla. Aslında nefretini kendisine bu şekilde karşısında.

"Beni düşünmeni değil Hazal, aramanı isterdim. Hâlâ düşünce şeklinle iletişimi kuramıyorum." dedi adam ters ters kendini sabahlamaya çabalarken kana tüm bedeni zangır zangır titriyordu.

"Seni düşünmeyecem, nasıl nefret ederdim, bilemedim!"

"Beni düşündüğünde nefret etmen kadar seviyorsun da, bu da bir gerçek."

"Hayır, düşündüğümde iki kere nefret ediyordum... İşte bu mükemmel bir ikilemdi gerçek..."

Sonunda Arda'nın uzun parmakları geniş kızın bacası omuz dokundu. Hazal'ın tüm tüyleri hiyanla, gözde gerildiği beyinde ayağa kalktı. Derisi temas eden tuhaflarını acıtasıya bastırdı. Tatsızlık tenasın örpediğini daha görüyordu. Arda kızın şiş göbeğine kocaman elleriyle şefkatle alıştıkça, elinin altındaki varlığı heyecanla hissetmeye çalışıyordu. Kalbi bulanmış mıydı, yoksa durmuş muydu? Ne kadar elinin kızın tenasında gezerse de, henüz bir şey hissedememişti. Boğuklar gibi "Bebeğimiz mi olacak!" diye kaba sesiyle fısıldayarak sordu. Hazal genç adam tutuşa bakıp,

"Hayır olmayacak ... Yani benim olmayacak, sadece benim ... Senin bişey peşin olmayacak ..." Saçmalayarak, inatçı sanki direnişe sokan sesi neredeyse hiç çıkmıyordu.

Arda bakışlarını yukarı kaldırıp, gür kirpiklerinin arasına sürmeyi kızı gördüğü genç kadının nefret gözbebeklerine inşan ederek dedi.

"Bu da top olmalı o zaman, he Hazal? Gece yarısı, sonra çıkarmayacağım. Hazal... Seni öldürmek istiyorum ... Bu sefer seni gerçekten öldürmek istiyorum... Bizim bebeğimizi atacak!"

Ah kocaman adamın kalbi kuş gibi çarpıyordu. Hayvan kayıtsız kanasabilirdim, elinin altında ufacık bu kapsı oldu ve dokunduğu ürkerek ekolden çekti. Gözleri sanki onu görecekmiş gibi başına bakıyordu beyaz tene.

Hazal'ın karnında ufacık bir kabarı oldu. Nabza atışı kadar hafifti bu onu görünüyordu. Nefesini tutarak, elini oraya koydu. Hazal bu evlat-

Scanned with CamScanner

şem anı dolu dolu olmuş gözlerle izliyor, gözyaşlarını akıtmamak için çabalıyordu. Ateş gibi yanan gözlerinin içinde ihtiras ve kırgınlık çarpışıp ve deli fırtınaların koptuğu yağışlar başladı. Kirpiklerinde takılı kalan bir iki damlalar, başını eğdiği için kamının üzerine damladı ve teninden sızmarak aşağıya indi. Arda'nın bakışları o damlaya kaydı. Hazal gözlerini sıkıca yumdu. Arda elini tekrar kamına koydu ve kısacık bir bekleyişin ardından elinin altında o kıpırdanma hissini tekrar hissetti.

"Kıpırdıyor..." dedi heyecanla fısıldayarak ve dudaklarını kamına değdirdi. Derin bir nefes eşliğinde, usulca kıpırdattı. "Merhaba bebeğim..." Ve dudaklarını üzerine koyup kamını öptüğünde, Hazal kalbine aldığı ağır sancıyla, gözlerini açtı. Sonra gerçeğe dönerek, hırçınca baktı adama. "Onlar benim *'bebeklerim'* bir kere, senin değil!" dedi çocukça bir kaprisle ve derhal ellerini çok konuşan ağzına kapattı.

Ama çok geçti artık. Hazal kızgınca gözlerini kapatıp derin derin nefes almaya çalıştı. Arda bedeninden çekilen güçle, bacaklarının üzerine sertçe oturdu. Sanki Hazal, ona o çok istediği tekmeyi sözleriyle atmış ve kaçıp üstü oturmasını güç kullanmadan sağlamıştı.

"Bebeklerim?" dedi fısıldayarak Arda. Nefes alamıyordu. Hazal ellerini kamına sarıp kaçmak isteyince, Arda sert bir hareketle onu duvara muhtayıp, yerinden kalktı. Kızın sırtı buz gibi duvara değince ürperdi. Şimdi ikisi de yüz yüze bakıyordu. Arda, Hazal'ı omuzlarından kavrayıp sertçe sıktı. Öfkelenmiş, aynı anda sevinerek bu öfkesini bertaraf etmişti. Boy muhalefetine yenik düşerek, başını biraz aşağı eğip genç kadının yüzünü ellerı arasına aldı. Sevinçle hem gülüyor, hem ağlamaklı bir sesle güzel şeyler mırıldanarak, şakaklarını, yanaklarını, şaşkın şaşkın bakan irı mıvrı gözlerini öpüyordu. Sonunda nefes nefese birkaç santim geriye çekildi. Sevdiği kadının gözlerine kelimelerin kifayetsiz kaldığı bir coşkunun pırıltısı eşliğinde bakarak "Hazal... Bu bebekler kaç tane oluyor meleğim?" diye tuhaf bir duygunun kollarında sordu.

Arda'nın kararlı bir sesle sorduğu soru, Hazal'ın nitelikleri hakkındaki nutkunu yarıda kesmişti. Yüzünü yana çevirdi. Duvardaki süslü objeler birden bulanıklaşıvermişti. Elini gözlerine götürdüğünde, yaş içinde olduklarını gördü.

Arda aldırmadı çaresiz gözyaşlarına o vakit, inatla onu çenesinden sertçe kavrayarak kendine çevirdi. "Sana diyorum Hazal! Beni doktora götürmeye mecbur etme. Bizim... Kaç tane sakladığın bebeğimiz var?"

Insan mutluluktan ağlar mıydı? Oysa Arda, yaşına başına bakmadan çocuklar gibi ağlamak istiyordu.

Hazal'dan laf alamayınca Arda, alnını alnına dayayıp, derin derin nefeslerinin arasından kafasını hafifçe sarstı. "Bunu bana nasıl söylemezsin? Bir de başka birisiyle evlenecektin öyle mi? Bizim bebeklerimizi başkasıyla büyütecek kadar mı kararttı güzel gözlerin?" dedi, genç kadın gözlerine yutkunarak baktı. Nefesine süzülmüş öfkesi kızın tenini yakıyordu. Sonra titrek elini kızın yanağına dokundurdu. "Şimdi... Tek istediğim şeyi bile yapamıyorum..." Kaba sesi kızın boğulmasına neden oluyordu. Elini genç kızın yanağından çenesine ve oradan usulca okşar gibi boğazına kaydırdı. Hazal onun boğazlamak ister gibi yaptığı bu hareketle tedirginçe yutkunurken, o parmağını morararak kabarıp, hızla atan şah damarının üzerine koydu. Usulca sakinleştirmek için okşadı.

"Seni boğmak istiyorum... Bebeklerim kaç tane, konuş!"

"Onlar benim *'kızlarım'* senin üzerinde hiçbir hakkın yok. Sana ne, kaç taneyse o kadar var işte!"

Ellerı tenında donmuş Arda, şimdi delirmediyse, bir daha hiç delirmezdi. Yutkundu ve ona yan gözle bakarak "Cin-cinsiyetleri belli mi?" diye can çekişmiş gibi kekeledi.

"Evet.. Onlar benim kızım. Seni hayatımda istemiyorum, onlar da istemiyor emin olabilirsin. Zaten biyolojik bir desteğin dışında onların üzerinde hiçbir hakkın yok."

"Onlar benim de bebeklerim kahrolası kadın, hani haklarsan birlikte yaptık..." Derince bir iç geçirdi. Elleri titriyordu. "Ve ikizler öyle mi?" dedi gözleri dolmuştu kocaman adamın ve sesi buğulu çıkıyordu. "Tıpkı annemin gibi... O da ikizmiş." Arda genç kızı ürkütmeden kollarına alıp sıkıca sarılmak istiyordu ama yok hamileydi, şimdi sırf inadından tepinip dururdu. Bebeklerine zarar veremezdi. Fakat sarılma arzusunu da bastıramıyordu.

Hazal genç adamın gözlerine baktı. "Bırak bizi ne olur. Artık benden sana hiçbir şey olmaz. Bırak gideyim. Ben senin yoluna çıkmam, sen de benim. Bunu bana borçlusun, yapmak zorundasın."

Arda başını geriye çekti ve konuşmadan elini kızın beline indirdi. Kalınlaşmış belini kendine usulca çekerek, kamına zarar vermeden bedenlerini yakınlaştırdı. Hazal'ın şaşkın bakışları altında dudaklarını sahiplenici bir öpücük bıraktı. Huzursuzca kımıldandı. Bir yandan yüzünü geri çekmek

Scanned with CamScanner

istiyor, bir yandan da, genç adamın sarhoş edici dilinin teninde yarattığı o duyguları daha da fazlasıyla hissetmek istiyordu. Öylesine hoyrat ve hızlıca yapmıştı ki bunu, Hazal daha dudaklarını aralayamadan, ateşiyle titreyemeden, genç adam onu boşlukta asılı bırakarak geriye çekildi. Ve genç kadını darmadağınık ettiğini fark ederek, sinsice parlayan gözleriyle baktı.

"Seni seviyorum... Ve senden gelen her şeyi de seviyorum..." dedi başını döndürürcesine.

Yalan söylüyordu kesinlikle. Sevemezdi! Birden kasılan vücudu ve içini kaplamaya başlayan haşin sıcaklık açıkça gösteriyordu bu adamın onu kandırmak için ayartarak yalan söylediğini. Sevdiğine inanmıyordu. Lanet herif, ona karşı duyduğu cinsel açlığı bastırabilmek için neden ona olan öfkesini yardıma çağırmadığını anlayamıyordu. Onca zaman yaşadıklarını, çektiği acıları, aşağılanmayı, hor görülmeyi ve daha nice duyguları hatırlattı kendine. Kendisini nasıl küçük düşürdüğünü, hatalarını ve en son olarak da o küstahça evlilik önerisini ve ardından arkasına bile bakmadan terk edişini düşünmeye çalıştı ama ne yazık ki kafasının içinde, karşısında durmakta olan ve ona 'seni seviyorum' diyen bu erkeği istediğinden başka hiçbir düşünce şekillenemiyordu. O da uyarılmıştı. İhtirasla kabarmış göğüsleri sızlıyor, kulakları uğulduyor, kalbi patlayacak gibi çırpınıyordu. Arda durmaksızın konuşuyor, Hazal o mutlulukla konuştukça, uzanıp ona dokunmak, onu zevkle, arzuyla inletmek için içinde kabaran dürtüyü bastırmaya çabalıyordu.

Arda heyecanla "Şimdi bir taneydiniz, üç tatlı bela mı oldunuz? Beni nasıl mutlu ettiğini bilemezsin meleğim... Şu dünyadaki yıldızları ayağının altına sersem, içime ektiğin mutluluğu ödeyemem." Sanki diline bir damla bal çalmış ve gerisi yok demişti adam. O konuşuyor, Hazal dudaklarına özlemle bakıyordu. Arda durmaksızın konuşuyor ve güzel kelimelere karışmış, daima ümitle bezenmiş, metanet verecek sözler söylüyordu. Oysa Hazal onun sıcaklığının ve duygu patlamasının ortasında savrulan ruhuyla, Arda'nın ufacık birkaç samimi sözü üzerine hemencecik şımarıyor, korkak tutumuyla bir parça kalbini açmak ihtiyacına mukavemet edemiyordu. Lâkin sonra bu istediği şeylere kızarak hislerini yüreğinin derinliklerinde boğuyor ve üzerini nefretiyle kapatıyordu.

Öte yandan Arda ondan bir tepki bekleyerek duralarken, gözleri hâlâ özlem duyduğu kızarmış dudaklarında dolanıyordu. Onu ikna edemeyince durdu.

Scanned with CamScanner

"Gi-gitmek istiyorum..." dedi Hazal titrek sesiyle.

Koyulmuş gözleri ve burnundan saldığı uzun nefesiyle dişlerini gıcırdattı Arda, "Hadi git..." dedi sakin bir tavırla. Ellerini üzerinden çekip, birkaç adım geriledi.

Çıldırmış mıydı bu adam? Öylece... *Git* mi demişti? Geçirdiği şaşkınlık ve çektiği acılar yüzünden aklını mı kaçırmıştı? Ama hiç de çılgın biri gibi görünmüyordu. Hazal onun bedeninin sıcaklığı üzerinden kalkınca ürperdi. Arda istikrarla kapıya yaklaşırken, Hazal yan gözle adama tuhafça bir tezatla baktı. Vaz mı geçmişti yani? Hem de hemen onu bırakmıştı! Üstelik bebekleri varken... Buna üzüldü. Yüreğine bir acı yaslandı ve ince ince sızladı. İyi de neden üzülüyordu ki, o unutuyorsa Hazal da pekâlâ unutabilirdi. Ah hırçın gururu yine iş başındaydı!

"Valizlerin!" dediğinde Arda durdu. Sakin bir inatla parlayan gözleriyle bakıp, kaşıyla köşedeki dolabı gösterdi. "Dolabın içinde, henüz açmadım!"

"Yani gideceğimden emindin, öyle mi?" dedi kırgın kırgın.

"Hayır, dokunduğumda kızacağından emindim, ellemedim." dedi adam buz gibi sesiyle.

Hazal şaşkınca kalakaldı. Sabahtan beri gösterdiği o vahşi asabiyetten eser yoktu. Bilâkis yüzü soluk, gözlerinin beyazı sapsarı, tavırları yorgun ve korkaktı.

Arda kaşlarını kaldırdı. Kadının kesik kesik nefes aldığını, göğüslerinin hızla inip kalkmasından anlayabiliyordu ve lanet olsun o beyaz iç çamaşırın içinde iyice dolgunlaşan göğüsleri bir yerlerine hiç iyi gelmiyordu. Bakışları kızın arkasındaki yatağa kaydı. Şu anda tek istediği Hazal'ı oraya yatırmak ve dudaklarından tekrar aşkla ismini duyana kadar her bir hücresini sevmekti. Dudaklarıyla teninin her bir ayrıntısını mühürlemek ve kimin olduğunu tüm hücresine kadar hatırlatmaktı. Kasıklarına saplanan acıyla bedeni zonklamaya başlayınca, arkasını döndü. Derhal kapıyı kapatarak odadan ayrıldı.

Oysa Hazal, ne ileri, ne geri gidebildi. Sonra suratını asarak, iki kapılı ufak dolaba yaklaştı. Gidemeyeceğini sanıyorsa, yanılıyordu. Pis gıcık ona kendini göstermiş, yıldızlar saydırmış ve yine her zamanki gibi tepe üstü çakılmasını sağlamıştı. Valizi deşerek sırf gıcıklığına, aradığı şeyi bulup çıkardı. Altına beyaz bir şort, -fermuarını biraz zor kapadı koca göbeğinden sebep- üzerine pembe şifondan bol dökümlü bir gömlek giydi. Önce deş-

Scanned with CamScanner

tiklerini valizine toparladı -yani tıkıştırdı- sonra saçlarını yaptı ve bakışlarını bu tuhaf odada gezdirdi. Ne tuhaf yerdi burası böyle! Deniz kenarında bir yer değildi aksine tuhafça sarsılıyordu. Tekne olması mümkün değildi. Yatak odası çok büyüktü. Kırmızı çek-çekli valizini çekerek kapıya yöneldi ve dışarı çıktı. Ah işte demek tekneydi ya da yat, kotra, bu şey neyse içeriden seçemiyordu. Onun içinde olmaya daha fazla dayanamazdı. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Uzun bir holü, valizini homurdanarak çekerek geçti. Her yanı camla çevrili ferah salonundan ilerleyip, sürgülü kapısını açtı, valizini çekerek dışarı çıktı. Çıktığı gibi de eli valizinde donakalırken, ağzının içinde huysuzca homurdanıp, Arda'nın yedi sülalesini anmaya başladı.

Valizini olduğu yerde bırakıp biraz ilerledi. Kızgın bakışlarını her yerde gezdirdi. Alabildiğine mavi, alabildiğine hiçlikti. Akşam olmaya başlamıştı ve karanlık çökmek üzereydi. Sanki kocaman bir mavinin ortasında bir nokta gibiydiler ve sonsuzluğun içinde gibi, gidecek yer yoktu.

"Beğendin mi karıcığım? Sürpriz, balayına çıktık!"

Hazal apansız arkasını dönünce, rüzgâr saçlarını asice savurarak yüzüne hoyratça vurdu. Yorgun vücudunu, hissiz kollarında tartaklayarak adım atamayacağına karar verdi yoksa bu adamı parçalardı. "Seni adi domuz... Beni böyle alıkoyacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, tabii ki! Böyle bir şey mümkün mü? Sadece seni yanımda tutmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorum. Önce beni dinlemesini öğreneceksin, sonra konuşmasını öğreneceksin ve tabii sonra da ben seni dinleyeceğim... Ha; bu arada... 'Kızlarımı' bana anlatacaksın, bunu da unutma..."

Onu çetrefilli diliyle teselli etmeye çalışıyordu, ne ironi! Elini saçlarına sokup kurcaladı Arda, bu telaffuz çok tuhaftı. Bu yıl sanki 'kör' bir talih gibiydi! Ve 'şansa' bak ki, önce Hazal'ı bulmuştu, sonra kaybetmişti, sonra oğlu olmuş, şimdi evlenmiş ve bebeği olacağını öğrenmişti. Hayır, iki tane bebeği olacağını ve onların kız olduğunu... Derince iç geçirerek, kara denize dalgınca bakan karısına parlayan gözleriyle baktı.

Bir süre sonra sakinleşen Hazal içine çekilmiş, bacaklarını kendine çekmiş ve kollarını bacaklarının etrafına sarmıştı. Yatın direklerinden sızan ışıkları üzerine yağıyor, gecenin katran karasının içinde parlayan saçları bronz teniyle bir yıldız gibi emsalsiz duruyordu. Kulağına dalga sesleri geliyordu. Yanağını diz kapağına her ne kadar dayamak istese de, artık bunu karnından sebep yapamıyordu. Ne zamandır burada oturup,

Scanned with CamScanner

Arda'ya isyanını dile getiriyordu.

"Se... Senin adın ne... Ne?"

Hazal başını yana çevirdi ve yanında çekinikçe duran çocuğa baktı. Ufak çocuk biraz geriden ve tedirgin duruyordu. Hazal yutkundu. Konuşmaya cesaret edemedi. Bu çocuk, şimdi Arda'nın oğlu, bebeklerinin kardeşi miydi? Çocuk çekinik bakışlarını etrafta gezdirdi. Zaten gözleri tek bir noktada durmuyor, fıldır fıldır dönüyordu.

"Ba... Babam se... Seni seveceğimi... Sö-sö-söyledi..." Bir müddet sustu ve biraz dinlenip konuşacağı şeyi düşündü. Zeki gözleri parlıyor ama koordine olamıyordu. "Se... Senin ço...çok güzel... a...araba... o...oyunu oynadığını söyledi." Elindeki tabletin birisini Hazal'a uzattı. "Be... beni, ba..babam bile ye..yenemiyor." dedi ve ardından düşündüğü şeyle yüzünü omzuna sürterek, kendine has bir tutumla tatlıca gülümsedi. "Se..senin...le...le, oy... oynayalım mı?"

Hazal tuhafça elindeki alete baktı çocuğun ve zaten o da fazla uzun yukarıda tutamadı. Usulca kolu yanına sarktı. Ufacık gözlerindeki ışık azaldı ve yüzündeki tuhaf bir süzülüş genç kadının yüreğine dokundu. Tam çocuk yerinden kıpırdayıp gidiyordu ki, bu münasebetsizliği tamir etmek ister gibi "Ama... Yenersem ne alacağımı bilmem lazım... Ödülüm ne olacak benim?" diye apansız sordu.

Ayhan ondan beklenmeyen bir hızla arkasını dönüp, yaşının saf tutumuyla kıkırdadı. Kara gözleri parlamıştı. "Ba... bam... bana... hep ma... masal...hık... hık anlatıyor... Ama... Ama?" dedi bakışlarını etrafta gezdirdi ve hızla Hazal'a baktı. Hazal onun hızla oynayan gözlerine adapte olamıyordu, çok fazla hareket hâlindeydi. Ona bakmıyordu aslında çocuğun gözleri ama onu gördüğünü hissediyordu kız. "Hep... Hep sallıyor. Sen... Sen bana gerçek... hi-hikâyeler an... anlatır mısın?" Kafasını salladı ve titiz bir sükûnetle sualine cevap bekledi.

"Ben yenersem peki, sen bana ne vereceksin? Ben sana hikâye anlatırım ama yenersem..." Biraz düşündü ve güzel gözlerini kıstı. "Sen de bana, babanın anlattığı hikâyeyi anlatacaksın."

'Bakalım odun Arda çocuğa ne sallıyormuş' diye düşündü.

"Ama... Ama... sıkılırsın... Hiç... hiç güzel... de-ğil... Ama küs... küsmesin diye... di-di-dinliyorum."

"Olsun, ben dinleyebilirim. Sıkılmam." Hazal garipçe dudaklarını

Scanned with CamScanner

büktü, kısacık bir ışık yanıp sönen gözleri şeytani bir gülümsemeyle kıvıldı. "Hem de ben ona masal öğretirim merak etme. Nasılsa bundan sonra, çok ihtiyacı olacak..."

Birkaç dakika sonra Arda omzunu kapının girişine yaslamış, kollarını göğsünde bağlayarak, iki ufak çocuk gibi çekişen, ellerindeki tabletleriyle ciddi anlamda resdeşerek oynayanlara bakıyordu. Yüzünde buruk bir mutluluk, yüreğinde yere göğe sığmayan bir coşku vardı. Hazal kendini öyle kaptırmıştı ki, gözlerini kısıyor, dudaklarını ısırıyor ve sürekli bir ciddiyetle oğlunu yenmeye çalışıyordu. Ayhan ise o kadar rahat bir tutumla bunu oynuyordu ki, Arda şu ana kadar onun bu oyunda seviye atlayıp oyunun sahibinin kendisi olduğunu, Hazal'a söylemeyi aslâ düşünmüyordu. Ayhan'ın teknolojiye karşı farklı bir zekâsı vardı ve şu ana kadar kendinden emin 'hacker'ların yapamadığı şeyleri yapıyordu. Mesela, iki kere babasının kasasını boşaltıp, Ticaret Mahkeme'sini alarma geçirmiş ve tüm parasını başka bir yere naklettirmişti. Bu bilgiyi ise sadece, Arda'nın Timur'la konuşurken, yanında söylediği rakamları kullanarak yapmıştı. Arda derince iç geçirirken, ikilinin gülümseyen ve aynı zamanda rakip edasında ciddi bir tutumla somurtan yüzlerine baktı. Hazal'ı uzak tutmakla ne denli büyük bir hata yaptığını ise, şimdi bir kez daha en yıkıcı bilinçle anlıyordu.

Köprülerin altından geçen sular gibi, dönüşü mümkünsüz bir maceraydı atladığı eylem...

Artık ne sular tersine akardı, ne de o köprü, bu serin suların kabarmak, onu yutmasına engel olabilirdi...

Scanned with CamScanner

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Saat gece yarısına yaklaşırken "Her ikimizde hata yaptık!" dedi adam derinden gelen bir pişmanlıkla. Ne söyleyeceğini bekleyerek kaygılı bir hâlde durdu. Gözleri koyulmuş, yüzü sertleşmişti. İçine işleyen mavişlere baktı. Hazal'ın gönül bahçesinde viran olan, zindana duran yerdi baktığı ruh ve şimdi bu adam böyle karşısında, suçlu suçlu durunca, tüm ayazları güneşe durup karanlığını aydınlığa açıyordu.

Hazal onun gibi düşünmüyordu şu anda. Ne olursa olsun yaptığının telafisi yoktu. Gönlü ona yasak, fikri bozuktu. Hâlâ kızgın, hâlâ öfkeliydi. "Hah!" dedi sonunda konuşmasını yayarak. "Ben hata yaptığımı düşünmüyorum. Yok. Dur şimdi düşünüyorum. Seninle tanışmam hataydı. Sana inanmam, seninle aptal bir maceraya çıkmam en büyük ahmaklıktı!" Dudaklarını büzerek elindeki çatalı evirip çevirmeye başladı. Düşünceli düşünceli masaya baktı.

Annesiyle telefonda konuşmuştu. Kızgın değillerdi ama babası çok kızmıştı. Annesinin arkasından sızan öfkeli sesini işitmişti telefondan. 'Evlilik, çocuk oyuncağı mı, bunlardan bir halt olmaz' diye kükrüyordu. Sonra Arda'nın sadece bir imzayla, iznini bile istemeden, sadece Nilay Hanım'ın imzasıyla evlendiğine ise... Şaşırıyordu. Üçkâğıtçı herif! Naylon nikâh kıymıştı ona! Çakma düğün bile yoktu. Çakma damat!

Arda'nın bakışları eline kaydı. "Yemek yemen lazım... Geldiğinden beri bir şey yemedin. Eminim bugün daha önce de yememişsindir. Sonuçta zor bir gündü." Küstah bakışlarını karısının tabağından kaldırıp yüzüne cevap bekler nitelikte çevirdi. Düşünceli gözleri yorgun bakıyordu. Arda oğlunu yatırmış, sonunda inatla aç gezmeye karar veren bu çocuk ruhlu

Scanned with CamScanner

kadını ikna ederek masaya oturtmuştu. Birden dört çocuklu bir adam olu-vermişti! Fakat yine de yemeğe bir türlü ikna edememişti.

Hazal elindeki çatalı bırakıp, geriye yaslandı. Bakışlarını içeride amaçsızca sıkılarak gezdirdi. "Sana ne bundan! Yerim ya da yemem. Bu beni ırgalar. Seni değil. Ayrıca senin yaptığın hiçbir şeyi yemek istemiyorum. Belki içine yine bir şey katmışsındır."

"Ah, Hazal!" dedi adam derince iç geçirirken, bakışlarındaki haylazlık hafifçe parlıyordu. "Zor kadınsın! Bunları ben yapmadım. Hepsi hazır. Şoklanmıştı. Sadece ısıttım ve içinde ilaç yok..." Ağzı neredeyse dümdüz bir çizgiye döndü ve sonra dudaklarının kıvrımları hafifçe istemsiz kıpırdandı. Elinin ucuyla Hazal'ın tabağına uzanıp, önüne doğru usulca iteledi. Kocaman kristal bir sürahiden, ince uzun bir bardağa altın renkli bir içecek döküp, içine buz parçaları attıktan sonra, bardağın kenarını bir dilim limonla süsledi. Bardağı da, tabağın yanına koydu. "İnadı bırak. Senin için değil bu..." dedi anlayışlı sesi donuktu. Biraz da kırgın bakıyordu. Sonra bakışlarını masanın ucundan birazı gözüken şiş karnına çevirdi. Gözleri şefkatle ışıldamıştı. Hâlâ rüya gibi geliyordu. Hazal, bebekleri...

"Kızlarım için yemeni istiyorum! Acıkmış olmalılar. Onların gelişimi için yemen şart."

Sanki daha geniş bilgi bekliyormuş gibi düşünceli oturdu. Adam tek bir kelime etmedi. Duruma bakılırsa onun bu suçluluk duygusunu azaltacak herhangi bir girişimde bulunmaya niyetli değildi. Ve onun böyle anlayışla söylediği şey kalbinde ufacık bir yere temas etti ve içindeki umutsuz ızdırabıyla çoğalan yumrular gırtlağına dolandı. Hazal elini karnına koyarak, üzerinde hafifçe gezdirdi. Evet, cidden acıkmışlardı. Dünden beri yemek yemediğini hatırladı. Karnı neredeyse, açlıktan isyan bayraklarını çekerek, büyük gurultular hâlinde savaş çıkaracaktı. Hatta naralarına gümbürdeme şeklinde gurultular eklenmişti. Fakat inatla bakışlarını yemekten geri çekti.

"Acıkmadıklarına eminim!"

Arda'nın çekici suratında alaylı bir gülümseme belirdi. Gelecek cevaba aldırdığı bile yoktu. Sessizlikse onu tamamen rahatlatmaya yetmemişti. Yerinden usulca kalktı. Hazal gözlerinin kıyısından ona bakarken, o yanına yaklaşıp ellerini masaya yaslayarak başını aşağıya eğdi. Bedeninin sıcağıyla hafifçe ürperirken, kokusu genzine yayılmaya başlamıştı bile. Lanet olsun! Hepsi hamilelik yüzündendi! Koku algıları ne kadar keskin olmuştu. Bur-

Scanned with CamScanner

nu tilki gibi keskin bir avcıya dönüşmüştü ve şu anda bu adam onun için ceylan gibi lezzetli kokuyordu. Yok, hatta keklik! Bir yutumluk lezzet.

Hazal inatla ona bakmayınca Arda biraz daha eğilerek kulağının dibine sokuldu. Adamın ılık nefesleri saçlarına ve yanağına vuruyordu. Bu da karnında tuhaf bir kıpırdanma olmasını sağlıyordu. Hayır, bunlar bebekleri değildi! Daha farklı bir kıpırdanmaydı. Sanki ruhunun, ucu bucağı olmayan ovalarında kelebekler dansa durmuştu. Hepsinin halayını, horonunu memnuniyetle bozdu.

"Tartışmak istemiyorum."

"Tartışmayalım o zaman Mavişim."

"İyi o zaman, uzak dur!"

"Aşkım..." dedi yumuşacık sesiyle. Bu inat abidesi kadının gurur kuşandığı zırhını delmek için, ne gerekiyorsa yapacaktı. "Hiçbir şeyim tam olmadı senin kadar... Ve hiçbir şeyi istemedim seni istediğim kadar... Hazalım küsme, kırılma, sadece bir şans versen bana... Ve inadı bırak..."

Bu şairane sözlerle mesafeleri aradan kaldırmıştı. Karısının kokusunun karıştığı derin bir nefes çekti içine. Bedeni gerildi. Kasıklarının gerginliğini yok saymaya çalıştı.

Hazal başını inatla çevirmedi ona. Onun her soluğunda yağları erimeye, bedeni çılgın dalgalar gibi kabarmaya başladı. Ama aldırmadı. Ona hâlâ çok kızgındı. Böyle bir iki sözle yumuşaması, hele hele bağışlaması kesinlikle olmayacaktı! Bu mümkün değildi!

"Eğer yemezsen, sana yemeğini ben yediririm." Sesindeki gerçekçi kızgınlığı gizleme zahmetine girmemişti. "Eğer şimdi o tabağı önüne çekip başlamazsan, seni bacaklarımın arasına sıkıştırırım, güzel ağzını elimle açar, kaşığı ağzına sokuşturarak, zorla kuş gibi beslerim."

"Yediremezsin..."

Lanet olsun, daha bu eylemi yapmadan demesiyle bile içinde tuhaf bir karmaşa yaratıyordu. Ve kalbi yerinden çıkacak gibi havalanıyordu. Kucağına alıp ona yemek yediren Arda... Göze hoş gelen bu şahane görseli derhal aklından sildi... Ama göz kapaklarının üzerindeki perde inatla tekrar etti bu repliği. Kahretsin!

"Deneyelim." dedi Arda.

Kadın bu teklif üzerine tüm direncini yitirmişti. Belki de adam böyle davranarak onu kandırmaya çalışıp sınıyordu. Hatta daha kötüsü üçkâğıt-

Scanned with CamScanner

bir planla iyilik timsali gibi görünerek baştan çıkarmaya çalışıyor bile olabilirdi! Yoo, kendisine bu kadar kötülük yapılması da artık fazlaydı. Kulağına birkaç kelime fısıldaması onun bu masayı derhal terk etmesine yeter de artardı bile.

Hazal tam yerinden kalkarken adama bakmayı düşünüyordu ki, Arda birden sandalyenin kenarlarını çekiştirip karısını kendine çevirdi. Apansız irkilerek cırlayan Hazal, ellerini sandalyenin kenarına sıkıca kavramış ve düşmemek için korkuyla geriye ürkekçe yaslanmıştı.

Arda onun tepkisine çarpıkça gülümsedi. "Kalbini havalandırdığımı bu şekilde kabullenmen çok güzel Mavi Göz..." dedi edepsizce. O dudaklarının gerginliğinde gerçekçi bir küstahlık vardı ve eşsiz bir saplantının planlarını sunuyordu ona. Kahretsin! Baskın bakışları altında eziliyordu Hazal.

"Başlayalım mı?"

Hazal onun kucağına alacağı gibi hayaller kurduğu için kendine kızıp, öfkeli gözleri irileşerek ona bakarken, Arda onun çatalına uzanmıştı bile. Misilleme yapıyordu adi herif! Sonunda vazgeçerek kızgınca adamın elindeki çatalı aldı. Ne yani, yapacağını kesinlikle biliyor muydu? Öyle ya, o dediğini her zaman yapardı!

"Bırak... Ben kendim yerim..." diye cansız bir itirazla çıkıştı. Ve önce bardağı kavradı. Tanımadığı kokularla dolu, çok nefis içeceğe zehirmiş gibi yüzünü memnuniyetsizce buruşturarak baktı.

"Meyve kokteyli... Alkolsüz..." dedi adam sinsice sırıtarak. "Bebeklerimiz için, içmelisin."

Tutkudan koyulmuş gözlerinin her zamanki gibi ne düşündüğünü anlatmayacak şekilde kızarmış yüzünde, narin omuzlarında ve elbisesini geren süt dolmaya başlamış dolgun göğüslerinin kabartısında durduğunu fark etti. Hazal bu ısrarlı ve ateşli bakışlar altında yavaş yavaş bütün vücudunu saran bir titreme hissetti. Aynı zamanda unutmaya başladığı bu duygunun çok hoş bir duygu olduğunu düşündü.

Az sonra çok geçmeden saldırırcasına yemeğini yedi! O yedi, Arda ona şaşkın ama memnunca nazarlarla baktı. Çok acıkmış olmalıydı. Onu böyle izlemek bile, bir başka keyifti.

O masada otururken, Arda masayı toplamaya başladı. İkisi de içten içe hâlâ birbirine kızgındı. Hem de çok fazla kırgın. Birinin yaptığı hata, diğerininkinden aşağı kalmıyordu.

Fakat konu şu ki, esas konuya hâlâ kimse değinmemişti. Hazal elini

doymuş -hatta patlamaya yüz tutmuş- karnının üzerinde gezdirirken, arsız bakışlarını genç adamın üzerinde açlıkla gezdirme fütursuzluğunda bulundu. Üzerinde spor atlet, kaslı bedenini ikinci bir ten gibi sarmış hâlde hayallerini zorlarken, altındaki bermuda gözlere ziyafetti. Her bir yanı sanki ona bal kaymak denizi andırıyordu. Onca yemeğin üstüne de, tatlı niyetine onu yiyecek gibiydi aç bakışları... Elini teninde ve kaslarında, saçlarında, şakaklarında gezdirme isteğiyle dolup taşıyordu içindeki azgın kadının hoyrat yanı. Ah bu hamilelik, hormonları yine depar atıyordu! Arsız, saplantılı, sapık, aksine bir de cinsel açlığı tavan yapan hafifmeşrep bir kadın olmak istemiyordu. İşin gerçeği bunları bu adamı görene kadar da hiç düşünmemiş olmasıydı! İşte garip olan buydu! Aşkı da, cinselliği de, sevgiyi de, nazlanmayı da bu adamla hissediyordu. Bunu yaptığı için kendisine kızarak, masadan bir hışım kalkıp, onun yakınlığından uzaklaşmaya çalıştı. Tenini, kokusunu, dokusunu ve aynı ortamda olduklarında etraflarını kuşatan iç gıcıklayıcı elektriği yok saymaya çalışmak... Gerçekten hayli zordu!

Dışarıya çıktığında gün gece yarısını geçtiğinden dolayı, hava biraz serindi. Denizde oldukları için yaz bile olsa esiyordu. Kulağına, yata vuran hırçın dalgaların haşin sesi geliyordu. Gökyüzünde muhteşem bir ay vardı. Öylesine berrak ve netti ki gök kubbe, Hazal yıldızları ilk defa bu kadar yakından seyrediyordu. Parlak, şeffaf, hayal kurası, masal okuyası bir romantizm çağrıştırıyordu. Biraz geminin kıç kısmında dolaştı yediklerini hazmetmek için. Mesafe fazla olmayınca aynı yere dönüp dolanıp geliyordu. İçi zaten daralıyordu bu da onu hiç kolaylaştırmıyordu. Sonra da yere oturdu. Sırtını yatın parlak metalden korumalıklarına dayayarak, ayaklarını ileri uzatıp gözlerini karşıda görünen adaya dikti. Bodrum'la Yunanistan arasında bir açıklıkta olduklarını söylemişti bir ara Arda. Bu koyun neresi olduğunu bilmiyordu. Gıcık! Onu bilerek zoraki hâlde burada tutsak ediyordu. Işıkları yanmış ada, uzakta olmasına rağmen pul taneleri gibi pırıl pırıl görsel bir tablo sunuyordu. Orada bir hayat vardı ve Hazal burada hapis yaşıyordu. Yüzmeyi bilmiyordu ki gitsin! Hoş, sanki bilse oraya kadar yüzebilirdi!

"Kaçmayı mı düşünüyorsun yine?"

"Bunu yapamayacağımı sen de benim kadar iyi biliyorsun?"

"Evet... Yüzme bilmiyordun... Unutmuş olmamalıyım! Bu çok güzel bir meziyet!" Sesindeki alaylı tınının sadist ahengi genç kadının öfkesini tetikledi.

Scanned with CamScanner

doymuş -hatta patlamaya yüz tutmuş- karnının üzerinde gezdirirken, artık bakışlarını genç adamın üzerinde açıkça gezdirme fütursuzluğunda bulundu. Üzerinde spor atlet, kaslı bedenini ikinci bir ten gibi sarmış hâlde hayallerini zorlarken, altındaki bermuda gözlere ziyafetti. Her bir yanı sanki ona bal kaymak denizi andırıyordu. Onca yemeğin üstüne de, tatlı niyetine onu yiyecek gibiydi aç bakışları... Elini teninde ve kaslarında, saçlarında, yakaklarında gezdirme isteğiyle dolup taşıyordu içindeki azgın kadının hoyrat yanı. Ah bu hamilelik, hormonları yine depar atıyordu! Arsız, saplantılı, sapık, aksine bir de cinsel açlığı tavan yapan hafifmeşrep bir kadın olmak istemiyordu. İşin gerçeği bunları bu adamı görene kadar da hiç düşünmemiş olmasıydı! İşte garip olan buydu! Aşkı da, cinselliği de, sevgiyi de, nazlanmayı da bu adamla hissediyordu. Bunu yaptığı için kendisine kızarak, masadan bir hışım kalkıp, onun yakınlığından uzaklaşmaya çalıştı. Tenini kokusunu, dokusunu ve aynı ortamda olduklarında etraflarını kuşatan iç gıcıklayıcı elektriği yok saymaya çalışmak... Gerçekten hayli zordu!

Dışarıya çıktığında gün gece yarısını geçtiğinden dolayı, hava biraz serindi. Denizde oldukları için yaz bile olsa esiyordu. Kulağına, yata vuran hırçın dalgaların haşin sesi geliyordu. Gökyüzünde muhteşem bir ay vardı. Öylesine berrak ve netti ki gök kubbe, Hazal yıldızları ilk defa bu kadar yakından seyrediyordu. Parlak, şeffaf, hayal kurası, masal okuyası bir romantizm çağrıştırıyordu. Biraz geminin kuş kısmında dolaştı yediklerini hazmetmek için. Mesafe fazla olmayınca aynı yere dönüp dolanıp geliyordu. İçi zaten daralıyordu bu da onu hiç kolaylaştırmıyordu. Sonra da yere oturdu. Sırtını yatın parlak metalden korumalıklarına dayayarak, ayaklarını ileri uzatıp gözlerini karşıda görünen adaya dikti. Bodrum'la Yunanistan arasında bir açıklıkta olduklarını söylemişti bir ara Arda. Bu koyun neresi olduğunu bilmiyordu. Gıcık! Onu bilerek zoraki hâlde burada tutsak ediyordu. Işıkları yanmış ada, uzakta olmasına rağmen pul üneleri gibi pırıl pırıl görsel bir tablo sunuyordu. Orada bir hayat vardı ve Hazal burada hapis yaşıyordu. Yüzmeyi bilmiyordu ki gitsin! Hoş, bilse bile oraya kadar yüzebilirdi!

"Kaçmayı mı düşünüyorsun yine?"

"Bunu yapamayacağımı sen de benim kadar iyi biliyorsun?"

"Evet... Yüzme bilmiyordun... Unutmuş olmamalıyım! Bu çok güzel bir meziyet!" Sesindeki alaylı tınının sadist ahengi genç kadının öfkesini tetikledi.

Hazal gözlerini kuşkuyla kısarak "Hain..." dedi hışımla. "Buradan gittiğimiz gün senden kurtulacağım. İlk işim gidip hemen boşanma davası açmak olacak. Sonra da sana dava açacağım insan kaçakçılığından..."

"Onu bildiğim kadarıyla tacirler yapıyor, CEO'lar değil." diyen Arda tek kaşını sorarcasına kaldırınca, karizmatik yüzündeki eşsiz duruşu çaptırınca bozuldu. Hazal sadece bakarak bile aklını karıştırdığı için öfkelendi. "Uzaklaştırma davası açacağım. Yakınıma yaklaşamayacaksın."

Arda aşağıya eğilip elindeki siyah şalı genç kadının narin omuzlarına örtmek isteyince, Hazal kızgınca genç adamın ellerine vurarak buna engel oldu. "Çok düşüncesiz biri gibi davranmayı kes... Senden bir beklentim yok... Bana bakmana da, yaklaşmana da dayanamıyorum. Uzak dur!"

"Hiç gitmeyeceğini söylüyordun. Şimdi gitmek mi istiyorsun?"

"Ben sana, öyle bir şey söylemedim."

"Defalarca söyledin ve ben sana inandım."

"O Hazal... dı!" dediğinde cani bir dürtüyle, hain hain bakıyordu.

Adamın yüzüne şaşkınlıkla baktı. Arkasındaki direkten gelen altın sarısı ışığın altında yüzü oldukça aydınlıktı ve Hazal orada duyarlılık değil, göçsüzlük gördü ilk kez. Ona karşı beslediği ürkekliği... Şu anda bu entelektüel adamdan duygu yönünden çok daha güçlüydü ve bu gücünü kullanarak alt etmeyi kesinlikle düşünecekti. Aslında savaşsız söz düellosuna girmek hoşuna gitmiyor da değildi. Dar kafalı kızlar gibi güzel kaşlarının eşsiz kıvrımları hafifçe hareketlendi. Çatılmadı, kalkmadı da, sadece kıpırdandı. O da ne yapacağına kararsız gibiydi.

"Ben eski Hazal değilim."

"Beni sevdiğini söylemiştin." dedi adam.

Hazal'ın kaygı düzeyi Richter ölçeğinden birkaç düzey arttı. Hüzünle yüzüne baktı. Sert çehresindeki ifadesi öylesine şeffaftı ki, sanki tek bir şatafatlı kelimesiyle bir cam gibi dağılacak ve parçaları asla ama asla bir araya gelemeyecekti. "Seviyordum..." dedi Hazal, yalan söylemek istemiyordu artık. Çökmüş bir bilgisayar gibi tüm nano parçaları artık işlevsizdi. Adamın yüzünde buruk bir aydınlık oldu. Gözlerinin içindeki ifadesizlik şaldamaya başladı. "Ama vazgeçtim. Sevmekten vazgeçtim."

Arda aldırmadı. İnadına yanına oturup, nazikçe şalı omuzlarına örttü. Suratındaki somurtuk ifadeyi gizledi. Aslında onun söyledikleriyle bozuluyordu. Ama haklıydı. Kocaman taş kalbi sızlıyor, ona karşı ne denli

Scanned with CamScanner

aciz olduğunu belli edercesine karnına tuhaf bir his üşüşüyordu. Onu çok kırmıştı. Sabırlı olup gönlünü tekrar kazanacaktı. Üstelik sevdiği kadın bebeklerini taşıyordu. Bu kadar fevri olması, biraz da hormonlarının değişkenliğinden sebepti. Karısına tekrar uzandı.

"Sana istemediğimi söylemiştim. İhtiyacım yok."

"Ama benim var... Hem hava, her ne kadar yumuşak olsa da, denizden serin yel esiyor... Alışık değilsin deniz havasına... Üşütebilirsin. Hasta olmanı istemiyorum."

"İyi işte..." diye huysuzca mırıldandı. "Sen de beni hastaneye götürürsün, ben de senden kurtulurum." Sesi titremişti aslında. Fakat kendini toplamaya mecbur oldu.

"Ben bencil bir adamım. Seninle kavga ettiğimiz günden beri seni unutiyorum, dahası sana hayranım. Eşsizsin. Zekisin, kıvraksın, çocuksun ve uçsuz bucaksız bir ilhamsın, ancak her şeyden önemlisi masumsun. Ben; senden daha önce yapmam dediğin ne varsa yapmaya, olmam dediğim ne varsa olmaya başladım."

Arda yanına oturdu. Ayaklarını aynı onun gibi uzatarak "Konuşmamuz gerekmiyor mu?" diye sordu. Sesi eski kontrollü hâline dönmüştü. Hazal'ın dili damağı kurudu. Bu ilanı aşkı ne sık yapar olmuştu. Her ne kadar önce ona şaşkınca baksa da bunu belli etmemek için derhal umursamaz pozuna büründü. Zaten bu ara yaptığı en iyi şeylerden biri buydu.

"Hayır, gerekmiyor. Sen konuşacak bir şey bırakmamıştın hatırladığım kadarıyla."

Bacağında incecik bir sızı hissetti Hazal. Ameliyat yeri serin havalarda sızlıyordu. Sırf inadından üzerine uzun bir şey giymediği için, kendine kızdı. Omzundaki şalı alarak eli mahkûm bacaklarına sardı. Elini sanayen bacağının üzerinde biraz daha okşayarak dolaştırdı.

Arda'nın bakışları eline kaydı. Parmakları kasılırken, avuçları sızlarken "Çok mu ağrıyor?" diye sordu yumuşacık şefkatli sesiyle. Şimdi tek istediği, onun elini oradan çekerek, kendisi ovmaktı. Kim bilir nasıl acımış, ne acılar çekmişti. Kalbi sızladı. Gözleri burularak süzüldü.

"Serin havalarda sızlıyor..." dedi dudaklarını büzerek. Sarmak için gelmiş, biraz ağrısı kesilmişti. Farkında olmaksızın parmakları hâlâ üzerinde dolaşıyor, adam o parmaklara içi giderek üzgünce bakıyordu.

Onu, o gün gittikten sonra kaç defa aramak istemiş ama başaramış.

Her telefona koşmuş fakat kendi telefon etmeye cesaret edememişti. İki gün sonra Eda arayıp, Hazal'ın ortalarda olmadığını, görüp görmediğini sorduğunda ise delirmişti. Tüm şehri alt üst edip sonunda bulmuştu. Bulduğu gibi de yıkılmıştı. Ne yaparsa yapsın yanına yaklaşamamıştı. Eğer o gün Selin Hanım'ı dinlemeyip doktoruyla görüşseydi, belki de bebeklerini öğrenecekti. Ama Selin Hanım o kadar katı bir tavırla karşısına dikilmişti ki, eli mahkûm sadece kısa bir süre onlara zaman vermişti. Oysa o, Arda'nın oralarda olduğu her an Hazal'ın ruhsal durumunun bozulduğunu söylemiş –ki iki defa sinir krizi geçirmişti onu gördüğünde– hastaneden uzaklaşmasını sağlamıştı. En son karşısına çıktığında ise Hazal ona, kendini öldürmek istediğiyle tehdit etmiş, eğer karşısına çıkmaya devam ederse, bunu tekrarlayacağını yazan bir not göndermişti. Arda buna aldırmayınca da, o hâline bakmadan hastaneden kaçmış ve halasının yanına, Antalya'ya gitmişti ve akabinde kötüleşerek hastaneye kaldırılmıştı. Arda kendine bir kez daha lanet yağdırarak kızdı.

"O gün Eda'yı aradıklarında, ölüyorum sandım. Seni bulamadıklarında, hiçbir haber alamadıklarını söylediğinde... *Katil* diye bağırdığında... İlk defa nefes alamadım. Saatler asır olup üzerime yıkıldı ve ben çaresizliğin ne demek olduğunu, o dakikalarda anladım. Sensizlik benim çaresizliğim... Sen kalp atışım, ciğerlerimde havamsın."

"Saçma!" Sözünü, kendi kendisiyle eğlenen kısa, acı bir kahkaha ile kesti. Lâkin dudaklarındaki titremeyi durduramıyordu. "Bence sen kurnuluğuna sevindiğin için şok geçirmişsindir. Ciğerlerin şoktan havasız kalmıştır..." Sesi üzeri örtülü tehdit barındırıyordu. Kundar bir bakış attı. Ne zamandır iradesine, kendisine böyle yabancılaşıyordu bilemiyordu.

Arda başını salladı iki yana. "Çok acımasızsın! Benim hatama hatayla karşılık verdin. Evlenseydin..." dedi dişlerini sıkarak, ellen öfkesinden yumruk oldu. Eğer Hazal baksaydı boynundaki damarının kabardığını görürdü. "Başka bir adamın, sırf inat uğruna bebeklerimizi büyütmesine izin verecektin. Sana dokunmasına, bakmasına, öpmesine... Nefes alamıyordum... Bunları düşünmek bile beni mahvediyor. Zalimsin Hazal. Hem de çok zalim!"

"Senin kadar değil. Ayrıca ne onunla ne de başkasıyla asla evlenmezdim. Sadece... Sadece... Uf! Boş ver!"

Arda ona ışıltılar eşliğinde bakınca, Hazal hain bir dürtüyle "Senin için değil! Kendi mabedim, evlatlarımın geleceği içindi." diye palavra sıktı.

Arda ona içten minnet dolu bir gülümseme sundu. Yüzünde hâlâ

Scanned with CamScanner

...ması vardı. Bu hâliyle kızın kalbine nasıl girecekti? Ama yapıyordu. Hazal yüzünün ortasına bir tane indiremediği için ellerini sıkıyordu. *Ah, alçak, sinsi! Bilmez miydi, terk edişinden sonra ardında bıraktığı tahribatı gözlerine çizdiği hayaliydi...*

Kısa bir sessizlik oldu. Gözlerinin yanından adam baktı. Kapkara saçlarında ışıklar parlıyordu. Şaşkınlığı geçer geçmez bakışları öfkeyle büzüldü. Dolgun kırmızı dudakları öfkeyle büzüldü. Sonra Hazal düşündüğü gibi "Arayıp tarayıp evimi görmek için beni buldun, değil mi? Yoksa gittin Antalya'ya? Tabii her katilin öldürdüğü insanı görmek, cinayet mahallinde dolaşmak hoşuydu ama ben ölmemiştim. Pardon ya... Ölmüş gibiydim. İçin rahatlamıştır beni öyle yan ölü gibi görünce. Keşke o gün ölseydim."

Öfkesi damarlarına istila etmeye başladı. O an aklına geldi bu adamın... Çaresizliği. Kimsesizliği, hıçkırığı ve hıtırlığı... Arda ölmüştü. Birden genç kadına döndü. Şimdi omuzlarını kavrayıp sarsarak "Bir daha asla bunu yapma! Canım benim canımdan daha değerli..." diyerek azarlayarak nasihat vermek istiyordu. "Canımı yakınca rahatlayacak mıydın? Peki, öyle olsun... Acıt dilediğin kadar o zaman. Bak bundan... Dök içinde balan kimini. At taşlarını... Rahatla." Başını yana çevirip içinden küfretti.

Acıtmak mı? Onu acıttığı kadar kendi kanıyordu görmez miydi? Nasıl bu adam bunu nasıl gözden kaçırıyordu? Hazal başını yana çevirdi. Kızıldan pırıltılara sahip saçları rüzgârda nazlıca uçuşuyordu.

Arda uzanıp genç kadının çenesini nazikçe kendine çevirdi. "Hazal, bak bana... Ben hâlâ o sevdiğin adamım. Seninle nefes alıp verdiğim için... Böyle bir şeyin olacağına sen de inanmıyorsun. Senden bir an geçmedim. Sadece aptalca bir davranışa kapılıp kendimce seni korumaya çalıştım. O kadar narinsin ki, gençsin ve birikimsiz... Ufacıksın hem de senden yaşlıyım... Tazeliğini, benimle soldurmana dayanamadım. Ağlamanı çekmene katlanamazdım. O ara ben de kötüydüm. Sağlıklı düşünemiyordum. Seni nasıl sevdiğimi bilemezsin... Gözlerimde sen gözlerinde kim. Tek tabiri, bir evrenlik görüntü sensin. Senin mavilerin de benim evrenim. Onlarsız yaşayamam. Sana hep dedim! Bir tek dünyada bir var ve benim dünyam senin gözlerin."

İçinde bir yerde yine aynı sevinç hıçkırdandı kızın. Önlerine çıkan bentler sarsıldı, çok zamandır ket vurduğu dünyasının bir anda yıkıldığını duyar gibi oldu. Korunduğu duvarlar yıkılmış, her türlü saldırıya açık kalakalmış gibiydi. Yüreği kafesini parçalayan kuşun bir kedi gibi pençelerini eline geçirip, hızla atmaya başladı. Ama bu nasıl olabilirdi? Daha önce kuşa ediyorlardı! Ona bizgindi! Öfkeliydi. Kalbini unutmaması gerekirdi. İçini ısıtmaması, aklını karıştırmaması, düşüncelerine sızmaması... Ama yapmıştı! Hazal yüreğinde baş gösteren bu hıçkırıkları bazıda bastırmaya çalışırken, dişlerini sıkıyordu.

"Sen beni kendinden uzaklaştırdın. Ben bunu biliyorum. Aldın da... sonra sıkılınca değersiz bir paçavra gibi, bir köşeye fırlatıp atacağını, nelere sebebiyet vereceğini düşünmedin. Sadece kendini düşündün. Bencilce, sadistçe, ahmakça yaptığın gençliklerinle beni bitirdi öldürdün. Benim bir ailem vardı. Senden farklı yetiştirilmiş, mahalle arasındaki edep, hayâ kurallarına sıkıştırılmış bir kızımdım... Sevgi bu kadar... Huzurlu bir yuvam ve sen geldin... Yuvadan huzur gitti. Aylarca cehennem azabı yaşadım ben... Ben ağladım, onların için kan ağladı. Çok gözyaşı döktüm ama bu sadece sana değildi. Bu naylon evliliğin temeli ağlam değil. Bir depremde yıkılır. Ateşi sarmıştılara dayanamaz. Seninle ben? Artık 'biz' olmaz, anlamıyorsun. Şimdi inat senindi. Yakarda geçer. Hep geçti. Sıkılınca bırakırsın ipin ucunu. Yorulunca duracaksın ve ellerin aşağıda. Ben bu sefer senin gönüllü yolcun değilim..."

Adam yaşlınca kalakaldı. Yüreğine açtığı derinler ve yaralar o kadar derindi ki, nasıl saracağını, iyileştireceğini, müthiş hayal kırıklığını nasıl onaracağını düşünüyordu.

Hışımla bacağının üzerine örttüğü şalı bir köşeye savurarak onurdu yerden kalkmaya çalıştı Hazal. Kanı boşaldığı için, hemen kalkması biraz zaman alıyordu. Doğrulduğunda tam gidecekti ki, Arda arkasından uzanıp incecik bileğini yakalayarak, usulca kendine çekti. Genç kadının önüne geçerek, ufacık yüzünü iki ellerinin arasına aldı. Gözlerini onun kırgın gönderine odakladı ama Hazal inatla çevirmedi bakışlarını ona.

"Hazalım..." diye fısıldadı genç adam çok özgün bir sesle. Bu öfkeyi beman yarala bir çığlık gibiydi fısıltısı. Oysa şimdi yüreği daha kırgın ve yorgun atıyordu kızın, onun sesiyle kanayan yaraları merhem buluyordu ama aynı anda ürkütüyordu. O gün geliyordu aklına. Ve kalbi aynı acıyla atıyordu. Onu, babasını, bebeklerini kaybettiği, bu korkuyu yaşadığı rahmet günü... Başını önüne eğdi.

Hafifçe eğildi adam, alnını alnına yasladı. Hazal'ın nazlı saçları elleriyle buğulanarak dalgalanıyordu. Öyle bir sessizlik oldu ki, her yerde dalga

Scanned with CamScanner

seslerine karışmış soluk seslerinin içine sığınmış kalp atışlarının karşısında yankılanıyordu. Neredeyse kalp ritmiyle hızlanan nabız atışlarını duyuyorlardı. Karısının yanaklarını sıkıca kavradı.

"Meleğim." Sesi bir an titredi, fakat duygularını bastırmak için dudaklarını ısırdıktan sonra konuşmaya devam etti. "Ne yaptın sen bana? Ne yaptın bize böyle? Öyle çaresiz kıldın ki, görmedim gerçekleri..." Eski hâline nazaran belirsiz bir şikâyet şikâyeti dökülmüştü dilinden, pişmanlığı dağ olup üzerine yıkılırken nefessiz kalmıştı.

"Öldürdün bizi..." dedi Hazal fısıltı gibi. "Acımadın mı hiç? Yüreğin hiç titremedi mi?"

Arda yutkunamadı, onun söyledikleriyle rahatsız olmaktan öte, vurulmuş olarak donakaldı.

Genç kadın kendi kalbinin de en az onunki kadar büyük bir hızla, heceyanla, yaralı yaralı, kanayarak attığını hissedebiliyordu. İçinde patlak vermiş fırtınalara, gök gürültüsü gibi kulak tırmalayan hıçkırıklarına eş şimşek çakan gözleriyle, yanaklarına doğru deli yağmurlar sürülmeye başladı. Arda başparmağıyla yaşlarını kurularken, derin derin soluyordu.

"Kilometrelerce uzaktayken bile, kokunla avundu ciğerlerim, her adımı attığımda iliklerime kadar seninle titredim... Ben seni uzaktan severken, üzülme istedim bize..." İki damla gözyaşı elinin üzerinden süzüldü. "Ağlama meleğim... Dayanamam."

Hazal titrekçe bir nefes çekti içine. Ne yaparsa yapsın, acısı yüzünü onu kendinden uzaklaştırmaya muvaffak olamıyordu. Oysa hepi topu dört omuzlarına koyacak ve geriye doğru tüm gücüyle itecekti. Fakat şu anda yerlere kapanmamak için kollarında olmak gibi mustarip bir fedakârlığa razı oldu. Sonunda dili bedeninden bağımsız bir isyanda bulundu.

"Ben eğilmedim başımı kimseye... İlk defa... İlk defa seninle yerle bir oldum. Gururum ve onurum oldum! Şerefimi, ailemi hiçe saydım... Sonra bebeklerimi bile senin yüzünden az daha kaybediyordum. Onların varlığını öğrendiğim gün, aynı anda kaybetmekle sınandım. Hem de senin aptalca korkaklığın yüzünden. Düşüncesizce aldığın kararlar sebebiyle."

Yanağına ılık bir damla daha süzüldü. Bembeyaz ovaları saran kırmızı kanın üzerine dökülen kan damlası gibi adamın en temiz yerlerine, yüreğine düştü. Titrek sesi, koyu bir ihtiyaçla fısıldadı. "Arda, bırak ne olur beni... Sen dokununca yaralarım daha beter sızlıyor... Acıyorum, düşüncelerimle boğuşarak kendimle çelişip kahrediyorum hayata... Sana karşı acı-

sun... Dokunduğunda erdiğimi, baktığında yandığımı, kızdığında küsüşümü, ellerini bıraktığında öldüğümü biliyorsun... Ve sen... Benim ellerimi bıraktın! Ben o gün senin için öldüm. Gözlerimin içine baka baka gittiğin gün, beni sen öldürdün! Şimdi bırak kalanlarla yaşamaya başlamışken, tekrar canım yanmasın. Artık eskisi kadar güçlü değilim. İradem zayıf, duygularım laçka... Kendimi ayakta tutamazsam yıkılırım... Bunu benim için yap ve bırak bizi..." Kalbi bozuk bir saatin tik takları gibi tekliyordu ondan gelecek cevapla.

Nasıl sözlerdi bunlar böyle? Hiçbiri sekmeden yüreğini, tam on iki yerden vuruyordu. Arda hiç istemese de ellerini yanaklarından kaydırarak, usulcacık çekti ve sıcaklığından ayrılırken titreyerek geriye çekilmişti. Şimdiye kadar hiç bir kadına karşı duymadığı bir zaafla ürperiyordu ruhu. Her zaman, kadınlara karşı serbest, dirayetli ve küstahtı ama şimdi olamıyor, acizce yalvarmak istiyordu.

"Bunu yapamam. Ne sizden vazgeçerim, ne senden. Yaptım... Şimdi yaptığımı telafi etmek istiyorum. Sen istesen de, istemesen de yanımda kalacaksın. Dokunmamı istemiyorsan dokunmam. Konuşmamı istemezsen konuşmam... Onca zaman ayrı kaldıktan sonra nefesinden, ne olur meleğim gözlerini gözlerimden ayırma... Yeter ki yanımda ol, uzaktan da izlerim... Yeter ki yanımda kal Mavişim, söz sana ve duygularına karşı saygılı olurum. Seni ya da bebeklerimi bırakmam gibi bir şey mümkün değil. Bunu unut. Beni ancak ölüm ayırır sizden. Ve sen, o güne kadar benimle olacaksın. Bebeklerimiz de ailesinin yanında."

Sevdiğinin bükük boynuna, yorgun duruşuna baktı. Oysa şimdiye kadar parlayan yüzünden daha mükemmel bir muhit yoktu yüreğinde. Hep daha sükûn verici bir sema seyri sunardı gözleri. Fakat şimdi kendi yüzünden ağlıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun Arda?" dedi, beklediğinin çok üstünde titreyerek çıkmıştı ince sesi. İsyan ediyordu duyguları.

"Neyi, neden yapıyorum?" dedi daha mesafeli bir tonuyla.

"Önce kanı döküp, sonra toparlamaya çalışıyorsun! Bunu sürekli yapıyorsun." Fısıldayan sesi artık suçlayıcı değildi, direkt soruyordu. "Neden?"

Gözlerini kısarak seyretti adam onu bir süre, sonra bıçak gibi bir ses kemiklerini sızlatınca, omuzlarını silkti. "Sana sebebini anlattım. Neler olduğunu, ne yaşadığımı..."

Elini saçlarının arasına sokarak bocalarcasına çekiştirdi. Hiçbir şeye

Scanned with CamScanner

chemmiyet vermiyor gibi görünen tavırlarına rağmen, mağrur yüzünden, gamlı bakışından, içinin kan ağladığı görünüyordu adamın, lâkin basiret sizdi işte. Ulaşamıyordu ona. Önünde kalın bir duvar ve ardında sevdiği...

"Bana kendi düşündüklerini anlattın. Yine her zamanki gibi benim ne düşündüğümü, ne istediğini sormadın." Sonra bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Artık kendisini duygularının üstesinden gelmiş gibi hissediyordu. "Düşünmedin. Uygun gördün, yaptın. Zorladın. Emrettin. Şimdi ne olmasını bekliyorsun? Ben ne istiyorum, ne düşünüyorum umrunda değil."

"Sen ne istiyorsun Mavişim. Söyle ne istersen yaparım. Fakat bu yere kadar!"

Hazal bakışını ürkekçe kaldırdı. Sönmüş mavişleri üzgün kara gözlerine odakladı. Genç adamın teni direkten vuran ışıktan bronzdan bir heykel gibi parlıyordu. Usul usul izledi gözleri onu. Sanki son defa izler gibi, aklının en eşsiz yerlerine nakşetti çehresini.

"Gitmek istiyorum. Burada kalmak istemiyorum... Yanında boğuluyorum. Nefesin, nefesimi kesiyor... Sözlerin yüreğimi acıtıyor. Ben seninle daha çok üzülüyorum."

"Tamam, madem sevmedin burayı..." dedi Arda bu acıyı kabullenerek etrafa baktı. Alnı karışmıştı. "Yarın sabah erkenden gideriz."

Hazal başını salladı. Sorusuna verilen cevap öyle doğrudan ve gerçeği yansıtmıyormuş gibi verilmişti ki, bir an şaşkınlığa düştü. Derin derin soludu ve sıkıntıyla saldı soluklarını. Başını kaldırdığında, adamın gözlerinin kaydığı yeri görünce arsız bir ürperme sardı bedenini. Bu çaplak hergele her an feleğini şaşırtıyordu. Üstündeki bluzun yakasını hatırlayınca kızardı. Biraz fazla cesur olan yakasını parmaklarının arasına alarak, adamın dikkatini yüzüne toplamaya çalıştı. Geniş omuzlarının gerginliğinden, sarılmaya doyamadığı bedenini kastığını fark edebiliyordu. Geniş omuzlarını zorlu bir duruşla yukarıya kaldırmıştı. Fakat yine de eğreti duruşu kamburunsu bir şekilde eğilmişti. Tıpkı hasta olduğu zaman, kaygılandığı gibiydi.

"Evime gitmek-" Arda sözünü iri bedeniyle kesercesine bedenlerini neredeyse bütüştirecek kadar yaklaştı. Sözleri gibi nefesini de gerçek, sert bir bakışıyla tıkadı. Duruşu dik, bakışı kendinden emindi. Ve asla sözlerin devamını kabullenmeyecek bir bakışa sahipti. "Senin evin benim kalbim! Sen zaten evindesin... Yakında kalacağımız 'evimize' gideceğiz..." Bu vurgu, inadına ve isyanına son noktayı koyduğuna delildi.

Bir köşeye sığınmış, fırsatın kuytularda çalacağı eseri beklediği gibi, onun gönlünü çalıp yüreğinin içindeki sevgisini görmeyi arzuluyordu...

Scanned with CamScanner

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün tüm bu yaptıklarını fitil fitil burnundan getirmek için bir ordu çalışkanlığıyla tüm silahlarını kuşanmıştı. Geceyi uykusuz sabah etmiş, tüm gece sağı solu arşınlayarak yatağın her bir yayını sayarak, kum-kumalık kuruntuların girdabına sürüklenmiş ve kendini gaza getirip öfke patlaması yapacak düşüncelere yelken açmıştı. Yatağın içinde doğrulup, bu düşünceyi kovmaya çalıştı. Yapamazdı böyle bir şey. Aklı ve vücudu nefretle uzaklaşıyordu bu düşünceden. Kendi kendini irdelemekten ağrıyan başıyla yataktan çıktı ve teknenin geniş penceresine yanaştı. Kollarını göğsünün altında bağlarken, gökyüzündeki alacalı güneş ufuk çizgisinden baş göstererek yeni yeni doğuyordu. Durdu, sessiz, düşünceli ve olanların yükü omuzlarına yüklenmiş hâlde pişmanca...

Denizden rengini ödünç aldığı bakışları sonsuz maviliğe kaydı. Sonra pencereden ateş parçası gibi bir ısı süzüldü tenine, güneş birden-bire sonsuz bir ışık hüzmesi hâlinde doğuvermişti göz bebeklerinde. Turuncusunu kuşanmış, kırmızı bir top gibi, ufuk boyunca kafa tutarak, bir anda karanlığı yırtmıştı. Deniz, derin pembe ve mor arası sarılı turuncu-lu maviliğe büründü. Derince iç geçirdi, teknesinin etrafındaki çarşaf gibi durgun sular griden soluk, titrek bir yeşile dönüşü. Yat aydınlandıkça, gecenin arkadaşlığını yaptığı gölgelerinden sıyrıldı ve parıl parıl parlayan haşmetli beyaz gövdesi, sudan yansıyan ışıkları yeniden suya süzülerek hâkimiyetini kurdu. Teknenin, denizin ayna gibi gözüken yüzeyinde hiç kıpırdamadan durduğunu görünce, nefesi kesildi. Kaçamayacak, gideme-yecekti, duygularının girdabından kurtulamayacaktı.

Scanned with CamScanner

Hayır, ne sanıyordu. Alçak! İbrikli şeytan! Bir de imzasını bile almadığı hâlde onun naylon karısı oluvermişti! Bari nikâh defterine imzasını kendi atsa, içi acımayacaktı. Neler düşünüyordu böyle arsız aklı? Hayır, imza falan atmak istediği yoktu! Zor bir gecenin ardından, şiddetli baş ağrılarının müsebbibi olan bir gün onu bekliyordu. Ve biraz daha uyumaya, dinlenmeye karar verdi.

Saatler sonra Hazal tekrar uyandığında, odada hâlâ yalnızdı. Bu iyiydi işte. Güneş çoktan tepelerinde yükselmiş, dalga seslerinin yalçın kayaları dövdüğü girdap sesiyle, odayı parlak bir ışığa boğmuştu. Üstündeki örtüyü ayağıyla ittirerek, yataktan kalktı.

Bakışları odada gezindi. Pis herif, uyurken gelip odasını toparlamıştı. Kırk parçaya ayırdığı gelinliği çöpe atmış ve yerine uzun bir elbiseyi düzgün bir şekilde katlayarak, yatağın yanındaki pufun üstüne bırakılmıştı. Arda Bey sandığı gibi kıçında pire uçuşturmuyor olmalıydı. Sabahleyin kalktığında giyinirken, onun yırtık gelinliğini ortada bırakmasını ve ona baktıkça nefretinin ve ökesinin taptaze kalmasını yeğlerdi. Bakışlarını uzun elbisenin üzerinden çekip, dolaptan ekru renkli kısa bir şort çıkardı. Üzerine zümrüt yeşili salaş bir tişört giydikten sonra, Arda'nın bir gün önce sırtında olan beyaz tişörtünü banyodaki kirli sepetinin üzerinde gördü. Elleri farkında olmaksızın uzandı. Ve gözleri kapanırken, kumaş ellerinin şeklini alarak burnuna doğru yolculuğa çıkmıştı. Kokusu, onun efsunlu kokusu bile aklını karıştırmaya yetiyordu. Yüreği nasıl da hasretle, aşkla, tutkuyla hızlanmıştı, bilemedi. Tişörtte hâlâ onun, içini kıyan egzotik kokusu vardı. Güneşin, denizin ve o sert sigaraların kokusu!

Lanet olsun yine sigara mı içmişti! Hâlbuki ona defalarca içmemesini kızgınca tembihlemişti. Bir daha derince içine çekti kokusunu... Ve bir şey daha hissetti. Adlandıramadığı ama güzel günleri, umutlu anları, tatlı büyüleri yüreğine fısıldayan bir ana ait koku...

Tişörtü sevgiyle okşayıp gülümseyerek bakarken bulunca kendini, budalalığına kızarak derhal sinirle onu kapıya savurup, dudaklarını büzerek yüzünü astı. Az sonra banyodaki işini halledip, yatağa yöneldi. Saat daha erkendi. Duştan çıktıktan sonra mutfağa geçip kahvesini yaptı ve elinde fincanla geminin kıç kısmına geçerek bir müddet oturdu. Sonra sıkılıp tekrar odasına dönerek, yatağına uzandı ve sadece biraz gözlerimi kapayacağım derken, yine uykuya daldı.

Birkaç saat sonra;

Scanned with CamScanner

"Hey uykucu, kalk artık öğlen olmak üzere... Bu kadar çok uyumak iyi değil."

Hazal başını oynatarak yüzünü gömdüğü yastıktan hafifçe kaldırdı. Ne ara uyuyakalmıştı ki? Bu hamilelik hep böyle yorgun ve bitkin yapıyordu bedenini ve Hazal bunu hiç sevmiyordu. Tabii bebeklerin ikiz olmasının da payı büyüktü.

"İstemiyorum, rahat bırak beni!" dedi, başını deve kuşu gibi yastığın altına sokarak, gözlerini sıkıca yumdu. Nazlı bedeni karnından sebep yüz üstü yatamasa da, yan yatarak ona sırt çevirebiliyordu. Saçları hâlâ nemliydi. Çok uyumuş olamazdı. Tam karanlığa dalıp tekrar uyumaya başlayacaktı ki, başının üzerindeki yastık ellerinin arasından sert bir çekişle havalandı. Hazal öfkeyle kısılmış uyku mahmuru mavişlerini kısarak, yüzüne dökülmüş saçlarını üfleyerek geriye ittirdi. "Lanet olsun sana, beni rahat bırakmanı söyledim, sağır mısın?"

"Yemek yemen lazım..." dedi Arda onun çemkirmelerini duymazlığa vurarak. Gözlerini şirince kırışan gül yüzünden, hafifçe şiş olan ve hâlâ hayal gibi gelen karnına çevirerek, "Bebeklerimiz acıkmış olmalı..." diye şefkatle söylendi.

"Dün gece yedim işte..."

Arda elindeki tepsiyi yanındaki komodine koyduğunda, Hazal başını yana çevirip koluna yaslayarak, kamaranın camından dışarıya bakmaya başladı. Yatak hafifçe sarsıldı. Ve daha ne olduğunu anlayamadan, beline kalın kollar dolandı. Hazal önce bir an donakalsa da, hemen kendini toparladı.

Elleriyle adamın kolunu ittirerek, "Çek ön ayaklarını üzerimden..." diye dişlerinin arasından tısladı.

"Karımsın...

"Ben senin hiçbir şeyin değilim...

"Kanıtım var..."

"Evet, o senin cezai ehliyetin olacak... Seni dava edeceğim..."

"Hazal inatçı tavrını bırakasan da, biraz cidden konuşsak..."

"Ne konuşacağız?" dedi dişlerini sıkarak adamın kollarının arasından döndü. Şimdi ikisi de yüz yüze bakıyorlardı. Arda koyu gözlerini bir an kırpmadan gül yüzünü izledi. Nemlenmiş hırçın gözlerine, kasılmış öfkeli gül goncası gibi pembe dudaklarına baktı. Özlem bu kadar yakıcı, teninde bıraktığı büyülü tılsımları bu kadar yıkıcı mıydı? Dokunmadan yanıyor,

Scanned with CamScanner

okşamadan istekle hazır hâle geliyordu. Arda genç kadının şakaklarına yapışmış altın parlaklığına bürünmüş perçemlerini kulağının arkasına koydu.

"Sen olmayınca gün doğsa bile karanlık oluyor, sen bakmayınca altın bile değersiz, çöp kutusundan farksız... Hazal seni kırdım, yıktım, çok eza ettim... Ama ben de yıkıldım. Doğru bildiğim yanlış oldu... Şu ana kadar kararlarımı hiç sorgulama gafletinde bulunmadım ama sen hayatıma girdiğinden beri, her sözümü haklı bile olsam denetler oldum. Kırmamak, üzmemek, acıtmamak istedikçe, en çok ben kırdım, en çok ben üzdüm... Aşkım..." dedi karısının yüzünü ellerinin arasına alarak, yüzünü ona yaklaştırdı." Bugün sevip yarına unutacak kadar değil, seni beyaza bulayıp yok edecek kadar sevdim... Bunu saklamadım ki... Ama kader..."

Burnunun üzerine dudaklarını dokundurmak isteyince, Hazal başını kıpırdatarak buna engel oldu. İçinden akan sıcak nehirlerin önüne bentler çekti, damarlarında kaynayan kanı buzlu denizlerin içine akıtmak istedi.

"O beyazı bile kirlettin sen... Çık!" dedi dişlerini sıkarak.

"Çıkmam, biraz daha yanında kalayım. Bırak sana bakmaya doyayım..." Adam durgunca baktı yüzüne ve cevap bekledi. Yüzünde gülerken bile bir hüzün hissettiren, gözleri bakarken bile uzaklara dalan, kırgın bir âşığın duruşu vardı üzerinde...

"Gözlerini görmeyi özledim Mavişim, lütfen."

"Çık." dedi Hazal koluyla yanaklarındaki eli düşürüp, derin derin solurken. Allah'ım nasıl bir acıydı bu? Sevmek, bazen söylenecek çok fazla söz varken, susmakmış! Ve Hazal susmaktan da, sevmekten de yorulmuştu. Adamı omuzlarından ittirdi.

"Hazal ne istiyorsun... Söyle yapayım ama yeter... Acıtma canımı, daha fazla yaralama benim değerli Mavişimi."

"Lanet olsun, neden daha fazla acıtıyor, daha çok kanatıyorsun o vakit? Madem kırmak istemiyorsun, o zaman bırakmanı, yok saymanı hatta beni terk etmeni istiyorum. Karşıma çıkmamanı, yüzüme bakmamanı istiyorum. Ne istiyorum, öyle ya. Babamın gözünde tekrar o masum kızı olmayı, sarılınca yüreğinin titrediğini, gözlerime bakınca gurur duyduğunu görmek istiyorum. Ailemin dilinde acınası Hazal olmamayı istiyorum... Ve lanet adımlarımı canım yanmadan atmayı istiyorum. Koşmak, zıplamak ve bacaklarımı dümdüz uzatırken canım yanmasın istiyorum." Arda nefesi kesilerek bakınca, Hazal gözlerindeki yaşları kirpiklerine takılarak devam etti. "Yüreğimi eski hâle getir, hayatımı eskisi gibi cennet olma-

Scanned with CamScanner

sa bile cehennem olmayan zamanına çevir, yüreğimde bıraktığın kırıklar gibi, bacağımdaki o keskin acıları yok et o vakit... Madem ne istersem yapacaksın, önce bunları yap..."

Adım attığı her an bacağı acımıyordu artık, yüreği daha da acıyor, anlıyordu. Ne sanıyordu! Eskiye dönmeyi mi, onca acıyı bir dokunuşla tüketip, bir bakışla yok saymayı mı? Ne bekliyordu? Kollarına atılmasını, yüreğine sokulup, acılar içinde kıvranırken gülmesini mi? Gecelerce, sesini kimse duymasın diye yorganların altına sığınıp ağlamasının telafisi yoktu, eli karnının üzerinde, yüreği bedenine dar geldiği zamanlarda bebeği için utancından kimseye yalvaramadığı zamanların, bebeğini kaybetmekten korktuğu o vahim zamanların tükenmez ezasının dehşeti benliğinden silinmiyordu. Bacağı alçılarda demir platinlerle çevrildiğinde, ona ölmüş gibi bakan babasına ve yüzüne hep bir hüzünle, acımayla ve az da olsa azarlamayla bakan annesinin içinde açtığı yaraya ek, can acısıyla ağladığı kadar yürek yıkıntısıyla savaştığı anları bir çırpıda unutmasını mı? O kadını seçmesini, onu yok saymasını, hayatını paylaşmaya dahi değer görmediğini unutmasının, hiçbir çaresi yoktu. Yüreği yaralanmamıştı, yüreği ölüme dokunmuş ve sessizce, acılarla, kırgınlıklar içinde yavaş yavaş yok olmaya mahkûm olmuştu.

"Bırak beni, yoksun bende artık sen... Gör." diye yalan söyledi.

Sözcükler kalbine bıçak gibi saplanıyordu Arda'nın. Ama acısını duymadı bile, o varsa, ondan gelen acı yok sayılırdı. "Mavişim, izin ver... Her şeyi onarayım, yeniden başlamak için savaşayım..."

"Yeniden başlayacakmış... Nasıl başlayacaksın? Görmüyor musun yollar tükendi. Sen benden sadece geleceğimi çalmadın. Ailemin gözündeki masumluğumu, hayata dair kurduğum umutlarımı çaldın." Yumruk olmuş ufacık titrek elleri, genç adamın omuzlarını buldu. "Bebeklerim senin yüzünden ölebilirdi. Hayata bir sıfır başlayıp, benim yaşadığım ezikliği yaşayabilirdi... Sen beni gözünü kırpmadan harcadın, yok saydın... İhtiyaç giderilmiş tuvalet kâğıtları kadar bile..."

"Hazal!" diye dişlerinin arasından susturdu onu Arda. Ama ne Hazal onu hırçınca yumruklamayı bıraktı, ne edepsizce küfürlerin eşlik ettiği aşağılamayı.

"Hazal lütfen, dur artık..." dedi genç adam tekrar korkuyla, onu kollarının arasına alarak. "Yeter, bebeklere bir şey olacak."

Hazal durdu ve incecik bileklerini sımsıkı kavranmış avuçların ar-

Scanned with CamScanner

sından çekiştirdi. "Uzak dur benden. Yaklaşma... Sen bakınca içim acıyor, sen dokununca canım yanıyor, seninle konuşunca nefesim kesiliyor, lütfen bana işkence etmekten vazgeç. Git..." dedi hıçkırıklara karışmış sesiyle.

Arda gitmek yerine onu daha çok kendine, kollarını narince titreyen bedenine sararak, hırçınlığı dinene kadar, içindeki öfkeyle harlanmış ateş usulca sönene kadar, kalbindeki harabelerde depremler kesilene kadar sarıldı ve sonunda genç kadın birkaç cansız çırpınmanın ardından kollarında uykunun en koyu hâline yenildi.

Arda sevdiğinin yüzünden saçlarını kenara çekip, başını göğsüne yasladı. Elleri hâlâ telkin ederek, arada cansız hıçkırıklarıyla kalkıp inen omuzlarını okşuyordu. Onun küskün dudaklarından sızarak ufacık çıkardığı sesler, adamın yüreğine kocaman ateş topu olarak yağıyordu.

Hazal uyandığımda odada yine tek başınaydı. Yatak odasına dolan parlak gün ışığı göz kapaklarından içeriye haince süzüldü. Genç kadın içgüdüsel bir hareketle elini yan tarafa uzatıp, birkaç saat önce kızarak, küfrederek birlikte uyuduğu sıcak bedeni aradı. Eli geniş yatağın kaliteli buz gibi boş kenarına değdiğinde, birden gözlerini açtı. Bütün güzelliklerin bir anda çirkin gerçeklerle yer değiştirdiğini hatırlayabilmişti. Başı çatlıyordu ve bedeni dayak yemiş gibi ağırlaşarak yorgunluk hissi sunuyordu. Belki de bu, yaşadığı fiziksel ve duygusal savaşın bir sonucuydu.

Az da olsa topladığı enerjiye, bütün gün onunla savaşması için ihtiyacı olacaktı. Odasından çıkıp dolaşmaya başladı. Ve gördüklerine inanamadı. Hayır, şu anda burada dururken, bir koya demirlemiş olan onların yatı değildi. Akşam olmak üzereydi. Kaç saat uyumuştu ki? Karnı da açtı. Bunu umursamadı. Bakışlarını etrafta gezdirdi. Kimsecikler yoktu. Yattan inip sahile geçtiğinde, bakışlarını etrafta gezdirip, Arda'nın bir köşeden kükreyerek çıkmasını beklerken, onu oğluyla sahilde kumdan kale yaparken görmesi, şok geçirmesine neden olmuştu.

Arda üzerindeki ıslak şortuyla dizlerinin üzerine çökmüş, ufak bir çocuğun ciddiyetiyle oğluna kalenin nasıl yapılacağını anlatıyor ama yapmasını pek beceremediğinde, Ayhan kıkırdayıp durarak onun otoritesini sarsan cinsten direktif veriyordu. Bir an yüreği boğazına düğümlenen Hazal, onların bu şahane hâline gülümsedi. O anda karnında bir kıpırdama meydana gelince, aklı başına geldi. Tüm iyi niyetini derin dehlizlere gömdü, üzerinde su çekip her şeyi yok etti. Arda oradaysa, bakışlarını etrafta gezdirdi. Yoo, bu şeytanın çağrısıydı... Uyamazdı değil mi?

Scanned with CamScanner

Ama uymuştu!

Yarım saattir ayağı yanmış kedi gibi boş adayı dolanıp duruyordu. Her yer birbirinin aynı gibiydi. Sanki az önce buradan geçmişti! Yok canım geçmemişti! O ağacın dalları biraz daha gürbüzdü. Bununki ama bununki de gürbüzdü... Hem o kayalığın uzun burnunu havaya kaldırmış Küstah Arda'ya benziyordu. Yok ya, her ağaç birbirine benzerdi. Tıpkı zencileri hep aynı sandıkları gibi ya da zencilerin, beyazların birbirine benzediğini iddia ettiği gibi... Homurdanarak yürümeye devam etti.

"Yürüyerek çok fazla uzağa gidemez." diye düşündü Arda. Giderken gördüğü hâlde durdurmadığına inanamıyordu. Ayak izleri sahilin sol tarafına doğru uzaklaşıyordu az önce baktığında. O tarafta zarar verecek hiçbir şey yoktu. Canı yanmazdı. Biraz dolaşır, akıllanınca geri dönerdi. Sadece kayalık bir sahildi. Herhangi bir tehlikeyle karşılaşması imkânsızdı. Er veya geç dönüp, geri gelecekti.

Arda sakince, ona müdahale etmeden kafasını boşaltmasını sağlayacak ve sabrederek bekleyecekti. Evet, burada oturacak ve bekleyecekti. İçini çekerek bir sigara daha yaktı. Günün birinde şu zıkkımı da bırakması gerekiyordu ama şu anda en az İnat Kraliçesi Hazal'a ihtiyacı olduğu kadar, bu zıkkıma da ihtiyacı vardı. Dişlerini aralamadan bir küfür savurup, gözlerini ayak izlerine dikti. Ayın yükselip etrafı aydınlatmasına daha saatler vardı. *'Umarım karanlığa kalmayı düşünmez ve korkmaz'* diye düşündü. Ona ders vermekten her an vazgeçebilirdi. Kaçamayacağını kanıtlamaktan şu vakit vazgeçmesi, an meselesiydi. Onun olduğu yerde, öyle çok şeyden korkuyordu ki Arda, sanki her an göz bebekleri titrese kalp krizi geçirecekti... Yağmurdan, depremden, aklına hayaline gelmeyen tüm felaketlere onsuz yakalanmasından ve korkmasından korkuyordu... Bir tek onu sevmekten korkmamıştı. Belki de onun peşinden gidip baksa iyi olacaktı. *'Budalalık etme, sabret biraz daha, gelecek daha yarım saat bile olmadı.'* dedi kendi kendine.

"Ka-kamım acıktı... U-uyuyan Gü-güzel gelmeye-cek mi ba-baba?"

"Gelecek oğlum, birazdan burada olur..."

"Bu-burası u-ufacık yer..." dedi avuçlarının içini göstererek. "Na-Nasıl kayboldu ki?"

"Kaybolmadı, sadece inat ediyor...

"Sa-sana ço-çok kızmış... Onu üzmüşsün... Ağ-ağladı hep... dur-dum."

Scanned with CamScanner

AŞK SERİSİ - 1

Arda oğlunun omzuna kolunu uzatıp, onu göğsüne çekti. "Biliyorum... Ben de artık üzülsün istemiyorum. Üzmeyelim onu..."

Ayhan başını kaldırıp babasına ciddiyetle baktı. "Ü-üzersem kı-kızar mısın?"

Arda oğluna gülümseyerek, saçlarını okşadı. "Kızmam ama o üzülürse, ben de üzülürüm. Benim üzülmemi ister misin?"

Ayhan bilmiş bir gururla göğsünü şişirdi. "Er-Erkek adamlar, kimseyi üzmez... Amcam de-deki, o iyi biri. U-uyuyan Güzeli Sev..."

Ayhan babasına soru soran gözlerle bakınca, Arda iç geçirdi. Gülümsedi. Bu gururlu bir gülücüktü. "Çünkü Uyuyan Güzel, sevilecek birisi." diye yanıtladı.

Telefon çalınca Ayhan yerinden fırladı. Heyecanla "Sa-Saniye a-arıyor beni..." diyerek koşarak içeriye yöneldi.

Arda bakışlarını sahile çevirerek, kollarını kaldırdığı dizlerine yasladı. Yeni yaktığı sigarasından derin bir nefes daha çektikten sonra, öfkeyle denize fırlattı. Onun peşinden gitmeyecekti. Meraktan deliye bile dönse, burada sakince bekleyecekti. Saatine yine baktı. Otuz sekiz dakika olmuştu. Ona hiç olmazsa bu kadar iyilik yapmak zorundaydı. Kafasını dağıtmalıydı.

Hazal bakışlarını sonsuz gibi duran ufka dikti. Kumların üstünde doğrulup, sırtını küçük kayalardan birisine yasladı. Kıyıya çarpan dalgaların ve hafif rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyordu çevrede. Hava serinlemeye başlamış, güneş alacalı renklerini kuşanarak batmak için hazırlığa geçmişti. Yanağına süzülen yaşları, bir çocuk saflığında kollarına sildi. Eğer ağlamayı bu kadar sık alışkanlık hâline getirecekse, yanında kâğıt mendil ya da annesinin dantelli mendillerinden birisini taşımayı da unutmamalıydı. Yoksa kollarında, bebekler gibi pasaklı lekelerle dolaşacaktı. Bu iğrençliğe burnunu kıvırdı. Birkaç hafta boyunca sık sık ağlayacağı belli olmuştu, o yüzden mendil taşımayı da ihmal etmemeliydi. "Kimi kandırıyorum?" diye deli gibi kendine söylendi. Birkaç hafta değil, aylar, hatta yıllar boyunca ağlayacağı aşikârken, kendini neden teselli ediyordu ki! Belki de hayatının sonuna kadar gözyaşları kurumayacaktı. Bu adamın onu bırakacağını sanmıyordu. Belki de bırakırdı. Neden bırakmasın! Hep sıkılınca bırakmıyor muydu? Koluna gözlerini sildi yine. Artık göz kapakları ağlamaktan tahriş olmuştu. Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu. Birkaç dakika da olabilirdi, birkaç saat de. Sonunda ağlamaktan ve boş boş adayı dolanmaktan yorgun düşerek başını, dizlerinin üstüne yaslayıp, farkında olmaksızın uykuya daldı.

Scanned with CamScanner

Arda sonunda arkasındaki oturduğu taşın üzerinden kalktı. Onu orada, öyle uyurken izlemeye içi el vermiyordu. Hiç farkına bile varmamıştı izlediğinin. Güneş ufukta yarıya kadar çekilmiş, muhteşem bir görsel oluşturmuştu. Alacalı, mor, turuncu, kırmızı, sarı renklerini genç kadının üzerine ödünç vermişti. Hazal garipçe titredi ve tehlikede gibi irkildi. Uyku mahmuru gözlerini araladığında, kumların üstüne düşen karanlık gölgeyi fark etti, yavaşça ağrıyan başını kaldırdı. Yüzü gölgede olduğu için ne düşündüğünü anlayamamıştı. Zaten umrunda da değildi.

"Git buradan. Yalnız kalamayacak mıyım ben..."

"İkindi vakti geldi Hazal. Akşam olacak, hadi gel..." Duruşu hükmedici, sakin sesi, sabırlı, hatta nazikti.

"Hangi cehennemin dibine getirdin beni? Her yer birbirinin aynı. Çıkış yok. Ve ben oraya bir daha asla dönmeyeceğim. Gideceğim buradan." diye cevap verdi soğuk bir sesle. Sonra sessizce kendisini kutladı.

"Ne yapacaksın Hazal, gemilerin dikkatini çekmek için ateş mi yakacaksın?"

"Evet, neden olmasın... Yeter ki sen yanımda olma, ben burada kalmaya bile razıyım."

"Acıkmadınız mı? Hadi inadı bırak, bebeklerimizi böyle rencide etmeye hakkın yok... Çocuklar acıkmış olmalı... Zararlı bu kadar aç kalmak size..."

"Ben..." dediğinde Hazal, karnının açlıktan ağrıdığını fark ederek dudağının kıyısını dişlerinin arasına aldı kısacık bir an. Sonra hemen atılarak "Acıkmadık biz..." dedi ve karnı sesli bir biçimde guruldadı.

"Niye, sen kendinden yemlilerden misin?"

"Ukala... Ben kuş muyum?"

Arda iç geçirerek artık sönmek üzere olan ufukta kaybolmayı neredeyse tamamlamış güneşe baktı. Yaşattığı kötü anları düşünerek, acı çekmemeyi, sakin davranmayı öğrenebilecekti belki sonunda. Ama içinden bir ses, her şeyin bu kadar kolay olmayacağını fısıldıyordu.

"Geceyi böyle dışarıda geçiremezsin, akşam serin olur burası... Yok, eğer niyetin buysa, sana çadır kurayım... Yemeği burada yiyebiliriz." dedi inadını sürdüren mantıklı bir sesle. "Her ne kadar sıcak bile olsa, bu mevsimde gece hava serin olur. Deniz çeker insanı. Üstündeki kıyafet de buna uygun değil. Hadi inadı bırak, gel benimle." Gözleri kısacık şortun açıkta

Scanned with CamScanner

bıraktığı uzun beyaz bacaklarda, soğuktan ürpererek tüyleri diken diken olmuş çıplak kollarda dolaştı.

'Kahretsin!' dedi bunu fark eden Hazal içinden. *'Canın Cehenneme.'*

Kendi derdine öylesine dalmıştı ki, üşüdüğünü bile fark etmemişti. "Ben burada kalacağım! İlla birisi bu koya uğrar. İlk gelenlerle gideceğim." Sesi bu sefer şımarık bir çocuk gibi huzursuz çıkmıştı. Kaprisli bakışlarını arkalarındaki boşluğa çevirdi.

"Ayı ya da kurt yoktur belki burada..." diyen adam sinsice kızın içine korkuyu peydahlıyordu. "Ama yırtıcı kuşlar ve hayvanlar illaki vardır." Onun ürkekçe attığı bakışlarını takip ederek, "Mesela gece sen uyurken, denizden çıkagelen bir yengeç ayak parmaklarını yakalayabilir. Sonra toprağın altından bir akrep çıkabilir... Onun, şortunun içine girdiğini anlayamazsın bile. Ha bir de..." dediğinde Hazal yerinden huzursuzca kıpırdanarak "Lanet olasıca şom ağzını ne zaman kapatacaksın... Erken doğum yaptığımda mı?" diye haykırdı. Birden kendisini tutamayıp ürperdi. Etrafı kolaçan eden ürkek bakışları daha korkak ve kuşkucuydu bu sefer.

"Ben alt ederim bu söylediğin mahlûkları gitsene... Burada kalacağım. Gerekirse hiç uyumam."

"Hayır kalmayacaksın! İzin vermiyorum! Benimle hemen şimdi gelecek ve yemek yiyip, biraz dinleneceksin. Şımarık bir bebek gibi davranmayı kes."

Genç adam kararlı bir tavırla ona elini uzattı. Hazal o güçlü ve tecrübeli ellerin, dün gece ve sabah ağladığında vücudunda nasıl telkin ederek dolaştığını hatırlayınca, birden başı döndü. Ama bu çılgınlık anı kısa sürdü. Arda eğilip tam elini kavrıyordu ki, Hazal derhal geriye çekilerek biraz uzaklaştı. "Sakın bana dokunma adi herif! İkide bir fırsat buldukça dokunmana izin vermiyorum." diye bağırdı.

Arda dişlerini sıkarak iç geçirirken, elini geri çekti. "Pekâlâ, inat abidesi! Direnmekten vazgeçip benimle geri dönmeyi kabul edersen, oğlum orada tek kalmamış olur. Acıktı çocuk ve hava kararıyor korkabilir... Bu kadar vicdansız değilsindir eminim... Hadi kalk. Hem, eğer şimdi gelip karnını doyurursan ve biraz dinlenirsen, ne istiyorsan o olacak.""

"Pazarlık etmek için, biraz geç değil mi? Hani bir nikâh defteri imzası kadar geç..." Arda onun asıl kırgınlıklarından birisinin, izinsiz evlenmesi olduğunu biliyordu.

"Biliyorum... Sana nasıl ulaşacağımı bilemediğimden yaptım bunla-

Scanned with CamScanner

n ve sen beni doğrulayarak bu fikrimde yanılmadığımı kanıtlıyorsun. Eğer bunu yapmasaydım benimle evlenmezdin. Hazal kendimi anlatmama hiç yardımcı olmuyorsun. Konuşmama ve af dileneme..." Katı sesi yumuşamıştı. "Benimle yata gel Mavişim. Söz veriyorum, seni yalnız bırakacağım. Ve ne dersen yapacağım."

Hazal bakışlarını genç adama inanmak için çevirdiğinde, Arda devam etti. "Eğer söz dinlersen, sabahleyin uyandığın zaman da, istediğin yere götüreceğim seni. Yeter ki inadı bırak, bebeklerimiz açlıktan civciv gibi kalacak." Hazal yanındaki ufak poşeti çıkarıp genç adama gösterdiğinde, Arda gülmekten kendini alamadı. "Ama onlar bisküvi, çok faydalı şeyler değil..."

"Olsun, aç kalmadılar ya sen ona bak..."

"Tamam, bakarım .. Sen yeter ki gel yemeğini ye, ne istersen o olacak."

"Sadece havaalanına gitmek istiyorum."

Genç adam başını salladı. "Tamam, yarın öğlene doğru yola çıkarız .."

"Sabah olması tercihim ve mümkünse yalnız."

Genç adam elini uzattı, Hazal eline vurarak ellerini yere yaslayıp, kollarından güç alarak ayağa kalktı. Fakat kalktığı an, saatlerdir aynı pozisyonda kalmaktan dolayı bacakları uyuşmuş, küçü neredeyse dümdüz olmuş ve kuyruk sokumu acıyordu. Bacaklarını kıpırdatmak isterken, bir an sendeler gibi oldu. Arda panikleyerek derhal onu tutmak için elini uzattı. Hazal bunu erken fark ederek derhal toparlanıp, ani bir refleksle dengesini koruyarak "Uzak dur!" diye çemkirdi. Bacakları kırılsa bile, kuyruğunu titretmeden dik tutan hırçın bir kedi gibi vahşiydi. Onun hafifçe dokunuşuna bile, tahammülü olmayacak haldeydi. Bakışlarını etrafta dolaştırdı. Bir gece daha bu kazulet herifle aynı çatı altında, aynı göğü paylaşıp, nefesinin eşliğinde işkence çekeceği belliydi. Gözlerinin gerisi acımaya başladı. Gerçi ağlama krizini atlatmıştı ama her an yeniden başlayabilirdi. Onun önünde ağlamak da isteyebileceği en son şeydi. Hazal ellerini karnına sararak, gurultuyan midesinin sesini bastırmaya çahştı.

Genç adam durakladı. İnceleyici bakışları bedeninde dolaşarak "İyi misin?" diye elini uzattı. Hazal gerileyerek kaçınca "Yemeyeceğim seni .. Sadece yardım etmek istedim..." diye konuyu alaya almak istemişti Arda ama aslında onun bu uzak duran tavrından çok fazla yaralanmıştı. Hata etmişti ama affedilmeyecek bir hata yapmamıştı ki!

Dumanları tüllü çalınan komşu evi gibi hiddetliydi gönül kapısı komşum...

Scanned with CamScanner

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kalabalık düşünceleri, gözlerini yoracak kadar fazla ve kulakları tırmalayacak kadar uğultulu olunca, derin derin soludu. Kapının kısık yerinden içeriye bakan genç kadın, gözlerini irice açtı. Dişlerini sıkarak arkasını dönüp, öfkeyle onu seyreden adama sert bir bakış attı.

"Buradan hemen gitmek istiyorum..." dedi huysuz bir homurtuyla...

Arda kollarını göğsünün altında bağlamış, bakışlarını eğlenceli ışıltıların yarenliğinde genç kadının kızgınlıktan kızarmış yüzüne çevirmişti.

"Dışarıya mı çıkacağız?" dedi eğlenen bir tutumla.

"Çıkacağız evet ama bu evin sınırlarından değil ülkeden çıkacağız..." dedi Hazal muzır ama sinirli bir hınlikle. Artık işi iyice dalgaya vurmuştu. Çünkü ne derse desin bu yobaz adamın entrikalarla dolu fikrini değiştiremiyordu.

"Bunu şimdi yapmazsan, bir daha asla yapamazsın!" dedi Arda, sert bir üslupla uyararak.

Hazal ellerini yanlarında yumruk yaparak, yüzüne kezzap dökülmüş dünya güzeli dehşetiyle "Seni lanet herif, onları nasıl çağırırsın?" diye ayağını hırçınca yere vurdu ve bacağı sızlayınca can acısıyla gözlerini sımsıkı yumarak, dişlerinin arasından isyanla inledi.

"Önünde sonunda olacaktı... Sıcağı sıcağına olması en iyisi!"

"Ben onların yüzüne nasıl bakacağım? Her seferinde utandırıp duruyorum. Ben gelmiyorum. Hatta şimdi buradan derhal gidiyorum..." diyerek kapıya atıldı. Ve elleri sert bir tutuşun esaretine yenilerek, kendisini nazikçe girişe çekilirken buldu. Daha, "Ne yapıyorsun?" adı altında

Scanned with CamScanner

isyankâr olmaya fırsat bulamadan, kendisini girişe geçmiş buldu. Hazal gördüğü kişilerle salon kapısının girişinde donup kaldı. Nefesi ciğerlerinden çekilmiş, yüzü utancından kırmızının en koyu hâline, bordoya dönmüş, gözleri çoktan ayak uçlarına dikilmişti.

Elini genç adamın elinden çekiştirdiği hâlde koparmayınca, bunu yapmaktan vazgeçti.

Kimsenin yüzüne bakamıyordu. O susuyordu ya, herkes susmuş, gözler pürdikkat onlara kilitlenmiş, sözler dillere saklanmış, imalar unutulmuş, sitemler geri plana atılmıştı.

Arda, onları salonda bekleyen kalabalığa çevirerek bakışlarını, boğazını temizledi. "Kusura bakmayın, biraz beklettim..." dedi gülümseyerek ve sonra bakışlarını yanındaki, suç işlemiş psikolojisine bürünen karısına çevirerek, "İnatçı bir ufaklık beni hayli zorladı..." diye tatlıca sitem etti.

Kenan Bey başını geriye atmış, sorgucu bir tutumla bakışlarını kızına ve damadına çevirmişti. Affetmez bir tutumla "Hanım, tamam gördük göreceğimizi, hadi gidiyoruz." dediğinde tam bir adım atmıştı ki, aynı anda hem Arif hem Selin Hanım öne çıkarak, yolunu belediyenin istimlâk duvarı gibi kapamıştı. Selin Hanım kocasının kolunu çekiştirerek onu yerine mıhlarken, yüzünde gerçekçi bir tebessümle kızına baktı. Rengi çekilmiş, ellerini önünde utancından bağlamış, ezile büzüle duran kızına üzülerek iç geçirmişti.

Bu işkenceye daha fazla dayanamayarak "Hazal, iyi misin annem?" diye anlayışla sordu.

Hazal utançtan kıpkırmızı olan yüzünü saklayan saçlarını geriye dahi atmadan, başını olumsuz anlamda salladığında, Seçil yengesi yine ve yine her zamanki gibi patavatsızca "Kız, yumurtasını kırmış tavuklar gibi ne başını saklıyorsun milletten... Hoş geldin demek yok mu cadı?" diye ortamdaki gerginliği koparark, az da olsa insanların tenini geren statik enerjiyi bertaraf etmişti.

Ve Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, önünde dikilen gölgeye bakarken, annesi kollarını boynuna dolayarak, şefkatli sesini kulağına soludu.

"Başını kaldır kızım... Burada seni yargılayacak en son insanlar dahi barınmıyor... Biz senin aileniz..." dediğinde güç verircesine, sımsıkı sarıldı evladına.

Ama Hazal korktu bu düşüncelerin seyrinden. Başını kaldıramadı...

Scanned with CamScanner

Ve yüzü yumuşacık ellerin sıcacık şefkatine bulanarak hafifçe kaldırıp, göz kapaklarını kaldırması sabırla beklendi.

Hazal utana çekine kaldırdığı titrek kirpiklerinin arasından mavi gözlerini ilk, annesinin sisle gölgelenmiş güzel gözlerine çevirdi.

"Özür dilerim..." dedi titrek sesiyle hıçkırırcasına. "Sizi üzmek istemedim..."

"Üzmedin..."

"Kırmak, parçalamak, yok saymak da istemedim... Olaylar tamamen benim dışımda gelişti..."

"Kırmadın, aksine sen hep bizim gurur kaynağımız oldun... Evladımız, canımızsın..."

Hazal bakışlarını yana çevirmeye korkuyordu. "Başınızı, yine yere eğdim. Rezil ettim sizi istemeyerek..."

"Etmedin. Bence..." dedi Selin Hanım bakışlarını damadına çevirerek, hafifçe baş salladı. Kızının yanağını yıkayan gözyaşlarını silerken gülümsedi. Bu, kırgın bakışları tamamlayan buruk bir gülümsemeydi. "Sonunda doğru olanı yaptınız..."

Ve Hazal bu sözlerle başını yukarı kaldırıp, buğulu gözlerini minnetle annesine çevirdi. "İsteyerek yapmadım valla... Bu sefer ben bir şey yapmadım..."

"Yapmadın tabii..." dedi babası huysuzca homurdanarak. Bakışları evin duvarlarında dolaşırken, cebine koyduğu elinin içinde bozuk paralarını şıngırdatıyordu.

Hazal çekinik bakışlarını babasının ona dönen gözlerine çevirdiğinde, hiç beklemediği destek yan tarafından geldi.

"Onun suçsuz olduğunu benim kadar, siz de iyi biliyorsunuz Kenan Baba... Dilerseniz daha fazla üzmeyelim, bu konuyu artık kapatalım... Bebekler ve onun sağlığı için..."

Ve tüm gözler Arda'yla cebelleşen bakışlar atan Kenan Bey'e çevrildi. Yaşlı adam sadece baktı. Konuşmadan, azarlamadan, üzerine atlayıp bir yumrukta yere sermeden öylece baktı. Şaşılacak şeydi. Acaba kıyametin kopacağını hangi günümüz fetvacısı hocadan öğrenmişti!

Donuna doldurmuş bebe gibi kıvranan Hazal, ürkekçe baktı babasına. Acaba arkasında, babadan kalma çifteliyi mi saklıyordu? Yoksa yeni bir silah mı almıştı? Eyvah, daha beterini yapabilir miydi? Lanet olsun, neden bu kadar sakindi de şiddet yanlısı değildi. Mesela çenesine okkalı bir yum-

Scanned with CamScanner

rak vurmuyordu, hayalarını tekmeleyerek biricik prensesinin itibarını zedelediği için intikamını almıyordu. Ya bu adam sinirlerini aldırmıştı ya da Hazal buraya gelirken uyuyakalmış, kâbus görüyordu!

Hazal bu düşüncelerle babasına bakarken, o yana dönerek "Ben bahçeye çıkıyorum hanım, hava alacağım." diyerek kapıya yöneldi.

Arda karısının elini çekiştirdiğinde, herkes gibi Hazal da bakışlarını babasının arkasına mıhlamış hâlde donup kalmıştı.

"Hazal..." dedi Arda usulca "Misafirlerimizi ayakta mı tutacağız?"

"Misafirlerimiz?" dedi Hazal şaşkınca adama bakarak...

"Biziz şaşkın!" dedi Seçil yengesi şirince kıkırdayarak. Minimini vücuduna göre bacaklarını tuhaf bir surette açarak, kendinden emin olan öyle azametli bir yürüyüşü vardı ki, Hazal bile onun desteğine sığındı. Yanlarına doğru bir adım attıktan sonra durdu Seçil yenge, nutuk verir gibi elini sallayarak "Hoş geldin demek yok mu civciv?" diye sordu.

Ve Hazal onun elini öpüp –yani zorla öptürülüp- sertçe kucaklandıktan sonra annesiyle biraz hasret giderip, abisinin kızgın bakışlarına ve seven tavrına maruz kalıp, omuzlarını düşürdü ve isteksizce içeriye yöneldi.

Birkaç saat sonra işkence gibi geçen çekingen bir sohbetin, buz gibi gergin ve zoraki bir oturuşun ardından, içilen kahveler ve yenilen meyveler nihayetinde sonlandırıldı. İsteksiz Kenan Bey bile ikna edilerek herkes odasına geçmek için ayaklandığında, Hazal ise şaşkın ve garip bir hâlde homurdanarak annesini azarlayan babasına bakıyordu. Hayır, şimdi Hazal gerçekten evli barklı bir kadın olarak, kanlı bıçaklı oldukları babasını evinde ağırlayacak ve gecenini bir yarısı o kocasını hunharca katletmeyecekti öyle mi? Bu işte bir yanlışlık vardı! O sırada kapının girişinde dikilen Saniye Hanım;

"Selin Hanım, odanız hazır, isterseniz bir eksik var mı diye bakalım?" diye manidar bir bakış atarken, eh eşek olmayan Seçil yenge bile bunu anlayıp, onları yalnız bırakması gerektiğini bir zahmet kavradı. Yalandan esneyerek yerinden kalktı. Uykuculukla elini ağzına kapattı. Ama bunu otuz iki dişini gösterip, ağzını yayarak esnedikten sonra yapması garipti.

"Aman ne aksiliği dünür, kıvrılırız bir yere işte..." diyerek yarı uykuluymuş gibi duran hâlde yanlarına yanaşıp "Bizim oda nerede?" diye sormuştu bile. Herkes odasına çekilince, Saniye Hanım yine salonda belirerek "Oğlum, bir isteğiniz var mı? Ben eve geçiyorum." diye sordu.

Scanned with CamScanner

"Yok abla, teşekkürler. Sana hayırlı geceler..." dedi Arda düşünceli karısına bakarak.

"Ayhan uyudu ama yoklamayı unutma." diye tembihledi kadın gitmeden evvel ve ardından bahçe kapısının kapanma sesi duyuldu. Ortamda bir sessizlik oluştu. Hazal gergince, sanki ilk defa görüyormuş gibi içeriyi inceliyordu.

Arda karısının tepesine dikilip "Yatmayacak mısın?" diye gözleri ışıldayarak sordu.

"Ben uyku özürlüyüm... O dediğinden yapamıyorum..." diye kafa tuttu Hazal bakışlarını ilerideki televizyon ünitesine odaklayarak...

"Hazal, illa inat edeceksen yukarıda bolca edebilirsin... Yok, ille de beni kucağına al diyorsan, o başka... Ama bunu annenler burada olmadığı zaman yapsak daha iyi olur sonra mahcup olup yine bana kızarsın..."

Lütfetmişti Bay Zorba! Hazal yerinden oflayarak kalktı. Ona sert bir bakış atarak merdivenlere yöneldi. "Hangisi?" dedi kabaca.

"Sence?" dedi Arda sinsice...

Hazal birden merdivenin başında durunca, Arda onun dönmesine müsaade etmeden ellerini beline yaslayarak merdivenden ittirirken "Korkma Mavişim, seni rahatsız etmeyeceğim..." diye ona güvence verdi.

"O zaman bırak." dedi Hazal kolundaki eli silkeleyerek "Ben kendim giderim, bodyguarda ihtiyacım yok."

"Belki yolu kaybedersin dedim..."

Hazal dişlerini sıkarak odaya yanaştığında kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu. Arda kapıyı açtığında ise yutkundu. Sanki mazi inat eder gibi, gözlerinde canlanıyordu.

Arda kapıyı usulca açtığında, Hazal büyük yatak odasına ürkekçe girdi. Her şey bıraktığı günkü gibi aynı ve onca gün geçmemiş gibi yepyeniydi.

Bakışları odanın her bir köşesinde garip bir merakla gezindi. Bakışları yatağa kaydığında, mazi gözünde canlandı. Hasta olduğunda Arda'nın ona titizce bakması, onları kontrole gelen doktoru kıskanması ve Arda'nın onu gıdıklarken yüzüne hapşırması... Ruhu öyle bir anda yakalandı ki, savunması zayıflamış dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi.

Arda'nın elleri ceplerinde, bakışları karısının yüzündeydi. Hazal bakışlarını üzgünce önüne çevirdi. Dertli başı eğildi, kırgın boynu büküldü. Gözleri dolu dolu oldu. Arda ellerini ceplerinden çıkardı. Hazal'a yaklaştı fakat genç kadın bunu algılayınca, ürkekçe bir adım geriledi.

Scanned with CamScanner

"Çok güzel günlerdi... Göremedim o zamanları... Ama ne zaman bu odaya girsem, kulağımda hep senin neşeli kahkahaların olurdu. Elimi sürdüğüm her nesnede senin elinin izini aradım. Seni hayal ettim çok kez. Nefeslerini, dokunuşlarını, gülüşlerini, konuşmalarını... Hatta hoplaya zıplaya indiğin merdivenlerdeki ayak tıpırtılarını duyumsadım çok kez. Nasıl bakıyordun şu köşede bana. Ya da gözlerin ışıldarken, yüzün kızarırken nasıl bakıyordun bu odaya diye... Biz hiç özgürce yaşayamadık birbirimizi bu evde. Ben o zaman kördüm, sen çok fazla masum ve ürkek... Ama yine de... Ben hiç unutmadım Mavişim, yaşadığımız hiçbir saniyeyi, anıyı, dokunuşu, sözü unutmadım..."

Tam karısının önünde durdu. Hazal yutkundu. Arda ona sarılmamak, yanaklarını okşayarak öpmemek, saçlarını koklayarak derin derin solumamak için kendiyle savaştı. "Bir şey var sende... Çözemediğim bir şey... Ama bulamıyorum. Tenim gıdıklanıyor, parmaklarım karıncalanıyor sana dokunduğum vakit. Beni nasıl bu hâle getirdin, nasıl başardın bunu ya da nasıl büyüledin benliğimi anlamıyorum! Seni düşündüğüm vakit yüzümde bir gülücük, dokunduğunda tenimi titreten, kanımı kaynatan sonsuz bir enerjiyle doluyorum apansız. Sen yanımda olduğun zaman, güne keyifle başlayıp, keyifle bitiriyorum. Çok zaman sonra aşka küskün yüreğimde yeniden kelebekler uçuyor sen yanımdaysan... Düşünüyorum ama sana bile anlatamıyorum. Bir şey var sende, adını koyamadığım bir şey ama içimde adını bulduğum bir eylem... Nefes gibisin, damarlarımda dolaşan kan gibi, gözlerime çizilmiş resim gibisin mesela... Nereye baksam seni görüyor, kiminle konuşsam sesini arıyorum... Kime baksam sen oluyor Hazal, ben herkeste seni arıyorum. Sen olunca, başka hiçbir şey umrumda olmuyor." derken iç geçirdi. "Seni hep buraya gelinliğinle gelirken hayal ediyordum. Ben ki evlenmeye karşıydım ama ilk defa duvaklar ardında seni göreceğim diye heyecanlanıyordum. Gözlerine doyasıya bakacaktım, özgürce dokunacaktım tenine ve sen ilk defa burada nasıl dokunduysan kalbime, yine burada sonsuza kadar yanımda, benim olacaktın..." Hazal'a uzandı ama Hazal geriledi yine. "Sen de unutmadın o günleri, değil mi?"

Arda umutla karısının cevap vermesini beklerken, Hazal onun yüzüne bakmaya çekiniyordu. Unutmamıştı elbette ve onun hatırladığını, gözlerini okumasından çekindiğinden susuyor ve gözlerine bakmıyordu. Çünkü bakışlarıyla gerçek duygularını açığa vuracağını biliyordu. Herhâlde Arda onun birden bu kadar değişmesinin nedenini kolaylıkla anlayabilirdi. Son birkaç aydır kendini yalnız yaşamaya iliştirmişti. Ya da en azın-

Scanned with CamScanner

dan öyle olduğunu sanmıştı. Fakat şimdi Arda varlığıyla onun acizliğini yine gözler önüne seriyordu. Hazal, Arda olmadan hiçbir şeydi...

Uzayıp giden bir sessizlik oldu. Bu sessizliği bozan genç adamın sorusuydu.

"Sen hiç sevgilinle el ele tutuştun mu?"

Hazal buğulu bakışlarını kocasına çevirdi.

Arda yüzünde açan güneş gibi gülümsemesiyle baktı. "Ben tutuştum... Çok başkaydı... Titriyordu buz tutmuş ufacık elleri, nefesleri bile savruktu ilk dokunduğumda sevdiğimin. Mahcuptu, ürkekti, tenine ilk dokunan erkek olduğum için, o anki sevincimi tarif edemezdi hiçbir duygu... Ben ilk defa senin elini tuttum sevgilim, tıpkı senin gibi... Masumca, yüreğine attığım adımla birlikte, çıkarsız olarak dokunmadan ilk defa seni sevdim... Ve sen de ilk defa benim elimi tuttun sımsıkı bir ömür bırakmamacasına... Şimdi ellerin bensiz yalnız kalmıyor mu?"

"Tutacak ele gerek yok, cebime koyar gezerim sorun değil, o da gayet güzel ısıtıyor ellerimi... Ve yalnızlığımı gideriyor benim kırgın yanım." derken alaycı olmaya çalışan Hazal'ın artık göz bebeklerine sığınan yaşlan tomur tomurdu.

Gülümseyen Arda cebinden telefonunu çıkarıp haylazca gösterirken "Peki... Sen hiç cep telefonu müziği eşliğinde dans ettin mi sevdiğinle?" dedi pes etmeyerek.

Hazal, o günü anımsadı... Paris'teki otel odasında geçirdikleri günü... Nasıl da şaşkınca sormuştu bu soruları ona...

"Peki! Sen hiç sevgilinle el ele sahilde dolaştın mı Arda? Ya da sinek ısırmasın diye ona gömleğini verdin mi?" Saçma sapan sorularına bir yenisini daha eklemişti. Ses tonundaki şımarık tını adamın sabırsızlanmasını sağlamıştı.

Ve Arda o gün kızı azarlayarak ***"Hazal... Ne oynuyoruz? Senli, benli soruların anlamını çözmeye mi başladık? Hayır, sevgilimle hiç sahilde yürümedim... O zımbırtının müziğiyle de dans etmedim... Oldu mu?" diye çıkışmıştı.***

Hazal daldığı kuyudan, elinden nazikçe çekilerek uyandırıldı ve kulağını dolduran Rafet El Roman'ın buğulu sesi eşliğinde sertçe kocasına çekildi.

Scanned with CamScanner

Ben yar kendimi bildim bileli,
Bir sana âşık, sana deli,
Seninle açtığım bu gözleri,
Seninle kaparım ancak...

"Bırak..." dedi Hazal kızgınca ve yüreği titremişti bu sesi ve sözlerin anlamını duydukça...

"Şşşşşt... Telefonun şarjı her an bitebilir..." diye uyardı Arda...

Onun geriye çekilmesine izin vermeden, ellerini bileklerinden kavrayarak kendine çekti. Bedenlerini nazik ama aynı anda zarafetten yoksun bir tutumla birbirine yasladı. Hazal nefesini tuttu. Şarkının sözleri yüreğini oyuyordu.

"Dinle!" diye buyurdu Arda usulca.

İçi titreyen Hazal "Çek ellerini üzerimden..." diye haykırmak ister gibi tısladı.

"Üzerinde değil ellerim..." dedi Arda başını aşağıya eğip, burnunu saçlarına daldırarak.

"U-uzak dur..."

"Yapabileceğim bir şey söyle..."

Başını geriye attı ve karısına tepeden, kuş bakışı parlayan gözlerinin eşliğinde aşkla baktı.

"Sen dans etmesini bilmiyorsun..." dedi isyancı Hazal kızgınca ileri geri onunla birlikte sallanırken.

Arda, Hazal'ı sertçe kendine çekti. Hazal'ın bedeni iyice onun ısısına ve tutkusuna maruz kaldı.

"Beni... Özlemedin mi?"

"Özlemedim..."

"Hiç mi?"

"Hiç!" *Yalanın batsın Hazal! İçinde kaynayan şey de Saniye Ablanın düdüklü tenceresiydi...*

"Sarılınca için titremiyor yani?"

Karısını hızla kendisine çekti. Hazal sesli bir nefes koyuverirken "Ti-titremiyor..." diye kekeledi.

"Eminim, sarılınca yüreğin kuş gibi çırpınmıyordur da?" Kollarına aldı nazikçe onun tüm hazinesini ve göğsünü göğsüne yasladı.

Scanned with CamScanner

"Hiç de bile... Niye çırpınsın ki yüreğim? Kalp hastası değilim ben..."

Arda onun kuş gibi çırpınan aşk dolu yüreğinin bozuk ritmini kendi bedeninde hissetti.

"Her saniye beni düşünmüyorsundur kesin?"

Kendini geriye çeken hırçın Hazal "Bana bak!" diye öfkeyle haykırdı.

"Memnuniyetle Mavişim... Hem de bir ömür... Başka emrin!"

"Beni bu şekilde sorguya çekemezsin, anlıyor musun? Çok geç oldu yatacağım. Ayrıca senin bu saçma sapan sorularına cevap vermek zorunda değilim. Bugün oldukça farklı ve yorucu bir gündü."

Bahanelerini birbiri ardına sıralayan Hazal, kızgınca geriye çekilmek istedi. Arda buna müsaade etmedi. Gözleri gözlerine kenetlenerek "Yani gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu. Ateşlenen bakışları dudaklarına kaymıştı.

Hazal'ın nefesi hızlanırken, dudağını yalayarak amacı birden farklı bir yola kaydı. "Gitmeni rica ediyorum desem, daha iyi olacak!"

Genç adam onun birden nazikleşmesiyle gözlerini kıstı ve olumsuz anlamda başını sallayıp, hiç konuşmadan onu seyretti. Bakışlardaki hayranlık açıkça belli oluyordu. Zafer kazanmış bir edayla, "Kızınca daha çok küstahlaşıyorsun ve daha hırçın oluyorsun... Seni sürekli kızdırmak işten bile değil Mavişim..."diye küstahça söylendi.

Hazal endişeyle ürperdiğini hissetti, ne yani onunla bilinçli olarak mı dalga geçiyordu. Hıyar! Hayır, bildiğin odun! O da değil taş kafalı!

Aha evet taş ama taş olan kafasından hariç her yeriydi... Kızım kendine gel, koyuverme kendini...

Arda onun isyanlarını hiç duymamış gibi "Kalp atışlarımızın sesini duyuyor musun? Bak nasıl uyuşuyorlar... Bence onlar bile tek bir beden olduğunu inkâr etmiyor..."

İyi ne kelime, mükemmel uyuşuyorlardı. Ona sarılmak, dokunmak, sevişmek her zaman çok iyi olmuştu. Aklına arsız arsız şeyler geliyordu Hazal'ın. Hayır, bunlar hormonlarından dolayı oluyordu, yoksa şu anda ağzının sulandığı falan yoktu, üstelik yatakta geçirdikleri o uzun, baştan çıkarıcı saatleri asla ama asla anımsamıyordu! Ona karşı direnmeyi hiçbir zaman başaramadığı falan da yalandı. En acı kavgaları bile, genellikle ihtiras dolu bir öpüşmeyle de hiç sona ermemişti... Hayır, cinsel açıdan uyuştukları en büyük yalandı. Ağzı kurudu, dili damağına yapıştı. Burası ne sıcak olmuştu!

Scanned with CamScanner

"Ben... Ben senden gittim..." dedi apansız.

Arda elini avucunun içine sıkıştırıp, önce dudaklarına bastırdı, sonra göğsünün üzerinde, sımsıkı dokunuşunu hissetmek isteyerek, parmaklarını papatya gibi açtı. Dudaklarını kulağına yaklaştırıp "Nereye gidersen git... Sen buradasın Mavişim. Benden gidemezsin..." diye fısıldadı.

Arda geriye çekildiğinde, Hazal titredi fakat kendini çabuk toparladı. Yalancı, kumpasçı, üçkâğıtçı pislik... Şeytanın arka bacağı ne olacak, onu kandırmaya meyilleniyordu. Dudakları, çatılmış kaşlarına eşlik ederken "Bu ne, beni yeriyor musun, iltifat mı ediyorsun?" dedi Hazal, kırık yumurtadan kafasını az önce çıkartmış civciv saflığında. Ve bu sözlerin gerçek olmaması ihtimaline fena hâlde bozulmuştu. Kuşku ve inanmışlıkla doluydu adamın bakışları ve buna daha çok kızdı.

Genç adam onu kollarının arasına biraz daha çekiştirip, eliyle çenesinden yavaşça kaldırdı. Hazal başını kaldırdığında, dimdik genç kadının yüzüne baktı. Arda dudaklarını onunkine yapıştıracak kadar yaklaştırarak, kızın nefesini keserken, kız tentesi düşmüş havuz ışıltısında parlayan bakışlarını yukarı kaldırdı ve sesli bir nefesle genzindeki havayı dışarı saldı.

"Sadece aklını okuyorum Mavişim..." diye homurdandı adam, göz bebeklerindeki duru suları tek bir bakışla içerek nefesini kesti. Kara gözleri hasretinden koyulmuştu. Sesi alçaldı, nefesi titredi. Aralarındaki gerilim, buram buram aşk ve ihtiras kokuyordu. Uzun uzun bakıştılar. Sanki geride kalan zamanı kana kana içiyordu hasret bakışları. Arda burnunu genç kadının burnuna sürterek, üzerine ufak bir buse kondurdu. Hazal'ın boğazından boğuk bir inilti yükseldi kulaklarına. Sonra aralarındaki yangın yavaş yavaş sönüp, yerini sakinliğe bıraktı.

Arda, arzulu gözlerini kızın yüzüne dikti. "Gözlerine bakmayı özlüyorum..." Yeniden alaycı tavrına dönmesinden rahatsız olan Hazal geri çekilmek istedi ama adam inatla kızın çenesini parmaklarının arasına sıkıştırdı. Yüzündeki dokunuş, Hazal'ın sinirlerini ateş değmiş gibi garip bir duyguyla ürpertti. Etkilendiğini adama hissettirmemeye çalışarak garip bir savaşa girişirken, kırgın güzeli gözleriyle dik dik baktı gözlerinin içine. Arda ise şiir gibi sözleriyle yüreğine akmaya devam etti. "Ne mavi... Ne de yeşil karışmış gözlerinin efsunlu rengine. Eşsizsin sevdiğim... Şimdi ise fırtınalı bir günde denizin cümbüşünü kuşanmış renklerinle masalsı gibi büyülüsün... Farkındayım kırgınsın..." Elini çekti çenesinden, şakaklarına dokundu ve ellerini birleştirdi narin elleriyle. Dudaklarına götürüp

Scanned with CamScanner

üzerine öpücük koymak isteyince, Hazal yana eğdi gözlerini ve dizi ge çekti. "Kaçırmadan mavişlerini gözlerime baksan... Konuşak... Hani tek taraflı değil hatalar... Gör artık... Biz yaptık... İkimiz... Birimiz ko tük, diğerimiz kopardık... Beni seviyorsun, izin ver yaralarını sarayım."

Hazal avucundan kurtardığı ellerini sımsıkı birbirine kavuşturmuş parmaklarını akmaya başlamıştı. "Hayır, buna izin vermeyeceğim."

"Sen izin vermesen bile olacak. Unutma, bazen insan duygularını kontrol etmekte çok zorlanır."

Hazal'ın aklına yine eski düşünceler geldi, öfkeyle inleşen gözleri ya yaşıyordu. Başlangıçta üzülmüştü ama bu acıma duygusu giderek nefret'e ve sonunda da kızgınlığa dönüşmüştü. Birden duyduğu düşmanlığı kusmak istedi. "Git Arda, annemlere sezdirmeden odamdan çık git. Benden uzak dur, canımı yakma..."

Arda dişlerini sıktı. Hiç olmazsa bu gece yatsaydı yanında, sarılsaydı, dönüp uyusaydı ama bir gece daha bundan istekte yanında kalmadı. Fakat çekildi ellerı hasret kaldığı tenin kasılmasından, erkek gözün canın içinde yanan ateşi söndürmekten ve itaatle uydu emrine, başka taraf sürüldü göz bebekleri...

Dudaklarını yakasına uzattı usulca, kayının kenarından öptü. "İyi geceler Mavişim... Rüyanda bizi gör" diyerek arkasını döndü. Hazal kalakaldı odanın ortasında. Kokusu geninde miras kalmış, dudaklarının sıcaklığı üzerinde emanet olmuştu... Kokusu hâlâ ciğerlerinde, sıcaklığı bedenindeydi.

Kapı usulca kapandı. O gitti ya, odanın tüm parıltıları gitti, üzerine ağırlığı yüksek büyüsü ve mazisi gitti. Köhne, rutubetli zindan gibi bir kabeye dönüştü gözünde bu oda ve üşüdü. Ağzından buharlar çıkan bedevinin, çöllerde üşümesi gibi üşüdü... Gözleri süzülerek yeniden kaçtı. Hayallerinde ve mazide kalan yere... Yine, o vurgun gibi yüreğinde, tüm eden duygularıyla baş başa kalmıştı... Yanlı ve biçare...

İnsanoğlunun genlerinde var reddediş...

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aylar su olup hızla akıp gitmeye başladı. Zaman dilde, kâğıtta durduğu gibi durmuyordu. Su misaliydi ömür ve bir yolunu bulup akıyordu.

Hayır... Hazal, daha önce kendini hiç bu kadar çirkin, yarım dünya ve kızarmış domates gibi görmemişti! Evet, kızarmıştı ama sinirden ya da öfkeden değil... Kıskançlıktan! Bostandan toplanmış, alacalı domates gibiydi rengi. Bu öğlen doktor dönüşü bir restorana uğradıklarında, dahası içeriye adım attıkları anda, tüm kadınların gözleri onlara döndü. Evet, ama bu etkileyici görünüşünün esaretinden değildi... Ya da tam da öyleydi! O kadar etkiliyordu ki milleti, kimse dönüp ikinci kez bakmıyordu.

Daha önce, kocasının yanında kendini hiç bu kadar gereksiz lahana gibi pasif hissetmemişti kendini! Sanki lunaparka gitmişler ve o zihinleri bozan dev aynaların önüne geçmişlerdi. O dev ve çirkin bir görünümde can bulurken, kocası podyumların aranan mankeninin vücut bulmuş hâli olarak yanında bir prens idamesinde salınıyordu ve Hazal ona atılan domates kadar mesut oluyordu yanında. Toplum kurallarına uyarak mesafeli bir duruş sergileyip masaların yanından geçerken Arda'nın koluna yapışmak, dahası bir sülük gibi üzerine atılmak, kan kırmızı rujunu sürüp, dudaklarını alnının ortasına yapıştırmak ve sahibinin bir tek kendisi olduğunu göstermek için mühürlendiğini belirten gereksiz bir düşünceye kapılmıştı. Tabii bunları yapamayınca, huysuzca suratı asılmış, huzursuzluğu artmıştı.

Bırak yemek yemeyi, daha masaya oturmadan huzursuzluk çıkararak adamı restorandan çıkarmış, bir de üstüne arabada durduk yere kafasını

Scanned with CamScanner

şişirmiş, sonra da yüzüne bile bakmadan kendini odasına atmıştı. Hem de neden? Tek suçu yakışıklı olması ve lanet olsun bir mıknatıs gibi kadınları kendisine çevirmesiydi! Hayır, bu kadar çekici olacak neyi vardı ki? Uzun boyluydu! Tamam, kavaklar da uzundu, laf! Kaslıydı! Bu da bir şey mi, Sumo güreşçileri de kaslıydı! Yakışıklıydı! Ne yani Tecavüzcü Coşkun da kendince yakışıklıydı ama kızlar üzerine atlayacak gibi ağzı sulanarak bakmıyordu.

Aynanın karşısında kendine bakmaktan sıkılarak geriye çekildi. Zaten yapacak fazla bir şey yoktu keza artık aynaya bile sığmıyordu. Kocaman bir göbek, futbol topu gibi memeler, hava yastığı gibi kalçalar, kabak gibi bacaklar, içinde lokmasını unutmuş gibi yanaklar ve içeride daima muslukları açık unutulmuş gözler...

Koca göbeğini kollarıyla sardı. Yarım bir lahanaya dönüşmüştü. Adam artık kesin beğenmiyordu onu. Tabii armut gibi kızlar dururken, neden baksın ki onun gibi ayva göbekliye? Dahası bir de sarışın fettan tüm rüyalarını kâbusa çevirmişti. Kadını bir kere magazin dergisinde görmüştü ama bu ona not vermeye yetmişti. Eksi! Kocaman bir sıfırdı. Kanaat notu dahi yoktu ona. O bedenle olduğu sürece de, sınıfta kalmaya mahkûmdu. Lanet olsun, o kadın ne zaman şirkete gelse, Hazal'ın hazımsızlığı doğum sancılarına; kıskançlığı kabızlığa tabi tutuluyordu!

Arda'nın arabası çalıştığında cama koştu. Yüzünü cama yaslayarak buz gibi cama nefesinin buğusunu kazırken, yutkundu. Kahretsin! Üzerinde jilet gibi siyah takımı, içinde kar beyaz gömleği ve onun içinde filinta gibi herifi... Aman, dalyan gibi adam elden gidiyordu ve Hazal camdan ciğere bakan kedi gibi bakıyordu! O kadına gidemezdi. Toplantı moplantı bahane, taş gibi memelerine bakamazdı, düz göbeğini seyredemezdi ve lanet olsun pırasa gibi hatunu bulduğu an, Taş Devri'ndeki tekerleğe çevirecekti! Eğer şimdi hamile olmasaydı, derhal balkondan atlar, aracın yolunu keser, açardı kollarını.. "Gidemezsin lan herif, lanet evde gül gibi suratsız karın dururken, o kaktüs kılıklı manken kadının yanına gidemezsin!" derdi.

Hayır diyemezdi. Adamın bir aydır burnundan her şeyi fitil fitil getirirken, her yediğini zıkkım edip kustururken, işkence gibi saatler geçirtirken, ona hiçbir şey diyemezdi. Başının etini yiyerek balayından döndüklerinden beri adama resmen işkence ediyordu.

Aslında Arda'nın garip davranışlarına anlam veremiyordu. Adam-

Scanned with CamScanner

da bir tuhaf hâl peyda olmuştu... Bir mülayim, bir uysal, bir şefkatli, bir sabırlı... Bir-bir-bir uzayıp gidiyordu bu birlerin listesi. Ne dese tamam deyip boyun büküyor, tüm hırçınlığını, saygısızlığını hatta nazını -tüm nahoş hâllerini- hoş görüyle sineye çekip, hiçbir şey olmamış gibi sakin davranıyordu. Sanırsın, adam eve gelmeden antidepresan havuzunda kulaç atıyordu!

Ya da buna kendini zorluyordu. Arda'nın evine yerleştiklerinden beri her gün, annesi ve abisi arıyordu. Annesi arada eve gelip kızıyla konuşuyor, iyi olduğundan emin olmadan da gitmiyordu. Ama babasının onları affetmesi biraz zaman almış olmasına rağmen hâlâ mesafeliydi. Olsun, en sonunda çok fazla olmadan, biraz olsun yumuşamıştı. Aslında Hazal onun bu evlilikten içten içe memnun olduğunu biliyordu. Hele karnı şişip de, milletin ağzı açılmadığı -yani kısmen- için memnun olduğunu saklamadığını gözlemliyordu.

Arda'ya evde çeşitli eziyetler ediyor, akla hayale gelmeyecek isteklerde bulunarak sinirlerinin kalitesini ölçüyordu. Tek iyi olan şey ise, o işe gittiği zaman Ayhan'ın yanında olmasıydı. Ufaklık ilk zamanlar çekinikçe yanına yaklaşmış, arkadaş olmaktan korkmuştu. Ama Hazal eşsiz sabrıyla onun da üstesinden gelmiş, masum gönlünü almayı, tüm huylarını keşfetmeyi başarmıştı. Şimdi sıkı fıkı dost olmuşlardı.

Artık onunla günün belirli saatleri rehabilitasyon merkezine gidiyor, orada eğitim almasına titizlikle yardımcı oluyordu. Eve geldiklerinde ise ona kalemle konuşma dersi veriyor, göz kontağı kurma konusunda eğitiyordu. Tek sorun Ayhan'ın annesiydi. İçeride bile rahat durmuyor, sürekli rahatsız etmek için elinden geleni yapıyordu. Ama baktı olmuyor, o da sonunda bırakmıştı bu işin peşini.

Hazal bir gün Arda'yı zorla ikna edip onu görmeye gitti. Ne olursa olsun bir annenin şefkatini taşımasa da, yüreğinde ufacık bir yer olacağını düşünerek Ayhan'ın ilerleme kaydettiği gösteren görüntüler izletmişti. Arda'yla asla aralarına giremeyeceğini düzgün bir lisanla -biraz sertçe- anlatmıştı. Arda sonunda ona kurulu bir düzen ve yüklü bir aylık gelir bağlayınca, kadın hayatlarından çıkıp gitmeye ikna olmuştu. Birkaç ay içinde hapisten çıkacaktı. Hazal şimdi de Arda'nın yeni anlaşacağı şirkete kafayı takmış durumdaydı. Aslında derdi şirketle değildi. Ah tabii ki, ne zoru olurdu koca beton yığınıyla! Onun derdi, o şirketin güzeller güzeli sahibiyleydi! Üstelik kadın kocasının eski kırıklarındandı... Vahim olan buydu zaten!

Scanned with CamScanner

Felaket!

Düşündüğü fesatlıkla kendini kurarken, oflamalar eşliğinde kapıdan çıkıp merdivene yöneldi. Birkaç basamak inmişti ki, kapı açıldı ve Saniye Hanım göründü. Hazal yaşlı kadının önüne koşturarken, Saniye Hanım kızgınca kaşlarını çatarak "Yavaş kızım... Aaaa, bebeklerin beynini sarstın, aptal olacaklar!" diye huysuzca söyledi. Cık, cık'lar eşliğinde başını salladı.

Hazal heyecanla "Abla nerede kaldın? Kaç saat oldu?" diyerek kadına çıkışırken, yaşlı kadın garipçe elindeki ekmeklere bakıyordu. Hepi topu kapının önüne çıkmıştı ama markete gitmiş muamelesine tabi tutulmuştu.

"Yani o ekmeklerin hepsini Mahir Bey'den almana gerek yoktu." diye kıvırdığında, köşedeki portmantodan çantasını ve hırkasını alarak "Sen Ayhan'a bakarsın değil mi ablam? Ben birkaç saate gelirim..." diye kapıya yanaştı. Ver birden bir şey düşünmüş olacak ki, eli kapının tokmağındayken kadına tekrar dönüp, mahzunca baktı. Veda ederek, "Ya da hakkını helal et, birkaç saate sen beni kara zindanlarda ziyaret edersin belki! Küçük donlarım olmuyor, valize büyükleri koyarsın, elbise istemem, Arda'nın üç, beş tişörtünden koy yeter..." derken ıslanan burnunu çekti. Kadın ellerini göğe kaldırarak "Fesuphanallah!" derken Hazal, Küçük Emrah gibi boynunu büküp, ağlamaklı gözleriyle yola düştü. Saniye Hanım ona kıkırdayarak bakarken Hazal'ın bir içli içli ağlayıp "Ama benim kırmızı ayakkabım yok ki!" demediği kalmıştı.

"Bir kedim bile yok, anlıyor musun..." diyerek arkasını döndü ve unuttuğu erzak çantasını onun eline tutuşturan kadının yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

Kapıda hazır bekleyen arabaya, koca göbeğini zoru zoruna sığdırıp, şirketin yolunu tuttuğunda yarısı yenmiş ganimet poşetindeki gofretleri çoktan suyunu çekmişti. Dudağının kenarına sıkışmış kırıntıyı diliyle yalarken, yaptığının delilik olduğunu elbette ki biliyordu. Sıkkın geçen dakikaların eşliğinde tüm çikolatalarını yiyerek şeker komasına girmeden evvel şirkette olmuştu.

Bir süre sonra içeriye jet değil tosbağa hızıyla dalan Hazal, bir sürü çalışanın kullandığı asansöre kapak atmak için hızla kapanmak üzere olan kapıya koşmuş, elinde yarısı yenmiş gofretli kolunu içeri uzatmıştı.

Nefes nefese içeriye girdiğinde, içerisi hayli doluydu. Aslında sığacak kadar bile yer yoktu ama karnıyla milleti duvara sinek gibi yapıştırınca, ona kocaman bir yer açılmıştı. Elindeki gofretini öfkeyle yiyerek, katın

Scanned with CamScanner

numaralarını saymaya başladı. Birkaçının arkasında fiskos yapmaya başladığını anladığında ise umursamayarak bakmadı. O olaydan beri şirkete ilk gelişiydi. Onların bu hâline şaşkınca bakması normaldi. Karnını gururla meydana çıkardı. Ah Allah'ım! Tıpkı savaşta dünyayı kurtarıp, ona verilen nişanını da karnında taşıyormuş gibi cüretli hissediyordu. Ve karnını yakasına takılan o paralar gibi, milletin gözüne sokmak istiyordu. Yoksa sadece kadınların gözüne mi! Asansörden çıkıp Nilay Hanım'ın masasına yaklaştığında, daha kadın üzerindeki şaşkınlığını atamadan "Abla, Arda gitti mi? Nereye gitti? Ne zaman gitti? Kiminle gitti?" diye soru yağmuruna tuttu. Nereye gittiğini düşünüyorsa artık!

Elini masaya koyarak biraz soluklandı. Sonra elini beline koydu. Karnı artık biraz iri olduğu için beli ağrıyordu. Nilay Hanım yerinden kalkıp, ip askılı gözlüğünü çıkararak döşüne saldı. Genç kadının karnına şefkatle dokunarak "Yok kızım, çıkmadı. Toplantıdalar. Bu merak ne, bir şey mi oldu?" dedi sonra kaşlarını çattı. "Sana da merhaba." diye sitem etti.

Şu anda onun gönlünü alacak durumda olmayan Hazal, bu işi sonraya bıraktı. Bakışlarını kapıya çevirdi. "Sana da abla... Sana da."

Nilay Hanım masanın üzerindeki bir dosyaya uzanıp alırken "Sen istersen kocanın odasına geç, benim biraz işim var." dediğinde, Hazal'ın bakışları önce kadına, sonra elindeki dosyaya döndü. Sanki kâğıt değil, altından bir mücevher görmüş gibi parlamıştı gözleri. Kadının eline göz atarak "Abla, sen lavaboya git!" dediğinde yaşlı kadın kaşlarını kuşkuyla çatarken, Hazal elindeki dosyaları çekerek aldı.

"Neden gidiyormuşum?" Kırk yılın tilki kılıklısı ağzından laf almadan, elbette ki bırakmazdı. Ama onun yanında çıraklık yapan tavşan da, kurttan daha zeki bir manevrayla zıplayarak laf vermeden sıvışırdı. "Çünkü kocama yalan söylemek istemiyorum abla, çayına müshil koymamı istemiyorsan git işte...."

Kadının şaşkın bakışları altında kendine çeki düzen verip, toplantı odasının kapısını tıklattı.

Arda yorgun bakışlarını kapıya çevirdiğinde, Hazal'ı tüm şirinliğiyle karşısında görünce, birden yerinden doğrulup, "Hazal!" diye kimseye aldırmadan panikle gürledi. Endişeli gözleri irice açılmış, sanki bedeninde bir anormallik var mı diye –ki ne sandıysa doğurup bebekleri eve bırakacağını falan mı?- her bir ayrıntısını irdeleyerek inceliyordu.

Hazal içeriye mahcup bir ifadeyle girerek, yanaklarının kızarmasını

Scanned with CamScanner

yok sayıp, kaçırdığı gözlerini ayaklarına dikti. Toplantı masasındaki çalışanlara ve yeni şirket sahiplerine çekinikçe gülümseyip, yutkunarak cesaret alırken kocasına baktı.

"İyi misin? Neyin var?" diye karısına şaşkınca sorular sıralayan Arda, tam yerinden hareketleniyordu ki, Hazal koca göbeği ondan önce giderek yanına ilerledi. Yüzüne yansıyan rahatsız ve karmaşık ifadeyi bertaraf etmek istedi...

"Ben iyiyim... Nilay Abla lavaboya gitti, dosyaları ben getirdim." diye bilgilendirdi. Arda ona *'senin burada ne işin var?'* der gibi baktı. O sırada Hazal bu bakışları takmayarak, çaktırmadan masanın hemen köşesindeki sarışın afete göz atmıştı.

Masum yüzünde gelmiş geçmiş en profesyonel dedektifleri alt edecek öyle bir kayıtsızlık vardı ki, Arda onun daha önce Sherlock Holmes gibi dedektiflik yapıp yapmadığını merak etti. Ketum duruşu sabit, koyulmuş kadifeye dönen çivit mavisi gözleri ise düşündüğü fitneliği ele vermiyordu! Yorum yapmak için yüksek öngörü ya da ileri zekâya gerek yoktu. Karısı, kesinlikle bir haltlar karıştırıyordu!

Öte yandan Hazal hızla aldığı kararla, yanında oturan Timur'a bakarak "Selam." demişti masumca.

Pimi çekilmiş bomba gibi durduğunu kim bilebilirdi ki!

Arda elindeki dosyaları alınca, genç kadına tuhaf bir sertlikle bakmaya devam etti. Odadan çıkmadığı için de bilahare sertliğini muhafaza etmeye koyuldu. Aslında Hazal böyle dengesiz hareketler yapacak kadın değildi... Yok, hayır, evlendiklerinden beri tam bir denge sorunu yaşadığından sebep her şeyi... Yapardı!

Hazal masum bakışlarını kocasına çevirdiğinde "Eee!" dedi Arda, kuşkulu sesi kabaydı.

Kadının ağzı itiraz etmek ister gibi açılıp kapandı. Aradaki mesafeden anlamak zordu ama ağzının içinde mırıldanmış da olabilirdi. Hazal başını omzunun üzerine yıkarak, dudaklarını tatlıca büktü. "Ben de iyiyim kocacığım, sen nasılsın?" diye alakasızca söylendi. Sanki ona "Nasılsın?" diyen vardı! Bozuntuya vermedi.

Arda'nın dudakları aralandı. Hazal ona *'kocacığım'* mı demişti? Bu daha da kötüydü! Sancısı mı vardı acaba? Ya da bir pastaneye mi dalmıştı? Yok, kesin bir haltlar karıştırmış, polisi peşine takarak şirkete gelmişti. Hazal yine ne peşindeydi?

Scanned with CamScanner

Hazal için aptalı oynamak bir süre için idare edilebilecek geçici bir durum olarak kabul görebilir, kafasını karıştırabilirdi. Fakat kalbindeki deprem kalıcı hasarlar peşinde ve yıkım içindeydi. Bu kabul göremedi. Bakışlarını kocasından çekerek, yanındaki koltukta oturan Timur'a çevirdi. Tırnaklarını yüzüne geçirmemek için, omzuna nazikçe dokundu.

"Hani ben hamileyim! Hem de ikiz biliyor musun?"

Genç adam yeşil gözlerini zekice kısarak haylazca baktı ve inadına koltuğunun arkasına yaslandı. Mahsus bir anlayışsızlığa istişare ederek "Allah bağışlasın Hazal. Ben de onların amcasıyım. Hani..." diye dalga geçti. Aslında işe yarayacağını sanmıyordu fakat bu oyun hoştu doğrusu. Biraz nefes gelmişti onunla toplantı odasına.

Boşa bir çabaya düşen Arda karısına bakarak, sabote edilen toplantıyı ve kırıntısı kalmamış otoritesini kurtarmak için, dişlerini sıktı.

"Hazal... Güzelim..." dedi daha çok tıslar gibi. Karısının parlak kumral saçlarından birkaç ton daha koyu olan kaşları merakla kalktı. Mavişlerini çerçeveleyen kirpiklerini kırpıştırdı. "Sen benim odama geç, toplantı birazdan bitecek zaten."

Hazal aldırmadan, yedi görmüş deprem gibi, Timur'un koltuğunu sarsarak –ve içindeki adamı halı gibi silkeleyerek- dudaklarını büktü.

"Timur, senin centilmenlikte kocaman bir delik açılmış, bak buradan fizan görünüyor arkadaşım! Allah yamultacak seni cani olmaktan. İlla demek mi lazım anlayışlı olman için..."

Yerinde sallanarak başı dönen Timur kahkaha atmamak için dudaklarını kemirirken, Hazal fettan gözleri kısılıp, kısık sesiyle sataşarak, koltuğuna göz koyduğunu belirtti. Timur yerinden isteksiz ve gizli tuttuğu eğlencesiyle kalkarken, Hazal daha o koltuktan kalkmadan kıçıyla ileriye ittirerek, hemencecik oturdu. Arda karısına şok içinde bakarken, herkes bıyık altından ikiliye gülüyordu.

Arda bunu hissedince "Burada mı kalacaksın?" diye sert bir tutumla karısına sordu fakat onu pek tiye alan yoktu. Hazal yerine yerleşip, derince bir nefes almıştı. Elini karnının üzerine koyup, derince iç geçirdi. Hayır, geğirmedi şükür... Gözlerinde hain bir gülümseme yanıp sönmüştü sadece.

"Daha önce yapmadığım bir şey değildi. Senin yardımcındım bir zamanlar, unuttun mu?" diye çanak tuttu ve Arda derin bir iç geçirerek, kalkmayacağını kabullenip yerine oturdu. Pes bir tavırla masaya uzanıp dosyalarını kendine çekti.

Scanned with CamScanner

Hazal bakışlarını etrafta gezdirdi. Çok fazla kişi yoktu. Timur, genel müdürleri ve Sarışın Sultan'la gelen birkaç çalışanı. Ve şu anda ona uzaylı görmüş gibi bakıyorlardı. Arda kısacık bir tanıştırma yapmak mecburiyetinde bulundu. Hazal'a kızgınca bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Arabada ve restoranda yaptığı işkencesi yetmemiş, şimdi şirkete el atmıştı cadı! Ama ödlemişti onu. Ses etmedi.

Zaman geçtikçe, Hazal'ın oturduğu koltukta gıcırdamalar olmaya başladı. Ne Hazal rahat duruyordu, ne de karşısındakiler. Arda, arada bir kaş altından ona bakıyordu. Bir ara baktığında kalemleri yığmış önüne, garip bir oyunla, çocuk gibi oynuyordu. Bir baktığında ise, elindeki kalemi parmaklarının arasında öfkeyle çevirirken, iş ortaklarına ölümcül bakışlar atıyordu. Sanki kalemi neresine isabet ettireyim gibi, gözleriyle dart tahtasına tabi tutuyordu. Bu kadının aklı nasıl çalışıyordu? Ve Arda'nın apansız değindiği şeyle, dudağının kıyılarından sinsi bir tebessüm geçişti. Demek buzdan şatolarını eritmeye başlatmıştı buzlar kraliçesinin. Onca eza ve sorgu bunun içinmiş!

O sırada Hazal'ın dudakları birbirine kilitlenmiş, sıkılgan gözleri kısılmaktan düz bir çizgi hâline dönüşmüştü. O kadın, şevkle işlerini anlattığında ve kocasının dikkatini çekmek için sürekli onun bilmediği ve yabancısı olduğu bir dilde konuştukça, Hazal ağzı yarım karış açık kalmasın diye dudaklarını birbirine bastırıyordu. Öylesine öfkeli, öylesine hiddetliydi ki, şu anda bu masayı talan edip, o kadının üzerine uçmamak için kendini zor tutuyordu. Hayır, kendini tutmuyor, koltuğun başlarını sıkıca karayarak bu eylemin önünü kapamaya çalışıyordu. Eğer bunu yapmasaydı o kadının gözlerini morartır, ellerini kırar ve saçlarını yolabilirdi. İşlevsiz hâle getirince de memnunca buradan gidebilirdi.

Kadın aslında kocasına dokunmuyordu. Kesinlikle dokunmuyordu. Ama ona gülüyor, gözleri parlayarak bakıyor, saçlarını aheste bir tavırla omzundan geriye savuruyordu. Bakışlarını, beyaz gömleğini ileriye doğru itelemiş diri göğüslerine kaydırdı. Onlar suç işliyordu. Nasıl o kadar dik dururlardı? Hele de kendi memeleri böyle sağılmayı bekleyen sütçü Fatma'nın imalatı olacak kadar doluyken.

Sonra kadın konuşarak ayağa kalktı ve köşeye doğru topuk sesleri eşliğinde yöneldi. Hazal nefesini tutup bakışlarını kocasına çevirdi. Arda o sırada bakışlarını dosyasına çevirmiş, elini çenesinde gezdiriyor, düşünceliçe iç geçiriyordu. Aslan kocası... Kurban olsun karısı ona! Bakmıyordu

Scanned with CamScanner

bile! Bir ara alnının çatısından öpmeyi aklına not etti. Hırçın bakışlan tekrar kadına döndü. Ve bu düşünce aklından uçtu. Eğer kocası ona bakarsa çıngar çıkarırdı! Yok, sadece çıngar çıkarmaz, deprem oluşturur enkazına da onları gömerdi.

O sırada her şeyden habersiz olan kadın, yere bıraktığı çantasından bir dosya daha çıkardı. Lanet olsun, o kadın böyle diri kalçalarını gözüne sokar gibi eğilince, şimdi yerinden kalkıp, o seksi kıçına tekmeyi koyarak camdan fırlatmak ve arkasını dönüp, *kaza oldu* demek istiyordu. Hain kadının neden beli incecik, karnı dümdüz ve üzerine giydiği eteği bir karıştı ki? Bu Kadar kısa giymek insanlık suçuydu arkadaş! Milletin karısının elini kana bulamaya ne hakkı vardı? Olan vardı, olmayan vardı! Yoksa Hazal'ın kıskandığından değildi! Düzgün bacakları, Hazal'da ağlama isteği uyandırdı çünkü kendi bacakları artık tam bir patlıcana benziyordu.

Lanet olsun! Kocası aylardır kadınsızdı ve Hazal artık yarım dünya olarak bırak dikkatini çekmeyi, bir de kocaman diliyle adamı girişim sahasından hepten şutlamıştı. Ayrı yatıyor, ona sürekli tersleniyor, gözlerini belli bir öfkeyle üzerinde gezdiriyor, ne zaman soru sorsa çemkiriyor, yanına yaklaşsa azarlıyordu. Daha fazla dayanamayınca birden koltuğunu geriye iterek olduğu yerden kalktı. Sanki benliği aklına balyozla vurmuş gibi, kalbinin yanında başı da ağrıyordu. Biraz daha burada kalırsa camdan aşağıya atlayacak olan kendisiydi. Çocuklarının akıl sağlığı için, buradan bir an evvel gitmeliydi. Yoksa katil bir anneye, şizofren bir babaya sahip olacaklardı.

Arda zeki bakışlarını karısına çevirdiğinde, Hazal suratı asılmış, kırmızı dudakları kıskançlıkla büzülmüştü. Arda onun bu hâlini görünce dizlerine oturtmak, elleriyle bedeninin yeni hâlini keşfederken, büzük kırmızı dudaklarını diliyle düzeltmek ve...

Kahretsin oturduğu yerde azıp, sadece karısını gördüğü için sertleşiyordu. Tüm performansını yorularak işte atıp, kendini ondan uzak tutmak için zihnini ve mantığını yoruyordu. Dişlerini sıktı ve elindeki kalem kasıldı.

"Bir sorun mu var canım?" diye yüzündeki sertliğe uymayan bir tezatla yumuşacık sorduğunda, Hazal "Hem de kocaman olarak karşımda duruyor. 90-60-90. Bir yetmiş ebatlarında..." demek istemiş ama sadece kederli başını iki yana sallamıştı. Konuşsaydı ağlamaklı sesini kocası duyacaktı. Arda rahat bir duruşla geriye yaslanarak, elindeki kalemi parmaklarında çevirmeye başladı. Gözlerindeki hinlik takdire şayandı. "İyi misin?

Scanned with CamScanner

Kendini nasıl hissediyorsun Mavişim?" dediğinde adam sinsi bir dürtüyle, fakat endişeli gözlerle baktı...

Hazal öfkeyle baktı ona "Bok gibi hissediyorum sayende, piç kurusu!" diye içinden inlediğinde. "Ben hava alacağım." diye homurdandı.

Bu aralar zaten bolca havasını alıyordu!

Bakışlarını ona bakan sarışın kadına dikti. Kadın gülümsedi, Hazal yumruğunu sıktı ama dişlerine geçirmeye cüret edemedi. Yoksa ağzının ortasına çakmak gibi muazzam bir istekle dolmuştu. Kirpikleri ok olsa, gözleri yay, şimdiye o kadın Battal Gazi'nin yamuk okuyla vurulmuş Bizanslı gibi çoktan ölmüştü. Derince bir iç geçirdi ve Arda o zaman kaşlarını çatarak baktı karısına. Ondan başkasına bakabileceğini nasıl düşünürdü? Hele böyle saçma bir sebep için, onca yolu tepip, bir de kendini üzmesine öfkendi. Elindeki dosyayı bırakarak, geriye çekildi ve bu sefer bedeni de sinirleri gibi gergindi.

"Tamam. Sen odaya geç. Buraya tekrar gelme... Orada biraz dinlen." dedi sırlı gözleri kısılarak.

Hazal birden bakışlarını kocasına çevirdi. Güzel koyu gözleri kuşkuyla kısılmış ve donuklaşmıştı.

"Neden, sana engel mi oluyorum?" diye suçlarcasına sordu, ağlamaklı titrek sesi. Gözleri düşündükleriyle daha şimdiden yaş tabakasıyla kaplanmıştı. Zaten bu duygusallık araya kaynak yapmasa olmazdı.

Arda onun yüzündeki rengin çekildiğini görünce, kaşlarını kaldırıp elini çenesinde öfkeyle gezdirdi. "Evet!" dedi dürüstçe, çünkü cidden engel oluyordu. O yanındayken çalışmayı bırak, bakmamak için bile kendisiyle savaş veriyordu. Üstelik bir de yüzüne makyaj yapmış, o pembe hamileliğin içinde tatlı bir pasta gibi durmuştu. Bakışları karısının yakasına kaydı. Fazla değil, hatta ufacık bir dekoltesi vardı. Ve gözlerini beyaz boynundan alamıyordu. O gerdan... Fena hâlde gözlerine batıyordu. Eliyle saçlarını geriye çekecek, burnunu sürterek kokusunu içecekti. Dudakları şimdi orada olacak ve hızla atan şah damarının pır pır etmesini diliyle sakinleştirecekti ama inatçı karısı izin vermiyordu. Bakışları biraz daha aşağıya kaydığında, her geçen gün biraz daha dolgunlaştığını fark ettiği görüntüsüyle, kasıkları sızladı. Dişlerini sıkarak "Gitmiyor muydun?" diye sordu. Gözlerini göğüslerinden yukarı çıkardı.

Timur arkadaşına keyifle bakarak sinsice sırıttı. Bunlar kafayı sıyır-

Scanned with CamScanner

mıştı! Arda'nın, aç bakışları onu hayli eğlendiriyordu. Hele karısı böyle hamileyken, bin tonluk balina gibiyken, öyle bakması da ona oldukça saçma geliyordu. Çünkü Hazal gün geçtikçe şişko patatese dönüyordu.

"Hazal..." dedi Arda uyarırcasına. Kadın ruh gibi kıpırdamadan durdukça, toplantıdaki herkes ona bakıyordu. Birden şaşkın yüzü ifadesizleşti. Sanki kanı çekilmiş gibiydi. Görünmez bir el kafatasının içini boşaltmıştı. Arda bunu idrak edince biraz sakinleşip, usulca, "Toplantıdayım... Fark ettin mi? İş! Odama gidiyorsun sanırım." diye iğneleyici tonda söylendi.

Kocası ona görünmeyen silahlarla saldırmış ve vurulduğu için nefes almak gibi bir çaresizliğe düşmüştü. Hazal ağlamaklı gözlerini ondan kaçırarak, başını sallıyordu. Sanki konuşamıyor gibiydi. Tekrar başını sallayarak zorla konuşmaya çalıştı. Ve nasıl olduğunu anlamadan gerekli sözcükleri buldu.

"İstenmediğim yerde durmam zaten."

Çocukça bir kaprisle histeri nöbetlerine girerken, masayla koltuk arasından koca göbeğiyle çıkarak kapıya yöneldi. O kapıdan küs bir hâlde çıkarken, Sultan Hanım, Arda'ya dönerek "Çok tatlı... Kaç aylık?" diye sordu. Arda gülümseyerek "Altı." dedi ve ekledi. "Benim şekerim." Dalgınca mırıltısıyla, kadın tatlılıkla kıkırdayınca, Arda boğazını temizledi. "Şeker gibidir ama bazen fazla şekerli oluyor, krize girmemek elde değil..." Daha çok huysuzca homurdanmıştı.

Hazal gözleri dolu dolu olarak Nilay Hanım'ın masasına yöneldiğinde, orta yaşlı kadın onun yüzünün allak bullak olduğunu görünce, derhal öne atılarak "İyi misin canım?" diye endişeyle sordu. Kollarını açarak sıkıca sarıldı. Hazal burnunu kadının fularına silerek, omuzlarını sarsarak hıçkırırken, "Çok iyiyim abla. Kendimi yarısı yenmiş elma kadar mutlu hissediyorum. Şişesi çalkalanmış kola kadar asil, üzerine pire vadisi kurulmuş it kadar uyuz hissediyorum." diye dudak kıvırdı. Neredeyse ağladı ağlayacaktı. Yoksa burnunu kadının üzerine boşaldığı falan yoktu!

Nilay Hanım kıkırdayarak omzundan dürttü. Onun derdini hemencecik anlamıştı. Elini önünde sallayarak "Ah kızım, bu yollardan biz de geçtik merak etme, yakında pırasa gibi hissetmeye başlarsın kendini."

"Armut gibi olmayacağım kesin demek, ancak pırasa gibi olurum değil mi? Vur yüzüme zaten millet armut olsun, ben kabak." dedi yanağından bir damla süzülürken.

Nilay Hanım cidden bir kahkaha atarak, genç kadına şefkatle sarıldı.

Scanned with CamScanner

Hazal burnunu çekerek "Abla, kadının beli görmedin, nah bu kadar!" dedi eliyle o beli göstererek. "Bacaklar desen kraker, göğüsler portakal... Ben ise lahana sarması gibi, ha bire şişiyorum. Yakında Arda beni şişe, gerçek anlamda kebap niyetine takar..."

Nilay Hanım, saçlarını okşayarak "Sana ne bundan kuzum, bunu kadının şu manken sevgilisi düşünsün. Hem doğumdan sonra toparlarsın kendini merak etme." diye yanıtladı.

Hazal başını kaldırdı. O sadece tek bir cevapta takılı kalmıştı. "Hatunun manitası mı var?"

Merakla nefes nefese sordu. Nilay Hanım başını salladı. Aslında haklıydı. Bu konuda söylenecek fazla bir şey yoktu. Hazal'ın yüzü aydınlandı. "Ben elimi yüzümü yıkayıp çıkacağım, çocuğu tek bıraktım. Yani Saniye Abla isyan etmeden gideyim." diyerek kadının yanından ayrılıp lavabonun olduğu bölüme yöneldi. Dönüşte eline biraz krem sürüp yürürken;

"Hazal?"

Hazal başını kaldırıp sesin sahibine çevirdi. Yüzünde gergin bir tebessümle "Merhaba Samet!" dedi onu çok uzun zamandır görmemişti.

Samet bakışlarını genç kadının üzerinde gezdirerek "Çok yakışmış. Allah tamamına erdirsin!" diye içten bir biçimde söylendi. Elindeki dosyaları kıvırıp, bakışını önüne çevirdi. Hazal elini karnına koyarak "Âmin!" dedi. Sonra genç adama bakıp "İşler nasıl gidiyor, döndüğünü duydum." diye sordu.

"Evet döndüm! Birkaç hafta oldu artık buradayım."

"Buna sevindim. Oraları sevmediğini söylüyordun."

Hazal bakışlarını Nilay Hanım'a çevirdi. "Hazal kızım dur gelme..." Ve Hazal yere bastığında oraya temizlik elemanının sabunlu suyunun döküldüğünü anlayamadı. Ayağı kayınca, apansız yere doğru çekildi. Ellerini annelik içgüdüsüyle karnına dolayıp, kalbi korkuyla atmayı durdurarak gözlerini alacağı acıya sıkıca yumdu. Ve beklenen olmadı. Kalın kollar bedenine dolandı ve sert, acılı bir düşüş yerine, sıcacık kolların kuşatması altında yaslandığı sinede buldu kendini. Şaşkınca gözlerini, hızlı kalp atışları, derin solukları arasından aralayarak "Düştüm mü? Bayıldım mı? Karnımı vurdum mu? Bebekler nasıl?" diye endişenin hâsıl olduğu afallamış bir yüzle sordu.

Samet çarpık bir gülümsemeyle "Hayır, hâlâ hayattasın... Hayatını

Scanned with CamScanner

ben kurtardım. Ayrıca röntgen cihazı değilim, bebekleri henüz göremedim. Doğunca görürüz inşallah..." diye alayla dalga geçti.

Hazal düşmediğine sevinerek yere baktı. Sonra genç adam bakarak içten bir gülümsemeyle "Üç kişi adına kurtarıcımıza teşekkürler!" diye tatlıca kıkırdadı.

Ve arkasındaki yaralı aslan gibi gürlemeyle, Samet'in kolları kısacık bir an sarsılarak bocaladı. Demin düşmemişti ama şimdi kesin düşecekti. Adam bile kasılıp kalmıştı!

Genç kadının bedenini tepeden tırnağa sarsan bir endişeyle, gözleri kocasına bakıyordu. Kalbi atmayı kesmiş ve neden korktuğunu bilmiyordu. Gözleri Arda'ya sabitlenmişken, korkudan gözlerinin büyüdüğünü ve dahası kanatasıya dudağını dişlediğini fark edemedi. Arda kasılan bedeni ve öldürücü suretiyle genç adamın yanında bittiğinde, Hazal kendine baktı.

Ah lanet olsun! Kollarını adamın boynuna dolamış, o da kendisini sıkıca bedenine –yani karnı izin verdiği ölçüde- bastırmıştı. Yakından nasıl olduğu önemli değildi ama uzaktan öpüşecek bir çift izlenimi verdiği kesindi. Keza adamla yüzleri birbirine bir karış uzaktaydı. Samet kendini toparlayıp Hazal'ı düzelttiğinde, Hazal kocasına ürkek ve mahcup bir ifadeyle baktı. Arda ise; kara gözleri zehirli bir kuyu, dudakları ateş saçan bir ejderha, bedeni Herkül idamesinde sanki buraları bir tek kendi suretiyle yerle yeksan edecek gibi duruyordu. Hazal'ın duruşu ise şuursuzdu. Amacı açıklama yapmaktı ama baktığı gibi de yutkundu. Dudakları kurumuş, dili genzine kaçmış, damağı yarılmış gibiydi.

Arda öfkeli bir boğa gibi yumruk olup kasılmış elleriyle, tam Samet'in üzerine atlıyordu ki Hazal alelacele araya girdi.

"Sağ ol Samet. Sen olmasaydın biz şimdi hastanelik olmuştuk. Bebeklerim adına tekrar teşekkürler."

Arda şaşkın bakışlarını genç adamdan çekmeyince Hazal "Arda... Samet beni yere düşerken tuttu. Yoksa bebek..." demişti ki Arda hiçbir şey demeden dişlerini gıcırdattı. Birden kaba bir tutumla karısına uzanıp bileğinden yakalamış, dahası sertçe kendi odasına yönlendirmişti. Onlara şaşkınca bakan Nilay Hanım ve Samet ise orada öylece kalmıştı. Arda içeriye girince, Hazal bileğini elinden çekmeye çalışarak "Bırak, canım acıyor!" diye acıyla inledi.

Arda birden olduğu yerde durup kapıyı sertçe çarptı. Kapı sanki ye-

Scanned with CamScanner

nden söküldü ve tiz sesiyle arşı inletti. Hazal gözlerini kapayarak olduğu yerde sıçrarken, kırpışan ürkek kirpiklerini araladı.

"Az önce onun kollarında dururken, hiç şikâyetçi değildin!" diye suçlayıcı bir üstünlükle kabaca soludu adam. Dişlerinin gıcırtısı ve çenesindeki kasları biraz daha kasılırsa geriye bir şey kalmayacaktı. Sert yüzü kasılmış, kaşları çatılmış ve dudakları öfkesinden keskin bir hâl almıştı. Hazal ürkekçe bir adım geriledi. Ona bakarken, gözlerinde yanan hiddetin gazap veren ateşlerini görürken nefes alışverişi bozuldu.

"Se... Sen ne diyorsun be!" diye neredeyse acıyla cansızca inledi.

Ancak toparlanması çabuk oldu. Ne zamandır ruhuna, bedenine, iradesine böyle söz geçiremez hâle gelmişti. Bay kasıntı ona sesini yükseltemezdi. Hazal kızgınca elini bileğinden silkeleyerek çekmeye çalışırken "Bırak... Kaba şey. Az önce o adam senin bebeklerinin ve karının yere düşüp canının yanmasını önledi. Ne yani, yere düşüp çakılmamız, çiklet gibi yapışmamız onun tutmasından daha mı iyiydi? Bir teşekkürü hak ediyordu. Ama sen... Bırak teşekkürü, adamın yüzüne bakmak ne kelime, kapıyı suratına çaktın. Mağara adamı... Taş kafalı... Eskimo herif!"

Arda bir adımda üzerine hükmederek gölgesini düşündü. Ortadaki hiddetin elle tutulur bir biçimde hissedildiği anda, Arda birden karısının elinden çekerek onu kendine çekti. Dişlerini sıkarak "Bana bunu açıklayacağına, o adamı mı savunuyorsun?" diye kaba sesiyle hırlayarak tısladı.

"Evet, onu savunuyorum." dedi. Ürkek bir tavşan olan bedeni, kendini kaplan gibi görüyordu. *Sakın doğurma Hazal, sık kız kendini!* "Sanki seni aldatmışım gibi bakmayı kes. Gören de bizi..." demişti ki Arda sertçe kolunu kavrayıp, karısını kabaca kendine çekti.

Aha şimdi kesin doğuracaktı, hele adam böylesine Azrail gibi bakarken...

İri eller nazik kolunu canını yakasıya sıktı. Tıpkı kendi dişlerini birbirine bastırdığı gibi, "Ağzından çıkana dikkat et Hazal... Senin canını yakamayacağım, o adamın da yakmayacağım anlamına gelmiyor. Aklıma kötü düşünceler sokma. Canını alırım." diye tısladı.

Hazal yutkundu. Başını geriye atarak dişlerini sıktı. Canı yanıyordu ama umursamadı. "Yaptığı centilmenlik isterdi ve tabii teşekkür!" dedi cesurca fikrini savunarak. "Ama senin gibi kaba saba birinden bunu beklemek, ancak kutupta bikinili manken görmek kadar uçrak! Çek ellerini üzerimden, dokunmanı istemiyorum."

Scanned with CamScanner

"Hazal!" dedi Arda uyararak. Dişlerini birbirine bastırdığında çıkan ses, kadının içindeki bebeklerine korkudan halay çektiriyordu... Oy kuzuları, nasıl da kapı gıcırtısına alışık oynak çengilere dönmüşlerdi... Sağ kaşı seğiriyordu adamın. Hazal'ın bakışları oraya kaydı. Lanet herif... İşaret parmağını oraya koyarak, o kaşı durdurmak istiyordu.

"Kı-kızgın olduğunda senden ko-koorkuyorum..." dedi birden masum bir biçimde. Maviş gözleri ciddi anlamda dolu dolu yağmur bulutlarına dönmüştü.

Arda nasıl bir durumda olduklarına baktı ve ağzının içinde edepsiz laflar sıraladı. Kocaman adamların dindiremediği hiddetini, sabun köpüğü gibi söndürmüştü bir çift söz... Mavişlerinin titreşerek baktığını görünce, irkildi. Onu korkutmak istememişti. Karısını kollarının arasına nazikçe alarak, bedenini kendine çekti. Bir elini sırtında özür diler gibi yumuşacık dolaştırıp, sakinleştirmek isteyerek okşadı.

"Sana dokunmasına nasıl izin verirsin?" diye şuursuzca söylendi.

"Yani düşmem, bana dokunmasından daha uygun olurdu öyle mi? Senin kıskançlığın yüzünden bebeklerimize bir şey olması umrunda değildi he?"

Hazal onun taş kafasına, içi parfüm dolu çantasını çakmış gibi, Arda birden gözlerini kıstı. Sonra aklı başına gelerek geriye çekilip, karısının bedenine gözleriyle yoklama çekti. "İyi misin? Bir şey oldu mu?" diye endişeyle sordu.

Hazal bedenini onun tutumundan kurtarıp "Seni piç kurusu! Şimdi mi aklına geldik? Bir saattir bana çektirdiğin eziyete bak. Korkudan ödüm koptu bebeklerime bir şey olacak diye ama sen beni teselli edeceğine, ancak bağırıp çağırarak doğurmaya zorladın. Arda, sen tam bir taş kafasın. Eskimo herif!"

Hazal ağlamaklı gözlerini kısacık bir an kapatarak arkasını döndü. Tam kapıya yöneliyordu ki, kendisini kalın kolların kıskacında, havalanırken buldu. Bunu ansızın yaşayınca şuursuz bir haykırışta bulunarak, kollarını kocasının boynuna doladı. Arda karısını alarak masaya yaklaşıp, koltuğuna yöneldi. Hazal öfkeyle kucağında debelenerek "Bırak beni. Gitmek istiyorum. Hatta bugün eve de gelmeyeceğim... Annemlerde kalacağım." diye tehdit etti.

Arda koltuğa oturup onu da kucağına aldı. "Çok beklersin." diye kızgınca söylendi. "Zaten haftalardır yanımdayken bir nefes uzakta vuslatı

Scanned with CamScanner

yaşatıyorsun. Bırak annenleri, bensiz bir sokak öteye gitmene dahi müsaade etmem."

Hazal bin tonluk ağırlığıyla, deve kuşu tüyü misali kocasının dizlerine oturunca, biraz geriye çekilmek istedi fakat Arda buna müsaade etmedi. Öfkeyle yana döndüğünde, adamı kendisine öyle yaklaşmış buldu ki, teninden yayılan erkeksi kokuyu duyumsayabiliyordu. Ve o zaman ağzı kuruyor, içindeki azgın Hazal'ın kanı kaynıyordu. Ah o lanet gömleğinin altındaki güçlü gövdesinin ihtişamlı sıcaklığını algıladığı an... Ensesindeki siyah tüylerin, nasıl bir öfkeyle yerinden fışkırdığını görebiliyordu. Adamın sağ kaşının altında küçük, öfkeli bir damar vardı ve kabararak kırmızı bir çizgi hâlinde atıyordu. Ne yaptığının farkına bile varmadan, parmağıyla o damara dokundu. Ve adamın sıcak nefesini dudaklarında hissetti. Birden kocası tarafından delicesine öpülmek için çok büyük bir açlık hissettiğini kendine itiraf etti. Bakışları o küstah ve şehvet misafiri kelimelerin sahibi ağzına gitti. Bu ağız ki onu tutku ve tehlikeli bir biçimde sevebilen tek kişiye aitti. Kendini uzaklaştırabilirdi adamdan ama yapmadı. Hiç kımıldamadan durdu. Rüzgâra kafa tutan yaprak gibi titreyerek duruşunun açık bir davet olduğunu bilerek sabretti. Adamın ağzı ağzına yumuşakça dokunmak için arzuyla dolup taşmış olacak ki, istekle aralandı. Kocasının uzun kuvvetli parmakları hipnotize ederek boynunu okşadı ve sırtına doğru kaydı. Bir kez daha vücuduna ateşten miller değmiş gibi bir duyguya kapıldı Hazal, bedeni her dokunuşuna ayrı bir heyecanla tepki veriyordu. İçi titredi duyduğu zevkin büyüklüğünden. Garip bir arzuyla gözleri kapandı, dudaklarında adamın dudaklarının baskısının olduğunu düşünerek bekledi. Göğüsleri sanki o dar kumaştan fışkıracak gibi dikleşti ve başkaldırarak ona kafa tuttu. Lanet tepecikleri sızlanıyordu. Ve bunların hamilelikten olmadığını biliyordu. Sütleri boşalmasaydı bari... Yumuşacık vücudunu adamın sıcak vücuduna dayamak ve ellerini gömleğinin altına sokup, çıplak teninin girintili çıkıntılı yapısını okşamak isteğiyle, parmakları karıncalandı. Kocasına müthiş bir arzuyla ve hasretle sarılmak için, bilinçsizce yükselen kolları adam tarafından ittirilerek engellenince, apansız kendine gelerek gözlerini açtı ve kurduğu saçmalığın sadece hayal ürünü olduğunu anladı keza Arda ona çatık kaşlarıyla üşütmüş gibi bakıyordu.

Kendisine ne yapıldığının, ya da kendisine yapılmasına izin verdiği şeyin ne olduğunu fark etti birden. İçinde büyük bir tepki, fırtınalı bir denizin dalgaları gibi yükseldi. Salak kadın, ayran içip kafayı bulan artistlere

Scanned with CamScanner

dönmüştü. Ne yapıyordu öyle. Suratını asarak küstü adama, fırsatı varken neden öpmemişti ki onu? *Ah Hazal, ayakta uyumaya başladın, kendine gel.*

Huysuzlandı. Arda, "Rahat dur Hazal..." dediğinde kız sanki ona tecavüz etmeye hazırlanan sapıkmışçasına derhal elini teninden uzak tuttu.

Arda birkaç saniye sustu. Sessizliğinin altında, patlamaya hazır yanardağ gibi öfkeden köpürdüğüne emindi. Ama Hazal da ondan farksız değildi. İri ellerini karnına koyarak, bebeklerinin varlığını hissetmeye çalışan adama şaşkınca baktı. Hazal başını aşağıya eğip, titreşen sular gibi mavi havuz bakışlarını kocasının eline çevirdi. Arda şefkatle ellerini dolaştırdı ama hiç bir şey hissetmedi. O karnını yokladıkça, Hazal kedi gibi sinesine pusma isteğiyle doluyordu.

"Neden kıpırdamıyorlar? Ne yaptın bebeklerime?" diye bedeni korkuyla sarsılırken hesap sordu.

"Az önce horon tepiyorlardı, sen kükreyince ödlerini kopardın yavrucakların. Sayende daha şimdiden korkak oldular... Sinik bedenleriyle, saklambaç oynuyorlardır, yazık..."

"Hazal, neden kıpırdamıyor kızlarım... Alayın zamanı mı şimdi?" diye gözleri nemlenerek ciddi bir endişeyle sorduğunda Arda, Hazal nefes alamadı. Ah serseri herif! Nasıl da içe dokunuyordu tek bir bakışıyla.

"Doktora gidelim, baktıralım bir şey olmasın? Çok korktun mu, ondan mı kıpırdamıyorlar. Şekerli su, buzlu poşet getirteyim mi?"

Hazal, yeterince konuşamayacağına inanmış olmalı ki, garip garip sesler çıkararak kocasına bakarken, bu sefer öfkesi dinmiş, onun şefkat gösterisiyle duygusallaşmıştı. Yanağına doğru bir damla inci süzülürken, adamın geniş omzuna yumruğu çakarak "Sen tam bir taş kafasın!" diye sitem etti.

Arda aldırmadı gözleri ciddi anlamda endişeliydi.

"Kıpırdamıyorlar bak, hareket yok!"

Hazal'ın yanağına uzanıp yaşlarını sildi, sonra tekrar ellerini karnına dokundurdu. "Uyuyorlardır, rahat bırak kızları. Zaten tüm gün tepişip duruyorlar, durmadan birbirlerini yoruyorlar..."

Arda aldırmadı, karısının bol hamileliğini kaldırmaya çalıştı. Hazal buna engel olmaya çalışarak "Ne... Ne yapıyorsun sen be?" diye cırlayarak çıkıştı. Yanakları kızarmaya başlamıştı. Arda umursamayarak ona kumaşı karnının üzerine kadar sıvadı. Bakışlarını karısının iri karnına çevirdi. Hazal apansız ellerini karnına sardı.

Scanned with CamScanner

"Bakma!" dedi saklamaya çalışarak.

Arda kaşlarını çatarak, karısının elini karnından uzaklaştırmaya çalıştı. Hazal'ın kaprisleriyle uğraşmaktan gocunmadığını belirten bir sesle, "Neden? Merak ediyorum onları." diye sordu.

"Çi-Çirkin duruyor!" dedi Hazal ağlamaklı sesiyle.

Arda o zaman, küçülmüş gözleriyle inceden inceye alaydan yoksun ciddi bakışlarını, karısının kızarmış yüzüne çevirdi. "Hiç de!" dedi yumuşacık bir tonda. Gözleri şefkatle, ancak arzuyla da parlıyordu. "Bence harika duruyorlar. Dünyanın en eşsiz harikası..."

Hazal'ın ağzı alayla büküldü. "Ya... Tabii, dünyanın eşsiz şeyi, benim top büyüklüğündeki koca göbeğim. Balkabağı gibi duruyor."

"Aynen öyle sevgilim." dediğinde Hazal ona okkalı bir yumruk savurmak istedi ama kocası devam edince, bundan hemen pişman oldu. "Bu eşsizlik, ikimizin..." Çok sonra pot kırdığı için kıvranan Arda, birden ne dediğini anlayıp, lafı kıvırmaya başladı. "Yani kabak manasında demedim. Sadece eşsizlik sıfatında!" Kaşlarını ciddi anlamda çatarak azarlamalı bir tonda devam etti. "Sakın kafanda lafları istediğin gibi eğip bükme Hazal. Ben ne diyorsam o!"

"Tabii bükemem... Demek kabak gibi! Tabii artık ince bir bel ve düz bir göbeğim yok." Dudaklarını birbirine bastırıp, ağzının içine dolan hıçkırıkları engellemeye çalıştı. Yanağına yeni yaşlar sıralanırken, Arda kendine küfredip kızgınca "Ne alaka Mavişim! Sana lafları çarpıtma dedim, sen prizma yaptın. Ben senin karnına bayılıyorum. Sonra kalçalarına..." Hazal omzuna vurdu. " Yalancı herif! Hiç sallama, sana inanmıyorum." diye sitem etti.

Arda elini karısının karnına koydu. Hazal onun temasıyla ürperdi ve tüm tüyleri diklenmeye başladı. Nefes alamıyormuş gibi yutkundu. Arda elini biraz daha gezdirerek parmaklarıyla onların varlığını hissetmek istedi ama başaramadı. İşte bu feci durumla alnında ince bir tabaka hâlinde ter birikmeye başlamıştı. Bir süre sessizce bekledi. Yüzünü düşünceleriyle buruşturdu. Sonra birden elini çekip, karısını ayağa kaldırdı. "Yok, böyle olmaz... Hadi, doktora gidiyoruz."

"Saçmalama Arda... Düşmedim ki! Sadece korktum. Bir şey olduğunu sanmıyorum." Yanağını kurulayıp burnunu çekti. Arda onun ağlama nöbetlerine alışmaya başlamıştı ama gözlerini ıslak, kirpiklerini ok ok görünce yüreğine bir ağrı saplandı. Uzanıp şefkate yanağına dokundu.

Scanned with CamScanner

"O zaman neden kıpırdamıyorlar?" dedi endişeyle. Bakışları hâlâ karnındaydı.

Hazal'a aldırmadı. Kapıya yöneliyordu ki, Hazal ansızın durdu. "Arda?" dedi başını aşağıya eğerek. Elini karnına koydu. "Kıpırdıyorlar bak. Sana bir şey olmadığını söylemiştim."

Arda arkasını dönüp karısına yaklaştı. Hazal daha ne olduğunu anlayamadan, sırtını duvara yaslayıp, önünde diz çöktüğünü gördü. Kıyafetini toparlayıp karnının üzerinde tutarak "Tut şunu." diye şikâyet etti.

Hazal kıyafetinin etek kısmını göğsünün üzerine tutarken, Arda ellerini karnına koymuş ve kızlarının varlığını hissetmek ister gibi, hem okşuyor, hem tatlı bir dille onlarla konuşuyordu. Ah bu görüntü dünyayı yerinden oynatıyordu tıpkı kalbi gibi. O anda yüreğinde bir çırpınma ve vicdan azabı oluştu. Bu adam ne tuhaf bir karaktere sahipti. Yağlarını katılaştırdığı kadar, ozona atılmış gibi apansız eritiyordu da. Limitsiz hergelesi, koşan karizması, çapkın hovardası, yontulmamış kerestesi tam bir koca olmuştu... Ve Hazal'ın mutluluktan başı dönüyordu.

Öte yandan zaten Arda onlara ne zaman dokunsa ya da konuşsa, bebekleri bunu hissederek içinde kıpır kıpır oluyorlardı. Şimdi ise hissetmiş olacaklar ki tepinip duruyorlardı. Babalarının varlığını hissettikleri an, karnında takla atmaya başladıklarına emindi. "Canın yanıyor mu onlar tekme atınca... Çok hareketliler." dedi Arda kaşlarının ardına sığınana gözlerini karısına çevirerek.

"Hayır... Acımıyor... Yani kısmen..."

"Yani arada acıtıyorlar." Arda kaşlarını havalandırdı.

"Onlara değer o kadarı. Hem iki taneler, bu normal. Avuç içi kadar yer, sığmıyorlar." Hazal yutkundu. Onun bu denli ilgili sorusu onu vakitsiz yakalamıştı. Hem de tüm hormonları naralar atarak ona doğru koşarken.

"Evden çıkmamalıydın Mavişim. Dinlenip, keyif çatmalıydın ama yok illa kendini yoracaksın."

"Büyütme Arda... Telaşlanacak kadar yaşlı değilim."

"Elimden gelse, seni kanatlarımın arasına saklayıp, kundaklayarak orada gezdireceğim. Size bir şey olmasına dayanamam."

Onun dalgınca söylediği kelimeler kadının gül yüzünde açan gamla, ürkekçe titreşen kirpikleri gölgelenerek yanaklarının üzerine ıslak bir ok gibi süzüldü. Gözleri doldu ve tutamadığı iri bir damla kirpiklerinden kur-

Scanned with CamScanner

olup karnına damladı. Sonra bir damla daha. Arda bakışlarını karnından süzülerek akan damlaya çevirdi. Başını kaldırıp karısına baktı.

"Çok mu korktun?" diye sordu. Hazal başını iki yana salladı. "O zaman neden ağlıyorsun? Bir yerin mi ağrıyor?"

Hazal dudaklarını birbirine bastırdı. "Bilmiyorum. Sadece ağlamak istiyorum."

Arda başını eğdi. Yutkunarak karnına baktı. Gözyaşının damladığı yere dudaklarını değdirip, karnını usulca öptü. "Ağlama, dayanamam." dedi yine her zamanki gibi.

Onun temasıyla Hazal ürpererek, bu sefer de kıkırdadı. Islak öpücükleri karnında hissedince kendini durduramadı. Elini dudaklarına kapamıştı. Kocası boğukça çıkan sesiyle "Şimdi niçin gülüyorsun?" diye sordu. Çapkın bir tutumla dudaklarını bir daha dokundurdu.

Hazal yine kıkırdadı. "Bilmiyorum!" dedi Arda dudaklarını karnında dolaştırmaya başlayınca "Se-sen ne yapıyorsun?" diye sordu Hazal. Yanakları kızarmaya başlamıştı. Bacakları da sanki biraz titriyordu. Denizin en koyu hâline erişen mavi gözleri, birden çekici bir hâl almıştı ve Arda hemen bu doğal çekiciliği olan vahşiliğe kapılıvermişti.

Boğuk sesini kontrol edemedi. "Kızlarımla hasret gideriyorum."

Hazal bakışlarını kocasının kara kafasına çevirdi. Kısık sesiyle huysuzlandı. "Daha çok tenimle hasret gideriyor gibisin."

Arda başını sarstı. "Olabilir aşkım..."

Aşkım... Aşk ve sevgi... Bir zamanlar o büyülü sözleri bekleyerek geçirdiği günleri anımsadı Hazal. Bu odada, onca zaman duymak için delirdiği sözleri... Büyük bir güven ve rahatlıkla yüreğinin kullandığı an dilinin yasakladığı bu sözcükleri, artık daha farklı bir anlamla hissediyordu kulaklarında. O sıralarda pembe bulutlarda dolaşırken, üstü başı hep o kokarken, sevgi hakkında her şeyi bildiğini sanırdı. Arda ne zaman yanına gelse, yüreği dehşet bir hıza kapılarak, kanını kaynatan o duyguyla sarılıyordu dört bir yanı. Kulağına defalarca güzel sözler fısıldamış, yaptığı sakarlıkları, şaka konusu yapmıştı. Ve karanlıkta, vücutları birbirine dolandığı vakit, solukları birbirine karışmış yatarken, durmadan ona sevdiğini tekrarlamıştı. *"Aşkım!"* Oysa şimdi bu kelime ne kadar büyüyordu gözünde ve dilinden kocaman bir çığ olup kopmuyordu sevdiğinin yüreğine... Korkuyordu hâlâ... Arda değişmişti, hissediyordu. Sahte ya

da yapmacık değildi tavırları. İkisi de, o büyülü an boyunca aşka dolanmışlardı. Ama sonra bir şeyler ters gitmeye başlamıştı. Ve aşk sözcükleri aralarında büyümeye başlayan boşluğa savrulup kaybolmuştu.

Şimdi Arda kalkmış, onu deliler gibi sevdiğini söylüyordu, ama Hazal onun çok daha farklı bir şeyi kastettiğini sanarak, içinde dehşet bir umutsuzluğa kapılıyordu. Sevgi değildi Arda'nın sandığı; sahiplenme duygusuydu belki... Belki de onu yeniden kazanma isteği... Hâlâ içinde bir şüphe, incecik bir korku hüküm sürüyordu. Ona ne kadar güvenmek istiyorsa, bir o kadar ondan uzaklaşırken buluyordu kendisini...

O yaramaz dudaklar yukarı doğru tırmanmaya başlayınca, Hazal ürpererek düştüğü kuyudan kurtuldu ve derince bir nefes çekti içine. Kalp atışları fırlayacak gibi göğsünü deliyordu. "Arda!" dedi dudaklarını nemlendirip, gözlerini kaparken. Allah'ım şimdi kendini kollarına koyuverecekti.

Arda aldırmadı. Dudakları biraz daha yukarı tırmandığında, olduğu yerde doğruldu ve arzulu gözlerini karısının bedenine çevirdi. Hazal'ın ellerini göğsünün üzerinden indirdi. Karısının bir elini hemen bırakmadı. Başparmağının tırnağını, avucunun ortasına tahrik edecek şekilde sürttü. Bileğindeki hızla atan nabzını okşadı.

"Nefes aşkım... Nefes!" dedi derin gelen sesiyle.

Bu direktife uyan Hazal derince bir nefes çekti içine ama vermeyi unutarak tabii. Ortamda öyle kışkırtıcı bir albeni vardı ki, neredeyse kokusu, tadı, varlığı belirli bir nesne oluşturmuştu. Flu bir ışık, içlerini kıyan bir titreşim, nefeslerini kesen bir elektrik gibi... Dokunsa tutuşacak, içine çekse hissedecekti. Damarlarındaki yakıcı kanın hızlandığını hissetti. Bileğindeki nabız atışları hiddetleniyordu.

"Dudağının kenarını dişlemeyi bırak Hazal. Zaten duramıyorum. Bana eziyet etmekten vazgeç..."

Onun suçlayıcı sesiyle Hazal gözlerini açarak, kaçamak bir bakış attı. Fakat dişlerini dudağına kanatasıya bastırmaktan kendini alıkoyamadı. Arda başparmağıyla dudağını dişlerinin arasından çekti. "Biraz daha emersen, bu görevi ben üstleneceğim." Kirpiklerinin arasına sıkışmış mavişleri koyularak çivit mavisine dönmüştü. Onun elini teninde hissettiği an, bedeni benliğine dar geliyordu.

Arda gözlerine ayartıcı arzularla bakıyordu. Bakışları yoğun ve istekliydi. Parmakları hamile gömleğinin ön düğmelerine uzandı. Bir-iki

Scanned with CamScanner

tanesini usulca açtı. Hazal titrek ellerini yakasına götürünce, Arda nazikçe bunu engelleyerek, ellerinin düşmesini sağladı. Hazal'ın sanki tüm organları yerinden oynuyordu. Lanet olsun, içindeki arzu ilkel bir açlıkla damarlarını yakarak gezerken, bedeni yanıyor ve kasıkları ağrıyordu. Onunla sadece bir gece birlikte olmuşlardı. Üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Unutması gerekmez miydi? Hatta hatırlamaması... Ama hatırlıyordu işte, her ayrıntısını tüm hücresine varana kadar hatırlıyordu. Dokunuşlarını, öpüşlerini, verdiği hazzı, içindeki dolgunluğunu, her şeyini hatırlıyordu. Bu da yanaklarının yanmasını, nefesinin düzensizleşmesini sağlıyordu. Nasıl bir istekti bu? Göğüsleri hızla inip kalktıkça, Arda'nın nefesi kesiliyordu. Göğüslerinin gerilerek sızlandığını o da hissediyordu. Bakışlarını yukarı çıkardı adam...

"Hazal... Güzelim mavişlerinin, sadece şaşkınlıktan böyle parladığını söyle olur mu?"

Karnına yumruk atsa, ancak bu kadar etki sağlardı. Ama tabii karnında birileri tepinip duruyordu zaten. "Hayır." dedi kıpkırmızı bir suratla. "Şaşkın değilim... Sadece..."

"Beni özlüyorsun." diye devam etti sözlerine Yalıçapkını. Karizmatik sesi boğuluyor gibi buğuluydu. Bir kedinin, duvarın üzerindeki kıvrak zarafeti gibi bükülmüştü kelimeleri. "Tıpkı benim, seni özlediğim gibi... Dokunmak, hissetmek, sahip olduğunu bilmek istiyorsun."

"Sana kızgınım... Hâlâ!" Onun sesindeki ayartıcı, iç gıcıklayıcı tınıları neden es geçemiyordu?

"Biliyorum. Ama bu farklı. Bu arzu bedeninin elinde olmayarak ürettiği tek gerçek duygu." Arda asık suratını gizledi.

"Değil."

Karısının gerdanındaki damara gözleri takıldı. Hızla kabarmış, pır pır ederek atıyordu. Narin kuğu misalindeki al gerdanında uzanan boynu, nasıl da çekiciydi. Diri göğüsleri hızla kabarıp iniyordu. Heyecanlandığı belliydi. Kollarına alıp, sımsıkı sarılıp sakinleştirmek istiyordu. Arda dudaklarını nemlendirdi. Hazal'ın gözleri direkt oraya kaydı ve kalbi yerinden fırlayacak gibi birden ritmi yükseldi. Arda kısacık bir an bakışlarını onun irileşmiş ve daha dikkat çekici bir hâle bürünmüş göğüslerinden gözlerine çevirdi. Sorarcasına baktı. "Bu kadarına da izin vermezsen, artık delireceğim. Sana yakınken uzak olmak zor. Dokunurken... Okşamamak

Scanned with CamScanner

daha zor." Sanki nefes almak için çaba sarf ediyordu. Solukları on katlı merdiven çıkmış gibi kesik ve tutuktu.

Hazal kocasının kokusunun karıştığı derin bir nefes çekti içine. Karnına bir ağrı saplandı. Arda düğmeleri teker teker açarken, her düğmenin açılışında nefesi biraz daha kesildi. Hazal gözlerini sıkıca kapamış, nefesini sonunda tutmuştu. Arda gömleğin yakasına uzandı ve karısının yüzüne bakarak omzunun üzerinden aşırdı. Şimdi narin omuz başları parlayarak karşısındaydı. İçine sadece dantelden beyaz bir sutyen giymişti. Öylesine diri ve göz alıcıydılar ki, onları sıkmak ve acıtasıya mıncıklamak istiyordu. Başını aşağıya eğip, alnını karısının alnına dayadı. "Seni çok özledim... Tenini, dokunuşlarını, öpüşlerini çok özledim. Sıcaklığında kaybolmayı özledim, kulağıma vuran seslerini, nefeslerini düşlemekten hasta olacağım..."

Başını biraz daha eğdi ve önce kaşını öptü. Sonra yanağına doğru sürtündü dudakları, Hazal'ın teni yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla tahriş olurken, incecik inledi. Bacakları titriyor, ellerini nereye koyacağını bilmiyordu. O da yapacağı en son şeyi yapıp, erkeğin ceketine tutundu ve asıldı. Oysa onun haşin dudakları yakıcı meziyette ufacık buseler eşliğinde çenesine ve boynuna doğru inmişti. Kadın başını geriye atarak, ona rahat bir yol sağladı. Dudakları ıslak öpücükler eşliğinde gerdanından, göğüslerinin kabartılarına dokundu. Hazal hızla nefes almaya başladı. Ne ara elini kaldırıp parmaklarını kısacık saçlarına daldırdığını; bilmiyordu. Arda'nın tek eli dolgunlaşmış göğsünü avuçlarken, parmakları tomurcuğunu usulca okşamaya başladı. Gırtlağını yırtan bir hırıltı yükseldi göğsünden. Dudaklarını göğsünün kabartılarında açlıkla dolaştırıp, yukarıya çıkardığında, kasıklarındaki ağrı hayli fazlaydı. Tahammülü kalmamış ve zonkluyordu. Nefes nefese bir şekilde başını karısının alnına yaslayarak, yüzünü avuçlarının arasına aldı. İkisinin de sığlaşmış solukları birbirine karıştı.

"Cezam ne zaman bitecek Mavişim?" diye sordu buğulu sesiyle.

Hazal yutkunurken Arda dudaklarını burnunun üzerine dokundurdu. "Ben ceza bitene kadar yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum. Sen önümde dolaşıyorsun fakat dokunamıyorum, her gece bensiz yatıyorsun, yaklaşamıyorum. Hazal... Ben seni çok özledim. Nefes alamıyorum..."

Hazal ellerini kocasının omzuna koyup, onu biraz geriye iteledi. Kalbi hâlâ hızlı atıyor ve nefesi neredeyse adamın tenini yakıyordu. Biraz daha böyle konuşursa, tüm azalarıyla yerlere paspas çekecekti.

Arda geriye çekildi. Karısının yakasını kavrayarak açtığı düğmeleri,

Scanned with CamScanner

centilmen bir tutumla kibarca kapamaya başladı. Hazal'ın yüzü kızarmış, sesi çıkmıyordu. Arda son düğmeyi de kapatınca, karısının çenesini kavrayarak yüzünü yukarı kaldırdı. Hazal gözlerini kapatıp yutkundu. Aşağıya saldığı hamileliğinin etek kısmını avucuna alarak sıkıca kavradı.

"Aşkım... Bence sen de bu küslüğün uzamasından şikâyetçisin. Bak zaman kısalıyor. Yarın istesek de bir araya gelemeyeceğiz."

Onun söyledikleriyle büyü bozuldu. Hazal gözlerini hiddetle açtı. Ona soran gözlerle baktığında, dudaklarını büzdü. "Tabii, ben çirkinleşiyorum değil mi? Yakında bana bakmaya bile tahammül edemeyeceksin." diye kızgınca söylendi.

"Nefes aşkım nefes..." diyen Arda ona şaşkınca baktı. Kocasının söyledikleri izzetinefsini yaralamıştı. Hazal az önce arzulu durumundan çıkmış ve ağlamaklı hâline bürünmüştü. "Belim de kalınlaştı. Sonra memelerim kafam kadar oldu. O kadının beli bile minnacık... Benim onda birim kadar..." Ciddi bir çıkışla oflayarak yanağına iri bir damla düştü. "Su aygırı gibi oldum değil mi? Çekici bulmuyors-"

Ve konuşmaları dudaklarına kapanan haşin dudaklar sayesinde, yarıda kesildi. Hazal önce afallayıp karşılık veremese de, dudaklarının üzerinde gezinen maharetli dudaklar, iştahla öpmesi sayesinde kendisini daha fazla tutamadı. Arda elini ensesine kaydırıp kafasını kendine sertçe çekerek, öylesine bir açlıkla öpüyordu ki, sanki daha önce hiç öpüşmemiş veyahut da buna aşeriyormuş gibi. Arada dişleri bile birbirine çarpıyordu. Ne nazik ne de sabırlıydı. Karısının dudaklarını aralaması için diliyle okşayarak baskı kurdu. Hazal bu tatlı eziyete dayanamadı, ilk anda tüm sırlarını kuşanarak kuytularına gömüldü. Kolunu Hazal'ın sırtına sararak, karnını kendi bedenine yasladı. Arda'nın gırtlağının gerisinden gelen hırıltılı inlemesi karısının ağzının içinde yok oldu. Sanki bir daha bulamayacakmış gibi saldırıp, yağmalıyordu dudaklarını. Hazal ellerini onun geniş omuzlarına koyup ceketine asıldı. Arda ellerini dolgunlaşmış kalçalarına kaydırıp mıncıklayarak sıktı. Şimdi tek isteği içinde olmaktı. Farkında değildi ama şu anda karnı arada balon gibi eziliyordu ve an itibariyle fark etti. Karnına yediği tekmelerle, karısının ağzına doğru güldü. Sonra kıkırdamaları genişleyerek geriye çekildi.

Nefes nefese bir hâlde "Onları..." dedi derince bir nefes çekti içine. Şu anda çekinmese ellerini dizlerine dayayıp derin derin soluyacaktı. Maraton koşsa bu dem yorulmazdı. Gözleri parlayarak karısının hülyalı göz-

Scanned with CamScanner

lerine odaklandı. "Onları... İyi eğitiyorsun. Bak onlar bile bana karşı... Bir tek müttefikim var, o da evde. Şimdi ben üç tatlı şeye karşı tek kaldım." diye şakacı bir serzenişte bulundu.

Hazal kocasının koluna vurarak geriye ittirdi. "Hadi müttefikin bizi evde bekliyordur fazla bekletmeyelim çocuğu." Derince bir soluk aldı ama tabii kocası ağzıyla dudaklarını kapamadan hemen önceydi bu...

Eve geldiklerinde Hazal odasına gidip duş almak istemiş, Arda apansız bir kararla *'ben koşmaya çıkıyorum'* diye tutturmuştu. Hatta giderken *istersen sen de gel* diye sormuştu. İsteksizce! İyi de akşam olmaya başlamıştı. Bu adam neden koşmaya çıkıyordu ki şimdi? Onun bildiği spor sabah yapılırdı. Akşam vakti koşu mu olurmuş! Anlayamadı. Gideli de epeyce olmuştu. Bakışlarını cama çevirdi ve derhal camın önünden çekilerek salona yöneldi. Arabanın motor sesi durduğunda, Hazal sanki onu beklemiyormuş gibi koltuğa oturmuş, kucağına da kocaman bir tabak meyve kâsesini almıştı.

Arda kapıdan içeri girdiğinde onu görmüyormuş, sanki farkında değilmiş gibi bakışlarını halının üzerinde oynayan oğluna çevirdi. Ama görüyordu işte. Seksi bedeninin terden parladığını, hatta o erkeksi baharatlı kokunun buralara geldiğini fark ediyordu.

Ayhan elindeki son kre-o parçasını da koyunca Hazal'a bakıp "Bu... Bu da tamam... Baş... Başlayalım mı?" diye sordu.

"Başla tatlım. Hepsini tekrar diz, birlikte oynayalım."

Hazal yanına gelen kocasına baktı. Arda boynuna astığı havlusunu eline alarak eğilip karısının burnunun üzerine buse koydu. Gözleri hâlâ şirkette doyamadığı dudaklarında takılı kalmıştı. Eğer orada engellemeseydi, şuursuzca onu şu hâliyle masanın üzerine yatırması işten bile değildi. Aklını, gecesini gününü, dünü ona vermeye başlamıştı ve bu hiç hoş bir şey değildi. Ortalarda pimi çekilmiş bomba gibi dolanamazdı.

"Keşke sen de gelseydin... Dışarıda hava çok güzel,"

"İşim vardı. Hem akşam vakti ne koşusu, sen kafayı mı sıyırdın?"

Hazal bakışlarını inatla ona çevirmiyordu.

"Ne işin vardı?"

Arda usulca genç kadının yüzüne eğilip, gözleri bir hizaya gelecek şekilde sokuldu. O çivit mavisine çalan gözler ona dünyaları vadediyordu. Koyu gözleri haince parlıyor, kalender dudağının kıyıları çapkınca kıvrılıyordu. Bay Yalıçapkını, onu ayaküstü ayartıyordu! Bununla kalmıyor göz-

Scanned with CamScanner

leriyle yiyip, nefesiyle sevişiyordu. Peki Hazal dirençli miydi? Kesinlikle hayır! Sanırım birazdan dili ağzından dışarı halı gibi sarkacaktı!

"Yeni işkencelerini mi tasarlıyorsun? Bak sayende sabah akşam, ayağı yanmış deli danalar gibi koşmak zorunda kalacağım."

Hazal elinde donan meyvesiyle ona şaşkınca bakarken, 'o' sebepten koştuğunu daha yeni fark ediyordu! Masum gözleri irilirken, nefesi duraladı.

"Nefes aşkım nefes!" diyen Arda "Bebeklerimiz için gerekli bu soluk..." diyerek gülüşüyle, karısına çapkınca göz kırpınca, Hazal'ın yanakları kızamaya başladı. Aldırmadan onun kızarıklıklarına dik dik bakmaya devam etti. Kucağındaki tabağa uzanıp içinden bir tane elma aldı. Hazal nefesini tuttu ve genç adamın gözlerinde kayboldu. Eğer nefes alırsa, onun ter kokusuna karışmış ten kokusunu alacaktı ve lanet olsun içinde kabarmaya başlayan istekten hiç mi hiç hoşlanmıyordu! Arda elmasından bir ısırık alarak doğrulurken, Hazal yerinden kalkıp yere, oğlunun yanına oturdu. Kaçtı. Ateş basmıştı. Eliyle yüzünü yellememek için kendisine savaş açmıştı. Kulaklarına ne olduysa, su kaçmış gibi uğulduyordu.

Rahat bir tutumla Arda kendini koltuğa atınca "Git duş al. Terli terli oturma, hasta olursun!" diye bir çocuk gibi azarladı. Arda elmasından bir ısırık daha alıp başını geriye attı. "Birazdan çıkarım."

Birkaç dakika sonra Hazal parmağıyla ittirdiği kre-o parçasını çıkarıp yanına koydu. Dudaklarını büzerek kulenin gediklerine baktı. "Ama bu sefer kesin ben kazanacağım." dedi. Gerçi kaybedeceği kesindi!

Ayhan öylesine ciddi taarruzda bulunuyordu ki onu yenmesi mümkün değildi.

"An... Anneannem... ge-gelmeyecek mi?" diye sordu.

Hazal bakışlarını Ayhan'a çevirdi. Arda yerinde diklenmiş, kollarını dizlerine yaslayarak öne eğilmişti. Sakin bakışlarıyla onların ciddi olarak yaptığı çekişmelerini mutlu bir suretle izliyordu. Hazal bir parçayı daha yerinden oynattı.

"Yarın gelecek... Neden sordun? Bir planınız mı var?"

Ayhan bir parça daha aldı. Sonra ciddi bakışlarını babasına çevirdi. Arda oğluna kuşkuyla bakarken, o ufacık elini ağzına kamufle ederek "Ba.. Bana dedi ki..." diye heyecanla kıkırdadı.

Hazal merakla kaşlarını kaldırıp, yanına yanaştı. Arda da aynı ilgiyle gözlerini ikilinin üzerine dikti.

Scanned with CamScanner

"Ne dedi Ayhan?" diye usulca sordu. Mavi gözleri oğlunun zeytin gözlerine şefkatle bakıyordu. Ayhan biraz çekinik, biraz ürkekçe "Şey dedi..." diye çekinerek bocaladı. Hazal tek kaşını kaldırdı. O da dudaklarını öne uzatarak; "Sa... Sana artık, an... anne demem ge-gerekiyormuş!"

Hazal'ın dudaklarındaki gülümseme apansız dondu ve gergin dudakları şaşkınca aralandı. Arda afallayarak karısının ifadesini izliyordu. Hazal yutkundu. Yerinden doğrulup, boğukça gelen kaba sesiyle "De... Demek ister misin?" diye usulca sordu. Kalbi göğsünü zorluyor, kulakları uğulduyor ve hafifçe başı dönüyordu. Gözleri ürkek bakıyordu çocuğun kara gözlerine.

Ayhan önce tereddütle biraz düşündü. Sonra "Kız... Kızmaz mısın?" diye kaygıyla sordu.

Hazal onun çekindiğini fark edince "Eğer bunu dersen..."dedi yutkunarak. "Ben çok mutlu olurum. Ama istemezsen deme tabii. Hazal da diye bilirsin yine... Hatta uyuyan güzel bile diyebilirsin. Sen ne dersen, ne istersen ben sevinirim..." Gözleri dolu dolu olmuş, gözyaşlarını akıtmamak için kirpiklerini kelebek kanadı gibi kırpıştırıyordu.

Ayhan bir kre-o parçası daha çıkardı. Arda gülümseyerek karısına bakıyordu. Mesuttu! Huzurluydu! Ve gururluydu! Bu onun başarısıydı. Onunla öz annesi gibi ilgilenen ve hiç sıkılmadan, of bile demeden her isteğini, kaprisini yerine getiren, ufak karısının başarısıydı. Göğsü gururla şişerken, iri bedeninde parlamaya durmuş yüreği hızlandı. Şimdi ikisini de dizlerine oturtmak ve doyasıya sarılmak istiyordu. Ve bu halleri hep içinde büyürken, pişmanlığı da büyüyordu. Ne yapmıştı onlara!

Ayhan neşeyle son parçayı da yanına koyarken "Be.. Ben ka-kazandım." diye haykırıp kollarını yukarı kaldırıp, heyecanla zaferini kutladı.

Hazal elindeki parçayı yere ciddi bir bocalamayla bırakarak, bozulmuş ruh haliyle "Evet... Ama bir gün seni yenecceğim." diye ufacık çocuklar gibi somurttu. Ayhan ellerini yere dayayıp kalktı. Sonra her zaman yaptığı gibi kollarını boynuna dolayarak, sulusepken yanağından öptü. "Ben... Ben sana ö-öğretirim... Ü-üzülme, tamam mı?" diye söylendi. "Kardeşlerime de öğ-öğretirim. Tamam."

"Tamam." dedi kollarını oğlunun ufacık bedenine dolarken Hazal. Yüreğinden fışkıran şefkati, kalbinde beslediği sevgisi öylesine fazlaydı ki.

Akşam yemeğinden sonra Saniye Hanım evine geçmişti. Hazal'la Arda bu aralar sık yaptıkları gibi mısırlarını patlatmış, çaylarının eşliğinde film izlemeye başlamışlardı. Hazal elindeki mısırlarını ağzına atıp, bakışlarını aşağıya eğdi. Derince bir içe geçirerek şefkatle bir annenin titizliğinde baktı.

Scanned with CamScanner

"Dün resim dersinde birkaç arkadaşına yardımcı olmuş. Öğretmeni konuşma egzersizlerinin çok iyi gittiğini söyledi. Psikolojik olduğundan kekemeliği, böyle giderse düzelecek dedi." Kucağındaki minicik ayağı kaldırıp üzerine dudaklarını kondurdu. Koltuğun bir ucunda Arda, diğer ucunda Hazal vardı. Ortada Ayhan başını babasının kucağına koymuş, ayaklarını da annesinin kucağına uzatmıştı. Bu ara hep böyle aralarında, yanlarında, hatta her saniyelerinde olmaya çalışıyordu. Onlarla olunca hırçın değil sakin, huzurlu ve mutlu oluyordu. Arda onun sevgiyle oğlunun ayağına koyduğu öpücüğe baktı. Kanepenin başına uzattığı eli oğlunun başına indi. Parmakları dalgınca kısa saçlarını okşarken, karısının masum ve sonsuz şefkat timsali hâlini izledi. Tiksinmek şöyle dursun, öperken ufacık ayakları bir de içine derince kokusunu çekip, elleriyle yüreğine alırcasına sarılıyordu. Tıpkı Arda gibi, Hazal'ı ne zaman böylesine saf bir sevgiyle öpse, kokusunu içine çektiğinden sebep, özlerken burnunun direği sızlıyordu.

"Sen bizim için bir lütufsun..." dedi Arda geriden gelen tok sesiyle. Gözleri parlıyordu yine. "Bazen ahmaklığıma inanamıyorum. Sen... Sen melek gibisin. İnsanoğlunun genlerinde var reddediş... İçine kapalı insanlarız hepimiz... Her ne kadar kendimizle barışık gibi görünsek de konuşursak, bütün sırlarımızın ortaya çıkacağından, her sözcükte açık vereceğimizden ve söylediklerimizin daha sonra aleyhimize delil olarak acımasızca kullanılacağından çok korkuyoruz. Bu yüzden bencilleşerek susmayı tercih edip cahilleşiyoruz. Eğer ben zamanında konuşabilmeyi başarabilseydim, bugün şu hâlde olmayacaktık, hepsi benim suçum."

Hazal onun itirafı ve iltifatıyla şaşırsa da kendini çabuk toparladı.

"Benim annem bir melek, unuttun mu?" dedi, bir dizi repliğiyle dalga geçerek.

Arda'nın gözleri nemli ama parlaktı. Huzur ve aşk, hepsi ufacık bir kadında vücut bulmuştu. Asla sevmem, evlenmem, ben baba olmam dediği ne varsa tüm 'asla'larını bu ufacık kanarya kafalı, deniz gözlü, cennet huylu kızda yıkmış ve afiyetle yemişti.

Hazal kucağındaki ayağı tutarak "Hadi yerine yatıralım, boynu ağrımasın." diye söylendi.

Arda oğlunu usulca kucağına aldığında, Hazal kâseleri sehpaya koymuş, onların arkasından ilerliyordu. Ayhan'ın babasının omzundan sarkan minik elini yakalayıp, avucunun ortasına aldı. Merdivenleri birlikte çıkıp odasına ulaştıklarında, Hazal önceden girerek ışığı yaktı. Sonra da

Scanned with CamScanner

usulca yatağını açtı. Arda oğlunu yatırıp geriye çekildi. Hazal, Ayhan'ın üzerine eğilip pikesini örttü ve kollarını pikesinin üzerine çıkardı. Kocasına bakıp "Köşede arabası var!" diye söyledi. Arda etrafına bakındı. Hazal acemi babaya bakmadan dahi "Komodinin üzerinde, yumuşak araba, ayıcık gibi... O olmayınca tedirgin oluyor..." diye ciddiyetle söylendi.

Arda uzun birkaç adımda arabaya uzanıp aldı ve karısına getirdi. Hazal oyuncağı oğlunun koynuna koyup, saçlarını okşayarak alnını öptü. Ayhan gözlerini kısıkça açıp baygınca baktı. "Fi-film bitti mi?" diye uyku mahmuru sesiyle sordu. Hazal gülümseyerek, onun kirpiklerinin arasından sızan zeytinlerine baktı. "Bitti canım, hadi kapa gözlerini, uykun kaçmasın... İyi geceler." dedi bir kez daha. Tam şakağından öpüp doğruluyordu ki, Ayhan'ın söylediği şeyle iki büklüm olduğu yerde nefesi kesilerek donakaldı. Sanki beli büküldü şaşkınlıktan!

"İyi ge-geceler... a-anne!"

Hazal doğrulduğunda, sersemleşerek yarı uykulu oğluna bakıyordu. Çocuk yatakta yan dönüp, oyuncağına sıkıca sarılmıştı. Dudakları gülüyordu. "Anne!" diye fısıldadığını işitti Hazal yine. Ona anne demişti, hem de bilerek, isteyerek. Omzunda hissettiği elle başını yana çevirdi. Ağlamaklı sesiyle, dolu dolu olmuş cennet gözleriyle kocasına duyguluca bakıp "Duydun mu?" diye titrek sesiyle alıklaşarak sordu.

Arda karısına omzundan kavrayarak sıkıca sarıldı ve başını göğsüne yasladı. Geniş göğsü hızla kalkıp iniyordu. Şefkatle saçlarını okşarken, ikisi de oğullarına bakıyordu. Arda derin derin soluduğundan geniş göğsü kuvvetlice kalkıp iniyordu. Ve gözleri nemliydi. "Duydum Mavişim..."

"Ben iyi bir anne olacak mıyım? Ya onun isteklerini yerine getiremezsem... Ya kırıldığında, bana anne demekten vazgeçerse... Küsünce istemezse beni?"

"Annelere bazen küsülür ama hiç ayrı kalınmaz... Asla ama asla onlardan vazgeçilmez. Sen annenden vazgeçer misin? Ben annemi öldü diye unutabilir miyim?"

İkisi birden "Asla!" deyince Arda sırıttı. Hazal burnunu çekerek kıkırdadı. "Hadi rahat bırakalım, yatsın."

Odasına geçeli neredeyse bir saatten fazla zaman olmuştu. Ama ne yaparsa yapsın verdiği karara bir türlü cesaret edemiyordu. Aynanın karşısına son bir defa daha geçti. Çok mu abartılı olmuştu? Üzerinde beyaz saten geceliği ve takımının sabahlığı vardı. Elini karnının üzerine koydu,

Scanned with CamScanner

diğer elini beline. Ya istemezse... Beğenmezse! Evhamlandı. Derince iç geçirdi. Galiba yapamayacaktı. Bu kadar zaman sonra, nasıl yapardı? Yine pişman oldu, yine vazgeçti ve yine cesaretlenip tekrar cüretle yapmayı düşündü!

Arda elindeki kitabı bilmem kaç seferdir seyrediyordu. Okumuyor, evet seyrediyordu. Aynı sayfasını okuyor ama kafasını bir türlü veremiyordu. Bir günde birçok şey yaşamıştı. Hazal'ın kıskançlık damarının kabarıp çaktırmadan baskın yapışı, sonra onu, o adamın kollarında görmesi -ki düşününce bile dişlerini birbirine bastırdı- ona aylar sonra dokunması ve oğlunun anne demesi... Derince bir iç geçirdi. Nefes alamıyor, sıkılıyor, aynı anda seviniyordu.

Kapı tıkladı ve Arda bakışlarını kapıya çevirdi. Usulca açıldı geniş kapı. Ortam loştu. Ayhan yine uyumamıştı sanırım. Ama beklediği kişinin aksine, beklediği ama bir türlü geleceğini düşünmediği kişi gelmişti! Utana sıkıla kapının girişinde duran Hazal, yatağın ucuna doğru ayak ucunu sürükleyerek, çekinerek ilerledi. Arda oturduğu yerde doğruldu.

"Bir sorun mu var güzelim? Ayhan mı uyandı yine?" diye anlayışla sordu. Sonra usulca bakışlarını karnına çevirdi. "Yoksa kızlar mı?"

Hazal ellerini önünde birleştirip mahcup bir duruşla, "Şey..." dedi ama konuşamadı. Sesi titriyor, cesareti kırıyor, karnı ağrıyordu. Sonra bir cesaret bocalamayı bırakarak, Arda'nın şaşkın bakışları altında hareketlenip yatağa yanaştı ve hiç tepkisini bozmadan pikeyi kaldırıp, şapadanak içine girdi. Adam onun bir çırpıda yaptığı eylemle, donmuş vaziyette ona bakıyordu. Üzerine pikeyi örtüp başını yastığa koyunca "Korktum!" dedi dudaklarını mahsustan büze büze.

Aslında bu külliyen yalandı. Yaptığı arsız eylem sayesinde kalbi hızlanmış, nefesi daralmıştı. Adama bakmaya cüret edemedi. Arda kaşlarını çatarak elindeki kitabı kapatıp, komodinin üzerine koydu. Yatakta kayıp elini başına yaslayarak, yan döndü. Şimdi o karısının yüzüne bakıyor, Hazal sırt üstü yatmış mavişleri düz bir biçimde, tavanı seyrediyordu. Ah ne çok izleyecek şey vardı. Sonsuz beyazlık. Oysa kocası kirpiklerini sık kırpıştırdığı için, onun bocaladığını pekâlâ anlıyordu.

"Neden korktun? Kâbus mu gördün?"

Pikenin üzerindeki parmaklarını çekiştirip duran Hazal'ın yanakla kızardı. Dudaklarını dişlemeye başladı. "Şimşek çakmış olamaz mı?" de birden aklına gelen en saçma yalana sarılarak. Kirpiklerinin kıyısında

Scanned with CamScanner

kocasına bakma ahmaklığında bulundu ve yakalanınca derhal bakışlarını kaçırdı. Yanakları kızarıyor, nefesi savruk ve titrek hâlde hızlanıyordu. "Yıldırım düşmüş olamaz mı pekâlâ?"

Onun söylediği şeyle Arda'nın gözleri parladı. "Yazın ortasında mı?"

"Yaz yağmuru diye bir şey var, sen duymadın mı?" diyen Hazal gözlerini kısarak dudaklarını birbirine bastırdı. Arsızlar gibi adamın yatağına tünemiş, edepsiz aşüfteler gibi gözlerini gözlerine dikmiş, bir ona *Nasrettin Hoca'dan masallar anlatacağım* demediği eksikti. Dudaklarını çocukça bir saflıkla, ansızın saklayarak açtı. Arda'nın aç bakışları oraya kayınca, bedeni kasıldı. "Sonra Gulyabani de var... İzlettin bana 'o' filmi, pekâlâ korkmuş olabilirim."

"Şaban'ın filminden mi koktun? İlginç! Hem de Sütkardeşlerden?"

"Evet. Çok korkunçtu bir kere (!) Sana açma demiştim."

"Bana 'aç' dediğini hatırlıyorum... Sanırım yanlış anlamışım."

Sesi haylaz, muzırlık kuşanmış gözleri muhteşem bir pırıltıyla parlıyordu.

"Evet, öyle olsa gerek! Yanlış anlamışsın."

Arda iç geçirdi. Aslında nefes alamıyordu heyecandan. "Eee, şimdi benim seni teselli etmem gerek. Bunun için de sarılmam gerek değil mi?"

"Sanırım evet... Korkunca birisinin sarılması iyi geliyor insana."

Arda aşağıya kayıp, ürkekçe karısına yaklaştı. Kollarını boynunun altından verip, onun kanarya başını kendine çekti. Çenesini saçlarına yaslayıp, başını göğsüne yaslarken, kokusunu derince içine çekti. Kocaman adamın bedeni kasılıyor, omuriliğinden aşağıya bir tuhaf his peyda oluyordu. Dudaklarını tepesinin üzerine bastırıp, öpücükler kondurdu. Gözlerini kapatıp, hasret kaldığı kokusunu derin derin içine soludu. Bu muhteşemdi. İnadını kırması ve kollarına gelmesi hayal gibiydi.

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" Nefesi sıklaşmış, genç kadının saçlarını havalandırıyordu.

Önce biraz düşündü Hazal. Sonra aklına gelenle ufak ayaklarını kocasının paçasının arasına soktu. "Ayaklarımı ısıtman gerekiyor. Çok üşüdüler."

Arda gülümsedi. "Dışarıda kar yağıyor olabilir!"

Hazal başını kaldırıp utana sıkıla kocasına baktı. Arda arzulu gözlerle ona bakıyordu. Fakat olduğu yerden kıpırdanmıyordu. Hazal kırgınca

Scanned with CamScanner

"Bakıyorum da hevesin çabuk geçmiş. Gündüz üzerime saldırıyordun... Üşüdü diyorsam, üşümüştür. Korkuyorum ve üşüyorum... Senin görevin, beni teselli edip, dediklerimi yapmaktı... Öyle demiştin..." diye tutumsuz bir çıkışmayla sitem etti.

"Öyle, ben sana itaat etmeye meyilliyim. Ne demişsem doğrudur."

Arda aşağıya eğildi. Dudaklarını önce yanağına sürttü. Hazal duyulur şekilde nefesi içinde donarken iç geçirdi. Tüm duyuları cereyana kapılmış, tepki veriyordu. Karısı nefesini tutup ürkek gözlerini kapatırken erkek dudaklarını sürterek kulağına çıkardı. Tuttuğu nefesini içine soluyarak, "Sen söyle Mavişim... Ne istersin, ne yapmalıyım?" diye sordu.

Onun ılık nefesiyle gözlerini kapatıp, sesli bir biçimde inleyen Hazal "Sen tam bir taş kafasın! Bilmiyor musun? Bunu bana sen öğrettin, şimdi devamını öğretmek zorundasın." diye sabırsız bir kızgınlıkla çıkıştı. Onun nefesi bile daha şimdiden hazır olmasını sağlamıştı.

Arda geriye çekilip, karısının çenesini tutarak kendine çevirdi. "Sana söz verdim. Sen söylemeden sana dokunamam. Sonra bir de bunun için papaz olmak istemiyorum. Seni kazanmışken, kaybetmekten korkuyorum."

"Vay be!" diye dalgayla iç geçirdi Hazal titrek nefesiyle. "Ne kadınmışım, sözümden çıkmayan itaatkâr bir kocam var!"

"Ukala..." dedi Arda karısının burnuna dokunarak.

"Taş kafa!" dedi Hazal burnuna elini sürtüp huylandığını belirterek. Etraflarını saran kışkırtıcı elektrik, iliklerine kadar süzülmüştü.

"Eee?" dedi Hazal yutkunarak. "Hepsini ben mi söyleyeceğim?"

"Evet."

"Çok zalimsin!"

"Kime çekmişim acaba..."

"Arda, utandırma..." Nazlı dudakları işveyle büzüldü.

"Söyle..." diye diretti adam kesin bir tonda. Sesi sabitti. Emrini yenilemedi.

Hazal bir nebze yükselme cüretinde bulundu ve gözleri kocasının göz hizasına cesurca gelince, sadece durdu. Ufacık ellerini kocasının yanaklarına koyup, adamı kendine çekiştirdi. Burunları birbirine değerken, gözlerine bakmak her ne kadar zor olsa da, zoru başarıp, nefesini ağzına soludu. "Sana vurgunum Yalıçapkını... Kalbimle, benliğimle, tüm zerremle seninim." Dünyayı ona bağışlayan itirafıyla, usulca nefesini içti.

Scanned with CamScanner

Evvela kalbi yerinden çıkıp karısının göğsünde atmadan önce Arda, alnını alnına yasladı. Kızarmış yanaklarını ezercesine sıktı. Nefesleri kesik ve tutuktu. "Sana vurgunum Mahalle Kızı! Kalbim de, içindeki saraylar da senin eserin!"

"Tüm hücrem senin." dedi Hazal. Arda karısını yatağa yatırırken, "Tüm hücremle sana açım." diye boğukça konuştu.

Arda ellerini karısının belinde gevşekçe bağladığı kuşağına uzattı. Hazal'ın nefesleri hızlandı. Çözdüğünde üzerindeki pikeyi kaldırıp attı. İki dizinin üzerinde yatağa oturup üzerindeki spor atleti alelacele çıkarıp bir köşeye atarken, gözlerini karısının üzerinde ateşler içinde, her bir hücresini, etini, kemiğini, iliğini ayırırcasına dolaştırdı. O sırada Hazal nefes almadan kocasını izliyor, sanki ilk tecrübesi gibi heyecanlanıyordu. Aslında ilk sayılırdı. Sonuçta onunla sadece bir gece geçirmişlerdi. Bakışları yüzünden geniş omuzlarına ve oradan geniş göğsüne, kara tüylerine kaydığında, ağzı kurudu. Dudaklarını yalama gafletinde bulundu.

Arda karısının karnından göğüslerine, sonra yüzüne tırmandırdı bakışlarını. Yakışıklı yüzünde ayartıcı bakışları parlarken, çapkınca gülümseyerek "Ben de daha başka hayal etmiştim." dedi arsızca.

Hazal onun ne demek istediğini anlayamayınca, masum bir tutumda "Neyi?" diye sordu kıpkırmızı olarak. Arda arzulu gözlerini ateşten bir lav gibi üzerinde gezdirip, dudaklarını yaladı edepsizce. İç geçirerek şikâyet edercesine "Bu sabahlığın altında bir şey olmamalıydı." diye küstahça itiraf etti.

Hazal kulakların kadar kızararak "Seni şapşal! Sen nasıl hayaller kuruyorsun böyle! Beni yatıştırman lazım, utandırıp kaçırman değil! Heyecanlanırsam doğururum unutma..." diye nazlanarak tehdit ettikten sonra, başının altındaki yastığı kavrayıp kocasına attı.

"Hayır, çeyizindeki o iç gıcıklayıcı zımbırtılar sandıkta beklemesin diye söyledim..."

"Gıcık..."

"Ama gerçek bu... Onları benim için aldın..."

"Almadım... Aldılar..."

"Her neyse... Seni onların içinde görmeyi istiyorum..."

"Bu göbekle mi?"

"Neden olmasın... Sen her hâlinle gözlerime hitap ediyorsun..."

Scanned with CamScanner

Hazal utangaçça bakışlarını kaçırırken, Arda ikinci yastığı havada yakalayıp üzerine vahşi bir hayvan gibi abandığında, daha yarı yola gelmeden dudakları birleşmişti. Nefes nefese hâlleriyle, öyle sert değildi bu seferki öpüşleri. Kedi gibi kıvrımlara sahip dudaklarının kıyılarını usulca öpüp, diliyle tahrik etti. Tadını alarak nazik bir biçimde, her bir köşesinde, yüzünde, çenesinde, yanaklarında dudaklarını dolaştırdı. Bu arada iri ve ağır bedenini karnına zarar vermemek için üzerine yaslayamadığından, tam anlamıyla onu hissedemiyordu.

"Seni seviyorum ve şu anda rüyada gibiyim."

Konuştu ve onun konuşmasına fırsat vermeden dudaklarını karısının dudaklarına kapayıp, tekrar tüm evreni ateşlere verene kadar, onun kime ait olduğunu hatırlatana kadar, iliğinden hücrelerine kadar hissettirerek, sertçe öptü. Elleri acemice ve hızlıca karısının dolgun kıvrımlarında dolaşıyordu. Geriye çekildiklerinde, Hazal daha sevişmeye başlamadan hazır hâle gelmişti. Ellerini kocasının kolunda ve göğsüne dolaştırıp, "Arda çok oyalanmadan, hemen sonuca bağlasak bu sefer olmaz mı?" diye utana sıkıla sordu. Arsız mı olmuştu ne! Hafifmeşrep kadınlar gibi kızıştığını belli etmekle kalmayıp, bir de dile vuruyordu. Onu deli gibi bir ihtiyaçla süzerek, gözlerini dudaklarına dikerek utana sıkıla soludu.

Ona aklı karmakarışık bakan Arda, başını iki yana sallayıp, ayartıcı bakışlar atıp çapkınca gülümsedi.

"Çok uzun zaman oldu, bunu yapmamalıyız ama... "

"Deli misin sen!" dedi Hazal. "Özlemedin mi beni?"

Arda'nın nefesi kesildi. "Özlemek mi? Bunun adı özlemi çoktan geçti. Her bir hücreni ayrı sevmezsem, ölürüm." Başını aşağıya eğip karısının gerdanına dudaklarını bastırdı. Hızlanan şah damarının üzerinde dudaklarını gezdirerek, sakinleştirmeye çalıştı.

Hazal parmaklarını kocasının kısa saçlarına daldırıp, nefes nefese soludu. "Bırak şimdi her hücremi, tek hücreli olmaya razıyım ben... Yeter ki bitir şu işi... O kadar bekleyemem."

Arda dudaklarını göğüslerine indirdiğinde "Olmaz!" diye itiraz etti boğuk bir sesle. Karısının mis kokusunu içine derince çekip, dudaklarını derin vadiye bastırdı. Bacaklarına uzatıp, geceliğini kavrayarak yukarı kaldırdı ve karısının biraz doğrulmasıyla çıkarıp fırlattı. Biraz geriye çekilip onu izlemeye başladı. Bu sırada parmaklarını serin teniyle buluşturup hafif bir baskıyla, bacaklarından yukarıya usulca çıkarıp kadını çıldırtıyordu.

Scanned with CamScanner

Gözleri koyularak kapkara olmuştu. "Şahane olmuşlar." dedi dudaklarını yalayıp, karısının göğsünü kavrayarak mırıldanırken.

Hazal'ın sabırsız bakışları altında yataktan inip, üzerini çıkardı ve çırılçıplak yanına uzandı. Önce elleri gezdi özlediği teninde, parmakları titriyordu ilk günkü gibi. Az sonra ellerini dudakları takip etti tüm çekiciliğiyle. Dudakları bacaklarına kaydığında, Hazal aklına bir şey gelmiş olacak ki adamın saçlarına acıtasıya asıldı.

"Arda!" dedi panik hâlde. "Bebekler..." Nefes alamadığı için derince bir nefes çekti içine.

Arda başını kaldırıp, geriye çekildi. Sonra karısının yanına uzanıp onu nazikçe yan çevirdi ve sırtını hızla inip kalkan heyecanlı göğsüne yasladı. Bacaklarını okşarken, dudaklarını boynuna gömdü. Elleri edepsiz bir biçimde amacına ulaşıp, bacaklarının arasına sızmaya başladı. Parmakları tüm sırlarını araştırmak ister gibi teninde gezindi. Hazal nefes alamıyordu. O parmaklar öyle yerlere temas etmişti ki, az önce ne diyordu, ne düşünüyordu unuttu. Bedeni kasılmaya yakın bir hâle gelerek garipçe bir hazla titredi. Ah lanet herif, bu işi çok iyi biliyordu. Başını geriye atarak, sesli bir biçimde inledi. Arda bunu duyunca, dayanamadı, nefesi genzini tıkadı ve hırıldadı.

"Bebekler Arda?" dedi karısı tekrar zor bela konuşarak.

Arda boğukça homurdandı. "Doktor sorun olmayacağını söyledi! Bu aylar için yani..." Nefesi ensesindeki saçlarını havalandırdığında, omuriliğine doğru buz gibi bir serinlik yayıldı kadının. Sonra aklı başına gelince, apansız gözlerini açtı. Utançtan yanakları bu sefer daha fazla kızardı. "Ne ara sordun doktora bunu?" Cırlayan sesi bir inlemeyle daha kesildi. Kocasının dudakları boynundan, ense köküne kayınca ıslak öpücüklerle, kalçalarında onun istekli uzantısını itti. Ve o muhteşem sertliği tüm hücrelerine kadar hissedince, nefessiz kalarak "Boş ver devam et..." diye arzuyla buyurdu. Onun ensesine çarpan derin nefesler kendi nefesinin kesilmesini sağlıyordu.

"Ben de öyle düşünüyorum Mavişim. Bu raddeden sonra, deprem olsa bırakmam seni. Bu seferlik senin dediğin gibi olsun." Ve kalçalarını kavrayıp, usulca karısının kuytularına sızdı... Sonra onu istediği gibi, doyasıya, acelesizce sevecekti.

Scanned with CamScanner

"Nefes aşkım nefes... Biraz motorun soğusun..."

Scanned with CamScanner

FİNAL

"Önce sen öp!" dedi inatçı, naif ses.

"Hayır!" Somurtarak itiraz etti cılız ses ve "Önce sen yapacaktın, öyle söyledin!" diye diretti. Kısık gözleri bir âlemi içinde barındırıyor, tatlı beyaz yüzünde güneşin vurduğu yaprakların gölgeleri oynaşıyordu. Sonra beyaz teninin üzerine yelpaze gibi serilmiş siyah saçlarını kenara çekerek, cam mavi bilyeler gibi parlayan gözlerini kısarak, kardeşinin elindeki şeye memnuniyetsizce baktı Nazlı. Hoşnutsuz ufacık fındık burnunu kıvırarak tiksintiyle, beyaz ellerinin tuttuğu yeşil mahlûka işaret parmağıyla isteksizce dürttü. Ah değil ona dokunmak, yanında durmak bile imkânsızdı. Bir daha sertçe dürttü ve parmağının altında kıpırdanan şeyle elini derhal çekti.

"Vırrrakkk!"

"Of!" dedi Narin sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye savurup, kara gözlerini kardeşi Nazlı'ya bıkkınca çevirdi. Nazlı konuşmadan önce dudaklarını gererek birbirine bastırdı. "Bu çok iğrenç duruyor be..." dedi dudaklarını büzerek isyanla "Bence öpmeyelim!"

Narin kardeşinin yüzündeki değişimi süzdü, tiksinti belirtisini geçmiş, çoktan kusmaya yakın bir hâle bürünmüştü. Onun birazdan "böğ" diye dilini çıkaracağına neredeyse emindi. Ufacık kalp kadar olan melek yüzünü buruşturuyor, beyaz teninde, sarı saçlarının içinde kara elmas gibi eşsiz duran zeytin gözlerini mütemadiyen kısıyordu.

Oysa hiç onunla evlenmek istemediği hâlde, sırf kardeşinin gönlü olsun diye yanında duran Nazlı kardeşine baktı ve daha fazla dayanamayarak sordu. "Sence prens olunca ilk hangimizle evlenecek Nazlı?"

Scanned with CamScanner

"Ne bileyim ben." diye tersçe yanıtladı Narin. "Kitapta sadece buraya kadar anlatıyordu. Hem orada bir tane kız vardı! Sen gelmeseydin benimle evlenecekti o kesin. Hıh!" yaparak başını yana attı.

"Kızım ben zaten evlenmek istemiyorum ki..." diye kızgınca çıkıştı Narin.

"O zaman neden öpmek istiyorsun kurbağamı?" diye sordu hiddetle Nazlı, elindeki kurbağaya baktı. Narin gözlerini kısarak kardeşinin baktığı yere baktı "Çünkü merak ediyorum salak Nazlı! Nasıl prens olduğunu görmem lazım tamam mı? Yoksa bugün uyuyamam meraktan."

Ardından Narin gözlerini kısıp, yeşil, parlak, üzerinde tuhaf benekleri olan kurbağaya baktı. Öylesine çirkin, öylesine kaygan ve vıcık vıcıktı ki, uyyyk! Daha şimdiden prens olsa dahi onunla evlenme kararından cayabilirdi. Ama annesi ona çok yakışıklı bir prens olduğunu anlatmıştı.

"Söylemiştim iğrenç!"

O sırada, kurbağa ince bacaklarını oynatarak, yelpaze gibi ayaklarını yukarı kaldırıp açınca, Nazlı irkildi. Ellerinden kurtulmaya çalışan mahlûku kaçırmamak için, tutuşunu biraz daha sıklaştırdı. Lâkin bu ne mümkün! O kadar kaygandı ki, gücü neredeyse her an tükeniyordu tutmak için. "Önce kim öperse ve kimin öpücüğü onu iyi edip prens olursa onunla evlenecek tamam mı, akıllım? Annem anlattı ya, dinlemedin mi? Öpücük büyülü olacak. Öpeceksin, prens olacak." Bunları kurbağaya bakıp incelerken, tek tek vurgulayıp belirtti.

Narin ufacık omzunu sarstı. Zeki minnacık kafasındaki çok çalışan beyni ve hayli gelişmiş olan zekâsı buna hiç inanmıyordu. O, Nazlı gibi hayalperest değildi. Buna ancak ahmaklar inanırdı! Hiç öpücükten prens olur muydu? Laf! Ama Narin ona olacağını iddia ediyordu. Bu birbirinin tamamıyla zıttı olan ikizler birbirini tartıyor ama hâlâ ilk kimin öpeceğine karar veremiyorlardı. Nazlı, her ne kadar adı gibi nazlı olsa da, annesi gibi tam bir inat abidesiydi. Narin ise adı gibi narin gözükse de, tam bir savaşçıydı. Hem inatçı, hem de gerçekçiydi. Biri tam bir kız gibi pembe bulutların hayalleriyle büyüyor, diğeri tam bir erkek gibi sadece mavi bulutların varlığına inanmıyordu. Yani isimler sadece isimde kalıyor, karakterleri tam tersi yönde ilerliyordu!

"Ben yakaladım, bak elimde tutuyorum. Önce sen öp." Biraz havaya kaldırıp kollarını kardeşine uzattı Nazlı. Narin dudaklarını büzüp, kaşlarını çatıp, gözlerini kıstı ama öpmek için hiç cesaret bulamadı. Tam

Scanned with CamScanner

başını eğip iğrenir bir ifadeyle öpüyordu ki, kardeşinin elinde kıpırdanan kurbağa, vıraklayarak çırpına çırpına parmaklarının arasından kaydı ve çimlerin üzerine zıplayıp, sıçraya sıçraya çalıların arasında kayboldu. Nazlı onun peşinden her ne kadar koşsa da "Güzel kurbağam gel gitme, daha öpmedim!" diye lâkin yakalayamadı. Ardından kızgınca elindeki ıslaklığını elbisenin etek kısmına sürdü. Arkasını dönüp, kaşlarını tam bir öfkeyle çatarak kardeşine bir hışım baktı.

"Hepsi senin yüzünden manyak! Kaçırdın prensimi! Artık 'Kurbağa Prens' olmayacak, ben de evlenemeyeceğim."

İki eliyle birlikte kardeşinin omuzlarını iteledi ve kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp başını omzunun üzerine yıkarak, küs bir sesle mırıldandı. "Artık seninle bir ömür küsüm. Git... Konuşma benimle. Prensimi kaçırdın."

Ah o dudaklar nasıl bir bükülmeyle kıvrılıp da, gözleri nasıl bir kırgınlıkla süzülürdü! Narin elbisesinin yanlarını kaldırdı ve beyaz bacaklarının üzerine toplanan pembe kumaşı sıkıca kavradı iki eliyle. Kara saçlarının ışıltısı mavi gözlerine vuruyor ve göz bebeklerinde büyümeye başlayan gözyaşlarıyla parıldıyordu. Dudaklarını kıpırdatıyor ama o şeker kadar tatlı ıslak dudakları, bir türlü ne söyleyeceğini beceremiyordu. Gözlerinin önüne gelen kara saçlarını, bir baş hareketiyle hırçınca alnından geriye öteledi. Düşündüğü şeyle yerinde huysuzca kıpırdandı.

"Ama... Ama?" dedi üzgün sesi titriyordu. "Bir ömür kaç sayı kadar oluyor ki Nazlı? Ben seninle kaç sayı kadar gün konuşmayacağım?"

Nazlı kara gözlerinin kenarından kardeşine baktı masumca. Ufak ellerini çözerek beline koydu ve müthiş bir sinirle dudaklarını araladı. "Öpseydin küsmezdim herhâlde... Bir kere! Çok oluyor hem de bir ömür... Çok fazla sen anlamazsın(!)"

Kırgınca süzülmüş kara elmastan boncukları, kardeşinin üzgün mavi bilyeler gibi parlak gözleriyle kesişti. Narin ağlamaklı gözleriyle yalvarır gibi bakıyordu. Nazlı omuzlarını birkaç defa daha sarsarak tepki gösterdi onun titreyen alt dudağına bakarak. "Bana ne?" dedi inatla. "Bir ömür kadar küsüm işte."

Aslında bir ömür kadar küslüğün kaç gün olduğunu bilmiyordu Nazlı. Çok muydu acaba? Yok, o kadar çok gün kardeşiyle küs kalamazdı. Hem daha yeni evcilik takımlarıyla hiç oynamamışlardı. Sonra babası

Scanned with CamScanner

gelince onları lunaparka götürecekti, söz vermişti. Olamaz, o Narin'siz hiçbir yere gidemezdi ki!

Narin'in yanağına doğru bir damla salındı. Sonra dolu dolu yaşlar tazecik yanaklarından aşağıya dökülmeye başladı. Ellerini yukarı kaldırıp dolma parmaklarına baktı. Saydı... Saydı ama bir çözüm bulamadı.

"Ama... Ama?" diye başladı sözlerine ama gerisini unuttu. İtiraz eden kelimeler dudaklarından yarı hıçkırıklara bezenerek dökülüyor, konuşamıyordu. "Annem bana henüz, yüze kadar saymayı öğretti Nazlı. Daha ben ömür kadar saymayı öğrenmedim ki..." Bir hıçkırık daha dudaklarından döküldü. Yüzü asıldı ve gözleri çimlerin üzerine eğildi. Yazlık ayakkabılarının içinde kıpırdattığı ayak parmaklarına bakıyordu. "Özür dilesem azıcık olmaz mı? Küçücük affetmez misin?"

İnatla onunla barışmak istemeyen Nazlı, bakışlarını Narin'in mavi gözlerinden bilahare kaçırıyordu. Onun ağlamasına daha fazla dayanamayınca, kırmızı ıslak dudakları kederle büzüldü. Kardeşinin yanına yaklaşıp kollarını boynuna sararak "Ağlama Narin, ben de bir ömür sensiz yapamam ki. Barışalım ne olur, sonra yine küseriz. İsteyince küseriz, istemeyince barışırız... Valla. Söz bir daha bir ömür küsmeyiz."

Narin üzgün başını kaldırıp kardeşinin kara gözlerine baktı. Biraz düşündü. Sonra düşündüğü şeyle kırgın gözleri parladı. "Tamam, geceleri uyurken küselim, sabahları kahvaltıda barışalım bir ömür olur mu?"

"Olmaz..." dedi Nazlı derhal atılarak... Dudağının kenarını dişledi. Kardeşi dudaklarını üzgünce büzünce onun parlamasına "Böyle de olmaz! Gece çişim gelince sana bunu nasıl anlatacağım küsünce. Konuşmayınca ben tuvalete gidemem, gidemeyince de altıma işerim... O zaman çişli kız olurum ben. Beni kimse almaz, evlenemem bir daha. Olmaz!" Sonra zeki mavi gözleri parladı Narin>in. "Buldum..." dedi heyecanla. Ellerini birbirine çarpıp bacaklarını ayırarak Gangnam Style dansı yaptı.

Nazlı gözlerini merakla açtı.

"Biz sadece tuvaletteyken küselim, hem içeride tek olunca küs oluruz değil mi?"

Narin kardeşinin elinden tutup ilerideki ağacın altındaki hamağa doğru yönelirken, Ayhan kızların yanından koşarak ayrıldı. Bakışlarını bahçe grubunda oturan annesine çevirdi. Hızla yanına gelerek, önünde durdu. Hazal üzerine gölgesi düşen 9 yaşındaki oğluna baktı. Elindeki kitabı yanına koyarak, başını "Ne oldu?" der gibi salladı.

Scanned with CamScanner

Ayhan kıs kıs gülerek elini ağzına koydu. "Anne..." dedi heyecanla. Artık çok farklı bir dürtüyle heyecanlanmadığı sürece kekelemiyordu. Hazal'ın onunla yaptığı konuşma seansları ve her gün yapılan ağızda kalem çalışmasıyla, konuşması da diksiyonu da bir hayli düzelmişti.

"Senin bu kızların salak mı anneciğim!"

Hazal şaşkınca bakışlarını ileride hamağa binmeye çalışan kızlara çevirdi. Birbirlerini ittirip duruyorlardı. Hamak için bile kavga ediyorlardı.

"Neden oğlum, ne yaptılar yine?"

Ayhan düşündüğü şeyle tekrar tatlıca kıkırdadı. "Kurbağanın prens olduğuna inanıyorlar. Bu çok saçma değil mi?"

Hazal gülümsedi. Oğlunun zeki gözleri birkaç saniye kendisine döndü ve çekmeden durdu. Onunla gurur duydu. Artık göz temasını koordine edebiliyordu. "Peki, sen buna inanıyor musun annem?" Ayhan gururla göğsünü şişirdi. Gözleri şirince parladı. "Tabii ki hayır anneciğim! Ben aptal mıyım?"

"Değilsin annem. Sen çok zekisin, hatta tanıdığım herkesten zekisin... Sen babana benziyorsun... Onun kadar akıllısın. Fakat... Bildiğim kadarıyla, kardeşlerin de aptal değiller. Onlar da sana benziyor... Senin kadar zeki olmaya çalışıyor. Sadece ufacıklar ve sen ağabeyleri olarak onlara bunu anlatırsan, hemencecik öğrenirler. Onlar daha dört yaşındalar Ayhan, birçok şeyi bilmiyorlar." Tek kaşını hafifçe kaldırdı. Gözlerini şefkatle ve hileyle süzdürdü. "Bunu benim için yapar mısın? Ben yapamıyorum. Onlara, bunları sen güzelce öğretir misin?"

Sanki üzerine dünyanın en büyük yükünü almış ve evrenin sırrını çözmüş gibi bakan oğlan çocuğunun gözleri hayat sevincinin doruklarına ulaşarak parlıyor, mağrur göğsünü şerefle kabartıp, kollarını yanında sallıyordu. Ciddi bir yüz ifadesiyle, tok sesini vurgulayarak "Tamam anneciğim, yaparım... Onların aptal olmasını istemem. Onlar benim akıllı kardeşlerim..." Henüz dokuz yaşının başında olsa da, o yaşıtlarından biraz geriden geliyordu. Birçok şeye karşı çok zeki olsa da birçok şeyi hâlâ kendi başına yapamıyordu.

Ayhan yanından seri adımlarıyla ayrılırken, Hazal kolundaki saate baktı tekrar. Arda gelecekti ama on dakika geç kalmıştı. Hâlbuki yolda olduğunu söylemişti. Ne çok özlemişti onu. Yurtdışındaki yeni aldıkları şirketi için oraya gitmişlerdi Timur'la birlikte. İlk hafta gelmek istediğinde Hazal alelacele çocukları toplayıp Seçil yengesine gitmiş ve birkaç gün

Scanned with CamScanner

orada kalmıştı. O kadından tırsan Arda son anda gelmekten vazgeçmiş, işlerini daha erken bitirmek için canla başla çalışmıştı.

İkinci hafta ise halasına gitmişti. Antalya'da o haftayı da öyle savmıştı. Geçen hafta Azra sayesinde yırtmıştı bu meseleyi ama bu hafta Arda onu telefonda bir güzel kalaylayıp, "Yarın orada olacağım ve bir adım kıpırda yerinden, geldiğimde bacaklarını birbirine yapıştırırım." diye tehdit emiş ve telefonu öfkeyle kapamıştı. Şimdi Arda özlemle evine geliyor, Hazal kaçacak binbir delik arıyordu. Aslında nasıl da özlemişti karizmatik kütüğünü. Kokusu, burnunun direğini sızlatıp, ciğerlerinde buram buram tütüyordu ve telefondan gelen sesi bile genç kadını mahvediyordu. O kadar ısrarına rağmen ne Tango'yu açmış, ne de Whatsapp kullanmıştı. Önceden her an cirit attığı Twitter, Facebook ise hak getire... Bilgisayarını ise mahsustan açmıyor, Arda sorunca binbir bahane üretiyordu.

Sıkkın bakışlarını oynayan çocuklarının üzerinde gezdirdi. Ve bakışları giriş kapısına döndüğünde ki zaten dönmese bile seslerin gidişatını izlemesi yeterdi, önce Nazlı cırıl cırıl sesiyle fırladı babasına, sonra arkasından Narin ve Ayhan koştu. Her birinin ağzından farklı bir kelime çıkıyordu ve ne hikmetse bıcır bıcır seslerinin arasında, bunun hiçbirisi özlem ya da sevinç içermiyordu. Ancak, "Ne aldın, kimin hediyesi daha çok, şunu aldın mı, bunu yaptın mı?" kelimelerinin arasına sıkışmış, "Bana daha çok aldı..." oluyordu.

Hazal özlemle kocasına bakarken, aklı durdu ve sakladığı gerçeği unuttu. Onun yanında olmak için yanıp tutuşan benliği, tüm gerçeği kısa bir zaman sildi.

Arda kızının birini boynuna oturturken, diğerini koluna çıkardı ve Ayhan da o sıra sırtına çıkmaya çalışıyordu. Hazal usul adımlarıyla onların yanına ilerleyip, çocukların onu rahat bırakmasını izledi. Yanına yaklaşıp yanağına içten bir buse koyarak "Hoş geldin canım. Nasıldı yolculuk?" dediğinde, Arda gülümseyerek, kızlarının üzerinden ayıramadığı özlem dolu bakışlar attı. "Seni de alırdım ama ancak nefes alacak kadar yer kaldı meleğim, sen sıranı bekle." diye sırıtıyordu. Sonra gördüğü şeyle, yüzündeki gülüşü tokat yemiş gibi dondu kaldı. Gülen yüzü sert ve ifadesiz bir hâl alırken, kaşları çatılmak ne kelime, gözlerini gölgeleyerek kaşlarıyla kapandı. Ve Hazal an itibariyle, onun anladığı şeyle derhal yana kaydı. Hızlı adımlarıyla suç işlemiş çocuklar gibi sessizce arkasını döndü. Yanağının iç kısmını dişleyerek içeriye yönelirken, Arda çocukları üzerinden indirip, ikna etti ve karısının peşinden derhal içeri yöneldi.

Scanned with CamScanner

Hazal onun peşinden geldiğini anlayınca adımlarını hızlandırıp, kalbi deli gibi bir hızla atarak merdivenlerin kadim basamaklarını tökezleyerek çıkıp odasına güçbela yöneldi. Kapıyı kapatıp bocalayarak içeride dört dönmeye başladı. Ve kapı müthiş bir gürültüyle kırılır gibi sertçe açıldığında, gıcırdayarak geriye savrulup duvara çarptı. Hazal olduğu yerde titredi ve damarlarındaki kan boşalır gibi olan korku ılık ılık bedenine aktı. Lanet olsun, şimdi boku yemişti! Bakışları sevdiği adamla kesişti. Yutkundu. Az önce özlemişti, şimdi korkudan donuna ediyordu. Kocasının şakağındaki damar morarıyor, boynundaki hızla şişiyordu ya, Hazal nefes almayı unutuyordu.

"Seni lanet kadın! Bunu bana nasıl yaparsın?" diye kükreyen adam, gür sesiyle içeriyi kasırga gibi talan ederken, öfkeyle sevdiği kadını ruhunun içindeki kuytularına savurdu.

Hazal olduğu yerde tir tir titrerken, ürkek gözleriyle donakalıyordu. Ve kocası ona sertçe bakıyor, o ise vereceği cevabı irdeleyerek seçiyordu. O kadar da hazırlamıştı kendini bu makûs ana ama yok, demek ki hâlâ hazır değilmiş. Bocaladı, düşündü, tarttı ama bir çıkar yol bulamadı. Arda hareketlenince, hızla sağa atılıp banyoya kaçmaya çalıştı ama Arda'nın çevik bir hareketiyle ve hızlı adımlarıyla kendisini onun kalın, sinirli, kasılmış kollarında debelenirken buldu. Hazal kollarından kurtulmak istedikçe, genç adam onu kendine daha çok çekti. Sonra birden bırakıp iri elleriyle narin omuzlarını kavrayarak, kendine sertçe çevirdi. Hazal savrulurken kocasına doğru, derhal ellerini yüzüne kapayarak hatasını kamufle etti ve onun tüm çekiştirmelerine rağmen, yüzünü göstermemeye çabaladı.

Arda genç kadının ince bileklerini sıkıca kavrayarak kabaca açtı ve karısının yüzüne şok ibaresiyle baktığında arsızca küfretmeye başladı.

"Lanet olsun Hazal, bu hâlin ne? Bana bunu yapmayacağını söylemiştin?"

Hazal her ne kadar onun sert ve öfkeli bakışlarından korksa da "Sana yapmayacağımı söylemedim. Sadece şu anda düşünmüyorum dedim ve..." diye sakince yanıt vermeye çalıştı. Ama içindeki korkuları horon tepiyordu.

"Ben gidince ansızın düşüneceğin tuttu öyle mi? Ah işte... Şimdi düşünmüşsün. Kahretsin!" dedi adam yüzünü yana çevirip, ağzının içinde küfretmeye başlarken. Hazal'ın onun söylediği ahlaksız kelimelerle gözleri irileşirken "Ağzını topla! Yoksa ben de senin yedi sülaleni sıradan geçiri-

Scanned with CamScanner

rum. Bırak bileklerimi. Benim canım değil mi, istediğimi yaparım. Yaptım da zaten." diye kafa tuttu.

"Hayır, yapamazsın!" diye hızlıca cevap verdi genç adam. "Senin canın benim... Her şeyin... Ayak tırnağından, kirpiğinin tanesine kadar sen benimsin ve ben bunu yapmanı istemediğimi sana defalarca söylemiştim."

Arda bileklerini bıraktı ama birden genç kadının çenesini sıkıca kavrayarak kendine çekti. Şimdi yüzleri birbirine yakındı. Kocasının hiddetten sığlaşmış öfkeli nefesleri yüzüne vurunca, Hazal titredi. Onu nasıl da özlemişti ama şu anda bu umrunda bile değildi. Çok kızmıştı ona, bunu nasıl yapardı? Kanısının çenesini sağa sola çevirerek iyice inceledi yüzünü.

"Bunu nasıl yaptın? Hem de bana söyleme gereği dahi duymadın." Sonra düşündüğü şeyle içi acıdı ve gözlerindeki hiddet biraz olsun azaldı. "Çok canın yandı mı? Acıdı mı olurken?"

"Çok fazla değil... Yani acıdı ama geçti. Şimdi iyiyim." dedi Hazal dudaklarını yalayarak. Kocasının üzgün gözleri kalbini bir anda yumuşatmıştı. "Söyleseydim izin vermezdin aşkım."

"Vermezdim tabii. Canının yanacağını bildiğim hâlde, verir miyim hiç?"

"Ben de bu yüzden söylemedim zaten. Yok deyip duruyorsun, ben ne düşünürüm diye sormuyorsun."

Arda karısının yüzünü iyice inceledi. Gözleri haftalardır görmek için delirdiği yerleri tuhaf bir kargaşasının keşmekeşini yaşayarak dolaşıyordu. Dokunmak isteyip, dokunamadığı tenine uzandı. Elini usulca burnuna dokundurup, parmaklarını etrafında gezdirdi.

"Bu yeni hâlini sevmedim Hazal. Benim karım nerede?" diye şikâyet etti. "Mavi gözlü, gül yüzlü karım, başka bir şey olmuş!" dedi dürüstçe. Çünkü gerçekten sevmemişti onun bu hâlini.

Hazal kocasının elini tuttu ve burnunun üzerinden çekti. Dokununca kendini suçlu hissediyordu. "Ama ben sevdim aşkım, bak bu hâli daha güzel oldu."

"Ben sevmedim." dedi Arda huysuzca, hâlâ homur homur konuşarak bir şeyler söyleniyordu. "Başkasına bakıyormuşum gibi oluyor böyle. Haftalardır resminle avunuyorum ben, sırf bu yüzden sen beni gül cemalinden mahrum ettin, bu bile sevmemem için ek sebep oluşturur. Ben senin burnunu seviyordum. Neden yaptırdın bu tuhaf şeyi? Ona dokunmayı da,

Scanned with CamScanner

öpmeyi de seviyordum. O seni özel yapıyordu, herkesle aynı ama herkesten farklı... Eşsizdin. Şimdi herkesle aynı olmuşsun."

Hazal üzgünce burnuna dokundu. Onun da görünce kendisi gibi hissedeceğini sanıyordu. Seveceğini, güzel olduğunu söyleyeceğini sanmıştı ama yanılmıştı. Arda'nın tüm itirazlarına ve yasaklarına rağmen, bu iş gezisini bir fırsat görüp estetik ameliyat olmuştu ve kocası bunu beğenmediğini söyleyerek, o kadar acıyı ve cefasını görmezden geliyordu. Anlayabilirdi, kızmadan önce sebebini dinleyebilirdi ama yok, hemen parlıyordu. Çocukluğundan beri sonunda istediği tek şeyi yapmış ve o kanca uçlu burnundan kurtulmuştu. Hep bunu istemişti.

"Ama sana tek hayalimin bu olduğunu defalarca söyledim. Senden önce de düşünüyordum fakat yapamamıştım."

"Senin tek hayalinin ben olduğunu sanıyordum."

"Ah, bu da soru mu sevgilim, tabii ki tek hayalim sendin."

"Ee, öyleyse nereden çıktı bu?"

Arda'nın kızgınca ve kırgınca söylediği şeyle, Hazal muzırca gülümsedi. Bir kedi gibi kıvrılarak kocasının sinesine sokulup, ayartıcı ellerini göğsüne koydu. Parmakları gömleğinin düğmelerinde dolaşırken, baştan çıkarıcı şuh sesiyle "Ama bu hayalimi gerçekleştirdim, değil mi sevgilim? Sana sahibim, her hücrenle, kalbin ve beyninle."

"Öyle, sahipsin... Her hücrem senin, senin de her şeyin benim."

"Aşkım, ben sana sahibim işte... Şimdi sıra bundaydı. Bu da oldu. Artık eski hayalime dönebilirim." Parmakları konuşurken iş başına geçip, bir düğmesini açmıştı. Oysa Arda hâlâ kaşları çatık ve gözleri kısık bir şekilde karısının yeni ufacık fındık burnuna ilgiyle bakıyordu. Lanet olsun, bu hâliyle çok güzeldi ve herkesin dikkatini çekeceği kadar muhteşem olmuştu. Yaşından da genç duruyordu. Çok da fazla güzeldi... Kalbi sıkıştı. Bunu düşününce dahi bedeni koyu bir öfkeyle sarsılıyor, damarındaki kan volkan misali yakarak kalbine akıyordu. Yok, bu hâliyle evden bile çıkamazdı!

"Ben beğenmedim." diye dik kafalılık yaparak yalan attı. İçinden gelen hain bir dürtüyle, burnunu iki parmağının arasına sıkıştırıp, tuttu ve çekiştirdi. Hâlâ burnunun içindeki yaraları taze sayılan Hazal, acıyla inledi. Bir adım gerileyerek burnunu kocasının tutuşundan kurtarıp, okşar gibi dokundu. Yüzünü sancılı bir şekilde buruşturarak incecik inledi.

"Ne yapıyorsun be? Canım acıdı."

Scanned with CamScanner

Canının acısından cidden gözleri yaşarmıştı. Arda her ne kadar öfkeli olsa da, canı yanınca gözlerindeki öfkenin bir kısmı üzerinden kalktı. Kara gözleri koyuluklarından kurtulup, ıslak çamur rengine büründü. Şu anda buram buram toprak kokuyordu bakışları. Ve bu koku genç kadını içine çekiyordu.

"Şu anda, o ufak şeye bir tane çakmak istiyorum Hazal. Hem öyle ufak değil... Osmanlı sillesinden! Böylece belki eski hâline getiririm." dedi alaylı ama ciddi bir ses tonuna bürünmüştü konuşmaları. Ve genç kadını gerçek bir sertlikle kendine çekti. Hazal bakışlarını kocasının gözlerine çıkardığında, gözleri hafifçe nemlenmiş, mavi boncukları cam bilyeler gibi parlamıştı yine.

"Psikopat herif!" dedi içli içli. "Sen tam bir pisliksin Arda Mertoğlu!" Dudakları kırgınca büzülmüştü. "Sen de tam bir afet olmuşsun böyle Hazal Mertoğlu!" Arda ellerini ince beline bekleştirip, sıkıca bedenine yasladı karısının narin bedenini. "Çok güzel olmuşsun Mavişim. Zaten güzeldin, şimdi tam bir tablo olmuşsun ve ben bunu bozmak için çıldırıyorum. Hazmedemiyorum işte..." diyemedi. Bu hâlinin eşsizliğini kendine sakladı.

Sık aldığı hırçın nefesi karısının şakaklarına çarpınca, terden ıslanmış sarı zülüflerini havalandırdı. Hazal inler gibi bir sesle göz kapaklarını yarıya kadar kapattı. Onun sıcaklığını özlemişti ve lanet herife kızgın olması bile bunu değiştirmiyordu. Bu kolların hayaliyle, kaç gece geçmişti ve şimdi yapmaları gereken tek şey ıslak öpücükler eşliğinde güzel sözler olmalıydı ama onlar durmuş kavga ediyorlardı.

"Beni her hâlimle sevdiğini söylüyordun. Şimdi vazgeçtin öyle mi?" dedi küs bir tutumla Hazal, kırgın bir hüzünle sarsılırken ruhu, kollarından apansız çıkmak istedi. Bir an ağlamaklı oldu, bu budala yaşlar gözlerinden ha aktı, ha akacaktı. Asıl garip olan şu an enkaza dönmüş yüreği değildi... Onu asıl üzen, az önceki düşüncesiz tutumuydu. İşte asıl içini burkan buydu.

Arda karısının çenesini kavrayıp, nazikçe yukarı kaldırdı. Gözleri onun mavişleriyle kesişince "Seni her hâlinle ölümüne seviyorum kraliçem. Hayatımın, gönlümün, başımın taçsız kraliçesi sensin. Bu yürek bir tek senin için atarken bu mümkün mü? Lâkin bu hâlin çok fazla... Böyle çok..." Başını yana çevirip edepsiz lakırdılarla söylendi. Hazal onların içinde sadece "Güzel olmuş" kelimesini seçmiş ve hemencecik mutlu olmuştu. Ah arsız yüreği, nasıl da kurumuş dal iken, onun yalandan bir

Scanned with CamScanner

meltemiyle bahara durup yemiş veriyordu. Sanki uzaklardan görünen denizler gibi eşsiz bir görünüm sunan gözlerinin içinde, kocasının sureti parlayarak geziniyordu.

"Hep bunu yapmak istediğimi sana defalarca söylemiştim. Kendimi böyle daha iyi hissediyorum. Tabii senin için de sorun yoksa..." derken ellerini kocasının kalın kollarına koydu ve parmaklarını ince gömleğinin üzerinde gezdirdi. Onun kabarık pazılarını, her seferinde ilk defa dokunuyormuş gibi heyecanla, iç geçirerek keşfederken "Taş gibi adamsın! Şu hâline bak, her yer muntazam... Oysa ben iki çocuk doğurdum... Kilo vermek için aylarca deli danalar gibi spor yaptım... Her ne kadar çabalasam da eski kiloma tam anlamıyla dönemedim." diye şikâyet etti.

Arda elini karısının ince belinden dolgun ve hâlâ diri olan kalçasına indirip, tek eliyle hoyratça kavrayarak kendine yasladı. Hazal tuhaf bir tutumla inledi ve kısacık bir an hazla gözleri kapandı. Karnındaki sıcaklık, kasıklarına vuruyordu. Arda istekle sertleşirken, bakışları Hazal'ın dişlediği dudaklarındaydı.

"Bence senin de her yerin muntazamdı ama şimdi bozuldu. Ben seni öyle seviyordum."

"Böyle sevmiyor musun?"

Hazal ansızın gözlerini açarak, yarıya kadar açık göz kapaklarının arasından, kırgın bakışlarını kara gözlere çevirdi. "Ne yani böyle sevmiyor musun beni konuşsana? İyi o zaman..." dedi nazlı bir tutumla küsçe kollarından çıkmak için ellerini kocasının göğsüne koyarak, çırpınmaya başladı. Ama üst kısmını ayırırken, alt kısmını tamamen yapıştırmıştı.

Her ne olursa olsun biraz iteleyerek "Bu hâlimle sevmiyorsan bırak o zaman beni." diye hıçkırdı.

Arda sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi belinden kavrayıp kucağına alırken, Hazal boş bulunup bir feryat kopardı. Ürkekçe bacaklarını kocasının güçlü beline sardı. Ellerini omzuna koyup, tırnaklarını etine geçirdi. Ancak Arda ona sarılmak yerine, karısını sertçe duvara yaslayıp, dudaklarına kapanırken, Hazal'ın narin elleri yarısı açılmış gömleğin içine süzülmüş ve genç adamın göğsünde yolculuğa çıkmıştı. Hazal'ın ateşle karşıladığı öpücükleri ve ufacık ellerinin ağır bir tahrikle kıvrandıran dokunuşlarıyla, kocasının bedeninin kasılmasını sağlıyor, iradesinin kırılmasını kolaylaştırıyordu. Hazal birkaç düğme daha açtı. Alelacele hareketlerle, elinin altında onun yumuşacık tüylerini hissedince, dudaklarından boğuk bir

Scanned with CamScanner

inleme kaçtı. Sert kaslarını ve geniş göğsünü parmaklarının altında hissediyordu. Arda, Hazal'ın kalçasındaki elinin baskısını azaltarak, bir adım geriye çekilip, karısını yere indirdi. Lâkin sıkı tutuşunu da, hâlâ vantuz gibi gezen dudaklarını da geri çekmemişti. Bedenleri hâlâ birdi. Uzun parmakları aşağıya uzanıp, penyesini çekiştirmeye başlayınca, Hazal dudaklarını zorlanarak ayırdı. Arda homurdanarak dudaklarına geri uzandı. Hazal nefes nefese kesik ve anlaşılmaz harf kalabalığıyla "Arda konuşmalıyız." dedi ama itirazı yüksek kelimeleri dudaklarına kapanan hasret dudaklarla yarıda kesildi.

Arda ellerini hasret kaldığı dolgun kabartılarda ve bacaklarında hoyratça, tıpkı ona olan kızgınlığının verdiği sertlikle sıkarak, çimdikleyerek, arzuyla, kabaca kavrayarak gezdiriyordu. Ona dokunduğu her an nefesi göğsünde kilitleniyor, seneler olmasına rağmen bu eşsiz varlığa hâlâ bir türlü doyamıyordu.

"Arda konu acil ama?"

Arda dudaklarını çenesine kaydırdığında nefes nefese "Şimdi olmaz meşgulüm, seni sonra dinlerim... İşim var!" diye homurdandı. Elleri bir çırpıda karısının penyesini yukarı kaldırınca, Hazal kendini zorla geriye çekerek belindeki elleri kaba bir tutumla, ancak kararlı bir ifadeyle aşağı düşürdü. Göğsünün üzerine kadar çıkarılmış penyesini aşağıya çekti. Gözleri ciddileşmiş ve yüzü ifadesizleşmişti. Saçlarını kulağının arkasına koyarak "Durum acil sevgilim... Şimdi konuşmamız lazım." diye bir daha söyledi.

"Lanet kadın bundan daha acil ne olabilir? Haftalardır uzaktayım, sana nasıl hasretim bilmiyor musun? Senin hiç merhametin yok mu? Yoksa beni öldürmeye mi niyetlendin? " Onu ikna etmek için yakınmaya başlayan adama Hazal, güzel gözlerini süzdürerek olumsuz bir tutuklukla baktı. Sanki kendisi ondan farksızdı ama bu konu cidden çok acildi!

Arda derhal bir adım attı karısına arayı kapamak için lâkin Hazal çevik davranıp anında geri kaçtı.

Arda kaşlarını müsamahasızca çatarak sertçe baktı. "Hazal, beni zor kullanmak zorunda bırakma, sen beni zorlarsan, ben de seni yalvartana kadar hatta daha fazla zorlarım." diye tehdit etti ve dişlerini sinirlice gıcırdatarak koyuca mırıldandı. "Aşkım... Hazır kimse yok işte, tam vakti..."

Gözleri koyuldu ve içinde tuhaf pırıltılar dolaşmaya başladı. Sanki bakmıyor, baktığı her bir santimi gözleriyle yakıp, dudaklarıyla dokunup, elleriyle temas etmeden seviyordu. Ve daha ne olduğunu anlayamadan

Scanned with CamScanner

Hazal, Arda ani bir kararla seri bir manevra yaparak kollarının arasına aldı. Karizmatik yüzünde beliren çapkınca sırıtışıyla, dudaklarını çarpıkça kıvırdı. Ah yakışıklı serseri, bu hâliyle yüreğini hoplattığını, nerelerini yaktığını çok iyi biliyordu.

"Karizmatik kocam benim! Önce konuşalım, sonra ne istiyorsan yapacağım söz."

Arda çapkınca göz kırptı. "Güzeller güzelim... Madem öyle ne duruyoruz?" Elleri bedenini kendine yaslarken "Güzel gözlü karım benim... Önce sevişelim, sonra asıl ben ne istiyorsan yapacağım söz..." diye güvence verdi.

Hazal dudaklarını büzdü. Arda o büzük dudakları ısırmamak için kendini zor tuttu. Hazal onun baktığı yerle kızgınca söylendi. "Arda sen tam bir dağ kaçkınısın. Amazon kaçkını ayı! Sana konuşalım diyorum, sevişelim değil..."

"Ben ikisini de bir arada gayet iyi götürebilirim bilirsin..." Dudaklarını karısının şakaklarına dokundurdu ve usulca öptü. "Çok uzun zaman ayrı kaldık ve ben eziyetlerin en büyüğüyle seni delirtirim... Hazal, biraz daha sana dokunmazsam, seni yatağa zorla çekerim... Ellerini ayaklarını bağlayarak sana o okuduğun deli adamın yaptıklarını yaparım..."

O kitabı okumuş muydu? Hazal gözlerini irice açarken, Arda göz kırptı.

"O kitabı sen yok ettin değil mi?"

"Ne münasebet, yanlışlıkla çantama girmiş..."

"Üçü birden mi?"

"Kızlar saklamış olmalı, ah haylaz veletler..."

"Yenisini alırım..."

"Ben de gözlerinin önünde çatır çatır yakarım..."

"Neden?"

"Nasıl neden?" diye kükredi Arda. "O piçi okumayacaksın... Adam sapık..."

"Adam âşık..."

"Ben anlamam... Okumayacaksm..."

"Arda, sen tam bir odunsun... İnek görmemiş kızışmış bir öküzsün..."

Scanned with CamScanner

"Nefes aşkım nefes... Biraz motorun soğusun..." diyen Arda, taktik değiştirdi. Dudaklarını karısının hantalca kapanan göz kapaklarına dokundurup "Güzeller güzelim benim... Nazlanmayı bırak... Sonra ben seni ve meşhur nazlarını memnuniyetle ağırlarım... Hazır çocuklar ayak altından çekilmiş, bundan daha önemli ne olabilir?"

Hazal gözlerini açıp, kollarından ayrıldı.

"Kaçma kovalamaca mı oynuyoruz Hazal kızıyorum bak!"

Arda kollarının boş kalmasına kızıp karısına bir adım daha atınca, Hazal yana doğru kayarak etrafına dolandı. Usul adımlarla odanın içinde dolaşmaya başladı. O dönüyor, Arda öfkelenerek karısına bakıyordu. Hazal parmaklarının arasında çekiştirdiği ufacık bir ip parçasını nereden bulduğunu bilmiyordu ama parmakları dalgınca onunla oyalanıyordu.

"Misafirimiz var." dedi duru bir sesle, hâlbuki yüreği kursağında atıyordu. Çılgınca parlayan güzel gözlerini genç adama odaklayıp, tepkilerini kaçırmamaya çalışıyordu.

"Tamam." dedi adam sabırsızca, gözleri ateşler içinde karısının üzerinde dolaşıyor, sanki bakışlarıyla sevişiyordu. Hazal arkasına dolaşırken başını yana çevirip omzunun üzerine yıktı. "Gelsinler ama... Hadi onlar gelmeden..."

Hazal tekrar hareket etmeye başladı. "İki kişiler, kızlara arkadaş da olabilir, ya da Ayhan'a. Gelecek olanları hâlâ bilmiyorum."

"Kreşten mi geliyorlar... " diye sordu sakin bir tonda adam.

Konunun uzaması hoşuna gitmiyor gibiydi. Dudaklarını yaladı Hazal. Arda'nın kaşları hafifçe çatıldı. Geçen seferki yaramaz çocukların yaptığı şeyler aklına gelince, kat'i ve ödün vermez bir biçimde sesini kontrol altına aldı. "Bak bu sefer benim çalışma odamın kapısını kilitle, karıştırmasınlar... Hemen, kreşten mi gelecekler?"

Hazal olumsuz anlamda başını ilki yana salladı. Duruşu hâlâ sakin ve gözleri tutuktu. Ne ifade ettiğini kavrayamıyordu. "Hayır, kreşten değil... Ve sanırım odaları kilitleyemem. Sürekli kilitli tutamayız."

"Parktan mı geliyorlar?"

"Hayır. Yatılı kalacaklar?"

"Niye, evleri yok mu?"

"Var işte, o yüzden burada yatılı kalacaklar."

Scanned with CamScanner

Mahcuplaşan Hazal dudağının kıyısını dişlerinin arasına alarak, bakışlarını çekinikçe kaşlarının altına sakladı. Kalbi nasıl hızlı atıyor, bedeni tuhafça titriyordu. Arda zeki gözlerini içinde beliren pırıltılarla kirpiklerini kıpırdatarak, şaşkınca ve kara gözlerine uymayan bir hinlikle kıstı. "Peki." dedi kuşkuyla kısılan kaba sesi titremişti heyecanla. "Bu misafirler, ne kadar ufak Hazal?" Düşündüğü şeyin dehşetiyle, yüreği hızla atmaya başlamıştı, sualinin cevabını kalp çarpıntılarıyla bekliyordu.

Hazal ellerini öne uzattı ve avuçlarını yukarı kaldırdı. Parmaklarını lezzetli bir şey gösterir gibi büzdü. "Bu kadar bile yoklar... Henüz üzüm çekirdeği kadarlar sevgilim."

Sonunda söylemişti ve nefesini tutmuş, kocasının vereceği cevabı bekliyordu. Hazal zeki kocasının yüzüne bakarken, onun sevinçle boynuna atlamasını elbette ki beklemiyordu ama en azından sıkıca sarılarak nefesini keser diye umuyordu. Fakat Arda onun yerine hiddetli bir adımda önünde bitti ve "Allah seni bildiği gibi yapsın, mal mısın sen be kadın?" diye tüm hiddetiyle gürlemesi yetmezmiş gibi, bir de genç kadının omuzlarından sıkıca kavrayıp, sarsarak öfkeyle bağırıp duruyordu.

Öte yandan Hazal kocasının elinden zorla kurtularak bir adım geriledi ve dolu dolu olmuş gözleriyle "Manyak! Bana ne bağırıyorsun? Geçen sefer sana kendini tut biraz demiştim, sanki benim suçum gibi bana bağıramazsın! İsteyerek hamile kalmadım ya, kaza kurşunu işte..."

"Senin kafanı koparmadığıma dua et Hazal. Beynin nerede senin? Geri zekâlı da değilsin ki; akıl fukarası diyeyim. Sen, sahip olduğun organlarını ne zaman kullanacaksın!"

Bunları tüm hiddetiyle tükürür gibi, dişlerini gıcırdatarak söylemişti Arda.

Hazal aşağılanmayı iliklerine kadar hissederken, kirpiklerini titreterek kocasına kırgınca ve hüsranla bakıyordu. Yüreği, dalağı, böbreği bile acıyordu artık. Gözlerinin üzerinden sızarak yanağına akan bir damlayı kaba bir şekilde yanağından sildi. Yay gibi kaşları gerilmiş, ay gibi parlayan kara gözlere öfkeyle bakıyordu. Geriden gelen boğulmuş kaba sesiyle "Bu bebekleri tek başıma yapmadım ya..." dedi alt dudağı titrerken "Bebeklerimizi istemiyorsun öyle mu?"

Gözlerindeki duru sular titreterek yanağına süzülüyordu. Gözleri perdelendiği için hiçbir şey göremiyordu artık. Ancak bir anda bedenini kalın kollar sardı ve küşçe kendini geriye çekmek istedi ama beceremedi.

Arda çenesini karısının başına yaslayıp, sıkıca sarıldı. Hazal cansızca kıpırdansa da, kalbindeki acıyla daha fazla tepinmedi. Dudaklarından ince inlemelere karışmış hıçkırıklar kaçıyordu. Kocasının yanlarından gömleğini sıkıca kavrayıp, asıldı. Tutunmazsa düşebilirdi.

"Aşkım..." dedi dişlerini sıkarak adam keza hâlâ öfkeliydi. "Sen nasıl yaparsın bunu? Bu hâlinle ya onlara bir şey olursa? Nasıl ameliyat olursun? Ya bebeklerimize bir şey olursa bunu düşünmedin mi?" Ve söylediği şeyle irkildi. Kuşku dolu gözlerle sorarcasına baktı genç kadına. Yanılmamıştı. Biraz geriye çekilip karısının yüzümü eliyle kurulayarak "Yine mi iki tane?" diye sordu.

Aslında bunu suçlar gibi değil de, hayran ve şaşkınlık arası bir tezatla sormuştu. Tabii ki Hazal'ın anlaması biraz zaman aldı. "Bana ne kızıyorsun... Ne yiyip içiyorsan, besiye çekilmiş gibi sürekli çift dikişi sen gidiyorsun!"

O hâlâ kocasının ona saydırdığı hakaretlerde takılıp kalmış, zihninde şarkı gibi tekrarlıyordu. Ne şarkı ama içini sadece öfkeyle coşturuyordu. Ah benliği biraz geç ayıklıyordu bu adamın, bir de ona diyordu olan organların işlevde değil diye! Şaşkınca bu farkı henüz yeni idrak eden kocasına bakan Hazal, burnunu çekerek titrekçe fısıldadı. "Korkma, bir şey olmayacak, narkoz aldığımda henüz birkaç günlük olduklarından dolayı doktor etkilenmeyeceklerini söyledi. Hem hamile olduğumu bilmiyordum bunu yaptığımda... Yoksa yapar mıyım?"

Hazal yavaş yavaş nefesler alıp, ağır ağır kendine gelmeye çalıştı. Arda yanaklarını kavrayarak yüzünü yukarı kaldırdı. Başparmağıyla gül yüzünü kurulayarak, az önceki sinirin şimdi daha da azalmış öfkesi az da olsa dinmişti. Aslında sevinçle gözleri parlıyor ve nefesi gırtlağına takılıyordu. "Demek gelmemi bu yüzden istemiyordun seni Pinokyo kılıklı boncuk. Ben orada delirirken sensizlikten, nefes almadan çalışıp hemen dönmeye çalışırken, sen burada bunları mı planlıyordun? Bir de 'sen işini hallet tamamen dön' diye ısrar ediyordun. Timur..." demişti ki Hazal hızlı bir cevapla hemen atılıp "Yok... Onun haberi yok..." diye cırladı.

Arda gözlerini kuşkuyla kıstı. "Demek bunları Azra'yla birlikte yapmışınız öyle mi? Suç ortağının başı büyük belada Hazal Hanım..."

Hazal gözlerindeki yaşı parmaklarıyla silerek, ufacık bir çocuk masumluğuyla dudaklarını şaklattı. "Seni özledim." Duygu yüklü sesi aşkla titreşiyordu. "Hem de çok özledim, benim için kolay mı oldu?"

Scanned with CamScanner

Dudaklarından hıçkırıklara karışmış ince bir ses çıkmıştı. Arda başını aşağı eğip dudaklarını dudaklarına yapıştırdığında, nefesini kesene kadar, acıyla inletip, zevkle titretene kadar, hem hoyratça, hem özlemle öptü. Geriye çekildiklerinde ikisi de nefes nefeseydi.

"Peki..." dedi Arda nefesini düzeltmeye çalışarak. "İkiz olduğuna emin misin?" Göğsü mü kabarmıştı erkek egosuyla ukala hergelenin!

Hazal kocasının kolunu cimcikledi. "Yok, bir tane de ben çok içmiştim, iki tane gördüm. Doktora gittik annemle herhâlde. Kesin olmadan sana söylemek istemedim." Dudaklarını büzdü ve biraz kızgınca bağırdı. "Bakıyorum da hoşlanmadınız... Tabii uykunuz kaçacak değil mi?"

"Yok... Neden hoşlanmayayım sadece emin olmak istedim. Hem de şaşkınım. Şuna bak, kaç tane şaşkınlık geçirdim bir anda." Ardından çapkınca sırıttı. "Biz bu işi çok iyi kıvırıyoruz Mavişim, baksana şu hâle, bir atışta iki tane!" Hazal her ne kadar gülümsese de kocasının göğsüne elinin ucuyla vurdu. Haylazca dil çıkardı. Arda elini karısının düz göbeğine indirip şefkatle okşarken, onun parmaklarının dokunduğu yerlerde sanki kelebekler uçuşuyordu.

"Demek iki tane daha senden geliyor ha!"

Bunu söylerken eli karnına dokunuyor, sanki varlığını hissedecekmiş gibi bir beklentiyle duralıyordu. Parlayan gözleri, karısının gözlerinden akıp tüm bedenini kendine esir edip titretiyordu.

"İstemez misin?"

"İstemez olur muyum aşkım... Değil iki, on iki tane daha senden olsa yine isterim... Yeter ki sen iste. Senden bir parça daha beni ancak şereflendirir." Hazal kocasına sokularak aralık dudaklarını yaladı. "Ama bu sefer birini kız, birini oğlan yapmaya karar verdim." dedi gözlerini kırpıştırarak devirerek.

"Bunlar siparişle mi geliyor Mavi Göz, nereden biliyorsun?"

"Oğlumuza yazık değil mi, dört tane cadıyla nasıl uğraşsın çocuk, ona bir müttefik şart. Yoksa kafayı yer..."

Arda heyecanlanarak "Yoksa cinsiyetleri belli mi?" diye sordu.

"Ah koca adam, henüz daha erken ne cinsiyeti! Henüz yeni oluşuyorlar..."

"Ama az önce dedin ki!"

"Hissettim aşkım, anneler hisseder. Bu sefer böyle olmasını istiyorum ve bunu hissediyorum. Ama olmasa bile, nasılsa, bu topraklar verimli... Bir müttefikin lafı olmaz..."

Arda usulca aşağıya eğilip elleriyle karısının yanlarını kavradı ve penyesinin ucunu yukarı kaldırdı. Dizlerinin önüne çökerek yüzünü Hazal'ın karnına yaklaştırdı. Ilık nefesi kadının tenine çarpınca, tüm tüyleri ürpererek dikeldi ve Hazal hızla titredi. Düz göbeğine kalender dudaklarını bastırıp "Merhaba bebeklerim... Ben babanız... Bu da sizin cadı anneniz... Kendi benim kanser olma sebebim. Lisanssız virüs gibi sızıyor içime, tüm hücrelerim etkisi altında kıvranıyor... Ama seviyorum bu anti virüsü olmayan zehirli şerbeti!"

"Sıkıldınız mı Arda Bey? Bakıyorum bebeklerime daha şimdiden beni şikâyet ediyorsunuz!" Hazal kocasının başına vurdu. "Gebertirim seni..."

Arda tepesinden bakan karısına aşkla baktı.

"Aşka şehit oldum sevgilim, bundan daha güzel ölüm mü olur? Ben senin sevginin katliyamı, aşkının şehidi!" dediğinde Hazal'ın gözleri mutluluktan dolmaya başlamıştı. "Ben seni gazi yaptığımı sanıyordum..." diye mırıldandı.

Ellerini kocasının başına koyup, parmaklarını sıkı fakat kısa kesim saçlarına daldırarak kara başını okşadı. Nefesleri sıklaşmaya başlamıştı. Arda şefkatle dudaklarını karnına değdirip, ılık nefesi eşliğinde tenimde gezdirirken, bir süre sonra bu dokunuşları ateşlendi ve Hazal'ın tüm hücrelerini tutkuya verip, libidosunu hoplattı.

"Karnım kesin bu sefer çatlayacak..." diye şikâyet etti titrek sesiyle. Arda, Hazal'ı çekerek kucağına oturttu ve kasıkları birleştirken kadının incecik irkilmesiyle hafifçe titreyerek, dudaklarını usulca yukarı tırmandırdı. Hazal gözlerini kapatıp ellerini kocasının omuzlarına koydu. "Göbeğim de çıkacak... Hatta bu sefer belki sarkar... Aman Allah'ım ya bu olursa! Eyvah memelerim..."

Arda yüzünü göğüslerinin arasındaki derin oyuğa gömerek, derince bir nefes çekti içine. "Ziyanı yok, anne olduğun belli olur. Böyle genç kız gibi durman zaten canımı sıkıyordu. Hiç değilse kadın olduğun ve sahiblin olduğu belli olur. Ayrıca bedenin benim nasılsa, sana ne bunlardan. Ben umursamıyorum bile, sen de takma kafana..."

Hazal onun toleranssız sığ düzeyliğine gülümseyerek başını geriye attı. Hoşnut ve mutluydu. Sanki az önce birbirlerinin gözlerini oyacak,

Scanned with CamScanner

saçlarını yolup, ümüğünü sıkacak çift onlar değildi. Arda'nın dudakları göğüslerine dokunurken, Hazal tırnaklarını genç adamın omuzlarına geçirince, iri elleri sırtından destekleyip karısını kendine daha çok çekiştirdi.

"Ya çatlakları ne yapacağız? İlkinde bir iki tane oldu ama doktor bunda kesin bu sayının artacağını söyledi. Biliyorsun ikiz olunca yer sıkıntısı hayli fazla oluyor."

"Tamam..." dedi Arda sinsice bir nefes alarak içine. "Bu sefer İstanbul'u bulamıyorum demeyeceğim." Hazal dehşetle gözlerini açtı ve ansızın başını kaldırıp kocasının omzuna gerçek bir sertlikle vurdu. Arda gülerek başını kaldırdı. "Bu sefer direkt Başkenti arayacağım söz... Arda'nın Başkenti; Hazal!"

Arda onu kıpırdanması üzerine kükremesini durduramadı. "Kıpırdanma... Şimdi olmaz, henüz yeni başladık." diye uyardı. Hazal omzuna bir daha vurdu. Dudaklarından gayri ihtiyari münasebetsiz bir şeyler kaçmasından korkuyormuş gibi ısırarak "Alçak... Seni o haritada boğarım... Çek ellerini üzerimden, uzak dur benden... Özleminden geber he mi... Bu gece misafir odasında yatıyorsun Bay odun! Çok beklersin sen beni... Demek beyimiz beğenmiyor... Bunun suçlusu sensin, senin yüzünden oldu. Sana o kadar söyledim bunu sen denetle diye... Bunları da doğurunca sana vasektomi yaptıracağım böyle giderse... Bu ne, hep çifte atış!"

Öfkeyle yerinden kıpırdandı. Fakat bu kızgınlığı daha ziyade kendineydi. Arda başını hafifçe yukarı kaldırdı. Kaşlar ciddi anlamda çatılmış, gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Çok beklersin sen kendi çarene kendin bak, buna asla müsaade etmem." Arda bu düşünceden dehşetle kaçındı. Allah korusun, bu ne saçma düşünceydi! Mabedine asla dokunduramazdı!

Hazal uflayarak başını geriye attı. "Hem suçlu, hem güçlüsün Arda!" Kavlince yine taarruza geçti. "Uff! Arda, kilo alacağım, ayaklarım şişecek ve yine hareket edemeyeceğim! Balon gibi kuçum, kabak gibi göbeğimle, yarım dünya gibi yerimden kımıldayamayacağım."

"Biliyorum..." dedi Arda onun hamileliği ilerlediğinde nasıl bacaklarının şiştiğini ve halsiz düştüğünü hatırladı. Çok zor anlar geçiriyordu son aylarda. Son zamanlarında ise Hazal'a sürekli destek oluyor, her şeyiyle özel olarak ilgileniyordu. Bacaklarının su tutan şiş hâli ve bedeninin fazla ağırlığı taşıyamaması sorun yaratıyordu. İkiz bebekler, onun narin bedenine biraz fazla gelmişti.

"Henüz erken değil miydi?" diye sordu ciddiyetle. Bunu öğrendiğinden beri gerçekten düşünüyordu. Çocuklar henüz ufaktı.

"Bence çok iyi oldu. Tam vaktı, onlar da kardeşleriyle büyürler... Ara açılmaz..."

Arda lakayıt bir tavırla, derince iç geçirdi. Elini yavaşça karısının ensesine çıkarıp başını yüzüne yaklaştırdı. Hazal ellerine vurdu.

"Çek ellerini, dokunmanı istemiyorum. Ben hâlâ küsüm sana."

"Hadi barışalım. Öpüşünce barışılıyor biliyor musun?" dedi karısının dudaklarına saldırarak.

Hazal yalancı bir kırgınlıkla nazlanarak omuzlarına vurdu ama çok fazla değil zaten birkaç saniye sonra kolları boynuna hemencecik dolanmış, cidden barışmıştı. Arda umursamadı aksine birkaç saniye sonra geri çekildiğinde, gözleri ışıl ışıl bir çam ağacı gibi parlayarak "Senin hormonların yine eskisi gibi çalışacak mı? Ben bu hâlini çok seviyorum, bu hamilelik döneminde özel oluyorsun." diye hevesle soludu.

"Alçak adam. Düşündüğü şeye bak... Tabii, o kadar yükü sen yüklenmiyorsun, sen işin keyif yönündesin."

"Ne yapayım... Hamileyken çift çekirdekli bilgisayar gibi kesintisiz oluyorsun... Suç benim mi?"

Dudaklarına kapanarak elini karısının baldırına uzattı ve bacağının kenarına emreder gibi iki kere hafifçe vurdu. Dudaklarını sadece bir nefeslik bir zaman diliminde çekerek "Belime dola..." diye tatlıca buyurdu. Hazal kollarını kocasının boynuna dolarken, bacaklarını da itaatle güçlü beline doladı. Arda bir çırpıda yerden kalkıp karısını yatağa yöneltiyordu ki, kapı yumruklarla dövülmeye başladı. İkisi birden bakışlarını kapıya çevirdi.

"Anne... Anne?"

Arda karısını hiç istemese de yere bıraktı. Ağzının içinde yine homur homur saydırıyordu. Hazal geriye çekilip üzerini düzeltirken, Arda kendine çeki düzen verip, gömleğinin düğmelerini iliklediği.

"Gel Nazlı..."

Kızının cılız sesini tanımıştı.

Nazlı kapıyı hiddetle açıp içeri giriyordu ki, Narin ondan önce içeri koşarak ufacık bedeniyle babasının önünde belirdi. Ufacık ellerini beline koyup, melek yüzüne takındığı sert ifadesi ve kızgınca parlayan kara göz-

Scanned with CamScanner

leriyle "Senin kızın tam bir salak baba! Evet, o tam bir aptal!" dedi tekrar şikâyet ederek.

Narin kardeşinin kara saçlarını çekerek "Salak sensin aptal!" diye dudaklarını büzdü.

Hazal başını iki yana sallarken, derince iç geçirdi.

"Baba bu manyak büyüyünce evlenecekmiş!"

"Tabii evleneceğim... Annem; babam ve dayım kadar güçlü, yakışıklı bir koca bulacağımı söyledi. Masallardaki gibi prens bulacak ve evleneceğim."

Nazlı babasına çevirdi öfkeli yüzünü. Ufacık kara gözleri babasının ama yüzü tıpkı annesinin kızgın hâlinin minyatürüydü. "Baba bu manyak bebek de yapacakmış... Tüm bebekleri karnına koyuyor ve leylekleri beklemeden dünyaya getiriyor. Ben ona diyorum doktor ol, futbolcu ol hatta itfaiyeci ol, diye ama bu evlenecekmiş... Bebek olunca kadınlar çekilmiyormuş!" Bakışlarını kardeşine çevirdi. "Kızım aptallar evlenir, zekiler okur erkekleri kendine köle yapar! Babam erkekler kötü varlıklar, insanı üzer, uzak durmak lazım... Sadece ağabeyler iyidir diyor, bilmiyor musun?"

Hazal dehşet içeren bakışlarını kocasına çevirdi. "Arda!" dedi şaşkınca. Arda omuzlarını sarsarak "Doğru." der gibi umursamadı.

"Evlenmek ve anne olmak şahane bir şey olmalı." dediğinde küçük kızı, adam azgın boğa gibi kızardı. Onlar kendi aralarında konuşurken Arda aldırmaksızın karısına, öfkeli gözlerinden ateş saçarak döndü. "Bu kızın aklına kim sokuyor böyle şeyleri? O, Seçil yengen yine muhtar gibi iş başında. Hazal..." dedi dişlerini sıkarak. Hazırsız bir hâlde "Kızlarını ondan uzak tut. Çöpçatana ihtiyacı yok onların. Onlar evlenmeyecek... Bir daha ufacık dudaklarından erkek kelamı duyarsam, hepinizi eve kapatır, burayı karantinaya alırım." diye emretti.

Kızına baktı. "Nazlı doğru söylüyor babacığım, erkekler aile dışından olunca, kötü varlıklar... Boş ver sen evlenmeyi... Bence hiç iyi bir fikir değil. Zaten bebek yapanların karnı sarkıyor, bedenleri bozulup, ruhları yapboz gibi dağılıyor..."

"Demek öyle..."

"Kapa çeneni kadın, alınganlık yapmanın sırası değil, konu ciddi."

"Konu ciddi seni beyin hücresi eksilmiş etobur... Ben hamileyim,

çift çekirdeği yanmış bozuk tablet." Arda aldırmadı. Sonra onun gönlünü nasılsa alırdı. "Sen beni dinle babacığım, uzak dur erkeklerden."

Hazal kızına laf yetiştiremeyen ve fikrini değiştiremeyen ter su içinde kalmış öfkeli kocasına bakarken, kaşlarını kaldırarak kıkırdamasını bastırdı.

"Ama onlar evlenecek... Narin kendine göre otoriter bir koca bulacak... Nazlı'ya onu zapt eden bir koca gelecek ve onlar evlenecek... Sen de onların bebeklerini seveceksin, tıpkı babam gibi."

"Evlenmeyecek... Eğer onların yanında erkek ırkından iki ayaklı, dört ayaklı ve hatta kanatlı bir mahlûk görürsem, tüm dünyayı yok ederim Hazal. Benim kızlarıma kimse öyle ağzının suyu akarak ayran budalası gibi bakamaz. Dokunamaz, öpemez..." Dişlerini gıcırdattı. "Hiçbir şey yapamaz..."

"Tamam..." dedi Hazal elini uzatıp tırnaklarına bakarak. "Bundan sonra sen de bana *ağzının suyu akarak, ayran budalası gibi* bakmayacaksın... *Yaklaşmayacaksın, öpmeyeceksin, şey yapmayacaksın*... Zira ben de bir babanın ufak kızıyım... Ve sen de bana az önce söylediğin gibi bakıyorsun!" Lafı gediğine koymakta üstüne yoktu. Gol!

"Bu aynı şey değil... Sen benim karımsın!"

"Evet, bu tam da aynı şey koca adam, onlar da birilerinin karısı olacak." Gol!

"Olmayacak... Hazal bu kızlar okuyacak ve..." dedi ve bocalayarak sertçe kesip attı. "Ve yine okuyacak işte..."

"Tamam okuyacak... Ve okuyacak, sonra da âşık olacak, evlenecek, bize kendileri gibi tatlı tatlı torunlar verecek..."

"Hazal hamilesin kancığım, hatırlatırım... Beni mi sanıyorsun?"

"Evet, bunu unutmasan iyi olur... Beni germe Arda, sakinliye gelemem biliyorsun. Ben hamileyim, artık ayağını denk al."

Ah bu hamilelik işi çok zevkli geçiyordu. Kocaman adam önünde el pençe divan oluyordu ya, Hazal buna bayılıyordu. Arda dişlerini sıktı. "Sen ferah dur meleğim, ben sakinleşip infilak ederim."

"Patla Arda, bunu hak ettin!" bakışları atan Hazal, kocasına yaklaştı ve yüzünü ufacık ellerinin arasına aldı. Teninde sakallarını hissedince hafifçe gıdıklansa da, ayak uçlarında yukarı kalkıp "Patlamana izin veriyorum sevgilim... Seninle işim hâlâ bitmedi ve bir ömür de biteceğini hiç sanmıyorum. Sen bana mahkûmsun, ben senin tutuklun... Biz birbirimize köleyiz, azatımız yok, kurtuluşumuz imkânsız, teniyle şansımız hiç olma-

Scanned with CamScanner

yacak... Sadece bizim dünyamızda hayat var, gerisi çorak..." Dudaklarını kocasını burnunun üzerine dokundurup geri çekildiğinde, Hazal'ın güzel kokusunu genzinde algılayan Arda, dişlerini birbirine bastırdı. Hazal bunu anlayınca "Sabret babacık, sabrın sonu selametlir..." diye göz kırptı.

"Şu selamete bir biz erişemiyoruz... Kaçak göçek bile rahat yok artık... Sanki karımla değil, âşığımla gizli bir operasyon peşindeyim şuna bak ya! Kocaman evde, bir fare deliği kaldı kaçmadığımız."

"Seni aşk rüyalarında boğmadan kapa çeneni Arda! Aklına kötü şeyler sokmakta üstüne yok... Sen evli, üç çocuklu... Hayır, üç çeyreklik bir babasın, alış artık. Yok öyle canın çektiğinde laylaylom... Ender bulunur bir bal gibi tadacaksın ve tadı damağında kalacak ama gerisi yok... Maalesef..."

Arda kaşlarını kaldırarak iki meleğine baktı. Biri kara saçlarını savurup, mavi gözlerini parlatırken, diğeri sarı saçlarını tam bir hanımefendi gibi omzunun üzerinden zarif bir baş hareketiyle geriye atıp, kardeşine kara gözlerini süzerek bakıyordu.

"Ee, önce hanginiz başlayacak?" dedi Arda kalın kollarını göğsünün altında bağlayıp, kara gözlerini iki meleğinin üzerinde gezdirerek. Onlara bakarken dudaklarının kıyıları kendiliğinden kıvrılıyor, gözlerinde tatlı bir ışıltı ve göğsünde gurur kabarması beliriyordu. Fakat ifadesiz yüzü bunu çok güzel saklıyordu. Nazlı bir adım öne çıktı.

"Babacığım senin bu kızın ispirtoculuk yapıyor?"

"Hayır anne... Ben ispirkoç yapmıyorum valla... Sen yapma dediğin hâlde, senin bu kızın makkeş malzemenle oynuyordu."

"Yalancı, oynamadım, sadece kullandım. Ben çocuk muyum da oynayayım! Hem geçende, sen de kullandın ya!" dedi yarım yamalak lafıyla.

Bu hâlleriyle dört yaşında değil, on dört yaşında gibi davranıyorlardı. Makyaj yapmayı seviyor, annelerinin kıyafetleriyle evde tur atıyorlardı.

Hazal ellerini yukarıya kaldırdı. "Pes!" dedi. İkizlerin ağız dalaşına şaşkınca baktı. Arda ellerini birbirine çarparak olaya el attı. "Hadi bakalım, önce hanginiz kucağıma zıplayacak!" Kollarını açtı ve kızları üzerine zıplama yarışına girişti. Güçlü kollarıyla önce birini bir omzuna oturttu, sonra diğerini ötekine ve tepesinin üzerinde hem çekişip, hem de çığlıklarına karışmış kahkahalarıyla güzel kızlarının neşeli seslerini dinliyordu. "Ben de sırtına mı binsem..." dedi Hazal.

"*Eşek olunca, semer vuran çok olur* deyimini sana yediririm Hazal!"

diyen Arda kapıya yönelirken karısına baktı. "Seninle akşam ilgilenirim karıcığım, sen hazır ol yeter... Nereye istersen oraya binersin..." diye çapkınca göz kırpmayı da ihmal etmedi. Edepsiz hergele!

Nazlı elini dudaklarına koydu. "Baba bana masal anlatacaksın değil mi?" Narin kardeşine kısık gözleriyle baktı. "Hayır, babam benimle ilgilenecek bu gece." Babasının yüzünü ufacık elleriyle kavrayıp kendine çevirmeye başladı. "Baba hep annemle ilgileniyorsun gece ama bu gece benimle de ilgileneceksin değil mi?"

"Hayır, benimle ilgilenecek aptal!"

"Tamam, meleğim ikinizle de ilgilenirim... Sonuçta, siz nasılsa yan yana yataklardasınız değil mi?"

Hâlâ tartışan kızlarına bakıp Arda derince iç geçirerek kapının altından geçerken "Başlarınızı eğin, vurmayın." diye, kızlarının kavga konusunu kurnazca bir mesele bularak kapatıp, farklı bir şeye değinmeden, Hazal kocasıyla birlikte kükürdayan kızlarına bakıyordu... Ve göğsü huşuyla inip kalkarken onunla gurur duyuyordu. Arda hem iyi bir baba, hem de çok usta bir âşık, eşsiz bir edepsiz, muhteşem bir kocaydı. Ayrıca anlayışlı ve cömert bir insandı. Biraz odun, incelikten her zaman anlamayan birisi olsa da, işine geldiği zaman ondan nazik bir adam olduğunu dahi bilmiyordu ve oldukça narin ve tam bir deli âşık olabiliyordu.

Akşam yemeğinden sonra saat ona doğru Hazal elindeki plastik oyuncak kutusuna legoları toparlarken, kızlar diğer kutudaki oyuncakları geri dökü yordu. Ayhan babasıyla Playstation oynuyor, kızlar evi altüst etmeye devam ediyordu. Hazal kulağındaki çığlıkların eşliğinde, elindeki kutuyu bırakıp diğer kutuya uzandı.

"Nazlı yeter annem yatacağız dağıtma ortalığı. Hem daha bulamadın mı bebeğini?"

Narin kardeşinin elindeki bebeği kaparak "O benim bebeğim Narin bak annem saçına kırmızı toka taktı, senin bebeğininki pembeydi. Bu benim ya!" diye zırladı.

Narin bebeği arkasına sakladı. Kara gözlerini düzüp, sarı saçlarını savurdu. "Belki tokası değişmiştir, bu benim bebeğim kör müsün!" Yönünü annesine çevirdi. "Anne, insan bebeğini tanımaz mı? Onu ben doğurdum değil mi? Anneler bebeklerini tanır... Daha dün karnıma sardım ve oradan aldım... Bu benim bebeğim." dedi ve kaşlarını çatarak kollukta geçti. Bebeğe sıkıca sarılarak kardeşine vermeyeceğini belirtti. Hazal tüm oyun-

Scanned with CamScanner

cakların kutularını halıya tekrar boşaltıp bebeği buldu ve Nazlı'ye verdi. "Al annem, bu da seninki bak tokası değişmiş demek ki!"

Aslında değişmemişti, şimdi bebekleri değişmişlerdi! Tekrar oyuncakları toparlarken kocasına iç geçirerek baktı. Arda, Hazal'ın ter su içindeki savaşını izleyip, ne için acele ettiğini bildiğinden bu anın sinsice keyfini sürüyordu. Sabahtan beri o sızlanıyordu, şimdi karısı ve bu hâli öylesine hazcıydı ki, gözlerini onun savaşından alamıyordu. Kızlar şimdi de bebeklerini bir birine verip kavga ediyorlardı. Sonunda pes eden Hazal, bir zaman için için kaynar hâlde durdu, bu taşkınlık ancak elindeki oyuncak kutusunu hoşgörüsüzce kenara kıymasıyla son buldu. Fakat dinlenmemiş bir vücut, ızdıraba susamış bir ruhla ortada dolaşamazdı. Zamanla, gizli gizli içeriye işlemiş bu silinmez ve aklından çıkaramadığı izlerin tek şifası olan devayı anlamak için, derhal aklını kullandı. Hâsılı verdiği zahmetlere rağmen yine de son çareye el koydu ve önce Nazlı'nın ince bileğine yapıştı, sonra Narin'in ve kızları yanına katıp çekiştirerek "Haydi yatağa bakayım... Bu saate kadar çocuklar ayakta kahr mıymış!" diye hayıflandı.

"Ama anneciğim, biz hep bu saatte yatmıyoruz ki... Niye bugün birin yanına sıfırlar dizilmeden yatıyoruz ki?" Nazlı gözlerini duvardaki saate çevirdi. Kara gözleri kısıldı. "Bak saatin gözleri daha olmamış ki anneciğim, iki tane sıfır olunca gözleri tam olan bir yatak saati olacak. (0_0) Babam gelince saati hep unutuyorsun sen de!"

"Ama annem siz yatana kadar olur yatak saati..."

Hazal kızları kapıya söylenerek çekiştirirken "Ayhan'ı sen yatır canım, kızların kıyafeti değişecek ben onları halledeyim." dedi ve bundan hoşlanmayan Ayhan yerinden huysuzca kalkıp, elindeki oyunu bıraktı. "Beni sen yatır anneciğim... Üf, dün de bu küçük aptalları sen yatırdın beni Saniye Teyzem yatırdı unuttun mu? Bugün sıra bende, babam yatırsın onları... Söz verdin bana hikâye anlatacaksın."

Arda yerinden kalktı. Kızların yanına giderek önce birini kucağına aldı, sonra diğerini. Hazal da oğlunun elini tutarak, çam ağacından korkulukları olan merdiveni çıkıp odasına vardı. Yaklaşık bir saat olmasına rağmen Hazal oğluna hikâye anlatıyordu. Kolunu sandalyenin başına dayamış ve artık bitmek üzere olan piliyle göz kapaklarını zar zor açık tutuyordu. Yanya yıkılmış göz kapaklarının arasından kısıkça bakışlarını oğluna çevirdi. Kara gözleri tavana çevrilmiş, dudakları sıkıntıyla büzülmüş,

ellerini karnına koymuştu. Gözlerinden uyku akmak bir yana, hâlâ ferfecir okuyor fıldır fıldır etrafı turlayarak dönüyordu.

"Altın balık nereye gitmiş peki anneciğim? Kayıp mı olmuş denizde?"

"Bilmiyorum oğlum... Balıkçıyı kurtarınca başkalarına iyilik yapmak için gitmiştir belki."

"Altından balık olmaz ki ama?"

"Neden olmasın, belki vardır..."

Hazal esnerken elini ağzına tutup, şifasız bir zaaf ve incelik tortusu bırakmış gibi yorgunluktan, gözlerinde biriken yaşları kirpiklerini kırpıştırarak bertaraf etmeye çalışıyordu. Bu esnada oğlu da konuşmasına durmaksızın devam etti.

"Çünkü altın ağırdır. Balık altından olursa batmaz mı? Bu çok saçma."

Bir aralık, Ayhan'ın susmak bilmeyen tatlı dili sonunda susup, kapanmak bilmeyen cingözleri kapanmaya başladığında bile, yan aralık gözlerinin kıyısından dahi annesine bakıyordu *gidecek mi* diye. Hazal onun derdini biliyordu. Ama Arda bunu bir öğrense, bu sefer kesin kıyameti koparırdı. Yatak odasına kilit vururdu! Sonunda Ayhan uyuyunca, Hazal usulca yerinden kalkıp, oğlunun üzerini örttü ve pikesini göğsüne kadar çekip, kollarını usulca üzerine koydu. Saçlarını şefkatle okşayıp, şakağına dudaklarını bastırarak "İyi geceler meleğim." diye mırıldandı şefkatle.

Komodindeki balıklı abajura uzanıp ışığını kıstı ve odanın lambasını kapatarak kapıyı aralık bırakıp çıktı. Ayhan, kapısı kapalı alanlardan korkuyordu ve Hazal onun bu huyunu bildiğinden ışığını ve kapısını asla kapamıyordu. Geceleri çişi geldiğinde ya da su istediğinde duyması da daha kolay oluyordu böylece. Derin bir iç geçirdiğinde holün ucuna baktı. Arda da kızların odasından henüz çıkıyordu. İlk gözleri kesişti birbiriyle loş ışıkta ve sanki zamanı içer gibi bir süre dünyadan soyutlanarak birbirlerine baktılar. Karanlık holün ışığında ikisinin de gözleri parlıyordu. Arda sakince birkaç adım atarak karısına yaklaşırken, kara gözleri parlayarak ışıkların eşliğinde, camdan vuran ay ışığının karısının üzerinde oynaşmasıyla, nefesini tutuyor, bakışları her bir ayrıntısını arzuyla turluyordu. Hazal yürürken ince bir dal gibi sallanıyordu. Ve birden narin vücudu apansız hareketlenip, kocasına koşarken, Arda çoktan kollarını açmış ve üzerine atılan kadınını karşılamış, daha yan yola gelmeden dudakları birleşmişti.

Scanned with CamScanner

Arda karısını hızla kollarına alıp ayaklarını yerden keserken, Hazal kollarını boynuna dolamış, bacaklarını beline sarmıştı. Arda odalarına geldiğinde kapıyı ayağıyla kapatıp, hızla yatağa yöneldi. Sonunda beklenen vuslata erecekti. Hoyratça karısının dudaklarını kendine esir ediyor, acelecice ellerini üzerinde gezdiriyordu.

"Arda yavaş... Kaçmıyorum."

"Sen kaçmıyorsun sevgilim... Biraz daha beklersem benim keçilerim kaçacak."

Hazal kahkahayı koyuverirken "Böyle mi olacaksın?" diyerek dilini çıkarıp, gözlerini şaşdaşturarak eğlendi. Arda gülecek vakti bile es geçecekti. "Sonra sana istediğin kadar güleceğim..." Bu masum yalvarma jestuyle, Hazal'ı hızla yatağa yaklaştırıp üzerine usulca bıraktı. Hazal dizlerinin üzerine gelince, ellerini kocasının omzuna koyarak, gözlerini kocasının gözlerine mühledi. Oda loştu, ışıkları yakmamışlardı. Fakat bahçe ışıklandırması odayı hayli ışıtıyordu. Bu ortamda koyulaşan bakışlarıyla, ışıl ışıl yanıyordu mavi gözlerinin içindeki beyaz pırıltılar. Ellerini baştan çıkarıcı bir tutumla kocasının göğsünde hareket ettirip gömleğine uzandı. Tesirî herhâlde çok zaman muhakkak tecrübe edilmişti ki işe yarıyordu. Gömleğinin açık yakasından çıkan, uzun kumral boynuna dayanamayıp koklayarak dudaklarını dokundururken, Arda'nın gözleri kapandı karısının bu hareketiyle ve ağzından kaçan homurtularla, birkaç saniye sonra tüm düğmeleri Hazal'ın maharetli parmakları tarafından açılmıştı. Hazal gömleğin yakalarını kavrayıp kalın kollarından aşırmaya çalışırken, biraz gözünü açabilseydi kocasının sabırsızlığını görecekti.

Ancak daha fazla dayanamayan Arda, yan soyunuk vaziyette karısının bedeninde gezen tatlı dudaklarına, aç bir tutkuyla kapanıp, hızla onu ezmeden üzerine yıkılmıştı. Arda dudaklarını çenesinden boynuna ve oradan daha aşağılara indirirken, karısının bu işi yavaşa alıp ballandıran meziyetleriyle yapması adamın kaynamış kanına fena hâlde dokunuyordu. Elleri hemencecik karısının bacağına uzanmış ve elbisesini yukarı sıvamaya başlamıştı. Dahası bedenleri şimdiden ateşler içinde yanarak birleşmeye hazırdı ve sonunda buna engel olacak hiç kimse yoktu. Ve kesinlikle ateşin içinde yanacak gibiydi.

"Elbise giymene bayılıyorum..." dedi parmakları elbisenin askısını narin omuzlarından aşağıya indirirken. Arda dudaklarını karısının bronz bir mermer gibi parlayan narin omuz başlarına değdirdi.

Hazal gözlerini kapayıp dudaklarını nemlendirdi. "Çok mu yakışıyor?" Parmaklarını göğsündeki parlak ve yumuşak derisini kaplayan sık tüylerinin arasına sokarak sürterken, âdeta tenini, ihtişamına hürmet duygusuyla okşuyordu. Arda dudaklarını karnına kadar toplanan elbisesine çevirdi. Gözlerini yeşil iç çamaşırının olduğu beyaz teninde ve dolgun göğüslerinde gezdirdi açlıkla. "Yakışıyor o ayrı ama..." Dudaklarını göğüslerine uzattı. "Çıkartması daha kolay oluyor. Vakit kaybı yok." Biraz daha aşağılara inmişti ki kapı hızla vurulmaya başladı.

Yerinde sıçrayan Hazal'a aldırmayan Arda karısının üzerinden kafasını kaldırmayınca, Hazal saçlarından tutarak uzaklaştırdı.

"Arda kızlar uyandı galiba..."

"Ben bir şey duymuyorum..." dedi inleyerek adam, dudaklarını tekrar tenine uzattı.

"Baba benimle ilgilenecektin?"

Arda dişlerini gıcırdatarak karısının üzerinden kalktı. Ağzının içi yine her zamanki gibi lafla doluydu ve nitekim bunlar çok edepsiz sözlerdi. Kapıya uzanıp açmadan Hazal'a baktı. Hazal yatakta oturuyordu, üzerini de neredeyse toparlamıştı. Lambayı yakıp kapıyı açtığında, Nazlı kara gözlerini ovalayarak içeri girdi. Kucağında sıkıca tuttuğu eskimiş peluş köpeğiyle babasına masumca bir suçlayışla bakarak.

"Baba beni unuttun? Ben seni çok özledim." Dudaklarını büzüp ağlamaya yakın bir sesle inledi. Ve alt dudağı ağlayacağı zamanki gibi bükülerek titriyordu. O babasına bakıyor, Arda'nın yüreği burularak boğazında atıyordu. Derince iç geçirerek "Unutmadım meleğim, sadece sen uyudun. Uyurken de ben de uyurum diye düşündüm. Ben seni nasıl unuturum!"

Nazlı sarı saçlarını geriye attı. Dağılmış ve karmaşık bir şekle bürünmüştü. Babasına aldırmadan yatağa yönelip üzerine çıktı ve kendini annesinin kollarına atarak, sımsıkı kucağına tünedi. Arda tam ağzını açacaktı ki, kapının eşiğinde başka bir hareketlenme baş gösterdi. "Baba hani bu gece buraya gelmek yasaktı. Beni kandırdın, bak Nazlı gelmiş... Bana neden yasak dedin?" diyordu Narin siyah saçlarını gözlerinin önünden çekmeden ıslanmış mavi gözlerini ovalarken. Arda ya sabır çekerken "Hadi geçin ama çabuk uyuyacaksınız." diye homurdandı.

Az sonra yatağın bir ucunda Arda, diğerinde Hazal duruyordu. İkizler aralarına yatmış ellerindeki oyuncaklarına sıkı sıkıya sarılarak uyumak

Scanned with CamScanner

ne kelime, gözlerini her bir tarafta gezdirip duruyorlar, ağızları bir türlü susmuyordu. Tam o vakit kapı açıldı ve ufacık kara kafa içeri uzandı.

"Anneciğim, babamı uyutunca yanıma gelecektin unuttun mu?"

Arda, Hazal'a öfkeli bir bakış attı. Bu gece onu uyutacağını da nereden çıkarmıştı! Hazal bakışlarını öfkeli gözlerden kaçırdı. "Gel annem, kardeşlerin de geldi zaten."

Ayhan hızla yatağa yanaşıp kardeşlerini ezerek aralarına yattı. Nazlı bir tarafına sokuldu ağabeyinin, Narin diğer tarafına. Arda kızgınca baktı çocuklara ama bu sadece birkaç saniyelik bir öfkeydi. Onlara bakarken kızmak mümkün müydü? Ama annelerine kızardı. Hazal yine onları yokluğundan istifade belli ki yatağa alıştırmıştı. Daha yeni unuttumuşlardı hâlbuki.

"Hani ben yokken tek yatacaktın sevgilim, unuttun mu? Onları yatağa almamanı özellikle tembihlemiştim... Alışmayacaklardı."

Hazal çocuklarına baktı. "Ama çok istediler, kıyamadım. Hem sen olmayınca, bu oda üzerime geldi, onlarla avundum. Sen olmayınca uyuyamıyorum biliyorsun, onların varlığı beni rahatlatıyor."

"Ama beni bu gece fena hâlde geriyor." Arda çocuklarına çatılı kaşlarıyla baktı. "Şimdi üçe kadar sayınca, herkes gözlerini kapatacak..." Hepsi kafasını sallayınca onaylayarak "Üç!" dedi Arda... Ayhan tek gözünü kısıkça açarak itiraz etti "Ama babacığım iki tanesini saymayı unuttun?"

"Ayhan kapa gözlerini..." dedi Arda dişlerinin arasından sakın bir tonda söylenmeye çalışarak. "Babacık masal anlatsın" dedi Nazlı... Arda gözlerini sıkıca kapadı. "Nazlı odana gitmek istemiyorsan uyu babacığım..."

Dakikalar birbiri ardına geçti ama çocuklarda çıt yok. Arda bakışlarını karısına çevirdi. Hazal'ın gözleri daha şimdiden gitmeye başlamıştı. "Hazal bu işi Şaban'ın işine çevirip sakın uyuma... Bana uyanıkken lazımsın sevgilim..." On dakika sonra içeride çıt çıkmıyordu. Arda usulca yerinden kalkıp, Hazal'ın gözlerine baktı. Usulca yatağın kenarını dolaşarak karısının yanına geldi. Başını aşağıya eğip, dudaklarını kulağına yaklaştırarak "Eğer banyoda fayansları saymak istemiyorsan Hazal, derhal yataktan kalkarsın..."

Hazal omzunu sarstı, uykusu iyice bastırmıştı. Gözleri de zaten yarı kapalıydı. Arda karısının eline uzanıp onu yataktan kaldırırken, Hazal itiraz eden bakışlarını yatağa çevirdi. "Daha büyük bir yatağa ihtiyacımız var Arda..." dedi, duru sesi yorgunluktan kabarmıştı. Arda karısına baktı.

Gözleri kuşkuyla kısılıyordu. "Neden, onları da mı yatağa sokacaksın?" diye karısının kamına baktı. Hazal dişlerini sıktı. "Yok, onları ayak ucumda yatıracağım... Tabii onları da yanımıza alacağız... Bu yatak ufak, yarın yatak bakmak lazım."

Arda yatağa baktı. "Evet!" dedi ciddiyetle.

Hazal kocasına gözleri ışıldayarak baktı. Bir anda uyuşukluğu açılıvermişti onun söylediğiyle. Sevinerek kollarını boynuna doladı. "Aslan kocam benim, biliyordum onlara kıyamayacağını." Kulağının dibinde sevinçle soludu. Arda karısının belini sıkıca kavrayıp ayaklarını yerden keserek kapıya yöneldi. "Tabii alınız karıcığım, tek kişilik yatak idealdir!"

Hazal başını geriye çekti. Arda durdu. Yüz yüze bakıyorlardı. "Tek kişilik mi? Tek yatmayı düşünüyorsun herhâlde?" Kaşlarını çatarak sormuştu bunu. Arda dudaklarına uzandı ama öpmedi. Ateşten solukları tenini yalayıp geçerken "Hayır, seninle yatmayı düşünüyorum... Sadece seninle ancak bize kadar."

Uzanıp kapıyı açtı.

"Baba biz de gelelim mi? Nereye gidiyoruz?"

Arda artık arkasını dönmeye korkuyordu. Ama döndü. Hazal kıs kıs gülerken, Arda yatağa bakmış ve sonra gözlerini sıkıca acıyla kapatmıştı.

Hazal kocasına yaklaştı. "Aşkım. Allah'ın günleri çuvala mı girdi? Bırak, yarın kısmetse olur işte..."

"Hayır, kısmetse neymiş?" dedi Arda kesin sesi dehşetle kasılırken. "Zaten bir ay olacak. Sen kafayı mı yedin Hazal, o kadar olmaz. Bırak bir günü, birkaç saati bile bekleyemem." Nazlı ve Narin yatağın üzerinde şımarıkça zıplarken, Ayhan onlara bakıp bir şeyler anlatıyordu ve ne anlatıyorsa ikizler bunu dikkatle dinleyip, ağabeyine neşeyle gülüyordu.

Yaklaşık bir saat sonra Hazal kolundaki saate baktı. Her zaman saat onda yatan çocuklar bu gece on iki olmuş ve hâlâ yatmamışlardı. Hâlâ tatlı bir sohbet ve didişme eşliğinde yatakta konuşuyorlardı. Bir göğsünün üzerinde Ayhan, bir göğsünün üzerinde Nazlı vardı. Ayaklarına Narin'i yatırmıştı. Dışarıdan araba sesi gelince, Hazal'dan önce çocuklar yerinden fırlayıp, pıtır pıtır ayaklarıyla kapıya yöneldi.

"Baba geldi... Babam geldi!" diye çığlık atarak merdivenlere yönelip koşarken, Hazal sonunda dediğini yaptığı için Arda'ya kızgınca saydırıyordu. Ah ne utanç verici bir hâldeydiler! Bu adam tam bir deliydi! Hem

Scanned with CamScanner

de uşütük... Nasıl bir cesaretti bu. Hani bu olayı anlamasaydılar, yoksa rezil olmaları işten değildi! Çocukların peşinden odadan çıkıp merdivenleri inmeye başladığında, topuklarıyla merdivenin masun cilalı tahta basamaklarına vurarak iniyordu. Oysa o sıra Ayhan dedesinin kollarına çoktan atlamış, kızlar Selin Hanım'ın bacaklarına yapışmıştı.

Selin Hanım torunlarını öpüp kokladıktan sonra "Ah kızım... Madem çok kötüsün neden bize haber vermiyorsun... Senin bu hâlde fazla yorulmaman lazım."

Hazal annesinin hayıflanmasıyla gözlerini irice açarak, "B-Ben mi kötüyüm?" dedi ve kocasının uyarıcı bakışlarıyla karşılaşınca, elini midesinin üzerine koyarak "Ha... Haaa!" yaptı sonra tekrar. "Ben... Aslında çok kötü değilim. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var ama çocuklar bir türlü uyumadılar." dedi ve yalanlarını bir kat daha yenilir yutulur bir cinse sokmak için de, derince iç çekti.

Arda kayınpederine bakarak "Baba siz keyfinize bakın, ben yatıyorum yarın toplantım var." diyerek birkaç şey daha konuşup merdivenlere yöneldi. Karısının yanından geçerken, Hazal ona kızgınca bakışlar atıyordu. Fakat o, sinsice gülümseyerek "On dakika Hazal!" dedi ve merdivenleri sakince çıkmaya başladı. Hazal derince bir iç çekerek çocukların yanına ilerledi. Bir süre sonra önce biraz ailesiyle sohbet etti, sonra kızları yatırmak için annesiyle kızların odasına gittiler. Tabii bu sırada babasıyla Ayhan hâlâ konuşuyorlardı. Hazal kızları yatırınca annesine bakıp "Sağ ol annem. Bugün çok hareketliydiler durmadılar bir türlü." diye gerçekten yorgun bir sesle söyledi. Gözleri de artık uykusuzluktan ve yorgunluktan kızarmaya başlamıştı. Selin Hanım kızının yanaklarını okşayıp koklayarak öptü. Evlat her yaşta çocuktu bir anne için ve kıyamazdı.

"Çok hâlsiz duruyorsun annem, sen git dinlen. Ayhan'ı babanla ben uyuturum, zaten o dedesini görünce beni bile unutuyor."

Hazal gülümseyerek odasının kapısına yönelirken, annesi torununun kapısını açmıştı bile.

Hazal daha kapıyı açıp içeriye adımını attığı an, kendisini biraz sertçe kapıya yaslanmış buldu. Arda hiç fırsat vermeden dudaklarına sokulmuş ve doyasıya öpüyordu. Hazal kollarını boynuna doladığında, Arda elbisesinin askılarını omuzlarından çoktan düşürmüştü.

"Sonunda kâbus bitti... Melek adı altında yaptığınız canavarlar uyudu..." diye soludu. Hazal tek bacağını kocasının bacağına doladı, onu

kendisine çekiştirdi. Elleri gömleğinin etek kısımlarını pantolonun içinden çekiştirmiş ve acelecice çıkarmıştı.

Arda'nın da elleri elbisesinin içine kaydı. Hızlı bir hareketle onu kucağına alıp yatağa götürüyordu ki, kapı yine vuruldu! Arda artık pes etmiş bir tutumla, karısını derhal bıraktı ve kapıyı açtı.

"Baba bir saattir kapıya vuruyorum neden bakmıyorsun!" dedi Ayhan sitem ederek kızgınca, ardından teklifsiz içeri girip yatağa yaklaştı ve annesinin koynuna usulca sokuldu. Ufacık ellerini annesinin beline sarıp, başını en çok koymayı sevdiği yere gömdü... Şefkatli göğsüne yaslayarak babasına baktı.

"Ayhan!" dedi babası. Arda'nın artık tahammülü tükenmiş, burnunun kenarındaki damarı şişiyor, tüm kasları seğiriyordu. "Oğlum seni uyutmadı mı dedenler? Onlar nerede?"

"Onları uyuttum da geldim baba! Korkma, ikisi de uyuyor... Hadi yatalım artık, kızlar da yok... Oh, miss!"

Arda dişlerinin arasından homurdanarak konuşunca, Ayhan babasının kısık sesle tısladığı şeyi duydu. İşte o vakit öfkeli genç adama baktı ve sırıttı.

Arda bunu fark edince yüksek perdeden bir "Eşşoğlu eşek!" çekti.

Çocuk masumca "Efendim babacığım?" diye yanıt verdi.

Macera Timur ve Azra ile devam edecek...

"Şansa Bak"ta görüşmek üzere...

Scanned with CamScanner

Talih Serisi (III)
ŞANSA BAK!

TANITIM

"Allah'ım, babamdan ve bir nevi kendini Nazi subayı sanan ağabeyimin yardımcısı olan Nazi Nalan'dan beni kurtardığın için, bana bu 'şans'ı verdiğin için şükürler olsun!" derken, başıma geleceklerden habersiz olan ben: Azra Şanslı; Aslında bugün öğrenecektim ki sadece Yan Şanslı! Soyadımdan tamamen bağımsızmışım...

Neyse -tüm itirazlarıma rağmen babamın isteği taahhütlü, pullu, damgalı, süslü fiyonklu paketli; biricik prensesi olarak arkadaşının oğlunun şirketine sürünmeye -yerlere paspas çekmeye desek daha iyi- gönderilirken... Eti senin kemiği benim, diyerekten üzerimden kasaplığa soyunan babamı -bundan sonra bolca anacağıma ant içerekten- kapıdan içeri kırılası bacaklarımla adım atmış bulunmaktaydım. Makûs talihime merhaba! Başıma geleceklerin yarısını tahmin etseydim; NASA'yla iş birliğine girer, maaşsız işçi olarak uzaya çıkardım, ekmek, su istemez onlara destek çıkar çalışırdım, ya da BK İklim Araştırma Birimi'nin Türkiye ayağı olur, yere dikey geçiş yapar; kendimi dünyanın çekirdeğinde imha ederdim. Zaten birazdan gitmek isteyeceğim tek yer de, yerin yarılıp beni bağrına basarak "Gel kardeş sen de bendensin" diyerek çekirdeğine kardeşçe sarılmak istememden başka bir şey olamazdı.

•••

Elimi boğazıma götürüp öksürmeye başladım. Sırtımı yasladığım asansörün ayna kaplı duvarı da olmasa yerlere paspas çekmeye başlamıştım. Boğazımdaki yumru gittikçe büyürken, nefes almam daha da zorlaşmaya başlamıştı. Havasızlık yeteneğimiş gibi bir de, infilak etmek üzere olduğum sıcak beni iyice gererek akordeona çevirmişti. Hiçbir şeye değil de, onun karşısında yer bezine dönmeye üzülüyordum.

"İyi misin?" dedi buz gibi gözlerini gözlerime dikip, solmuş bahar gibi bakarken. Allah'ım, onun ağzından beklediğim bu değildi ama olsun, sonunda düşünceli bir laf etmişti. Beni düşündüğünü ölürken bile az da olsa anlıyordum. Timur tek kaşını kaldırıp duvara dayadığı geniş omuzlarını hafifçe sarstı. İşte o an, bana pek de inanarak bakmadığım fark etiğimde "Bu akşam ölürüm" şarkısını içimden bağırarak söylüyordum. Oradan numara yapıyor gibi mi görünüyordum? Ah evet! Onu o kadar yalan çekince, yalancı çobana dönmüş ben; ölüyorum nidalarıma "Bir şey olmaz geçer" bakışlarıyla katlanıyordum!

Lanet herif, kötü olduğumu göstermek için sağlık raporu çıkarmamı mı bekliyordu. Ölüyordum ötesi yoktu. Bak gözlerim dönmeye bile başlamıştı ama bakmadı. Başımı bir müddet sonra kaldırıp, korkudan irileşmiş bakışlarımı geniş adama çevirdim. Ona Tweety'nin kafese kapatılıp çıkmak için Sylvester'a yalvararak baktığı gibi baktım. Ne sanıyordu? Sırf yakışıklı diye, karizma diye, hatta eh biraz da güzel bakıyor diye kollarına atılmak için numara yaptığımı mı? Ah, evet şimdi böyle olmasaydık yapardım ama bu numara değildi. Boğazımı biri sıkıyormuş gibi gözlerim yerinden pörtleyerek bakarken ferfecir okuyordu.

"Evet, nefes alamıyorum." dediğimde, rengim domatesim olmasına hâli gibi alacı kızarınca, güneş gibi üzerime doğdu ve bana yaklaştı. Sonunda! Ah kalbim bu kayıtsız hâliyle bile, o yaklaşınca depar atıyordu. Bay Kasıntı Fransız kılıklı soluk benizli dolap herif, sonunda mortu çekmeden vicdana gelmişti. Tabii ki gözlerimi yumup, dudaklarımı büzüp, suni teneffüs beklemiyordum(!) ama en azından geniş omuzlarını sarıp isteksizce "Ben ne yapabilirim?" demesini de hiç düşünmüyordum.

Mesela hayat öpücüğü hiç fena olmaz diye düşünsem de, başımı yukarı kaldırıp havalandırmaya baktım. Geniş adam da oraya bakınca "Yardımcı olursan, o kapağı açabilirim ve içeriye hava dolar biz de hem nefes

Scanned with CamScanner

alırız, hem de biraz serinleriz." Allah'ım zaten içerisi yeterince sıcak, bir de onun yanında olunca kavruluyordum nasıl oluyorsa! Buz kütlesiyle ilk yanan bendim galiba. Ama buz yanığı diye bir şey de vardı değil mi?

Elimi boğazıma götürüp ciğerlerim sökülesiye öksürdüğümde, gerçekten birkaç parçasını içeride bir yere düşürmüş olmalıydım. Artık nefeslerim daha kısa oluyordu zira... Yukarı doğrulduğumda havasızlıktan ve terden yüzüme yapışmış mısır püskülüne dönmüş canım saçlarımı kenara iteleyip, derin derin solumaya çalıştım. Ben saunaya kürkle girmiş kokana gibi terlerken, o sadece alnında sayılı boncuk taneleriyle yakışıklı yüzünü bana çevirmiş, endişeyle bakıyordu. Sonunda dikkatini ciğerlerimi dökmek pahasına da olsa üzerime çekmiştim. Bu haksızlıktı, ben kokarcaya dönerken, o sadece egzotik Yunanlı idamesinde karşımda duruyordu.

"Bunu nasıl çözmeyi düşünüyorsun?"

"Her çözümün bir problemi vardır değil mi?"

Umarım anlamıştır! O zeki adamdı, kesin anlardı! Hangi ara işkolik oldum da, içime çalışma isteği doğunca onun peşine kuğu misali -ördek olmayı hiç sevmem- takıldım hâlâ anlayamıyordum. Bu bir daha olursa "Otur bekle, geçsin, işguzarlığın âlemi yok, onun peşinden iş sevdalarına yelken açmaya ne gerek var!" diye kendime kızarken, genç adam başını yukarı kaldırmış bakıyordu. Beni kucakla diyemeyeceğime göre -bunu çok isterdim ama olmaz utanırım o kadar da değil- iş başa düştü. Kendi kel kafamı kendim parlatmaya karar vererekten, havalandırmanın önüne geçip önce durdum. Küçük omuzlarımı genişlettim ve başladım zıplamaya.

Biliyordum beklenen son gelecekti!

Bacaklarım birden yumuşak dokunuşlarla havaya doğru çıktığında, kendimi bulutların üzerinde romantizmin doruklarında hissediyordum. Elleri benim tenimde, kalp atışlarını ise bedenimde hissediyordum. Sıcaklığı zaten yakarken, şimdi Allah'ın bana cehennemi yaşattığını hissediyordum. Gözlerimi kapatıp bu Karizma İdamesi adamın, odun taraftarım yok olduğunu düşünerekten, "Pembe bulutlar benim, kimseye vermem" edalarıyla rüyalara geçiş yaparken "Sen kilo mu aldın?" sözleriyle yere parasütsüz inişe geçtim. Ben ki, hâlâ 55 kilo olarak zayıflığın keyfini sürerken, yarından tezi yok yaşarsam açlık grevine başlayacaktım. Yüzümü asıp, elimi havalandırmaya öfkeyle uzatırken, parmaklarım tam kapağa değmişti ki asansörün çalışacağı tuttu.

Hain, o bile benim onun kollarında olmama karşıydı!

Hâlbuki ne de güzel anlaşmıştık, kollar ve bacaklar olarak birbirimizi tamamlamıştık.

Asansör sarsılarak yerinden kalkınca ben dengemi kaybedip aşağı doğru sert olmayan, yumuşacık kas yığınlarına çarparaktan tende kayıncak edasıyla inişe geçtim. Bu düşmeyi hiç umursamamdım zira kaslı kollar, güzel hatlar ve sert bir beden beni kesin tutar dedim içimden... Ama nerede? Adamın bile ayarlarını bozmuşum... O da dengesini kaybedince ben can havliyle onun gömleğine asıldım. Aha aha! Hep istediğim şeyi kazayla yaptım. Şansıma tükürüyeyim! Aşağı doğru inişe geçtikçe de parmaklarım onun tenine değerek ve düğmelerini tek tek açarak yere doğru süzüldü. Bu eller ki ona dokundu ya, bir daha yıkayacağımı hiç sanmıyorum! Ah ona kazara da olsa dokunmak -bu bile kolumun kanıncalarını hissizleşmesini sağlıyordu- şu anda göremiyordum ama düğmelerin tek tek fırladığına birebir duvara çarpan tiz sesiyle şahit oluyordum.

Ben fantezinin doruklarına yelken açarken, o sadece başını aşağı eğmiş güzel gözleriyle bana, kaşlarını kaldırıp şaşkın ama bir o kadar da hasince bakıyordu. Yerim o yeşil gözleri nasıl da güzel. "Allah'ım kaderimde onu soymak da varmış» derken dizlerimin üzerine inişi tamamlayıp, ellerimi onun pantolonunun kemerinde unutarak can havliyle, derin derin nefes almaya çalıştım. Tabii korku da vardı canım yanacak diye fakat o yanımda olunca, korkmuyordum. Başımı kısa bir an onun yan bacağına dayayıp durdum. Bu bile bana fazlaydı. Dizlerim zemine sert çarptığı için acıyla inlerken, kapının ding sesi çıkararak açıldığını ve içeriye serin havanın hücum ettiğini fark ettim.

Ciğerlerim bayram yerine dönerken, ben temiz havayı derin derin solumaya başlamıştım.

Başımı kaldırıp yukarı baktığımda, Timur'un kapıya ifadesiz sert bir suratla, elleri yanında yumruk olmuş bir şekilde ve karşısındaki her kimse onu öldürecek gibi baktığını gördüm. Ben hâlâ kare jetonlu olarak şehirlerarası iletişim yaparken -tabii bir de kurtulduğum için dua ederken- kafamı çevirip geriye doğru masum gözlerimi süzdürerek baktım. Önce ne yalan söyleyeyim sadece baktım algılayamadım! Neden tüm ofis oraya toplanmış bana şaşkınca bakıyorlardı ki, hem de kırmızı suratlarla!

Tuhaftı!

Burada kaza yapmışlık değil mi? Gelin bir el atın. Yok, ancak bön bön baksınlar. Sonra Timur'un boğazını temizlemesiyle başımı ona çevirdi.

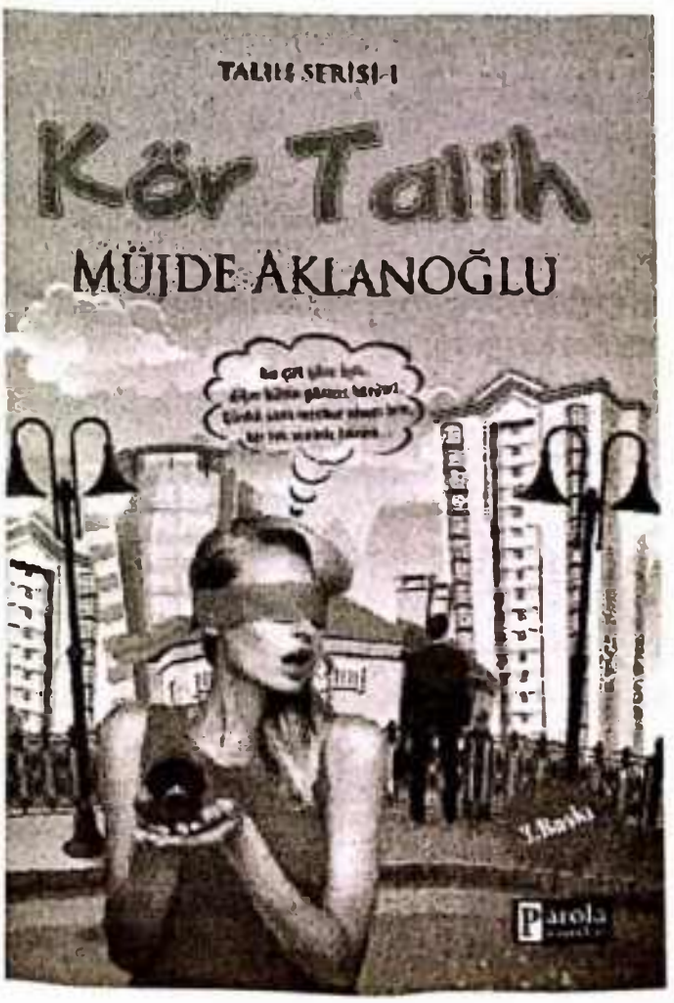
Scanned with CamScanner

ğimde, gözlerine kirpiklerimi kırpıştırarak baktım ve gözlerinde gördüğümle gerçeği kavradım. Acaba yağ olup erimek diye bir şey var mıydı? Varsa ondan bir adet rica ediyordum yok olmak isterken. Ben o anda asansörün düşmesini dilerken -tabii benim de içinde olmam gerektiğini düşündüm- gözlerimi irice açıp genç adamın üzerini yoklamaya çektim... Timur'un güneşten bronzlaşmış, hayallerimi zorlayan ve hep görmek istediğim geniş göğsü açıktı. Gömleği kıyıları bir serseri gibi pantolonun üzerine düşmüş ve ben dizlerimin üzerinde önünde durmuşum başımı karnına yaslıyordum!

Kahretsin!

İşte şimdi; dışarıdakilerin neden kızardığını anlıyordum... Hep sonradan!

"Şansa bak!"

Scanned with CamScanner